

Віктор Березяк

« Історія людства протягом ... 58 тисяч років »

(розвідки у галузі прадавньої української історії)

«Бог_Гор_родиться ! Діво, радуйся...»

дослідження ще пишеться (станом на квітень 2016 року)

Присвячую цю працю всім патріотам України, які сміливо і рішуче боролись за свободу, цілісність і Незалежність України, всім героям, які віддали своє життя та здоров'я у буремні роки (2013-2016- р.р.), у боротьбі з бандитським режимом четвертого президента Незалежної України та з його оточенням – російськими терористами та сепаратистами – російськими окупантами (!!!). Присвячую це дослідження минулим, сьогоднішньому, та майбутнім поколінням українців. Вічна Слава Героям !

автор

ЗМІСТ

ЧАСТИНА ВСТУПНА

ЧАСТИНА ПЕРША

*ГЕНЕТИЧНИЙ КОД СУЧАСНИХ УКРАЇНЦІВ ТА ЇХ ПРАЩУРІВ
(АНТІВ ТА ВЕНЕДІВ) – ПОГЛЯД ЗДАЛЕКУ*

ЧАСТИНА ДРУГА

ГЕНЕТИКА – ДОРОГОВКАЗ ДО ВИТОКІВ ІСТОРІЇ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

*СУМНАГІНСЬКА АХЕОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА СХІДНОГО СИБІРУ (8 – 4 ТИС. ДО Н.Е.) –
ПРАДАВНІ СЛІДИ ІСТОРІЇ НАШИХ ПРАЩУРІВ*

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

ТАЄМНИЦЯ ПОХОДЖЕННЯ НАРОДУ – АЙНУ

ЧАСТИНА П'ЯТА

*ФІЛОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ : СЛОВА, ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ЯКИХ СЯГАЄ
ЧАСІВ ІСНУВАННЯ СУМНАГІНСЬКОЇ АРХЕОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ
(8 - 4 ТИС. ДО Н.Е.)*

ЧАСТИНА ШОСТА

РАСОВІ ВІДМІННОСТІ ОЧИМА ДОСЛІДНИКА – ФОТОГРАФА

ЧАСТИНА СЬОМА

КІЛЬКА ВАЖЛИВИХ УТОЧНЕНЬ ПЕРЕД МАНДРІВКОЮ У ГЛИБІНЬ ТИСЯЧОЛІТЬ

ЧАСТИНА ВОСЬМА

*«ТЕОРІЯ ПРИБЕРЕЖНОЇ МІГРАЦІЇ ГАПЛОГРУПИ «С» - ДОРОГОВКАЗ ДЛЯ
ДОСЛІДЖЕНЬ МІГРАЦІЇ НЕ ЛИШЕ ГАПЛОГРУПИ «С», АЛЕ Й ДОРОГОВКАЗ
ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ МОЖЛИВОГО МІСЦЯ ВИНИКНЕННЯ (ТА ВИЗНАЧЕННЯ
НАПРЯМКУ ПОДАЛЬШИХ МІГРАЦІЙ) ІНШИХ ГАПЛОГРУП – РОДИННИХ ДЛЯ
ГАПЛОГРУПИ «С» [ЕТНОГРАФІЧНІ ДОКАЗИ МІГРАЦІЇ]*

ЧАСТИНА ДЕВ'ЯТА

*ТОПОНІМІЧНІ ДОКАЗИ ТАКОЇ МІГРАЦІЇ, НА ПРИКЛАДІ РОЗПОВСЮДЖЕННЯ
ГІДРОНІМІВ З ОСНОВОЮ «ДОН»*

ЧАСТИНА ДЕСЯТА

*ВІД ЕТНОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ДО РОЗУМІННЯ ТАЄМНИЦЬ ПРАДАВНЬОЇ
ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА*

ЧАСТИНА ОДИНАДЦЯТА

*ВІД ЕТНОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ДО ВИТОКІВ РЕЛІГІЙНИХ ВІРУВАНЬ
НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ*

ЧАСТИНА ДВНАДЦЯТА

*АНТИ, АТЛАНТИ : ЕТНОГРАФІЧНІ ТА ФІЛОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРАДАВНЬОЇ
ІСТОРІЇ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ*

ЧАСТИНА ТРИНАДЦЯТА
ГОР - «СИН БОЖИЙ», «БОГ НАШИХ ПРАЩУРІВ» ТА ЙОГО МАТИ – «БОГОРОДИЦЯ»

ЧАСТИНА ЧОТИРНАДЦЯТА
АНТИ (АТЛАНТИ) ТА ІХ БОГ - ГОР: ІСТОРИЧНІ, ЕТНОГРАФІЧНІ ТА ФІЛОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

ЧАСТИНА П'ЯТНАДЦЯТА
ПОДОРОЖ ДО ТАЄМНИЦЬ ПРАДАВНЬОЇ ІСТОРІЇ ТА ПРАДАВНЬОЇ РЕЛІГІЇ НАШИХ ПРАЩУРІВ

ЧАСТИНА ШІСТНАДЦЯТА
ЗНАК – СИМВОЛ БОГА ГОРА (ХОРА) НА СТАРОДАВНІХ ПАМ'ЯТКАХ АРХІТЕКТУРИ, МИСТЕЦТВА ТА ІСТОРІЯ ЙОГО РОЗПОВСЮДЖЕННЯ НА ТЕРЕНАХ ПІВНІЧНОЇ АФРИКИ, СХІДНОГО СЕРЕДЗЕМНОМОР'Я, КАВКАЗУ ТА ЄВРОПИ

ЧАСТИНА СІМНАДЦЯТА
«БОГОРОДИЦЯ» ТА ТАЄМНИЦІ НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО – ГОРА, ЯКІ БУЛИ ПРИХОВАНІ ХРИСТІЯНСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ, І ЯКІ ЦЯ ЦЕРКВА НАМАГАЛАСЬ ЗНИЩИТИ, ПРИХОВАВШИ ПРАВДУ ВІД ЛЮДСТВА

ЧАСТИНА ВІСІМНАДЦЯТА
«ХРИСТІЯНСТВО» ОДНЕ З НАЙБІЛЬШ НЕПРИМЕРИМИХ ВІРУВАНЬ, ЩО УТВЕРДЖУВАЛОСЬ НА НАСИЛЬСТВІ І ОБЛУДІ, ОТЖЕ, ТАКЕ ВІРУВАННЯ НЕ МОЖЕ БУТИ ВІЧНИМ !!!

ЧАСТИНА ДЕВ'ЯТНАДЦЯТА
ДОХРИСТІЯНСЬКІ ІМЕНА У НАРОДІВ ПІВНІЧНОЇ АФРИКИ, СХІДНОГО СЕРЕДЗЕМНОМОР'Я, КАВКАЗУ ТА ЄВРОПИ, ПРИСВЯЧЕНІ БОГУ ГОРУ.

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТА
У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ ГОЛОВНА ПОМИЛКОВІСТЬ ХРИСТІЯНСЬКОГО ВЧЕННЯ ?

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ПЕРША
ФАКТИ, ЯКІ СВІДЧАТЬ, ЩО ЗНАК НЕ Є СИМВОЛОМ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ, А БУВ ЗНАКОМ ДОХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ – ВІРУ У БОГА ГОРА (ХОРА)

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ДРУГА
ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ БЛАГОВІЩЕННЯ АНГЕЛА (ВОЛОДАРЯ НЕБА) ПРО МАЙБУТНЄ НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО - ГОРА ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ НАРОДЖЕННЯ (РІЗДВА) БОГА ГОРА

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ТРЕТЯ
ВИЗНАЧЕННЯ ЕТИМОЛОГІЧНОГО ЗНАЧЕННЯ ЙМЕННЯ – ІСУС ХРИСТОС

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТА
ШУМЕРСЬКО-БАШКИРСЬКО-УКРАЇНСЬКІ МОВНІ ВІДПОВІДНИКИ У КОНТЕКСТІ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ МІГРАЦІЇ НОСІВ ГАПЛОГРУПИ (Y-ДНК) - R1b

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ П'ЯТА

ЕТНОГРАФІЧНІ ПАРАЛЕЛІ ДЕЯКИХ ШУМЕРСЬКИХ СИМВОЛІВ НА ЕЛАМСЬКИХ, ДАВНЬОЄГИПЕТСЬКИХ ТА ХЕТСЬКИХ ПАМ'ЯТКАХ

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ШОСТА

НАЩАДКИ ШУМЕРІВ (АНТІВ-АТЛАНТІВ) – НОСІЇ ГАПЛОГРУПИ (Y-ДНК) R1b – БУДІВНИЧІ РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ СЬОМА

ТАЄМНИЦЯ ОБРАЗУ СВЯТОГО ХРИСТОФОРА У ХРИСТИЯНСТВІ

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМА

ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ ВИНИКНЕННЯ ТОЇ ЧИ ІНШОЇ ГАПЛОГРУПИ Y – ДНК, З УРАХУВАННЯМ ЗАУВАЖЕНЬ А. О. КЛЬОСОВА

ЧАСТИНА ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТА

ХРИСТИЯНСТВО: ПОГЛЯД НА ЙОГО РОЛЬ У СЬОГОЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ З УРАХУВАННЯМ РЕЗУЛЬТАТІВ ПРОВЕДЕНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТА

СУТНІСТЬ БОГА З ПОГЛЯДУ СУЧАСНОЇ НАУКИ

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ПЕРША

ВІД ТЕОРІЇ ПОХОДЖЕННЯ ЛЮДИНИ ДО РОЗУМІННЯ СУТНОСТІ БОГА (АВТОРСЬКА ТЕОРІЯ ФІЗИЧНОГО ІСНУВАННЯ БОГА - ТВОРЦЯ)

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ДРУГА

ПОШУКИ ТАЄМНИЧОЇ «ЕКЗОПЛАНЕТИ» НАШИХ БОГІВ У КОСМІЧНОМУ ПРОСТОРІ

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ТРЕТЯ

ДОКАЗИ ТОГО, ЩО ПІДВАЛИНИ ВСІХ РЕЛІГІЙ ГРУНТУЮТЬСЯ НА ПРАДАВНІХ ЗНАННЯХ ПРО НЕБО, ЯКІ ЛЮДСТВУ БУЛИ ДАНІ НАШИМИ ТВОРЦЯМИ – НАШИМИ БОГАМИ – ПРЕДСТАВНИКАМИ ПОЗАЗЕМНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТА

ЗНАХОЛЖЕННЯ ПРЕТЕНДЕНТІВ НА ЗВАННЯ «ПЛАНЕТА БОГІВ ЛЮДСТВА»

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ П'ЯТА

ТАЄМНИЦЯ ФЕСТСЬКОГО ДИСКУ

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ШОСТА

ЛЕГЕНДА ПРО СМЕРТЬ ОСИРІСА – НАЙДАВНІША «ЛІТЕРАТУРНА» ПЕРЛИНА ПРО ІСТОРІЮ НАШИХ ПРАЩУРІВ

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ СЬОМА

МОДЕЛЮВАННЯ РУХУ ГАПЛОГРУП Y-ДНК ЛЮДИНИ (АВТОРСЬКА ТЕОРІЯ)

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМА

ФІЛОЛОГІЧНІ ТА ІСТОРИЧНІ СВДЧЕННЯ ПРО ПЕРЕБУВАННЯ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ (ХАТІВ ТА ШУМЕРІВ) У ДАВНЬОМУ ЄГИПТІ

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТА
ДОРОГОВКАЗ ДО ПОШУКІВ БАТЬКІВЩИНИ ШУМЕРІВ (АНТІВ – АТЛАНТІВ -
КОЗАКІВ)

ДОДАТОК

*Не думайте про день сьогоднішній –
Про нього подбали наші батьки.
Думайте про день завтрашній,
Щоб наші діти нас не прокляли.
(Леонід – цар Спарти)*

Вступна частина

Цей матеріал є продовженням авторських досліджень, які були надруковані у журналі «Науковий світ» протягом 2010-2011 р.р. та книга «Атлантида: сторінки прадавньої української історії» (2012р.). [надалі : *Атлантида*]

На основі зазначених матеріалів, Державною телерадіокомпанією «Культура», було створено чотири телепередачі циклу «Розвідки прадавньої української історії» (2012р.), з якими можна ознайомитись в Інтернеті.

Що спонукало автора продовжити розпочаті дослідження?

У першу чергу факт того, що останнім часом з'явилися ґрунтовні, навіяні вимогами часу, цікаві публікації з цієї проблематики відомих українських науковців - мовознавця, професора Київського національного університету імені Т. Шевченка - Костянтина Миколайовича Тищенка та професора Леоніда Львовича Залізняка – знаного історика та археолога.

Правда про походження українців (Спеціальна тема) // Український Тиждень, №16(233) 20-26 квітня 2012 р., с.27-58 ;

Правда про походження української мови (Спеціальний проект) // Український Тиждень, №39(256) 28 вересня – 4 жовтня 2012 р., с.21-64 ;

Генний код українців та їхніх сусідів очима археології // Український Тиждень, №50(267) 14-20 грудня 2012 р., с.46-51 ;

Перші європейці // Український Тиждень, №7(275) 15-21 лютого 2013 р., с.52-55.

Послило це бажання антинаукова документальна стрічка «ДНК: портрет нації» на телеканалі «Україна» у листопаді 2012 року.

Зазначимо, що еволюційний розвиток мови, того чи іншого сучасного народу, відбувався паралельно з його генетичними еволюційними змінами. Разом узяті, ці процеси відбувались в певний час, на певних географічних теренах. Результат цих процесів, який фіксують науковці сьогодні (в першу чергу генетики, філологи, історики), відображає кінцевий стан речей.

Ми спробуємо, розглянути ці еволюційні генетичні процеси у вимірі часовому та географічному, змодельовавши їх у динаміці. Автор категорично заперечує теорію «автохтонності» життя будь-якого сучасного народу, за якою прашури того чи іншого народу постійно (тисячоліттями) уживали певні території. Попередні наші розвідки свідчать, що таке «сидіння на місці» мало місце для певних етносів в межах 1000-3000 років, після чого відбувались чергові переселення. Головною причиною таких міграцій була зміна кліматичних умов. Отже, з теорією «автохтонності» дослідникам треба бути обережними. Ця гіпотеза є невірною навіть для географічно-ізолюваних мешканців , скажімо сучасних Японських островів, Австралії, острова Пасхи, острова Мадагаскар, тощо. Адже, народи, що заселили їх, мали прийти звідкись. Десять мали б бути терени їх попередньої прабатьківщини ! Не впали ж вони з неба ! На думку автора теорія походження прашурів сучасних українців від творців Трипільської цивілізації, яку широко рекламують дослідники М. Ю. Відейко та О.С. Поліщук є помилковою.

Безперечно, найбільшою гаплогрупою на сучасній генетичній карті України є гаплогрупа I (трипільська), але державотворенням займалися два інших етноси – хати (венеди) та шумери (анти, атланти) – представники гаплогруп R1a і R1b.

Не підтверджується ця теорія і фактами сучасної генетики, тому, пропонуємо читачам розглянути ці питання у два етапи.

Перший етап : спробуємо розглянути проблематику знаходження прашурів сучасного українства так би мовити здалеку, тобто, подати авторську гіпотезу в узагальненому вигляді.

Другий етап: конкретизувати та деталізувати її у часовому і географічному просторі, посилити доказову базу своїх досліджень, використавши при цьому філологічний, етнографічний, археологічний, історичний матеріали, генетичні дослідження Y-хромосоми ДНК людини (успадковується по чоловічій лінії) та мітохондріальної хромосоми ДНК (успадковується по жіночій і чоловічій лініях).

При цьому, новим виявленим фактам будемо знаходити підтвердження , посилаючись на раніше оприлюднені результати досліджень (*Атлантида*).

Вивчаючи антропогенез - історію зародження та становлення людства на планеті, науковці виділяють такі доісторичні періоди та їх хронологічні рамки:

палеоліт (3млн. років тому – 150 000 -100 000 – 13 000 років до н.е.),

мезоліт (12 000 – 7 000 років до н.е.),

неоліт (7 000 – 3 000 років до н.е.),

епоха бронзи (3000 – 1300 років до н.е.),

епоха заліза (1300 – 300 р. р. до н.е.),

історичні епохи (з 300 р. до н.е. – до сьогодні).

Досліджуючи період з 56 000 років до н.е. до сьогодні (*від пізнього палеоліту до наших днів*), автор пропонує читачам зробити подорож у минуле, метою якої є бажання подати читачам максимально виважені, науково - достовірні дані про хід історії людства. Наперед зазначимо, що історія людства не є такою довгою, як вважалося до сьогодні. Теорія Чарльза Дарвіна про довготривалий еволюційний процес становлення людини виявилась звичайною профанацією і категорично заперечується новітніми досягненнями сучасних наук: генетики, біології, археології. Життя людства започатковане на нашій планеті лише 58 000 років тому.

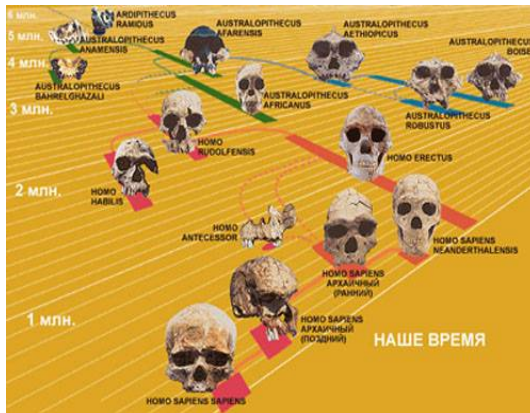
Наголошуємо, що мова йде про життя людини, як біологічного виду, а не про життя інших біологічних видів. Останнє має бути темою окремого великого дослідження і не входить до питань, які пробує розглянути автор сьогодні.

Автор прагнув, щоб форма цього дослідження була максимально стислою, хронологічно послідовною і віддзеркалювала останні доробки вчених – археологів, генетиків, антропологів, філологів, істориків.

Ця подорож у глибину віків є спробою змоделювати історичні процеси, намітити можливі напрямки історичних розвідок та методи подальших досліджень.

Усвідомлюємо, що результати такого дослідження будуть піддані критиці фахівцями від академічних наук – істориками, генетиками, філологами. Та, що поробиш ?

Зацікавленість до пізнання таємниць минулого завжди має перемагати стереотипи академічного бачення цих процесів. Адже, відкрити щось нове у будь-якій галузі науки можна лише подивившись по новому на сталі, загальновідомі речі. Наперед хочو подякувати всім, хто знайде терпіння та час для ознайомлення з запропонованим матеріалом.

Частина перша

ГЕНЕТИЧНИЙ КОД СУЧАСНИХ УКРАЇНЦІВ ТА ЇХ ПРАЩУРІВ (АНТІВ ТА ВЕНЕДІВ) – ПОГЛЯД ЗДАЛЕКУ

Визначивши в попередніх дослідженнях (*Атлантида*), що пращурами українців є два окремих етноси – *анти* і *венеди* (1-7ст. н.е.), або їх попередники – відповідно – *шумери* (анти - атланти) та малоазійський народ – *хати* (4-2 тис. до н.е.), спробуємо визначити генетичний код, як сучасних українців, так і їх далеких пращурів.

В останній час українські дослідники сходяться на думці, що сьогоднішнє покоління українців, яке в переважній своїй більшості є носіями гаплогрупи – R1a (54,0%), є родичами для всіх народів в яких він переважає, або є достатньо вагомим.

За цією логікою, пращури цих народів, в певний період часу, мали б бути споріднені з пращурами сучасних українців, тобто, були родичами наших пращурів !

На рівні генетичних досліджень ці висновки можна вважати вірними, але на рівні соціуму, який визначається поняттям «народ», ці висновки приховують свою помилковість. Прошу звернути увагу на таблицю -

«Розповсюдженість Y-ДНК – хромосомної групи R1a

брахмани індійських штатів Західна Бенгалія та Уттар – Прадеш – 72%	та 67%					
ішкашімці – 68,0%	лужичани – 63,0%	таджики Худжанда Центральної Азії 64,0%				
киргизи 63,0%	поляки – 56,4%	українці – 54,0%	башкири Саратовської і Самарської областей – 48%	росіяни – 47,0%	латиші – 41,0%	білоруси – 39,0%
словенці – 37,0%	удмурти 37,2%	естонці – 36,5%	хорвати – 34,3%	татар – 34,0%		
литовці – 34,0%	чехи – 26,7%	башкири – 26,0%	словаки – 26,7%	боснійці – 24,6%		
ісландці – 23,8%	угорці – 20,4%	румуні – 20,0%	норвежці – 17,9%	шведи – 17,3%		
данці – 16,7%	серби – 15,9%	македонці – 15,2%	болгари – 14,7%	герцеговинці 12,1%		
саамі – 11,0%	фіні – 10,0%	албанці – 9,8%	греки – 8,3%	німці – 8,1%	грузини – 7,9%	
фрізи – 7,4%	турки – 6,9%	шотландці – 6,6%	вірмени – 6,0%	пакистанці – 5,6%		

Вас не вражає, що серед носіїв гаплогрупи R1a зустрічаємо народи Європи, Центральної Азії, Індії, Близького Сходу ? Частина носіїв цієї гаплогрупи мають мови, які не мають жодної спорідненості з українською мовою, більше того, люди мають іншу антропологічну будову (колір шкіри, колір очей, колір волосся, ріст, поставу, тощо) Отже, так, та не так ! Все значно складніше !

Виникає кілька слушних питань:

- 1) Яка гаплогрупа була притаманна антам, а яка венеддам перших століть нашої доби ?
- 2) Чи відносились до цих гаплогруп їх давніші попередники – шумери (атланти) та малоазійські хати у 4-2 тис. до н.е. ?
- 3) Чи можна визначити гаплогрупу попередників шумерів та хатів, скажімо у 12-7 тис. до н.е. ?
- 4) Яким чином змінювалась мова наших пращурів протягом тисячоліть і чи пов'язані процеси мінливості мови з еволюційними змінами генетичного коду її носіїв ?
- 5) Чи зможуть генетичні дослідження Y-ДНК та мт – ДНК людини допомогти науковцям – в першу чергу – етнологам та філологам вибудувати свої власні галузеві «ланцюжки» розвитку того чи іншого сучасного народу і суттєво допомогти своїм колегам від Історії та Археології ?

Спробуємо відповісти на ці питання, враховуючи результати своїх попередніх досліджень, в правильності яких ми переконані («Атлантида: сторінки прадавньої української історії», далі - *Атлантида*).

Отже, запрошуємо читачів до пізнання тасмниць минулого, які були приховані від нас порохом не одного десятка тисячоліть.

Ми повинні усвідомлювати, що «спорідненість по крові» не є, і ніколи не була, визначальною для формування того чи іншого народу. Вона визначала лише генетичну спорідненість і була важливою на ранніх стадіях розвитку людства для окремих людських популяцій (груп). З часом кількісно ці групи збільшувались, займали все більші географічні простори, і під впливом зовнішніх обставин (кліматичних, соціальних) втрачали зв'язки між собою. Такі обставини впливали на формування мовної, етнографічної, ментальної окремішності кожної групи. В цих окремих людських популяціях створені знаряддя праці набувають своєї особливості. Першомова людства в цих окремих групах отримує свої специфічні риси.

Перші знання про навколишнє середовище, перші правила поведінки в соціумі, перші релігійні уявлення отримують своє особливе забарвлення. Останні, врешті-решт, формують ментальність тої чи іншої групи людей, характерну лише для неї. Саме ці обставини були визначальними для формування соціальних груп, які ми зараз, через десятки тисячоліть, визначаємо поняттями – народ чи нація ! Таким чином, однією з головних ознак, поряд з генетичною, які дозволяють прослідкувати історію народу, історію його прашчурів (близьких і далеких) є його мова ! Тільки в такому поєднанні генетичних і мовних досліджень треба проводити пошуки у минувшину, визначаючи історичне коріння сучасного народу. Без таких принципових уточнень не можна починати пошуки.

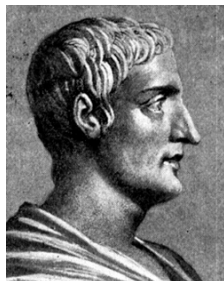
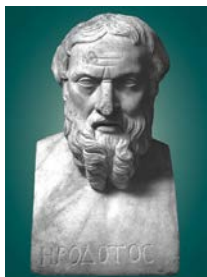
Нагадаємо, що саме в уйгурській мові ми віднайшли слова *атлано* (вершник), *атлантур* (сідати на коня), що врешті-решт, дозволило усвідомити етимологію слів *атлант* (вершник), *ант* (воїн), де основа «*атл*» (кінь).

Було встановлено, що ці слова походять з шумерської мови, а отже ця мова відноситься до мов тюркської мовної групи. Було визначено, що воїни, які визначали себе словами «*ант*» та «*атлант*» носили характерну зачіску – оселедець.

Отже, анти (також - атланти, корібанти, абанти [В.Б.]), яких М.С. Грушевський вважав прашчуррами українського народу , такими і були !

Через більше ніж сто років, після публікації відомого українського історика, до цього твердження долучимо лише одне суттєве доповнення: «анти **та венеци** були пращурами сучасного українства» !

Це дозволяє зробити припущення, що пращури історичних шумерів (Месопотамія, 4 тис. до н. е.) і пращури сучасних уйгурів (Півн.- Східний Казахстан та Півн.- Західний Китай), за нашими філологічними спостереженнями, мали б бути родичами в часи, які передували 4-му тисячоліттю до н.е. Сучасні генетичні дослідження вказують, що в сучасних уйгурів домінуючими гаплогрупами (Y-ДНК) є R1a (9- 20%) і R1b (28%). Кілька інших гаплогруп не є домінуючими і їх можна визначити, як «контактні», тобто, такі, що були набуті від сусідніх народів. Видається, що у витоків сучасного уйгурського етносу стояли представники саме цих двох гаплогруп. Отже, у антів – атлантів (шумерів) – пращурів майбутніх українських козаків – мала б бути генетична ознака, яка б визначала їх гаплогрупу - R1a, або R1b !

Але яка саме гаплогрупа визначала антів-атлантів (шумерів)? R1a чи R1b ? Нагадаємо, що ми стверджували в попередніх дослідженнях, що мова авхатів (6 ст. до н.е. – у Придніпров'ї), про яких згадував грецький історик Геродот (484-430р.р. до н.е.), та мова хатів (1 ст.н.е. - Центральна Європа), про яких писав римський історик П.К.Тацит, була однією і тою самою мовою – мовою їх далеких попередників – малоазійського народу хатів (3 тис. до н.е. – 7 ст. до н.е.) – пізніших венеців. Грецький історик вважав хатів, помилково, за скіфське плем'я, а римський історик, 600 років пізніше – за німецьке плем'я. Далекими нащадками хатів (П.К.Тацита) ми вважаємо сучасних лужичів, які і сьогодні продовжують проживати в оточенні представників німецького народу. Звернімо увагу, що сучасні лужичі є носіями гаплогрупи R1a (63,0%), а отже, з цього аналізу виходить, що і їх попередники хати Тацита, авхати Геродота, відомий з давньої історії Малої Азії - народ хати - також були носіями цієї гаплогрупи - R1a. І цей історичний факт найкращим чином підтверджується мовними дослідженнями науковців – філологів (Х. Шустер – Шевць, К.М. Тищенко), які зазначають що сучасна українська мова має найближчого родича саме в мові лужицькій ! Цей мовний факт найбільшої спорідненості сучасної української мови з мовою лужичів («хати» римського історика П.К. Тацита) та білоруською мовою професор К.М. Тищенко ілюструє наступним чином – дивіться таблиці.

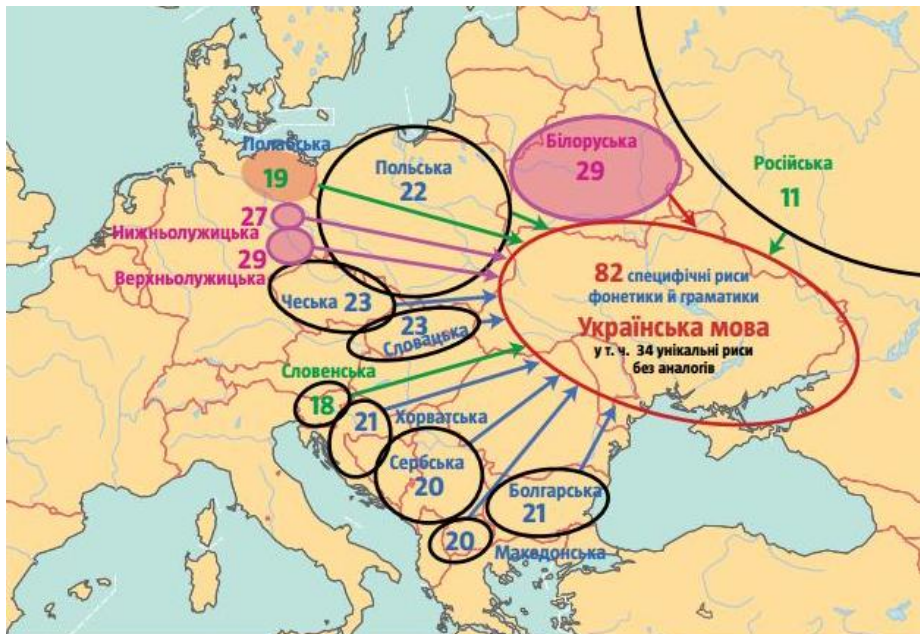
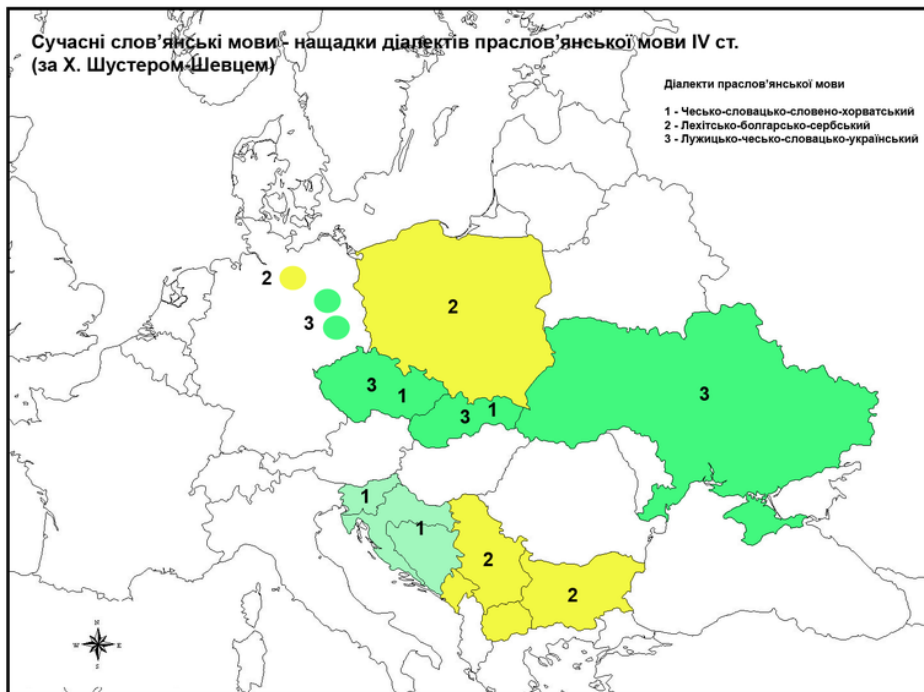

Рис. 5. Географічний розподіл спільних з українською рис інших слов'янських мов. 34 риси української мови – унікальні (без аналогій у інших слов'ян). Цифри 11-30 вказують кількість характерних рис української мови (з 82), спільних з даною мовою

Таким чином, малоазійські хати (пізніші венеди) визначаються гаплогрупою - R1a, а отже, шумери-атланти (пізніші анти) мали б визначатись іншою гаплогрупою, яка домінує і зараз серед уйгурів - R1b ! Чи не помилились ми ? Нагадаю, що в попередніх дослідженнях (Атлантида) ми стверджували, що анти-атланти (шумери) певний час володіли Давнім Єгиптом, а це означає, що у представників правлячих династій Єгипту мав би бути генетичний маркер, який відповідав би гаплогрупі R1b. Науковці нещодавно провели аналіз Y-ДНК кісток фараона Тутанхамона і виявилось існування у фараона гаплогрупи саме R1b, « с найбільшей вероятностью – к субкладу R1b1a2 - M269 ». Нагадаємо, що шумери (анти-атланти) були тюркським етносом, а малоазійські хати (венеди) не були такими. Вони, за визначенням сусідніх народів, були оріями («ті, що займались вирощуванням зернових культур» - «ті, що орали землю, тобто, займались землеробством»). Це їх - наших далеких прашурів - сучасні науковці помилково, як вважає автор, визначають словом – арії.

Авангардні дослідження російського науковця Анатолія Олексійовича Кльосова, який поєднав факти останніх здобутків генетики з фактами історії, свідчать, що носії гаплогрупи R1b були тюркським етносом, більше того, вони є найближчими родичами гаплогрупи R1a (Дивись таблицю «Дерево гаплогруп Y-ДНК людини»), також: А.А. Клёсов «Шумеры – древние носители гаплогруппы R1b1b2 ?» // <http://aklyosov.home.comcast.net> ; Петр Золин «Гипотеза А.А. Клёсова о связях R1b и R1a» // http://ru.wikipedia.org/wiki/Генетическая_генеалогия.

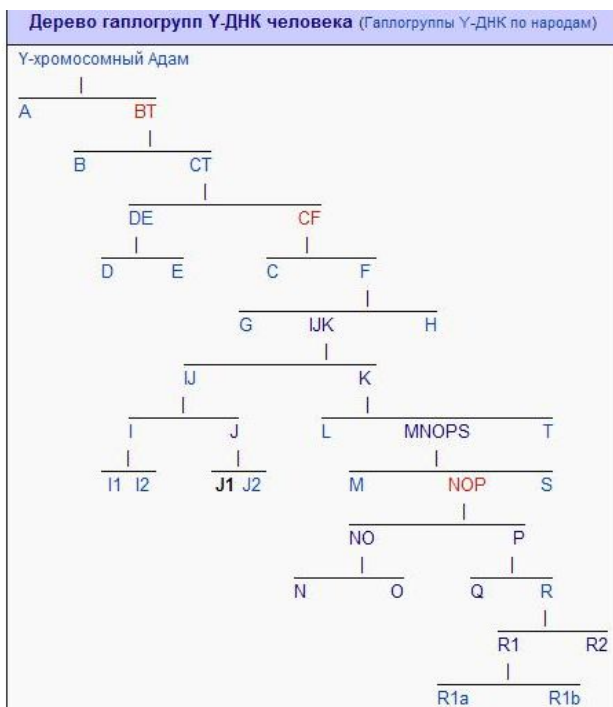

Анатолій Клёсов

Але, як часто трапляється у будь-якій науці, поряд з обґрунтованими фактами, доведеними переконливими доказами, у працях А.О. Кльосова існують і наукові гіпотези та факти, що потребують додаткових підтверджень.

Наприклад, помилковим, на думку колег Анатолія Олексійовича, з чим автор погоджується, є твердження, що пращурами сучасних народів Західної Європи були тюрки - носії гаплогрупи R1b.

Так, сучасні дослідження генетиків свідчать, що переважаючою гаплогрупою в країнах Західної Європи є носії саме цієї гаплогрупи - R1b. Так, ця група була тюркська. То в чому ж помилка ? Помилка полягає в тому, що анти-атланти (шумери) принесли в Західну Європу генетичні ознаки, які визначають сьогодні більшу половину її чоловічого населення, як гаплогрупу - R1b. Таким чином, А.О. Кльосов правий лише в тому, що шумери (тюрки) надали наступним поколінням переважної більшості чоловіків Західної Європи свою генетичну ознаку, але це не дає право вважати шумерів їх пращурами. Сьогодні ці народи спілкуються мовою не завойовників (шумерів), тобто, не тюркською мовою, а мовою, яка була притаманна їх батькам до їх поневолення – мовою носіїв гаплогрупи - I. З отриманням «генетичної ознаки завойовника», поневолені народи не втрачають своєї ментальності, своєї мови, своєї власної історії. Вони продовжують своє життя в оточенні загарбників. Так було завжди. Хочу підкреслити одне важливе спостереження. Мова, якою спілкуються певна етнічна група є народною мовою – мовою роду (родини). Цю мову часто називають материнською мовою, адже, саме жінки займаються вихованням дітей. Від них діти чують перші слова. Тому, під час воєн, завойовники приходять і відходять, а мова поневоленого народу продовжує жити завдячуючи Жінкам ! Таким чином, в людському житті окремої родини, окремої спорідненої групи людей, закони генетичного спадку не завжди відповідають законам мовного спадку. Отже, шумерів (тюрків) не можна вважати пращурами народів Західної Європи. Хоча в мові народів Західної Європи і знаходимо окремі шумерські слова – запозичення, все ж вони продовжують спілкуватись мовою носіїв гаплогрупи - I.

«Розповсюдженість Y-ДНК – хромосомної групи R1b»

шотландці – 70% ірландці, англійці Північної і Західної Англії – до 90% англійці Південної Англії – 70% башкири – 87% іспанці – 70% баски Іспанії – 88,1% французи – 60% італійці – 40% осетини Алагіра – 43% туркмени – 37% вірмени – 32,4% чехи і словаки – 35,6% німці – 39% турки – 31% норвежці – 25,9% словенці – 21% росіяни – 2,8-21,3% **українці – 2 – 18,9%** греки – 13,5 – 22,8% уйгури – 8,2 – 19,4% албанці 17,6% болгари – 17% поляки – 11,6% -16,4% не турецьке населення Турції - 16% латиші – 15% хорвати – 15,7% угорці – 13,3% румуни – 13% серби – 10,6% іракці – 11,3% алжирські араби Орана – 10,8% узбеки – 9,6% естонці – 9,0% татари Центральної Азії – 8,7% араби Тунісу – 7% мешканці Пакистану – 6,8% бербері Алжиру – 5,8% казахи – 5,6 литовці – 5% білоруси – 4,2% герцеговинці - 3,6% марокканці – 2,5% боснійці – 1,4% араби Єгипту – 1% мешканці Індії – 0,55%

Аналізуючи роботи А.О. Кльосова ми змогли не тільки знайти підтвердження своїм попереднім дослідженням (*Атлантида*), але й знайти відповідь на ті питання, які залишались у автора, при їх написанні. Теорія А.О.Кльосова про міграцію носіїв гаплогрупи R1b берегами Північної Африки, та їх переселення в Європу через Гібралтар, дала можливість зрозуміти, що було кілька етапів (в різні історичні часи) проникнення шумерів (антів – атлантів – абантів - корібантів...) у Європу. У попередніх матеріалах (*Атлантида*) ми розглянули лише один (див. далі «Третій етап»)

Перший етап - (кін. 4 тис. до н.е. – тобто, приблизно – 3200-3100 р. р. до н.е.) : Захоплення шумерами, разом з хатами, Малої Азії, островів Східного

Середземномор'я, північної частини Єгипту та Північної Африки взагалі, часткове проникнення на північ Балканського півострова (сучасна Албанія, Чорногорія, Хорватія), у Румунію . Часткова експансія у Західну Європу через Гібралтар і захоплення території сучасної Іспанії .

Другий етап – (приблизно – 2460 – 2350 – 2300 р.р. до н.е.) :

Природна катастрофа (2460) - знищення військової потуги, руйнування (значні і часткові) островів Карпатос, Родос, Крит, та інших. Повстання в Єгипті та у Північній Африці. Громадянські війни між правителями шумерських міст (напр. Урук – Кіш). Захоплення Саргоном Аккадським у 2350 р. Шумеру. Значні міграційні переселення носіїв гаплогрупи R1b у Західну Європу. Захоплення сучасних територій Франції, Італії, частково Німеччини, проникнення на терени сучасних - Англії та Ірландії. Часткове повернення шумерів, разом з хатами, з острівної частини Східного Середземномор'я назад – на терени Малої Азії.

Третій етап – (приблизно – 2400 р.р. до н.е. – 7 ст. до н.е.) :

Тривале проживання малоазійської частини шумерів (антів – атлантів), поруч з хатами, палайцями, лувійцями, пізніше – з хетами, на теренах Малої Азії. Війни з сусідніми державами протягом 2400 р. р. до н.е. – 7 ст. до н.е. Вихід через Кавказькі гори на терени сучасної України у 7 ст. до н.е.

Четвертий етап – (приблизно – 3ст. до н.е. – 5 ст. н.е.) :

Війни частини шумерів (антів – атлантів) з скіфами. Підпорядкування хатів (венедів) скіфам. Вторгнення значної частини антів і венедів (нащадків своїх попередників – малоазійських шумерів та хатів) у Східну Європу. Війни на теренах сучасної України з готами, гунами, аварами.

Хочу зауважити, що ця «історична реконструкція» не є вигадкою автора.

Про експансію у Західну Європу (через Гібралтар) вказують не тільки дослідження сучасних генетиків, але й вказує Платон, словами свого діда Солона !

Треба визнати, що при написанні попередніх досліджень (Атлантида) автор проігнорував ці свідчення «Солон - Платона» через недовіру до змісту тексту !

Дякувати Анатолію Олексійовичу Кльосову ! Його генетичні дослідження все ставлять на свої місця і вказують, що свідчення Солон (Платона), про захоплення значної частини теренів Західної Європи, треба визнати за достовірні.

Про експансію у Східну Європу вказують візантійські історичні джерела перших століть нашої ери, про це говорить автор «Велесової книги», про це свідчать дані сучасної археології.

Таким чином, стає зрозумілим, чому ми віднайшли зображення бербера – анта – атланта - «козака» на кам'яній гермі саме в Тунісі, чому в назвах племен Північної Африки, про які згадує Геродот, знаходимо шумерську основу «анти» (воїни): *гізанти* , *германти* , *атаранти* і навіть - *атланти* ! (Геродот «История в девяти книгах», М., 1993) .

Так само, знаходимо пояснення, чому в сучасних західноєвропейських мовах ми відшукали слова військового призначення: *ад'ютант*, *сержант*, *курсант*, *лейтенант*, *Ант_ант_а*, *диверсант*, *десант*, *інтендант*, *окупант*, *маркітант*, *ліверант*, *провіант*, *репатріант*, *мігрант*, *емігрант*, *корволант*, *комбатант*, *інфант* – *інфантерія*, *комендант* («Словник іншомовних слів», За ред. О.С.Мельничука, К.,1974)

В східноєвропейських мовах – *драбант*, *арештант*, *музикант*, *міліціант* (*міліціант*), *ризикиант*. Ці слова знаходимо в іспанській, французькій, німецькій, англійській мовах в давній латині : *comandante* (ісп. командир), *commandant* (фр. командир), *oberleutnant* (нім. поручник), *oberstleutnant* (нім. підполковник), *leutnant* (четар), *aspirant* (фр.

претендент на офіцерське звання – молодший офіцер). Серед народів Європи, на півночі сучасної Франції, згадуються бріганти. Етимологія слова подібна критському відповіднику – корібанти, де бріг (бригантина – «військовий корабель», «бріг» (корабель), а коріб (корабель). Тобто, мова йде про «воїнів-мореплавців».

У попередніх дослідженнях (*Атлантида*) ми зауважили, що ці слова були занесені в Європу самими шумерами (антами-атлантами) та їх малоазійськими сусідами – греками, хатами, палайцями, хетами, лувійцями. Зараз маємо зробити лише наголос : « це було зроблено переважно самими шумерами (антами-атлантами) ! »

Слово «*Антанта*», яке визначає назву військового союзу цілком відповідає, своїм подвоєнням основ «ант», давньому шумерському визначенню: *Lu-antia-antan* («людина - найкращий воїн» = «воїн з воїнів»), яке означає, що «найкращого воїна мали обрати з середовища воїнів». Слово «*Антанта*» також вказує на те, що союз є об'єднанням великої кількості воїнів. Тобто, подвоєння (Ант – анта) основи вказує на множину.

Знаходимо відповідь і на питання: чому в іспанській мові у словах, які починаються з однієї, або двох приголосних, попереду завжди долучалась голосна ?

Про це наголошує відомий казахський дослідник Олжас Сулейменов

(«Мова письма – погляд в доісторію – про походження писемності і мови малого людства», К., 2006) Але такий мовний принцип словотворення ми знаходимо і в частині слів української мови: *країна – Україна – Україна, гірок – огірок, горець – угорець, старік – істарік (історик), Гор – Ігор, Паннас – Опан(н)ас...* Попередньо ми зазначали такі слова, з початковою голосною, як факт мовного пристосування антамі-атлантами (шумерами) слів з мови їх сусідів-родичів – венедів (хатів).

Хочу звернути увагу читачів на те, що лише **2 – 18,9%** українців є носіями гаплогрупи R1b. Чи можна в такому випадку вважати шумерів (атлантів, антів) пращурами українців, поряд з хатами (венедями) ? Нагадаємо, що у попередньому дослідженні (*Атлантида*) ми довели, що анти - атланти носили оселедець на голові, що анти перших століть нашої ери були пращурами пізніших козаків! Чому ж такий низький відсоток цієї гаплогрупи у сучасних українців? По-перше, відомо, що значна частина антів в перших століттях рушила у Європу. Це підтверджують європейські та українські історики. По-друге, генетики подають цифру носіїв гаплогрупи R1b в Україні, в межах: від 2 відсотків до 19. Чому так?

Тому, що на теренах Східної України цей відсоток сягає 19%, а в інших – значно менший – до 2% !

Наголосимо, що 19% на так мало, якщо зважити що носії цих 19 відсотків проживають на Запоріжжі ! Так само, в Росії носіїв гаплогрупи R1b - **2,8 - 21,3%**, але ті 21,3% проживають на Кубані, в Курській та Воронізьській областях (про Башкирію будемо говорити окремо). Автор сподівається, що читачі зрозуміли, що на Запоріжжі та в південно-західних областях Росії проживають нащадки українських козаків, які, у свою чергу, були нащадками антів (атлантів) !

А на останок, знаючи цей історичний факт, пригадаємо скільки антів загинуло в боротьбі з готами, гунами, аварами, воїнами Римської імперії, а у пізніші часи, скільки козацьких голів – нащадків антів - полягло у боротьбі з монголо-татарами, татарами, турками, нашими ближчими сусідами – румунами, молдованами, поляками та росіянами ... !!! А скільки українських чоловіків полягло у часи останніх воєн та громадянської війни, голодоморів ?!!! За polegлих у боях промовляє Історія.

А, історія українського народу дійсно славна, завдячуючи багато в чому козакам. Про славне минуле українського козацтва знають і наші сусіди! У перших століттях нашої ери значна частина антів рушила в похід у Європу шукати кращої долі.

Ті, хто не загинув, залишилися там проживати. Але, і на теренах сучасної України залишилась частина антських родів – в першу чергу тих антів, які породичались з венедями. Вони залишилися і захищали вже спільну домівку двох народів – антів і

венедів. Саме ці роди антів були пращурами пізнішого українського козацтва. Нашадки антів (атлантів) – українські козаки 14-18 століття прославили український народ, його державу серед народів Європи та Азії. Завдячуючи антам (козакам) наша «**країна**» отримала назву «**Україна**», так само, як і завдячуючи венедам наша держава в 9-10 столітті отримала назву «**Русь**» за назвою одного з венедських родів – «русів». У попередньому дослідженні (*Атлантида*) автор висловив думку, що саме прізвища з закінченням -енко має визначати нащадків антів та атлантів – представників козацьких родин.

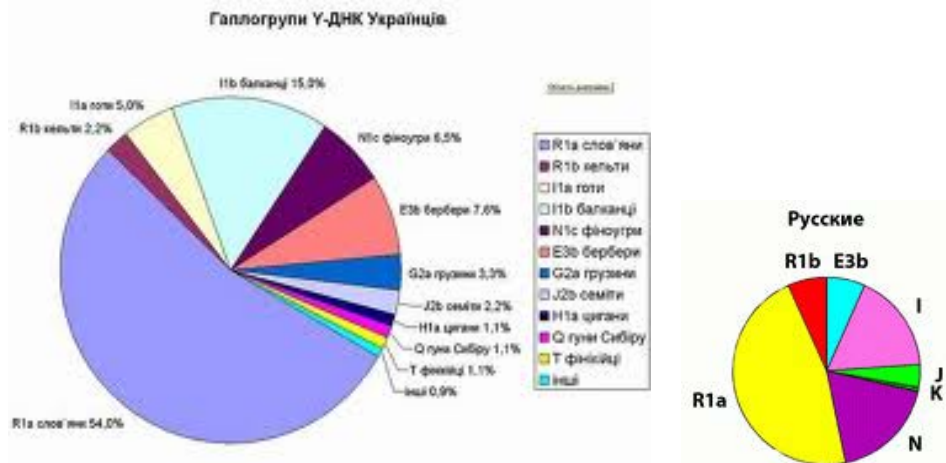
Нагадаємо, що в східній та південно-східній частині України переважають прізвища саме з таким закінченням: *Коваленко, Симоненко, Шевченко, Петренко...*

У такому випадку, відсоток носіїв гаплогрупи R1b мав би бути більшим в зазначених місцях, але цього не має! Про що це свідчить? Що козацтво, яке у правданні часи мало виключно етнічну ознаку – тюркську, в часи нашої ери, залишаючись військовою структурою, поповнювалось вже представниками інших народів, переважно представниками венедських родів - носіїв гаплогрупи R1a!

То ж ми корегуємо свій попередній висновок наступним чином:

«Не всі носії прізвищ з закінченням – енко є носіями гаплогрупи R1b (та її гаплотипів), але переважна більшість носіїв гаплогрупи R1b (та її гаплотипів) мали б мати прізвища з закінченням – енко !»

Що приховує автор за терміном «переважна більшість»? Які ще можуть бути виключення? Наприклад, зміна прізвища хлопчика – носія гаплогрупи R1b чи R1a при всиновленні, або зміна прізвища дитини при розлученні батьків, тощо.

Уважно подивившись на сегменти розподілу гаплогруп Y - ДНК українців, можна помітити, що дослідники помилково визначають гаплогрупу R1b, як кельтську. Насправді носії цієї гаплогрупи були тюркським етносом, до якого належали і шумери (атланти) та їх пізніші нащадки – анти – пращури майбутніх українських козаків! Для порівняння, наведемо дані по гаплогрупах Y - ДНК росіян.

Подалі, було б доцільним провести визначення гаплогрупи чоловічих кістяків Пеньківської археологічної культури (1-7 ст. н.е.), яку українські науковці історики та археологи ототожнюють з антами та порівняти отримані результати з подібними дослідженнями у козацьких захороненнях 16-17 століть. Для «чистоти» експериментальних робіт, безперечно, треба врахувати думку істориків та археологів щодо визначення матеріалу для такого дослідження.

Нагадаємо, що шумери були тюркським етносом. Підмічено філологами, що мовний розподіл між групами «*самет*» і «*кентум*» в Європі збігається з кордоном, який визначили останнім часом генетики між носіями гаплогруп R1a і R1b.

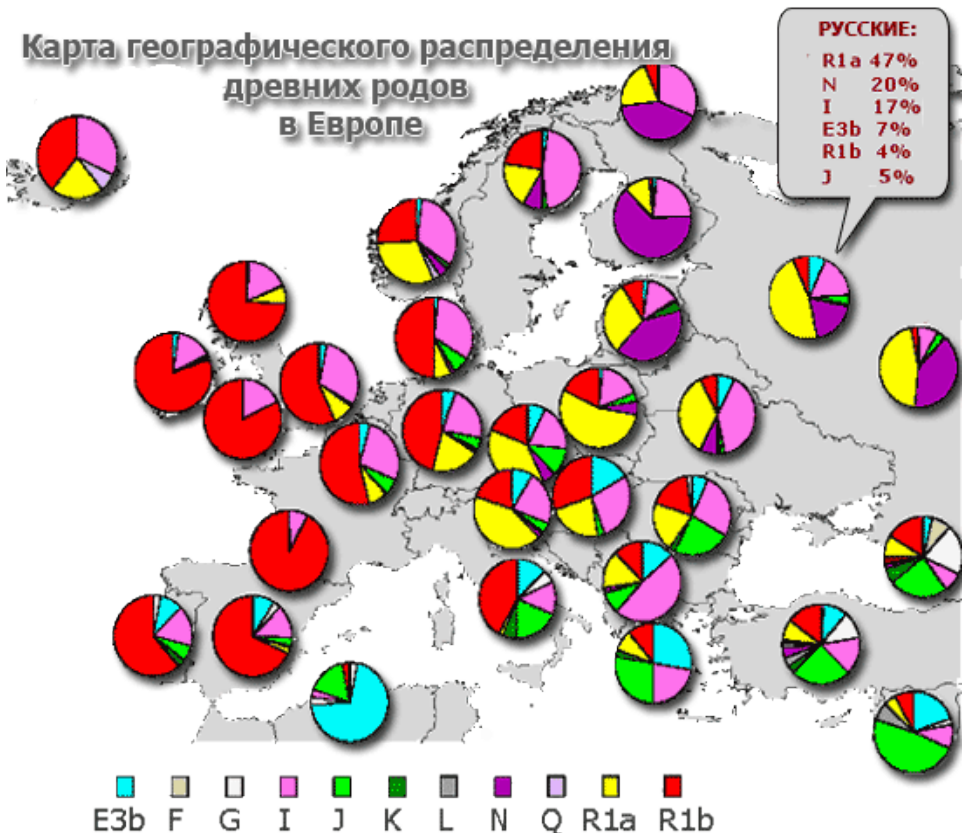
В Західній Європі, де домінують носії гаплогрупи R1b, панує мовна група «*кентум*», а у Східній Європі, де домінують носії гаплогрупи R1a, панує мовна група «*самет*». Наперед зазначимо, що анти-атланти (шумери) – носії гаплогрупи R1b - до цього мовного розподілу не мають жодного відношення !

Носії гаплогрупи R1a – венеди (малоазійські хати та кілька інших народів) до такого розподілу причетні, як представники мовної групи «*самет*».

Але був третій чинник, який мав безпосереднє відношення до формування мовної групи «*кентум*» - носії гаплогрупи - I. Зараз продемонструємо картографічний матеріал науковців, який демонструє такий мовний поділ.

Карта географического распределения древних родов в Европе

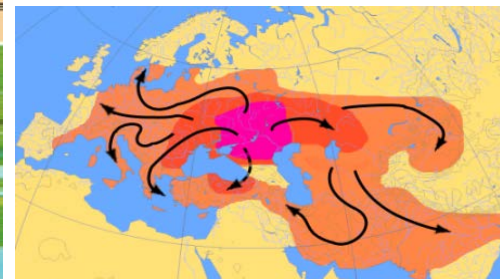
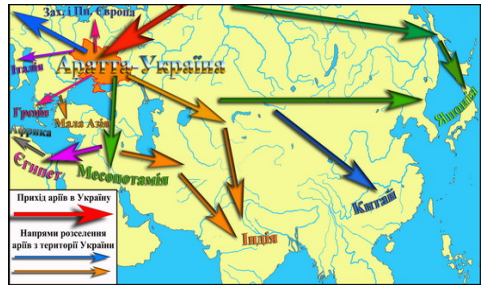

Частина друга

ГЕНЕТИКА – ДОРОГОВКАЗ ДО ВИТОКІВ ІСТОРІЇ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ

Зазначимо, що таблиці, які демонструє автор, і які взяті з Інтернет-ресурсу, треба вважати умовно точними, адже, вони засвідчують лише перші здобутки генетиків. Протягом ближчих ста років результати генетиків стануть більш обґрунтованими, і тоді матеріали сьогоденного дослідження можна буде відкорегувати.

А зараз наведемо кілька антинаукових, вигаданих схем міграцій індоєвропейських народів, авторами яких є переважно дослідники – аматори, інколи – окремі представники від академічної науки. Гадаю, що читачам не важко визначити представник якої країни створював ту чи іншу карту. Гордість за країну, за її величну історію та культуру – все це безперечно треба вітати, але, яке наукове значення має «малювання» таких карт, без наведення обґрунтованих фактів, які б опирались на знання сучасної генетики, сучасного порівняльного мовознавства, сучасної археології та етнографії?!

Чи можна визначити гаплогрупу для попередників шумерів та хатів, скажімо у 12-7 тис. до н.е. ? Безперечно, так ! Адже, для гаплогруп R1b і R1a , які сьогодні визначають далеких пращурів українців – антів та венедів, родинними (за законами генетики) є всі гаплогрупи – їх «прямі» попередники. Так, скажімо для згаданих гаплогруп спільним пращуrom є гаплогрупа R1, для якої, безпосереднім пращуrom є гаплогрупа R. Далі цей генетичний ланцюжок має наступне продовження в сиву давнину часу: R1b і R1a – R1 – R – P – NOP – MNOPS – K – IJK – F – CF – CT – BT – Y-хромосомний Адам. Гаплогрупи А і В були родинними, відповідно, для гаплогруп наших пращурів – BT і CT. Гаплогрупа DE була такою для гаплогрупи наших пращурів CF, а вже її нащадки – гаплогрупи D і E були, і залишаються, чужими для гаплогруп наших пращурів. Така сама ситуація виникла із гаплогрупами I, J, I1, I2, J1, J2, які є чужими для роду наших пращурів, хоча їх попередниця – гаплогрупа IJ була родинною гаплогрупі наших пращурів - K . Так само, гаплогрупи N і O є чужими нашим пращурам, хоча їх спільний предок – гаплогрупа NO була родинною для гаплогрупи наших пращурів – R.

Кожна з гаплогруп C, G, H, L, T, M, S, O, R2 є «боковими» гілками цього генетичного дерева, і кожна з них була родинною для гаплогруп наших з вами пращурів , у різні історичні часи. Так, родичами для гаплогрупи F є гаплогрупа C, для IJK - G, H, для MNOPS - L, T, для NOP - M, S, для R – O, для R1- R2.

У 12-7 тисячолітті до н.е. пращури сучасних українців, як і пращури сучасних росіян, поляків, словаків, чехів були носіями гаплогруп C і F. Чому ж сучасні дослідники, акцентуючи нашу з Вами увагу на гаплогрупі R1a, як такій, що відповідає гаплогрупі наших з Вами пращурів, не пробують поглибити у часі свої власні дослідження? Їм важко повірити, важко збагнути, що можна реконструювати історичні події з 20 -го (ба, навіть з 58 – го !!!) тисячоліття до н.е. до сьогодні, їм важко усвідомити, що наші пращури на кожному часовому етапі людського життя були носіями певної гаплогрупи Y-ДНК. Через певний час їх нащадки мали вже іншу гаплогрупу. Нам, разом з читачами, реконструювати події далекого минулого допоможуть результати попередніх матеріалів (див. Атлантида), в яких було доведено, що народи, які причетні до історії легендарної Атлантиди, до творення Хетської держави 2-го тис. до н.е., прийшли з теренів Східного Сибіру. Ці народи проживали там з 8-го до кінця 5-го тисячоліття до н.е. (4200 – 4100 р. р. до н.е.) Мова йде про пращурів поляків – попередників малоазійських палів, пращурів росіян – попередників малоазійських лувійців (с Лув'ян – Слув'ян – Слов'ян), пращурів литовців – попередників малоазійських хетів, пращурів українців – попередників малоазійських хатів та шумерів (антів, атлантів). Попередньою Батьківщиною для пращурів цих малоазійських народів (кінець 4 тис. до н.е. – сер. 7 ст. до н.е.) був Східний

Сибір. Багато міст на теренах Малої Азії, у 2-му тисячолітті до н.е., за своїми назвами знаходять відповідники у сьогоднішніх назвах річок Східному Сибіру. Цей факт, до цього часу був невідомий історикам та географам (Див. Табл. №1).

Таблиця № 1 .

«Топонімічні відповідники сучасних назв річок Східного і Центрального Сибіру та назв міст, інших топонімів, назв народів у 2 тисячолітті до н.е. на теренах Малої Азії» :

Східний та Центральний Сибір

Мала Азія

Річки **Ліва Хета** та **Права Хета**

Хети – народ Малої Азії

Річка **Пала**

Пали – народ Малої Азії

Річка **Алазся**

Аласія (острів Кіпр)

Річка **Амга**

Амка – місто Малої Азії

Річка **Вілудй**

Вілусія – місто Малої Азії

Річка **Алдан**

Алдана – місто Малої Азії

Річка **Васюган**

Васухані – місто Малої Азії

Якутія – край

Акут – місто Малої Азії

Якут – “алмаз”

(у турецькій мові)

Річка **Ангара**

Анкара – місто – сучасна столиця Туреччини

Річка **Колима**

Калімма – (річка, що згадується в лувійських клинописних текстах Хетської доби)

Поселення **Сісь-Айна**,
біля річки Індігірка

Айни – малочисельний
народ Японських

островів – генетичні родичі сучасних росіян

Частина третя

СУМНАГІНЬСЬКА АХЕОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА СХІДНОГО СИБІРУ (8 – 4 ТИС. ДО Н.Е.) – ПРАДАВНІ СЛІДИ ІСТОРІЇ НАШИХ ПРАЩУРІВ

Наперед зазначимо місце розташування пращурів майбутніх поляків – малоазійських палів – на річці Східного Сибіру – Пала, пращурів майбутніх росіян – попередників малоазійського народу – лувійців - між річками Індігірка та Колима, де ми знаходимо поселення Сись - Айна. Пращури майбутніх українців – попередники малоазійських хатів проживали на теренах Середньо-Якутської низини, де знаходимо безліч топонімів з основою «хата» (фортеця, укріплення), а пращури майбутніх литовців – попередники малоазійських хетів – на берегах річок Хета та Хатанга, біля Таймирського півострова. Як бачимо ці суспільні групи оселились на величезній території, на значній віддалі один від одного. Це може свідчити, що пращури малоазійських народів - палів, хатів, лувійців, хетів, проживаючи у Східному Сибіру (8-кін.5 тис. до н.е.), вели окремішний спосіб життя.

Цікаво, чи підтвердять російські археологи наше припущення про те, що сумнагінці Таймиру (*протохети*) мали якісь культурні, етнографічні особливості і відрізнялись цим від сумнагінців Індигірки та Колими (*протолувійці*), або від сумнагінців на берегах річки Пала (*протопали*), або від сумнагінців Якутської низини (*протохати*) ?

У пізніші часи закони Хетської держави, так само, визначають ці народи, як різні, окремі, які мали свої власні інтереси. Прочитуємо один із таких законів: «Если в городе Хаттусе какой-нибудь человек страны Хатти украдет человека страны Лувия, [то] прежде обычно давали 12 человек, теперь [же] он должен дать 6 человек, и в дом его их он должен отправить» (А.В. Волков, Н.Н. Непомнящий «Хетты. Неизвестная империя Малой Азии», М., 2004, с.186)

Таких законів Хетської держави (2-ге тис. до н.е.) збереглося чимало. Фігурують в них представники «країни Пала», «країни Хати», «країни Лувія» та інші.

За генетичною ознакою пращури цих народів, у 12-7 тис. до н.е., були носіями гаплогрупи С (субклади С1 і С3) та вочевидь – F.

Як зазначають генетики, носії гаплогрупи С у 8 тис. до н.е. потрапили у Північну Америку. Завдячуючи тривалим, протягом чотирьох десятиліть, дослідженням російських археологів та істориків, підтверджується існування у зазначений час у Східному Сибіру Сумнагінської мезолітичної археологічної культури.

Російські науковці вказують: «Сумнагинская культура- мезолитическая культура Восточной Сибири. Выделена Ю.А. Мочановым в 1966 году. Названа по стоянке Сумнагин в верховьях Алдана. Датируется 2-й пол. 8- 4- м тыс. до н.э. Распространялась с юга вплоть до Сибирского Заполярья: басс. Алдана, ср. Лены и Вилюя на юге ; до п-ова Таймыр (Тагенар VI) и низовий Колымы (Пантелеиха III) на севере. Пришла на смену Дюктайской культуре. Основу хозяйства составляла охота. Жили в лёгких круглых в плане жилищах (чум). На остатках поселений найдены костяные наконечники дротиков и шильев, что свидетельствует о существовании у носителей культуры тёплой арктической одежды из шкур убитых животных. На смену сумнагинской культуре пришли племена сылахской культуры»

(http://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Сумнагинская_культура&oldid=50435636)

Отже, прийшовши у Східний Сибір, сумнагинці витіснили представників дюктайської верхньопалеолітичної культури Сибіру. Багато дослідників вважають, що дюктайці були палеоіндіанцями.

(http://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Дюктайская_культура&oldid=50457578)

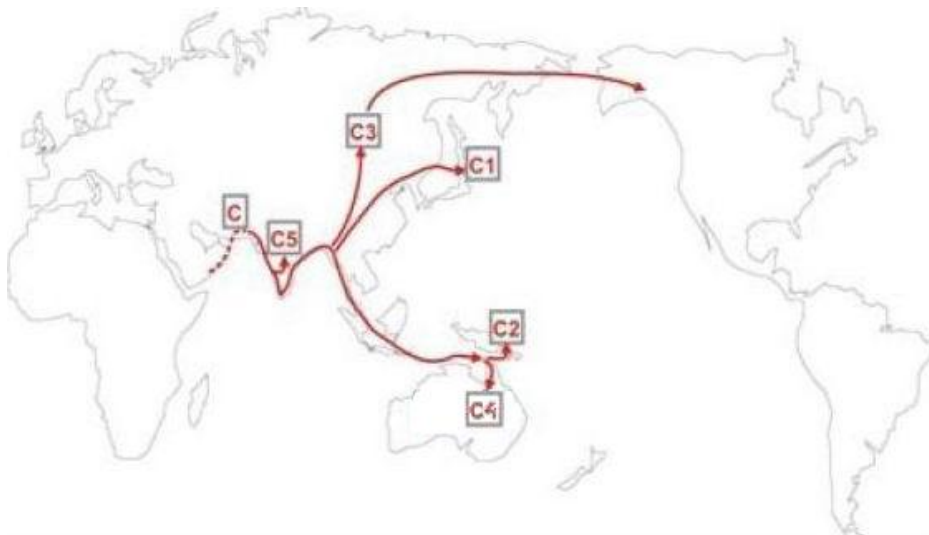
Щоб потрапити у Східну Сибір нашим пращурам прийшлося зробити велику мандрівку по азійському континенту, вздовж прибережної зони сучасного Аравійського моря – Бенгальської затоки – Південно-Китайського моря – Східно - Китайського моря – Японського моря – Охотського моря.

Дивіться карту «Міграції гаплогрупи С», створену генетиками. Ця подорож тривала приблизно 12 тисячоліть (20-8 тис. до н.е.). Причиною такого руху на південь став початок Великого зледеніння у 20 тис. до н.е.

Заради об'єктивності треба сказати, що дані, які наводяться у російській Вікіпедії - «Теория прибрежных миграций» - про час міграційних рухів гаплогруп Y- хромосом C і D, а також мітохондріальних хромосом M і N – 50 тис. років тому є помилкові. («http://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=Теория_прибрежных_миграций&oldid=45275773»)

Чому? Про це змістовно автор розповість у другій частині дослідження.

Отже, наші далекі пращури помандрували на південь - у Месопотамію, далі – раніше зазначеним маршрутом. Саме ця подорож дозволила (через тисячоліття) науковцям – мовознавцям визначити мовну групу, яку ми зараз називаємо «індоевропейською мовною групою». Ми вважаємо, що на карті «Міграція гаплогрупи С», створеній науковцями - генетиками, є одна неточність – помилковість визначення місця початку руху гаплогрупи С з Аравійського півострова. Про це свідчать дослідження А.О. Кльосова «Про походження гаплогруп А і В». Більш змістовно ми зупинимось на цьому питанні у частині наших розвідок, присвячених генетичним досліджень.

Частина четверта

ТАЄМНИЦЯ ПОХОДЖЕННЯ НАРОДУ - АЙНУ

В кінці 5-го тисячоліття до н.е. ці народи покидають терени Східного Сибіру.

Частина етносу – пращури сучасних росіян – з невідомих для нас причин залишилися проживати в оточенні нових сусідів. Видається, що стосунки з прибульцями були ворожими, що примусило далеких пращурів росіян переселитись на острів Сахалін, а пізніше – на острови Хоккайдо і Хонсю. Мова йде про народ айнів. За кілька тисячоліть до приходу далеких пращурів сучасних японців на сучасні Японські острови, тут вже

проживали айни в оточені місцевого населення тончі. Японський літописець (712р.н.е.) залишив наступне повідомлення про це: *«Коли наші величні пращури спустились на кораблі з неба, то на цьому острові (Хонсю) вони застали кілька диких народів, серед яких самими дикими були айни»*. Нагадаємо, що саме мова айнів підтверджує цей історичний факт, адже, слово «япан» в мові айнів означає «йти з моря», «припливати до берега». Серед незначної кількості представників цього народу, яких науковці визначають поняттям «чистокровні айни» знаходимо гаплогрупу С (субклади С1 та С3). Більше того, в мові цього народу, яка не є мовою «прибульців» – айнів, а є мовою тубільного місцевого населення – тончі (тонці), які проживали на згаданих островах до прибуття айнів, знаходимо слова (як за фонетикою, так і за значенням), які знаходять собі відповідники у сучасній російській мові. Ці слова на наше переконання є суто айнськими за походженням. (Див. Табл.№2 - «Мова айнів та її відповідники (за фонетикою та значенням) в сучасній російській мові»

Таблиця № 2 .

«Мова айнів та її відповідники (за фонетикою та значенням) в сучасній російській мові» :

Мова айнів	Російська мова
часы (крепость)	час(о)вой = (часы [крепость] + вой[ин]) = воин охраняющий крепость ; часы (механизм измерения времени размещавшийся на стенах крепости [часовня, часы]) «стоять на часах» (охранять крепостные сооружения !!!, а не «отбывать определённое время в карауле»)

тарань (рыба)

тарань (сушёная рыба), название реки «**Таранай**» в Сахалинской области означает буквально «рыбная» река. **чехонь** (современное название рыбы - «чех **онь**», пример подобного словообразования: дякон, антон...)

чех (рыба)

рейчущка (язык, речь)

речь

мина (улыбка, смеяться)

«**корчить мину**», «**кислая мина на лице**»

баки (голова)

«**забить баки**» (задурить голову)

ману (еда, пища)

«**манна небесная**» («духовная пища» ? , «пища богов» ?)

манка, маная каша.

ве –параше (летать, опадать, сыпаться сверху)

пороша, порошица, порох (снег *порошит* – идёт слегка, редкий снежок падает; По вечеру *порошица* выпала, а ко белу свету и *порошица* пропала)

Курилы (дымящиеся)

курить, куриво

Російський мореплавець, мандрівник , дослідник Курильських островів (1809-1811р.р.) Головні В.М. у своєму щоденнику писав:

«Цепь или гряды островов, лежащих между южным мысом Камчатки и Японией, Курильскими островами наименовали русские, ибо, увидив, с Камчатского берега, дымящиеся на сих островах сопки, они назвали их Курилы, от слова курящиеся, а оттого и самые острова получили своё название: природные же жители оных на своём языке не знают никакого имени для названия всей гряды вообще, но имеют только собственные имена каждому острову в особенности»

(<http://www.y10k.ru/articles/descr737776.html>)

Виглядає все ніби-то переконливо. Етимологічне визначення островів вірне, але виникнення географічного топоніму все ж не пов'язане з приходом у цю місцевість росіян. Топонім «Курили» існував задовго до їх появи на Камчатці та Курилах. Про це свідчить аналіз щоденників російських мандрівників, в яких дуже часто назва місцевості, гір, річок Східного Сибіру, Камчатки, Курил, Приамур'я, куди планувалось продовжити подорож, зазначалась наперед. Отже, наголосимо, що нога російських мандрівників туди ще не ступала !

Зрозуміло, що ці назви вони отримували лише від місцевого населення. Про це може свідчити і друга версія походження назви «*Курили*», за якою, вона походить від айнського слова *kur* «людина», а вже росіяни, ніби то почали називати острова *Курилами* по етноніму місцевих мешканців. Ця версія є теж помилковою і виникла від рівня знань перших землепрохідців та їх бажання у своїх звітах визначити місцевих мешканців вже існуючою назвою. Про це свідчать записи з щоденників російських мандрівників:

« *Остров Итурпу. Живут иноземцы, свой род званием тых курила... на сем острову людей многое числом, язык и вера своя.*»

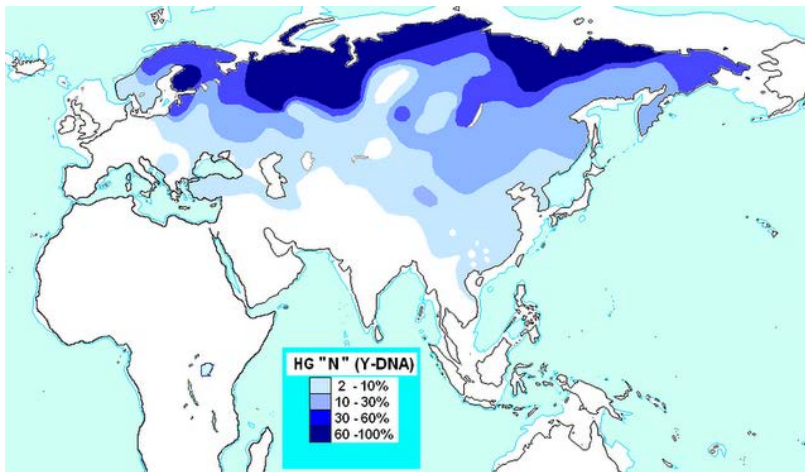
(В.Н. Аров « Камчатка и исследование русскими южных Курильских островов в 18 веке» - www.npacific.ru/np/libraru/.../istkam1-6htm).

Російські науковці наголошують: «*Первые достоверные сведения о Курильской гряде, об острове Матмае и самой Японии собрал И.П. Козыревский во время второго похода на северные Курильские острова в 1713 г. Позднее Козыревский составил «Чертеж Камчадалского Носу и морским островам», который в 1726 г. передал В.И. Берингу в Якутске, где произошла их встреча. На чертеже Козыревский изобразил восемнадцать Курильских островов в порядке их очерёдности от Камчатки до Матмайского острова (Хоккайдо), приводит их айньские названия, сохранившиеся, в основном, до наших дней и сообщает сведения о каждом из них*» (Там само).

Слово **айн** в деяких звітах, на думку дописувачів, теж означало «людина».

Дехто записував айнів, як «мохнатих курільців». Як зрозуміли, так і записали !

Такі назви островів, як: Параму**шир**, Куна**шир**, Уши**шир**, Симу**шир** - айньського походження, де «**шир**» (земля). Це слово відповідає сучасному російському – ширь. Отже, ці назви давні і були започатковані не росіянами, у кінці 17 – першій половині 18 ст., а їх далекими прашурами – айнами (протолувійцями) у 6 тис. до н.е. – у кінці 5 тис. до н.е. На острові Сахалін існує місто Поронайськ. Більш давня назва якого з айньської мови – *Сиська*. Дослідники зазначають : «айньское *сись* – глаз, *сиська* – веко». Нагадаю, що в районі річки Індігірка ми віднайшли картографічне зображення поселення Сись - Айна. За нашим визначенням етимологія назви «Сись-Айна» наступна: «дозір айнів», «форт-пост айнів». З фінської мови *sasjoki* (річка). Нагадаємо, що гаплогрупа N (Y-ДНК), яка визначає сьгодні фінський етнос, сформувалась саме у Східному Сибіру у 6 тис. до н.е.

Отже, назва «Сись-Айна» може мати і просте визначення «річка айнів».

Таке етимологічне визначення свідчить про те, що айни – прашури майбутніх малоазійських лувійців, до свого переселення на острови Японського моря, жили у Східному Сибіру, між річками Колима та Індігірка. Вочевидь, річка Індігірка була західним кордоном розселення айнів, а річка Колима – її східним кордоном. В ті далекі часи (8-5 тис. до н.е.) прашури майбутніх айнів та майбутніх малоазійських лувійців, так само, як і прашури майбутніх малоазійських палів(палайців), хатів, хетів були носіями сумнагінської археологічної культури.

(<http://www.poronaisk-library.ru/>)

За даними перепису 1897 року у Російській Імперії проживало близько 1446 айнів.

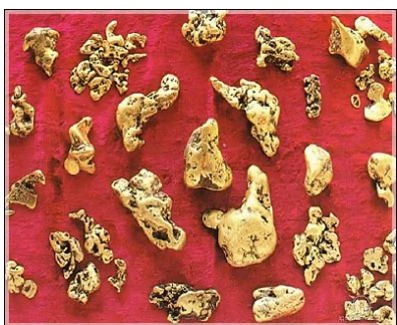

кон (золото)

иконне (драгоценный)

«**на кону**», «**ставить на кон**» («менять на золото»)

«**икона**», «**иконостас**» (очевидно, «золотой», «позолоченный»)

сани (сверху вниз)

шир (земля)

рай (умереть)

венрай (почти мёртвый)

яри (огонь)

сани, **санки**

ширь, широкий, ширина

рай – место для умерших

Ярило (бог огня), **яркий**, **Ярослав** (прославляющий огонь)

В.М. Алпатов подаёт это слово в форме «**ари**» (огонь, разжигать), «**ари ари**» (разжигать огонь)

(«К типологической характеристике айнского языка // Вопросы языкознания, М., 1983, №5, с.81-86). Тут к слову вспомнить возгласы, которые можна было услышать во время игры «Горелки» (рос.), або «Гори дуб – Гори пень» (укр.), когда наши далёкие предки, прыгая через костёр на праздник Ивана Купала, кричали: «**гари** – **гари** ясно, чтобы не погасло» (гори – гори ясно, щоби не загасло).

Так, как бог хаттов и шумеров Гор отождествлялся с солнцем, то слово «горіти» в языке предков будущих украинцем означало «светить», «светить как солнце» (Гор). Поэтому выражение: «гори – гори ясно» в далёкой древности означало «свети – свети ясно».

сета (собака)
сетаха (его собака)
кусетаха (моя собака)

Сет, бог в Древнем Египте **в образе собаки** (!!!)
Сет – бог предков будущих малоазийских лувийцев был противником бога Гора (позже автор подробнее остановится на этом моменте). Ещё одно одно не случайное совпадение: имя древнеегипетского бога Хонсу и название современного японского острова, издревле заселенного айнами – Хонсю . Современное слово «куса^{ть}» могло возникнуть от слов: «кусета», «кусетаха» (моя собака).

варе (гореть)
е-шапа (твоя голова)
ночке (полночь)
укуре (стыжусь)
паехци (отправляются)
скор (жалею, сожалею)
шум
мире (одевать)
вено (грех)
ужасно, бедно)
вен (зло)
коркур (богач, богатый)

варить (готовить пищу на огне ?!)
шапка (головной убор)
ночь
укор, укорять
поехать
скорбить, скорбь
шум
мерять, примерять (одеть одежду !)
Хома не верующий (грешный !)
вина, виновный, виноват

куркуль (зажиточный, богатый)

веко (кровица, кровь, мечь, мщение до смерти; обычай отомстить врагу и затем покончить с собой)

веко (глаз, око), «око за око, зуб за зуб» (? !!!)

хуй (лиственница)

листок – первая одежда Адама и Евы.

Хочемо ми цього чи ні, це слово продовжує вживатись у Східній Європі. Останнім часом, що дуже прикро, його широко вживає молодь. Тому автор вирішив подати справжню етимологію цього слова. Щоб наші сучасники хоча б знали про що йде мова. Тобто, назва одягу, яким прикривали статевий орган в часи палеоліту – мезоліту – неоліту – «листок», в пізніші історичні часи почала визначати назву цього органу. Хоча останній мав власну

давню назву – «уд».

Від нього такі похідні слова в сучасній російській мові, як: **удалец, удовлетворить, удача, удочерить, удовольствие ...** «Велесова книга» згадує: «І поля ті наповнені суть мертвими кістками і главами усіченими й **уди** од тілес урізані се валялися на траві» (Б.Яценко «Велесова книга: Легенди – Міти - Думи», Київ, 1995, дошка № 25, с.97). З прийняттям християнства заборонялось прилюдно вимовляти чи писати це слово. Тому, відомий російський мовознавець таким чином подає його в словнику: « **Уд** – часть тела, как нога, рука, палец...» (В.И. Даль «Толковый словарь русского языка», М., 2006, с.668

Про правильність етимологічного визначення цього слова, про вірне знаходження йому відповідника у мові айнів, вказують і біблійні сюжети. Сучасне покоління росіян, як і їх сусіди, цього не знають. Хоча, визначення слова «уд» розуміють правильно, про що свідчать деякі публікації з інтернету, наприклад: **«Не чудом, но Уд-ом вернѐм былую славу!»** (a7-reader.livejournal.com/77472.html).

- кочу** (совокупляться)   **хочу** («желание ...», сравните: «кто» - «хто», «крест» - «хрест» в современном русском и украинском языках)
- иван** (шесть)   **Иван** («шестой» ребёнок !?, возможно «**Пётр**» - «пятый», Семён (Семеон, укр. Семен – «седьмой» !?)
- сине** (один)   **сын** («первенец» ?, «первый ребёнок» ?)
- ар** (один)   **аршин**
- коро** (посуда)   **корыто**
- веко** (кровавая месть)   «**веко за веко**» («око за око» !)
- япан** (идти с моря к берегу, приплывать, высаживаться на берег)   **японцы** «приплывшие с моря»
- утара** («группа» [людей])   **отара** (группа – «стадо», соответ. шумерському «банда» [стадо])
- анаре** (кладу, ложить)   **нары** («кровать» - место для «лѐжки», место для отдыха)
- арки** (приходят)   **арка** (вход !)
- мосэ** (моче ?)   **мочь, мощь, что есть мочи** (сила). В связи с этим талисманом можно назвать «дающий силу». Русские исследователи пишут: «Интересно, что похожее название **мос** (латинское правописание !) было у пиктограмм для примитивных географических карт (информация о маршруте) у верхнеколымских юкагиров». Как тут не вспомнить современные украинские слова: «**моцний**» (сильный), **міць** (сила).
- (целебный талисман)

Ці прадавні російські слова ми знаходимо в мові, яка є цілком чужою для сучасної російської мови – в мові айнів. Ця мова є айнською лише за сучасним визначенням науковців, а фактично є мовою тубільного місцевого населення - тончі (тонці). Це тубільне населення проживало на островах Сахалін, Хоккайдо, Хонсю, ще до приходу туди айнів (у 5- 4 тис. до н.е.) та японців (у 6 ст. до н.е.). Слово Айни (Айну) є давньою самоназвою далеких пращурів росіян - айнів, де слово «**ай**» (стріла), а «**айни**» (стрільці), або «народ, який вправно стріляє з лука». Подібним чином з'явилося у монгольській мові слово «татари». Відомий дослідник Айзек Азімов зазначає: « Монголы, которых также называют татарами (от слова, которое на их языке означало «лучник», так как их главным оружием являлся лук)...» (Айзек Азимов «Слова на карте», М., 2007, с.275)

Уважно порівнявши знаки письма айнів з знаками письма малоазійського народу – лувійців, автор віднайшов подібність 28 знаків письма айнів (табл. по Пілсудському) 34 знакам лувійського письма. Досліджуючи фонетику та значення слів «мертвої» лувійської мови, можна досягнути витоків слов'янської мови – мови слов'ян (мешканців малоазійської держави Лувії) – лувійців - прашурів сучасних росіян. Зображення двоголового орла на російській державній символіці не є «візантійським надбанням», як до сьогодні вважали, російські науковці.

Міфологія айнів свідчить, що орел (двоголовий ?) врятував їх далеких прашурів від голоду, отже, орел врятував від голоду далеких прашурів сучасних росіян !!!

Знаходимо такі зображення на кам'яних рельєфах Малої Азії. На наше переконання ці пам'ятки створювались в часи лувійського домінування в Хетській (федеративній) імперії.

Знаєте, що зображено на одній з царських печаток Хетської держави за спиною володаря ? Череп ведмедя. Нагадаємо, що у сучасних айнів, як і у їх пращурів 100- 300 років тому, як і в часи значно більш віддалені, найбільшим святом було свято присвячене саме цій тварині. Зліва зображено череп ведмедя прив'язаний до ритуального дерева, за традицією сучасних евенків. Порівняйте подібність кістки верхньої щелепи на двох різних зображеннях. Дослідники наголошують: «Айнський медвежий празник тесно связан с культовым отношением к черепу и с поминальным обрядом. Эти два последних явления также связаны между собой» (Айны – народ Японии. Характеристика, описание - <http://lib7.com/aziatyy/360-ainu-japonija.html>)

Помост с черепами медведей (реконструкция).

А тепер прошу звернути увагу на ритуальне місце проведення цього свята та на виготовленні стовпи, які мають характерне роздвоєння. І подібні «стовпи з роздвоєнням», хоч і перевернуті, знаходимо на печатках Хетської держави (*печатка №3 та №5*).

Нагадаємо, що на хетських царських печатках автором були віднайдені тризуби – символи хатів (пізніших венедів) та місяць – символ шумерів (пізніших антів), до речі теж перевернуті до низу. (Дивіться : *Атлантида*)

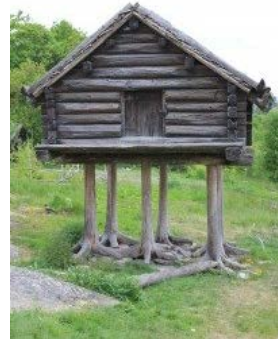

Рис. 16. Отгиски царських печатей: 1 і 2 – Муватали, 3 – Суппи лулиума I, 4 – Урхи-Тешуб, 5 – Тудхалія IV, 6 – Хаттусили III

Подивившись на цю будівлю, читач безперечно згадає про «хатку на курячих ніжках» з російських народних казок. В таких клітках айни утримували ведмедів, або зберігали запаси їжі. Часто айни для побудови таких будиночків пристосовували два дерева, які росли поруч. Стовбури зрізали на певній висоті і вже на них лаштували «клітку». «Стовбури» таких хаток, з кореневою частиною, що виглядала із землі, цілком були схожі на курячі ніжки.

Клятва медведя
(пос. Нибутани. Фото автора, 1987 г.)

Головні герої тотемних міфів айнів: *ведмідь, трясогузка, орел, дерево іва*.

Нагадаємо, що іву, як священне дерево, використовували малоазійські хати (пізніші венеди) під час релігійних відправ в Хетській державі. Якщо усвідомити, що сучасні айни є далекими родичами сучасних росіян, то з цього випливає, що міфологія айнів була міфологією далеких прасурів сучасних росіян. Її відповідники мали б бути і в міфології малоазійських лувійців. Череп ведмедя зустрічаємо на царських печатках Хетської держави, орла – на кам'яних рельєфних зображення, згадку про іву знаходимо в текстах про релігійні свята та богослужіння.

Але, нагадаю читачам, що культурний рівень малоазійських хатів – наших з Вами прасурів – був значно вищий. Тому, хати і проводили всі релігійні відправи в Хетській державі в якій проживали прасури поляків, прасури українців, прасури литовців,

пращури росіян. Хоча сама держава була створена хетами – пращурами литовців, а не лувійцями, та все ж на певних етапах її розвитку до влади приходили то хати з шумерами, то лувійці, то хети. Вочевидь домінування лувійців зберігалось в пам'яті їх нащадків, що дозволило пізніше їм наголошувати своїм давнім сусідам, що «всі ми с Лувіані», тобто, що всі колись проживали в одній державі – Лувії. Пізніше, нащадки лувійців забули свою малоазійську історію, забули справжнє походження етноніму і почали себе визначати зіпсованим словом слов'яни. Про що свідчить міфологія цього народу? Дослідники вказують:

«Миф о медведе дошёл в нескольких вариантах. К одинокой женщине по ночам стал являться незнакомец «весь в чёрном» и однажды открыл ей, что он бог гор, по облику медведь. От него женщина родила сына, прародителя айнов.

В роли прародителя иногда выступает и бог гор в образе орла. Орёл считался также спасителем айнов, некогда во время великого голода накормившим народ.

Трясогузка почиталась как создательница Канна мосири и покровительница влюблённых, научившая людей супружеским обязанностям.

Ива выступает божеством – покровителем айнов: первый человек был создан из прута ивы и земли. При рождении ребёнка из ивы изготовляли особый талисман – инау, который должен был охранять его в течении всей жизни.

(За матеріалами журналу - «Наука и жизнь», март, 1977)

Вивчення міфології айнів, міфології Хетської держави, дозволить допитливим дослідникам знайти нові відповідники (міфологічні, етнографічні, мовні) культури айнів – в культурі їх наступників – лувійців та їх сьгоднішніх нащадків – росіян.

Сучасні російські дослідники зазначають:

«Так что же в нём особенного, из-за чего уже сотню лет ломают копья и головы этнологи, антропологи, археологи, историки и лингвисты? Да, лингвисты - языковеды, может быть, более всех находятся в растерянности. А как иначе, если в языке айнов, кроме схожих с японскими словами, Б.Пилсудский, а затем Д.Косарев и Ч.Таксами обнаруживают корни не только в целом индоарийских языков, но и конкретно – славянских, литовского, и даже языка басков, живущих в испанских Пиренеях ! У антрополога тип айнов также может вызвать недоумение. Ведь среди монголоидных этносов Дальнего Востока и тихоокеанских островов, айны выглядят европеоидами, а мужчины к тому же носят пышные светлые бороды и усы, а также длинные волосы. Смущает, видимо, ученых тот факт, что носят айны одежду южного, распашного типа (халаты, куртки - хаори – как у японцев) , а женщины айну после совершеннолетия наносят татуаж – татуировку губ.

Но, как говорят сами айны, сей обычай они заимствовали у некоего низкорослого народа коропокгури (или тончи / тонци), жившими на тихоокеанском берегу о.Хоккайдо и Сахалина» (*Тайна народа айну* - <http://lgzt.ru/2012/02/25/tayna-paroda-aynu/>)

Треба зробити уточнення. Звичай наносити татуаж жінки народу айни не запозичували у жінок народу тончи, жінки народу айни були жінками народу тончи. Правда криється у тому, що айни, переселившись на Сахалін, а пізніше і на острів Хоккайдо, винищили чоловіче місцеve населення народу тончи, а жінок взяли за дружин. Перші покоління жінок замовчувало цей факт вбивства чоловіків їхнього роду перед наступними поколіннями дітей. Дослідники Сибіру, Далекого Сходу, Камчатки відзначають, що ця жорстока традиція вбивати чоловіків - поневоленого народу існувала з часів глибокого палеоліту до наших днів. Згадайте різанину, яку влаштовували японці захопленим корейським воїнам під час останніх війн чи вбивство чоловіків хорватів – сербами в сучасній Європі. Подібність між айнами і росіянами помітили і перші підкорювачі Східного Сибіру, Камчатки та Курил (сер.17- поч.18 ст.).

Відомий російський мореплавець Василь Михайлович Головнін писав:

« Введь внешне сходство наших землепроходцев и айнов было просто поразительным. Оно обмануло даже японцев. В их первых сообщениях русские упоминаются как «рыжие айны»».

Таку схожість, вочевидь, помітили і самі айни, адже, постійно проживаючи в оточенні японців, корейців, китайців, тунгусів, монголів, вони вперше побачили людей схожих на себе.

Vasiliy Mikhailovich Golovnin

Василь Михайлович Головнин

Записи, зроблені зі слів козака Нехорошого Івана Колобова, що був направлений козацьким десятником Москвітіним у 1639-1640-х роках, свідчать: « А русских де людей те бородатые люди называют себе братьями».

(Тайна народа айну - <http://lgzt.ru/2012/02/25/tayna-naroda-aynu/>)

Після двох російсько-японських війн, айни тривалий час перебували в «етнічній ізоляції». Пройшло 300 років від першої зустрічі російських мандрівників з айнами, і вже, під час радянсько-японської війни 1945 року, таку схожість помітило нове покоління росіян, які потрапили на фронт з центральних областей Російської федерації. Ця схожість була настільки очевидною, що японська і радянська військові розвідки вимушені були виселяти айнів з прифронтових зон, тому, що радянська розвідка вважала айнів за японських шпигунів, а японська розвідка – за радянських диверсантів.

Після війни більшість айнів Сахаліна та Курил разом з японцями були виселені, а певна частина добровільно емігрувала в Японію.

7 лютого 1953 року уповноважений Ради Міністрів СРСР по охороні військових і державних таємниць в засобах інформації К.Омельченко в таємному указі наказав керівникам відділів Головліту СРСР (цензорам): «запрещается опубликовывать в открытой печати какие-либо сведения о народности айны в СССР».

Ця заборона проіснувала недовго, вже на початку 1970-х років продовжились публікації айнського фольклору (Айну (Айны) - Информационный портал «Камчадал.РУ» - http://www.kamchadal.ru/?con=nkam&id_nk=1).

В наш час, факт схожості айнів з росіянами визнають окремі російські дослідники. Наприклад, один з них робить таке неординарне повідомлення: « Ну похожы айны на смоленских мужиков, и что ? Науку данный факт особо не волнует ! Когда-нибудь мы и с этим разберёмся...» (jar46b «Русский этноним»)

Гадаю, наше дослідження остаточно привідкриває одну з найдавніших таємниць цього загадкового народу – таємницю його походження.

А тепер надамо можливість самим читачам подивитися на зображення айнів і виявити ту унікальну спорідненість з сучасними росіянами, яку відзначають дослідники айнів.

Деякі користувачі інтернету роблять навіть такі візуальні порівняння:

アイヌの大酋長

ロシアの大文豪
レフ・トルストイ

Сучасні «чистокровні» айни є носіями гаплогрупи С (субклади С3 та С1). Вони є нащадками чоловіків – далеких пращурів сучасних росіян, які у кінці 5-го тисячоліття до н.е.(шість тисяч років тому) вступили у шлюбні зв'язки з жінками місцевого населення - тончи (тонці). Це відбулось після переселення їх на острів Сахалін, а пізніше – на сучасні японські острови – Хоккайдо, Хонсю. «Чистокровних» айнів зараз нараховується близько 10% (3000 чоловік).

Айни гаплогрупи D є нащадками чоловіків іншого етносу - монгольського ! Чому монгольського ? Тому, що сучасні айни цієї групи значно вищі від сучасних японців, китайців, корейців ... Їх близько 80% (24000 чоловік).

Вочевидь, носії гаплогрупи D та C (субклади C3, C1) потрапили на сучасні Японські острови разом. Тому і перші, і другі, визнають себе « айнами » (кінець 5 – го тисячоліття до н.е.). Носії гаплогрупи C довгий час (близько 4000 років проживали на теренах сучасних північно-східних штатів Індії, де утворились субклади C1, C2, C3, C4, C5, C6. (приблизно сер. 12 – сер. 9 тисячоліття до н.е.)

Покинувши Індію вони розійшлися в різних напрямках : Монголія, Східний Сибір , Австралія, Індонезія, Полінезія ... (кінець 9 – го – початок 8 – го тисячоліття до н. е.). Філологи, шукаючи рідинну мову для мови айнів, наголошують: « **родственные связи не выяснены** ». («Лингвистический энциклопедический словарь», М., 1990, с.20)

Антропологи, шукаючи їм родичів, звертають свій погляд на Австралію та острови Індонезії , Полінезії. І це не помилковий напрямок пошуку, адже, данні сучасної генетики свідчить, що далекі пращури гаплогрупи C були давніми родичами сучасним носіям субкладів C1, C2, C3, C4, C5, C6. В наш час знаходимо субклад C5 в Індії та з невеликою частотою на Аравійському півострові, C4 - в Австралії, C2 - у Індонезії, Меланезії, Мікронезії, Полінезії, C3 - у Східному та Центральному Сибіру (у бурятів, даурів, юкагірів, хазарійців, ітельменів, коряків, евенків, корейців, айнів, нівхів, якутів, алтайців, тувинців), у Центральній Азії (калмиків, казахів, узбеків, уйгурів, каракалпаків, таджиків) та Монголії (монголів, маньчжурів), C1 та C3 - в Японії, Китаї.

SANGYEA.

KUTOROGE.

Нещодавно вийшла друком книжка львівського дослідника – санскритолога Василя Олексійовича Кобилухо - «*Душа Японії: айни очима українця і санскриту*» в якій автор стверджує що пращури сучасних айнів були далекими пращурами і сучасних українців.

Частково це так, якщо вважати, що носії гаплогрупи С (8-кін.5 тис. до н.е.) були далекими пращурами не тільки сучасних айнів – носіїв субкладів C1 і C3, але й – сучасних українців, росіян, інших східноєвропейських народів – носіїв сучасної гаплогрупи R1a . Та, все ж, мовні, антропологічні, етнографічні, фольклорні дані айнів вказують, що їхні пращури, вже в ті далекі часи свого перебування у Східному Сибіру жили окремо від пращурів сучасних українців – хатів. Вже тоді вони відрізняли себе, як окрему людську спільноту.

Може скластись враження, що автор, захопившись розповіддю про айнів, відійшов від головної теми дослідження – розвідок у галузі прадавньої української історії.

Зовсім ні! Цей відступ був потрібний для майбутніх наших досліджень, для розуміння загальних історичних процесів.

Таким чином, пращури сучасних айнів і пращури сучасних росіян втратили зв'язки між собою в кінці 5 тис. до н.е. (приблизно - 4200-4100 р. р. до н.е.), тобто, більше ніж 6000 років тому.

Частина п'ята

ФІЛОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ : СЛОВА, ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ЯКИХ СЯГАЄ ЧАСІВ ІСНУВАННЯ СУМНАГІНСЬКОЇ АРХЕОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ (8 - 4 ТИС. ДО Н.Е.)

Дивним, на перший погляд, виявився факт знаходження в мові айнів слів споріднених з словами сучасної російської мови. Це має свідчити, і свідчить (!), що сучасна російська мова почала формуватись 6000 років тому, і навіть значно раніше.

В попередніх дослідженнях (*Атлантида*) ми підтвердили, що слова, які вживаються в сучасній українській мові, 5000 років тому лунали (мали таке ж значення та близьку фонетику) у мові шумерській – у мові атлантів (пізніших – антів) та в мові малоазійського народу – хати (пізніших – венедів). Ми розуміємо, що формування української мови так само розпочалось значно раніше – у 8-5 тис. до н.е. – на теренах Східного Сибіру.

В мові айнів ми знаходимо слова, які в наш час є виключно українськими – *ко/хання, кашкет, рух, рухати, руха (рука), рїска* (в сучасній російській мові - *розги* !).

Нагадаємо, як фонема «х» витісняється, вочевидь при запозиченні, фонемою «к» : *хто – кто, хрест – крест*. Нагадаємо, таку подібність в мові айнів, де слово «*кочу*» (побажання, бажання) має відповідати сучасному російському – «*хочу*».

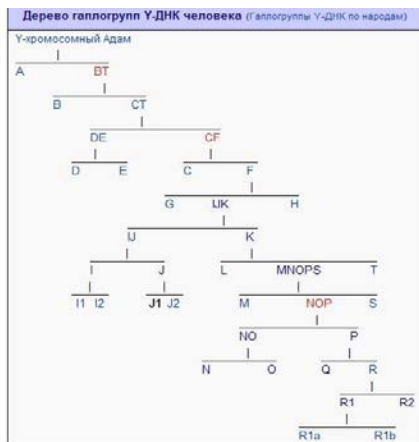
Отже, «*рука*» (*руха*) - частина тіла, якою «*рухають*».

Наприклад, в сучасній українській мові: «*ко/хання*» (близькі стосунки, любов),

«*ко/хати*» (перебувати в близьких (інтимних) стосунках), «*ко/хан(а), (-ий)*» (близька (-кий), люба (-ий)), де «*ко*» виконує роль своєрідного «префікса» при дієслові.

В зверненні: «*ко мне*», «*ко*» вже виступає прийменником, закликаючи до «зближення», «наближення». Таким чином, відділивши «*ко*» від основи в українських словах, отримуємо фонетичну відповідність основ українських слів словам з айнської мови.

В мові айнів: *hanken* (близький), *hanke* (зблизитись, приблизитись, близько), *hankeno* (близько).

Прошу звернути увагу читачів на факт того, що слово «*кохання*» («близькі» стосунки – «інтимні» стосунки), яке в сучасній українській мові використовують носії генетичної гаплогрупи R1a відповідає словам з мови айнів: *hanken* (близький), *hanke* (зблизитись, приблизитись, близько), *hankeno* (близько), які використовують носії генетичної гаплогрупи C1, C3 та слову «*коханним*» (назва священнослужителів у Храмі – традиційна правляча верхівка садукеїв - «*приблизжені*») з мови іудеїв - носіїв генетичної гаплогрупи J.

Про що це може свідчити? Це свідчить про те, що основа «хан», яка присутня в цих різних словах, використовувалась пращурами сучасних українців, іудеїв, айнів на рівні генетичної гаплогрупи – ІЖ чи - F, або ж - CF.

Це дороговказ, яким чином маємо вибудовувати мовне дерево людства !!!

Мовне дерево має повторювати, або «накладатись» на генетичне дерево.

Такі слова в мові айнів, як: *kasi* = *kasihi* = *kasketa* = *kaskehe* (верх, зверху, верхній), *ruhe* (йти, прийшов), *riske* (навчати, навчання) знаходять свої відповідники в українській мові: «кашкет», «рух», «рухати», «рухатись», «ріска». Окрім наведених прикладів, знаходимо безліч основ, які присутні в словах сучасних східноєвропейських мов: польській, словацькій, чеській, українській, російській, литовській... (Див. «Айнско-русский словарь по Брониславу Пилсудскому (сахалинский диалект), около 6000 слов, Автор – составитель канд.ист.наук В.Д. Косарев // www.krafto.narod.ru/Titul.htm)

На наше переконання ці слова є давніми запозиченнями пращурів росіян (протолувійців) – 10000 років тому – з мови пращурів українців (протохатів).

Таким чином, автор стверджує що генетичне дерево пращурів українців має співпадати з деревом мовним. Науковці можуть заперечити і сказати, що все це вигадки! Де факти? Нагадаємо, що з мови айнів поняття «золото» визначається словом *кон*. Відповідником якому є сучасні російські висловлювання: «ставити на кон», «на кону».

Але й у мові китайців – *кондин* (золото), де *кон* (золото), а *дин* (числівник – «1», або – одиниця ваги металу).

В японській мові також знаходимо основу дин (*дзін*), яка визначає поняття «японець», як – «одна особа» - *ніхондзін*, де «дзін» («1»). Японці називають свою країну словом – *Ніхон*, а себе – *ніхондзін*, а свою мову – *ніхонго*.

Вибачте, але й в українській мові числівник «1» подається словом – *один*, а українське слово *людина* означає з шумерської мови поняття «одна особа», де шумерське слово «*лу*» (людина, особа), а «*дин*» числівник – «1». Шумери – тюркський етнос - пращури майбутніх антів та пізніших українських козаків перед приголосною «д» ставили голосну «о»: *дин* - *один*, *дин* – *єдин* (польська).

Українське слово «*го(д)дина*» («1» [одиниця часу]). В тюркських мовах в слові – назві грошової одиниці - «*алтин*» (золото), основа «*тин*» (дин) теж означає «1», а саме слово - «один золотий» так само, як і в слові «*динар*» («1» ар), «*динарій*» («1» арій).

Цікавим буде дізнатись читачам, що сучасна грошова одиниця «*динар*» використовується сьогодні у Північній Африці (Алжир, Лівія, Туніс), на Аравійському півострові (Ємен, Кувейт, Бахрейн, Саудівська Аравія), Близький Схід (Йорданія, Ірак) та в Європі (Сербія, країни колишньої Югославії). Нагадаємо, що слово «ар» є метричною одиницею земельної ділянки, рівної 100 кв.м. (10м x 10м). Складається враження, що назва грошової одиниці «динар» свідчить або про купівельну спроможність тої грошової одиниці (за 1 динар можливо можна було придбати 1 ар землі!?) , або про одиницю оплати праці (можливо, за обробку 1 ара землі платили 1 динар!?)

Треба наголосити, що знаходження основи «дин» в китайському слові «золото», «дзін» в японському слові «японець», «один» в українському слові, що визначає числівник «1», свідчить, що ці основи потрапили в згадані мови дуже – дуже давно. Адже, в сучасних японській та китайській мовах числівник «1» пишеться і промовляється зовсім по іншому. Ще одним з доказів давніх мовних зв'язків наших пращурів з пращурами японців є сучасне українське слово – *рік* (*роки*, *роковини*, *пророкувати*), яке визначає термін часу. Згадайте, як наші пращури кілька століть тому записували дату в державних актах, приватних листах, тощо. Вони не писали вирази на кшталт сьогоднішніх - «у рік 2012-й», а зазначали «*року*... (такого то)». Саме це слово «*року*» в сучасній японській мові означає числівник «6». Як ви знаєте, наші пращури для розрахунків часу широко використовували цей числівник. Його можна назвати «універсальним» для розрахунку часу.

Отже, в японській мові: «6» - **року**, «16» - **дзю року**, «26» - **нійю кара року**, «36» - **саяню року**, «46» - **йото кара року**, «56» - **гоу рей кара року**, «60» - **рокудзю**, «66» - **року рей кара року**, «76» - **нана рей кара року**, «86» - **ясо року**, «96» - **куйю кара року**, ... «600» - **року рей рей**, «666» - **року року рей кара року** (Для забобонних читачів наголосимо, що в Японії нещасливим числом є четвірка. У багатьох лікарнях немає четвертого поверху та четвертої палати). Числівник «6» використовується і для визначення таких понять, як : «червень» (шостий місяць) – **року гацу**, «шоста година вечора» - **року дзю ни** (**6** [року] + **10** [дзю] + **2** [ни] = **18**), тобто, «вісімнадцята година» ! Можливо, «6» має якесь магічне значення і у шкільній програмі. Діти у Японії йдуть до школи у віці **6** років, а навчальний рік починається – **6** квітня. («Японія в 10 числах» // mushlia.com/nihongo/japonija/-v-10-chyslah/)

Числівник «**шість**» використовується для визначення всіх категорій часу: **півдня** (перша половина дня, друга половина дня) – 6 годин, так само, **півночі** (перша половина ночі, друга половина ночі) – 6 годин, **день** – два рази по 6 годин =12 годин, **ніч** – два рази по 6 годин =12 годин, **день і ніч (доба)** – 4 рази по 6 годин =24 години, 1 година ділиться на 60 хвилин, 1 хвилина ділиться на 60 секунд, тривалість року становить, приблизно =360 днів (4320годин) та 360 ночей (4320годин), тобто, 360 діб (8640годин) + 5діб (120годин) + 6 годин = 8766 годин. Остання цифра – 8766 - без залишку ділиться на 6 = 1461, з залишком - на 12 = 730,5 та на 24 = 365, 25.

Також нагадаємо, що коло – «годинник» має 360 градусів, півкола – 180 градусів, чверть кола – 90 градусів, і всі ці числівники діляться на 6 без залишку.

Науковці також зазначають: « **«Року»** – послідовність по шість днів, які обчислюють за китайським календарем, за яким японці намагалися **пропрокувати** вдалість дня.

«Року» часто зустрічається в японських календарях, цю систему використовують для обчислення днів весіль і похоронів, хоча більшість японців не користуються нею постійно.

Інша назва **«Року»** - **Роккі**. **Року** можна легко враховувати за японським місячно-сонячним календарем. (Японський календар // znaimo.com.ua/Японський_календар)

Звернімо увагу, що друге слово **«роккі»** нам нагадує інше українське слово – **роки**.

Якщо читачі уважно ознайомляться зі змістом наведеної вище інформації, то побачать, що самі автори подають нам ще одне слово, яке в українській мові є похідним від японського **«року»** - **пропрокувати** ! О - такі, інколи несподівані відкриття трапляються з дослідниками. Ще один цікавий факт, китайський сільськогосподарський календар, який використовують і японці, ділиться на 24 періоди. Період, який означає **«початок літа»** і припадає на 5-6 травня (за григоріанським календарем) називається у японців – **«рікка»** (**рік_ка** !? В.Б.), а попередній сезон, який має визначення **«дощі для злаків»**, припадає на 20 квітня. Але й і в українців річний період інколи визначався словом **«літо»** (**льє то**), тобто, цей період визначався нашими далекими пращурами, як **«пора дощів»** (див.

Атлантида). Можливо, у протоукраїнській мові слово **рік**, з'явилося, як запозичення з протояпонської мови, де означало період від одного **«початка літа»** (японське – **«рік_ка»**) до наступного **«початка літа»** (**«рік_ка»**). Сподіваюсь, що автору вдалося переконати читачів, що слово, яке визначає термін часу в українській мові – **«рік»** (**«року»**) та слово, яке визначає числівник – **«6»** в японській мові – **«року»** взаємопов'язані та мають спільну історію виникнення. Постає питання, яким чином прості японці в давні часи вели контроль тих шести днів для **пропрокування**? Відповідь находимо в сьогоднішніх традиціях японського народу. На Новий рік японці дарують один одному – фігурки семи «богів [на] щастя». У прадавня часи, коли тиждень японського календаря нараховував 6 днів, а не 7 днів, таких «богів [на] щастя» було шість ! Характерною особливістю цих фігурок є їхній різний розмір та майже однакова форма, що дозволяє фігурки ховати одна в одну, вочевидь, щоб не губити їх !

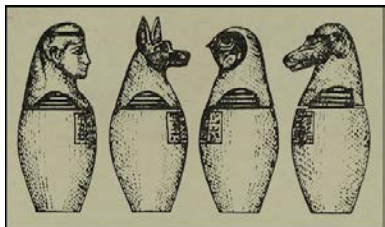
У перший день, першого місяця Нового року, господар ставив одну найбільшу фігурку, яка містила у собі всі інші. На другий день, поруч з першою фігуркою, ставив другу за розміром. Таким чином, кожного дня господар виймав по одній фігурці. Перший день наступного тижня (нові шість днів !) починався з того, що господар клав всі фігурки всередину великої і вона на один день залишалась знову самотньою, а з кожним наступним днем до неї долучались нові фігурки. Так триває до кінця першого місяця. В перший день другого місяця господар ставив першою вже другу за розмірами фігурку, а всі інші ховав у найбільшу, яка зникла з ритуального місця на п'ять днів і використовувалась лише, як пуделко для зберігання. На шостий день, коли вже всі п'ять фігурок стояли разом, до них долучалась найбільша – шоста фігурка і займала своє почесне місце. Так тривало до кінця другого місяця. Таким чином, кожного нового місяця першою ставилась нова, наступна по черзі фігурка, а всі інші за нею, кожна у свій день. Через півроку, в перший день сьомого місяця, знову першою ставилась найбільша фігурка. І все починалось з початку. За цими фігурками, за їх кількістю на ритуальному місці, господар знав, який сьогодні день шестиденного циклу: 1-й...3-й...6-й. Так, як черговість розміщення фігурок змінювалась, то особливості кожного нового «понеділка», «вівторка» чи «п'ятниці» були різними для пророкування. Адже, кожній фігурці відповідав день певної назви, з певними характеристиками того дня та пророцтвами на цей день. (Times and Ages-Японское летоисчисление-White Mouse Burrow- Нора Білого...)

Дослідник японської культури Валентина Пономарєва у дослідженні «Откуда взялась матрёшка?» робить цікаве повідомлення : « Но вернёмся к вопросу о происхождении популярной игрушки. Сторонники японского происхождения порой дискутируют с приверженцами китайской. Последние утверждают, что в Страну Восходящего Солнца кукла-вкладыш попала из Поднебесной, где была известна раньше.

Древние египтяне молчат по вполне понятным причинам. За них, правда, высказываются археологи. И если раньше в качестве аргументов приводились саркофаги фараонов, вложенные друг в друга, то в начале XX в. Нашлось кое-что ещё.

При раскопках гробницы не самой известной фигуры из XVIII династии – Рататусана учёные обнаружили глиняный цилиндр, закрытый крышкой, диаметром около пятнадцати сантиметров и высотой порядка сорока. В нём оказалась деревянная кукла грушевидной формы, раскрашенная и покрытая лаком. Она изображала... фараона Аменхотепа IV и была разъемной. Внутри была фигурка поменьше, тоже без труда узнанная археологами: Аменхотеп III. Приподняв верхнюю половинку фараона, они увидели лицо Аменхотепа II, в котором помещалось изображение Рамсеса IV. Всего там было 11 фигурок, самая маленькая – ростом три сантиметра. Причём она не подавалась атрибутированию личности и изображала бородатого человека с курительной трубкой во рту. Руководитель экспедиции доктор Ш. Лиман назвал находку редчайшей и сенсационной, он же и задался вопросом: «Откуда русская матрёшка в Древнем Египте?». Другой вопрос: «Почему деревянные вкладыши имеют последовательность, не соответствующую хронологии правления фараонов? Вот такие сюрпризы.»

(Валентина Пономарёва «Откуда взялась матрёшка?» - Культура, искусство, история – Школа Жизни. ru // shkolazhizni.ru/archive/0/n-19907/)

Хочу звернути увагу читачів, що форма японських «матрьошок» схожа на форму посуду для внутрішніх органів при бальзамуванні з Давнього Єгипту. На посуді з Єгипту за давньою традицією зображували чотирьох дітей бога Гора. Про це ми ще поговоримо, коли будемо розглядати питання християнської релігії.

У пізніші часи, форма фігурок змінилась і вони отримали вигляд справжніх Богів щастя ! Форма їх була іншою. Їх вже не можна було сховати одна в одну, але призначення не змінилось. Вважалось, що якщо господар буде уважним, то з допомогою такого шестиденного циклу за місячним календарем він зуміє уберегтись від неприємностей та отримати статки та достатки у господарській діяльності, тобто, зможе бути щасливою людиною. Один з богів цієї шістки має назву « *Фукурокудзю* ».

Дослідники зазначають , що етимологія цього японського імені наступна:

« *«Фуку»* означає *щастьє*, *«року»* — *вознаграждение за труды*, а *«дзю»* — *долголетие и по возможности бессмертие.* »

Вважається, що *Фукурокудзю* є богом довголіття, мудрості, щастя. Нам видається, що його ім'я цього мудреця певним чином має бути пов'язане з винайденням самої системи

пророцтва – **«року»**», адже, в японській мові: **«сандзю»** - (30), а **«рокудзю»** - (60), де – **«сан»** (3), **«року»** - (6), **«дзю»** - (10), **«фукү»** (щастя)...

Отже, його ім'я дослівно має означати щось на кшталт : **« щастя ... 60 »**, **« 60 років щастя »** ?

Таким чином, числівник, який наші далекі пращури використовували для визначення терміну часу – **«року»** (**«рік_ка»**), врешті-решт, надав цьому періоду (проміжку) часу ймення - **«рік»**. Це слово в мові наших далеких пращурів з'явилося, як запозичення з протояпонської мови.

Ми вважаємо, що саме в ті далекі часи виникли і такі слова, як **рокувини** (роковини), **року** (рок – «доля»), **кроку** (**«крок»**, **«крокувати»** - *вираховувати сприятливі і несприятливі дні, тобто*, вести підрахунок шести днів протягом 12 місяців року), **пророкувати**. В мові айнів – **ven, venn** (зло, поганий, страшний, злий, бідний), можливо, в давні часи слово **«роковини»** (**rokuwunu**) визначало певний день, як «злий», «поганий», «страшний», «злий», «бідний».

В попередньому дослідженні (*Атлантида*) ми встановили, що термін **«год»** (суч. рос. - термін часу), **«година»** (укр. - одиниця часу, а в болгарській мові – **«година»** - термін часу «рік»), **«годинник»** (механізм для вимірювання годин) походять з шумерської мови.

Виявляється, що термін **«рік»** (**«року»**) запозичений нашими далекими пращурами з прадавньої мови пращурів японців, адже, саме у сучасній японській мові він продовжує зберігатись, визначаючи числівник **«шість»**.

Термін «час» (одиниця часу), «часы» (рос. - механізм для вимірювання часу), вочевидь, походить з прадавньої мови пращурів сучасних росіян (малоазійських лувійців та їх попередників). Для тих дослідників, хто захоче самостійно ознайомитись з цими висновками, наведемо цікаве повідомлення для власних роздумів:

«Термін «час» у білоруській, польській, чеській, верхньолужицькій мовах означає «загальне поняття часу», в російській, болгарській, сербохорватській мовах – «годину», в болгарській – слово година означає «рік». » (www.children.edu-ua.net/slovesnik/Vstup%20do%20slov/tema33.htm)

Наведемо, ще кілька мовних взаємозв'язків, які ми виявили в сучасній японській та українській мовах. Українському зверненню: **«шановний»**, **«шановні»**, **«шановна»** відповідає звернення японців, які використовують ту саму основу **«шан»** тільки на свій лад **«сан»**. Українці ці слова розміщують перед іменем людини, до якої звертаються, а японці – долучають цю основу до імені свого співрозмовника у кінці.

Але, і в одній, і в іншій мові, це виглядає дуже гарно і шанобливо! Це вказує, що культурний рівень пращурів українців та японців у часи сивої давнини був дуже високим. Насамкінець зазначимо, що слово **«кінь»** в українській мові з'явилося як запозичення з протояпонської мови! Пращури японців, пропонуючи нашим пращурам тварину на обмін, а це було в часи, між 8-5 тис. до н.е., казали: **«кінь!»**, **«кінь!»**, що означало **«золото!»**, **«золото!»**. Тобто, пращури сьгоднішніх японців вимагали за тварину золота.

Так, наші далекі пращури – представники Сумнагінської археологічної культури – протохати (пращури пізніших малоазійських хатів) і почали визначати цю тварину словом – **кінь**, вважаючи, що це слово визначає назву тварини !

Доречно зазначити, що в мову далеких пращурів російського народу слово **«конь»** могло потрапити так само, тільки з іншої сусідньої мови - китайської – **«кон!»**, **«кон!»**, що означало теж саме **«золото!»**, **«золото!»**. Нагадаємо, що в мові айнів поняття «золото» так само, як і в китайській мові, вимовляється – **кон**. М'який знак при вимові долучали самі покупці тварини. Він зникає в російській мові, коли починаємо вживати похідні слова: коновал, конка, коновод, конина, конёк, коновязь, коногон, конокрад, конский, конюх, конюшня, конюшій, конюшина, коняга, конница, конногвардеец, коннозаводчик, конесовхоз, конармия, конвой (в давні часи «воїн, що охороняє табун коней»). Згадайте подібне слово в російській мові – часовой (воїн, що охороняє фортецю, укріплення [**часи** – в мові айнів – «фортеця», «укріплення»])

Проходять тисячоліття, а «закони обміну-продажу», які вигадали наші далекі пращури, діють і в наш час. Дорогу річ ми з Вами сьогодні купуємо за гроші, або за дуже великі гроші. А в часи, коли грошей не було, еквівалентом їх, як і зараз, було золото. Кінь, а ще краще – навчений, приручений кінь, був великою цінністю для людей тих далеких часів, тому він і «купувався» (обмінювався !) лише за (на!) золото !!! Нагадаємо, що в Японії здавен шанували цю тварину, а білих коней завжди утримували при храмах. Білі коні приймали (і приймають!) участь в релігійних святах японців. В традиціях багатьох народів, як і в наших пращурів, заборонялось коня впрягати до сохи. Пращури росіян орали волами, сохатими (лосями), худобою, але не конем !!! Сохатими орали ще в часи Петра – І (поч.18 ст.). Пращури українців орали переважно волами. Поняття «золото» і «кінь» в історії людства часто ототожнювали, тому і існують легенди про золотих коней Чінгісхана, золотих коней Мітрідата, золотих коней Батия, тому і купують деякі арабські шейхи за величезні гроші - 5 536 000 доларів (Лондонський аукціон) однорічного жеребця. Кінь завжди був великою цінністю для наших пращурів, так, у «Руській правді» крадіжка коня вважалась великим гріхом і немилосердно каралась. Знаний російський поет та кавалерист М.Лермонтов писав:

*«Золото купит четыре жены,
Конь же лихой не имеет цены.
Он и от вихря в степи не отстанет,
Он не изменит, он не обманет»*

Дослідник давніх захоронень у Китаї (мумій людей європейського типу, які датуються сер. 2-го тис. до н.е.) – американський професор Китаєзнавець Віктор Г. Мейр вважає, що: «*«повільна подорож» народів могла відбутись в 3 або 4 тисячолітті до нової ери. Тоді час йшов під «знаком коня» - саме він допомагав переміщенню великих людських мас»* («Древні європейці і Китай», 24 вересня 2010р., // history-house.ru/.../935-arxeologiya-rgo...). Мова йде про тохарів. На думку американського вченого переселення в Китай було з західного напрямку. На наше переконання, тохари були нащадками представників сумнагінської археологічної культури (8-4 тис. до н.е.), частина яких, під час «виходу з просторів Східного Сибіру, залишилися проживати на теренах північно-західного Китаю. Це мало відбутись в кінці – середині 5 тис. до н. е. (4700-4500 р. р. до н. е.). Отже, напрямок руху переселенців був на захід, тобто, зі сходу ! Наголосимо, що виводити етимологію слова «кінь» від слова «комонь» є помилкою. В давніх літописах останнє слово вживається, коли мова йде про угорських вершників. В руських літописах, того ж часу, вживається і слово «кінь» ! Отже, походження цих слів різне. Вони походять з різних мов, хоча мають однакове значення. Отже, не таким вже «не історичним» виявляється «пророчче» зображення сучасників, на якому український козак п'є чай з японцем.

Зазначу, що японці довгий час мешкали на просторах Східної Азії і не були «острівним народом». На сучасні Японські острови вони почали переселятись лише у 7 ст. до н. е. Отже, наші пращури у 8 – кінці 5 тис. до н.е. безперечно спілкувалися з ними, вели торгівлю, можливо, і воювали.

В дослідженні «Атлантида» автор подає етимологію слова «золото» (зло то !), «золото» (зола то ! = то порох !). Це слово виникає в часи перебування наших пращурів у Східному Сибіру. На думку автора, колимське та якутське золото, на яке наші пращури вимінювали коней, було першими «валютними резервами» наших пра - пра - прадідів !

Можливо, через золото відбулись перші загострення відносин з сусідами?

Цікавим виявляється факт того, що і через кілька тисячоліть цей метал не приніс щастя народу саха (якутам), які оселились в цих місцях.

Російські дослідники зазначають: «В якутском языке нет исконного названия золота.

Так, как в старину этот металл не любили, считая его кровью злых духов.

Найти золотой самородок даже считалось дурным предзнаменованием.

Только с приходом русских якуты стали называть этот металл «красным серебром» - кыһыл кемус («кемус» - серебро). А распространённое среди остальных тюркских народов слово «алтын» (золото) превратилось в якутском языке в «алтан» (медь).

Продовжимо наші філологічні розвідки, які б підтвердили думку автора про глибинні витоки української мови. Цікаво, що українські науковці, які вивчають японську, нанайську, корейські мови не помічають спорідненості окремих слів з словами української мови. Наведемо кілька прикладів.

Так, мовознавець А. Рижков вказує: « у евенській мові на позначення поняття «вбивати» існує лексема **kare** (ССТМЯ, 1975-1977, 381). Японське слово **korosu** «вбивати; забивати; різати» у семантичному плані пов'язане з кігу «різати, вирізати» .

(А.Рижков «Японсько-нанайські лексичні паралелі» - Київський національний університет ім. Т. Шевченка – // «Мовні і концептуальні картини світу» Випуск 27, с.78-79.)

Але, це слово – **кара** (**покарання**) вживають і українці. Воно вважається суто українським! Сучасне слово **карати** складається з основи – **кара**, яка несе змістове навантаження, та вказівного займенника – **ти** , який з'єднався з дієсловом.

Таке «з'єднання» є наслідком навчального процесу у наших далеких пращурів, коли жінка навчала дітей. Будь-яке дієслово в сучасній українській мові має закінчення – **ти**: писати, читати, робити, копати, носити, вчити, карати, дбати, різати, вершити, вбивати, дати, взяти, піднести, нести .. До речі, і українці і росіяни вживають цей вказівний займенник однини - **ти** , але в російській мові він зіпсований у дієсловах, наприклад: писать, читать, носить, карать, резать... Це яскравий приклад того, яка мова є «вчительською», а яка є «учнем». Все вказує на те, що ці слова в сучасній російській мові є зіпсованими запозиченнями, або є «перекрученнями» на свій лад слів з праукраїнської мови.

Дитина казала на матір, яка була завжди поруч: « **ма ти** » (сучасне – мати), а на батька: « **та то** » (сучасне – тато). Отже, основа **ма** визначала жінку. Дитина зверталась: «**ма**». Якщо мама не звертала увагу, дитина дублювала (повторювала): «**ма**» - «**ма**» (сучасне – мама). Якщо дитина хотіла молока, вона казала: «**ма**» - «**мо**» (сучасне – мамо), де «**мо**» - назва напою ! Сучасне слово «молоко» складається з іменника - назви напою – «мо» та дієслова «локо» (**лакати** – «пити»). Слово **кара** присутнє в хатському слові **karmaxi** [**рубати голову**], порівняйте з сучасним українським – **карпати** [стригти волосся на голові, підстригати] (Далі дивіться: *Атлантида*).

Ще один приклад. А. Рижков пише: « Під час обстеження нанайського словника траплялися деякі словосполучення, один із складників якого з одного боку знаходить відповідник у корейській, а інший – у японській мовах. До таких належить, наприклад, нанайський вираз **koataak tuwuri** «несподівано впасти» [Оненко ,1980, с.222]. Перший елемент словосполучення ономапоетична лексема **koataak** має надійну паралель у корейській мові **hutaktak** – **hoataktak** «несподівано, швидко» і виражає ідею поспішності,

раптовості або несподіваної дії або події. Дієслово *tuwuri* співвідноситься з японським *taoreru* «падати, валитися, звалюватись».

(А.Рижков «Японсько-нанайські лексичні паралелі» - Київський національний університет ім. Т. Шевченка – // «Мовні і концептуальні картини світу» Випуск 27, с.79)

Як сказали б українці Карпат, визначаючи поняття «несподівано, швидко»? Майже, як корейці – *хутко, хутчій* (*hutko* [швидко!, скоро!], *hutcij* [швидше!, скоріш!]).

Далі, дослідник робить цікаве повідомлення: « Японський прикметник *too* – «далек(ий, - о)» семантично і фонетично збігається з нанайським вказівним займенником *ta* «от той (та, то, ті)» [Оненко, 1980, с.388] та *tej* «той (та, то, ті)» [Оненко, 1980, с.416]» («Сравнительный словарь тунгусо-маньчжурских языков», отв. ред. В.И. Чинциус, Ленинград: «Наука», 1975-1977 ; Оненко С.Н. «Нанайско - русский словарь», под ред. В.А. Аврорина, М.,1980)

Але й і українці, вживають вказівний займенник *то* (*то[о?]*), видозмінюючи його, в залежності від іменника, якого він стосується: *мої*, (*мей* - на Західній Україні), *та*, (*тая, тея, тої, на тій* - на Західній Україні), *мі*, (*мії* - на Західній Україні). Наприклад: «*мії хлопці*», «*на тій хустині*», «*тая дівчина*», «*тої панянки*», «*тей чоловік*», «*сей і тей*».

Цей приклад для наших досліджень є дуже важливим, адже, у попередньому матеріалі (*Атлантида*) ми вже розглядали слова, основа яких з'єдналась з вказівними займенниками «*то*», «*це*», «*се*». На наше переконання такі слова належать до найдавніших пластів української мови. Нагадаємо ім'я героя грецької міфології *Прометей* (*Прометей*), яке сформувалось під впливом мови наших пращурів – малоазійських хатів – пізніших венеців. За грецькими міфами, *Прометей* – та людина, яка, викравши вогонь у богів, подарувала його людям. Отже, людству було подаровано «*світло*» та «*тепло*», можливість приготування їжі на вогні та знаряддя захисту від хижаків та ворогів.Поняття «*світло*» в сучасній українській мові подається словом «*промінь*». Отже, людину, яка подарувала людству *світло* («*промінь*») наші пращури і визначали словом – іменням – *Промінь* – *тей* («той, що подарував *промінь*»), яке у грецькій мові трансформувалось у *Прометей*.

В мові грецькій, старогрецькій, Ви не знайдете такого слова, яке б і за фонетичною структурою і за етимологічним змістом, збігалось з словом «*промінь*», яке існує в українській мові !

Ще кілька мовних прикладів з японської мови, які ми віднайшли з іншого дослідження. Так, «Відомий японський фахівець у галузі методики викладання японської мови як іноземної, професор університету Кіото – Сангьо – дайгаку Уемура Сусуму пропонує наступний перелік японських оноματοпоемом, для обов'язкового засвоєння іноземними студентами. Водночас він пояснює їхнє значення в японській мові наступним чином: *хоннорі* «про щось, що ледве проявляє себе», *дзіро* – *дзіро* «допикати (поглядами)», *гата* - *гата* «про звук від удару двох твердих предметів», *конгарі* «засмагнути (на сонці)», *кангарі* «засмагнути, але меншою мірою, ніж «*конгарі*»».

(О. Кобелянська «Японська оноματοпоетична лексика: лінгводидактичний аспект» - Інститут Сходознавства ім. А.Кримського НАН України - // «Мовні і концептуальні картини світу» Випуск 27, с.36)

Перше японське слово - *хоннорі* - знаходить український відповідник у словах: *гонор*, *гоноровий* (пихатий, закоханий у себе, «той, що не хоче помічати оточуючих»).

Слово - *дзіро* – *дзіро* - знаходить свій відповідник в українських словах: *зиркати*, *зиркаю*, *зиркаєш*, *зиркнути* (кидати погляд, дивитись, піддивлятись, прискіпливо подивитись). Основа та сама – «*зір(зир)*». Вочевидь, японці, як і тюрки, фонему «з» вимовляють - «*дз*» . Це свідчить про певну спорідненість японської мови з тюркськими мовами. В українській мові, так само, від нащадків шумерів(атлантів) – антів (тюркського етносу) збереглися слова: *дзвін*, *дзвонити*, *дзюрчати*. Їх не багато, але вони є !

Слово - *гата* - *гата* - знаходить відповідник в українських словах: *гатити*, *загатити*

(наполегливо стукати, вдаряти, міцно вдарити).

Японське слово - **кангарі** - також, знаходить собі відповідник, але в словах російської мови: **загар, загореть, загорать, загорелый** (засмага,засмагнути, засмагати, засмаглий). Та сама основа «**гар**». З чим можна порівняти засмагу людини? Можна інколи почути російською мовою « у тебя золотой загар». З китайської мови «**кон**» (золото), з японської «**кінь**» (золото). Отже, японське **конгарі** має означати «золота засмага», «сонячна засмага». Порівняйте японське слово **хохоети** (посміхатись) та російське **хохотать**. На наше переконання японське слово «**сан**» (сонце) та тотожне йому за значенням слово з мови «хінді» (одна з індійських мов) - «**сана**» (сонце) споріднені з сучасними українськими словами: **шана, шанувати, виановувати, шановний**.

Ці слова свідчать, по-перше, що наші далекі пращури виановували «сонце», по-друге, що одним з перших визначень цього поняття, у мові наших пращурів (приблизно у 12-5 тис. до н.е.), була саме фонема «**сан**» (**шан**). Пізніше автор повернеться до етимологічного визначення поняття «**сонце**», коли буде аналізувати матеріали релігійного характеру. Уважний погляд дослідника на лексику японської мови дозволяє визначити вірну етимологію деяких сучасних українських слів, наприклад, слова – **нива**.

В японській мові слово **нива** - **ніва** «сад». (znaimo.com.ua/японська_мова)

А, що говорять українські та російські філологи стосовно етимології цього слова ?

Словники російської мови подають його значення наступним чином: «Поле, возделанное для посевов», «**Нива** – это земля, на которой растет пшеница, рожь, кукуруза, просо и др. – всё к пище относящееся, съедобное», «Не поле кормит, а **нива**», «Пасека (**нива на пасеках** – огороженный или заповедный лес – пчельник.

(otvet.mail.ru/question/11885607;також - genling.ru/books/item/f00/s00/z0000016/st004.shtml)
Український філолог О.Є.Сфіменко в прекрасному дослідженні «Етимологія слів лексико-семантичної групи **Степ**» зазначає: « Слово **нива** згідно з лексикографічними джерелами достовірної етимології не має. Але, як і інші слова дослідженої ЛСГ, має спільне походження з іншими слов'янськими мовами: українське **нива** «оброблене поле», **нивний, нивонька** ; давньоруське **нива** «оброблене поле» ; старослов'янське **нива**; російське **нива**; словенське **njiva**; болгарське **нива, нивица, навичка**; сербське **ньива, ньивити, ньивьм** «піднімати ниву, розорювати», чеське **niva**; ; польське **niwa, powina**; нижньолужицьке **niva**, словацьке **niva**...» (Підкреслено.[В.Б.]).

(archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/znpkhnpu/Lingv/2008_25/1.html)

Справжня етимологія цього слова була забута і втрачена. На наше переконання, **нива** – «оброблена ділянка землі (невелика) біля хати». На ній вирощували городину та садили дерева. Згадайте Кобзаря: «**Садок вишневий коло хати**». Наголосимо, городину, як і дерева, **садили, висаджували, засаджували** біля хати. Їх не садили в полі! Саме, ця ділянка землі і називалась у давнину – **нива (сад !)**. Якщо, читача це твердження не переконало, згадайте, як українці інколи називають хату? **Садиба !** Вірно – «будівля, хата у **садочку**». Огородину «**саднять**», дерева – «**саджають**», а зернові у полі «**сіють**» ! Отже, **стен** (необроблена ділянка землі), **поле** - в російській мові використовується в обох значеннях: «необроблена ділянка землі» - відповідник українському – **стен** та «оброблена ділянка землі» - відповідник українському – **поле** та **нива**. В українській мові, зважаючи на справжню етимологію слів, мало б бути так: **поле** – оброблена ділянка землі для зернових культур, а **нива** – оброблена ділянка землі, біля хати для городини та саду. З часом, замість слова **нива**, почали вживати слово – **сад** - похідне від: **садити, посадити, саджати, розсаджувати. розсада**.

Так, як **нива**, де проростав сад та овочі, огороджували, щоб тварини не завдали шкоди, то слово **нива** було витіснене венецьким (хатським) словом «**город**», або шумерським (антів) визначенням – «**огород**», а овочі почали визначати словами: «**городина**», «**огородина**». Зробимо наголос, що поле ніколи не огороджували !

Український письменник, поет, священик – Іван Величковський (кін.17-поч.18ст.) писав:

*« Яко ниву рясно плоди украшають,
Тако діву красно роди ублажають.
Ниву рясно плоди украшають яко,
Діву красно ублажають тако.
Рясно плоди украшають ниву,
Красно роди ублажають тако діву...»*
(uk.wikipedia.org/wiki/Література_бароко)

В білоруській та польській міфології – домовик - **цмок** – змій. Етнографи вказують на деякі риси цього міфологічного персонажу: « ...Домовий – Цмок носить своєму семьянину деньги, делаєт нивы его плодосными, а коров дойными (то єсть даючими много молока) ; вообще он смотрит за всем его хозяйством ...» (www.bestiary.us/tsmok)
Зазначимо, що цей *змій* - **Цмок** нам нагадав сюжет про біблійного змія – спокусника, який теж пов'язаний з деревом та яблуком з нього.

Акцентуємо, що *«плодоносити»* можуть дерева, а земля *«родить»* та не *«плодоносить»*. Так само, *«плоди»* та *«овочі»* зовсім різні поняття! Так само, пасіку ставлять в садах, а не у лісах ! У давньому літописі вказується: *«делают нивы свои и землю свою»*. («Славянская мифология – занятия древних слов'ян» // mifopedia.ru/zanjatija-slavjan.html) Таким чином, *«праця на ниві»* (в саду) та *«праця на землі»* (у полі) визначається різними поняттями. Отже, етимологічне значення японського слова **«нива»** (сад) та українського слова **«нива»** (ділянка для саду[для городини]) є тотожними. Останнє уточнення. Дехто з дослідників розглядаючи етимологію слова «нива» долучає, як похідні – слова: «жнива» (укр.), «жнивье» (рос.). Виводять їх етимологію, як «пора збору зернових культур». Поєднання: «нива» - «жнива» є помилковим, хоча етимологія слова «жнива» виводиться вірно. Збір зерна (зернових) наші пращури визначали словами «урожай», від якого з часом утворилось зіпсоване запозичення - «врожай», або словом

«жатва». Перше слово утворене з двох самостійних основ - тюркського іменника - «урук» (зерно) та дієслова «жай» (суч. жа(й)ти). Отримуємо – уру(к)жай (збір зерна). Всі дієслова в сучасній українській мові утворені за принципом: до дієслова долучається вказівний займенник «ти»: чита + ти = читати, роби + ти = робити, носи + ти = носити...

Подібним чином: жай + ти = жайти (жати), де приголосна «й» втрачається при вимові.

Слово «жатва» свідчить, що в процесі збору зернових використовують серп – «жати», де «ва» є звичайним закінченням. Подібним чином, «жнива», основа «жни» вказує на процес роботи, «ва» - закінчення. Отже, в слові «жнива» основою є «жни», а не «нива» !!!

Українське слово «дорога» має свій відповідник в японській мові – «доро», з тим самим визначенням «дорога». Звернімо увагу, що і фонетика і значення слова в обох мовах збігається стовідсотково, адже «га» в сучасній українській мові є суфіксом. Порівняйте, російські слова: *телега, дворняга, роботяга, бадяга* ...

Далекі пращури росіян, при визначенні предмета, часто використовували шумерські та хатські словосполучення: «що це є?», «що се є?», «що то є?», змінюючи їх на свій лад.

Наприклад, хатське (венедське) словосполучення «що то?» трансформувалось у мові далеких пращурів росіян – лувійців у «что?» (**ч - то?, чо[що] – то?**).

У більшості випадків, далекі пращури росіян використовували власне слово – **га** («що?»), яке сьогодні часто можна почути у формі – **а...**? («що?»).

Тому при визначенні предмету, до основи, яка несе у собі етимологічне визначення предмета, долучалось давнє протолувійське «га», яке широко використовувалось у середовищі лише певної частини носіїв сумнагінської археологічної культури – а саме, у середовищі «протоайнів» - «протолувійців»: **га?** – теле-**га!**, **га?** – дворня-**га!**, ...

Такі слова формуються під час навчання. Вони є «продуктом» шкільної програми далеких пращурів сучасних росіян – лувійців та їх попередників.

Японське слово «дансу» (танок) має свій відповідник в українській мові – «**танці**», «**atama**» (голова) – «**атаман**» (головний, старший), «**mushi**» (комахи) - «**мушки**», «**мухи**», « **baza**» (базар) – «**базар**».

Заміна фонем «д» на «т», як і «с» та «ц» часто виникають при запозиченні слів з іншої мови. Також, порівняйте японське запитання «**доко?**» (де?) та російське – «**доколе?**» (до яких пор?) та не літературне – народне – «**докуда?**» (куда?).

Японське «**миру**» (смотреть), «**миро**» (смотри !), вочевидь пояснює етимологію українського слова **мир** та російського – **мир** («те, що оточує людину» та «те, що людина **споглядає** навколо себе»). Японські слова: «**томо**» (товариш) та «**тамодати**» (товариші, друзі) та грузинське слово «**тамада**» («дружка» - ведучий весілля).

В українській традиції ці функції виконував «дружка» - «**товариш нареченого**» на весіллі. За грузинськими традиціями «**старейший человек за столом выбирает тамаду**».

Он предлагает в качестве тамады человека всем известного и уважаемого. Нет такого грузина, который в своей жизни ни разу не был бы тамадой. Хотя бы среди друзей»

Останнє повідомлення, яке автор підкреслив, вказує, що грузинському визначенню слова «**тамада**» (товариш) відповідає українське «**дружка**» (друг, товариш).

(www.kadrom.man.ru/slovo-tamada)

Автор вимушений був так довго зупинитись на розгляді мовних питань, щоб пояснити, що в мовах людських груп 10 – 5 тис. до н.е. було більше «спорідненості» ніж зараз між їх далекими нащадками. Яким чином змінювалась мова наших пращурів протягом тисячоліть і чи пов'язані процеси мінливості мови з еволюційними змінами генетичного коду її носіїв? Ці мовні відповідники, які ми знаходимо в сучасних японській, корейській мовах, в мові айнів, по відношенню до сучасних української, російської, грузинської та інших мов, не є випадковими. Досягнення генетика свідчать, що всі представники сучасного людства мали в дуже давньому минулому спільного пращура.

Людські групи збільшуючись чисельно, розходились по світу, втрачаючи не тільки своїх родичів, але й набуваючи, у пізніші часи, нових - інших генетичних, мовних, ментальних, етнографічних, культурних ознак. Врешті-решт ці еволюційні зміни дали можливість

далеким нащадкам цих перших людських груп сформуватись до соціальних груп, які сьогодні визначаються поняттям - «народи світу». Через кілька тисячоліть, нащадки, колись спільної людської групи, стали представниками різних «народів», стали один одному чужими, стали носіями різних мов. Дослідники – мовознавці наголошують: *«М. Свاهدші встановив, що за 1000 років в будь-якій мові замінюється близько 19% основного словникового фонду».*

(ua-referat.com/Ностратична_гіпотеза_Спорідненість_японської_та_корейської_мов)

Автор рекомендує всім, хто захоче поєднати генетичні дослідження певної гаплогрупи з вивченням мови носіїв цієї гаплогрупи, скористатись таблицями американського лінгвіста Морріса Сводеша (Див. «Список Сводеша»). Наголосимо, що наші дослідження свідчать, що цей показник є перебільшеним, і має складати, приблизно – 9,0% - 9,5%.

Адже, в мові айнів ми знаходимо слова, які широко використовуються в сучасних російській та українській мовах. А пройшло приблизно 7 000 років з того часу, як далекі пращури айнів та сучасних росіян «загубили» один одного! Носії гаплогрупи С – далекі пращури сучасних росіян, українців, поляків, литовців, інших народів, прийшовши у 8 тис. до н.е. на терени Східного Сибіру вже вживали знайдені нами слова. Ці слова звучали – 10000 років тому, і навіть раніше!

А коли ж виникає мова наших пращурів? Вона починає формуватись в часи хромосомного Адама – нашого першого пращура! Згадаємо слова Біблії: *«Спочатку було слово. І слово було у Бога. І слово було – Бог».*

Проходили тисячоліття, а кожне наступне покоління наших пращурів розвивало мову, збагачувало її новими словами, новими поняттями.

Отже, ми стверджуємо, що представники перших гаплогруп «дерева гаплогруп Y-ДНК людини» та «дерева гаплогруп mt- ДНК людини» мали більшу мовну спорідненість ніж їх пізніші нащадки, які представлені пізнішими гаплогрупами.

Шукаючи витоки рідної мови в глибині тисячоліть не треба забувати, що, приблизно в 20 тис. до н.е. людська спільнота розділилась навпіл. Одна помандрувала на схід Азії, а інша продовжувала уживати терени Європи, Близького Сходу, Малої Азії. Отже, вже в той час мови цих двох окремих груп почали набувати своєї особливості, своєї окремішності.

Тобто, можна сказати, що в питаннях становлення та розвитку мов у 20 тис. до н.е. виникає два центри – «європейський мовний центр» та «азійський мовний центр».

З плином часу і в цих великих мовних угрупованнях почали створюватись свої мовні групи, тобто, мовне дерево пускало нові пагони. Так само, мало бути і в питаннях зовнішнього (антропологічного) виду. Нащадки, колись «однакових» на вигляд носіїв перших гаплогруп, стали через сорок тисячоліть зовсім не схожими на свої пращури. Треба наголосити, що порівнювати сьогодні представника негроїда з представником європеїда не є науково-коректним, адже, десятки тисяч років тому пращури одного і

другого мали більшу схожість. Тривале ізольоване життя одних від других в певних кліматичних умовах, різний раціон харчування, інші «природні» та «надприродні» фактори, зробили їх далеких нащадків «різними» ! Про «надприродні» фактори, які впливали на генетичну складову людства, ми поговоримо пізніше. Сучасні народи отримали не тільки мовну, культурну окремішність, але й расову !

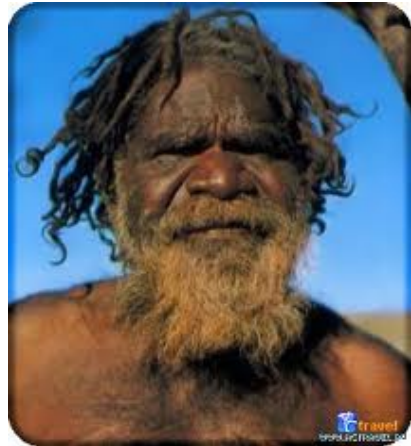
Частина шоста

РАСОВІ ВІДМІННОСТІ ОЧИМА СПОСТЕРЕЖЛИВОГО ДОСЛІДНИКА - ФОТОГРАФА

Чому сучасні представники різних народів, мають такі різючі відмінності – колір та тип волосся, колір шкіри, відмінності у рості, явні візуальні розбіжності форми лица, форми голови, розбіжності у статурі (будови тіла) ?

Про це будемо говорити в завершальній частині нашого дослідження, присвяченій питанням генетики людства. А зараз пропонуємо читачам самостійно подивитись на представників різних континентів і побачити характерні особливості їх зовнішності.

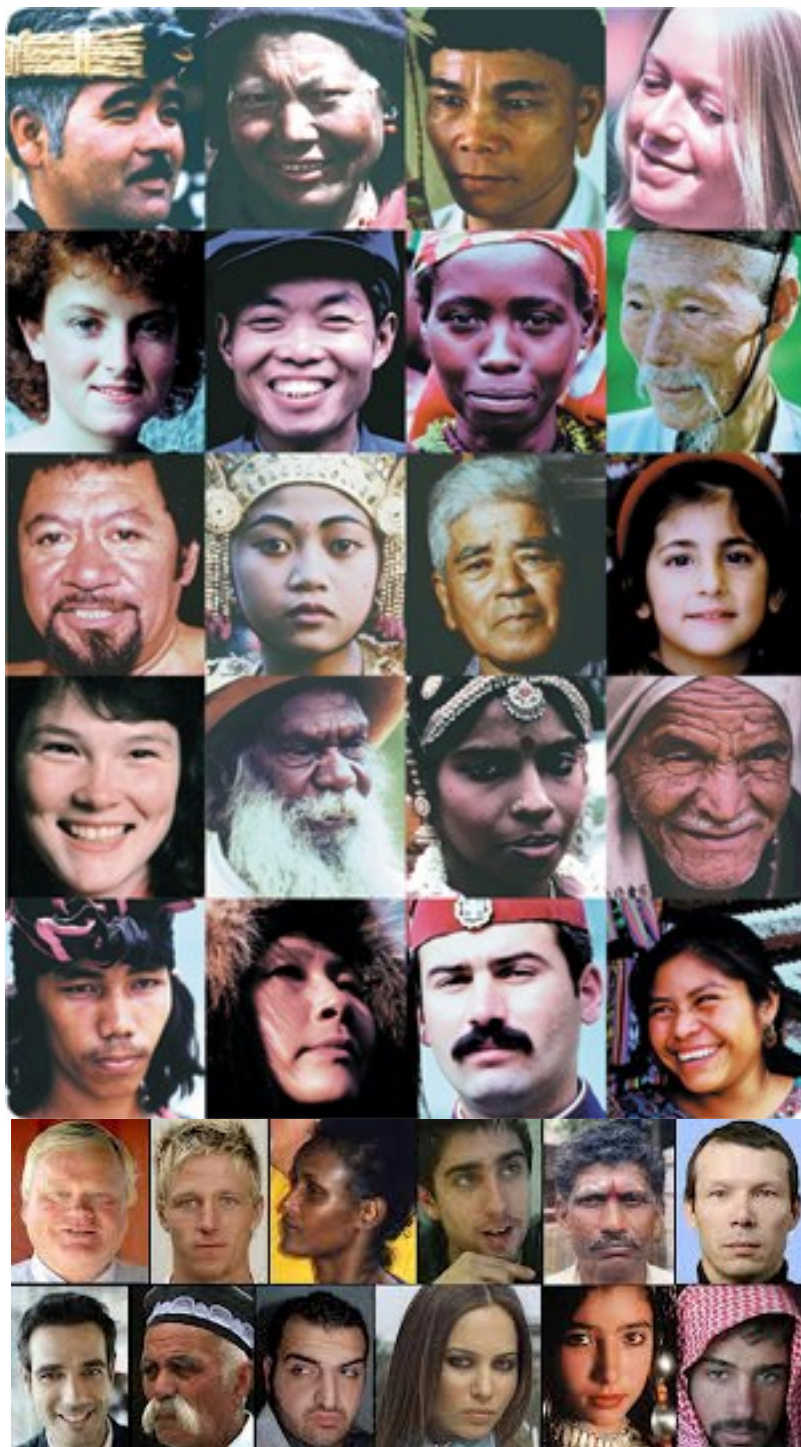
ПРЕДСТАВНИКИ АВСТРАЛІЇ :

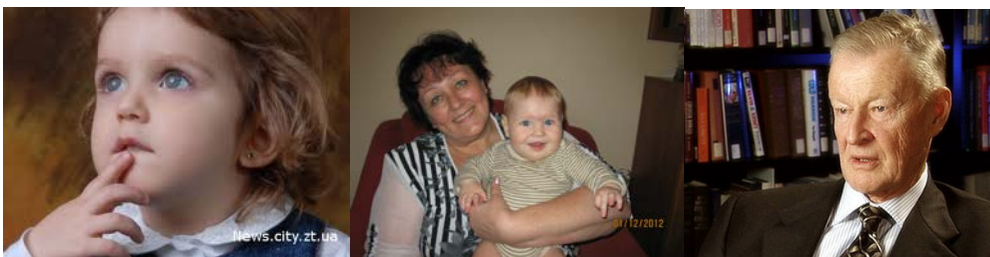
ПРЕДСТАВНИКИ АФРИКИ :

ПРЕДСТАВНИКИ АЗІЇ :

ПРЕДСТАВНИКИ ЄВРОПИ :

Dp. Jean Appando.

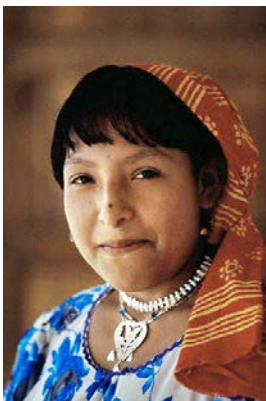
Antonio Bragosa

ПРЕДСТАВНИКИ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ :

ПРЕДСТАВНИКИ ПВДЕННОЇ АМЕРИКИ :

ПРЕДСТАВНИКИ ОКЕАНІЇ :

Частина сьома

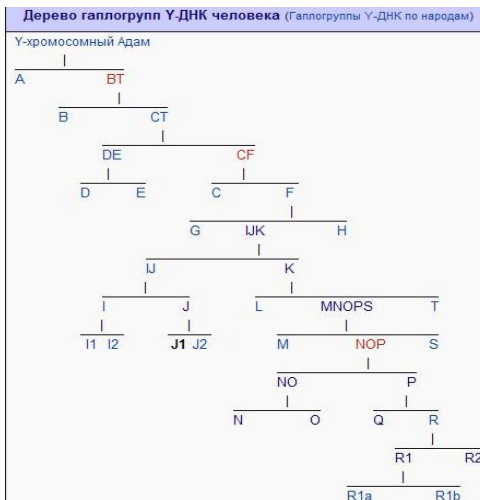
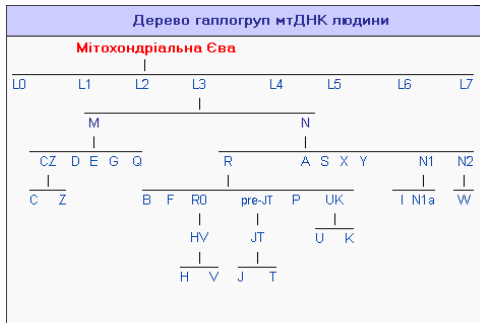
КІЛЬКА ВАЖЛИВИХ УТОЧНЕНЬ ПЕРЕД МАНДРІВКОЮ У ГЛИБІНЬ ТИСЯЧОЛІТЬ

По-перше. На сьогодні в генетичній науці існують протиріччя у визначенні часу виникнення гаплогруп Y-ДНК людини та мт - ДНК людини. Вони суттєві, адже, розбіжність в часі сягає від кількох тисячоліть до кількох десятків тисячоліть! В чому їх причина?

По-друге. Починаючи рух певним маршрутом, пояснимо читачам, чому саме цей маршрут ми вважаємо ймовірним шляхом міграцій наших пращурів? Наведемо докази, які б підтверджували ймовірність саме такого напрямку руху.

Тільки після відповіді на ці питання, можна починати нашу «мандрівку».

Наголосимо, що на сьогоднішній час генетична наука виявила у сучасних мешканців планети лише ті генетичні гаплогрупи Y- ДНК людини (та мт – ДНК людини), які подані у таблиці. Інших гаплогруп Y- ДНК (та мт – ДНК) людини не знайдено, а дослідження гаплогруп системно і фахово проводиться вже більше 15 років !

Шановні читачі, у майбутній нашій з Вами подорожі, ми будемо розглядати історію людства через призму генетичних, географічних, часових, демографічних, лінгвістичних факторів. Тому, наведемо демографічні дані чисельності людства, за даними російських науковців. Спробуємо їх пізніше використати при моделюванні історичної ситуації.

Від початку антропогенезу - до 5-4 млн. років тому, на планеті «встигло прожити» близько 5000 000 000 людиноподібних істот. **1)**

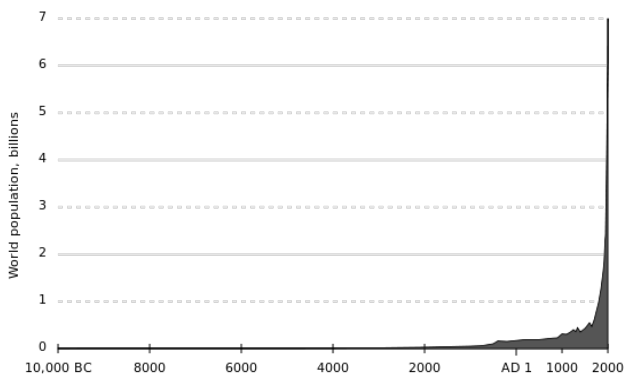
5-4 млн. років тому	- поява прямо ходячих <i>Австралопітеків</i>
2-1,5 млн. років тому	- поява <i>Ното Habilis</i> та оволодіння навиками виготовлення примітивних кам'яних знарядь праці
500 тис. років до н.е.	- поява <i>Пітекантропа</i>
100 тис. років до н.е.	- поява <i>Ното Sapiens</i> (з розумом <u>близьким</u> до сучасної людини)
50 тис. років до н.е.	- поява <i>Неандертальця</i> (з розумом <u>близьким</u> до сучасної людини)
45 тис. років до н.е.	- поява <i>Кроманьйонця</i> (<u>розумної людини</u>)

100 – 70 тис. років до н.е. **
 (ймовірніше – у 36* тис. до н.е.) – Y- хромосомний Адам та перша популяція людей даного дерева гаплогруп

35 тис. років до н.е. **	– 1 млн. чоловік **
15 тис. років до н.е.	– не більше 3 млн. чоловік
6 тис. років до н.е.	– близько 10 млн. чоловік
1 століття н.е.	– 150 млн. чоловік
17 століття н.е.	– 500 млн. чоловік
Середина 18 століття н.е.	– близько 800 млн. чоловік
Приблизно 1820 р.	– 1 млрд. чоловік
Приблизно 1927 р.	– 2 млрд. чоловік
1959 р.	– 3 млрд. чоловік
1974 р.	– 4 млрд. чоловік
1987 р.	– 5 млрд. чоловік
1997 р.	– 5,84 млрд. чоловік
2000 р.	– 6 млрд. чоловік
2025 р.	– 8,3 млрд. чоловік (прогнозування)
2044р.	– 11,68 млрд. чоловік (прогнозування)

* - датування автора   ** - всі інші датування науковців **2)**

3)

1-3) С.П. Капица «Скільки людей жило, живєт и будет жить на землє» (очерк теории роста человечества), М., 1999 // malchish.org> ...>Философия

Частина восьма

«ТЕОРІЯ ПРИБЕРЕЖНОЇ МІГРАЦІЇ ГАПЛОГРУПИ С» - ДОРОГОВКАЗ ДЛЯ ДОСЛІДЖЕНЬ МІГРАЦІЇ НЕ ЛИШЕ ГАПЛОГРУПИ «С», АЛЕ Й ДОРОГОВКАЗ ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ МОЖЛИВОГО МІСЦЯ ВИНИКНЕННЯ (ТА ВИЗНАЧЕННЯ НАПРЯМКУ ПОДАЛЬШИХ МІГРАЦІЙ) ІНШИХ ГАПЛОГРУП – РОДИННИХ ДЛЯ ГАПЛОГРУПИ «С» [ЕТНОГРАФІЧНІ ДОКАЗИ МІГРАЦІЇ]

Підготувавши таблицю гаплогруп (Y- ДНК), ми побачили, що час їх виникнення подається аж занадто не реальний. Цьому аналізу сприяла інформація, про яку не здогадувались інші дослідники, а саме, що гаплогрупа С (8 - кін.5 тис. до н. е.) – представники Сумнагінської археологічної культури - були нашими пращурами в зазначений час, що саме у мові сучасних айнів (субклади - С1, С3) ми знаходимо мовні відповідники словам сучасної української та російської мов !

У 8 тис. до н. е. представники цієї гаплогрупи потрапили на американський континент.

Ця гаплогрупа потрапила у Східний Сибір з Індії, де перебувала довгий час.

Про це, на думку науковців-генетиків, свідчить факт виникнення субкладів С1, С2, С3, С4, С5, С6 саме на теренах сучасної Індії.

Вчені назвали міграцію гаплогрупи С «Теорією прибережної міграції гаплогрупи С».

Напрямок руху цієї гаплогрупи досить точно подають генетики.

Аналіз багатьох фактів вказував на те, що ця гаплогрупа С не могла виникнути 60 тис. років тому. Її історія почалась значно пізніше. Ми хочемо наголосити, що процес географічних переміщень, на карті генетиків, виглядає, як «міграція».

Насправді, якщо врахувати, що ця «міграція» з теренів географічного трикутника: сучасна Україна – Кавказ - Близький Схід до Східного Сибіру зайняла приблизно 12 тисячоліть (20 тис. до н.е. по 8 тис. до н.е.), то така «міграція» виглядає звичайним еволюційним рухом. Тобто, людська популяція переміщувалась лише у тих випадках, коли цього вимагали «економічні» (відсутність їжі, зміна кліматичних умов, тощо) чи «політичні» (ворожнеча між людськими групами та ворожнеча між людьми та людиноподібними істотами – «нелюдями») обставини.

В іншому разі - вони на довгий час оселялися у певній місцевості. Можна стверджувати, що протягом 12 тисячоліть (з 20 тис. до н.е. по 8 тис. до н.е.), було кілька таких «прабатьківщин перших людських об'єднань». На наше переконання значними з них були два місця в Індії.

Перше - береги річки Інд. Друге - береги річок Ганг, Брахмапутри, межиріччя Брахмапутри та Іраваді (Мьянма).

Можна стверджувати, що проживання на берегах Гангу та «в його околицях» було значно тривалішим ніж на берегах Інду. Про це свідчать назви топонімів з основою «**хата**», «**ката**» (первісне значення «фортеця»): Гувахаті, Джорхат, Мунгергхат, Назірхат, Нізамхат, Лапегхат, Пасігхат, Голагхат, Ката. Про це також свідчить і кілька топонімів, які близькі фіно-угорським словам (майбутня гаплогрупа N): Калева, Палева та інші топоніми (Ітанагар, Дхарманагар, Дангорі, Неаматі, Рангаматі, Лікхапані, Паніпута, Таму, Леші), гідроніми (Каладон, Мудон, Барак, Іраваді).

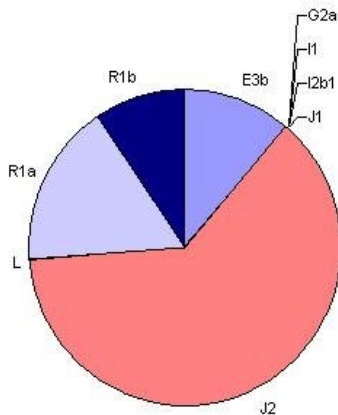
Слово хата(ката) були принесені на терени Європи чоловічими гаплогрупами (Y-ДНК) R1a та R1b. Порівняйте українське слово «хата» (будинок) та латинське слово «**catapulta**» (зброя для руйнування фортець). Останнє слово дослівно має означати «те, що «кидає», «обстрілює» (**pulta**) фортецю» (**cata**). Раджу дослідникам звернути увагу і на топоніми сучасної Європи, наприклад, іспанська – **Catalonia**...

Захопившись дослідженням однієї гаплогрупи - С, генетики пропустили повз увагу той факт, що з цієї гаплогрупою рушили у мандри і представники інших кількох родинних гаплогруп, а багато гаплогруп виникали під час самої «міграції» гаплогрупи С. Спробуємо підтвердити теорію генетиків про міграцію гаплогрупи С та інших, її родинних гаплогруп, етнографічними матеріалами.

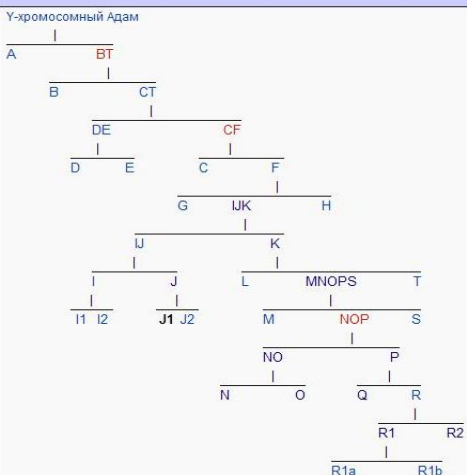
Є ряд знаків, орнаментів, які дослідники знаходять у різних куточках світу, і які, безумовно мали спільні витоки започаткування, адже, в точності відповідають один одному. В культурі багатьох народів вони і зараз займають чільне місце.

До таких відноситься знак «сварга» (свастика), знак «меандр», знак «тризуб», знаки «інь» - «янь», знак «восьмикутна зірка» (зірка Інанні – Іштар), знак «хрест», тощо. Багатьом дослідникам історії відомо, що на керамічному посуді трипільців знаходили зображення «сварги» (свастики). Але, такі ж зображення знаходять і в Індії, Тибеті, Монголії, Японії, Памірі. Про що це свідчить? Трипільська культура датується серединою шостого тисячоліття до н.е. - початком третього тисячоліття до н.е. (5500-2750 р. р. до н. е.). Представниками цієї археологічної культури були носії гаплогрупи – I, пращури, яких залишилися уживати терени Східної Європи і не прийняли участь у «мандрівці» на початку 20 тис. до н.е. Вони у своїй культурі зберігали цей знак. Та не трипільці принесли з собою цей знак у Давню Грецію ! Адже, гаплогрупа I майже відсутня у мешканців сучасної Греції. Це зробили носії родинної гаплогрупи J та їх нащадки – носії гаплогруп: J1, J2.

Основные гаплогруппы жителей Греции

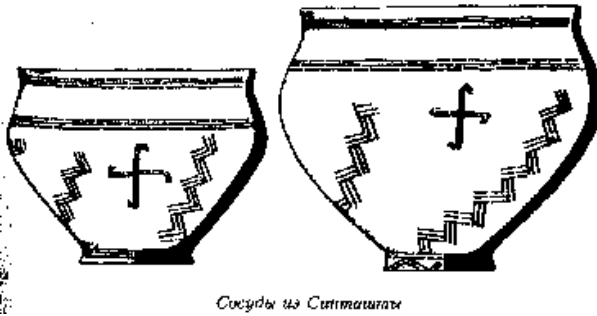

Дерево гаплогрупп Y-ДНК человека (Гаплогруппы Y-ДНК по народам)

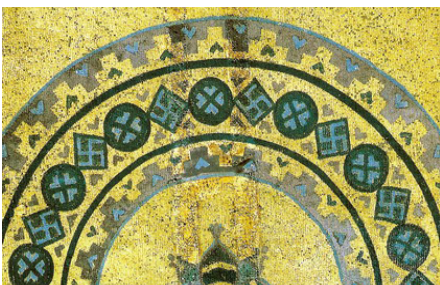
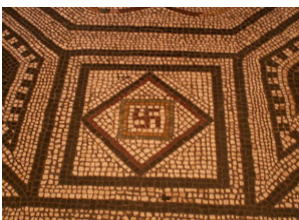
З теренів Європи у Індію, Тибет, Японію, Монголію, Памір цей знак принесли представники гаплогрупи С та інших родинних гаплогруп – попередників гаплогрупи – І (К, ІЖ, G, H, F). Цей приклад яскраво свідчить, що результати генетиків можуть допомогти у роботі не тільки археологам, історикам, лінгвістам, але й – етнографам.

Сосуди із Ситташатти

Древнейшие изображения свастики в культуре Триполья. V – IV тысячелетия до н. э.

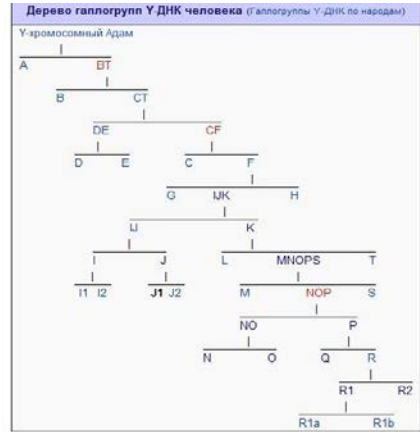
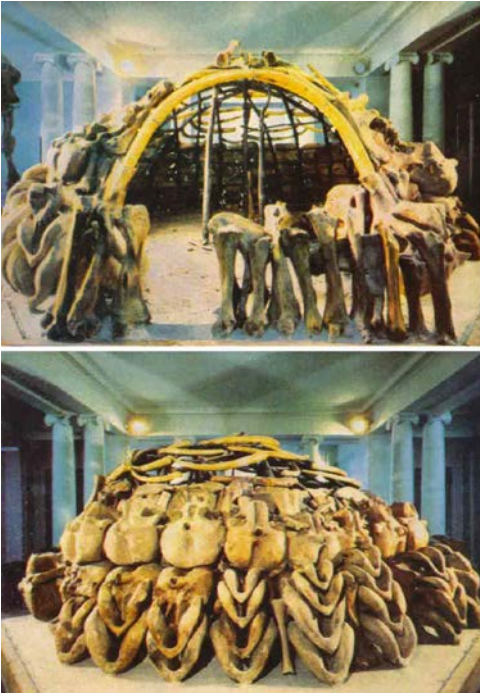

Kavalaris/GT-2006

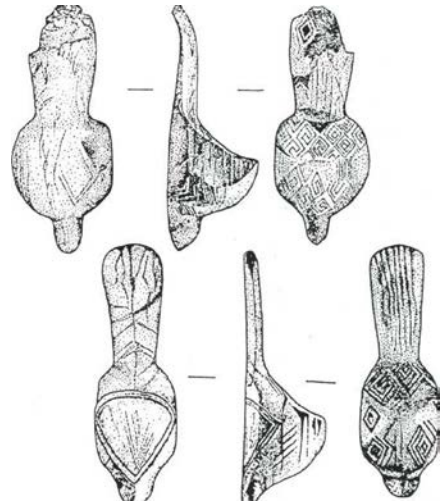
Подібним чином «мігрував» і знак «*меандр*». Найдавніше його зображення знаходимо на речах (браслетах, фігурках птахів, тощо) виготовлених на кістці мамута з українського села Мізин, Чернігівщина (приблизно 18 000 років до н.е.).

Пізніше такі знаки потрапляють у Грецію, вочевидь, з носіями гаплогрупи J, а з носіями гаплогруп C, D, F (та інших родинних гаплогруп !!!) у далекі: Індію, Китай, Хабаровський край, Східний Сибір, Японію. Знак «*меандр*» бачимо на одязі айнів, про яких ми вже говорили, як про генетичних родичів сучасних росіянів.

БРАСЛЕТ ОРНАМЕНТОВАНИЙ З БИВНЯ МАМОНТА
20-18 тис. років тому пізній палеоліт. с. Мізин, Чернігівська обл.
BRACELET ORNAMENTED FROM MAMMONT'S TUSK.
20-18000 years ago. Late paleolith. Mizyn village, Chernigiv'ska oblast.

ПАЛЕОЛИТИЧЕСКИЕ ПРЕДМЕТЫ,
УКРАШЕННЫЕ РОМБИЧЕСКО-КОВАРЫМ ОРНАМЕНТОМ,
ВОСПРОИЗВОЖДАЮЩИМ ЕСТЕСТВЕННЫЙ УЗОР ДЕНТИНЫ
МАМОНТОВА БИВИЯ (Мелинская стоянка, Украина) protown.ru

НЕОЛИТИЧЕСКАЯ СТАТУЭТКА,
ИЗОБРАЖАЮЩАЯ ЖЕНЩИНУ,
ТАТУИРОВАННУЮ
КОВАРЫМ ОРНАМЕНТОМ

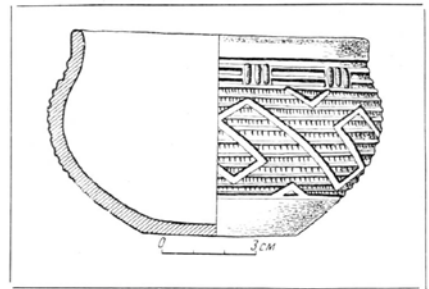
КОВАРЫМ ОРНАМЕНТ НЕОЛИТА.
Вверху — статуэтка гальванитского артефакта

А.Л. Семенов

Рис. 26. Могильник Красносельский, курган 1, погребение 7, инвентарь.
1 — рукоять ножа, 2 — игла, 3 — серп, 4 — палеолитический нож
(1, 4 — рог; 2 — бронза; 3 — керамика).

Таким самим чином «мігрував» і знак «*інь-янь*». Його знаходимо на керамічному посуді трипільців – носіїв гаплогрупи I. Але, так само знаходимо його і в країнах Східної Азії, наприклад, у Тибеті, Китаї, Японії, Монголії. Цей знак можна побачити на бойових обладунках айнів. Цей знак не міг «повернутись» зі сходу на захід азійського континенту, адже, в часи Трипільської культури (5500-2750 р. р. до н. е.) наші пращури – хати та шумери, поряд з лувійцями, палайцями, хетами, іншими народами – далекі пращури яких прийняли участь у «Великій подорожі останнього льодовикового максимуму (20 – 18 тис. до н.е.)» - тільки почали свій рух з Східного Сибіру на терени Месопотамії та Малої Азії (у кінці 5 тис. до н. е.) ! Отже, витоки знаку «*інь-янь*», так само, як і знаку «*сварги*» (*свастики*) та знаку «*меандра*» - європейські !

Місце зародження (виникнення) знаку «*тризуб*», на наше переконання, не пов'язане з Європою. Тут він з'являється у часи приходу наших пращурів з Месопотамії на терени Малої Азії (3200-3100 ст. до н. е.). Тризуб - знак Посейдона, знак - антів, атлантів, знак - легендарної держави – Атлантида ! Як державний символ, в наш час, на теренах сучасної Європи, зберігається тільки українцями.

В інших європейських державах ви подібного знаку у державній символіці не побачите ! Зате, в Індії, Китаї, Монголії, Кореї, в країнах Центральної Азії, цей знак шанується, як символ могутності і влади, як один з державних символів. Цей знак можна бачити на пам'ятнику Чінгісхану на його батьківщині у селищі Дадал, в верхній течії річки Онон (Монголія).

Його можна бачити на державних урочистостях, в пам'ятних місцях, у храмах, на державній символіці в Індії, Китаї, Монголії, Кореї, в країнах Центральної Азії. Автор впевнений, що знак «тризуб» виникає в Індії, у 14-9 тис. до н. е., отже, корені його – азійські. Таким чином, нащадки далеких прасурів сучасного українства, із покоління до покоління, зберігають цей знак протягом 16 – 11 тисячоліть. Це вражаючий факт !

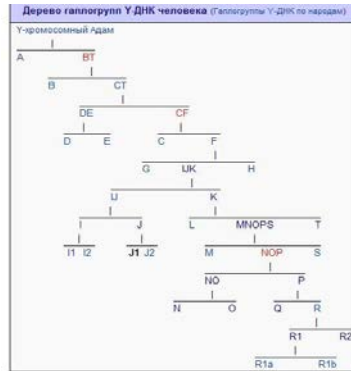
Тризуб на козацькій порохівниці.
XVIII ст.

До цих знаків тризуба треба долучити кілька знаків, які були виявлені автором на державних царських печатках Хетської держави, 18 – 12 ст. до н.е. (див. *Атлантида*).

Частина дев'ята

ТОПОНІМІЧНІ ДОКАЗИ ТАКОЇ МІГРАЦІЇ, НА ПРИКЛАДІ РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ГІДРОНІМІВ З ОСНОВОЮ «ДОН»

Можна підтвердити факт міграції гаплогрупи С, інших родинних гаплогруп, також шляхом дослідження міграції слова – гідроніму - «Дон», «Донець».

Зверніть увагу, що носіями цього слова зараз є мешканці Північної Осетії (Республіка Аланії) - носії гаплогрупи G. Дослідники аргументовано зазначають, що назва російської річки *Дон* була принесена з Кавказу. Так само, були утворені назви річок *Дніпра* (*Донапр*), *Дністра* (*Донастр*), *Дунаю* (*Доннай*). Саме в Північній Осетії (Республіка Аланії) ми знаходимо безліч гідронімів з цією основою: *Гізалдон*, *Ардон*, *Баддон*, *Фіагдон*, *Урсдон*, *Гурамідон*, *Хазнідон*, *Оредон*, *Сказдон*, *Кармадон*, *Цейдон*, *Коркодон*. З осетинської мови «дон» (вода, ріка). Але, носіями цього слова мали б бути і носії гаплогруп С та F – попередники гаплогрупи G !!!

Якщо звернути увагу «на схід» - у напрямку міграції гаплогрупи С, та інших споріднених гаплогруп, то виявимо річку *Донховка* (басейн Каспійського моря, права притока Волги) *Дон* (Індія, північніше району Багалкот), річку *Каладон* (М'янма), річку *Дон* (Лаос), на берегах якого розміщується місто *Кхонгседон*, містечко *Кондон* (Хабаровський край) на березі річки «Хуюн» («дев'ятка»). Зупинимось на останній назві і з'ясуємо етимологію назви поселення. З китайської мови та мови айнів – «*кон*» (золото). Отже, етимологія слова – назви «*Кондон*» (золота річка = золота вода). Виявляється, що так раніше називалась річка на березі якої пізніше виникло поселення. З приходом в цю місцевість нанайців, річку почали називати «хуюн» (дев'ята [за рахунком] річка). Ця назва з часом «витіснила» назву попередню – *Кондон*. Лише поселення продовжувало називатись за попередньою назвою річки – *Кондон*, тим самим, зберігаючи таємниці попередньої історії цього краю. Якщо продовжити наш погляд далі, то зустрінемо ще одну назву річки з основою «дон» - *Чондон* (Північна Якутія), яка впадає в море Лаптевих та річку *Кедон* (Магаданська обл.), яка впадає у Східно-Сибірське море.

Як відомо, носії цієї гаплогрупи С потрапили у 8 тис. до н. е. у Північну Америку, де ми знаходимо озеро *Кондон* [«золота вода»] (штат Орегон, США) та річку *Дон*, на березі якої розміщується місто Торонто (Канада). Таким чином, вибудовується цілий ланцюжок гідронімів – «*донів*», який повторює напрямок міграції гаплогрупи С: Індія – М'янма – Лаос – Китай - Східний Сибір – Америка – Японія. Розміщення одного гідроніму в Північно-Західному штаті США – Орегон, а другого – у центральних районах північноамериканського континенту – біля «Великих озер», співпадають з теоріями американських генетиків про міграційний маршрут азійських переселенців західною прибережною зоною вздовж Тихого океану та другим міграційним маршрутом в центральну частину континенту. Ці назви, на наше переконання, були занесені сюди саме представниками гаплогрупи С, адже на американському континенті домінують в наш час дві гаплогрупи Y- ДНК людини: С та Q. Гаплогрупа G там відсутня !!!

Про правильність нашого ототожнення носіїв слова «дон» з носіями гаплогруп С, F, IJK, H і G свідчить ще один з характерних фактів історії. Зверніть увагу на подібність назв сучасного лаоського міста *Кхонгседон* з назвою давнього фінікійського міста на східному побережжі Середземного моря – *Сідон* (3 тис. до н.е.). Подібність назв, на думку автора, не є випадковою. І в одному місці, і у другому, генетики відзначають великий відсоток носіїв гаплогрупи G (Див. «гаплогрупа G» , російська Вікіпедія) !!!

Дослідники давньої історії Середземномор'я звертали увагу на подібність назви міста *Сідон* з ім'ям легендарного *Посейдона* – батька Атланта !

На нашу думку, ім'я *Посейдон* – визначало господаря держави, як володаря певних територій: «*по сей дон*» (володар території, кордоном якої була річка [вода] !!!).

Нагадаємо, що грецька міфологія, помилково вважає Посейдона «володарем моря».

Так, як вживався вказівний займенник «се» (сей), то можна стверджувати, що слово – ім'я – *Посейдон* – хатського (венедекського) походження.

Нагадаємо, подібність утворення слів «сусід» з мови тюркської (антів – атлантів), яке визначало «того, хто живе на іншому березі річки (су)», дослівно «той, хто сидить на іншому березі річки».

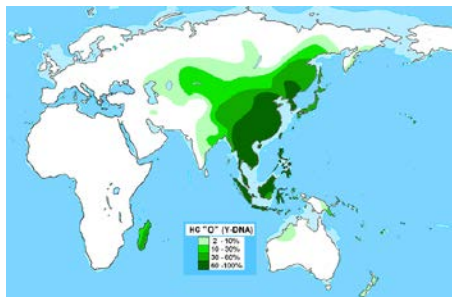
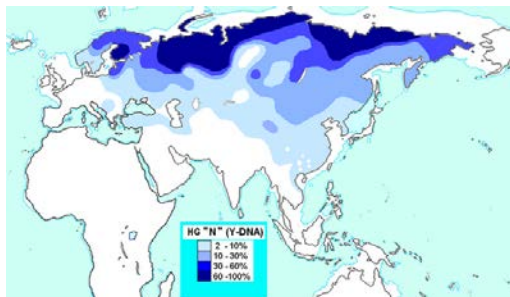
Недовірливий читач може заперечити ці докази, згадавши про наявність таких назв гідронімів і в сучасній Європі: річка *Дон* в Англії з містами на її берегах – *Донкастер* та *Абердін* (первісна назва другого міста, на думку автора – *Абердон*), річка *Дон*, притока річки Вілена, у Франції та річка *Дордонь* (південь Франції).

На це зауваження недовірливих читачів, наголосимо, що подібним чином утворене і французьке слово «*cordon*» (кордон), етимологію якого сучасні французькі словники пояснюють наступним чином: «загін прикордонної варті», де основа *cor* несе змістове навантаження «загін» (порівняйте фр. *corpus* – «загін», «підрозділ»), а *don* (річка) несе змістове навантаження «рубіж», «межа», тобто, річка виступає межею між ворогуючими сторонами. В українській мові збереглося подібне визначення «*супротивник*» (ворог, який знаходиться на іншому березі ріки), в російській мові – «*супростат*». Тобто, річка в мовах різних народів часто виступає нерукотворним рубезем між різними групами людей, між різними народами. Нагадаємо, що у попередньому дослідженні (*Атлантида*) ми наводили слова, у яких одна основа шумерська (тюркська) – антів-атлантів, а інша – малоазійських хатів – венедекська. Наприклад: *менас*, *меценас*, *сусід*, *супротивник*, *суміжний*...

У Європі ці гідроніми «молодші» за подібні у Південно- Східній Азії, Східному Сибіру, Північній Америці. В Європу вони потрапили разом з носіями гаплогрупи R1b – шумерами (антами, атлантами). Тобто, в Європу їх принесли нащадки носіїв гаплогруп C-, G-, ... P-, R- ... - носії гаплогрупи R1b !!!

Ще один доказ, останній ! Зверніть увагу, де опинились носії гаплогрупи NO ? Вони опинились у північно-східному «кутку» азійського материка, де розділились на окремі групи N і O ! І вже пізніше вони почали окремий, самостійний рух: гаплогрупа N почала рухатись північним узбережжям Льодовитого океану на захід, частково проникаючи на південь, а гаплогрупа O почала рухатись на південь, заселяючи терени сучасного Китаю, В'єтнаму, Лаосу, Таїланду, М'янми.

Подивіться, де опинились носії гаплогрупи D ? А вони опинились у Тибеті, Японії, на Андаманських островах. Отже, теж на сході Азії !

Все вказує на те, що «міграція» на схід Азії була спільною справою носіїв кількох родинних гаплогруп. Протягом кількох тисячоліть цього повільного переселення, виникають кілька мутацій, які призводять до виникнення цілого ряду нових гаплогруп. Такий погляд на становлення, розвиток, міграційний процес гаплогруп Y- ДНК є головною концепцією нашого дослідження.

Та, про все це більш детально ми будемо вести розмову пізніше. Таким чином, ми навели етнографічні та лінгвістичні докази міграції гаплогрупи С, та родинних їй гаплогруп, і підтвердили вірність напрямку руху, який подають науковці-генетики для гаплогрупи С.

Частина десята

ВІД ЕТНОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ДО РОЗУМІННЯ ТАЄМНИЦЬ ПРАДАВНЬОЇ ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА

Знак «*восьмикутна зірка*» (зірка Інанні – Іштар) виникає на теренах Месопотамії в середині 4 тис. до н.е. Отже, він пізній. Інанна була богинею шумерських воїнів – антів, атлантів. Завдячуючи контактам греків з шумерами (3200 – 2460 р. р. до н. е.) в грецькій міфології з'являється своя власна – грецька богиня - Афіна, яка піклувалась грецькими воїнами. Які докази такого авторського твердження щодо запозичень греками сюжетів з шумерської міфології, з шумерської культури ?

За грецькою міфологією, Афіна народжується з голови свого батька – Верховного грецького бога Зевса. Про це свідчать і зображення такого «народження» на грецьких вазах.

Як таке може бути? До чого тут батько? До чого тут голова? Минають тисячоліття, а греки і до цього часу інколи розповідають ці історичні «байки» своїм дітям.

Причиною такої плутанини виявився невірний переклад давніми греками шумерської розповіді на грецьку мову. Як зрозуміли – так і записали !

У шумерів існував міф про те, яким чином жінка – донька головного бога Ану – Інанна (Іштар) стала богинею воїнів. Міф говорить про наступне. Зібрав Верховний бог шумерів – Ан інших богів і почав роздавати «чини», кому і за що відповідати, про кого належить їм піклуватись. Кожний бог отримав своє завдання: один піклувався про землеробів, другий – про ремісників, третій – про рибалок, четвертий - про тваринний світ, п'ятий – про садівництво, тощо. Таким чином, головний бог роздав всі чини, аж ось, до нього останньою підійшла його донька – Інанна - теж богиня. Довго думав цар, адже всі чини

були розподілені, і врешті – решт *«народилось у нього рішення»* надати своїй дочці Інанні військовий чин *«antu»*, який зобов'язував її піклуватись і допомагати воїнам – *антам* (воїнам) та *амлантам* (вершникам). От і вся розповідь шумерського оповідання. Не зрозуміли греки шумерського поняття – на кшталт сучасного *«народилось у нього рішення»* і буквально зрозуміли, що цар *«народив богиню воїнів з голови»*. Можна лише уявити, який був рівень знань греків, в кінці 4 – середині 3 тис. до н. е., про божественне, небесне, про те, що ми в наш час називаємо «релігійною свідомістю», якщо вони вірили таким байкам. Запозичивши цю шумерську розповідь, греки прилаштували її до своєї історії. Та, все ж, інколи в них виникали сумніви, щодо такого «непорочного зачаття та народження». Як може народити чоловік та ще й головою? Ось і долучили греки в своїх розповідях бога ремесел – Гефеста, який сокирою розрубую голову Зевсу, допомагаючи «народити» Афіну.

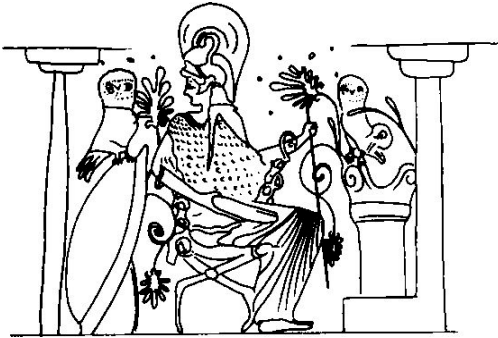
А, щоб зняти всі можливі подальші запитання нащадків, щодо такого «історичного» факту, давні греки поряд з Зевсом та Гефестом почали зображувати і жінок, які, вочевидь, мали б помагати при такому «народженні».

Про те, що образ грецької богині Афіни дійсно є калькою образу шумерської богині Інанни свідчить ще один етнографічний факт, а саме, поруч з шумерською богинею часто можна бачити дві сови. Цей птах, вочевидь, має певний сакральний зміст, який поєднує його з богинею. Адже, і сама Інанна зображується у вигляді цього птаха. Такі самі птахи зображені поруч грецької богинею Афіною. Їх можна бачити на шоломі Афіни, на скіпетрах, поруч з богинею. Часто Афіну з совою зображували на

давньогрецьких монетах. Значення образу сови у шумерській та грецькій міфології потребують окремого дослідження. Назва птаха в українській мові «Сова» є грецьким визначанням «Софа» (мудра). Подібним чином: Софія (мудра), Софокл (мудрий, мудрець), філософ («мудрий товариш», де «filos» (товариш, колега)). Можливо, в шумерській міфології цей птах визначався подібною рисою.

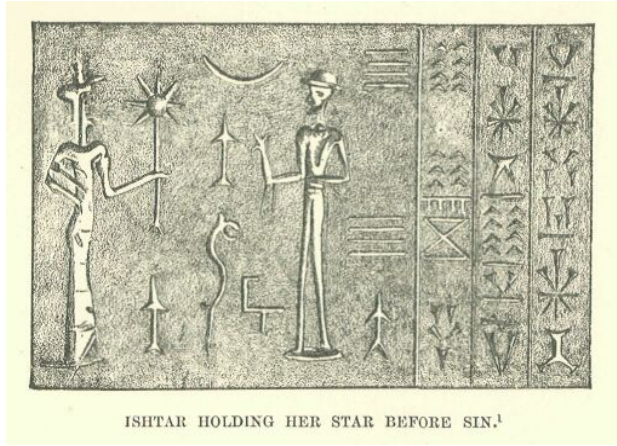

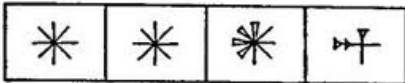
Частина одинадцята

ВІД ЕТНОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ДО ВИТОКІВ РЕЛІГІЙНИХ ВІРУВАНЬ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ

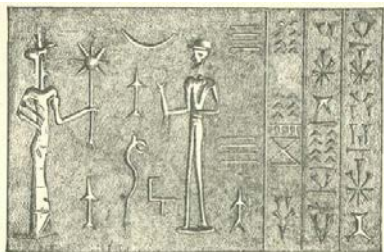
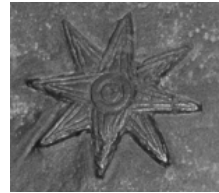
Нагадаємо читачам, що і шумерська богиня - Інанна і грецька богиня – Афіна поєднуються і своїми функціями – вони мали піклуватись і захищати воїнів. Автор впевнений, що саме шумерський знак – «зірка» Інанни (Іштар) став прототипом восьмикутної зірки – «Коляди» і в пізнішій українській культурі та релігії. Подивіться на зображення, де Іштар (Інанна) тримає таку зірку на ритуальному скіпетрі та порівняйте її з зіркою, з якою ходять українські колядники. Такий знак знаходимо і на українських «писанках». Таку зірку зображено на іконі Богородиці. Нагадаємо, що у всі часи, при малюванні ікон митці дотримувались певних релігійних канонів (традицій) своїх попередників.

Що означає цей знак? Акцентуємо увагу читачів, що українці ходять з цим знаком, що символізує у сучасному християнському вченні Вефліємську зірку, яка з'явилась на небі при народженні Христа. В ніч, з 6 на 7 січня, православні християни та католики східного обряду відзначають свято – «Різдво Христове», тобто, час народження Христа. Люди вітають один одного: «Христос народився!» У відповідь чуять: «Славимо його!» В християнстві цей сюжет є запозиченням з шумерської міфології, з шумерського релігійного вчення. Якщо дивитись на цей біблійний момент з точки зору наших історичних розвідок, то стає зрозумілим, що зірка Інанні свідчить, що саме вона – Інанна (Іштар) народить сина – бога і ймення його – Гор (Хор, Ор) ! Отже, вітати українці мають один одного з народження Хора (Гора, Ора). Про це свідчить і етимологічне визначення богині – Богородиця (**Бог Ор (р)одиться !, Бог (Г)ор(р)одиться !**) Змістовніше про це ми розповімо трохи пізніше.

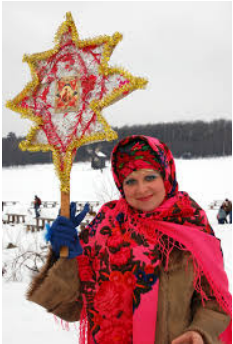
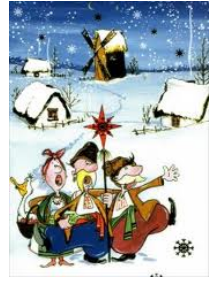

АН = звезда = небеса = бог

ISHTAR HOLDING HER STAR BEFORE SIN.¹

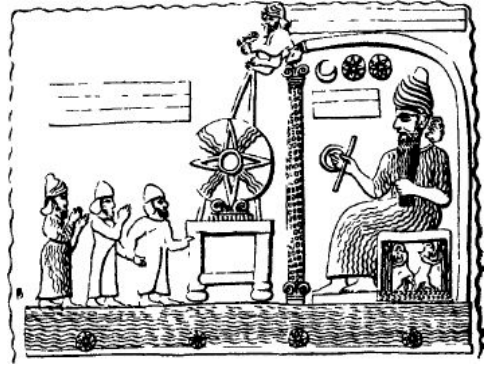

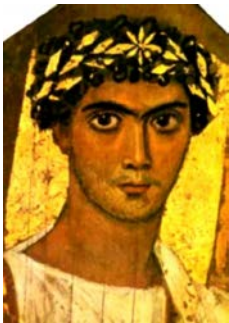
Християнська церква задіяла у своїх релігійних відправах не тільки мовний матеріал своїх попередників (у першу чергу слова релігійної термінології хатів та шумерів), концепцію їх релігійного вчення, але й – символи та релігійні знаки цих народів, наприклад – знак богині Інанні (Іштар). Уважно подивіться на наступні ілюстрації.

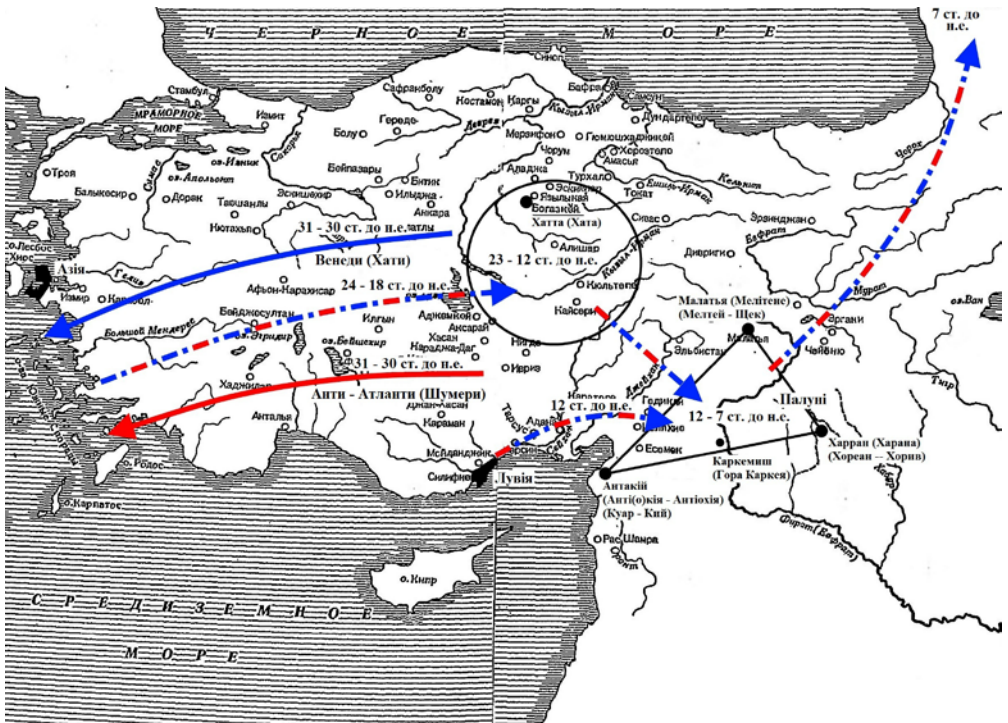
Один з найперших образів Ісуса Христа на стелі катакомбного храму. Зверніть увагу, що зображення месії створювалось поверх вже існуючого орнаменту з квадратів, у які раніше було вписано восьмикутні зірки шумерської богині Інанні (Іштар). На іншому зображенні німб святості діви Марії утворюють такі самі зірки. На зображенні з Єгипту, у копта – єгипетського християнина на голові бачимо вінок, прикрашений такою ж зіркою. На горщику з Італії, часів римської імперії, бачимо бога Геліоса – бог сонця (синонім єгипетського Хора (Гора)) в оточенні таких самих восьмикутних зірок. Такі зірки – символи бачимо на одязі Святої Марії. Часто знак Гора поєднується у християнському мистецтві з знаком восьмикутної зірки – Інанні (Іштар). Такі зірки бачимо і на козацьких прапорах.

Все свідчить, що шумери таки були «вчителами людства». Від них людство отримало не тільки знання, але й – духовну культуру та релігійне вчення про Бога, про ангелів – «володарів неба», про свою історію. Промайнули тисячоліття і знову втрачено пам'ять про далеке минуле. Сучасні науковці та дослідники – аматори вкотре пробують відшукати ті стежини, які приведуть нас до істинної історії наших далеких пращурів, до розуміння витоків історії людства, до нашого Творця – генетичного батька - Бога.

Таким чином, вимальовується напрямок руху наших далеких пращурів, який на думку автора, має відповідати напрямку руху носіїв більшості гаплогруп Y- ДНК людини, які разом з носіями гаплогруп С і D рушили з теренів Європи на початку «Останнього великого льодовикового максимуму» (приблизно 20 тис. до н. е.) на південь та південний схід Азії: Етапи цього руху наступні : **терени сучасної Європи** (приблизно 36 -21 тис. до н. е.) - **Ближній Схід - Месопотамія** (приблизно 20- 15 тис. до н. е.) - **Індія** (приблизно 15-11 тис. до н. е.) – **Китай** (приблизно 10 - 9 тис. до н. е.) – **Східний Сибір** (Сумнагінська археологічна культура, 8 – 5 тис. до н. е.) – **Середня Азія** (Бактрія – пізніший Тохаристан, приблизно кін 5 – сер. 5 тис. до н. е.) – **Іран** (за «Велесовою книгою» в районі передгір'я Загроси, можливо, біля Суз; приблизно поч. 4 тис. до н.е.) – **Ірак** (шумерські міста – держави, приблизно сер. 4 – сер.3 тис. до н. е.) – **острівна частина Греція та півострів Пелопоннес** (історія легендарної Атлантиди, кін. 4 – сер. 3 тис. до н. е.) – **Мала Азія** (Хетська держава, приблизно сер.3 – кін.2 тис. до н. е.) – **Україна** (з 7 ст. до н.е. – до сьогодні !!!).

Тобто, всі наведені нами знаки-символи мали своїх конкретних носіїв, які рухаючись по світу, «розносили» та «розпоршували» їх по нашій планеті. Автор сподівається, що йому вдалося привернути увагу читачів до факту знаходження подібних знаків у різних народів світу і довести, що такий факт не є випадковим, а має своє логічне історичне пояснення. Ці знаки-символи «мігрували» під час «Великої прибережної міграції гаплогрупи С» та кількох родинних їй гаплогруп. Цей рух почався приблизно у 20 тисячолітті до н. е. Коротко зупинимось на питанні: яким чином у багатьох давніх народів, що проживали на берегах Середземного (Атлантичного !!!) та Чорного морів, у 4 тис. до н.е. – 1 тис. н.е. , з'являються образи богинь – воїнів.

Врешті – решт, одна з них, народивши сина, сприяла виникненню нового релігійного вчення – християнства. Хоча про це і говорить Біблія, мовою своїх невідомих авторів, та все ж історія та витоки християнського вчення виявляються більш потаємними ніж нам здається. Спробуємо віднайти справжні витоки християнського вчення.

Дослідження міфологія айнів свідчить про те, що представники Сумнагінської археологічної культури мали своїх тотемних божків, наприклад: ведмедя, орла, трясогузку, священне дерево – іву, тощо. Тобто, вони виділяли певні елементи природного оточення для поклоніння. Можна сказати – поклонялись силам природи.

Релігія багатьох сибірських народів та народів Африки, Австралії, Полінезії продовжує бути саме такою і сьогодні, через 6000 років ! Її архаїчність в зазначених місцях пов'язана з тривалою географічною ізоляваністю місцевого населення. Період існування Сумнагінської археологічної культури датується археологами другою половиною 8-го – 4 тисячоліттями до н.е. А вже, в середині 4 тисячоліття до н.е., з прибуттям нащадків цих народів у Месопотамію дослідники виявляють початки нового релігійного вчення - поклоніння богам – творцям світу та життя на нашій планеті. Про це свідчить міфологія шумерів, аккадців, вавилонян, єгиптян, хетів, хатів, лувійців, палайців, іудеїв та інших народів цього регіону.

Отже, «релігійного вакууму» ми не помічаємо. Первісні вірування переходять у нову, більш якісну площину. На наше переконання витокі світових релігій (*буддизм, християнство, іслам*) та багатьох регіональних релігій (*індуїзм, синтоїзм, даосизм, зороастризм, іудаїзм, та інші*) починають зароджуватись саме у кіці 5-го – на початку 4-го тисячоліття до н. е. і мали кілька виразних самостійних центрів зародження: Індія, Тибет, Китай, Японія, Іран, Месопотамія з Малою Азією, Єгипет з Близьким Сходом, Аравійський півострів. Ці центри і сьогодні, через 7000 - 6000 років притягують до себе увагу віруючих різних релігійних вірувань.

Саме, два з названих центрів, які мали постійний вплив один на одного – Месопотамія з Малою Азією та Єгипет з Близьким Сходом – стали місцем зародження християнського вчення, яке проповідують сьогодні понад чверть людства.

Саме тут, у давніх віруваннях народів 4-1 тис. до н.е. поступово, протягом чотирьох тисячоліть, формувалось релігійне вчення, яке постало, як нова світова релігія на рубежі:

1 століття до н.е – 1 ст. н.е. Тобто, Християнство не виникло знезацька, а поступово народжувалось в середовищі згаданих народів, на базі попередніх релігійних вчень. У колиски зародження християнства стояли іудеї. Вони вибудували своє віровчення на історії та віруваннях своїх сусідів, впершу чергу : шумерів - атлантів (пізніші – анти) – носіїв гаплогрупи R1b та малоазійських хатів (пізніші - венеди) – носіїв гаплогрупи R1a. Це вірування іудеїв зародилось у Вавілонії під час так званого «Вавілонського полону» Нагадаємо, що у федеративній державі – Хетській імперії (2 тис. до н.е.), до складу якої входили хети, лувійці, палайці, кілька інших малоазійських народів, релігійні відправи творили хати ! Це вказує на високий культурний і духовний рівень наших далеких пращурів. Тисячоліттям до цього, у 3 тис. до н.е., коли творилась Атлантична федерація, так само, жерцями всіх релігійних відправ були малоазійські хати (пізніші венеди). Саме шумери і хати принесли з собою слова, які і до нашого часу вживаються у значенні релігійних термінів у християнстві: **месія** (той, хто сіє знання), **меса** (відправа, де люди отримують духовні знання), **ангел** (володарь неба), **Пасха** (у Хетській державі «День бога сонця» (Пасхулас)), **паска** (святкові хлібці, у хетських текстах перераховують різноманітні хлібці до цього свята), **святий** (щасливий), **свято** (щасливий день), **дяк** (той, хто від імені громади звертається до бога, виановує його, «дякує» йому), **церква** (місце для раков – місце для поховань), **цвинтар** (кладовище), **чотар** (охоронець поховальних місць), **горниця** (почесне місце в хаті, де молилися Гору), **хор** (громада, що співаючи, прославляє Гора (Хора)), **хорєя** (пісні на вишанування Гора; пісні були світські, релігійні, військові- «козацькі»), **хорунжій** (той, хто несе штандарт («хоругву») з зображенням Гора(Хора)), **хоровод** (церковна хода, попереду якої несуть «хоругву» з зображенням Гора(Хора), казали: «води́ти Хора» - «хоровод»), **хорошо** (мовою пращурів росіян «те, що приємне богу Хору» (Гору)), **га(о)разд** (пращури українців казали «горазд» - «те, що приємне Гору» (Хору)), **хоронити** (людину готувати до зв'язку з богом Гором(Хором)), **хорунка** (невелика військова хоругва - прапор, як правило в козацьких підрозділах), **хорепископ** (вікарій), **горе** (покарання бога - Гора), **гора** (місце, куди спускаються боги, куди спускається Гор), **горіти** (палати, як Гор[сонце], в польській мові «горе» (пожежа, вогонь!)), **гордий, гордиться, охорона** (ті, що бережуть Гора (Хора)), **охороняти** , **охоронець** (захищати свою віру - віру у Хора !), **ми(і)тра** (знак сонця) , **ми(і)трополит**, **ми(і)троп олія** (територія, де поклонялись та шанували Мітру (знак сонця, або виановували просто – «Ра» (сонце !!!), **Ми(і)трофан** (шанувальник Мітри – сонця !!!; похідні прозвіська та імена – **Митроха, Митрохин, Митрофанова, Митрофанов, Митрофанушка, Митрич, Митрій, Митя**), **Мітра** (бог сонця, дослівно «знак сонця» - міт-Ра), **Мітридат** (даний Мітрою), **Ми(і)трофорний протиєрей** (той, що носить ми(і)тру- знак, символ Мітри – «знак сонця») ...

Науковці зазначають, що форму слова **мі – то – ра** знаходять у хетських текстах договору між хетами та сусідньою державою Міттани (приблизно 1400 р.р. до н.е.).

На наше переконання ця форма має прочитуватись наступним чином : «**мі(т)**» (знак – «**мітка**», «**міти**») – **то** (вказівний займенник) – **Ра**(сонце)». Значення складного слова - «то знак сонця»).

Російські науковці задаються питанням « Чому ім'я Митрофан стало нарицательним ?» Вони зазначають: «*В России имя Митрофан было преимущественно крестьянским и вышло из употребления к концу 19 века. Используется как монашеское...*».

Пам'ятаючи, що саме у сільській місцевості населення довгий час зберігало традиції дохристиянської віри, саме тут був останній рубіж духовної боротьби проти християнства, стають зрозумілими факти про які говорять російські науковці. Такі імена були розповсюджені у дохристиянській Європі, у Малій Азії... Так, згадаємо патріарха Костянтинопольського - *Митрофана* (316 – 326 р.р. н.е.) чи ім'я понтійського царя - *Мітрідата* (132 – 63 р.р. до н.е.). Знак - символ «Хор» (Гор) греками, а пізніше римлянами прочитувався, як «Хіро» (chi – rho). Тому з дохристиянських часів у релігійні мовні терміни християнства потрапили грецькі слова: «*хіротоніка*», «*хіротонія*», «*хірофесія*», «*стіхіра*», «*хорос*», «*хороскоп*»...

Спробуємо переконати читачів у тому, що хати (венеди) та шумери (анти, атланти) стояли у витоків віровчення про бога Гора (Хора), яке передувало християнству, тобто, було дохристиянським віровченням наших пращурів.

Ми вже навели приклади, які свідчать, що поява образу грецької богині Афіни пов'язана з образом богині Інанни (Іштар) у шумерській міфології.

Такими самими запозиченнями є образи єгипетських богинь *Ізиди (Ісиди)* та *Хатхор (Хатгор)*, шумеро-аккадської богині *Астарті*, християнських богинь - *Оранти*, діви *Марії*, присвятої *Богородиці*, *Богородиці – Покрови*, врешті - *Покрови*.

У попередньому дослідженні (*Атлантида*) ми навели етимологію слова – імені – **Іштар** («**Із тар**» [та, що побувала і вийшла з підземного царства (безодні), де «**тар**» (безодня, підземний світ, царство мертвих), а «**тар-тар**» (велика безодня, прірва)].

Ця основа шумерська, хоч і була запозичена давніми греками.

Науковцям відомі шумерські міфи «Про сходження Інанни у підземне царство».

Автор впевнений, що «**іш**» є зіпсованим прийменником, який з'єднався з іменником «**тар**», і який має відповідати сучасному прийменнику української та російської мов: «з», «с», «із». Отже, ймення «**Іштар**» виявляється звичайним прозвиськом шумерської богині.

«**Інанна**» – друге ймення цієї богині, теж є прозвиськом : «**Ін – Анна**» (дочка Ана), тобто, « дочка головного шумерського бога – Ана ». Чому так ?

За традицією давніх народів, при народженні дитини, справжнє її ім'я мали знати лише її батьки та священнослужитель, який благословляв дитину. Це ім'я мало зберігатись у таємниці від людей. Вважалося, що ім'я містить у собі закодовану долю дитини, а тому, знаючи його, можна нашкодити дитині. Тому, дітям надавалось ще одне власне ім'я, яке було загальновідомим для оточуючих.

Єгипетське ймення – **Ізіда (Ісиди)** має теж саме етимологічне визначення, що і попереднє. Так, «**Із іда**» [та, що побувала і вийшла з підземного царства (ада), де «**ад**» (безодня)].

Ця основа за своїм походженням лувійська. З хатської мови - «пекло», з шумерської - «тар», «тар-тар», а з лувійської – «ад». Нагадаємо, що у єгипетському письмі відсутні голосні. Записуються лише приголосні. Таким чином, ім'я «Ізада» записувалося : з-д , з певним знаком попереду, який свідчив, що це слово є йменням.

Безперечно, давні єгиптяни знали правила, якими голосними потрібно заповнювати прогалини: (І)з(а)д(а). Але, йшов час, минали століття та тисячоліття – правила забувалися, втрачалися, і пізніші покоління єгиптян почали вимовляти записане імення по своєму, як «(І)з(і)д(а)».

Отже, «**із**» теж прийменник, а за прихованим , реконструйованим нами іменем – **Ізада** - знову бачимо прозвисько єгипетської богині, а не справжнє її ім'я !

Це жіноче ім'я має подібну основу в персидському жіночому йменні – Шахрізада (Шахрізада), при цьому основа «шахір» може існувати самостійно, наприклад у чоловічому йменні - Шахіршах.

Читачі, можуть заперечити і сказати, що це чергові перекручення дослідника.

На такі можливі закиди, нагадаємо читачам наступний історичний факт.

Науковці єгипетської міфології зазначають, що Ізіда – дружина Осиріса (Осиліса !) та мати Гора була з іншої етнічної групи ніж її чоловік – Осиріс (Осиліс !). Про це свідчить докора Сета Ізіді за те, що вона допомагає Гору – дитині «чужоземця» і шкодить брату та «одноплеміннику» - Сету. Постає питання: то ж до якої етнічної групи належали Ізіда (Ізада !) та Сет ?

Вони належали до етнічної групи, яку в пізніших часах, на теренах Малої Азії знали, як мешканців Лувії – лувійців ! А ми вже наголошували, що пращури сучасних айнів та пращури сучасних росіян – лувійці були генетичними родичами, які загубились один від одного, у кінці 5 – на початку 4 тис. до н.е., на теренах Східного Сибіру.

Саме в мові айнів слово «сет» означає поняття «пес» ! А тепер прошу згадати, як зображувався єгипетський бог Сет у давньоєгипетському мистецтві ? Вірно, в образі пса !

Бачимо скульптурне зображення головних героїв єгипетської міфології Осиріса (Осиліса !), його сина – Гора, в образі сокола та Сета – брата Ізиди (Ізади !) і дядька Гора (по матері) в образі пса. Читач може заперечити і сказати: «Але ж в сучасній російській мові – мові, яка «виростала», на думку автора, з мови лувійської, слово «пес» подається, як «собака» ! То, де ж тут «сет» (пес) ?».

Необхідно, знов повернутись до єгипетських переказів про боротьбу Гора і Сета.

Зазначимо, коли Гор переміг свого супротивника Сета, той сховався у воді, перевтілюючись у крокодила ! А поняття «крокодил» єгипетською мовою подається, як : «собекі» ! Отже, зник пес - «сет», а з'явився пес - крокодил - «собекі».

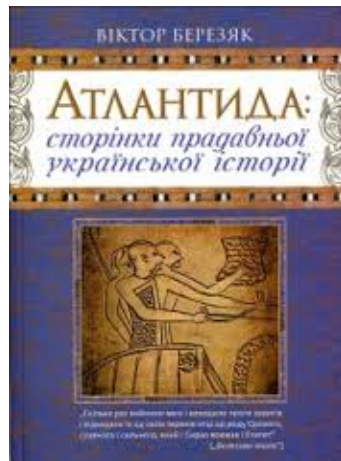
Можливо, єгиптяни вважали крокодила «водяним псом», ототожнюючи поняття: «сет» (пес) – «собекі» (крокодил). Таке зображення, ми теж знаходимо у давньому єгипетському мистецтві, де зображено крокодила - «собекі» в образі пса - «сета».

Сет стоїть перед Анубісом, який вирішує долю Сета. З цього випливає, що в мові пращурів сучасних росіян слово «собака» з'явилося з мови єгипетської – «собекі».

Ось, звідки (з Єгипту !), і з яких часів (поч.. 3 тис. до н.е. !) почалася ворожнеча між пращурами сучасних росіян – лувійцями та пращурами українців – хатами (пізнішими венетами) та шумерами – атлантами (пізнішими – антами) !!! Ці протистояння почались ще у давньому Єгипті і відображені боротьбою нашого пращура - Гора (Хора) з пращуrom росіян - Сетом ! Зверніть увагу, що Гор – син Осиріса (Осиліса !) носить на голові звичну для антив-атлантів зачіску – оселедець ! Такі зображення антив (атлантів) віднайдені автором на грецьких пам'ятках з острова Крит, острова Євбея, з Тунісу, з теренів Малої Азії (Туреччина), з Єгипту (див. *Атлантида*).

Частина дванадцята

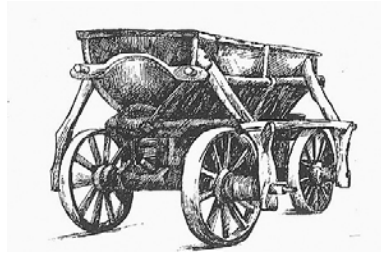
АНТИ, АТЛАНТИ : ЕТНОГРАФІЧНІ ТА ФІЛОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРАДАВНОЇ ІСТОРІЇ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ

Ми вже наводили українські слова, основа яких є прадавньою і запозичена з давньої єгипетської мови. Що цікаво, що ці складні слова мають одну основу хатську (венедську), а другу – єгипетську. Подібні слова є і в сучасній російській мові, де одна основа лувійська, а інша – єгипетська. Наприклад: **расвет**, **работа**, **расчѐт**, **завтра**, **сразу**... Є в сучасній російській мові запозичення і з давньої шумерської – **утро**, **шар**, **дом**... !

Давньогрецьке мистецтво доносить до нас сліди «атлантичної» – шумерської - цивілізації. Прошу звернути увагу на зображення антів-атлантів на колісницях (фактично – на возах) з оселдцями на оголених головах (Грецька ваза, Кнос, кінець 9 – середина 8 ст. до н.е.). Такі колісниця – «вози» відомі науковцям із зображення з Месопотамії (місто Ур).

Звертаємо увагу читачів, що прадавнє українське слово «*віз*» дало назву країні у Малій Азії – «*Візантія*».

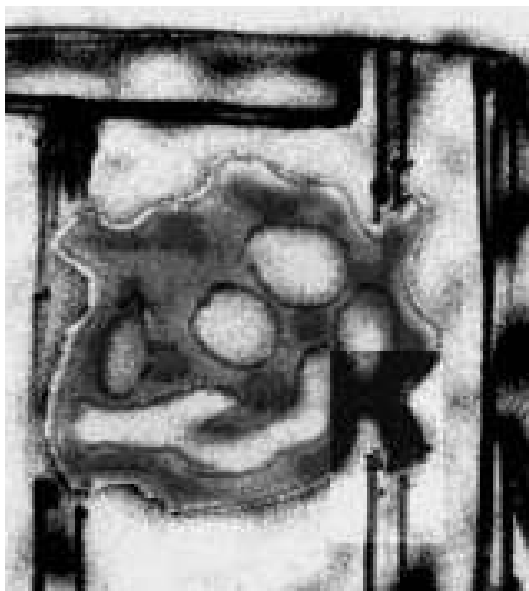

Узагальнене етимологічне визначення цієї назви «Країна колісниць», а за мовною ознакою – [країна, де виготовляли військові транспортні засоби], які мали шумерське визначення «*віз* (транспортний засіб) + *анн[ія]* (для воїнів)». Перші колісници з'явились саме тут, у середині - кінці 4 тис. до н.е. (3500 – 3100 р.р. до н.е.). Вони мали чотири колеса. Перші колісници – «*вози*», за своїм технологічним призначенням, та, за своїм стратегічним значенням, можна назвати «*танками 4-го тисячоліття до нашої ери*». Звідси вони потрапили на Близький Схід, у Єгипет, Грецію, у Європу. Пройшло майже 5000 років і нащадки антив- атлантів, нащадки українських козаків, згадали про колісници своїх прашурів у боротьбі з новими ворогами. Ці «*колісници*» отримали нову назву - «*тачанка*».

Автор хоче привернути увагу дослідників до ще однієї етнографічної цікавинки. Якщо уважно подивитись на зображення антив – атлантів – козаків з єгипетської пам'ятки, то можна помітити, що на колісници причеплено знак – символ. Що він зображує?

Що означає? Бачимо руку, яка щось тримає. Можна лише припустити, що на іншому боці колісниці мав існувати такий самий знак. Отже, з правої сторони – права рука, з лівої сторони – ліва. Що це може означати? Такі зображення рук знаходимо серед єгипетських знаків письма – ієрогліфів (дивіться нижче). На наше переконання, ці руки, звернені до Бога, мають свідчити, що воїни просять Творця дарувати їм життя. Подивіться уважно на сучасне моління представників тюркських народів.

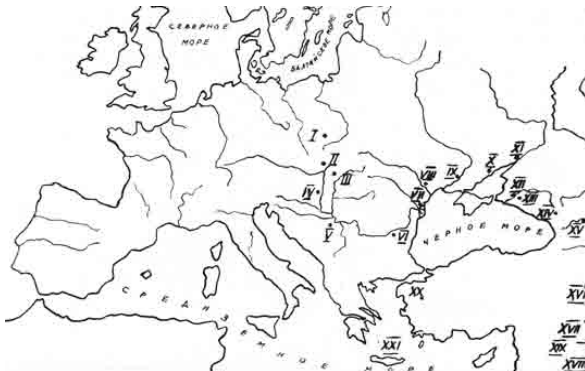

	сова		мужчина		рот
	голубь		женищина		город
	орел		ребенок		дом
	лев		рука		гора
	бык		кисть руки		вода
	заяц		палец		лист пальмы
			нога		цепь
					корзина

Останнє зображення з мініатюри Радзивілівського літопису, на якому бачимо сцену моління наших прашурів перед іконою Богородиці і Гора, засвідчує саме таке положення рук при зверненні до богів. Ще раз привертаємо увагу читачів до оселедця на оголеній голові сина Богородиці – Гора. Це факт історії наших прашурів, який християнство намагалось протягом майже 2-х тисячоліть приховати від нас і знищити його. Пам'ятаєте наказ російського царя до українців, про який ми вже писали: *«Разделение с поляками сотворишь как верую, так и чином, хохлы, которые у вас на головах, пострижете».*

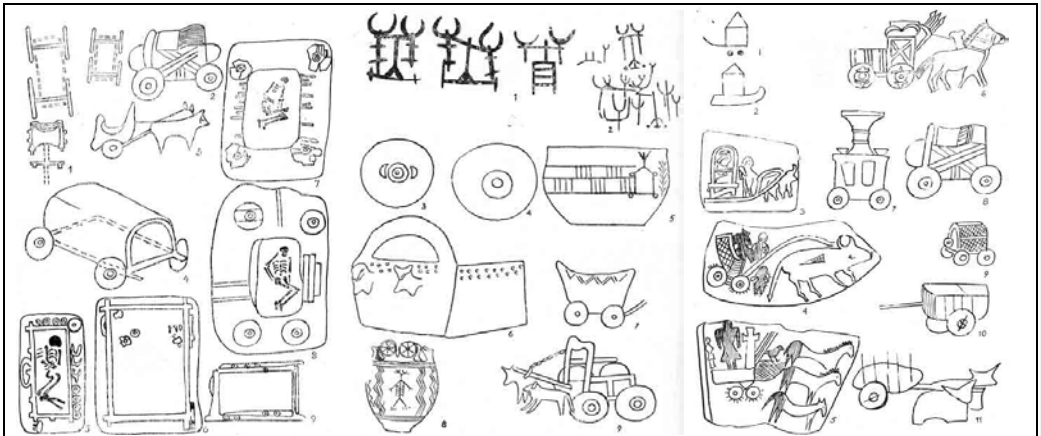
Виявляється, що наша українська козацька зачіска драгувала не тільки світську владу Російської імперії, вона ще більше драгувала поведирів християнської церкви, які були на службі у цієї влади. Саме козацькі оселедці нагадували «наймудрішим» архіпастирам російської та української християнської церкви (тим, що зналися у питаннях світської історії, історії релігії, історії релігійного мистецтва !!!) про істинного Бога наших прашурів – Гора (Хора), про істинну віру, яку їх попередники – християни перших століть нашої ери намагались знищити. Про те, що шумери (анти, атланти) були тюркським етносом свідчить і автор «Велесової книги», описуючи порядок моління наших прашурів: *«I пиймо тричі на славу богам і п'ять разів щодня»* («Велесова книга», упорядник Б. Яценко, Київ, 1995, дощечка 4г, с.27), *« і п'ятикратно славимо богів на день»* (Там само, дощечка 3а, с.18). І сьогодні молитви у мусульман (тюрків) відбуваються п'ять разів на день. Українські козаки у давнину часто розповідали легенду про походження своєї зачіски – козацького оселедця. В ній розповідалось, що козаки носять таку зачіску для того, щоб Бог їх міг, взявшись за оселедця, підняти до себе на небо. Прошу звернути увагу на одяг козаків – тюркські халати. В попередній роботі (*Атлантида*) ми вже писали, що анти – атланти (шумери) були тюркомовним народом. Звернімо увагу на карту, яку створили науковці, і на якій зазначено місця розповсюдження перших транспортних засобів - возів.

Древнейшие находки колесного транспорта в IV–III тыс. до н. з.

Римскими цифрами обозначены районы находок повозок, моделей повозок и отдельных колес повозок:

- I – Центральная Европа. ПНР. **Броночицы (рисунок повозки).**
- II – Центральная Европа. **Словакия. Болераз. Радошин (модель повозки).**
- III – Центральная Европа. **Венгрия. Потисье. ДЯК. Кетедьхаза (остатки повозок при могилах).**
- IV – Центральная Европа. **Венгрия. Баден. Модели повозок.**
- V – Юго-Восточная Европа, Балканы. **Винча (?).**
- VI – Юго-Восточная Европа. **Болгария. Подунавье. ДЯК + КДК. Остатки повозки в могиле.**
- VII – Юго-Западное Причерноморье. **ДЯК. Остатки повозки.**
- VIII – Поингулье. **ДЯК. Остатки повозки.**
- IX – Нижнее Подне-провье. **КДК. Остатки повозок в могилах.**
- X – Северо-Восточное Приазовье. **ДЯК. Остатки повозок и Каменная могила с рисунками повозок.**
- XI – Нижнее Подонье. **ДЯК. Остатки повозок.**
- XII – Нижнее и Среднее Прикубанье и Закубанье. **КДК. Повозки.**
- XIII – Закубанье и Нижнее Прикубанье. **Майкопская культура. Повозка.**
- XIV – Закавказье. **Алазано-Беденская культура. Бедени. Повозки.**
- XV – Северо-Восточная Армения. **Куро-аракская культура. Модели повозок.**
- XVI – Верхняя Месопотамия. **Раннединастический III период. Модели повозок.**
- XVII – Средняя Месопотамия. **Раннединастический III и II/III период. Модели.**
- XVIII – Южная Месопотамия. **Раннединастический III период. Повозки в Уре, Кише. Модели повозок, рисунки на вазах, и сюжеты глиптики.**
- XIX – Элам. **Шумеро-эламская эпоха. Повозки. Рисунки повозок.**
- XX – Анатолия. **Модели повозок времени Трои I–II.**
- XXI – Восточное Средиземноморье. **Модели повозок. Рисунки повозок.**

На чоловічій фігурі з Криту теж бачимо цю характерну зачіску. Виникає запитання: кому вклоняється шумерський воїн (ант – атлант) ? Відповідь знаходимо на печатці з того самого острова Крит ! Воїн вклоняється своїй богині – Інанні (Іштар). Позаду богині бачимо символічні знаки з Кноського палацу – «двозуби». Їх форма подібна до форми знаку на печатці київського князя Святослава Ігоровича. Зображення антів та атлантів повторюють зображення українських козаків. Останнє зображення полоненого козака знаходиться на острові Мальта і датується 1663 – 1680 роками. Де тільки не бували наші давні пращури ! Численні скульптурні зображення (бронза) воїнів у формі поклоніння з острова Крит, інших островів Східного Середземномор'я, свідчить про дуже розповсюджений культ шумерської богині воїнів – Інанни (Іштар). Ще раз наголошуємо, що шумерські воїни (анти, атланти) зображені з оселедцями на оголених головах. Аналізуючи ці скульптурні зображення (з музейних експонатів Греції), автор прийшов до висновку, що кожна така скульптура має свої неповторні етнографічні особливості (оселедці, вуса, зображення зброї (меча), металеві обладунки одягу, зображення взуття та поясів, тощо), які мали б бути ретельно вивчені і досліджені українськими науковцями –

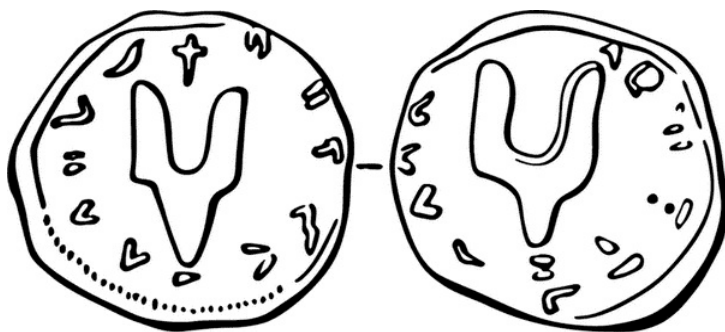
етнографами, археологами, істориками. Такий уважний погляд дозволить українським фахівцям зануритись у таємниці історії наших пращурів (3 – 2 тис. до н.е.) – шумерів (антів, атлантів) та хатів (пізніших венедів).

4. Зображення воїна острова Крит. На оголеній голові довга косиця - оселедець.
("История Древнего Востока", под ред. Г.М. Бонгард-Левина, М. 1988, рис. 52г., на стр. 179).

Ритуальная сцена. Оттиск с печати. Крит

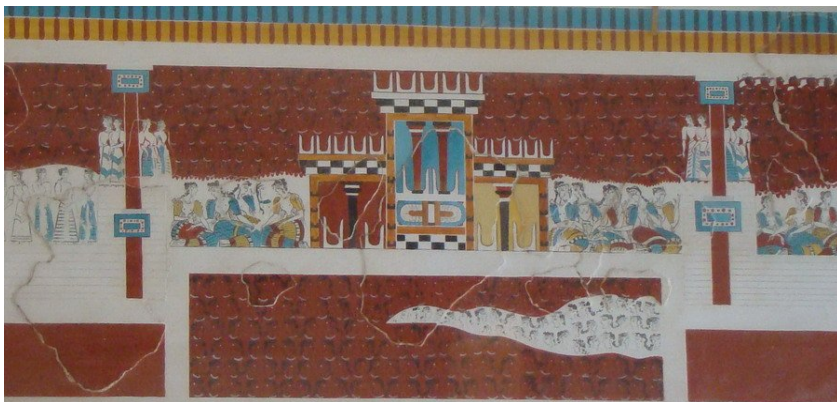

Прошу уважно подивитись на реконструкцію науковців – реставраторів палацу з Кносу.

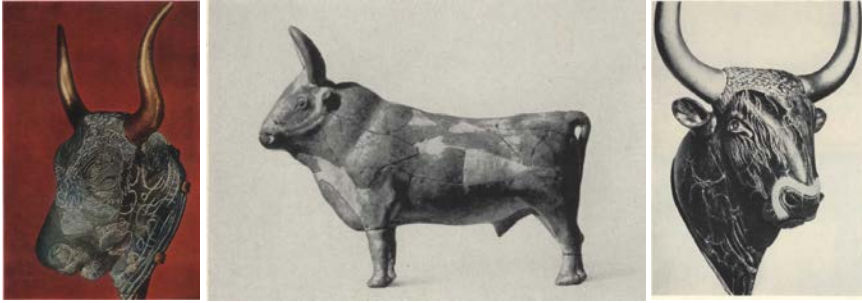
Кольорова палітра відновлена дослідниками по залишкам будівлі. Зверху палацу бачимо синьо-жовті смужки, які відповідають кольору сучасного українського прапору. А в центрі бачимо зображення тризуба. Прошу звернути увагу, що і в наш час, під час російської агресії проти нашої держави, громадяни України розфарбовують у кольори державного прапору, мостові парапети, транспортні естакади, будівлі...

Палац оздоблений і двоzubами – рогами священної для атлантів – антів (шумерів) тварини – бугая. Нижче подасмо залишки такого храму атлантів-антів з Сакари (Єгипет).

Читачі можуть подивитись і на кілька «давньогрецьких» (?) артефактів, а насправді – «атлантичних» (хато-шумерських).

Збільшимо окремі фрагменти зображення з Кносського палацу, та порівняємо їх з зображеннями «тризуба» на печатках хетських царів та на сучасному паспорті громадянина України. Безперечно, сучасним українцям є чим пишатись !

Нагадаємо читачам, що автор у попередньому дослідженні (*Атлантида*) визначив місце існування великого острова - держави Атлантиди, як залишки сучасних островів Сарія, Карпатос, Касос, Арматія, а місце розташування малого острова – царів поруч сучасного острова Родос. Це не є випадковістю. Це має вказувати на правильність нашого напрямку пошуку. Це підтверджується і філологічними здобутками, адже, якщо відділити від сучасних грецьких назв-топонімів, грецьке закінчення «ос», то отримаємо давнішу їх назву: *Карпати(ос), Род(ос)*... До нашого часу, кожна українська сім'я визначає свою генетичну приналежність за своїм «родом», за своїм пращуром - «Родом». Тому, в сучасній українській мові вживається слово «родина», де хатське (венедське) слово «род» поєднується з хатським словом «дин» (1), яке, у шумерському (тюркському) варіанті буде звучати, як «(о)дин».

Складне слово «род + дин + (а)» означає одиницю нашого українського суспільства – «сім'ю». Нагадаємо, що за грецькою міфологією Посейдон (володар Атлантиди) з Афродитою народили двох синів Рода та Герофіла (Херо-філ = Хор = Гор), про життя та діяльність яких не залишилось жодних свідчень в грецькій історії та міфології. А зараз, повернемося до розгляду скульптурних зображень наших пращурів – воїнів (антів) з археологічних колекцій грецьких музеїв. Вкотре наголосимо, що з шумерської мови слово «ант» означає поняття «воїн», а - «атлант» - «вершник» («атл» - кінь + «ант» - воїн = «воїн-вершник» - «козак»).

Привертає увагу подібність цих зображень. Науковці – археологи дають їм різні назви. Наприклад, «статуетка молящогося из Тилиссоса, сер.16 в. до н.э.Минойская культура», «бронзовая фигура поклоняющегося мужчины из Крита, 14 в. до н.э.

Минойская культура», тощо. Сюжет на печатці з Криту, автор назвав «поклоніння анта – атланта богині Інанні» і в цьому не має помилки, адже, воїн повернений у бік богині, він вітає її. А яке мають значення подібні, поодинокі статуетки антів-атлантів, з піднятою правою рукою? Виявляється, відповідь лежить на поверхні, хоча і минуло, з часу творення таких мистецьких пам'яток 4500 – 3600 років !!! На цих зображеннях бачимо воїнів, які віддають військове вітання. Давайте подивимось та порівняємо сюжети далекого минулого з сюжетами нашого сьогодення, і все стане зрозумілим.

Отваніє чести.

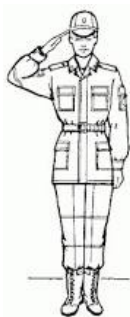

Рис. 2. Привітання без орушья.

© Vitaly V. Kurzin

Мал. 34. Військове привітання на місці

Мал. 35. Військове привітання під час руху.

Fig. 10 et 11. — a. Adorant gras de Tylimon, Héraklion, Catal. n° 4; b. Adorant de Migali-Vryssi.

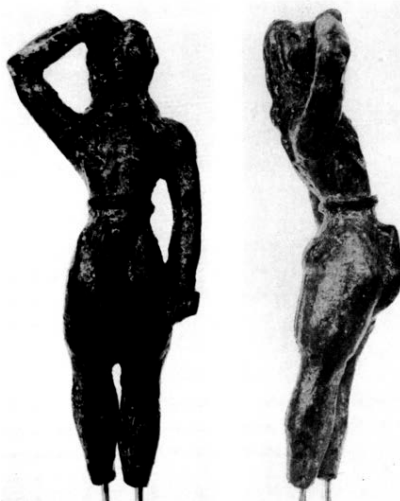

Fig. 11 a et b. — Adorant de Gréte, Athènes, Catal. n° 57.

Таким чином, ми разом з вами з'ясували дуже цікаву етнографічну особливість чоловічих статуеток з Греції. Зображувались на них воїни (анти) – нащадки легендарних атлантів – пращури яких, після подій 2460-х років, залишилися проживати в грецькому середовищі. Вони були асимільовані цим середовищем. Їх нащадки, втративши історичну пам'ять, через десяток століть визнавали себе вже ... - греками. В середині 13 ст. до н.е. вони приймали участь в битві за Трою, проти своїх генетичних родичів !

Отже, це військове привітання використовували ще анти-атланти 5000 років тому. Піднімаючи праву руку до голови, вони вітали один одного. Те саме роблять сучасні військові. Це історичний факт, з'ясований нами, гадаю не викличе заперечень у науковців – істориків, етнографів, нумізматів. Гадаю, що після його встановлення, багато дослідників більш уважно віднесуться і до попереднього авторського дослідження (*Атлантида*), в якому ми зазначали, що вигук «Ура !», з яким ідуть в атаку наші воїни, з якими ходили в атаку наші пращури, теж існував в часи антив – атлантів:

« *ura/urai* (великий) — сучасний схвальний вигук ура означає „перемога”. Таким чином, визначення, яке подають деякі науковці («великий»)- помилкове !!! У переломний момент битви воїни, які ось-ось мали перемогти, радісно кричали: «Ура!».

Ім'я бога **Уран** поповане часом, де «н» — залишок повної хетської форми вказівного займенника множини — **нас** (*Тапарнас, Лапарнас, Меценас, Менас, Перкунас, Телепінас, Пітханас, Сіраманас, Пан(н)ас...*), яке, у свою чергу, виникає як поповане запозичення хетами хетського вказівного займенника множини — **наш**.

Отож **Уран (Уранас)** — це «Переможець наш!».

Простежується ланцюжок «щурів та пращурів» наших далеких предків: **Уран (Уранас)** — **Кронас (К - X : X(i)-ро-нас = Хор=Гор)** – **Посейдон (По-сей-дон-(н)ас)** — **Атлант ...**».

Таким чином, шумерському слову «**ура**» відповідає хатське (венедське) слово «**перемога**» (зробити більше («**пере**») ніж можливо («**могти**») та лувійське – «**победа**» (час, який наступає після лихоліття [**беда**] – «**по беде**»). Можна уявити, як війська наших далеких пращурів, вітаючи командуючого чи володаря держави, дружно скандували: «ура нас !» ... «ура нас !» (Уранас – Уран) ...

Тим самим, війська засвідчували шану своєму чільнику, вигукуючи: «Уранас !» (переможець наш !). Слово «культу**ра**» складне. Перша основа «культ» може мати кілька значень: «прищеплювати», «виховувати», «культивувати». Друга основа «ура» (перемога). Таким чином, загальне значення слова «культура» (виховувати молодь у дусі переможних традицій, виховувати у населення культ переможців). Слово «фізкультура», яке складається вже з трьох самостійних основ «фіз» + «культ» + «ура», означає прищеплювати переможні традиції у спортивних («фізичних») змаганнях.

Якщо у когось з читачів склалось враження, що автор жартує, подаючи такий – «дитячий» ілюстративний матеріал, щоб проілюструвати філологічне значення слова «ура», то це хибне враження. Спробуйте самостійно проілюструвати подібний філологічний матеріал, коли мова йде про опис не матеріального , а про явище духовної культури.

Спробуйте проілюструвати такі поняття, як : радість, кохання, гнів, щастя, знання ... !!! Отже, автор не жартує.

Сподіваємось, що і слова військового призначення, з основою – **ант** (воїн), які ми наводили, теж будуть визнані такими, що виникли 5000 років тому, і які, поступово потрапили в більшість європейських мов, завдячуючи шумерам та шумерським воїнам (антам, атлантам) – носіям чоловічої Y- хромосоми – гаплогрупи R1b !

Прочитуємо наше попереднє дослідження: «*Давнє шумерське слово «ант» (воїн) заховалося в сучасних іменах Антон, Ант(т)ип. Першим іменем пращури росіян називали своїх сусідів – антів, де ОН – сучасний вказівний займенник російської мови (ант — он). Так само, запозичивши у венедів слово, яке належить до релігійної термінології, — дяк, пращури росіян вимовляли його на свій лад — дяк (диякон — дяк - он). Спокійну дитину називали «Тих он» (Тихон). Іменем Антип називали антів пращури греків (ант - тип), де грецьке самостійне слово «**typos**» визначається поняттям «образ». Дехто може заперечити, що імена Антон та Антип відомі в латинській і грецькій мовах із давніх часів. Але в наших висновках суперечності немає, адже згадані імена виникли на теренах Малої Азії ще задовго до проникнення туди греків, а пізніше латинян. А, за нашими дослідженнями, саме в ті часи (до 12 ст. до н.е.) там проживали далекі пращури українців, росіян, литовців, поляків, чехів. Та про це — окрема розмова. А поки що зупинімося на сучасних словах, які у прихованій формі зберігають у своїй структурі давнє шумерське слово «анти» і які за сучасною семантикою близькі до слів військового визначення. Ось лише деякі:*

„маркі**ант**“, „комерсан**т**“, „ліверан**т**“ (постачальник для війська), „інтендан**т**“, „комендан**т**“, „провіан**т**“, „лейтенан**т**“, „ад’ютан**т**“, „сержан**т**“, „курсан**т**“, „окупан**т**“, „десан**т**“ (як видається, слово „десан**т**“ у сиву давнину мало б визначати підрозділ із десяти воїнів: „десан**т**“, [„десо“ (десять) + „ан**т**“ (воїн)], „диверсан**т**“, „корволан**т**“, „репатріан**т**“, „комбатан**т**“, „драбан**т**“, „інфан**т**“, „дуелян**т**“ (дуель + ант = боротьба двох богів - воїнів)...

До цього переліку можна долучити слова, первісна етимологія яких нині прихована: „арештан**т**“ (не просто „полонений“, а „полонений воїн“), „гаран**т**“, „гаран**тія**“ („слово воїна“ - обіцянка, військова присяга); „музикан**т**“ (музика, „військовий музика“); „талан**т**“ (здібний воїн), а „безталан**ний**“ (нездібний), „талановитий“ (здібний); „дилетан**т**“ (незграбний воїн, воїн початківець); „емігран**т**“ (полонений воїн, якого відпускають на батьківщину, „той, який виїжджає“); „мігран**т**“ (воїн — найманець, воїн — чужинець); „консультан**т**“ (воїн — наставник, „той, хто навчав військового вишколу). А це — „гузукан**т**“ (з польської — „людина, яка не боїться ризику“). Знаючи

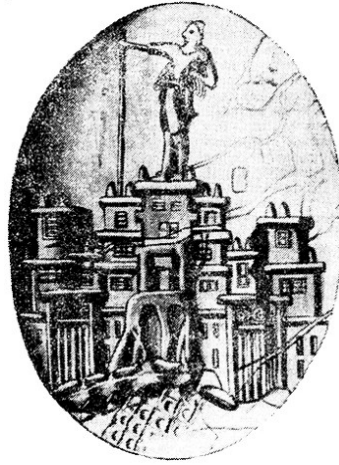
етимологію слова „ант” („воїн”), відновімо первісне значення слова — „безстрашний воїн” або „воїн, який не боїться ризикувати”. Ризикувати чим? Власним життям!...» В сучасній українській мові існує слово «міліціонер» (рос. милиционер), яке на теренах Західної України має своє давнє власне визначення «міліціант» (інколи вимовляють з пом'якшенням «міліціянт»). Ще раз зупинимось на значенні слова «десант». В давнину – шумерський військовий підрозділ, чисельністю - «десять воїнів». Вочевидь, цей юркий, невеликий підрозділ використовувався для розвідки, диверсій, засідок, тощо.

До такого підрозділу набирали кмітливих, фізично сильних, загартованих, досвідчених воїнів. Зараз, через 5000 років, це слово визначає підрозділи «особливого призначення», які виконують вже названі нами функції. Тобто, призначення «десантників» не змінилось...

Слово «десантників», автор цілеспрямовано взяв у лапки, адже, ці воїни визначаються саме етимологією слова – «десант» (десять воїнів – кількісний склад підрозділу). Розуміння цього факту, не знаю, як Вас, а мене – дослідника – вражає!!! Такий приклад, ще раз засвідчує, що дослідникам – історикам та археологам не варто нехтувати вивченням етнографічного та філологічного матеріалу...

Привертає увагу зображення атланта на печатці, відбиток якої ви бачите. Ця печатка знайдена грецькими археологами у місті Кнос. Бронзова статуетка з Тілісосу, що датується науковцями сер. 16 ст. до н.е., зображує анта (воїна). Значення таких знахідок особливе, адже, ми маємо можливість зазирнути у 3 - 2 тис. до н.е, доторкнутись до прадавньої історії своїх (!!!) прашчурів.

Мальтійський козак. Скульптура. XVII ст.

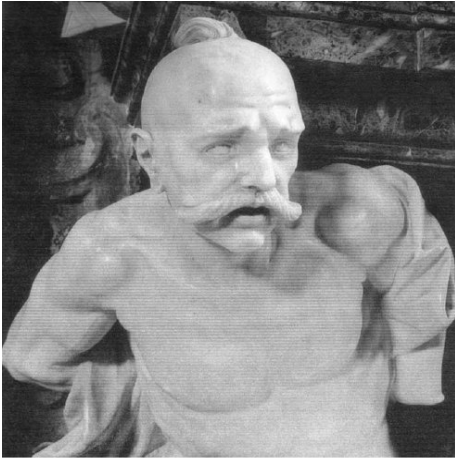
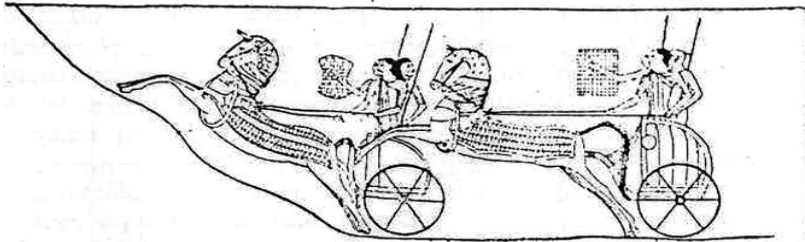
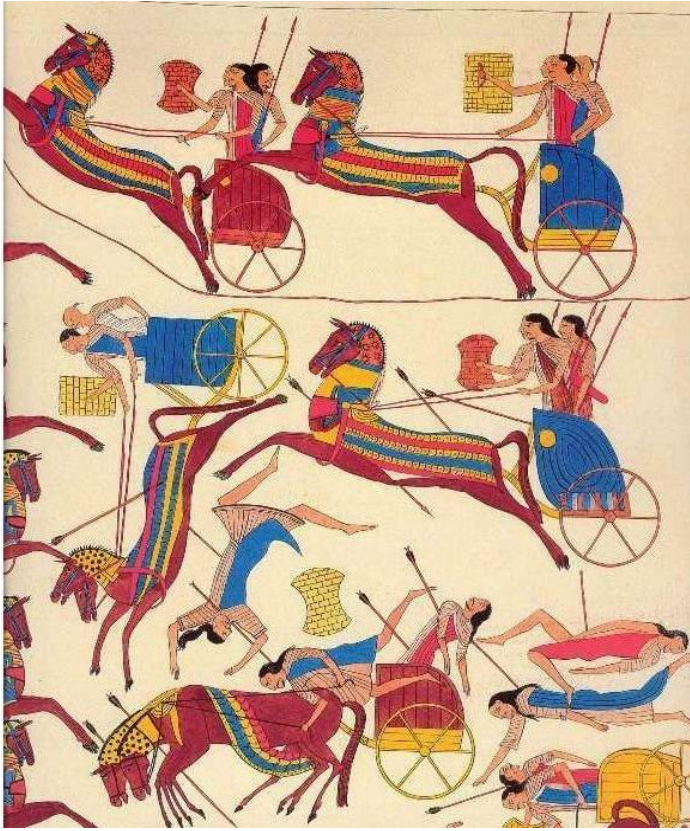

FIGURE 4 A Turkish slave, detail from the tomb of Grand Master Nicolo Cottoner (reign 1663–80) in St John's Co-Cathedral, Valletta, Malta, ascribed to Demetrio Gaudi. The characteristic moustache and shaven head with topknot identified the wearer as a prisoner of war /slave.

Подібні зображення антив – атлантів (косаків – козаків) бачимо на розписах храмів у Давньому Єгипті часів правління фараонів Хоремхеба, Сеті I, Рамзеса II. Перед вами сюжет часів фараона Сеті I. Бачимо на двох колісницях воїнів, на оголених головах яких, розвиваються оселедці. Отже, треба їхати в Єгипет, Грецію, Туреччину, Сирію, Ірак ... Там, на місці, треба вивчати нашу прадавню українську історію !!! Не треба, очікувати, що всі воїни Хетської держави мали однакові зачіски і носили на оголених головах оселедці, як анти – атланти. У федеративній Хетській державі поряд з шумерськими воїнами (антами, атлантами) в військах перебували представники інших етносів – хати, хети, палайці, лувійці, найманці інших народів.

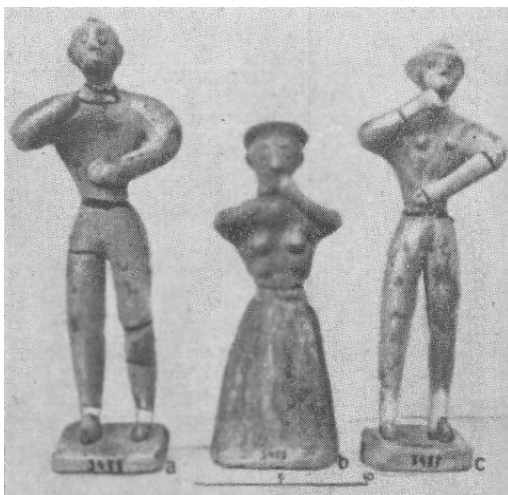

На зображенні з Тунісу бачимо анта – атланта з вусами, оселедцем, який заплетений у косу. Подібну зачіску бачимо на чоловічій голові з Криту, де заплетена косиця (оселедець) завершується незаплетеною китицею. Подібні зачіски проглядаються на оголених головах інших статуток (Дж. Пендлбери, Археологія Криту)

Калохоріо, глиняна голова
раннього геометричного періоду

Саме малоазійські хати та їх нащадки – венеди називали шумерських воїнів за цю характерну зачіску – «козак». Це слово самими антами (атлантами), тобто, шумерськими воїнами промовлялось – «козак». В косицю вплетений знак шумерських воїнів – місяць, що свідчить про їх тюркське коріння. Пізніше, через тисячоліття, бачимо такий знак на козацьких прапорах. На деяких із них цей знак антів (атлантів) поєднується з знаком хатів (пізніших венедів) – хрестом та іншими символами. Бачимо і зображення символу шумерської богині антів – атлантів Інанні (Іштар) – восьмикутної зірки – «сонця». Цей знак є і символом її сина Хора (Гора). В монограмі «ХОР» це коло – літера «О», яка оточує дві інші літери «Х» і «Р», як єгипетський картуш, навколо імені царської особи. Про козацькі (тюркські) зачіски – оселедці можна прочитати наступні корисні повідомлення : «Казачьи причёски» (forum.kazarla.ru/index.php?topic/3376-казачьи-причёски/ ; М.Л. Швецов «Об одной из причёсок эпохи средневековья» (members.tripod.com/oriental_studies/Shvetsov/Shvetsov1.html ; Плетнёва С.А. «Скульптура всадника-воина», СА, 1967, с.178, рис.49, 19).

Прапор козацької, 1651 р. Україна.
Львівська історико-археологічна музейна група, 161 x 286 см.
Зберігається в музеї історії СТ 21232.
Віслючий музей, Спільнота, Шведія.

Прапор Чернігівського козаку (П), 1651 р. Україна.
Детальні відомості про прапори в статті:
Зберігається в музеї історії СТ 2534.
Віслючий музей, Спільнота, Шведія.

Прапор Чернігівського козаку (П), 1651 р. Україна.
Львівська історико-археологічна музейна група, 161 x 286 см.
Зберігається в музеї історії СТ 21232.
Віслючий музей, Спільнота, Шведія.

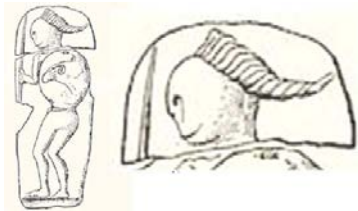

Приклад Чернігівського пеналу (7), 1633 р., Україна.
Львівська версія; матеріал, шовк 110 x 200 см.
Державний архітектурно-історичний музей, Львів.
Висхідний музей, Соловйовий, Швеція.

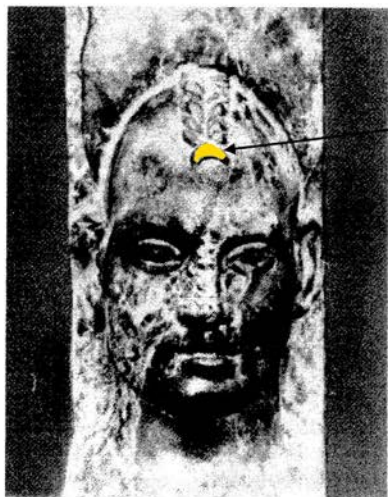
Приклад килимів. 1633 р., Україна.
Матеріал, шовк; матеріал, шовк 120 x 180 см.
Державний архітектурно-історичний музей, Львів.
Висхідний музей, Соловйовий, Швеція.

Цікаве зображення воїна з острова Крит, з оселедцем на голові, знаходимо у праці російського дослідника Віталія Сурніна [с.48] (Сурнин Виталий, ИЕРОГЛИФЫ ФЕТСКОГО ДИСКА : история и полный перевод текста. Из цикла —«КНИГА ЕГИПТЯНИНА: начало фундаментальной египтологии или ключ к пониманию истории, философии и религий мира», Том I., Редактор Жанна Матвеева, Ростов-на-Дону, Издательство: Самиздат, 2012. – 424С. – ISBN 978-5-91891-238-6 ; http://www.academia.edu/1999658/_I_)

Terracotta di Praesos

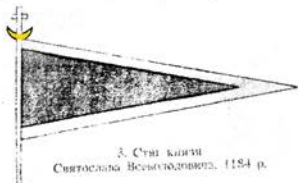

Зображення "тризуба" на хетських печатках.

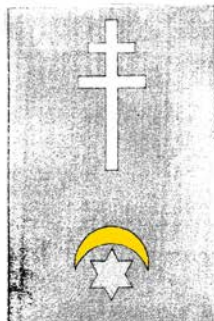
Зображення бербера – "анта" на гермі (кам'яний стовб), з Картаджани. (Національний музей Бордо. Туніс.) («Африка – енциклопедический справочник» М., 1987, с. 480).

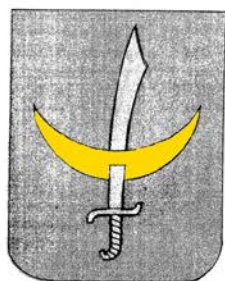
2. Прапор Недригайлської козацької сотні. XVII ст.

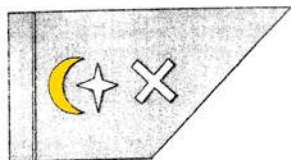
3. Сцяг князя Святослава Всеволодовича. 1184 р.

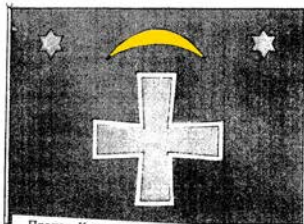
1. Родовий герб князя Вишневецького-Байди, організатора Запорозької Січі на Хортиці.

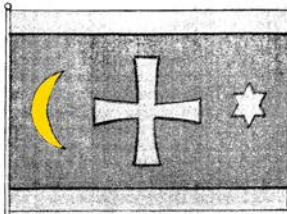
2. Емблема для прапорів Охтирського козацького полку. 1734 р.

1. 2. Прапора Київського козацького полку. 1651 р.

Прапор Краснопільсько-Сирватської сотні. XVII ст.

Прапор 2-ї Суджанської сотні. XVII ст.

1—2. Емблеми для прапорів Сумського полку. 1734 р.

Частина тринадцята

ГОР - «СИН БОЖИЙ», «БОГ НАШИХ ПРАЩУРІВ» ТА ЙОГО МАТИ – «БОГОРОДИЦЯ»

Продовжимо наші розвідки. Гор – син Осиріса (Осиліса) був антом, атлантом – шумером. Він носив зачіску – оселедець. Ймення його батька - Осиліс (див. *Атлантида*) означає «О сильний». За походженням воно хатське (венедське). Отже, хати і шумери спільно творили історію Давнього Єгипту, Давньої Малої Азії, Месопотамії, Близького Сходу, Східного Середземномор'я.

В давнину була ще одна богиня – **Хатхор** (Хатгор), етимологія якої «та, що захищає Гора (Хора)». Знаємо, що після смерті Осиріса (Осиліса) саме Ізіда (Ісіда) захищає свого сина Гора. Тому, іменем «Хатхор» в Давньому Єгипті часто визначали ту саму Ізіду (Ісіду).

Ім'я аккадської богині – **Астарт** можна записати, як **Ас – тар – та**, де шумерська основа «тар» (безодня), поєднується з хатським вказівним займенником жіночого роду «та» та прийменником «с» («з»). Так, як на початку ймення чергуються дві приголосні «ст», то шумери перед ними ставлять голосну «А» («а»), яка визначає нібито початкову літеру імені. Насправді, ця голосна є допоміжною, для полегшення вимови слова. Подібний приклад ми вже наводили (див. *Атлантида*), так, хатське слово «старік» (людина, якій сто, і більше ста, років) в мові шумерів (антів, атлантів) приймає свою –

тюркську форму – істарік, яка пізніше дала визначення новому слову в хатській (пізніше – венедекській) мові – «історик». Що ж говорить Вікіпедія про чергове ймення богині Астарти.

«Астарта (греч. Ασάρτη, Astártē) — грецький варіант імени богини любови и власти Иштар, заимствованной греками из шумеро-аккадского пантеона через культуру финикийцев. В северной Сирии в текстах, найденных в Угарите (современный Рас Шамра), упоминается с XIV века до н. э. как — Ашерах (Asherah), Ашерат, Аштарм, Ашера, Ашират. У западносемитских племён Аштарот, Ашторет (иврит), у южносемитских Ашертт. Её культ был известен в Израиле с X по VIII век до н. э. Наиболее часто упоминается в текстах Библии. Истоки культа уходят в древнюю Месопотамию, в которой семитские племена, касаясь религиозной традиции шумеров, восприняли ярчайшие образы главных божеств и ввели их в свой пантеон не только вследствие торговых отношений, но и «братания», сближения, необходимого для естественного взаимного сосуществования.

В Месопотамии задолго до появления первых аккадских документов, написанных шумерским письмом, появляются имена царей, внесённые в список города Киша, который являлся центром семитского населения южной Месопотамии в эпоху Древних династий (с 4 т. до н. э. по 2600 г. до н. э. начала гегемонии Ура). Семитские божества до правления Саргона (2371—2316 гг. до н. э.) входят в шумерский пантеон. Известно, что предки Авраама находились в Уре, а евреи Моисея позднее приняли богов амореев. В имперскую эпоху (2380—2200 гг. до н. э.) семитская богиня Эсдар (Иштар) — Астерт — Астар, что у восточных семитов означало богиня, и являлась центральной фигурой аккадского пантеона, идентично шумерской богине любови и плодородия Инанне — матери неба. У западных семитов имя Астарта было именем собственным определённой богини, а у южных бога. Наричательный характер слова «астар» способствовал поглощению образом Иштар — Эсдар множества шумерских и хурритских богинь. У хеттов и хуритов культ получил распространение с 2000 г. до н. э. Созвучие имени осталось в хеттском Аштарта, Ашертту. У динамичных скифов корень имени можно увидеть в Айт — Аэр. В Сирии получает распространение имя Атаргатис (Atargatis), где Астарта сливается с Анат. На арамейском корень звучит Атарате, на армянском Астхик и персидском Анахит, на строарабском Аттар».
(ru.wikipedia.org/wiki/Астарта)

Отже, християнське вчення не виникає одразу – «на порожньому місці», воно мало основою сюжети з попередніх релігій, на яких «виростало» !

Підсумуюмо результати дослідження:

- 1) Образ грецької богині - Афін є «калькою» образу шумерської богині Іштар.
- 2) Образ єгипетської богині – Ізіді (Ізада) є також «калькою» образу шумерської богині Іштар !
- 3) Образ аккадської богині – Астарти є знову ж «калькою» образу шумерської богині Іштар !!
- 4) Єгипетська богиня Хатхор (Хатгор) та Ізіда, що народила Гора, за етимологічним визначенням їх імен є однією богинею – Ізідою (Ісідію, Хатхор [Хатгор]) !!!
Ми вже зазначали, що біля витоків єгипетської релігії стояли малоазійські хати та шумери ! Зверніть увагу на оселедець на оголеній голові дитини Гора (Ора) з одного з коптських зображень (4ст. до н.е.) греко-римського періоду (місто Караніс, Фаюмський оазис). Він в точності відповідає подібному зображенню Ізіді (Ісіді) з немовлям Гором (Ором) з давніх єгипетських статуєток. Це ще раз свідчить, що у витоків історії Давнього Єгипту стояли шумери (анти, атланти) та малоазійські хати (венеди), про що ми вже писали (див. Атлантида).

190 - Karanis - Isis stillt Harpokrates

ѿ ѿ х. ѿ. прѣставѣнъ бл҃гоулюбивыи
 кнѣзи зѣслава. и ѿ бл҃гоулюбивыи кнѣзи
 логжиши и цркви и побѣди въ олоу мѣн. ѿ кнѣ

рѣтѣмъ евои. и ѿ аго мѣ
 аниа мѣрѣ

рѣтѣмъ евои. и ѿ аго мѣ
 аниа мѣрѣ

5) Богиня **Оранта** – «та, що народила воїна **Ора**», де шумерська основа «ant» (воїн), а основа «**Ор**» - його ймення ! Таким чином, «**Оранта**», та, що народила **Ора (Гора)**, та Ізіда (Хатгор), що народила **Гора** – одна і та сама богиня !

«**Оранта** (от лат. orans — молящийся) — один из основных типов изображения Богоматери, представляющий Её с поднятыми и раскинутыми в стороны руками, раскрытыми ладонями наружу, то есть в традиционном жесте заступнической молитвы. Подобная молитвенная поза известна с библейских (ветхозаветных) времён. Первые изображение Богородицы Оранты (без Младенца) встречаются уже в римских катакомбах. Наиболее широкое распространение данная иконографическая схема получает в послееиконоборческий период. Так, в церкви Неа

в Константинополе, сооружённой при Василии I в период с 867 по 886 г. (не сохранилась) было изображение Оранты в конхе апсиды. Верхний регистр росписей апсиды становится традиционным местом для мозаичного или фрескового изображения Богородицы Оранты. В апсиде Софийского собора в Киеве (XI в.) находится одно из известнейших мозаичных изображений Оранты (высота фигуры 5 м 45 см). Один из эпитетов, присваиваемых данному изображению — «Нерушимая Стена».

От прочих иконографических типов изображения Богородицы Оранту отличает величественность и монументальность, Её поза предельно статична, композиция симметрична, что отвечает замыслам стенных росписей и мозаик, декоративно-прикладному искусству. В иконописи же самостоятельные изображения Богородицы Оранты без Младенца используются чрезвычайно редко. Этот образ входит в состав сложных композиций, например, в иконографии праздников Вознесения или Покрова.

В византийском и древнерусском церковном искусстве был популярен образ Богородицы Оранты с Младенцем Христом в иконографии Эммануила (с нами Бог (евр.) — одно из пророческих имён Бога-Сына, употреблённое в пророчестве Исайи (Ис VII, 14), представляет Христа-Отрока). Обычно Христос изображается в круглом медальоне, либо чуть видимо (полупрозрачно) на уровне груди Матери.

В русской традиции данный тип иконографии получил особое именование — «Знамение». Основной смысл икон «Знамение» переместился с посреднической заступнической молитвы Богоматери Оранты к Боговоплощению Христа. Знамение — это, в определённом смысле, образ Благовещения и предзнаменование Рождества и следующих за ним евангельских событий вплоть до Второго Пришествия.»

(<http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D1%80%D0%B0%D0%BD%D1%82%D0%B0>)

Треба, зазначити, що хоча автор повідомлення і вказує, що:

« Первые изображение Богородицы Оранты (без Младенца) встречаются уже в римских катакомбах» , подається зображення за підписом:

[Оранта (римские катакомбы, первая половина IV в.)], де бачимо образ дитини - Хора (Гора) та монограму : ХОР (ГОР, ОР)

Прошу звернути увагу, що руки Оранти на останньому зображенні (ікона) утворюють знак, який ми бачимо на єгипетських пам'ятках (<http://annales.info/egiptet/rak/04.htm>) Цей знак присутній в картуші дитини, з побажаннями: « *владыка анх-джед-уас хех* » (« ... жизни – крепости - власти навечно ») та над самою дитиною

Таким чином, гадаю, що читачі переконались, чому образ Оранти, Богородиці, Марії, Покрови в християнській іконографії, як правило, зображували з піднятими руками та з дитиною. Це є символом, який християнство перейняло з вірувань Давнього Єгипту. А звідки в грецькій міфології та мистецтві панує образ, що Атлант тримає небо? Пам'ятаєте, що визначення «ант» та «атлант» з шумерської мови означає «воїн» та «вершник». Це вони носили оселедці на оголених головах і були відомі давнім грекам під назвами «корібанти», «абанти», «анти», «атланти». Саме антів, перших століть нашої ери, які проживали в межиріччі Дніпра та Дністра, М.С. Грушевський вважав пращурами українського народу. Гора – сина Осиріса (Осиліса) зображують з оселедцем на оголеній голові. Символом бога Гора був сокіл. А тепер подивіться на зображення з єгипетського зодіаку, де зображено сокола – Гора та, вочевидь, його матір – Ізиду (Іннуну – Іштар), які тримають на піднятих до гори руках небо всесвіту.

Подібні зображення, з піднятими до гори руками, в момент одорації (моління), знаходимо на рельєфному зображенні Хетських часів з Туреччини. В центрі - зображення царя та цариці. Це одне з святилищ хетів. Нагадаємо, що релігійні відправи в Хетській державі творили наші з Вами далекі пращури – жерці (волхви) хетів – пращури пізніших венедів.

б) «Богородиця», за етимологічним визначенням, теж є богинею, що «народжує **Гора**» - «**Бог - (Г)ор - (р)одиться**». На першій іконі Богородиця зображена з сином Хором (Гором) у центрі зірки – символу богині Інанни (Іштар). На другій іконі на вбранні Богородиці зображено восьмикутну зірку (дві !) шумерської богині Інанни (Іштар), що має вказувати, що це і є зображення шумерської богині, яке із покоління в покоління переписувалось митцями. На наступній (третій) іконі бачимо монограму **ХР** (Хор) та ті самі восьмикутні зірки. Така сама зірка зображена на короні богині Іштар на шумерській пам'ятці. Безперечно, хоча й старались митці дотримуватись певних вимог до збереження первісного зображення, по часі зображення ставало трохи іншим. Та все ж, певні символи переписувались старанно, навіть тоді, коли митець чи священнослужитель вже не знали, що мають вони означати.

У молитві, яка називається «ангельським привітанням» (лат. angelico salutatio), перша частина якої, складається із привітання Архангела Гавриїла, про сказане ним Пресвятій Діві Марії під час Благовіщення. *«Радуйся, Маріє!»* є після молитви *«Отче наш»*, найчастішою католицькою молитвою. Разом з *«Отче наш»* та іншими молитвами є частиною вервиці. *«Радуйся, Маріє!»* є також частиною молитви *«Ангел Господній»*. (http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%91%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%86%D0%B5_%D0%94%D1%96%D0%B2%D0%BE)

Православні українці Східного обряду промовляють вступну частину молитви наступним чином: *«Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з тобою. Благословенна ти між жінками, і благословенний плід лона твого, бо ти породила Христа Спасителя душ наших. Амінь»*.

Православні Західного обряду: *«Радуйся, Маріє, благодатна, Господь з тобою. Благословенна ти між жінками і благословенний плід лона твого, Ісус. Свята Маріє, Мати Божжа, молись за нас, грішних, нині та в годину смерті нашої. Амінь»*.

На авторське переконання, ці два тексти не відповідають першоджерелу, яке безперечно існувало. Вони є перекрученими і пристосованими під традицію вірувань іудейської релігійної течії, яким і було християнство перших століть нашої ери. Ці молитви були пристосовані під історію життя їх пророка та нового месії – Ісуса Христа.

Прадавній текст мав починатись наступним чином і читався, приблизно, так: *« Бог Гор родиться (Богородиця) ! Діво радуйся ! Господь з тобою. Благословенна ти між жінками, і благословенний плід лона твого, бо ти народила Гора. Мати Божжа, молись за нас, грішних, нині та в годину смерті нашої. Амінь»*.

Проаналізуємо цю дуже важливу частину молитви.

По - перше. Архангел Гавриїл, звертаючись до Марії, свідчить (приносить благу вість) про майбутнє (!!!) народження нею дитини. Тому і свято в наш час називається «Благовіщення». Отже, народження дитини ще попереду.

По – друге. Зверніть увагу, що у пізніх текстах згадується ймення сина божого – Ісус. Таким чином, впливає, що Гавриїл знав ім'я дитини і називав його Марії. Але, яке, справжнє ім'я було у майбутньої дитини ?

З першого і другого нашого зауваження, вибудовується, цілком логічне, третє.

По – третє. Соціальний статус Марії , до народження сина – «*діва*», про що говорить Гавриїл у своєму зверненні. За пізнішою традицією християнства, як і за теперішньою, ймення «Богородиця» ніби то вказує на Марію, як на діву, що народила бога (сина божого) - «Богородиця» ! . Але, тоді випливає, що Гавриїл, звертаючись до «діві Марії» не міг називати її (до народження дитини) «Богородицею» !

Висновок.

Гавриїл каже: «**Бог Гор родиться !**» (тобто, народження ще попереду !).

Діво радуйся ! ... Зрозумілим стає і продовження молитви: « **благословенний плід лона твого** ». Отже, народження дитини ще попереду ! Тільки при такому прочитанні, все стає на свої місця. А далі, у тексті молитви православних Східного обряду, явне іудейське «доповнення» – перекручення фактів: «*бо ти породила Христа Спаса...*».

Поява в текстах імені Ісус є пізнішою фальсифікацією істинних першоджерел – молитв наших прашурів – іудеями - творцями Біблії, творцями так званої «духовної сторії єврейського народу». Єврейським рабінам так кортіло переписати загальновідомі сторінки релігійних знань наших прашурів, що вони не тільки поспішили з «народженням» сина божого, але й замінили його ймення з Гора на Ісус !

Більше того, у молитвах українців, повірте (!!!), з покоління у покоління, протягом 6000 років (з 4 тис. ло н.е.) повторювався той початок тексту: «Бог Гор родиться», який і зараз зберігається у йменні біблійної Діві Марії – *Богородиця* !

Читачі можуть спитати: « А чи є у автора досліджень вагомі докази того, що наші прашури таки поклонялись (Хору) Гору?»

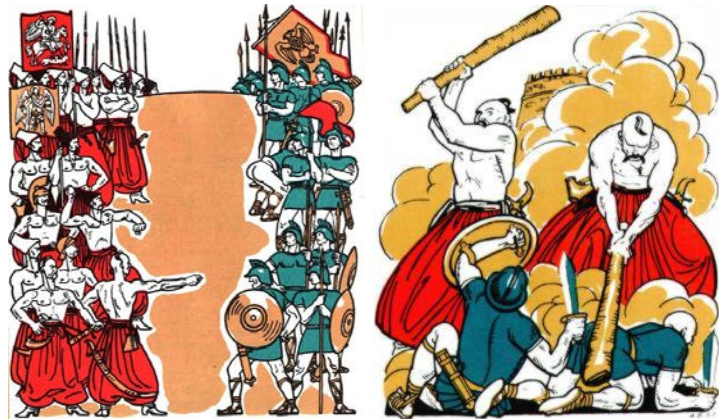
Спробуємо переконати їх, використавши не тільки філологічний матеріал, але й проілюструвати його. В сучасній українській та російській мовах існують слова, які зберігають (протягом 5000 років) прадавню історію про вірування наших далеких прашурів, про їх бога. Такі слова мали б бути і в мовах – польській, чеській, словацькій, лужицькій, сербській, хорватській та болгарській ! І вони є ! Автор у цьому впевнений. Але це питання для іншого великого дослідження.

Частина чотирнадцята

АНТИ (АТЛАНТИ) ТА ЇХ БОГ - ГОР:

ІСТОРИЧНІ, ЕТНОГРАФІЧНІ ТА ФІЛОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Нагадаємо, що анти перших століть нашої ери не тільки воювали з Римською імперією, але й часами були у приязних стосунках з нею. Тривалий час анти захищали кордони імперії від ворогів (аварів, готів, слов'ян, гунів...), ба, навіть захищали саму столицю імперії – Рим.

Так, на другий рік готської війни (536 р. н.е.) полководець Валеріан привів до Італії 1600 кінних антів («атлантів» [Б.В.]). Трохи пізніше римський полководець Туліан доручив антам захист провінції Луканія, де вони у 547 році н.е. розбили готського короля Тотилу. (Н. М. Карамзин «История государства Российского», М.,1989, с. 41; Аммиан Марселлин «Римская история», С.Петербург, 1969, с. 492).

Історики подають наступні імена князів антів, які згадують візантійські джерела:

- 133-157 Варунбал
- 363-375 Бож
- 446-490 Хорсабад
- 560—580 Ідарізіи
- 580-609 Мезамир і Келагаст
- 609-616 Мусокій і Ардагаст
- 717-741 Аррдомир II

(<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D0%BD%D1%82%D0%B8>)

Вочевидь, що цей перелік імен не повний, наприклад, тут не має Доброгаста, Пірагаста, які згадуються у візантійських джерелах.

Отже, потрібний час, щоб проаналізувати безліч історичних джерел у Костянтинополі, Ватикані, Римі, в інших містах Європи, та заповнити прогалини нашої прадавньої історії. Візантійський історик Прокопій Кесарійський згадує, що в часи, коли на трон зійшов імператор Флавій Юстин - I (імп. 518—527) «анти ... перейшовши Істр, з великим військом вступили в ромейську землю». Проти них було вислано візантійське військо під командуванням відомого візантійського полководця Германа, яке завдало антам нищівної поразки. Іоан Малала (бл. 491—574/578) — візантійський історик 6 ст. вказує на антиурядові виступи венедрів у 519 році, у всіх великих містах Візантійської імперії. Новий імператор почав рішучі дії на примирення з папою Хорміздом, конфлікт з яким («схизма Акакія») не припинявся 35 років. Він наказав змістити близько п'яти десятків сирійських єпископів – монофізитів і почав переслідування всіх представників еретичних течій християнства, найбільше постраждали оріяни.

З часу правління імператора Юстина, джерела не згадують більше про напади антів на Візантійську імперію. Є відомості про наступний похід антів на Дакію за часів правління наступного імператора - Флавія Петреуса Савватія Юстиніана (527 – 565 р.р. н.е.).

Після 534 року анти вели війни з склав'янами (венетами) на теренах сучасної України. Цю війну між сусідами - між склав'янами (нащадки хатів) та антами (нащадки шумерів – «атлантів»), можна назвати «чварами громадянської війни», алже, і одні, і другі, мали між собою дружні тисячолітні стосунки. Німецьке визначення *sklav* (раб) відповідає венедському «сєрби» (сє раби).

М.Грушевський, з цього приводу зазначає: «*Візантія правдоподібно хотіла використати се поріжненне своїх ворогів (хто зна – чи ї не доложила до нього рук). Вона звернулася до Антів, щоб перетягнути їх до себе: Юстиніан закликав їх, аби оселились в околицях Турія. Се була спустіла римська кріпость, збудована по словам Прокопія Траяном, на лівім боці Дунаю (очевидно в Дакії). Юстиніан обіцявав за се Антам богату платню й всякі вигоди, аби вони боронили Візантію від Болгарів (і розуміється – заразом і від Словен)» (М.Грушевський, «Історія України-Руси», Т.1,К.,1991, с.179 - 180).*

«Юстиніан I був ревним християнином, а також вважав себе богословом. Тому боровся з іновірцями та еретиками. До монофізитів ставився позитивно, адже ці погляди розділяла його жінка, Феодора. Виступив де-факто ініціатором п'ятого Вселенського собору 553 року в Константинополі, на котрому монофізитство було офіційно схвалено». Між 540 і 545 рр. анти вели бойові дії у Дакії. Менандр Протектор (др. - греч. Μένανδρος ὁ πρoтiκτωρ) — візантійський дипломат та історик 6 століття зазначав, що анти могли виставити армію у 100 000 воїнів і мали свій флот. За Прокопієм Кесарійським, анти були союзниками Візантії, а ант *Доброгаст* командував понтійською флотилією Візантії в ранзі військового трибуна.

У 550-х роках анти ведуть зтяжні війни з аварами та склавінами.

Характеризуючи ці події, Менандр Протектор пише: «Владетели антские приведены были в бедственное положение. Авары грабили и опустошали их землю».

Щоб викупити своїх родичів, захоплених аварами, анти відправили до них (у 560 р.) послів, на чолі з антом *Мезамиром*. Авари підступно вбили посла. Причиною цього, як відзначає джерело, була незалежна і смілива його поведінка у таборі ворога.

Після цих подій, історики вказують на тривалий і зтяжний період війн аварів з антами.

Дослідника зазначають наступне :

«Борьбу со славянами Маврикий решил перенести непосредственно в славянские земли на левом берегу Дуная. Весной 594 г. он отдал приказ своему полководцу Приску направиться к границе, чтобы воспрепятствовать переходам через нее славян.

В Нижней Мезии Приск напал на славянского вождя Ардагаста, а затем подверг опустошению земли, находившиеся под его властью. Продвигаясь дальше, византийское войско вторглось во владения славянского вождя Мусокия; благодаря предательству перебежавшего от славян гепида, Приску удалось захватить Мусокия в плен и разграбить его страну. Желяя закрепить достигнутые успехи, Маврикий распорядился, чтобы Приск зимовал на левом берегу Дуная. Но византийские солдаты, совсем недавно одержавшие победы над славянами, взбунтовались, заявляя, что «бесчисленные толпы варваров непобедимы». На следующий год Маврикий назначил главнокомандующим

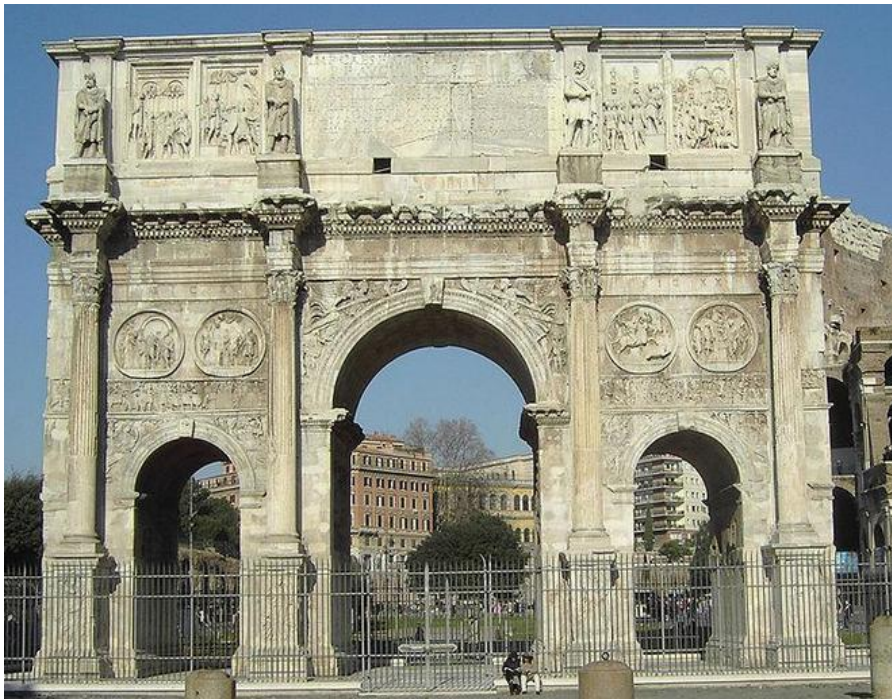
вместо Приска своего брата Петра. Однако новый поход принёс ещё меньше результатов. В то время Маврикий предпринимал все усилия, чтобы перенести войну за Дунай, славяне продолжали свои нападения на имперские земли: в районе Маркианополя передовой отряд войска Петра столкнулся с 600 славянами, «везшими большую добычу, захваченную у ромеев». По приказанию Маврикия, Петр вообще должен был прекратить свой поход в славянские земли и оставаться во Фракии: стало известно, что «большие толпы славян готовят нападение на Византию». Петр выступил, не успев получить этого приказа, и, столкнувшись со славянским вождём Пирагастом, нанёс ему поражение. При возвращении Петра в лагерь, на него напали славяне и обратили византийское войско в бегство...».

Знову звернемо́сь до досліджень М.Грушевського, який пише:
 « З епізоду аварської війни 602 р. бачимо, що тоді Словени наддунайські були в відносинах союзу й певної залежності від Аварів, Анти ж цілком були незалежні, і військо аварське дуже не радо прийняло план свого кагана – іти на Антів. Воно по просту збунтувалось і не пішло.. З другої половини 6 в., після тієї аварської біди, маємо тільки одну звістку про Антів. В 580-х рр.. коли каган аварський з Словенами і Лянгобардами напав на візантійські землі, цісар не міг з ними порадити і найняв Антів, щоб вони зробили диверсію на Словенські краї. Анти напали на їх край, знищили, попалили і забрали весь достаток» (М.Грушевський « Історія України-Руси», Т.1, К.,1991, с.181-182).

На одному з барельєфів Арки Костянтина Великого знаходимо зображення нашого далекого пращура – пращура майбутніх українських козаків – анта !

Саме, це зображення, в поєднанні з філологічним матеріалом, привідкрило таємницю релігійних вірувань наших пращурів перших століть нашої ери, та часів, які передували виникненню нової світової релігії – християнства. Наш пращур – ант тримає у руках штандарт на якому зображений ... малий Гор з оселедцем біля правого вуха. Подібні оселедці бачимо на численних скульптурах « Ізіда з маленьким Гором на руках » з пам'яток Давнього Єгипту. Але, між зображенням на барельєфі, і численними зображеннями з Єгипту, прірва у 3000 років (від 3 тис. до н.е. – до 3 ст. н.е.) !!! Вас це не деує ?

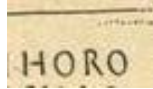
Більше того, воїн, що тримає цей штандарт, теж з вусами та оселедцем на голові.

Ось, Вам і реальне зображення нашого далекого пращура – анта (атланта) !!!

Предмет, що тримає воїн у руках, ми зумисно назвали іноземним словом - «штандарт», щоб приховати від читачів ще одну таємницю. Таємницю мовну – філологічну.

Наші пращури називали цей предмет воїнської відзнаки – «Хоругвь», «Хоругва», адже на ньому був зображений бог *Хор* (*Гор*). А воїн, якому випадала честь нести цю відзнаку, називався «Хорунжий». Ми написали ці слова з великої початкової літери, адже розуміємо, що основа «Хор» це ймення бога наших пращурів, отже, і нашого з вами бога !!! Хочу звернути увагу читачів на мовний аспект ймення. Пращури українців прочитували знак «Хора», як – «Гор», пращури росіян – «Хор», пращури німців, греків та римлян – «Хер» і «Гер». Звідси: німецьке «Herr» (бог, володар, поважна особа), грецьке – «Геракл» (шанувальник сонця) та римське (латинська калька грецького слова) - «Геркулес» (сонячне коло) та власне визначення «Норо».

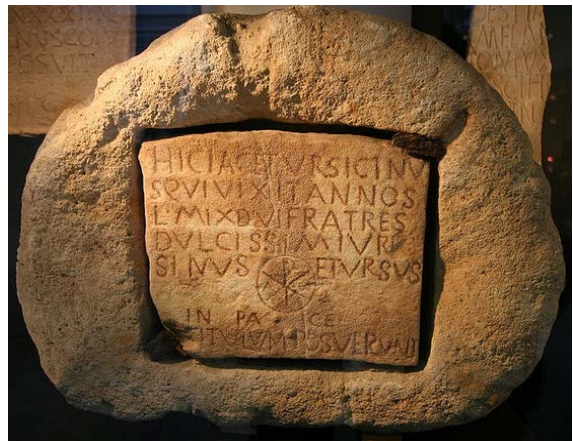
Придивіться до пам'ятного латинського напису, з зображенням «агнца божого», «якора» та «голуба – ангела». Ми звернули увагу на присутність слова «Норо», чи не про бога Гора (Хора) йде мова ?

Перше враження, що це ранньохристиянська пам'ятка, а насправді виявляється – дохристиянська – «язичницька». Це подяка людини-прохача богу Гору (Хору) за виконане прохання, за вдало завершену справу (за виконання мрії [побажання] прохача).

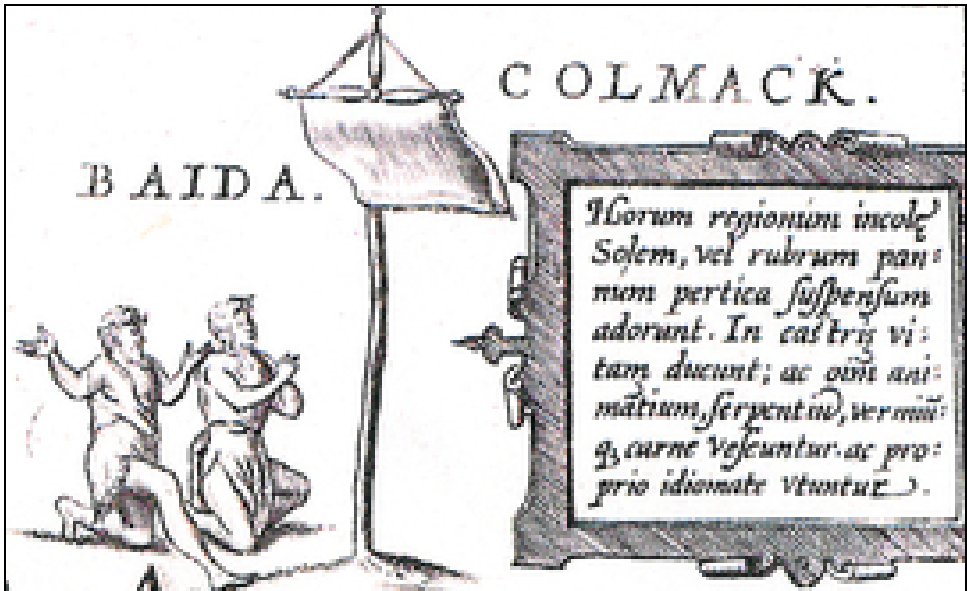
Ще два написи засвідчують, що людина – автор напису - сповідує віру «у» («in») Гора (Хора). Такі написи могли з'явитись лише в період боротьби нової віри – «християнства» з своєю попередницею – вірою у Гора. Знаки Гора (Хора) вибивались і на могильних написах.

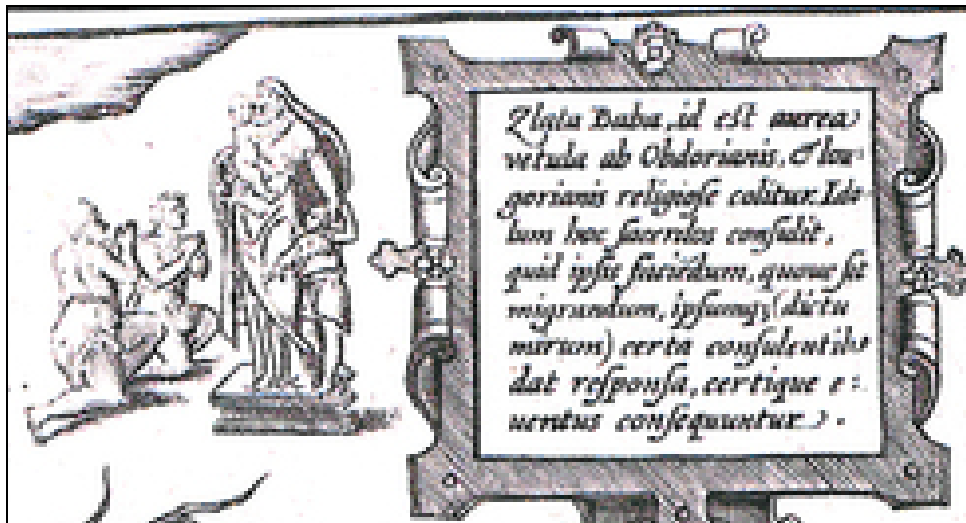

На середньовічній карті «Московська Тартарія» Антоні Дженкінсона, датованій 1570 роком , яка є копією з атласу Абрахама Ортеліуса (1562 р.) картограф залишив цікаві зображення, з не менш цікавими підписами до них.

У першому реченні напису, що взятий у картуш, зазначається, що у цьому регіоні моляться сонцю – Хору (*Horum regionum incole Solem, vel rubrum pannum pertica suspensum adorunt...*)

Біля іншого напису зображено Богородицю (Zlota Baba) з двома дітьми. Одна дитина пригорнулася до матері, а другу дитину - немовля Богородиця тримає правою рукою біля грудей. Термін «Золота Баба» треба вважати картографічним визначенням Богородиці. Перед Богородицею навколішки стоять люди, які моляться та вшановують дітей божих та їх матір. Прошу звернути увагу, що дітей двоє. До цього факту ми ще повернемося, коли будемо досліджувати питання генетики людства. Нагадаємо читачам, що поруч з зображенням сина божого та Бога наших пращурів на стародавніх мініатюрах можна бачити підпис «тело златое», що вказує на факт того, що такі пам'ятники Богам робились із золота.

Карти середньовіччя зберегли для наших сучасників кілька таких зображень «Золотих Баб» та місця їх географічного розташування.

Ось, що пишуть з цього приводу російські дослідники: «Самое древнее упоминание о загадочной Золотой Бабе встречается в Новгородской летописи за 1398 год. Записано оно было после миссионерской деятельности Стефана Пермского, который ходил по пермской земле: «Сей научи Пермскую землю вере Христове, а прежде кланялися зверем и деревом, воде, огню и Золотой Бабе». Вслед за Стефаном шли стрельцы и разрушали языческие святилища пермяков, а на их месте ставили церкви. О Золотой Бабе писали и иностранные ученые. В Западной Европе интерес к неведомой Югре (стране угров) возник благодаря сочинениям итальянца Юлия Помпония Лэта, который считал, что угры – предки современных венгров – участвовали в походе Алариха

на Рим и в разграблении города. «На обратном пути, – пишет Помпоний Лэт, – часть их осела в Паннонии и образовала там могущественное государство; часть вернулась на родину к Ледовитому океану и до сих пор имеет какие-то медные статуи, принесенные из Рима, которым поклоняются как божествам». Итальянцы считали, что Золотую Бабу вывезли из Рима угры, которые в союзе с готами разрушили Римскую империю, а Золотая Баба – это будто бы статуя Юноны.

Писал о Золотой бабе и поляк М. Меховский в своем «Трактате о двух Сарматиях»: «За область, называемой Вяткой, по дороге в Скифию, стоит большой идол Золотая Баба... Соседние племена весьма чтут его и поклоняются ему».

С тех пор известия о Золотой Бабе стали широко распространяться, ее помещали на картах Московии англичане А. Дженкинсон и А. Вид. А. Дженкинсон, например, на своей карте сделал такую надпись: «Золотая Старуха пользуется поклонением у обдорцев и югры. Жрец спрашивает этого идола о том, что им следует делать и куда перекочевывать, и идол (удивительное дело!) дает вопрошающим ответы, и предсказания точно сбываются».

Особенностью этих карт являлось следующее обстоятельство: чем позднее карта, тем дальше на Восток отодвигалась Золотая Баба. Может быть, первоначально ей поклонялись только в пермских краях, а потом – в связи с христианизацией этих мест – ее перенесли за Урал?

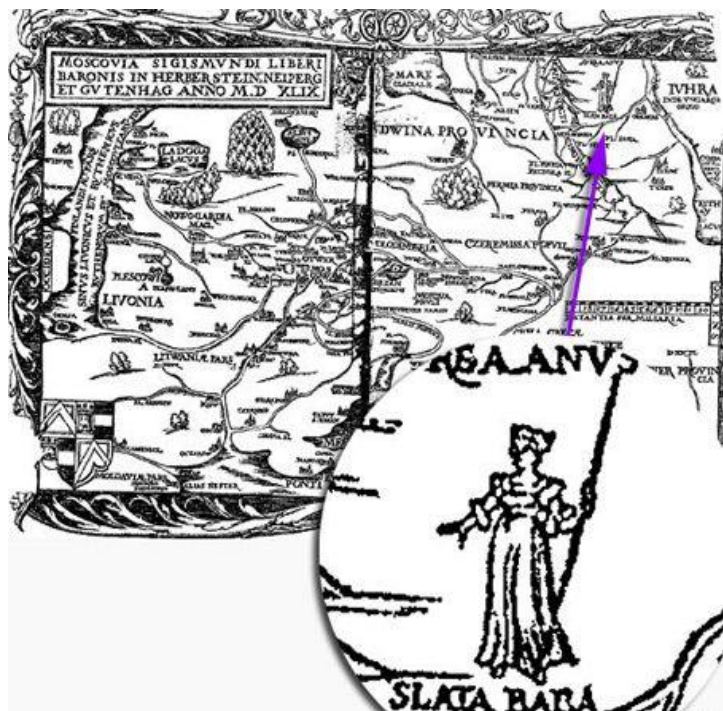
Рисунки Золотой Бабы у разных авторов различны. У М. Меховского, например, это статуя стоящей женщины, у А. Вида – женщина с рогом изобилия, а у С. Герберштейна она изображена в виде богини Минервы с копьем в руке. Через восемь лет его же Золотая Баба напоминает сидящую Мадонну с ребенком на руках. Итальянец Гваньини писал, что Золотая Баба была вытесана из камня и представляла собой женщину с двумя детьми, одного ребенка она держала на руках, другой стоял рядом и назывался ее внуком. Золотую Бабу почитали и славянской богиней. По многочисленным сведениям ханты, манси и русских старожилов, Золотая Баба долгое время хранилась в Белогорье – местности на Оби близ впадения в нее Иртыша. Это подтверждает и Сибирская летопись, в которой повествуется о приключениях Богдана Брязгина, ближайшего друга и соратника Ермака. После взятия в 1583 году остяцкого городка Самар он посетил в Белогорье мольбище остяков «богине древней; нага с сыном на стуле сидящая; приемлюще дары от своих, и дающе ей остатки во всяком промысле, а еже кто по обету

не даст, мучит и томит; а хто принесет жалеючи к ней, тот пред ней пад умрет, имеца бо жрение и съезд великий. Егда же вниде им слух приезд Богдана, велела спрятатися и всем бежати; и многое собрание кумирское спрятаца и до сего дни». Через некоторое время исчезнувшее из Белогорья божество объявилось в бассейне реки Конды. Его тайно перенесли туда белогорские ханты, но потом следы Золотой Бабы теряются. Православный миссионер Григорий Новицкий, проповедовавший в начале XVIII века христианское учение остякам, пытался найти спрятанную статую и уничтожить ее, но сделать это ему не удалось. Он смог собрать лишь много ценных сведений как о самом кумире, так и тайном святилище, в котором хранилась Золотая Баба.»

(«Странствия Золотой Бабы» // Интернет – ресурс)

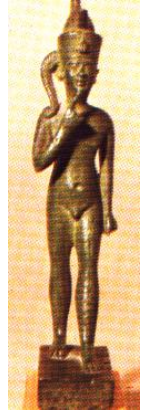
ЗОЛОТАЯ БАБА, у Славянъ почиталась оракуломъ; названіе золотой получила она отъ позлащеннаго своего испукана.

Поклоняючись «Золотій Бабі» народи, які це робили, вшановували не звичайну жінку, але – жінку, яка народила первістка – «дитину – бога» – від батька – «сина божого». Зрозуміло, що така земна жінка могла народити не одну дитину, а скажімо – дві. Це, вочевидь, засвідчують народні перекази, які лягли в основу сюжету до написання малюнків на середньовічних картах. Саме така дитина (чи діти !!!) несли у собі новий генетичний маркер (певну генетичну ділянку Y-ДНК), яка визначається нами, як «божий ген». Саме цей ген (батьківський ген), в сучасній генетиці, має визначати народження нової генетичної гаплогрупи (Y-ДНК) !!! Прошу звернути увагу на заяву християнського місіонера Стефана Пермського, що ще до хрещення місцеві народи у Пермській землі вшановували «Золоту Бабу» - Богородицю. Поклоніння жінці – матері, що народила «сина божого» має фундаментальне значення в сучасних релігіях багатьох народів світу. Та, про це ми поведемо розмову трохи далі, коли будемо проводити генетичні дослідження. Отже, можна констатувати, що на теренах Західної і Східної Європи, навіть у далекому Сибіру, до зародження християнства, вже існувала одна віра, один головний бог - сонце, а ймення йому були різні. Кожний народ називав бога сонця по своєму: *Хор, Хорс, Хоро, Хіро, Гор, Хер (Херофіл і Род сини Посейдона і Афродіти), Гер (Гермес)*... Два останні слова, в кількох сучасних європейських мовах (напр. у німецькій мові) означають цілком поважне звернення: *«господар, володар, пан»*, а в грецькій міфології – ймення Бога.

Скульптурне зображення юнака з оселедцем на оголеній голові з Національного Римського музею (Палаццо-Альтемпс), яке подібне зображенню сина божого на стародавній іконі наших прасщурів (мініатюра Радзивілівського літопису 15 ст.), та зображенню Гора – дитини з коптської ікони (Єгипет, 4 ст. н.е.), як і численні скульптурні зображення «Богородиці – Ізиди (Іштар) з маленьким чубатим Гором на руках (Єгипет, 3-2 тис. до н.е.) доносить до нас справжнє зображення «сина божого» і «бога» наших далеких прасщурів - Гора.

Читачі можуть з недовірою віднести до такого авторського висновку, тому ми наведемо ще один з доказів того, що такі ікони існували ще в часи козаччини (16-18 ст.), їх можна було бачити в церквах, початку 20 століття. Якщо просканувати ренгеном численні ікони Богородиці (найдавніших часів), то, впевнений, можна виявити такі зображення, адже, в часи християнства найдавніші дохристиянські зображення «перемальовувались», «зафарбовувались» з метою приховати від майбутніх поколінь сторінки справжньої історії наших з Вами далеких пращурів.

Спасо-Преображенська церква, яку споглядає читач, була збудована на гроші царської родини, до «300-ліття дому Романових» . У 1916 році її відвідала княжна Олександра Федорівна. Ось, що пише в своїй книзі «Возвращение» диякон Спасо-Преображенської церкви (1912-1914) селища Тярлево (сьогодні – муніципалітет в складі Пушкінського району Санкт-Петербурга) о. Валентин Червяковський, згадуючи про своє дитинство:

*«В Храме тишина. Наконец, из-за закрытых царских врат слышится стихира:
— Воскресение Твое, Христе Спасе, ангелы поют на небесах...*

Открываются царские врата, в праздничных облачениях выходят отец и диякон Андрей Иванович, а стихиру подхватывает хор. Впереди хоругви, запрестольный крест, икона Божьей Матери... Мы выходим из храма. Торжественное пение, огоньки свечей, огоньки звезд... колокольного звона нет — он запрещен...

... Мы входим в Храм. Все кажется мне каким-то особенным, как будто я наш Храм в первый раз. В эти первые светлые минуты праздника с огромного полукружия алтарной стены «Богородица Нерушимая стена» говорит нашим открытым для всего возвышенного сердцам о всепрощении и любви. А из-за престола благословляет Христос. Он в алом хитоне и голубом гиматии, с высоко поднятым красным знаменем в левой руке. Я никогда и нигде больше не видел изображение Христа с красным знаменем в руках. Может быть, это был символ преддверия, надвигающегося на Русь страшного времени... А кругом столько света, столько радости...

- Да воскреснет Бог, и расточатся врази Его, - кажется поют стены Храма. Слева из огромного киота, как о милости к падшим, просит Господа склонившаяся фигура Божьей Матери. Это фамильная икона дома Романовых. Она привезена отцом из Царского Села из церкви Красного Креста. Справа в глубоком раздумье еще один Нерукотворный Спас — икона XVIII века. На ней Христос изображен с чубом. Эта икона из Запорожья, а Богородица Нерушимая стена, четыре евангелиста в ветвях орнамента, «Моление о чаше» в алтаре написаны заботами отца. Служба захватывает меня. Сегодня она особенная. Сегодня она вся из радостных песнопений: Христос Воскресе, - то и дело с

амвона говорить отец. Христос Воскресе, - вторит церковный хор. Воистину Воскресе, — отвечает отцу весь Храм». (www.tyarlevo.ru/palom.htm)

Мистецтво Давнього Єгипту підтверджує, що Гор – син Осиріса (Осиліса) та Ізиди («та, у якої тисяча імен») носив оселедець. Цю ознаку військової верстви населення наші пращури пронесли через кілька тисячоліть. І нам, сучасним українцям, слід це пам'ятати. Ще кілька років тому, на запитання: «чому козаки носили оселедець, заплетену косицю?», автору не було що сказати!

А зараз, відповідаємо, словами козацького кубанського фольклору так: « Бог козака бачить здалека !!!». Що це означає? Який Бог – такий і козак !!! Бог Гор носив оселедець, отже і козаки, які носили оселедці, засвідчували цим, що вони народ божий, що вони є воїнами цього божого народу, що саме їх богом є Гор !!!

Остання ілюстрація Ізиди з маленьким Гором, її ракурс, дозволяють читачам розгледіти на оголеній голові Гора оселедець. На іншому зображенні - барельєфі з Давнього Єгипту бачимо Ізиду (Іштар) з малим – «вдруге народженим» Осирісом (Осилісом), який тримає Ізиду за руку. Позаду стоїть їх син - Гор. І батько і син тримають у руках «анх» - знак «життя», що вказує, що ми бачимо не «Осиліса – правителя», а бачимо «Осиліса бога», після його смерті та другого народження. І у батька, і у сина, на оголених головах бачимо оселедці. Ця ознака підтверджує, що вони анти – атланти (шумери), і що саме вони були шумерами (тюрками).

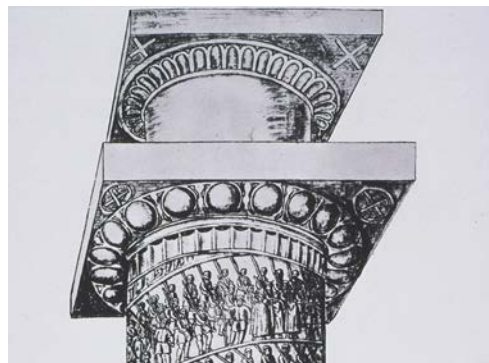
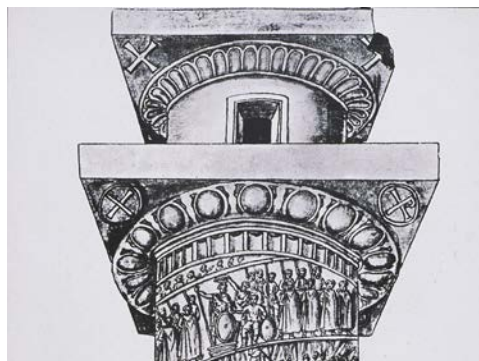
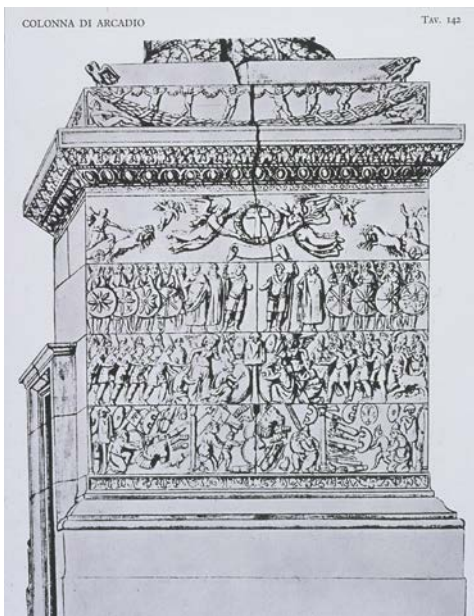
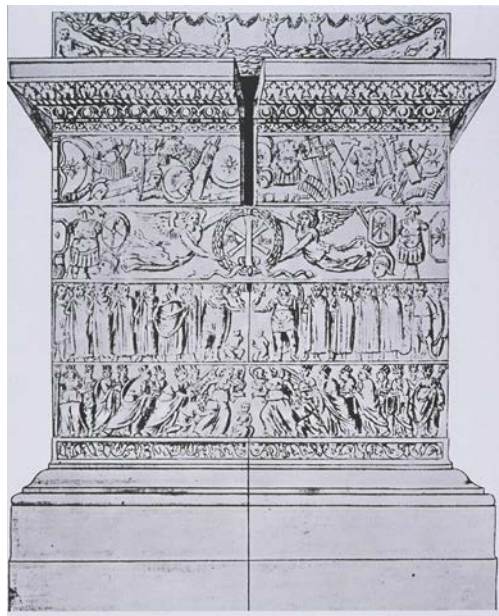
Зображення на барельєфі Арки Костянтина найкращим чином ілюструє, що «**хорунжий**» тримає «**хоругву**» з постагтю «**Хора**». Сучасні філологи не взмозі пояснити вірно етимологію слова «хоругва», та визначення «хорунжий» подається вірно:

« Хоругвь – значок, прапор, знамя, стяг; старинное изображение, носимое при крестных ходах на древке. Военная хоругвь, донское – хорунка – знамя, часть войска, при коей состоит хоругвь или значок, более о коннице, эскадрон, сотня ;

Хорунжий – стар. – кто носит военную хоругвь, знаменик. Ныне прапорищик, корнет казачьих войск» (В.И. Даль «Толковый словарь русского языка», М., 2006, с.698)

Знак – символ «Хор» («Гор») стрічаємо на монетах Римської імперії на архітектурних спорудах (триумфальних арках та колонах римських імператорів Західної та Східної імперій. Вашій увазі пропонуємо подивитись на колону візантійського імператора Аркадія, яку він спорудив на честь свого батька – імператора Феодосія I.

Інколи науковці цю колону називають «Колоною Феодосія». Зображення на одній стороні хреста, як головного символу композиції, а на іншій – знака «Хор», вказує на те, що і Феодосій, і його син - Аркадій, проводили політику віротерпимості та релігійної толерантності до дохристиянської віри у Хора та до нової віри у Ісуса Христа. Бачимо знак «Хор» і на капітелях колон.

Знак «Хор» бачимо і на монетах часів Римської Імперії. Дослідження цих монет свідчить про непримириму боротьбу дохристиянських вірувань у Гора з новою вірою у іудейського пророка та месію – Ісуса Христа, якого пізніше ті ж самі іудейські рабіни зробили «сином божим» ба навіть «богом».

Милиарисий, 367-375 гг., сребро (4,39 г.). Аверс - Грациан, DN GRATIANVS P F AVG, реверс - стоящий император, VIATVS EXEACITVS, SISCP (Сиския).

Семиссис, 423-425 г., золото (2,23 г.). Аверс - Иоанн, DN IOHANNES P F AVG, реверс - Константинополь, VICTORIA AVGVSTORVM, R, V, COMOB (Равенна).

AE4, 423-425 г., бронза (1,26 г.). Аверс - Иоанн, DN IOHANNES P F AVG, реверс - Константинополь, SALVS REIPVBLICE, RMT (Рим, третья официна).

Половина силиквы, 461-465 г., серебро (0,83 г.). Аверс - Либий Север, D N LIB SEVERVS P F AVG, реверс - Христорограмма, RM (Рим).

Науковці вказують: «Антемий Прокопий (Procopius Anthemius) - римський імператор в 467-472 г. По походженню грек, Антемий був провозглашен імператором в квітні 467 г. недалеко від Рима. Врештешки жодної реальної влади він не мав, так як полководець Рицимер залишався справжнім господарем Італії. Правління Антемія було для нього важким, он ворогував з римським духовенством і підпав під обвинення в ересі. Військовий похід проти вандалів в 468 г. також закінчився важким поразкою». Бачимо на монеті імператора Антемія зображення двох релігійних символів: знак «хрест» в руках Артемія та Лева I та знак «Хор», який зображено під хрестом. Що це може означати? Нам видається, що цей символізм треба розуміти наступним чином: *«Підтримую християнську віру (+ !!!) та поважаю попередню віру (Хор !!!)»*

Солід, 467-472 г., золото (4,42 г.). Аверс - Антемий, DN ANTHEMIVS P F AVG, реверс - Антемий і Лев I, SALVS REIPVBLICAE, CORMOB (Рим).

Прошу звернути увагу на інформацію, подану вище (підкреслено) :

«Правління Антемія було для нього важким, он ворогував з римським духовенством і підпав під обвинення в ересі.» ( ). Після цього часу (472 р.н.е.) ми вже не зустрічаємо монограми «Хор» на монетах римської доби. На наше переконання, період правління імператора Антемія Прокопія (467-472 р. н.е.) потребує уважного дослідження, в контексті протистоянь між ним та римським духовенством. Можливо, саме в цей час, відбулись рішучі дії християнської церкви по знищенню та відмові від використання символіки «Хор» та остаточного прийняття символіки «IC - XC» !

Попередньо зазначимо, що зображення двох символів «ХОР» та «+» на монеті імператора Антемія вказує на спробу примирення сторонників двох релігій, на політику віротерпимості до християн та «язичників». Подібна ситуація була на сто років раніше, за

часів короткотривалого правління імператора Юліана Флавія Клавдія («Юліан Відступник» - імп. 360 – 363 р.р. н.е.).

Дослідник Жак Бенуа-Мешен пише наступне :

*«Прославленный христианский учитель, один из Отцов Церкви, Григорий Назианзин, или святой Григорий Богослов (329/330–390), был также современником Юлиана. Велико его литературное наследие — 45 проникновенных речей, 245 писем, многочисленные стихотворные произведения. Их стиль считался образцовым у окружающих его людей независимо от их религиозных убеждений. Юлиану адресовано два пространных обличительных слова каппадокийского святителя. Он признает Юлиана отступником не только от Бога, но и от здравого смысла. Юлиан достоин осуждения как первый из христианских царей, восставший против Христа. **Истребив знамя с изображением Святого Креста, он открыто начинает гонения, лишая христиан покровительства законов, других же хитростью стремясь склонить к идолопоклонству.**»*

Цікавим буде прослідкувати «життя» знаку «Хор» на монетах римського імператора Юстиніана II. Спочатку на монетах існує лише один знак «Хор». Він повноправний володар часів, коли карбувались ці монети, та з часом, як ми побачимо далі, ситуація зміниться.

А тепер подивіться уважно на монету римського імператора Юстиніана II (вересень – жовтень 578 р. н.е.), де бачимо, що на аверсі монети зображено знак «хрест», а на реверсі знову бачимо, що імператор в правій руці тримає знак «Хор», а в лівій – знак «хрест». Тобто, він символізує, що виступає за релігійну толерантність та віротерпимість. Безперечно, це не могло не викликати роздратування в колі християнських священнослужителів. В подальші часи, на трьох наступних монетах цього імператора бачимо, як він топче цей знак («Хор») і прикривається від нього щитом, вочевидь, ворогуючи з «язичниками

На останній монеті імператор ломає штандарт («лабарум») з знаком «Хор», який падає на землю !!! Ось, Вам і боротьба двох знаків – символів, двох релігій – християнства та його попередниці – віри у бога сонця – Хора (Гор, Мітра, Ра, ...)

Монета, яка ілюструється нижче, цікава тим, що на ній Юстиніан, тримаючи лівою рукою хреста, правою рукою не тримає (!!!), а «відштовхує» знака «Хор».

Courtesy: Classical Numismatic Group, Inc.

У пізніші часи на монетах панує лише один знак хреста !!! В наш час історична наука (помилково !), а церква (цілеспрямовано – у минулі часи, а зараз – теж помилково, бо ж втратили історичну пам'ять !!!) вважають, що знак «Хор» (авторська назва) пов'язаний з християнством. Дійшло до того, що сучасна церква та святі отці, забули про боротьбу з цим знаком у минулі далекі часи, і використовують його широко і в наш час.

CNG 69 #1815 14.36g

Derry Old Coin, LLC

Courtesy: Classical Numismatic Group, Inc.

Після 472 року н.е. на монетах Римської імперії бачимо зображення лише знаку «хрест».

Тремисис, 472 г., золото (1,46 г.). Аверс - Олибрій, DN ANICIVS OLVBRIVS AVG, реверс - хрест в венке, COMOB (Медиоланум).

Солід, 473-474 гг., золото (4,39 г.). Аверс - Глицерий, DN GLVCERIVS P F AVG, реверс - император, VICTORIA AVGG, R, V, COMOB (Равенна).

Тремиссис, 473-474 гг., золото (1,43 г.). Аверс - Глицерий, DN GLVCERIVS P F AVG, реверс - крест в венке, CONOB (Рим?).

Солид, 474-475 гг., золото (4,4 г.). Аверс - Непот, DN IVL NEPOS P F AVG, реверс - Виктория, VICTORIA AVGGG, M, D, CONOB (Медиоланум).

Тремиссис, 474-475 гг., золото (1,46 г.). Аверс - Непот, DN IVL NEPOS P F AVG, реверс - крест в венке, CONOB (Медиоланум).

Половина силиквы, 474-475 гг., серебро (0,81 г.). Аверс - Непот, DN IVL NEPOS P F AVG, реверс - император, R, V (Равенна).

Як бачимо, наші далекі пращури використовували церковні хоругви з зображенням бога Хора (Гора) і під час релігійних відправ – «хрестних» ходів.

Такі «ходження» з зображенням Хора називались «*Хороводи*» (водження Хора). Хочу наголосити, для читачів, що наші пращури, ще до прийняття християнства , на хоругвах зображувався лише бог Хор (Гор), або його зображення на руках у Богородиці. Ніяких інших зображень на «хоругвах» не могло бути ! Прошу звернути увагу на зображення сонячних знаків на двох перших хоругвах (ліворуч).

В наш час на церковних штандартах, які всі називають «хоругвами» можна бачити і зображення іудея Ісуса Христа, інших святих християнської церкви. На переконання автора, це є фактом запозичення християнською церквою у своїх попередників, не тільки символів релігійної служби, але й їх мовних визначень. Таким чином, ці речі за своєю природою є «неканонічними» для християнської церкви, адже, не відповідають історичним традиціям, не відповідають і етимологічному (мовному) визначенню самого слова - «хоругва». Отже, зображення на сучасних «хоругвах» (в Україні, Росії, Білорусії, Польщі, Чехії, Сербії...) іудейського пророка Ісуса Христа виглядає, з історичної точки зору, звичайним блюзнірством !!!

Таким чином, ми визначили, що наші далекі прашури, під час релігійної служби, несли не зображення Ісуса Христа, а зображення бога Хора (Гора) та зображення маленького Гора (Хора) з його матір'ю – Богородицею ! Інших штандартів, які б визначались мовним поняттям «хоругва» не могло існувати. Чому все змінилось? Що таке трапилось, що змусило мільйони людей змінити віру, відмовитись від своїх прадавніх релігійних поглядів, забути своїх прадавніх богів? Чим таким, суттєвим, відрізнялась нова віра від попередньої ? !!!

Все вказує на те, що нова віра – «християнство», запозичила, якби сказав «поцупила», значну частину символіки своєї попередниці, значну частину релігійних термінів, значну частину правдивої історії та релігійних сюжетів з культури давніх шумерів (антів – атлантів) та інших народів (єгиптян, хатів, палів, хетів, лувійців...).

Все це успішно «використовується» християнством і зараз при богоченні та богослужінні !!! То, знову ж питаю себе: «в чому полягав сенс нового вчення, в чому була його особливість»? Хто був лоббістом нового вчення? Для чого це робилося?

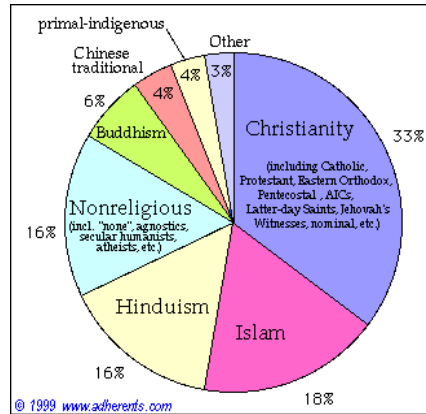
Які методи, для втілення задуманого, використовувались? За чий кошт це робилося? Які історичні постаті в Європі, на Близькому Сході, в Малій Азії, Єгипті стояли за «проштовхуванням» цього релігійного проекту?

Поки ми не знайдемо науково-обґрунтовану відповідь на ці питання, до тих пір, ми будемо залишатися нікчемами свого власного життя, до тих пір ми будемо залишатися рабами чужої думки, рабами чужих уподобань, рабами чужої віри.

Відповідь на ці питання має визначити справжній шлях до нашого Творця, визначити справжнє призначення людини у цьому світі. Чи довго ще тягти нам українцям, як зрештою і іншим народам світу, того чужинського хреста? Коли ми повернемося до справжніх витоків нашої віри, до істинного Бога?

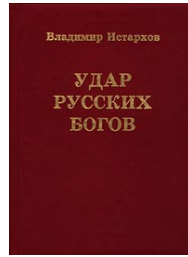
Автор не перший, хто спробував критично підійти до вивчення біблійного вчення про месію людства - Ісуса Христа, до християнства, як релігійного вчення, яке в наш час сповідує певна частини (33%) людства. Ви ніколи не думали, чому біблійне вчення говорить про сина божого, як про спасителя всього людства, про те, що бог створив перших людей як пращурів всіх сьгоднішніх землян. В той самий час, лише 33% мешканців планети сповідують християнське вчення, а 67% землян (переважна більшість !!!) мають інші релігійні переконання та погляди, філософія яких далека від християнських.

В свій час, французький дослідник Лео Таксіль оприлюднив два своїх чудових дослідження «Забавна біблія» та «Забавне Евангеліє».
Справка: (фр. Léo Taxil, справжнє ім'я — Габріель Антуан Жоган-Пажес) (1854-1907)

Нещодавно побачила світ книга російського дослідника Володимира Істархова «Удар русских богов». Тетяна Грачова оприлюднила свої дослідження «Святая Русь против Хазарии» та «Невидимая Хазария». Автор вдалось ознайомитись з кількома із них. Критичні зауваги стосовно християнського вчення, які висвітлюються у цих книгах, на наше переконання є обґрунтованими і логічними. Такі книги варті уваги широкого кола допитливих читачів, у першу чергу, у країнах «християнських» ! Особливо ці книги важливі для мешканців Європи – носіїв гаплогрупи Y- ДНК – R1a (Східна Європа) та - R1b (Західна Європа), адже, саме їх пращури, втративши віру своїх пращурів, потрапили під шкідливий вплив християнства – релігії їм не природної, чужинської. Автор не ставить перед собою завдання проаналізувати згадані дослідження разом з читачами, але, лише бажає привернути увагу читачів до цих книг, у контексті власного історичного дослідження.

Треба зауважити, що Християнська Церква (мається на увазі загалом християнське вчення) сьогодні переживає кризу. Гучні скандали по всьому світу стосовно священнослужителів, фінансові афери в середині самої церкви, негідна поведінка представників християнських церков та багатьох ієрархів (дорогі автомобілі, дорогі власні будинки, приватна охорона, розкішний і дорогий стиль життя, далеко не аскетичний вигляд представників церкви, низький рівень духовного стану самих служителів церкви, особливо – кліру, та інше) призвели до очікуваного результату – рейтинг Християнської Церкви у суспільстві стрімко падає, особливо серед молоді та людей середнього віку. Оголошення, які автор наводить нижче, є одним з проявів такого духовного спустошення та духовного зuboжіння ...

Уважаемые братья и сестры!
Свечи, купленные на улице, в храме не действительны!
Просьба ими не пользоваться.

ОБЪЯВЛЕНИЕ
В среду, 21 июля 2010 года, в день Казанской Божьей Матери, по благословлению отца Петра, Никольской церкви, после службы, в и. Ибреси, состоится крестный ход О ПРОШЕНИИ ДОЖДЯ ЯВКА ВСЕМ ОБЯЗАТЕЛЬНА

І ця тенденція стосується не лише нашої країни, це стосується більшості християнських країн. Ця криза триває приблизно з 90-х років, отже, вже більше 20 років. Чого варті лише дискредитуючі матеріали про останнього патріарха РПЦ Кирила, якими повняться Інтернет і в яких звичайні росіяни – священнослужителі, військові, прості громадяни Росії звинувачують «громадянина» Гундяєва в сексуальній розпусті, в нетрадиційній сексуальній орієнтації. Це жах !!! Якщо духовну паству очолюють такі люди – це свідчить про духовну катастрофу, духовне зубожіння народу. Про ці факти знають не тільки пересічні росіяни, про це знають президент та високопосадовці Росії, але закривають очі і... мовчать !!! Мовчать від ... сорому і ганьби за такий ганебний випадок у житті однієї з найбільших держав світу? Ні! Мовчать, бо представники світської і церковної влади в сучасній Росії знахабніли на стільки, що не вважають за потрібне виправдовуватись чи вибачатись перед своїм власним народом. Можливо Церква «захворіла» на ті самі «болячки», що і загалом наше суспільство?

Гадаю, так! Корупція та жадоба до багатства виховали у багатьох із нас зневагу до Бога, зневагу до законів держави, зневагу до людей... Економічна світова криза переростає у духовну світову кризу. Це очевидні факти. Очільники багатьох заможних, і менш заможних країн, бачать це, розуміють це, та роблять вигляд, що нічого не відбувається. Результат такої безвідповідальної поведінки - зростання по всьому світу криміналу, проституції, фінансового шахрайства, тероризму, наркоманії, алкоголізму, захворювань, що пов'язані з останніми, тощо. Де ж Церква?

Що вона робить, щоб захистити свою паству? Нічогісенько !!! Після розпаду СРСР православними церквами продовжували (і продовжують!) керувати священники – ієрархи та працівники КДБ (за сумісництвом).

Але є і такі росіяни, які очищають історію своїх прашурів від брехливих нашарувань, які розповсюджуються очільниками Російської Православної Церкви. Як приклад, матеріали з Інтернет – ресурсу.

У часи економічних лихоліть та розпаду СРСР, церква сама шукала можливості для пристосування до нових реалій, шукала «кращої долі під сонцем».

Зверніть увагу, як в часи кризи 90-х років збільшилась кількість «агітаторів від церкви». Їм надавали приміщення для виступу, телевізійні канали для щоденних проповідей. Вже стало звичним, що проповідник – представник далеких від нас країн (навіть з далекої Африки чи Австралії) навчає нас – українців чи росіян, як треба розуміти бога, і як йому молитись. І ця пропаганда велась, та ведеться, широким фронтом по всіх християнських країнах. Повадирі від церкви відчуючи, що люди стають більш прагматичними, і не вбачають у церкві духовного поводиря, чинять такий тотальний наступ на людей, щоб оволодіти їх душами та розумом.

Дійшло до того, що для дітей дошкільного віку починають транслювати мультиплікаційні фільми на тему християнської віри, друкують християнську азбуку для дошкільнят, відкривають християнські «недільні» школи. А чому не «суботні»? Відповідь на це питання очевидна! «Християнська» церква, за своєю суттю, залишається церквою, що прославляє іудейського сина божого Ісуса Христа. А субота для іудеїв день святковий. В цей день не можна працювати, не можна робити багато чого такого, що нам може видатись звичайним дикунством, наприклад, в такий день не можна навіть бабусю перевести через дорогу чи подати води хворому !!! За цими «дивами» єврейської релігії криється велика шкода і загроза для духовного стану людства.

Ця духовна «християнська наруга» над дітьми робиться у вік, коли дитина потребує мінімального зовнішнього втручання з цих питань, адже психіка малої дитина ще недостатньо сформована !!!

Держава так широко і привітно розпахнула двері перед служителами церкви, що люди в рясах – представники церков займають місця в місцевих (районних , обласних) та Верховній Раді. Для чого ? Вирішувати свої духовні, пастирські проблеми? Та, ні !!! Вирішувати свої бізнесові інтереси, у тому числі і земельні !!!

А ще, нещодавно, всі можуть пригадати 90-і роки, представники церкви просили у урядовців лише одного: «Не втручайтесь у справи церкви».

А, що вийшло тепер – сама церква робить невідомо що в державних установах, втручаючись у справи державного управління !!!

Ще в давнину наші пращури мудро казали: « Богу – богове, а кесарю – кесарове ! »
Пройде ще трохи часу і впаде ця віра «християнська», як колос на глиняних ногах.
Повірте, це трапиться скоро, в 3-му тисячолітті, яке вже наступило.

Впаде християнство, як одна з течій релігійного віровчення, та не знищеною буде віра у Бога !!! Адже, ми маємо повернутись до істинного Бога, до істинної віри, до віри своїх давніх пращурів. Які уміли жити у гармонії з навколишнім середовищем, у яких тілесний розвиток гармонійно поєднувався з духовним розвитком. Вірити у Бога, на глибоке переконання автора, означає жити у гармонії та любові з своїм Творцем.

Наука вже сьогодні робить перші кроки, стверджуючи існування Бога.

Що буде поштовхом до таких кардинальних змін (у майбутньому !) у свідомості сучасних християн ? Науковий, технологічний стрибок, який відкриє нові горизонти до пізнання всесвіту, до пізнання нашої минулої історії. Сьогоднішні результати генетиків – це тільки перший крок до пізнання прадавніх часів. Про існування Бога заявляють відомі науковці - фізики, хіміки, генетики... Кожна людина має право на власну думку, на власні рішення, на власний вибір ... Як кажуть мудрі люди: «на все свій час».

Кожний із нас має прийти до Бога – Творця людства - своєю власною стежиною, а тому, робимо свою справу, продовжуючи власні історичні пошуки.

Частина п'ятнадцята

ПОДОРОЖ ДО ТАЄМНИЦЬ ПРАДАВНЬОЇ ІСТОРІЇ ТА ПРАДАВНЬОЇ РЕЛІГІЇ НАШИХ ПРАЩУРІВ

У сиву давнину наші пращури казали ще одну мудрість: «Який пастир – така паства». Давні мужі, міркуючи про закони організації первісного людського суспільства, за приклад брали овечу отару і пастуха. Казали: «у кожної отари має бути свій пастух». В сучасній українській мові давнє шумерське слово «*бан*», «*чабан*» (пастух, пастух овець) трансформувалось у венедському вжитку у «*пан*», а венедське – «*чар*», «*вівчар*» (пастух, пастух овець) трансформувалось у сучасне «*цар*», латинське «*пастир*» (пастух), відповідає давньому хетському «*лапарнас*», «*лапар*» (пастух оленів). Ці слова і зараз визначають керівників держави та духовних поведарів – попів, єпископів, архимандритів (*пастир, пастух, пан, цар*). Покажемо вам такого пастуха (лапарнас) з одного кам'яного рельєфу часів Хетської держави (2тис. до н.е.). Він зображений на олені, що має свідчити, що він пастух оленів – «поводир оленів» – «лапар», «лапарнас» (лапар наш). Зверніть увагу на непритаманну форму палиці (загнутий кінець) цього пастуха оленів. Цей атрибут влади правителя Хетської держави («головного пастуха мешканців держави») запозичений від народів, що випасали овець (шумерів, хатів...) уже в часи малоазійської історії. Поруч подаємо кілька подібних хетських зображень з подібною палицею – символом влади. Подібні палиці бачимо у правителів Давнього Єгипту – фараонів та ... сучасного духовенства.

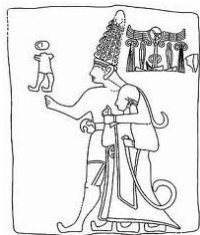
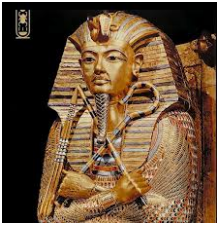

Рис. 17. Сцена возлиняня. Из Малаты

Етнографічні дослідження свідчать, що від старих богів наші духовні поводири (служителі сучасної християнської церкви) відмовились вже давно, а палицю – символ влади (в тому числі і церковної влади) зберегли до сьогодні. Виявляється, від старих богів відмовились – а релігійну термінологію шумерів (пращурів антів, атлантів) та малоазійських хатів (пращурів венедів), такі слова, як: *цвинтар, чотар, вівтар, міся, меса, дяк, молитва, молити, молитись, крамола* («гріх» - християнське визначення – від дохристиянського: «к- Ра- мо- лить», приносити богу - сонцю («Ра») у пожертву молока; дослівно «богу Ра лить молоко»), Богородиця, горниця, гаразд, горе, гора (місце перебування Гора; звідси ймення «Гор» - «той, що перебуває високо, вище гір»; назви кримської височини: «Місхор», «Сіні Хора», «Таш-Хора» або «Тас-Кор», грецьке визначення слова «гора» - АГОРА, АХОРА; рос. прислів'я: «Из-за леса, из-за гор ехал дедушка Егор» (схід сонця), «Пошли в гору дела у Егора» (ранок, схід сонця) і т.д.), хоругва (корогва, корогвь), хори, хор, хоря, хорямб, хорив, хорунжий (козак, що носить і охороняє військову хоругву), хоругвник (церковний служка), хороми, хоромини, хоронити, х(к)орона, хоронка, *хорєпископ* (вікарій), хороводити, пасха, паска, хорошуль (круглий ритуальний періг), святий, свято, ми(і)тра, ми(і)трополит, ми(і)трополія, *митрофорний протоієрей, Ми(і)трофан*, та інші зберегли і використовують до тепер. Від бога, символом якого було сонця (Гор = Хор = Хорус = Хорен = Ра = МитРа = Гер-акл = Гер-кулес, Хер = Херофіл) відмовились, а головні убори – золоті корони, мітри, золоті німби, ріпиди (мало б вимовлялись «рапиди») прикрашені золотом, які символізують сонце, пристосували до своїх потреб і використовують до сьогодні.

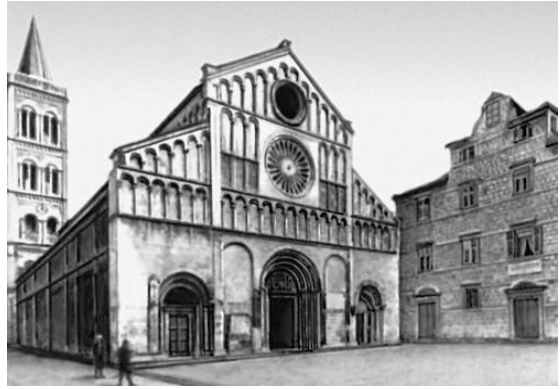

Рис. 240. Христос в образе бога Солнца. Роспись на стекле

Від богів відмовились – а старі храми своїх попередників пристосували до потреб нової релігії. Подивіться, який знак прикрашає храмову браму, через яку проходить інквізиторська процесія у часи середньовіччя ! Так, це знак сонця – старий дохристиянський символ. Більше того, ми бачимо вісім променів, які поєднують цей символ з знаком богині Іштар (Інанни) – «Богородиці». Такі будівлі, з зображенням сонця над головною брамою храму, збереглися до наших днів у Європі, на Кавказі. Читач може ознайомитись з зображеннями таких храмів нижче. Видається, що поміняли лише «прапор» і «символ» старої віри на «прапор» і «символ» нової віри, тобто, сина божого Хора (Гора), символом якого для наших прашурів було сонце, замінили на сина єврейського народу Ісуса Христа, ще й дали йому ймення «сина божого» !!!

І більше нічого не міняли, хіба, до старої істинної віри наших прашчурів домішали вигаданої історичної брехні та нісенітниць, які блукали у головах людей протягом попередніх тисячоліть. Виявляється, що на рубежі, між 10 - 13 ст. н.е. (приблизно), наш народ примусили прийняти чужу віру та забути тисячолітню (!!!) власну віру – своїх дідів та прадідів. І почали нові попи (пастухи наші) служити новому богу. Безперечно справжніх духовних лідерів нашого народу було знищено, а їх місце зайняли «пристосуванці», які продали свою власну душу ворогам і почали прославляти чужого хазарсько-іудейського бога – Ісуса Христа. З часу віровідступництва минуло 1000 років, то як ми – сучасні українці маємо сприймати християнське вчення, яке нам проповідують відступники від віри своїх прашчурів – попи християнської церкви, попи, що прославляють месію єврейського народу та не свого Творця та Месію всього людства !!! ???

Та, продовжимо наші історичні розвідки... Під час церковних ходів та релігійних молебнів співались пісні, які прославляли бога, прославляли Хора (Гора) !!! Пропоную подивитись на зображення «*хормейстера*», який слідкуючи за тактом, керує співом «*хористів*» (Франція, 14 століття). Зрозуміло, що ці співаки у 14 столітті співали вже інші пісні, прославляючи вже нового – «модерного» бога, яким став іудейський пророк - Ісус Христос. Тут доречно подивитись і на зображення українських «*хористів*» – козаків та їх «*хормейстера*» (Україна, 17 століття).

Така пісенна група у дохристиянські часи почала визначатись словом «Хор» (ті, що прославляють Хора, співаючи йому пісні), а самі віршовані тексти, та стиль їх виконання, визначаються словами: «Хорал», «Хорив», «Хорея», «Хорея козацька», «Хорей», «Хореймб», «стих(Х)ора» (суч. рос.мова «стихира»).

Головні метри силляботонічної системи	
ЯМБ	˘ ˘
ХОРЕЙ або ТРОХЕЙ	˘ ˘ ˘
ДАКТИЛЬ	˘ ˘ ˘
АМФІБРАХІЙ	˘ ˘ ˘
АНАПЕСТ	˘ ˘ ˘

Теоретичні	
ПІРРИХІЙ	˘ ˘
СПОНДЕЙ	˘ ˘
ХОРЕЯМБ	˘ ˘ ˘ ˘
АМФІМАКР	˘ ˘ ˘

Науковці подають виникнення цих слів з грецької мови: «*choros*» (хор), «*choreia*» (танок), («*choralis*» (хоровий), від *choros* (хор)). Та, коли починаєш ознайомлюватись з тлумаченням цих слів, поданим науковцями – філологами, то стає зрозумілим, що у наших висновках помилки немає. Всі слова пов'язуються з релігійними традиціями, релігійними віруваннями народів дохристиянської Європи: «Хор» - у ранньохристиянських культових спорудах – простір перед головним вівтарем, де розміщувався хор півчих; пізніше «хором» почали називати всю східну частину церковної споруди; «Хорал» – одна з форм релігійного співу; у поезії – твір урочистого, піднесеного характеру; «Хорей» - віршований розмір; двоскладова стопа з наголосом на першому складі; «Хормейстер» - від хор і німецького *meister* – керівник, майстер – хоровий диригент, керівник хору (Словник іншомовних слів, К., 1974, с.733).

Виявляється, що навіть у релігійних термінах російської православної церкви збереглося слово, фонетика якого засвідчує його дохристиянське походження.

Більше того, це слово можна вважати запозиченням з хатської мови (з мови пращурів майбутніх венедів – пращурів майбутніх українців), адже, пращури росіян вимовляли ймення бога, як – «Хор», а пращури українців – «Гор». Таким чином, «Горное место» є місцем Гора. Тобто, у цьому місці мало бути зображення Гора, його символіка, тощо. Прочитусемо думку російських дослідників:

« *Горнее место* (*Синтрон* – [грецьке визначення (В.Б.)])

Возвышенное место в церкви, на которое ставится сидение (трон) для епископа, митрополита и др. иерархов. На стене апсиды, над Г. М. в нише пишется изображение Христа, сидящего на престоле (иногда на Г.М. изображается икона Воскресения Христова, Оранта, Спас Нерукотворный и др.).»

(Словарь иконописца // azbuka.ru/knigi/slovar_ikonopisca-all.shtml)

Наведені слова свідчать, що і пращури німців, і пращури греків, як і пращури інших народів Європи мали сталі релігійні вірування, яке передувало християнству.

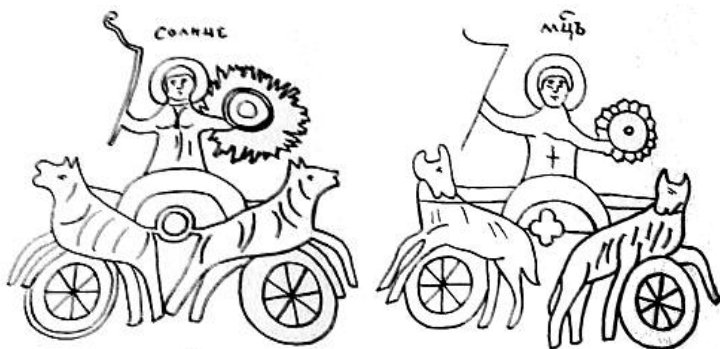
Це вірування народи Європи пов'язували з своїм Творцем – Богом, уособленням якого було сонце – «Хор» (Гор). Споглядаючи на небо, наші пращури молились до свого Творця: «*Отче наш ! Що си на небесах...*».

Споглядаючи за рухом саме сонця, давні народи змогли встановити таке фізичне поняття, як – «час».

Досліджуючи рух сонця та інших зір, людство створило карти зоряного неба.

На них знайшлося місце і сонцю. Такі карти називали словом «Гороскоп» («скупчення зір» ; дослівно «скупчення сонць»). До цих мовних визначень, які пов'язувались нашими пращурами з сонцем можна віднести і такі: «горизонт», «горизонталь»...

Наші пращури вважали сонце однією з зірок. За свій великий розмір, ця зірка вважалась за головну серед зірок. Деякі народи такою головною зіркою вважали місяць.

Алегоричні зображення сонця та місяця бачимо на мініятурі з Угличського Псалтиру (1485 р.) Ці історичні факти підтверджуються наявністю сонячних, місячних (та сонячно-місячних) календарів у давніх народів світу.

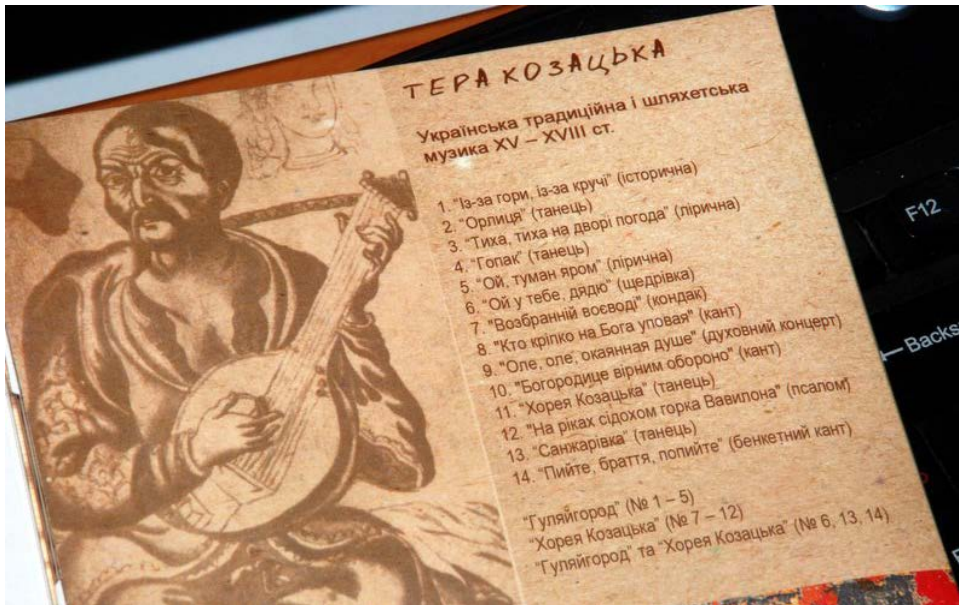

В наш час існує популярний музичний гурт з гучною назвою «Хорея козацька».

Ось, що повідомляє Вікіпедія про назву цього колективу:

«Хорея Козацька» — ансамбль стародавньої музики з Києва. Гурт виконує музику Русь-України різних епох — Середньовіччя, Ренесансу, бароко, класицизму, романтизму та окремі твори ХХ століття, демонструючи пам'ятки української культури від монодії до неоромансу. Пріоритетними напрямками для гурту є епічні жанри, давня епічна традиція... Гурт «Хорея Козацька» виник у 2005 році у Києві.

Його назва походить від назви музичної пам'ятки «Chorea kozacku», що заховалась в клавирній табулатурі 1640 року і зберігається в музичному архіві Братислави (Словаччина).»

Верхня частина стелі перших храмів наших пращурів, де зображувався образ бога Хора – почали називати «*хори*». У грецькій мові місце звідки навідувались наші Творці до землян називається: **χώρας – chóros – хорос** і визначає сучасне поняття «космос», а їжа богів: **αγρίοχορτο – agrióchoro – амбросія** (насправді – «гелій», про що ми розповімо далі).

Східна частина храму (на другому поверсі), де стояли «півчі», які співали пісні, прославляючи Хора (Гора), теж називалась «*хори*». І ці храми наші пращури будували у Єгипті, Малій Азії, на Близькому Сході, у Європі...

ΧÓΡΟΣ (ср.-греч. *choros* — "круг, хоровод, единение, собрание") — в раннехристиянському храмі так називали середокрестіє, омфал, подкупольне простір, символізуюче твердь земну. Поко́ругу на возви́шенні устанавлювали свечі, вони символізували зва́зди. Поздніе такої круг стали замінювати висіаючим під куполом храму полікандилом (многосвечником). Дванадцять свечей или дванадцять звеньев хороса обозначали дванадцять Апостолов. Названіє зв'язали со словами молитви: "вместе помолимся". Хоросы изготавлювали из бронзы или меди, инюгдаархитектоническими с крестом в центре.

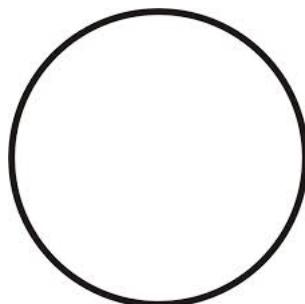
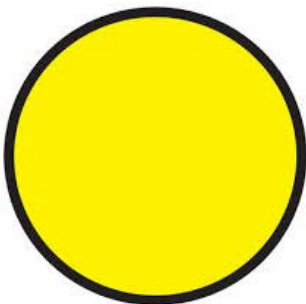

Прославляючи свого бога Хора (Гора), наші прашури танцювали в його честь.

Ці танці мали своє визначення: «*Хоровод*», «*Хора*», «*Хоро*», «*Хоро-Хоро*».

Цього бога, у дохристиянські часи, вшановували і інші народи, про що свідчить подібність назв танцю у болгар, македонців, сербів, хорватів, румун, греків, грузин, турків, вірмен, ... євреїв (? [В.Б.]).

Привертає увагу назва танцю у сербів та хорватів – «коло». Таким чином, фонема «хоро» тотожна фонемі «коло», де «к», у мові сербів та хорватів, заміщує «х» у мовах інших народів. Отже, слово «хоровод» тотожне слову «коловод» («коловрат»), тобто «водити коло», «робити коло» (рос.«становиться в круг»). Але, етимологія слова «хоро» насправді більш заплутана ніж видається. Слово «Хор» (гор, ёхор, егор) у сиву давнину визначало поняття «сонце», а вже форма сонця визначила нове поняття - «коло» (рос. «круг») – «хоро», та ім'я бога – Хор (Гор) - «Сонце» !

При вимові слова представники одного народу вимовляли «х», іншого – «к»: хрест – крест, хто - кто, хата - ката (тюркське «фортеця»), хоро – коро – тобто - коло, адже слово «корона» мало означати, що головний убір правителя та його дружини має форму кола. «Корона» це символ «сонця» - символ бога – Хора (Гора).

Сучасне українське слово «гармонія» болгарини вимовляють – «хармонія»...

Х́ора (болг. *хоро*, макед. *оро*, серб. *коло*, хорв. *kolo*, рум. *hora*, греч. χορός, груз. ხორბუძი, "khorumi" , тур. *horon*, арм. հորա շիր, *shurch par*, ивр. הורה, *horah*) — народный танец-хоровод у болгар, македонцев, сербов, хорватов, румын, греков, грузин, турок, армян и евреев.

Исполняется обычно под аккомпанемент оркестра. Также — музыкальная форма.

[http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A5%D0%BE%D1%80%D0%B0_\(%D1%82%D0%B0%D0%BD%D0%B5%D1%86\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A5%D0%BE%D1%80%D0%B0_(%D1%82%D0%B0%D0%BD%D0%B5%D1%86))

Постає цікаве питання, невже євреї визнавали нашого дохристиянського бога ?

Уважно ознайомившись з повідомленням, ми встановили, що такий танок – «єврейська хора» був створений лише у 1930 р.р. Барухом Агадаті (Каушанським), тому його інколи називають «Хора Агадати». Таким чином, якщо для більшості із зазначених народів цей

танок є давнім, народним, тобто, містить у собі певні історичні традиції прашурів, то для євреїв цей танок - новітній. Безперечно, дослідники, які готували цей матеріал для Вікіпедії, забули про росіян, білорусів, українців, поляків та про... бурят, якутів, евенків, тунгусів, долганів.

Російська дослідниця робить цікаве спостереження:

«Крестьянство, племенные союзы, племена Центральной и Северной Азии, поныне пять народностей Сибири, якуты, дагестанцы (род эвенов), буряты, ственные иконы, предельно развитые искусства. Соответственная география распространения едра - Грималье, Северное Зейбае, бассейн реки Лены, низовья Енисея, Таймыр и часть Младенской области. Возрождение всех этих народов, приняты у васея, приюче этнические компоненты, уйденого круга. Три основных народа, у кого бытует едра, соответствующая культура, музыкально-танцевальные якуты, монгольские буряты, предельно развитые искусства. У всех функций народов Центральной Азии и Дальнего Востока - монголы, маньчжуры, предельно развитые искусства. Амур - крестьянство, племена, этносы у всех приюченных народов, кроме якутов»

(Давние иртыцы бурят // Бабува ВД // http://www.baikal-ce... igry_tancy.htm)

Назва цього давнього народного танцю посприяла виникненню таких новітніх слів, як: «Хореографія», «Хореограф», «Хормейстер». І це історичний факт !!!

Один з дослідників віднайшов у російському народному фольклорі давній дохристиянський вислів «жили в лесу, молились колесу». Так говорили ще сто років тому старші люди, проживаючи у Сибіру (записано в Ішимському районі сучасної Тюменської області). Окрім цього факту він робить цікаве зауваження : «Но кроме "коло" - годового колеса, существует еще и "хоро" - часовое колесо».

Знаходимо ще одне цікаве повідомлення у цього автора: «Кстати, изначально гороскоп (греч., hora - час, skoreo - исследую) означал наблюдение именно за часом восходящей звезды. В таком случае 12 солнечных дев - это все тот же образ поляницы или часовая характеристика Солнца в зависимости от поля гороскопа, по которому и возможно делать точные предсказания.»

(Вопросы к истории: «Жили в лесу, молились колесу» // bvsv.livejournal.com/73723.htm)

Наголосимо, що російський дослідник помиляється, бо грецьке слово, яке визначає поняття «час» фонетично оформлене, як «оро», а не «хора».

Сучасне грецьке слово ώρα («оро» - час) треба розуміти, як зіпсоване у далекому минулому слово «ора», яке знаходить паралелі в тих самих поняттях в українській мові «Ра» (сонце) та «пора», (по Ра – «час», «вже час»), «пора року» (сезон) – наприклад, «літня пора», тощо. Зазначимо, що слово – «ора» – «о Ра» (О сонце !!!) у грецькій мові давно вже втрачене у визначенні «сонце», що свідчить про те, що воно було звичайним запозиченням з іншої мови- хатської (венедської). Структура запозиченого слова схожа до слів «осанна» (О шана !), «Осиріс» (О силіс ! – «о сильний», де єгипетське - «р» замінило хатське (венедське) - «л»).

У сучасній грецькій мові поняття «сонце» визначається словом ήλιος (ілііос), яке дає нам зрозуміти значення і походження християнського імені Ілья (рос.), Ілля (укр.), Св.Ілля – (святкується 2 серпня). Дослідники християнської релігії вказують, що історія цього святого має дохристиянське – язичницьке коріння, а його життя пов'язують з 9 ст. до н.е. І це істинна правда !!! Адже, грецьке ім'я Ілля означає «той, що присвячений сонцю» !!! Стає зрозумілим, що куляста форма сонця нагадувала нашим далеким пращурам форму колеса. У давнину на вшанування бога – сонця влаштовували танці з « колесом –сонцем ». Таке свято було не одне . Бога – сонце вшановували протягом чотирьох періодів року (зима, весна, літо, осінь). Такі періоди у мові наших пращурів визначались словом «сезон», яке означає «се зон» (zonn – сонце). Тобто, такі цикли визначались за місцем розташування сонця. Весною та літом жінки в честь бога плели вінки у формі кола з трав та квітів, а восени та зимою робилися ці кола («колеса») з стебла пшениці, куди вплітались гілочки калини, сосни, ялинки з шишками.

Слово «сезон» та «сонце» в мові наших пращурів були пізнім запозиченням з мови пращурів сучасних німців (з 7 ст. до н.е.). Хати (венеди) оздобили німецьку основу «zonn» вказівним займенником «се», а шумери (анти, атланти) – вказівним займенником «це». Власним визначенням у венедів було слово «Ра», звідси в сучасній українській мові слова «ранок», «вчора», «позавчора», «завтра», «післязавтра», «разом», «разу», «раптом», «пора»...

У пращурів росіян – лувійців також світило визначалось цим словом, що вказує на те, що і пращури лувійців і пращури венедів творили історію Давнього Єгипту. Більше того, вони принесли це слово – «Ра» у Єгипет (у кін. 4 тис. до н.е., приблизно у 3300-3100 р.р. до н.е.).

В сучасній російській мові знаходимо ті ж самі відповідники – «**р**асвет», «**в**чера», «**п**озавч**ер**а», «**з**ав**т**ра», «**п**ослезав**т**ра», «**с**разу», «**р**адуга», «**р**абота»...

У пращурів сучасних козаків – шумерів (антів, атлантів) світило визначалось словом «Гор», звідси в українській мові похідні слова «**г**оризонт», «**г**ороскоп», «**г**оре», «**г**ора», «**г**орниця», «**г**оразд» (зіпсоване сьогодні – «гаразд»), «за**г**орнути»...

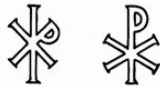
Пращури росіян – лувійці запозичили його у своїй власній формі – «Хор», звідси похідні слова «**х**орошо», «**н**ехорошо», «**х**оронить», «**х**оругва», «**х**орунжий», «**х**оровод», «**х**ор»...

Більш детально зупинимось на етимологічному визначенню слова «горе» (синоніми – *біда, лихо, нещастя*). Чому ці слова визначаються загальним поняттям «горе», яке ми розуміємо, як імення нашого бога – Гора. В часи лихоліття наші пращури молились і звертались до свого Творця – «Горе, (!) ... », просячи захистку та допомоги.

До бога не можна звертатись без зайвої необхідності, тому такі звернення можна було чути лише в часи справжніх лихоліть. Такі скрутні часи нещастя, біди, лиха і почали визначатись словом-зверненням – «Горе !...». Звідси «горювати» (просити Гора про допомогу!). Наші пращури – ковалі, виготовляючи шаблі, обов'язково їх освячували в честь бога сонця - Хора (Гора). Їх називали «королужний меч», «королужна шабля» (зброя освячена богом Хором). Шаблі із дамаска і булата називались «*королуґ*» (*хоролуґ, харалуґ, харалуґь, хорев, хоролужь, хорасан, карахорасан*). Можна стверджувати, що метал, з якого виготовляли шаблі, проходив почергове загартування у вогні (усоблення сонця – Хора [Гора]) та воді. Секрети виготовлення такого металу, та зброї з нього, пробують віднайти сучасні ковалі і в наш час. Пращури українців, виковуючи зброю, освячуючи її в честь юога Гора, для роздмухування вогню використовували «горн», «горнило».

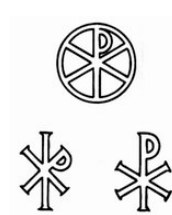
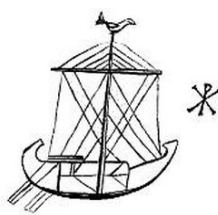

Частина шістнадцята

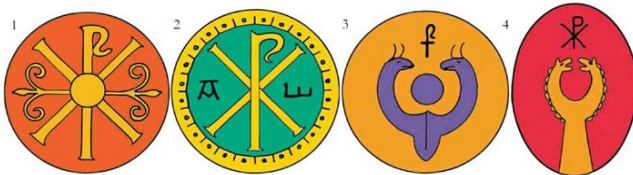
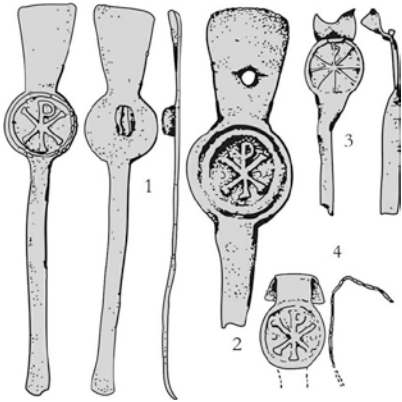
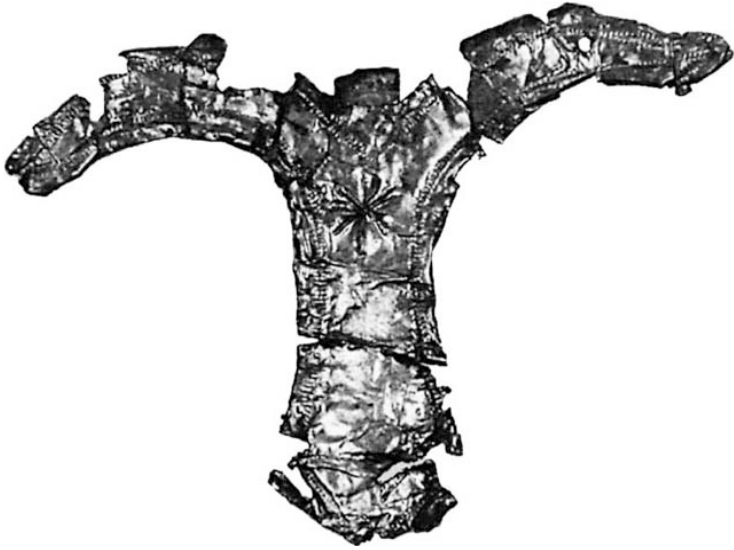
ЗНАК – СИМВОЛ БОГА ГОРА (ХОРА) НА СТАРОДАВНІХ ПАМ'ЯТКАХ АРХІТЕКТУРИ, МИСТЕЦТВА ТА ІСТОРІЯ ЙОГО РОЗПОВСЮДЖЕННЯ НА ТЕРЕНАХ ПІВНІЧНОЇ АФРИКИ, СХІДНОГО СЕРЕДЗЕМНОМОР'Я, КАВКАЗУ ТА ЄВРОПИ

Потрапивши до Греції та Риму з теренів Північної Африки та Східного Середземномор'я, цей знак використовувався в «язичницьких» - дохристиянських храмах, на релігійних зібраннях, викарбовувався на монетах, на гробових плитах, посуді, будівлях, , військовому обладнанні (шоломи, щити, «хоругви»), на державних спорудах, тощо.

Зображення на картині «Хрещення князя Володимира у Херсонесі» може свідчити, що володар Київської Русі приймав нову віру – християнство у будівлі старого – «язичницького» - дохристиянського храму, який був збудований на честь бога Хора. Про це свідчать численні зображення знаку на стінах споруди.

Назву «Херсонес», ніби то грецьку, деякі дослідники цілком слушно виводять від імені бога Хорса – «місто сонця», «місто Хорса» (Хора, Гора). Назва формувалась, на наше переконання, наступним чином: Коросунь (Хоросунь) – Корсунь (Хорсунь) – Корсунес (Хорсунес) – Херсонес.

Існує село *Хорли* (Каламчакський район Херсонської обл..)

Топонімічні відповідники на теренах України з основами «Хор» (Гор) наступні:

Хорів, Хорлути, Хоробичі, Хорівець, Хорол, Хоростків, Хорохорин, Хорушевка, Хорошів, Хорошки, Гора, Гординя, Горбачі, Гордіївка, Горенка, Горинка, Гореничі, Горинчиво, Гориляди, Горлівка, Горники, Горонда...

Знаючи, що гаплогрупа R1b (Y-ДНК), богом якої був Гор (Хор, Ехор, Єгор), зародилась у 4 тис. до н.е. на теренах Східного Сибіру, варто уважно подивитись на топоніми Далекого Сходу та Північного Казахстану, де знаходимо село *Хоро* у Верхньовілюйському улусі Якутії, село *Хоро* у Сунтарському улусі Якутії, село *Хор* на березі річки *Хор* (Хабаровський край), поселення *Хоргос* (Алмаатинська обл. Казахстану) на річці *Хоргос* (*Хор-гос*). Як тут не згадати полтавську річку *Хорол* (*Хор-ол*). Про етимологію слова *Хор* (*Гор, Ехор, Хоро* (*Коро, Коло*), *Егор, Гор, Григор*) ми розповімо трохи далі.

Термін «язичництво» не є вірним, з точки зору філології, тому автор взяв його у лапки.

Слово «Язь» («Азь») означає «писати» з шумерської (тюркської) мови.

Порівняйте «Азбука» (дослівно книга, про написання [*азь*] знаків [*букв*]).

Це слово вживається більше 5500 років. Слова «язичник», «язичники» визначають людину (людей), як «письменну» («письменних»). Цими словами анти визначали себе, як народ письменний, освічений. Вочевидь, вони були відвертими ворогами християнської віри. В перші часи нашої ери саме ця освіченна частина тогочасного суспільства наших пращурів боролась проти нав'язаної нової хазарсько-іудейської віри у месію, сина божого

Ісуса Христа. Тому, слово «язичник» стало пізніше визначати мовою церковнослужителів – християн – «противника християнства», «поганина», «дикуна», «нехрещеного» (див. «Спочатку було слово...» // «журнал «Дивосвіт» №4, грудень 2011, с.32). Автор пропонує науковцям (історикам, філологам, культурологам, політологам, етнографам) виключити з мовного вжитку слова: «язичництво», «язичницька віра», «язичники» і вживати такі терміни: «дохристиянські вірування», «дохристиянська віра», «противники християнства», «противники християнської віри».

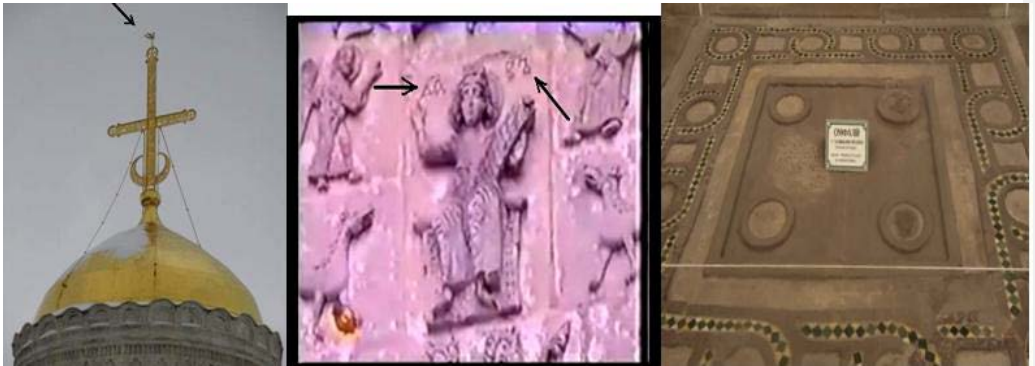
На наведених вище зображення видно, що у багатьох випадках збереглися ознаки нищення знака «ХОР», як і іншої символіки попередньої віри.

Тобта, церковнослужителі пристосовували старі храми для потреб нової віри.

В історичній науковій літературі, для визначення храмів, які передували християнству вживається термін «капище» (печера).

Чому, саме це слово, так припало до душі літописцям християнства та християнської історії ? Щоб принизити релігійну віру попередників, зробити їх дикунами, неписьменною гололотою, примітивними мешканцями капищ –печер !!! А тепер, прошу подивитись на ці «пристосовані печери» з позиції освідченої людини 21 століття.

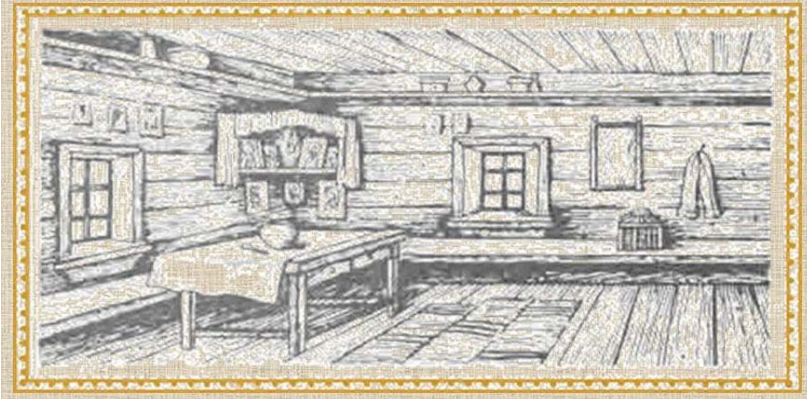
Це спостереження не є авторським, його зробили інші дослідники. Наведені ними докази, на наше переконання, є вагомими. Вони є беззаперечними, отже, вони є науково-обґрунтованими !!! Ці пошуковці вказують на написи «Дажь... (Дажьбог)», на стінах храмів, на заштукатурину (приховану !) частину старої мозаїки чи розпису, на рельєфні зображення дохристиянських богів та їх символів – знаків (див.)

В кожній садибі наших пращурів існувало спеціальне місце для вшановування бога. Це місце прикрашали вишитими рушниками, уквітчували, ставили дідуха – сніп пшениці. Кімната така називалась «горниця», «горинка» (східна частина будинку). Таку чисту кімнату ще називали словом «світлиця» або «горенка ясна» Така кімната, як правило, знаходилась на другому поверсі будинку (східна частина будинку).

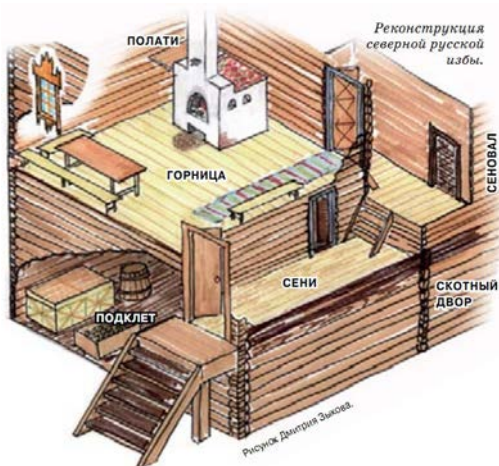

Интерьер горницы отличался от интерьера внутреннего пространства избы присутствием голландки вместо русской печи или вообще отсутствием печи. В остальном хоромный наряд, за исключением полатей и помоста для спанья, повторял неподвижный наряд избы. Особенностью горницы было то, что она всегда была готова к приему гостей.

В українській мові широко вживаються слова «горішній» (верхній), «горище» (верхня частина будівлі). В хатках бідніших людей існував прикрашений, уквітчаний кут (у східній частині), де молились богу Гору (Хору, Хорсу), символом якого було сонце. Дослідники зазначають: *«Коли наші пращури будували хату, то починали це робити з кута східної сторони, де у майбутньому мав знаходитись домашній іконостас».*

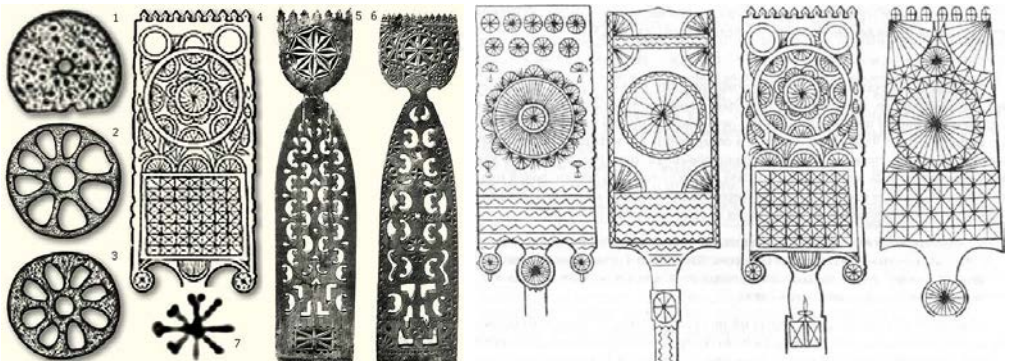

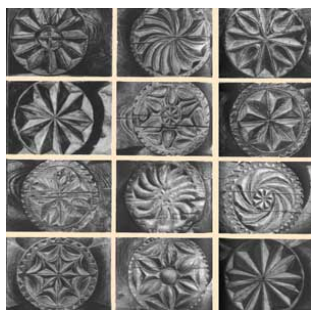
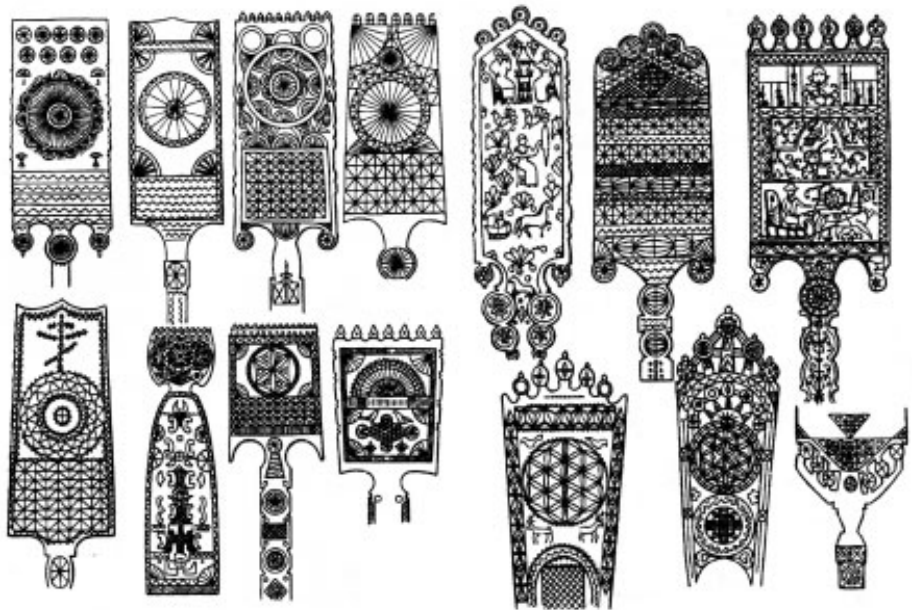
Російські дослідники зазначають: «Горница - жилое помещение в верхней части строения; Горенка – «небольшая горница». Рубились горницы на подклетах. В сравнении с избой, горница более чистая, светлая постройка. Находилась она позади избы, окнами к огороду; Горница на жилом подклете; над воротами горенка; над сенями горенка теплая» (Краеведческий альманах «Вологда»). Церкви на честь бога Хора (Гора) називали «хоромами» та «хороминами». Від цієї повної назви «хороми» пізніше утворилась усічена назва «храми». Таким чином, від прадавнього українського слова «Гор» є похідним – «горница», а від прадавнього російського слова «Хор» - «хоромь», «хоромины». Це підтверджується наявністю у російському фольклорі двох подібних приказок: «Горница хороша, да окна кривы» та «Хоромина хороша, да окошки кривы», які засвідчують тотожність значень цих слів (Гор = Хор, Горница = Хоромина).

Рис. 75. ПОЛОЧАНЕ ПРЯЧУТСЯ ОТ «НАВИЙ»
В СВОИ ХОРОМИНЫ. 1092 г.
(минниатора Радзивиловской летописи)

В народній архітектурі народів Європи широко використовували сонячні (солярні) символи. Їх використовують і в наш час. Покажемо кілька таких ілюстрацій, які помістив у своїй праці «Язычество Древней Руси» (М., Наука, 1988) відомий радянський історик Б.О. Рибаків.

made-in-ukraine.info

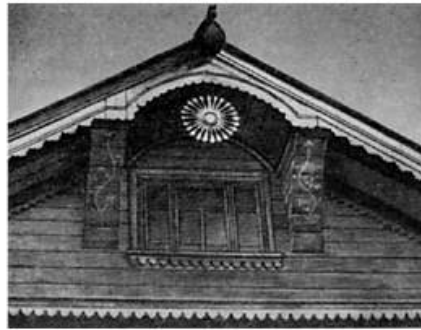
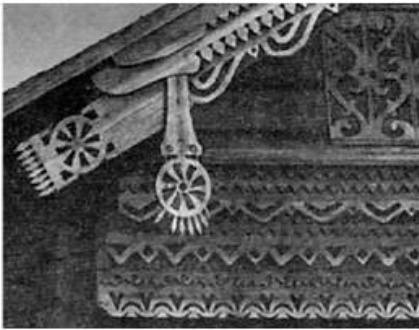
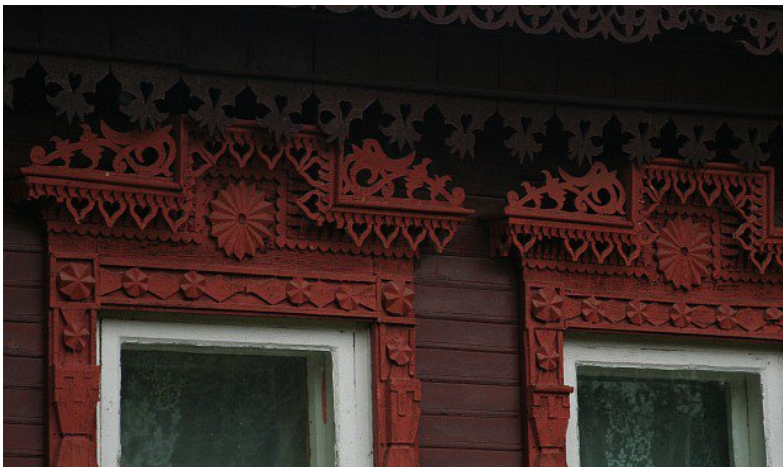

Рис. 78. СИМВОЛЫ ЗЕМЛИ И СОЛНЦА
НА ПРИЧЕЛИНАХ И «ПОЛОТЕНЦАХ» (фото)

У пізніші часи, з поширенням чужинської християнської віри, на пам'ятках архітектури з'являються символи нової віри - хрести та іудейські шестикутні зірки, шестипелюсткові квіти, тощо.

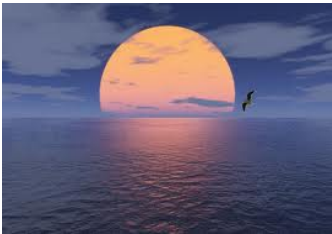
Читачі, можливо, звернули увагу, що автор залучає багато слів з сучасної російської мови, розповідаючи про свої розвідки у галузі прадавньої української історії.
Так, та не так !!!

По – перше. Деякі з наведених слів використовувались у ті далекі часи, як пращурами росіян, так і – пращурами українців. Наприклад: *хороми, хоругва, хор, хори, хоронити, охороняти, охоронець (захищати свою віру, захищати Хора), хорошо, горазд («добре»), в сучасній українській мові зіпсовано на «гаразд», також, існує сербське чоловіче ім'я Горазд), не хорошо, не горазд («не добре»), в сучасній українській мові вимовляється «негаразди» [неприсмітості, погані справи], хорунжий, горниця, горизонт, (місце, звідки з'являється Гор(сонце)), гороскоп (карта зоряного неба, дослівно «скупчення сонць(зір)), «Бог(Г)ор(р)одиться, Діво радуйся !» = Богородиця ...*

Слово «горизонт» означає також - «півсонця», де основа «гор» (сонце), а «зонт» (півкола). Таким чином, місце появи Гора (сонця) наші пращури визначали словом «горизонт». А першим призначення «зонта» була необхідність ховатись від пекучих променів сонця (зонт – «сонце»), а вже значно пізніше, і від дощу.

Це слово з філологічної точки зору семантичне слову «радуга», де основа «ра» (сонце), а «дуга» (напівколо) та слову «хоробрий». Російське визначення «храбрый», від якого утворене давнє ім'я Храбр, походить від повної форми слова, яке збереглось у сучасній українській мові «х(о)р(о[а])брий». Останнє слово тотожне словам «радуга», «горизонт», адже, «хор» + «обрі(и)й» = хоробри(і)й (сонце на горизонті – на обрії).

Таким чином, слова «гор», «хор», «ра», «мітра», «сонце» тотожні за своїм визначенням – «сонце», «знак сонця».

Читачі питають, але ж чому в сучасному значенні слово «хоробрий» означає «сміливий»? Тому, що у сиву давнину жерці забороняли простим смертним дивитись на схід сонця. Це було прерогативою лише богів та їх намісників на землі – правителів держави (царів, фараонів, жерців). Вочевидь, під час самого сходу сонця, до його повної

появи над горизонтом, до появи «повного сонця», звичайні люди мали молитись («*к ра мо лити*» (ст. укр.), «*к ра мо лить*» (ст. рос.)), стоячи навколiшки («*рачки*», «*раком*»).

За порушення цих вимог людина каралась смертю. Таким чином, той хто, звичайно потайки, споглядав на сходження сонця, ризикував власним життям. Такого сміливця називали «хоробрим» («той, хто, ризикуючи власним життям, споглядав на обрії Хора - сонце», « той, хто дивився на схід сонця, на схід Хора (Гора) ») – «Хор + обрій». Процес моління богу Гору ще визначали словом «*гор- битись*», «*гор-ба-ти-тись*» (поклоняться Гору), яке тотожне прадавньому російському словосполученню «*б^ить поклоны*» (челом *б^ить*). Згадайте народне прислів'я: «заставити дурня богу молитися – він лоба розіб'є», яке свідчить, що молитва та звернення до бога має бути щирою. Без віри не може бути щирої молитви !!!

У попередньому матеріалі (*Атлантида*) ми довели, що слово «*старик*» насправді не походить з мови лувійської (далекої попередниці сучасної російської мови), а має хатське (венедське) коріння. Тобто, походить з мови - попередниці сучасної української мови, і утворене з двох самостійних основ «*ста*» (сто) та «*рик*» (укр. синонім «літо», суч. рос. «год»). До речі, слово «год» є запозиченням з мови шумерської, про що автор теж писав.

По-друге. За ради історичної об'єктивності, ми наголошуємо, що історія пращурів сучасного російського етносу є не менш глибокою (!!!), ніж історія пращурів сучасних українців.

І одні, і другі, були причетні певною мірою до творення прадавньої історії Східного Сибіру (8-5 тис. до н.е.), Месопотамії (4 тис. до н.е.), Давнього Єгипту (з кін 4-го тис. до н.е.), Малої Азії (кін. 4 тис. до н.е. – 7 століття (!!!) до н.е.), тощо.

По-третє. Вже, у середині 5 тисячоліття до н.е., пращури сучасних росіян та сучасних українців мали власні етнічні утворення, творили свою власну історію, мали свою окремішню мову, ментальність, культурні звички, тощо. Вже у 3 тис. до н.е. вони почали ворогувати між собою на теренах Єгипту (Сет – Гор). Пізніше, ця давня історія боротьби знайшла відгомін в казках (народних переказах) росіян та українців (Ілля – Святогор), євреїв (Мойсей – Аарон) та єгиптян (Сет – Гор). Про це автор змістовно розповість у наступних розділах дослідження.

Вже у 2 тис. до н.е. пращури росіян, українців, поляків, литовців відрізняються, як різні народи на теренах Малої Азії, в межах спільної Хетської держави: «народ Хатти», «народ Лувії», «народ Пала». Останні – палайці - були пращурами сучасних поляків. А зараз, автор знову хоче повернути увагу читачів до моменту «Благовіщення», тобто, до моменту, коли Іштар (вона ж : Інанна, Оранта, Астарта, Ізіда (Ізада), Хатхор, Богородиця, Покрова, Марія), тобто, «богиня - у якої тисячі імен», отримує звістку про майбутнє народження сина божого.

Частина сімнадцята

«БОГОРОДИЦЯ» ТА ТАЄМНИЦІ НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО – ГОРА, ЯКІ БУЛИ ПРИХОВАНІ ХРИСТИЯНСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ, І ЯКІ ЦЯ ЦЕРКВА НАМАГАЛАСЬ ЗНИЩИТИ, ПРИХОВАВШИ ПРАВДУ ВІД ЛЮДСТВА

Зображення на мармуровій плиті, яке ви зараз побачите, яскраво свідчить, що ймення майбутньої дитини «Хор» (Гор).

Голуб – «ангел», з шумерської мови «володар неба», де «ан»(небо), «гель» (володар) приносить звістку Бог(Г)ор(р)одиці про майбутнє народження дитини та вказує ймення її

– Хор (Гор). До речі в давній іудейській мові, основа «ель», як запозичення з шумерської «гел», визначає поняття «бог».

Ця основа присутня, як складова частина, у багатьох єврейських біблійних іменах – Даніель, Міхаель..., навіть, у сучасній назві країни - Ізраїль (Ізраель, Ізраєль).

Етимологічне визначення, яке ми зараз наведемо, наводиться уперше. Воно суперечить сучасному визначенню, яке подають єврейські дослідники та науковці.

Отже: «Із» (прийменник, подібний до прийменників: «Іш» (**Иштар**), «Іс» (**Ис(С)ус**), «іс» (**ислам** = **іс(е)лам** [назва вчення, утворена від назви місцевості, де воно виникло - Елам]), «с» (**с**лугівані – мешканці малоазійської країни – Лувії, а в наш час – **с**лов'яни), «с» (**с**армати – мешканці Армації (в наш час - острів Армація, поруч острова Касос, а у першій половині 3 тис. до н.е., одна з частин острова Карпати (суч.Карпатос); сармати – народність, яка, пройшовши через територію сучасного Ірану, разом з шумерами та малоазійськими хатами прийняли участь в захопленні Малої Азії та островів Східного Середземномор'я; ці події датуються кін.4 тис. до н.е. [3300-3000 р.р. до н.е.] та подібний латинському прийменнику «аб» (з): **аб**анти, **ав**хати, **аб**хазити).

«Ра» – ймення бога сонця – «Ра», а «Ель» (ель) – слово – «бог».

Загалом, назва країни «Ізраєль» (із – Ра - ель) визначає її мешканців, як таких, що прибули з країни, де шанують бога – сонце («Ра») – з Єгипту !!! Цим словом, давні євреї давали знати своїм новим сусідам на Близькому Сході, що вони народ, який попередньо проживав у Єгипті, що вони вийшли з Єгипту.

Анти, вказуючи на зображення бога Хора (Гора), казали: «Хор це», венеци – нащадки малоазійських хатів повторювали: «Хорсе», долучаючи вказівний займенник «се» до ймення – «Хор». Це ім'я в їх вимові стало промовлятися, як «Хорсе», а пізніше - «Хорс». Якщо заглянути в сучасні міфологічні словники, то прочитаємо наступне:

«Хорс – бог сонячного диска, око неба. Ласковий и добрый бог, который всем отдаёт своё тепло. Победить его никто не может, потому что подступиться к нему нельзя; поднимается он выше всех на небе. Представляется молодым красивым юношей.

На идолах бога Хорса были изображены солнечные знаки. Хорс – бог пантеона Киевского князя Владимира. «Даже попове и книжници» веруют в Перуна и Хорса, «подкладывают им требы и куры им режут» жалуются поучение неизвестного автора 13 века...»

(Н.М. Никольский, «История русской церкви», «Персонажи славянской мифологии – рисованный словарь», К.1992, с.200).

Автор вважає, що у повідомленні 13 століття не випадково згадуються поруч Перун (Перкунас) і Хорс (Гор, Хор). Перший (Перкунас) був головним богом хетів (пралитовців), а другий (Гор - Хор) – шумерів (атлантів, антів – пращурів українців). Тому в пантеоні богів союзної держави, якою була «Київська Русь», вони згадуються поруч, як головні боги. Поряд з Перуном і Хорсом часто згадують Дажьбога (Рода) – бога малоазійських хатів (венеців – пращурів українців).

Більше того, літопис згадує Перуна і Хорса (Хора - Гора), як богів, що метают блискавки.

Наші пращури вважали, що коли бог дощу «Дажьбог (Род)» посилає хмари, які закривають сонячні промені сонця - «Хорса» (Хора, Гора), то останній - Хорс, щоб їх розігнати, посилає «стріли» (блискавки). Отже, наші пращури просили у Дажьбога (Рода) дощу, а у Хорса – сонячних променів і тепла.

Українське слово «*горготати*» (укр. синонім «*гриміти*», рос. «*громыхать*») свідчить про істинне визначення слова «*горготити*» - ([бог] «*Гор гримить*», [пускаючи блискавки] = «Гор + готати («гатити» - бити) = «Гор б'є»).

Дажьбог (Род) – «бог», або «бог дощу». Ймення могло бути утворене від словосполучення: «*Дай же бог*» - «*Да(й)ж(е)ьбог*», або лувійської форми «*даждь (дождь) Бог*», тобто, «бог дощу». Таким чином, *Дажьбог (Род)* – «бог, що посилає на землю дощ».

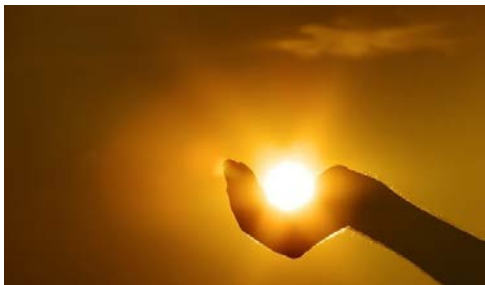
Перун (Перкунас) – «бог, що метає метеоритне каміння» (з хетської мови «перун» (скеля, камінь), також, нагадаємо назву одного з каменів на Дніпрі, поблизу острова Хортиця – «Перун»). Саме «перуницями» наші пращури називали метеоритні дощі, які особливо помітні у серпні місяці. Наші пращури знали, що це «каміння» містить залізо, тому знахідка такого каменю «перуна» важалась особливою подією. Автор впевнений, що перша залізна зброя наших далеких пращурів була зроблена саме з такого метеоритного каміння.

Хорс (Хор, Гор) – бог сонця, що метає вогняні блискавки під час дощу, під час грози. *Дажьбог* був одним з головних богів малоазійських хатів (пізніших венедев) – богом землеробів. Головним їх богом був *Гор (Хор, Хорс)* – бог сонця.

Хорс (Хор, Гор) був головним богом і для шумерів (антів, атлантів) та хетів (пралитовців).

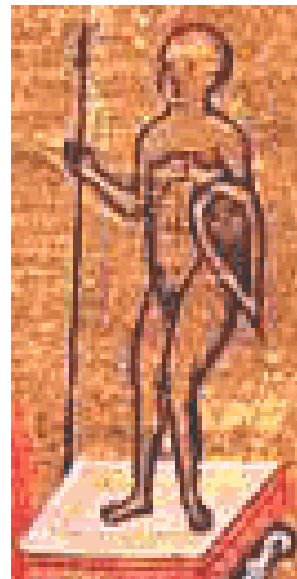
Перун (Перкунас) – бог грози та метеоритного дощу, вочевидь, був одним з головних богом литовців, і цим був подібний венедевському *Дажьбогу*, а метаючи блискавки – «перуниці» (метеоритний дощ), був подібний до *Хорса (Хора, Гора)*.

Виявляється, що ще у 13 столітті нашої ери (ще 800 років тому !!!) наші пращури вшановували свого бога Хора (Гора), символом якого було сонце. Навіть «попи» та «книжничі» не хотіли визнавати нового вчення про хазарсько-іудейського месію Ісуса Христа. Зазначимо, що сонце було головним об'єктом поклоніння у всіх народів світу. Це яскраво демонструють наступні зображення.

Уважно подивіться на кілька зображень, які засвідчують боротьбу наших пращурів проти хазаро-іудейського християнства. Бачимо не тільки спалення нашими пращурами перших шанувальників християнства, але й зображення Гора (Хора) на почесному п'єдесталі. Напис, на думку автора, свідчить наступне: « *Свя*тый Г..(ор), (та) *отроци вь печи* », де етимологічне визначення слова «*отроци*» треба розуміти, як «ті, що зреклись («отреклись») Гора».

На зображенні з давніх літописних книг до нас дійшло ще кілька зображень бога Хора (Гора) на Київській горі, хоча до цього часу науковці це зображення трактували, як «поклоніння Перуну». Що вказує на те, що це зображення саме головного бога наших пращурів – Хора (Хорса, Гора), а не іншого бога? Наявність оселедця на оголеній голові та оголене тіло маленького Хора (Гора). Все це знаходить свої паралелі з прадавніх зображень з Давнього Єгипту та на зображенні з Арки Костянтина у Римі. На іншому стародавньому зображенні бога Гора бачимо спробу митця подати зображення оселедця, що звисає з голови, окресленю лінією. Поруч читаємо напис, що скульптурне зображення було зроблене з золота - «тело златое». На наше переконання саме жовтий, золотий колір скульптури мав свідчити про бога Гора (Хора) – символом якого і було сонце !!!

Рис. 75. Игорь с язычниками идет на роту к идолу Перуна, а христиане — к церкви св. Ильи. Миниатюра Радзивилловской летописи. XV в.

Прощу звернути увагу на попередню мініатюру. Перші християни йдуть до церкви св. Іллі, але ж, з грецької мови «іліос» («сонце») !!! Таким чином, запозичуючи все у своїх попередників, християнська церква розбудовувала свою власну «історію».

Рис. 74. Олег идет на роту при заключении мира с Византией. Миниатюра Радзивилловской летописи. XV в.

Подивіться на зображення «ідола» знайденого мінськими драйверами у річці Дрисса (Россонський район, Вітебска область, Білорусь). На чолі бога видно коло з восьмикутними перехрестями. Цей знак відповідає знаку Інанни (Іштар, Ізиди, Астарти, Оранти, Макоші (Маланки) - Марії, Богородиці, Покрови) – матері сина божого.

Отже, цей бог, хоча і не відповідає «канонічному» образу, теж є зображенням Хора (Гора, Хорса). Науковці датують білоруську знахідку, як пам'ятку дохристиянського мистецтва 6- 12 ст. Ця знахідка, як і повідомлення невідомого автора 13 ст. (*«Даже попове и книжници» веруют в Перуна и Хорса, «подкладывают им требы и куры им режут»*) свідчать, що нове хазарське (єврейське) вчення про спасителя Ісуса Христа нашими пращурами не сприймалося, не визнавалося, тому українці і повторювали з кожним наступним поколінням народну приказку: *«Бог не Яшка !!! – знає кому важко»*. Цим засвідчувалося, що наші пращури мають свого бога ! Знають його ймення ! І ймення йому – Хор (Гор, Єгор, Ігор, Хорсе, Хорс) !!!

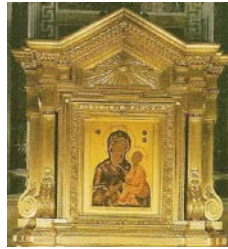
Більше 1000 років, після виникнення нового релігійного вчення про Ісуса Христа, наші пращури продовжували вірити своїм богам. Після того, як на теренах Європи запанувало християнство, стару віру почали принижувати, знищувати. Одна з мініатюр стародавнього літопису доносить цікаве зображення такого факту. Священне місце з вівтарем, із зображенням бога Хора (Гора, Хорса). Горить священний вогонь (!!!), а поруч людина випасає козу. А може ми помиляємось, і ця коза є жертвою ?

Українські козаки були нащадками антів (атлантів) та поклонялися Хору, тому зрозумілим стає для нас і етимологія місця розселення козаків – острова **«Хортиця»** (місце перебування воїнів, місце, де вшановували Хора). На острові Хортиця існував камінь, який за народними переказами, називали **«Перун»**. Про це знаходимо повідомлення, як і малюнок тої скелі, у відомого історика козаччини – Дмитра Яворницького. Подивіться уважно на зображення **«Око Гора»** з пам'ятників єгипетського мистецтва та на його пізніший відповідник у християнському мистецтві.

Наперед зазначимо, що зображення з Давнього Єгипту знаходять своє пояснення у єгипетській міфології – у розповідях про бога Гора, а про походження зображень на християнських пам'ятках, історія християнської церкви мовчить. Все це свідчить про плагіат символів попередньої релігії авторами християнського вчення.

Памятаєте, часто ми чуємо вислів: **«Бог все бачить (знає)»** ? Так воно і є ! Тому, **«око божє»** наші пращури часто зображували на священних («святих») каменях, на стінах перших храмів – «святилищ», на килимах.

Так само, хрест, як символ сонця з'являється в дуже ранні часи людства. Про що ми вже говорили. Такі зображення «хреста в колі» можна бачити на монетах – в часи дуже далекі від часів зародження нової віри – християнства. Подивіться на одну з таких монет.

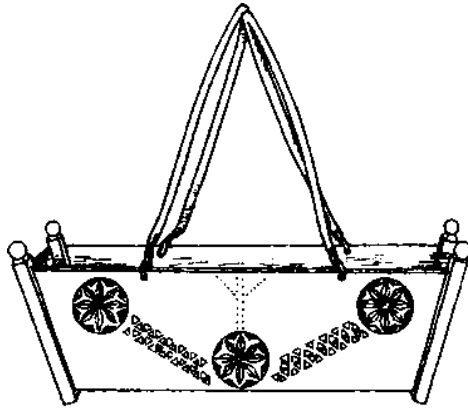

Квінкунцій, 211-200 г. до н.э., (40,84 г.).

Аверс - крест, реверс - крест, L в правій верхній чверті (обозначення монетного двора Луцерія в Апулії). Обозначення номінала - п'ять точок.

Хрести можна бачити на пам'ятках трипільської культури (4-2 тис. до н.е.), на пам'ятках культури у багатьох народів в цей же період часу, що свідчить про те, що вже до 4 тис. до н.е. цей знак був широко розповсюджений у світі, тобто, задовго до виникнення християнства, задовго до життя іудейського пророка Ісуса Христа !!!

Таким чином, народи дохристиянської Європи могли використовувати (і використовували !!! [Б.В.]) знак хреста задовго до проникнення у Європу самого «християнського» вчення. Та продовжимо аналізувати філологічний матеріал, який розкриє таємниці про бога Гора, розкриє забуті сторінки вірувань наших пращурів. Наші пращури вважали, що з моменту народження будь-якої людини, поряд з нею завжди є присутність її творця – Бога. З народженням дитини, її клали у колыску на якій були зображені знаки – символи бога Гора та її матері Богородиці – восьмикутні зірки.

Колыбель с символом ночного солнца

Коли молодята одружуються над головами нареченого і нареченої їх «дружки» тримають знаки бога – знаки сонця – «корони». У давні часи кожний володар держави чи певного народу носив «корону», як символ того, що влада йому дарована богом. Пізніше такі корони почали носити і їх дружини та заможні члени суспільства.

Спочатку на коронах зображувались промені, знак сонця, зорі та з перемогою християнства обов'язковим атрибутом корони стає хрест.

Останнє слово має таку саму фонетику в мовах Західної Європи (наприклад, у латинській мові - *corona*), так і у мовах народів Центральної та Східної Європи (наприклад, у російській та українській мовах - *корона*). Основа «кор» є зіпсованим запозиченням слова «гор». Таким самим зіпсованим запозиченням є основа «хор», адже, у персидській мові

слово «**khorshid**» (хоршід – «сонце») з'явилося з мови народів, які пройшовши через Персію (4 тис. до н.е.), принесли ці вірування у Єгипет кінця 4 тис. до н.е. (3200 – 3100 р.р. до н.е.). З Єгипетської міфології, історії, філології відомо, що слово бога має писатись «Гор», а не «Хор». І саме у такому фонетичному варіанті ми зустрічаємо це слово в українському мовному визначенні матері божої – «Бог Гор родиться» (Богородиця) !!! Нагадаємо, як росіяни вимовляють наступні українські слова: «**хто**» - «**кто**» , «**хрест**» - «**крест**», «**християни**» - «**крестияни**», «**Хрещатик**» - «**Крещатик**» (хоча запис цієї української назви російською мовою зобов'язує, і зберігає (!), українську фонему «**Х**» - «**Хрещатик**»), «**хоругва**» - «**коругва**», «**хоругвь**» - «**коругвь**», «**хорошо**» - «**корошо**»...

Єгипетська символіка «**ХР**» : чи вказує, що слово має читатись «Хор», можливо так його вимовляли єгиптяни - Х(Г)ор, Хор-ах-ті = Хор-аха = Гор-ага. Таким чином, ймення бога – «Гор», прашурами українців вимовлялось, як – «Гор» (венеди), або - «Хор» (анти), росіян – «Хор», «Кор», сербів – «Херс», чехів – «Хорус», греків – «Хорос», «Горо», «Коро», «Хер» (згадайте грецького Харона – перевізчика мерців у царство Аїд, також, нагадаємо грецьке слово «Херувим» - ангел), «Гер», «Геліос» (бог сонця), Аполлон (бог світла, сонячних променів), прашурами давніх римлян – «Хорсе» (згадайте етрусського бога – Харуна), «Гор», «Кор» (*cantare in coro* – «співати хором»), *coral, corali* – «божественно», «гарні прикраси»), вірмен – «Гор», «Хорен» (*khaog* - сонце, схід), «Харпут» (сонячний лотос), осетин – «Хур», «Харс», персів – «**Кхаршід**» (*Kx = Г?* ; *Kx = Х* !), англійців – «Хорус» (*chorus, choir*), німців – «Хор» (*Chor*; *Chorgesang* – «музичний твір, що виконується хором» ; *im Chor singen* - «співати хором»), «Хорст», «Херр» («Гер» - господар, пан)...

Отже, на наше переконання, слово «корона» (*corona*), яке визначає символ влади, а отже, символ бога, вказує теж на ймення бога – Гор (Хор, Кор...).

Кілька фонетичних різновидів поняття «сонце» в мові одного народу свідчить лише про те, що складовою частиною народу було кілька відмінних етнічних груп.

Віруючі говорять, що коли людина помирає, то її душа піднімається до бога, «з'єднується з богом». Так воно і є. Слова «**Хоронити**», «**поХоронити**» вказують на «зв'язок» між душою мерця і богом - Хором ! Ми вже писали (див. *Атлантида*), що в дієсловах української мови кінцеве « - ти » є вказівним займенником однини – «ти» : **писа-ти**, **чита-ти**, **роби-ти**, **моли(т)-ти**, **хорони(т)-ти**... Але в останньому прикладі є неточність. Перша самостійна основа, яка є йменням – «Хор» через сполучник, яким виступає фонема «о», поєднується з другою самостійною основою «нит», тобто, складне слово писалось «**хор-о-ни(т)-ти**», де основа «нит» має значення «зв'язок». В російській мові «**хор-о-нить**», а в українській – «за-гор-ну(т)-ти».

І зараз ми говоримо українською мовою - «нитка», «нитки», російською - «нить», «нитка», «нитки». Тобто, ці слова визначають матеріал, яким «зв'язують», «зшивають», «з'єднують» і т.д. Українська мова уникає подвоєння приголосних, коли перша основа закінчується, а друга починається з одної, і тої самої, приголосної. Наприклад, рос. «хетты» - укр. «хети». Тому, одна фонема «т» зникає. Фонема «о» є сполучником, таким

самим, як і у слові «**кух-о-вар**», де шумерська основа «кух» (риба) з'єднується з другою основою хатською «вар» (варити).

У будь-якому випадку, первісне слово мало форму «**нит**», а пізніше у лувійській мові (далекій попередниці сучасної російської мови) воно, як запозичення з мови малоазійських хатів (пращурів пізніших венедів), отримало пом'ягшення – «**нить**».

Приклади подібні : **читати** – **читать**, **писати** – **писать**, **хоронити** – **хоронить**, **молити** – **молить**... (останню відповідність ми ще розглянемо пізніше).

Тобто, проводячи ритуал поховання, душа мерця лине до бога Хора (Гора), вона поєднується (з'єднується) з богом. Встановлюється зв'язок між богом Хором (Гором) та душою небіжчика. Послідовність виникнення слів наступна: «хор-о-ни(т)-ти» (теперішній час) - «по-хор-о-ни(т)-ти» (минулий час) - «по-хор-о-н(ить)» (назва дії). Під час війни, звістка про смерть воїна називалась «**хоронка**», «**хорунка**», «**похоронка**».

На голову мерця так само одягають «**коронку**» (мала корона), «**хоронку**», яку чомусь в наш час називають «**вінчик**» (маленька корона, від «вінець»).

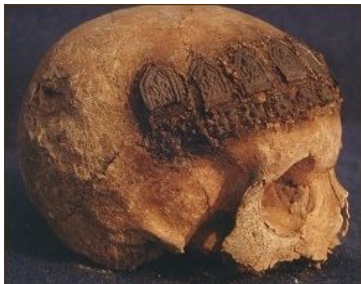
«**Вінець**» (корона) – символ бога – символ сонця – символ Гора. Це паперова стрічка, на якій написано: «**Святий Боже, Святий Крпінкий, Святий Безсмертний, Помилуй Нас**».

По краях, зліва та справа зображено ангелів. По центру стрічки зображений Ісус.

Зліва від нього (для читача) – Богородиця. Справа – Іоан Хреститель.

Напис на стрічці не згадує Ісуса Христа, але місце боже займає саме він. Це місце по праву нашого Творця, нашого Бога має займати, і займав у дохристиянські часи - Гор !!! Місце Іоанна Хрестителя, на думку автора, теж безумовно має бути порожнім на стрічці. Такі «**корони**» знаходять археологи у похованнях.

Нагадаю, що наші пращури шумери (анти, атланти) та малоазійські хати (венеди) спалювали мерців, а ритуальні горщики з попелом «захоронювали», «хоронили» в кутку хати (східному чи західному ?). Така обрядовість згадується у 2 тис. до н.е. на теренах Хетської держави, в якій проживали наші пращури (*Атлантида*).

У пізніші часи виникає обрядовість трупоположення, тобто, захоронення мерця у труні. При цьому завжди могили робили таким чином, щоб мрець лежав головою у напрямку сходу сонця, головою на схід. Прошу звернути увагу, на стародавнє захоронення з кам'яної гробниці з Інгульця, де біля голови мерця зображено сонячний (солярний) знак. Наші пращури творили закони за заповітом божим, тому всі свої вчинки вони поділяли на такі, які «милі» богу (добрі) та ті, що йому «не милі» (злі).

Те, що було миле богу Хору (Гору) – визначалось словом «*Хорошо*». А те, що було немиле богу Хору (Гору) – визначалось словом «*НеХорошо*», тобто, перед першим словом вживалось заперечення «не». Отже, етимологія цих давніх слів була простою: «*присмне Хору*» - «*неприсмне Хору*».

Але, чому в сучасній українській мові ми говоримо: «*добре*» – «*зле*», «*добре*» – «*погано*», а в сучасній російській мові говоримо: «*хорошо*» – «*плохо*», «*хорошо*» – «*нехорошо*» ?

Підкреслені нами слова, в яких відсутня основа «хор» виникають, як пояснення на запитання: «а, що саме є для бога Хора милим і приємним?» «*Добро*» !!!

«Що для бога Хора є немилим, неприємним?». «*Зло*» !

До речі, автор знайшов ще кілька мов в яких слово «бог» знаходить свій мовний відповідник з визначенням «добро». Так, в норвежській, шведській, датській мовах «*gud*», «*guden*», «*Guds*» (бог), а «*god*» (добре), в двох мовах Індії (гуджараті та хінді) – «*Deva devata*», «*Bhadavana*», «*Deva*» (бог), а «*Devata*» (доброта, добре). Це саме стосується і української мови, де «Гор» (ймення бога), а «горазд» (сучасне «гаразд» - «добре») означає «те, що приємне Гору». «Негоразд» (суч. «негаразд» - «те, що неприємне Гору»). На наше переконання основа «азд» (від повної форми «газда») означає «добре». Звідси, «Горазд» - «те, що добре Гору». Сучасні українські слова «газда», «газдиня» у сиву давнину означали «добрий» (чоловік), «добра» (жінка), пізніше, «добрий» (господар), «добра» (господиня). Це слово, на наше переконання тюркське – шумерське. Його вживали анти – атланти. Ця основа (з визначенням «добрий») зустрічається і в іменах, наприклад, азербайджанське історичне ім'я Раввад І ібн Мусанна аль – Азда.

Отже, наші висновки є цілком обґрунтованими – російське слово «хорошо» (те, що присмне Хору) утворене від ймення бога «Хор». Щоб остаточно переконати читачів у вірності наших висновків, прочитаємо Степана Наливайка, який пише:

« ...Існують і різні тлумачення імені Хорс. Борис Рибаків вказує на зв'язок цього імені з поняттям кола, круга, круглого (хоровод, колові обрядові танці). Але найбільше сприймається тлумачення імені Хорс з іранських мов, де воно нібито споріднене з хорсед «сонце» (насправді хуршед, хоршед) і має значення «сяюче сонце» (Нідерле, Фасмер та ін.)...» (с.370); «Забелін вважав Хорса хазарським божеством, Анічков – військовим божеством степових народів, Нідерле й Фасмер відстоювали його іранське походження, Робінсон вбачав у ньому половецьке божество...» (с.371); «... На особливий інтерес у цьому плані заслуговує вказівка Олександра Потебні, який, досліджуючи словянський фольклор, зазначив, що імя Хорс виявляє спорідненість із прикметником хороший...» (с.371) (Степан Наливайко «Українська індоаріка», К., Євшан-зілля, 2007, с.366-380)

На наше переконання, праві саме ті дослідники, які вважали Хорса військовим божеством степових народів (Анічков), які пов'язували ймення Хор (Хорс) з поняттями «хоровод» (Б.Рибаків), «хорошо» (О.Потебня), «*хорсед*» - «*сонце*» (Нідерле, Фасмер та ін.), адже, шумерські воїни - (анти, атланти) і були тюркським степовим народом.

В часи Римської імперії саме цьому богу – богу сонцю (Мітрі, Хору, Хорену, Хорсу, Гору...) поклонялися воїни багатьох народів Європи. Цей факт відзначають багато дослідників історії Давньої Римської імперії. Наступне зображення з написом, яке автор

віднайшов у Інтернеті, цілком підтверджується етимологією слова «Гор» (Хор) і свідчить про дохристиянські вірування наших пращурів у бога, символом якого було «сонце».

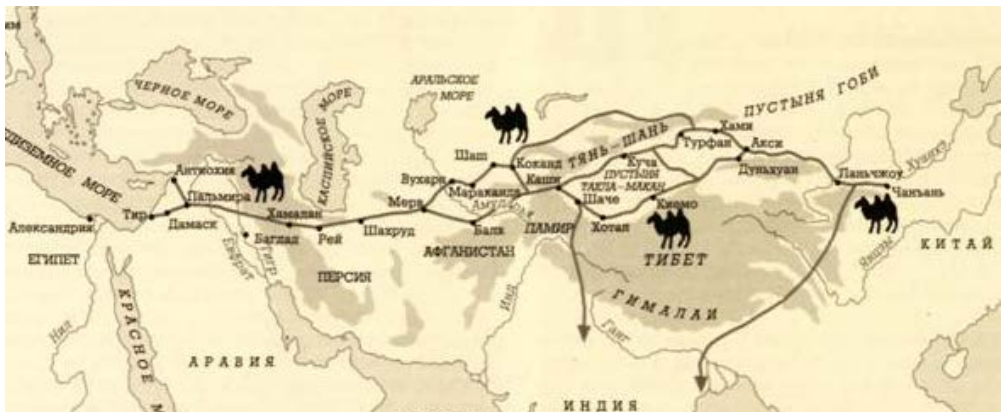

Покарання бога Гора визначається словом «горе» (покарання Гора).

Таким чином, попередження на кшталт: «не роби цього, бо буде горе» необхідно розуміти, що людина отримає боже покарання, покарання Гора.

Саме шумери – степові воїни – «анти» та «атланти», повертаючись з теренів Східного Сибіру (сер.5 – поч.4 тис. до н. е.), пройшовши через терени сучасного Казахстану – Таджикистану – Узбекистану – Туркменістану – Ірану, принесли у Месопотамію, на Близький Схід, у Давній Єгипет, на Кавказ, а пізніше – у Західну, Центральну та Східну Європу вірування у бога сонця - Хора (Хорса, Гора, Мітру, Ра).

Можливо, це шлях частково (починаючи від Пенджаба) пролягав маршрутом майбутнього «Шовкового шляху».

Рухаючись казахськими степами, від основної групи шумерів (антів, атлантів) відділилась частина, яка потрапила у сучасну Башкирію. Цей факт підтверджується генетичними дослідженнями. У сучасній Башкирії переважаючою гаплогрупою (Y- ДНК) є R1b. Ця генетична група є локальною, тобто, вона оточена з усіх сторін іншими, більш чисельними, іншими гаплогрупами. Саме носії цієї гаплогрупи (Y- ДНК) R1b домінують по всій Західній Європі. Малоазійські хати (пізніші венеди), носії гаплогрупи (Y- ДНК) - R1a, потрапили у Месопотамію, а пізніше – у Малу Азію та на терени Давнього Єгипту, іншим шляхом – через південну частину гірського хребта Загроси. Ці міграційні процеси відбувалися у кінці 5-го (4500 - 4200 р.р.) – на початку 4-го (3800-3500р.р.) тисячоліття до н.е.

«Велесова книга» згадує про те переселення, хоч і фрагментарно:

«А із Пендаба йдемо досі до неба синього...» (дощечка №7є, с.48), пізніше:

«І пішли з краю Індського світ за очі. Проїшли по землі Перській і пішли далі, яко не годилася земля тая для овець. Пішли горами і бачили каміння, і ті проса не сіяли – також пройшли мимо...» (дощечка №38а, с.127), а далі: « і вийшли з краю Семиріччя, що біля гори Іритії і в Загогрії, хоч були там вік. І так покинули той край і пішли в Дворіччя, і розбили тих з допомогою кінноти своєї, і пішли до землі Сирійської, і там зупинились...» (дощечка №15а, с.72). («Велесова книга: легенди, міти, думи», упорядник Борис Яценко, К., 1995)

На давніх картах Узбекистану, Туркменістану, Ірану, Афганістану, Таджикистану згадуються країни, та їх частини (провінції), назви яких засвідчують релігійне уподобання місцевого населення у ті давні часи – Хорезм, Горган (перше слово є назвою стародавньої держави 6 ст. до н.е., а друге – сучасною назвою частини території суч. Туркменістану), Гор (провінція Афганістану), Хорасан (північно-східна частина сучасного Ірану, відома з 3-7 ст.н.е.), Хорремабад (місто на заході Ірану, в горах Загрос), Хорремшехр (місто на півд.-зах. Ірану, прикордонне з Іраком), Хорсабад (північ сучасного Іраку), Хорес-мен (західна частина Туркменістану та Узбекистану).

Нагадаємо, що в персидській мові поняття «сонце» визначається словом «khorshid» (горшід), або словом «farnah» (фарнах). Останнє слово, на думку автора, виникло, як запозичення з давньогрецької мови слова «фарос» (світло, промені сонця). З цим значенням основа «фар» присутня і в словах: фарисеї – «ті, що прославляють сонце»; «фараон», «мольфар», «фархатті», «фара» - автомобільний прилад та «Фара» - назва давнього шумерського міста). В осетинській мові поняття «сонце» визначається словами «хур», або «хурзаєрин», де основа «хур» подібна персидській основі «хор», сучасній російській основі «хор» та українській – «гор». Цікавим є те, що в далеких від сучасного Ірану мовах – малайській та індонезійській поняття «сонце» визначається словом «matahari» (матахарі), де основа «мата» означає жінку, у визначенні - «мати», а основа «харі» - означає - «сонце». Науковці зазначають, що у деяких народів світу «сонце» ототожнювалось з чоловічим образом, у деяких – з жіночим. Вочевидь, до останніх і відносяться малайці та малайзійці. Всі згадані основи «хор», «хур», «хар», «гор» мають не лише спільне етимологічне визначення «сонце», але й мають спільну історію виникнення. Тобто, ці фонетичні основи потрапили в українську, російську, персидську, осетинську, вірменську, малайську, індонезійську мови в часи сивої давнини з єдиної прамови, яка передувала їм. На наше переконання носіями цієї мови – «попередниці» були представники гаплогрупи С (Y-ДНК), які почали свою міграцію вздовж берегової лінії азійського континенту, у далекому 20 тисячолітті до н.е.: з Месопотамії до Індії - Китаю - Східного Сибіру. Основа «хор» (сонце) розповсюджувалась по теренах Азії разом з основою «дон» (вода) про яку ми вже говорили представниками гаплогрупи С (Y-ДНК) та її родинними гаплогрупами. Жовту квітку, як символ сонця, наші пращури прозвали «Горецвіт» («квітка Гора» [квітка сонця]), пращури росіян її називали «Жолтоцвет», пращури греків – «Адоніс».

Іншою такою рослиною, яку багато народів світу ототожнюють з сонцем є «сонячник» (рос. «подсолнух»). Назва цієї рослини, в мовах українській та російській, про це засвідчує.

Хочу привернути увагу до ще одного етнографічного символу, який широко використовують ієрархи церков та правителі держав – «куля», яку вони тримають у лівій руці. У правій руці, нагадаємо, тримається скіпетр (булава). Ця «куля» - символ влади, на думки науковців, означає «землю» (знак називається «Держава»).

За часів християнства зверху кулі почали зображувати хреста. Нагадаємо, що перші християни довгий час не визнавали знак хреста за символ християнської віри. Чому? Тому, що він був символом тортур та страт. Зате цей знак – «хрест у колі» використовували представники дохристиянської віри, як символ Бога (Творця) – «володаря неба і землі».

На наше переконання – цей символ небесний і означає він – «сонце». Зверніть увагу, що такий символ у християнській релігії часто тримають сам Ісус та його мати Марія, також – ангел божий («володар неба», де «ан» - небо, а «гель» - володар).

Ангели - за традицією християнської церкви - посередники між Богом (Творцем) і людьми. Автор доповнює це визначення наступним твердженням: ангели є «синами божими» - синами нашого Творця. Вони є генетичними батьками людства, тобто, кожна генетична група людства, яка визначається певною гаплогрупою (Y- ДНК) мала свого генетичного батька – свого ангела – свого Бога, який, у свою чергу, був сином свого батька - Бога (Творця).

На цій кулі можна бачити перехрестя, яке нагадує координатну сітку, яка визначає у наш час географічні координати (широту і довготу). Але ми знаємо, що уява наших далеких пращурів не знала, не описувала нашу планету у вигляді кола ! Цей факт став надбанням

людства у пізніші часи середньовіччя. Зате форму небесного світила – «сонця» у вигляді кола (кулі) мали можливість споглядати всі мешканці нашої планети. Про це свідчать численні зображення 4-1 тис. до н.е. Та виявляється, що кожний народ споглядав на сонце по своєму. Тюркські народи, житлом яких була юрта, бачили сонце саме таким – «з перехрестям». Нижче подаємо зображення сучасної юрти (ліворуч) та стародавнє шумерське зображення (праворуч).

На німецькій середньовічній мініатюрі можна бачити два сонця. Виявляється, що такі небесні явища можливі і науковці знаходять їм наукове пояснення.

Так, 3 жовтня 2015 року, кияни бачили таке «подвійне сонце».

Новини Інтернету сповістили:

*« В субботу, 3 октябрю, киевляне стали свідателями рідкого и ефектного небесного явлення – **паргелія**.*

*Видео и фотографію выложили удивленные свидетели "**ложного**" или "**двойного**" солнца.*

*Как известно, паргелий (от др.- греч. "**ложное солнце**") — один из видов гало, которое выглядит как светлое радужное пятно на уровне Солнца.*

Эффект возникает вследствие преломления солнечного света в кристалликах льда, парящих в атмосфере.

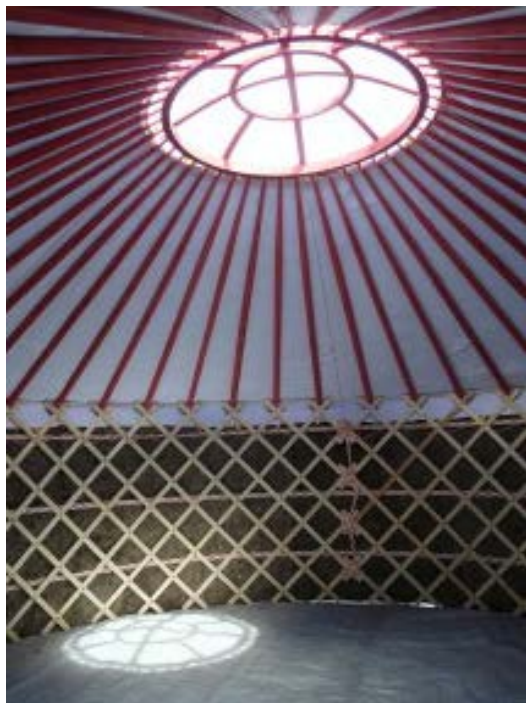
*Аналогичное явление возникает и около луны (**парселен**)» (Киев взбудоражило "двойное" солнце, а Одессу - радужное светило: редкие фото и видеофакт //*

<http://obozrevatel.com/society/08531-kiev-vzbudorazhilo-dvojnoe-solntse-a-odessu-raduzhnoe-svetilo-foto-i-videofakt.htm>)

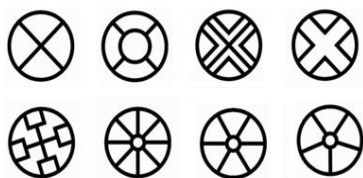
Але, чому мешканець Європи зображує сонце з характерними перехрестями, чому такі перехрестя зображуються на символах влади церковних правителів ? Все вказує, що Європа з сивих давен була заселена тюркськими народами. Шумери (анти, атланти) були першими серед них. Саме ці народи (анти, атланти) – носії гаплогрупи R1b (Y-ДНК) надали більшості чоловічого населення сучасної Західної Європи цей генетичний маркер, що генетичну ознаку.

Такий самий орнамент знаходимо на стародавньому посуді з українських земель. Ми зараз продемонструємо, у чому полягає причина такого особливого погляду на «сонце».

Як бачимо, коли сонячні промені «заглядали» в юрту, саме таким бачили сонце її мешканці (можливі зображення подаємо нижче).

Рухалось сонце – змінювалось і місце розташування освітлення у юрті. Таким чином, не виходячи з юрти господар міг визначити час дня. Нам видається, що саме «народи юрти» першими здогадалися, яким чином можна визначати та вимірювати час. У такому вигляді сонце зображується і на багатьох державних прапорах у цих народів (тюркомовних) – наприклад, у Киргизстані, Казахстані...

Сонце у такому вигляді зображується і на пам'ятках мистецтва у цих країнах. В центрі Бішкеку на площі Ала-Тоо (Киргизстан) знаходиться пам'ятник «Статуя Свободи»

А скаути Киргизстана свій сайт оздобили саме таким зображенням «сонця».

Отвір з риштуванням – елемент юрти – має різні форми та різні назви.

Так, киргизи його називають «шанирак», казахи – «тундюк», монголи – «тооно», але у всіх цих народів цей елемент юрти означає кілька значень: «сонце», «центр неба», «центр і верх житла».

Таким чином, ми встановили, що символ володарів, який має назву «держава» не є уособленням землі, цей символ є уособленням сонця.

Це символ Володаря Неба – символ Бога – уособленням якого було і є «сонце».

Багато дохристиянських храмів у Європі, на Кавказі, у Малій Азії на внутрішній частині головного купола мали знак «бога - сонця», або його монограму «Хор».

Ще раз нагадаємо, що ця частина храму до наших днів називається «хора».

В одному непримітному поселенні - Кіш, поблизу міста Шекі (Азербайджан) зберігся цікавий закинутий людьми храм. Цікавинкою є те, що храм цей дохристиянський.

Прошу звернути увагу на «хори» цього храму, де ми бачимо хрест вписаний у коло –

символ Бога – символ сонця. У цьому храмі в свій час побував відомий норвежський

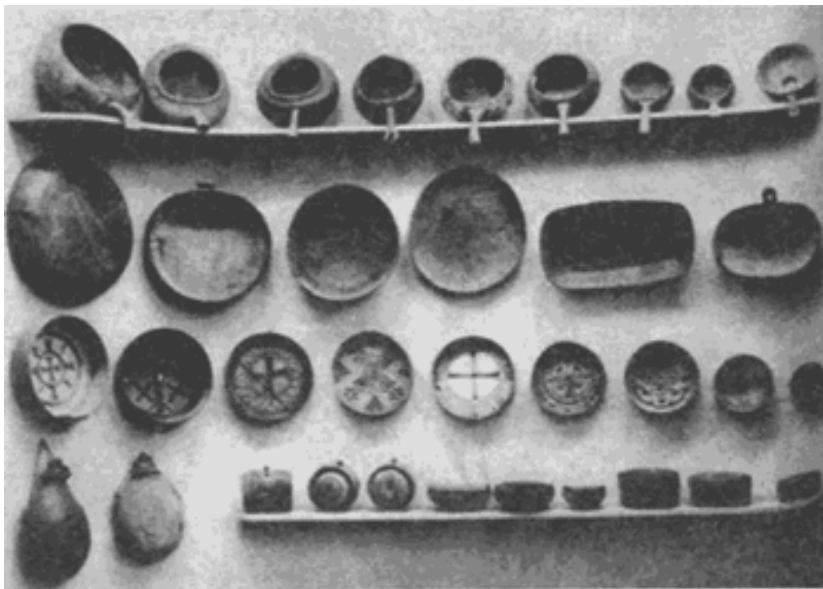
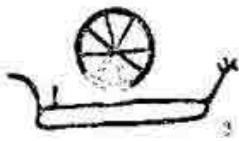
дослідник Тур Хейердал. Раджу ознайомитись з цікавою розповіддю про це дослідника Мурада Аджи. А зараз ми лише прочитусемо ту частину, яка стосується датування цього

храму: «*Нужно пройти путь Хейердала, чтобы сделать столь неочевидное заключение, вызвавшее шквал отрицающих возгласов, что, впрочем, естественно для западной науки. Ведь ее теория, на фундаменте которой построена модель мира, шаткая: тень сомнения не сходит с ее основ. Идея европоцентризма, выпестованная поколениями ученых Запада, уже давно грозит рухнуть, и Хейердал подтвердил это... Выходило, что не в Европе центр мира, не здесь начиналась цивилизация, сюда она пришла с Востока! Однако его открытие было лишь началом. Пребывание норвежца в Азербайджане дало ему больше, чем все прежние путешествия, вместе взятые, в чем признался он сам. Открытия нарастали стремительно. Знакомство с находками местных археологов, поездки по республике открыли перед ним горизонты далеких времен, он увидел... истоки Норвегии, ее историю. Вот что, пожалуй, поразило гостя больше всего. Откуда столь очевидная общность культур у Азербайджана и Норвегии? Этот вопрос поставил знаменитого ученого в тупик, он не находил ответ, хотя факты буквально лежали перед ним, но их никак не удавалось осмыслить. Конечно, можно верить своим глазам, можно не верить, но орнаменты и формы иных находок действительно неотличимы, будто выполнены одной рукой, только в разное время. Причем, кавказские бесспорно древнее норвежских... Особенно поразил Хейердала заброшенный храм в селении Киш, что неподалеку от города Шеки, архитектурой он очень похож на храмы викингов, постройку датируют I веком, хотя датировка неточная, и это известно специалистам. Храм – ровесник города, который заложен в IV веке до новой эры, но Христос тогда еще не родился, и в этом состояла вся деликатность ситуации: можно ли храм назвать христианским, если не было Христа? Очевидно, что нет. Тогда чей он? Хейердалу на этот вопрос не ответили... Чтобы не отвечать на подобные вопросы, давно «найден» поразительный своей бестактностью ход: по чьему-то совету исказили возраст храма, датировав его I веком, чтобы достичь желаемого баланса дат. Так древний храм стал христианским. А сам город – нет! Никого не смутило, что в Шеки (и не только там!) есть точно такой храм, только размером он меньше, и у него та же самая история, замешанная на политике. Храмы подобной архитектуры в Азербайджане называют христианскими, вернее армянскими, называют, даже не задумываясь, что они дохристианской поры. Разумеется, Хейердалу не объяснили, что после прихода ислама в Шекинское ханство эти храмы на века пришли в запустение, что потом в них нашли приют армянские переселенцы, которые стали справлять обряд в «ничейных» святынях.* («Здесь начало Европы?», Мурад Аджи, Москва, Интернет – ресурс)

Такий сонячний символ знаходимо на двох наскельних малюнках, часів бронзового періоду, з Швеції (корабель сонця) та на зображенні з Шумеру (поклоніння небесним символам - місяцю та сонцю), на посуді трипільців (кругооберт сонця) та посуді раннього середньовіччя.

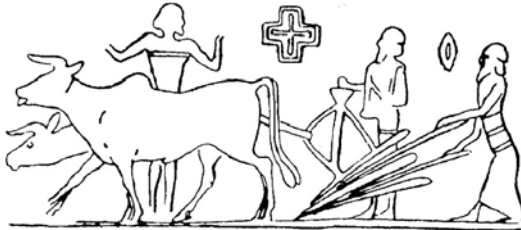
Стовпець з хрестом (вписаним у коло) є символом сонця і доносить до нас зображення вітваря дохристиянського храму. Хрести можна бачити також на пам'ятках Давнього Єгипту, Шумеру, Вавілонського царства, Греції задовго до виникнення християнства (Інтернет – ресурс).

From Nimrud, northern Iraq
Shamshi-Adad V the King of
Assyria from 824 to 811 BC.
He wears a large Maltese cross
on his chest as an alternative
symbol of Shamash, god of the
sun and justice.

Египет

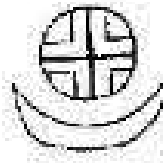
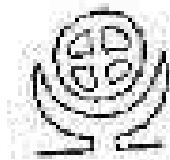

Вавилон

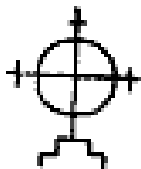

Греція

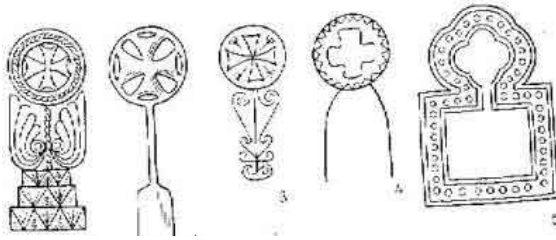
Зображення «сонця-місяця» (корабель сонця – Бога) ліворуч з Іспанії, часів римської доби, а точно таке ж зображення праворуч - з далекого Ірану і датується 4 тис. до н.е.

Пропонуємо подивитись (нижче) на ще два зображення – ніби-то «християнських» хрестів, а насправді - символів сонця – Бога. Ліворуч зображення з Новгороді (15 ст.н.е.), праворуч з Грузії (5 ст. н.е.)

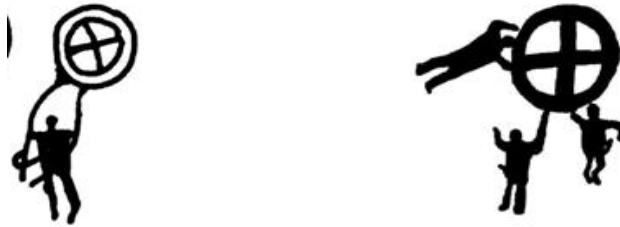
Демонструємо цікаву підбірку хрестів вписаних у коло на могильних стелах, яку віднайшли у Інтернеті («Хрест, символ сонячного божества» , 11 Ноябрь 2011)
Це символи Бога - сонця, символи сонця.

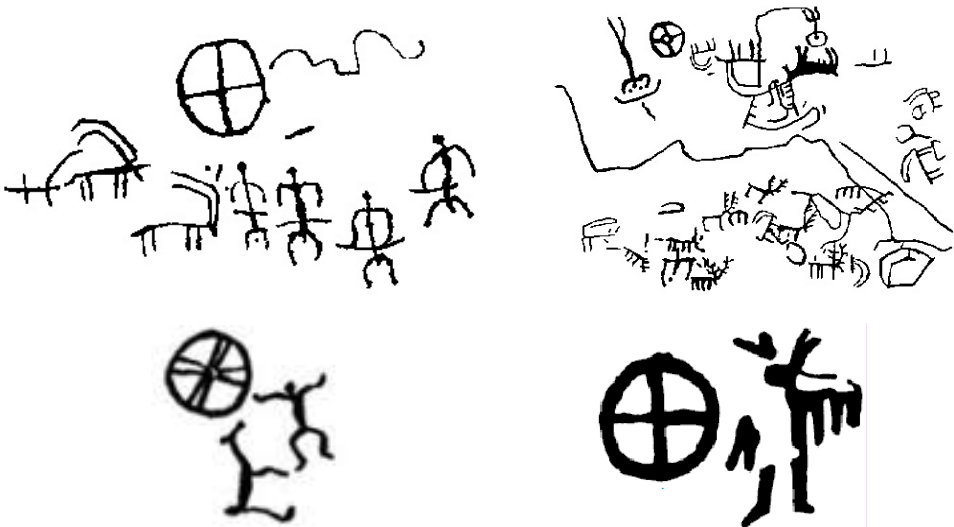
1, 2 - Грузія (7-8 століття) ; 3 - Ірландія (6-7 століття) ; 4 - Італія, середньовіччя;
5 - Сирія, середньовіччя.

Подивіться ще на два зображення. Про що вони сповіщають глядачеві?

Перше вказує на сходження ангела – «сина божого» до людей (Швеція, 2 тис. до н.е.),
інше – вшанування людьми Бога, символом якого є сонце (Скандинавія, 2 тис. до н.е.).

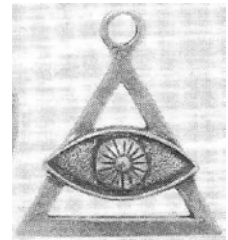
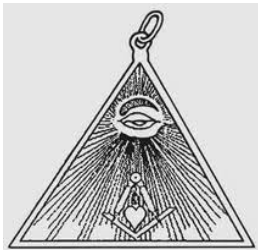
Погляньте на ще чотири подібних зображення сонця (приблизно 4-2 тис. до н.е.). Перші
два – з Вірменії, поселення Ухтасар, третє – з далекої Карелії, четверте – з Сибіру.

Мистецтво середньовічної Європи, Малої Азії засвідчує, що Богом Всесвіту люди завжди
вважали сонце.

Віруючі люди інколи говорять: «Бог все бачить». Знак «Око боже» часто можна бачити на стінах храмів. Про що свідчать ці ілюстрації ?

Якщо «око боже» є оком сонця, то бог і є сонцем. Так, та не так ! Сонце є, і завжди було для наших далеких пращурів, лише символом нашого Бога, символом нашого Творця.

НАШ БОГ СОЛНЦЕ

Це підтверджує уважний погляд на «хори» собору Св. Петра у Римі (будівництво розпочате у 1506 р.), де ми бачимо зображення сонця. Нагадаємо, що собор будувався на місці базиліки (320 р.н.е.), вочевидь, перебудованого язичницького храму. Це факт того, як християнська віра поцупила символи віри попередньої – язичницької, і нещадно їх експлуатує у своїх цілях.

Прошу звернути увагу, що на хрестах перших століть нашої ери з Європи, Малої Азії, Єгипту, Кавказу не знаходимо монограм «ІС-ХС» чи розп'яття Ісуса Христа, навпаки, бачимо напис імені дохристиянського бога – «Хора» (Гора) – «ХР». Такі написи бачимо і на багатьох побутових речах: печатках, обручках, підвісках, лампадках ...

Розглянемо ще одне цікаве питання, яке, на рівні підсвідомості, непокоїло автора. Чому у сучасного покоління українців, поляків, чехів, словаків, сербів, болгар, білорусів, росіян сформувалось таке чітке відчуття того, що хрест, як знак, як символ віри, безпосередньо має бути пов'язаний з християнством та месією цього вчення – Ісусом Христом? Чому така хибна думка запанувала у головах наших далеких пращурів у часи «прийняття» ними християнства, а фактично, у часи їх духовного закабалення? На наше переконання, тут спрацював фактор мовного збігу, за яким, слово «хрест» (геометрична фігура у вигляді перехрестя - «+») у мовах цих народів, фонетично співпадає з вимовою чужого (грецького) слова «Χριστός» (Христос) за власними мовними правилами. Поняття «хрест» у грецькій мові засвідчується іншим словом σταυρός (ставрос). Про те, що слово «Христос» грецького походження свідчить грецьке закінчення – «ос». Більше того, це грецьке слово ніякого відношення до визначення геометричної фігури, у вигляді перехрестя, немає. Воно означає з грецької мови поняття «помазаник божий», «блаженний» (святий), «месія» (вчитель – «той, хто сіє знання»). Наприклад, таке поняття, як «шанувати віру, яку сповіщав цей месія» мовою наших пращурів (відкидаючи грецьке закінчення «ос») буде звучати приблизно так: «шанувати віру в Ісуса Христа» (а не – Христоса !!!).

На такому мовному сприйнятті співзвучності власного слова «хрест» з вимовою чужого слова «Христос», як «Христе» чи «Христа» і кодувалась «віра» у мізки наших пращурів. Впевнений, що саме під такий мовний збіг обставин, автори Біблії і вигадали історію з розп'яттям та смертю месії християнства на хресті та все, що пов'язано з хрестом. Такому мовному зомбуванню підпали всі народи – носії гаплогрупи R1a, у яких геометричний знак, у формі перехрестя - «+» визначався словами рідної мови, як: «перехрестя», «хрещатий», «хрещатик», «хрест», «хрестовина»...

У носіїв гаплогрупи R1b ця геометрична фігура має інше фонетичне оформлення, до того ж - у кількох різних варіантах, адже, спрацьовує фактор «материнської мови поневолених народів» за яким, «чоловік - завойовник», надаючи наступним поколінням свій генетичний маркер (Y-ДНК) - R1b, не може знищити мову поневоленого народу.

Нагадаємо, що шумери (анти, атланти), як тюркський етнос, були носіями цього генетичного маркеру - (Y-ДНК) - R1b.

Саме вони підкорили спочатку Західну Європу, а пізніше - і Східну Європу.

Насправді, апологети християнства, а пізніше і автори Біблії, вкрали символ попередньої релігії у бога Гора (Хора), у бога - сонце, символом якого було «перехрестя у колі» (сонце). Потім цей символ, як «німб святості» (фактично – «сонячне коло») ми бачимо за головою чільника нової – християнської релігії – Ісуса Христа.

Зображення Ісуса, монастир Антонія Великого (4 ст.н.е.), Єгипет, середньовіччя (приб. 9-13ст. н.е.)

Сонячні знаки (хрест та перехрестя у колі)

Зображення Ісуса, мозаїка, храм Святої Софії, Костянтинополь, 11 ст.н.е.

Зображення «сонця» (хреста у колі), храм, 4 ст. до н.е. (!!!) поселення Кіш, поблизу міста Шекі (Азербайджан)

Зображення Ісуса на іконі з монастиря Святого Мінї (Менаса), Синай, 6 ст.н.е., Лувр (Франція)

Зображення людей, які вшановують Бога – сонце, Скандинавія, 2 тис. до н.е.

Від одного покоління до іншого наші пращури повторяли молитву своїх попередників: «**Бог Гор (Хор) родиться, Діво, радуйся !**».

Наші далекі пращури, які дбали про духовний стан народу, про збереження віри своїх дідів та прадідів – волхви, навмисне закодували своїм нащадкам правдиву благовість про нашого істинного бога Гора, зробивши з словосполучення «**Бог Гор родиться**» ймення – «**Богородиця**». Це було зроблено у часи духовних гонінь та переслідувань, коли почали насаджати неприродню віру, створену іудеями - християнство.

Можна засвідчити, якщо мова є кодом кожної нації, то слово «**Богородиця**» - є правдивим кодом релігійних вірувань українського народу.

У «закодованому» вигляді - у вигляді ймення тої діви – «**Богородиця**», блага вість про народження нашого бога, та про його справжнє ім'я, продовжує жити у мові, та поки що не у свідомості (!) сьогоdnішнього покоління українців.

У період боротьби чужинської (християнської) віри з правдивою вірою наших пращурів виникають імена, які засвідчують приналежність людей до тої чи іншої віри.

Так, одних дітей називали старими іменами: *Світлогор, Горислава, Горислав, Горазд, Златогор, Святогор, Гор, Ігор, Єгор (Є !!! Гор), Ор, Гортензія, Гордана, Гордій*, а інших дітей називали новими іменами : *Христо, Христофор, Хрестя (Христина), Христос, Кристіян ...*

За давніми народними традиціями росіяни і сьогодні святкують «День Егорія Вешнего» («Теплого», «Летнего», «Голодного» - 23 квітня / 6 травня) та «День Егорія Осеннего» («Зимнего», «Холодного», «Юрьев день» 26 ноября /9 декабря).

В часи християнства дохристиянське ім'я Гор (Єгор) було замінене на грецьке (християнське) - Георгій (Юрій), з грецької «землероб», від «гео» (земля). Пригадайте інше слово «географія» (земля + пишу = «описую землю»). Християнська церква підміняла свята, їх визначення проводила календарні реформи, тощо.

Не тільки наших пращурів, але й представники інших народів (Європи, Північної Африки, Близького Сходу, Кавказу) ця боротьба релігій та вірувань розколола навпіл. У багатьох державах правителі почали визнавати нову християнську віру та сприяти християнам (послідовникам Ісуса Христа) у боротьбі з «інакомислячими». Часто це «сприйняття» було збройним.

Прихильників старої - дохристиянської віри просто винищували «вогнем і мечем».

Гуситські війни у Чехії, знищення духовного лідера цієї боротьби Яна Гуса, є яскравим свідченням боротьби християнської церкви з чеськими шанувальниками традиційних дохристиянських вірувань. Подивіться на це стародавнє зображення з давнього манускрипту, де попереду гуситів зображено їх лідера Яна Гуса з штандартом – «хоругвою», на якій міститься знак сонця - знак Хора (Гора).

Хто ж стояв за організацією Інквізиції ? Безперечно, ті - хто створив християнське вчення, ті - хто сприяв написанню Біблії, Старого та Нового Завіту.

За цим стояли чільники іудейської секти Ісуса Христа, яка у 5 ст. до н.е., під час так званого «Вавилонського полону», відкололась від класичного іудаїзму - «іудаїзму перших пророків» !!!

Вже у перших століттях нашої ери іудеї почали рішучий наступ на старі вірування шанувальників сонця. Подивіться уважно на сюжет з синагоги 4 ст.н.е. (місто Хамей Тверія (Хаммат), Ізраїль) з зображенням бога сонця - Геліоса.

Читачі можуть здивувавшись, заперечити, адже, євреям забороняється зображувати богів. Сучасним туристам пояснюють, з цього приводу, що синагога будувалась грецькими майстрами, тому вони і створили це зображення бога сонця – Геліоса. Чи можна цьому вірити? Безперечно, ні !!! Ви спитайте, де знаходиться це панно ? На підлозі синагоги !!! Отже, іудеї свідомо зробили так, щоб тисячі ніг відвідувачів-іудеїв топтали ногами зображення чужинського бога. Чужинського ? Та мабуть ні – свого бога (!) – бога, якого шанували попередні покоління іудеїв ! Тим самим, кинувши символ попередньої віри на підлогу синагоги, іудеї вважали, що вони таким чином зможуть спокутати гріхи своїх попередників. Ось вам і боротьба релігій у 4 ст. н.е. !!! Ось Вам і підступність іудейських рабівв !!! Більше того, це є свідченням того, що самі євреї, вийшовши з Єгипту,

попередньо вшанували Хора (Гора) – сонце. І такі зображення бога сонця – «Хора» – «Гора» – «Геліоса» на підлогах синагог свідчать про те, що іудеї зреклись попередньої – язичницької віри і повернулись до віри «старих пророків».

Зображення сонця з ізраїльського Національного парку Коразін (Хоразін) фіксує ту попередню віру іудеїв, яку принесли їх пращури, переселившись з Єгипту.

Ізраїльські археологи визначають це зображення, як зображення Горгони. На нашу думку, грецький міфологічний образ Горгони потрапляє у Грецію разом з іудеями. Цей образ виникає у часи боротьби іудеїв з попередньою вірою вшанування сонця, вірою у Гора – Хора. Про це свідчить і сама назва «Горгона». Промені сонця зображувались у вигляді змії, які мали символізувати небезпеку старої віри.

Про попередні вірування іудеїв може свідчити назва однієї з гір Синаю – «Хорив», де, за переказами самих євреїв, Мойсей отримав скрижалі Старого Завіту – заповіді божі. Назва цієї гори перегукується з назвою київської гори – «Хоривиця», з назвою міста «Хорреан» (територія «Полуні» на теринах сучасної Туреччини), де проживали наші пращури «поляни» до 7 ст. до н.е. Згадаємо також назву ще одного іудейського міста «Хоразин» (Коразин), на яке Ісус наклав прокляття, вочевидь, за віру його мешканців богу, символом чого вони вважали сонце:

«Горе тебе, Хоразин! Горе тебе, Вифсаида! ибо если бы в Тире и Сидоне явлены были силы, явленные в вас, то давно бы они во вретнице и пепле покаялись:

Но говорю вам: Тиру и Сидону отраднее будет в день суда, нежели вам.

И ты, Капернаум, до неба вознесишься, до ада низвергнешься: ибо если бы в Содоме явлены были силы, явленные в тебе, то он оставался бы до сего дня;

Но говорю вам, что земле Содомской отраднее будет в день суда, нежели тебе»

[от Матфея 12 21-24.] (Интернет-ресурс: «Национальный парк Коразим (Хоразин)»)

А зараз ми пропонуємо подивитись на вівтар богу сонця – Мітрі, який віднайшли археологи у далекій Шотландії і який датується часами римських завоювань (березень 2010 року, Lewisvale Парк крикета в Musselburgh, археолог Ендрю Робертсон) та на написи «Хор» на посуді віднайденому археологами у Лондоні, який засвідчує ім'я бога.

Частина вісімнадцята

«ХРИСТИЯНСТВО» ОДНЕ З НАЙБІЛЬШ НЕПРИМЕРИМИХ ВІРУВАНЬ, ЩО УТВЕРДЖУВАЛОСЬ НА НАСИЛЬСТВІ І ОБЛУДІ, ОТЖЕ, ТАКЕ ВІРУВАННЯ НЕ МОЖЕ БУТИ ВІЧНИМ !!!

За кошти іудеїв-християн починались перші релігійні війни, які утверджували християнство. За їх кошти було створено Хазарський каганат – одне з перших іудейських державних утворень на кордоні Східної Європи і Азії. Дякувати богу Гору, наш великий пращур - князь Святослав знищив цю державу та распорошив хазарів по Азії та Європі. За кошти іудеїв-християн, через кілька століть, організовувались хрестові походи, щоб звільнити Ханаанську землю від арабів та мусульман. Це за їх кошти розпалювала по всій Європі вогнища церковна інквізиція, де загинуло в страшних, нелюдських муках десятки тисяч нівчому невинних людей. Ось кілька зображень таких катів від християнської церкви (іудейської церкви Ісуса Христа), які знищували людей за їх власні переконання та погляди.

*Santo Inácio de Loyola
1491-1556
fundador da Companhia de
Jesus, dos Padres Jesuítas*

То, чи можна вірити у правдивість релігійного вчення, яке базується на ненависті до людей інших релігійних уподобань?! Переконаний, що ні !!!
Навіть самі іудеї, які залишались прихильниками віри «старих пророків», не визнавали християн, не визнавали Ісуса Христа за сина божого чи бога !!!
Пройшло понад 2000 років, та вони продовжують вважати, що Ісус був лише одним з пророків нової течії у іудаїзмі - християнства. Так само вважають і мусульмани. Ісус Христос має стояти сьогодні в одному ряду з такими пророками своїх віровчень, як - Мухамад, слава йому, Будда, Кунфуцій, Заратустра ...

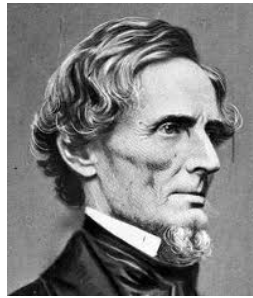
Минули десятки століть, та нічого не змінилось, боротьба за віру продовжується і тепер. Хто були євреї ще 4-3 тисячі років тому? Це був поневолений народ, якого сторонились інші народи. А, може, самі євреї сторонились інших та вели самотницький спосіб життя? Історичні джерела, часів фараонів, відзначають, що навіть простий єгиптянин ніколи не сідав їсти разом з іудеєм (євреєм). Це вважалося гріховним вчинком. Навіть свята інших народів не співпадали з святами цього народу. Тобто, все вказує на те, що всі інші народи відносились до іудеїв з недовірою. Минули тисячоліття, і ось маєте... !!!

Президенти та прем'єри багатьох країн світу – євреї, мультимільйонери та мільярдери – євреї, депутатський корпус, у більшості країн християнського світу – євреї, чільники світових фінансових установ – євреї, директори виробничих та наукових установ, керівники фінансових установ та фінансових бірж – переважно – євреї.

В наш час виникають небезпечні тенденції, частина псевдодослідників історії намагається у всьому звинуватити євреїв – у економічних кризах, у політичних ситуаціях сьогодення, тощо.

Порадив би залишити ці дурниці. Євреї зроблені з того самого «генетичного тіста», як і українці та росіяни, інші народи. Вивчайте генетику! Безперечно це обдарований народ, який уміє з одного шекеля зробити два. Це нація перших фінансистів, перших банкірів. Як казав Великий Кобзар: «Чужому навчайтесь, та свого не цурайтесь». Отже, давайте всі разом вчитися. Вчитися толерантності, віротерпінню, поваги один до одного.

Треба визнати лише одне, що християнська церква – фінансова піраміда іудеїв – християн. Саме ця організація дозволила накопити перший, «стартовий» капітал іудеям-християнам. У сучасному вимірі «християнську церкву», «християнську віру» можна назвати «політичним та економічним проектом ортодоксальної іудейської секти Ісуса Христа, другої половини 1 тис. до н.е.». Цей проект впроваджується у життя більше 2500 років. Та повернемося до історії. Щоб ця економічна модель працювала бездоганно, потрібна була якась духовна ідея, яка б «засмоктувала» в цю фінансову піраміду звичайних людей та перетворювала їх на несвідомих працівників цієї «духовної корпорації», на слухняних рабів. Сьогодні, в час великих світових комунікаційних зв'язків фінансова роль християнської церкви, як фінансової піраміди збагачення занепадає, адже, створені потужні світові фінансові структури, які перехопили важелі фінансового та економічного управління людством. Та продовжимо наші історичні розвідки. Пригадайте слова Ісуса до рибалок Андрія, Луки, Марка : *«Йдіть за мною, я зроблю з вас ловців душ людських»*. Коли людина віддає свою душу – вона стає рабом чужого розуму. Втрачаючи свій власний розум, вона стає рабом чужої волі. То, з ким можна порівняти такого «месію людства» - Ісуса Христа, який ловить чужі людські душі, як рибу у воді ? Безперечно, з дияволом. Пам'ятаєте «число звіра» на яке вказують самі іудеї - **666** ? Прочитаємо уважно пересторогу, яку залишили давні пророки для майбутніх поколінь людства:

*«16. И он сделает то, что всем, малым и великим, богатым и нищим, свободным и рабам, положено будет начертание на правую руку их или на чело их,
17. И что никому нельзя будет ни покупать, ни продавать, кроме того, кто имеет это начертание, или имя зверя, или число имени его.
18. Здесь мудрость. Кто имеет ум, тот сочти число – зверя, ибо это число человеческое; число его шестьсот шестьдесят шесть»*

(Библия, Откровение, Глава 13, 13-18 Текст).

Звідки це ? Уважно подивіться скільки пелюстків на квітках та скільки квіток на цьому християнському пам'ятнику - хресті ? **«6 + 6 + 6» !!!** Але ж квітка ця (шестипроменева) є «Зіркою Давида» - іудейським символом, який широко використовують іудеї-християни.

Ось, що приховують від нас символи християнської релігії. Ця шестипелюсткова квітка часто зображується на хрестах - на символах християнської віри, на символах релігійної течії послідовників Ісуса Христа. Подивіться на подібні знаки на місяці – символи ісламу. Знову три шестикутні зірки, знову знак кабали (знак поневолення) – знак антихриста: **6 + 6 + 6 !!!** Це прояви підміни символіки мусульман.

Так підступно нищать іудеї-християни символіку інших народів, де б вони не проживали. На різдвяній листівці на нас дивляться українці з різдвяною зіркою. Річ лише у тому, що зірка – шестикутна. Така підміна символів не є випадковою. Це факт свідомої підміни символів. Іудеї-християни вважали, що ми – нащадки своїх славних далеких пращурів, не помітимо цього. Вони сподівались, що нам буде байдуже, якою є форма зірки, що сповістила про народження Богородицею сина божого. То ж кому ми молимося, «християни» світу – українці, росіяни, поляки, іспанці, італійці, німці, французи... ? На другому зображенні бачимо тих «рибалок людських душ» - Андрія, Луку, Марка та їх керманіча – Ісуса. Чи не від ймення одного з них – Луки, та його місіонерства до наших далеких пращурів, у нашій мові утворились слова: «лукавити» (укр. «брехати»), лукавить (рос. «дурить»), лукавиш (укр., рос. «брешеш») ?

То все ж, хто був першим месіонером чужинського, іудейського - християнського віровчення на землях наших пращурів – Андрій «Первозванний» чи Лука ???

Безперечно, Лука ! Місія Андрія була другою – вимушеною. Нагадаю читачам, що самі ортодоксальні іудеї – послідовники іудаїзму «перших пророків» ніколи не визнавали Ісуса Христа за сина божого, ніколи не поклонялися йому – представнику єврейського народу. Богом у євреїв є Яхве, а месією (вчителем їх віри) є Мойсей. Врешті – решт, самі євреї віддали свого одноплемінника на тортури Понтію Пілату та відправили його на страту ! То чому ми маємо поклонятись та шанувати чужого

пророка, месію лжевчення, яким завжди було «християнство»? Про що може свідчити наступна ілюстрація? Ніколи євреї не були за Ісуса !!! Це факт чергової профанації суспільства. В них завжди була своя віра, свій бог, своя церква – синагога.

Про свого «блудного» єврейського сина – Ісуса Христа євреї жодного разу не згадують в своїх храмах – синагогах. І це історичний та релігійний факт !!! Кожний народ звертається до бога на своїй, власній, рідній мові. Українська молитва «Отче наш», якою українці звертаються до бога, не є калькою з християнських молитв. Такі молитви у всіх народів різняться, а це означає, що ця молитва є ще дохристиянською – праукраїнською. Так звертались до бога наші далекі пращури тисячоліттями. Про це свідчить і зміст молитви. Зверніть увагу на частину тексту: *« І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого».*

Отче наш, що є на небесах!
Нехай святиться Ім'я Твоє.
Хай прийде Царство Твоє,
нехай буде воля Твоя
як на небі, так і на землі.
Хліб наш насущний дай нам сьогодні.
І прости нам провини наші,
як і ми прощасмо винуватцям нашим.
*І не введи нас у спокусу,
але визволи нас від лукавого.*
Бо Твоє є Царство, і сила, і слава навіки.
Амінь.

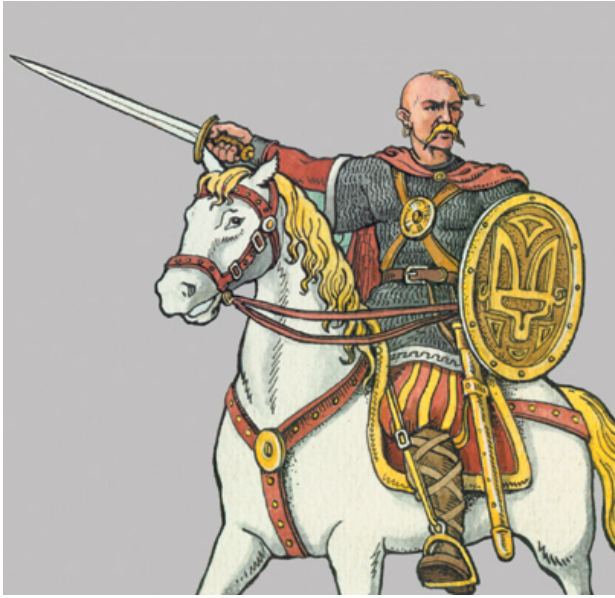
Про якого «лукавого» мовиться у молитві наших пращурів? Мова йде про Луку, про його «лукаву» (облудливу, брехливу) віру – «християнство», яке він сповідував, і яке він спробував нав'язати нашим далеким пращурам. Його прогнали, вигнали з нашої землі наші мудрі пращури. З зрозумілих причин християнська історія замовчує про невдале ходження до наших пращурів месіонера Луки. Та, з часом, було надіслано більш кмітливого Андрія. Якому і вдалося накинути те духовне ярмо правителям нашим. А ті, підкуплені коштовними подарунками, грошима, улесливими словами хазарів – іудеїв-християн, полишивши богів своїх, почали молитися Ісусу та хрестити «вогнем і мечем» простий люд. То, не гоже нам прославляти князів Аскольда та Діра, княгиню Ольгу, князя Володимира, які хрестившись самі, заставили хреститись і свій народ. Прославляти нам треба князя Святослава Ігоровича, який повернув нашим пращурам стару віру у «Богородицю» та її сина - Гора, який розбив поневоловачів наших пращурів

– підступних хазар - іудеїв-християн. Це він знищивши Хазарський каганат (964 р.), розпорошивши іудеїв-християн по Європі та Азії, вдруге загнав їх на Кавказькі гори. Ось, хто «розкидав» хазарів-іудеїв-християн по світу – нащадок антів (атлантів) – славний київський князь - Святослав Ігорович ! Слава Йому ! Слава його воїнам !
“Пісня про побиття іудейської Хазарії Святославом Хоробрим” автора Славомисла (прибл. XII-XIII ст.) – ще зовсім маловідомий історичний твір часів нашого славного героя князя Святослава, вірного захисника Рідної Віри предків. Першу спробу показати твір світові у 1847 р. здійснив польський археолог Фадей Воланський у книжці “Пам’ятники слов’янської писемності до Різдва Христова”. За це він був присуджений «добрими християнами» до спалення на вогнищі, складеним із його ж книги, як “надто еретичної”. Зараз книга Воланського бібліографічна рідкість. В українському перекладі уривки «Пісні» друкуються вперше. Пропонуємо вам уривки з цього видатного твору в перекладі і з примітками українського історика-дослідника Сергія Піддубного («СЛОВО СВЯТОСЛАВА СВОЇЙ МАТЕРІ ОЛЬЗІ» – Інтернет ресурс: <http://www.vinec.org.ua/doslidgemnya/354-slovo-knjazja-svjatoslava-svoji-materi-knjagyni-olzi>)

В розмові з княгинею Ольгою князь Святослав згадує про духовний та календарний символ наших пращурів - восьмикутну зірку: «**У ній енергія Сонця восьмипроменево світло**». Цей дохристиянський – язичницький символ у пізніші часи був «запозичений», точніше був «вкрадений» чільниками християнства у своїх попередників. Змістовно про це ми поведемо мову трохи пізніше, а зараз лише продемонструємо цей знак на стінах одного з київських храмів, який був зруйнований більшовиками у 30-х роках. (Павел Шехтман, «Большевики уничтожили большую часть домонгольских храмов в Киеве» // <http://obozrevatel.com/blogs/26598-bolsheviki-unichtozhili-bolshuyu-chast-domongolskih-hramov-v-kieve.htm>)

... « Зізнаюсь, мамо, важким тягарем душа моя пририта.
Дням служіння великокняжого з сумом веду лік.
Невиконання замислів своїх, трудами ратними початі, віщує серце.
Зрада лукавих **1** вже чекає біля порога, однак сусідів не виню.
Їм честь слов'янина чужа, химерні і їх пізнання.
В друзі нам один із них набився **2**, інший родичем моїм назвався **3**...
Але перед мечем присягу дам: не чує в ньому душа кривняка мого.
Докір троянцям у втраті мужності – пусте: доблесть чоловіка з променем
4 ємита **5** з парсом **6** в тригоні **7** не рівняй.*
Вересниця **8** з **Гаруном 9** там блудила, сина Студенця **10** родила на втіху
парсу **11**...
І бачу я, як пожежею Русь вночі палахкотить...
Лиш помсти духа провісниці Ніпрової **12** злякались, елліни сину дочці
росичів **13** ім'я **Піфагора 14** дали визнавши, що піфією **15** народжений він у
Дельфах **16**, обітницю своєї дівочості не дотримавшись **17**, закрита в храмі, у
святилищі Оракула **18**, як проста смертна прохачу чи хранителю скарбів
віддалась і за законами греків, вірогідно, удушена була, якщо приховати
таїни не зуміла – бо дитя кмітливе, світло-русе від безпечної матері із келії
вибігло, і в притворі храму пожертвуваними Дельфам дорогочінними дарами,
як цяцьками гралосся.
І про інших слов'ян, що науками прославили Елладу, слава іде по всьому
світу. Елліни їх до богів прирівняли, у скульптурах їх образи відтворивши, не
соромлячись, що обличчям богорівні – скити-варвари **19**.
Рід Любомудра **20** з Голуні **21** від Зевса – найдостойніший із правнуків
Геракла Геракліт Ефеський.

Здравомисл із Бусовграда **22**, що Києвом нині зветься, – мудрий Демокрит із Абдари **23**.

Серед росичів відомий нам Всеслав **23**, еллінам – Анахарсис, батько критики, вчення якого сприйняв жрець Кліо **25** Геродот.

Яровіт **26**, теж бусовградець наш прекрасний, спочатку правителя Афін Перикла друг, а потім юрбою атенян приговорений до смерті як безбожник – основи матерії і всіх речей посмів побачити!

Однак тепер і він у камені – божественний **Анаксагор**.

Великий той перелік імен еллінських, що слов'ян приховує.

У ньому, між іншим, також в один час проживаючі на Самосі Арістарх і сіракузець Архімед **27**, що Сваргові **28** читали скрижалі і тіл Сваргових пізнали рух.

Їх нащадки від Ніпра берегів під сонце етолійське **29** до латин перебрались і град біля моря звели Сонячний **30**...

– Ти, що братів у Христі-сердешному, сріблोलюбцем проданому, знайшла, забула, що для руса прадідівське попелище?

– Але зраджувати Вітчизні тебе я не закликаю, паплюжити прах дідів не вчу.

Опам'ятайся, сину, не бреш!

– Мене ти, Ольга Мудра, з греками рівняєш. Народ наш бачив їх немало, його десницю в битвах добре греки знають.

Чи не тому на русів рукоять меча вони з молитвою своєю, на златоверхий храм наш підняли?

Однак римляни, раніше суть хреста пізнавши, їх **31**, смертників, на перехрестях розпинали.

Не брехати, Ольга Мудра, опам'ятатися мене ти закликаєш?

Чи п'яний я, чи честі я позбувся, що благаєш?

Чи сама ти грекам віддалась, їх піснею хитрою зачарована, що еллінів славить?

Пісня знатна – користь вовка, гординя лисиці...

Трою, кров'ю упившись, зруйнували, ніби через пристрасть до жінки розпутної...

Насправді безчестя і розбій, жадобу до розкоші і золота ненаситну свою вони вознесли.

І все ж, гой для іудея – худоба, і я, Великий русів князь, на думку іудея до худоби належу.

Навіщо ж ти завіти іудеїв, Ветхий і Новий, що старий продовжує, мені вкупі подала?

Щоб я пучину зла, німим богом іудеїв створену зазнав, чи щоб, добро своє залишивши, їх зло – мені чуже – прийняв, як римляни дурні, погібелі імперії своїй шукаючи, та легковірні хазари в пучині тій сконали?

Чи в Цареграді ти народ наш і мене рабами грекам з іудеями вже продала?

Скажи, відкрий мені правду, – ти на Ніпрі Першою візницею **32** була, тебе я не скараю.

Пам'ятаю і те, що матір'ю доводишся мені – на маму рук не підніму.

Не треба тремтіти – в житті і в смерті, тобі назначених, ти вільна.

Сама знаєш, отцю і матері своїм – невірним чи продажним – русич не суддя...
Помазаник, або по-грецьки Христос, Месією його прихильниками названий,
Не міг, як тобі відомо, воскреснути розіп'ятим на хресті.

Душа його злетіти в морок глибин була приречена.

Ні князю, ні царю, ні богу з небуття померлого повернути не дано,
як мені гір київських – величезні каміння з печерами не зрушити, і Ніпер
назад не повернути – морю Руському він відданий.

Жаль мені тебе, в твоїй сивині омана – смутку біль для мене.

Ми смертні всі – лиш мисль безсмертна мовлена або на пергаменті
закарбована, або праведною душею і розумом небесним зорям вознесена.

У ній енергія Сонця восьмипроменеве світло і всі кольори, що райдугою
нам здаються, коли зливами умиється гроза, і вітер бурею насититься, як
кров'ю – звір.

Не вір, що думка, як тіло наше смертна.

Не всі ще у Сваргора списані пергаменти і письмена незримі живою енергією
Сонця освячені, кому дано – прочитають.

Вибач, але повторю твоє ж: згубою відгукнеться в поколіннях те, хто отче
забуде і землю, пращурами зорану, братам неправдивим, як хліб насущний,
від дітей рідних щеням, що ластанься біля ніг, і хитрунам із злобою в очах
віддасть.

Душею своєю розпорядись як хочеш: твоє – тобі.

Але за народ наш перед внуками його в одвіті я, Великий князь Руси!

Русь на втіху собі і спалення книг наших **33** філософи твої в ризах чорних та
золотих хрестах лиш з головою моєю, ти чуєш, Ольга Мудра, отримують від
мене!

ПРИМІТКИ СЕРГІЯ ПІДДУБНОГО

---

1 Лукаві – ті, хто прийняв чужу віру, християнство

2 Очевидно йдеться про якогось високопоставленого хазара

3 йдеться про того, хто хрестив Ольгу і став її хрещеним батьком, –
візантійського царя

4 Промінь – косацький чуб, який носив Святослав

5 Ємит – той, хто має, тобто володар

6 Парс – тут: візантійський цар

7 Тригон – тут: тіара

* Святослав подає себе простим воїном у порівнянні з Візантійським царем,
який носив святенницьку тіару

8 Вересниця – давньоруська назва планети Венера

9 Гарун – тут: бог неба Уран

10 Студенець – студець, так називався сучасний місяць січень, у який нібито
народився Христос. Отже, Студенцем названо Христа. Висміюється міт про
народження Ісуса, яким нібито Марія завагітніла від бога: бог неба Уран
(**Горан**) запліднив Венеру (Вересницю) і вона народила Студенця

11 Мається на увазі цар Ірод

12 Дніпрові

13 Росічі – роси, русичі

14 Версія, що ім'я **Піфагор** нібито походить від піфії, хоча, найвірогідніше, це ім'я йому, росичу, було дане в зрілому віці, коли він став посвяченим і має складові: "піф-пат – батько" і "гор" – великий, святий

15 Піфія – грецька назва служительок святилищ, ясновидиці

16 Дельфи – святилище, яке насправді було розташоване в дельті Дніпра на острові Березань

17 Служницями святилища Оракула ставали дівчата в юному віці і брали обітницю бути недоторканими до 30 років

18 Оракул – святилище провидців

19 Святослав насміхається з греків, на яких хоче рівнятися Ольга. Вони творили в статуях, нібито грецьких діячів, але обличчя вони мали все-таки русів (ненависних їм скитів)

20 Любомудр – справжнє ім'я видатного філософа давнини, якому греки дали ім'я Геракліт Ефеський і якого називають грецьким філософом.

21 Голунь – столиця Руськолані, що знаходилась у басейні рік Південний Буг та Рось

22 Бусовград – так, найвірогідніше, в давнину називалася якась частина Києва, а не все місто

23 Демокріт – давньоруський філософ із міста Абдари, що знаходилось у Причорномор'ї

24 Всеслав – справжнє ім'я відомого скитського філософа Анахарсиса, який дуже критично ставився до діяльності деяких володарів свого часу

25 Кліо – муза історії

26 Яровіт – справжнє ім'я філософа **Анаксагора**, вихідця із Києва-Бусовграда

27 Небезпідставні твердження автора, що великий астроном Арістарх та математик Архімед також давньоруського походження

28 Сварг, або **Сваргор** – Бог-творець, небесний повелитель

29 Етолія – країна на Пелопоннесі (Крим)

30 Найвірогідніше йдеться про місто **Хорсун** у Криму (грецький варіант **Херсонес**)

31 Християн

32 Перша візниця – глава держави, буквально та, що *перла* державного *воза*

33 Йдеться про вимогу візантійських попів спалити святі книги русів, які називалися ними поганськими, і замість них користуватися християнськими писаннями.

Отож, і ми замислімося глибше над цими мудрими словами нашого героя Святослава. Він робив, що міг, у свій час. А нам своє вершити, відроджуючи славу і мудрість наших Предків і нашої Рідної Віри на нашій землі – Батьківщині – Україні!.

Слава Рідним Богам!

Коментарі (4)

Автор: Любов, 04.05.2012

От де доводиться бачити, що у нас викрадено ВЕДИ та і не тільки, виявляється Еллада присвоїла собі розум и мудрість РУСІВ! Чим більше вглиб, тим більше УКРАЇНИ !

Пишаймося своїм походженням и захищаймо себе, як народ!

Автор: Віктор Березяк, 30.11.2014

"*У ній енергія Сонця восьмипроменеве світло*" - мова йде про календарний символ наших пращурів - восьмикутну зірку, яка засвідчує, що у восьмому місяці десятимісячного календаря наших пращурів народився син божий - Гор. "Богородиця (Бог Гор родиться !), діво радуйся..." - засвідчує молитва наших пращурів. Гор мав оселедець, як і Святослав, ось чому цей день завжди шанувало українське козацтво.

Цим днем є 14 жовтня, а Днем Благовісті - ніч з 13 на 14 січня ("Старий Новий Рік"). «Октябрь» - десятий місяць сучасного дванадцятимісячного календаря, був колись восьмим місяцем десятимісячного календаря. "Окто" з латині - вісім !!! Рік у наших пращурів починався на весні: 1-березень, 2-квітень, 3-травень, 4-червень, 5-липень, 6-серпень, 7- вересень, 8-жовтень, так далі. Не існувало двох місяців - лютий та листопад. Про це я змістовно пишу у дослідженні "Історія людства протягом 58 тисяч років" (Інтенет, ex.ua) З повагою. Віктор Березяк

Автор: Віктор Березяк, 13.01.2015

Вітаю всіх українців та Україну з Старим Новим Роком, з Благовіщенням про майбутнє народження сина божого Гора (14 жовтня !!!).

Хай він благословить наш народ на перемогу.

Слава Україні ! Героям Слава ! Слава навіки ! Амінь !

Автор: Віктор Березяк, 13.01.2015

В інтернеті розміщено невелике дослідження: Таємниці Старого Нового Року (проілюстровано) на сайті електронного журналу Музеї України та на моїй сторінці ex.ua «Історія людства протягом 58 тисяч років», тиснути на логін **berезyak-v-v** З повагою. Віктор Березяк

Продемонструємо знак восьмипроменевого сонця на одному з хрестів ранніх християн.

Продовжимо наше дослідження.

За ради історичної справедливості треба зазначити, що вперше іудеїв-хазарів було загнано на Кавказ ще у часи походів Олександра Македонського (334 -325р.р. до н.е.), тобто, на 1300 років раніше часів діяльності князя Святослава. Історичні джерела згадують, як Великий Олександр загнав народи «Гога та Магога» за гори Кавказькі.

Етимологічно ці назви означають наступне, що мова йде не про два народи, а про один. Слово «Гог» означає ймення бога, а слово «Ма - Гог» визначає поняття «матір бога» («матір Гога»).

Пращури цього народу шанували бога Гога та його матір – іудейську жінку, що його народила. Пригадайте, як називається храм іудеїв - «синагога». Назва означає, «місце, де поклоняються богу Гогу». Слово «син» (сін) означає «бог», воно зберіглось у сучасній корейській мові !!! Дивина, скажете ви ! Читач може запитати, як мають відношення іудеї до корейців? Не знаю !!! Нагадаю лише недовірливим читачам, що основа «син» (сін) також широко вживалась у мові аккадській, тобто, у мові народу, який проживав на теренах Месопотамії у 3-2 тисячолітті до н.е. Титули та імена аккадських правителів часто містять цю філологічну складову – «син» (сін) – «бог» ! Наприклад, наступник Саргона Аккадського – Нарам – Сін (2310 р.р. до н.е.), правитель міста Ур - Бур – Сін (2045-2037 р.р. до н.е.), правитель міста Ашшур – Нарам- Сін...

Нам видається, що «народом Гога» були пращури майбутніх хазарів – іудеїв-християн. Це «одне з загублених колін Ізраєлевих» - послідовники християнського вчення, яке виникло у Вавілонії у середині 5 ст. до н.е. Аккадці, на переконання автора, теж «пришкандибали» (на поч. 4 тис. до н.е. – 3900-3800 р.р) з просторів Північно-Східної Азії, так само, як і хати, лувійці, палайці, хети... (Атлантида).

В цьому контексті, привертасмо увагу і до грузинських прізвищ з основою «Гога», наприклад: Гогатішвілі... Такі прізвища вказують на єврейське коріння певної частини населення Грузії. Заглянувши до інтенет-ресурсу, знаходимо підтвердження:

«Фамилии в Восточной Грузии (а также у грузинских евреев) чаще оканчиваются на «-швили», что означает «ребёнок, дитя» (фактически, оба этих окончания являются синонимами). Это окончание встречается в основном в восточной Грузии.

В Кахетии большинство фамилий носят именно это окончание. В Картли так же много таких фамилий. Реже встречается в западной Грузии.»

(http://ru.wikipedia.org/wiki/Грузинская_фамилия)

Отже, не варто було святкувати українцям 1025 річчя хрещення Руси – України. Треба було помолитися за ті десятки – сотні тисяч безіменних героїв, які загинули, захищаючи віру наших дідів та прадідів від «християнської» навали.

Треба було помолитися за тих маловідомих князів Ольговичів, які шануючи віру своїх батьків у бога Гора (Хора), називались у народі «Гореславовичами». Так, саме вони прославляли Гора («сонце» !!!), а не «горе» чи «гори» !!!

Нагадую, що слово «горе» виникло у мові наших далеких пращурів, як звернення до бога у лиху годину, в час лихоліть. Людина просила захисту чи допомоги: «Горе ! Захисти нас боже ! Дай нам допомогу ! ...» Вважаю, що слово Горе має писатись в українській мові завжди з великої літери (Г), адже, це звернення до нашого бога Гора (!), як його ім'я ! Саме князі Ольговичі (Гореславовичі) очолили боротьбу з християнством на землях Київської Русі. Саме під їхніми знаменами наші пращури боролись з світовою гідрою християнства - Хазарським каганатом.

На привеликий жаль українські дослідники помилково зазначають:

« ... князів Ольговичів іронічно називають Гориславовичами. Автор «Слова о полку Ігоревім» назвав засновника цього роду, Олега Святославовича, Олегом Гориславовичем, за надмірну жадобу влади і розхитування цілісності руської держави»

(<http://uk.wikipedia.org/wiki/Горислав>)

Сподіваюсь, що наступні покоління українських істориків виправлять ці прикрі помилки та зможуть по - новому подивляться на ті політичні обставини та політичні причини, які спричинили до розпаду колись міцної федеративної держави наших пращурів, якою була Київська Русь. Син Святослава Ігоровича – князь Володимир Святославович, хоча і продовжив боротьбу з хазарами, завдавши їм кілька гучних поразок, на старості років прийняв нову релігію – християнство з Візантії. На авторське переконання, такому рішенню посприяли хазари, підкупивши і візантійських чільників держави і самого князя Володимира.

Прийняття християнства київським князем Володимиром стало основною причиною братовбивчої війни, стало основною причиною розколу і занепаду великої і могутньої держави наших пращурів – Київської Русі.

Та, про це історичні підручники не писали, бо справжня правда приховувалась і потайки знищувалась християнською церквою протягом століть, починаючи з 12 століття до сьогодні.

Християнство сприяло знищенню могутньої Римської імперії. Воно знищило державу наших пращурів – «Київську Русь».

Існує мовний термін «Каббала», який визначає потаємне вчення іудеїв. В мові наших пращурів слово «кабала» означає залежність, часто в розумінні фінансової (грошової) залежності. Ми вважаємо, що наші пращури, вживаючи це єврейське слово, вкладали у нього подвійне значення: «духовної та матеріальної залежності». Ці два поняття визначаються одним словом - «рабство». Це означає, що наші пращури розуміли, що «християнство», як течія іудейського вчення, несе у собі загрозу не тільки матеріальної залежності (християнська церква «десятина» та інше...), але й – духовної залежності. Тобто, це вчення перетворювало людей на рабів.

Мені видається, що ми з вами в притул підійшли до розуміння витоків християнської релігії. Цікавий історичний факт, якому не надали належної уваги історики від релігії, свідчить, що коли почались дикі, нелюдські, звірячі тортури проти противників християнства у Європі, мусульман та євреїв вони не зачепили. Перших – зрозуміло чому, бо їх віра мала зовсім інші засади виникнення і вона не могла бути конкурентом «молодому християнству» у Європі. Мусульманська релігія була вірою чужинців, до якої (до яких) не було жодних справ інквізиторам від християнства. Других – євреїв - просто не чіпали !!! Зверніть увагу на те, що навіть євреїв, які вважали себе християнами, що суперечило вимогам ортодоксального іудаїзму (адже, євреї мають ходити в синагоги, а не до церкви !), лише переселяли в інші країни. Згадаємо масове виселення євреїв з Іспанії, в часи інквізиції. Їх не переслідували (!), їх не вбивали звірячими методами. (!) вони не йшли у полум'я тисячів вогнищ (!). Їм дозволялось тихо і безпечно виїхати з країни. Дивна справа, скажіть, Ви ! А знаєте чому? Тому, що церковною інквізицією керували самі іудеї-християни. Отже, вбивали тих європейців, хто не хотів визнавати догм іудейського християнства, продовжуючи дотримуватись віри своїх батьків та прадідів. За цим всім стояли гроші ортодоксальних євреїв-християн – послідовників іудейської «секти» Ісуса Христа – фінансових магнатів Середньовічної Європи.

Коли християни знищували своїх опонентів, то одягали їм на плечі жовтий плащ з літерою «X». Це мало свідчити, що страчували шанувальника старої віри, який прославляв бога сонця - Хора (Гора).

Антихриста, тобто, того, хто є противником віри у Ісуса Христа зображали у вигляді страшного дракона з таким самим знаком «X». На плащах приречених до страти часто зображували такого дракона та численні вогнища.

Методи тортур та катувань, вигадані християнською інквізицією, були звірячими: людей спалювали живцем, ламали кістки, заливали розпечений метал у горло, підвішували «на дибу», топили живцем у річках, тощо. Інколи можна почути висловлювання: «Продав душу дияволу», що має свідчити, що людина позбавлена душі. Душа є невід'ємною частиною людини. Тобто, тіло і душа людини мають завжди перебувати в гармонічному поєднанні одне з одним. Не може бути тіла без душі, як не може душа перебувати поза межами тіла. Останнє, відбувається лише один раз, коли людина фізично помирає. Таким чином, якщо у людини відбирають душу то людина помирає, спочатку духовно, а потім помирає і фізично. Це іудеї-християни – послідовники Ісуса Христа - придумали церковну «десятину», яку мають віддавати всі члени цієї корпорації до християнської церкви. А наглядачами в таких релігійних «корпораціях» були «кагани». Не дивно, що старого київського князя Володимира Мономаха, що прийняв цю чужинську - християнську віру, історичні джерела називають - «каганом». То, кому ми молимося, українці? Кому Ви молитесь, росіяни, поляки, французи, англійці, іспанці, німці, болгары? Кого Ви прославляєте? Де Ваш розум та генетична пам'ять? Є чудова пісня «Не твоя війна» у якій відомий український співак Святослав Вакарчук звертаючись до матері, питає: «Мамо, кому ж ми молилися!». Раджу послухати цю пісню і поміркувати над тим «Кому ж ми молимося!»

Частина дев'ятнадцята

ДОХРИСТИЯНСЬКІ ІМЕНА У НАРОДІВ ПІВНІЧНОЇ АФРИКИ, СХІДНОГО СЕРЕДЗЕМНОМОР'Я, КАВКАЗУ ТА ЄВРОПИ, ПРИСВЯЧЕНІ БОГУ ГОРУ.

Українська релігійна традиція («язичницька» - дохристиянська) знала лише восьмикутну зірку – символ Інанни (Іштар) – Богородиці – праобраз біблійної віфліємської зірки, яка засвідчила про народження нашого бога – Хора (Гора).

Та, повернемося до філологічних досліджень. Наведемо, імена, які наші пращури, інші сусідні народи, надавали своїм дітям, засвідчуючи пошану до бога – сонця – Гора (Хора, Хорса) та прославляючи його: *Звенигор, Златогор, Світлогор, Світогор, Святогор, Сваргор, Ясногор, Сонцегор, Горислав, Горислава, Горик, Горя, Гора, Горуш, Горун, Горисвіт, Горимисл, Горимир, Горигляд, Гордодум, Гордогаст, Гордята, Гордій, Гордей* («*Не гордись Гордей, ти не краще людей*»), *Горазд, Городибор, Городивой, Городислав, Гордислав, Гордислава, Городило, Гориня, Горинич (син Горині), Горан, Гарун (останні два ймення схожі на арабські та мусульманські імена Хорун (Гарун), Гортина, Твердигор, Григор (Григорій, Григорий, Грицько), Грегор (Грегорій), Ягор (білоруське), Гор, Ор, Орій, Ігор, Ігорко, Ігорчик, Єгор [Є Гор !], Ехор, Єгорій, Ехорій, Егорій, Прохор (названий в честь Хора), Вихор (українські та російські) Goryslaw, Goryslawek, Gorysz, Gor (польські), Gorislav, Gorislava, Gora, Gorazd (Горазд - «добрий», «присланий Гору», порівняйте з українськими словами - *гаразд* - «добре», *негаразд* - «недобре», *Milogor, Gordana, Gordian, Gordij, Gorocvjet, Goryrjec, Gordan, Modra Gora (сербські), Гордій, Гордіан (болгарські), Horthy (Горті) (угорське поширене прізвище), Горгій – пізніше – Г(е)оргій, Горгоній, Gorgias, Піфагор, Анаксагор, Афінагор, Архагор, Арістагор, Євагор, Леагор, Лаогор (грецькі), Гортензій (латинське – Hortensius), Гордіан (латинське – Gordianus), Горацій (латинське – Horatius), Нога - божественне римське жіноче ім'я Герсильї – дружини Ромула, Норае, Норагит – імена трьох дочок Юпітера і Феміди – римської богині пір року (часу) та опікунки небесними воротами, Horst (німецьке), Gorazd, Horak (чеське прізвище, серед найпоширеніших десяти прізвищ), Horvath (угорське прізвище, серед найпоширеніших десяти прізвищ), Макгрегор, Гордон (шотландські), Гор Нахаетян, Гор Кіракосян, Гор Варданян, Гор Размікович Оганесян, Гор Суджян (Гор і Хорен дуже розповсюджені імена; і перше і друге означають «сонце», або – «схід» ; Харпунт - «сонячний лотос» (вірменські), Хорхе (іспанське ім'я), розповсюджене в іспаномовних країнах: у Аргентині, на Кубі, Хорлан (казахське та арабське ім'я, де основа «лан» (лев), вочевидь - «сонце-лев»), Харун (Гарун) – арабське та мусульманське чоловіче ім'я, Гор Мартін, Гортензія, Альберт Гор (англійські імена), Хор Аха (Хорахті) – син Нармера і Нейтхотеп, другий фараон першої династії Раннього Царства (стародавнє єгипетське ймення, Зтис. до н.е.), має читатись по тюркськи (по шумерськи): «Гор Ага» (х-г)) – «Гор володар», «Гор батько». «Ага» з тюркських мов - титул воєначальника.**

У сучасній Туреччині звернення до заможних землевласників. Форма вічливого звернення до старшого чи шанованого чоловіка у Закавказзі, Середній Азії, Туреччині. Наголосимо, що за свідченнями науковців-єгиптологів, перша, друга, частково третя династії фараонів Давнього Єгипту

(перед 3000 р.р. до н.е. – 2750 р.р. до н.е.) були шанувальниками цього бога – бога Гора (Хора), і долучали до свого титульного імені і ймення бога – Гор(Хор). На наше переконання цього бога вшановували у Єгипті і у пізніші часи. Згадаємо ймення одного з фараонів пізніх династій – *Хоремхемб*, ймення богині – *Хатхор*. Про це свідчать і зображення бога Гора на численних пам'ятках мистецтва Давнього Єгипту пізньої доби.

(uk.wikipedia.org/wiki/Горислав ; uk.wikipedia.org/wiki/Хорс; ru.wikipedia.org/wiki/Хорс ; Александра Маринкович Обровски «Модра Гора – забуте сербське ім'я»? - Сербія, Нови Сад ; «История Древнего Востока», М.1988, ч.2, Передняя Азия, Египет).
 Науковці зазначають: *«Гор (егип., греч. **Horos** – далёкий, лат. **Horus**). Египетский бог неба и солнца, изображался в виде сокола. Первоначально идентифицировался с фараоном (бог – царь).... У греков Гор соответствует Аполлону, со времён Александра Македонского к нему проявляется дополнительный интерес. Его почитание возрастало прежде всего в связи с расширением мистерий Исиды. Он изображался в виде мальчика (Гарпократ), как ребёнок на руках Исиды (тип мадонны) или как воин с ястребиной головой»* (Словарь античности, Москва, 1989; Перевод с немецкого ; Составитель Йоханнес Ирмшер в сотрудничестве с Ренате Йоне, с.148)

Сучасне слово «гордий» утворене від власного імені «Гордій» (Гордей), тобто, «такий, що вшановує Гора», отже, слово «гордиться» має означати «вшановувати Гора» та не «пишались». Якщо людина намагалась збрехати, то далекі пращури росіян вживали слова *«егорить»*, *«объегорить»* (*збрехати перед богом Гором (Єгором)*).

Будь-яка людина за такі ганебні вчинки мала бути покарана. Люди казали: *«Не роби цього, бо буде горе»*, тобто, людина отримає покарання від бога Гора. Це засвідчується і прислів'ям: *«Горя не принять – добра не видать»*.

Видається, що ці слова виникають, і увійшли у вжиток, у часи боротьби християнської віри з дохристиянською вірою. Привертає увагу розповсюдження імен *«Гор»* та *«Хорлан»* у Вірменії. Вони виникають, на переконання автора, у часи розквіту могутності країни Урарту (9-7 ст. до н.е.), коли наші пращури перебували під певним політичним протекторатом володарів цієї країни.

На карті поданій нижче, автор окреслює місце проживання наших пращурів у 12-7 ст. до н. е. своєрідним трикутником поселень Хетської доби: *Малатья - Харран – Антіохія*. В Іспанію ім'я *«Хорхе»* було занесене носіями гаплогрупи Y- ДНК – R1b (шумерами), тобто, антами (атлантами) значно раніше і утворене від ймення *«Гор» (Хор)*.

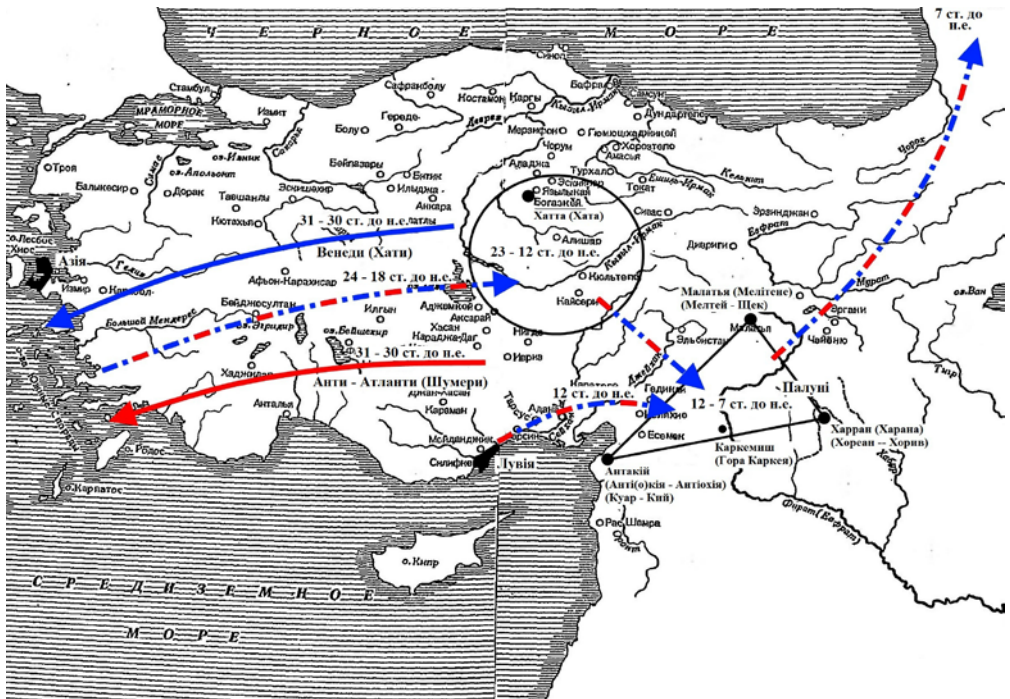
Хтось з допитливих читачів може запитати автора, а як бути з визначенням назви квітки – «гортензія»? До чого тут Гор? Хочу зазначити, що квітка «гортензія» названа була так в честь принцеси Гортензії – сестри принца Священної Римської імперії – Карла Генриха Нассау-Зігена. Таким чином, існувала давня традиція надавати такі жіночі імена в Західній Європі. І це факт!

Автор хоче звернути увагу читачів на те, що в багатьох мовах поняття «бог» може мати кілька визначень. В цьому нічого дивного не має, адже, складовою частиною будь-якого сучасного народу могли бути кілька відмінних етнічних груп у минулі часи. Та, все ж привертає увагу написання слова «бог» (автором підкреслено) у кількох споріднених мовах: сербській, словенській, хорватській.

Так, у сербській мові: Бог, Боже, Бога, је Бог, Боже.

У словенській мові: Бог, god, bog, bogu, бог је.

У хорватській мові: bog, boga, boze, је Бог, bogu.

Спочатку автор сприйняв таке визначення поняття «бог», як ствердження, що «бог є !!!». Та, все ж, словники подають ці слова у однозначному розумінні - «бог».

Все стає на свої місця, коли ми, написавши ім'я бога наших прасурів – українців – «Гор», пригадаємо сучасне українське та російське чоловіче ім'я Єгор. «Єгор» - це ім'я, яке стверджує: «Є !!! Гор» або «Гор є !!! (Бог є)».

Промовляючи сучасне ім'я, ми вже не відчуваємо ту давню генетику слова, на якій воно вибудовувалось. Так, і зараз, серби, словаки, хорвати промовляючи: «је Бог», «је Бог», «bog је», мають на увазі просте визначення «Бог». Сучасне російське ймення «Єгор» мало б вимовлятися прасурами росіян, як «Ехор» (х - г). Прасури українців казали «є», прасури росіян – «єсть», таким чином, імя Є(Е)гор – венедського (хатського) походження, отже в сучасній українській мові ймення Єгор є так би мовити своїм – рідним, а в російській - запозиченням. Сучасні українці інколи змінюють давню вимову цього імені: «Єгор» на «Ігор». Автору вдалось відшукати серед кубанського козачого фольклору цікаву загадку, яка передавалась не одним поколінням козаків («Устное

народное творчество» (кубанские загадки, сказки, пословицы и поговорки, казачьи песни) // www.turbopro.ru/itk/konk_xii/web/terehina_elisaveta/terehina_elisaveta/usn_nar_tv.html.)

Послушайте її:

*«Взой **Егор** на бугор - выше леса, выше гор,
С бугра спускается - За травой скрывается» ;*

*«Взойдѣт **Егор** на бугор – выше леса, выше гор.*

*С бугра спускается – из глаз скрывается». (**Солнце**)*

Про що йде мова ? Слово «Взой» треба розуміти, як скорочену форму слова «взошло», «взошел». Тобто мова йде про те, що спочатку сонце («Гор» - «Єгор» - «Є Гор») сходить над землею, піднімаючись вище лісу та гір, а пізніше – заходить («спускається») та за траву («горизонтом») ховається. Таким чином прашури росіян, як і прашури українців, визначали поняття: «сонце», «бог-сонце», «бог», словами: «Гор», «Хор», «Єгор», «Ігор». В російських та українських прислів'ях «Егор» (Хор, Гор, Єгор) уособлює сонце і пов'язаний з визначенням пори року чи часовими проміжками дня: *«Чего-чего боится зима, а **Егорья** – больше всего», «**Егор** на порог весну приволок», «Не бывает весне на святой Руси без **Егория**», «Не верила бабка весне, а пришѣл **Егорий** – и её, старую, в пот бросило!», «**Заегорит** весна, так и зябкий мужик шубу с плеч долой», «Промеж гор лежит бугор, пришѣл **Егор** – унёс бугор» («бугор» - сніг), «Пришел **Егорий**, и весне не уйти», «**Егорий** храбрый зиме ворог лютый» (весняне сонце), «**Апрель Егорьем** красен» (весняне сонце), «**Стоит Егорий** в полу-угорье; шатром накрылся, копьем подпѣрся» (схід сонця, ранок), «Пошли в гору дела у **Егора**», «Из-за леса, из-за гор выходил дядя **Егор**», «Из-за леса, из-за гор ехал дедушка **Егор** (схід сонця, ранок), «Из-за многих гор вышел дедушка **Егор**», «Дедушка **Егорка** живѣт на пригорке», «Вместе с **Егором** осилишь любую гору» (схід сонця, ранок), «Пошѣл ко дну **Егор**, как топор» (захід сонця над плесом водоймища, вечір), «Не идѣт Федора за **Егора**, а Федора идѣт, да **Егор** то не берѣт» (постійний рух сонця, тому в російських «говорах» його часто називають «проходимец»), «среди дальних гор живѣт дедушка **Егор**» (схід і захід сонця у гірській місцевості), «Заходи к **Егору** в любую пору» (час, який завжди визначався «по Єгору» – «по сонцю» - «по Ра» - «пора» (рос. «время»), «На Руси два **Егорья**: один холодный (9 декабря), другой голодный (6 мая)» (свята, які визначали пори року), «**Егорьевы** пироги (бмая) – дороги; дорожке их нет, когда хлеб в закромах мыши доели», «на **Егорья** (бмая) роса- будет добрые проса», «Выпил бы нищий на **Егория** вина косушку, да не тни полушки: пошол по росу», «на **Егорья** (9 декабря) мороз – будет просо и овѣс»...*

Зробимо невеликий відступ, повернувшись до розгляду основи «Ра», яка є за своїм значенням тотожною основи «Хор» (Гор, Єгор...)

Згадаймо ім'я Бога індуїзму - «Рама», яке теж є, на переконання автора, ствердженням того, що «бог є», де основа «Ра» (бог – «сонце»), а основа «ма» - сполучник (є).

В сучасній українській мові слова «немає» (послідовність формування слова наступна: «ма» - «не ма» - «не ма є» та «нема» означають «відсутність чогось», а з цього випливає, що основа «ма» без заперечення «не» означає «наявність чогось».

Такі слова існують і в мусульманських мовах: «Рамадан» = «Рамазан» (свято, назва місяця, ім'я), які означають « той, що даний богом (Ра)» (ім'я), «свято, що надане богом (Ра) для його вшанування» (свято), «місяць вшанування бога (Ра)» (місяць).

Ці слова дуже давні, адже основа «дан» присутня у мовах різних народів – українців, євреїв, мусульманських народів з однаковим значенням, наприклад: даний, данний, Богдан, магадан, мейдан (майдан), Рамадан , Даніель (Данило) ...

Подібним давнім словом є англійське заперечення «по» (ні), яке присутнє в сучасному ніби-то слові «нора» (по Ra – «місце, де немає сонця (світла) чи «рано» (Ra по - час, коли ще темно, коли «сонця ще немає»). Не похідним, але протилежним за значенням слову «рано» є інше слово - «ранок» («час появи сонця», де основа «нок» (час). Слово Ra по, де основа «но» має відповідати сучасному англійському – «ні» («час, коли сонця ще немає»).

Привертаємо увагу дослідників і до факту наявності основи «Ра» в багатьох йменнях мусульманських народів, наприклад: Ра-мазан, Ра-маз, Ра-мадан, Ра-мін, Ра-ма, Ра-да, Ра-шид (Ра-шиїд), Ра-шат, Ра-джаб, Ра-сул, Ра-хім, Ра-ббані. Деякі з них цілком зрозумілі, так «Ра-сул» (обіцяний богу – «сонцю»), де основа «Ра» (бог – «сонце»), а основа «сул» (обіцянка). Нагадаємо, що основа «сул» прочитується в клинописних текстах Хетської доби (див. *Атлантида*).

Це слово присутнє і в сучасній українській мові «посула» (обіцянка), «сулити» (обіцяти)... Іранське ім'я Раббані, яке утворене з двох самостійних основ «Ра» (бог – «сонце» та «Бан» (пастух – «цар») означає «цар-сонце» чи «присвячений сонцю - правителю». Шумерська основа «бан» (пастух) існує в сучасних українських словах «чабан», «банюш» (страва пастуха), «банкет» (свято пастухів), «бандура» (музичний інструмент пастуха), тощо.

Ці приклади засвідчують, що всі мови мали колись спільний центр, спільну «прамову» перших людських груп. Мовою генетиків можна сказати, що колись була спільна прмова перших людських гаплогруп. Минали тисячоліття – збільшувалось кількість гаплогруп – генетичне дерево пускало нові пагони. А це означає, що народи, які представляли ці нові генетичні гаплогрупи, набували нових мовних ознак, втрачаючи мовну спільність, яка ще існувала у мові їх далеких пращурів.

Полишивши філологічні дослідження, продовжуємо нашу історичну мандрівку до таємниць далекого минулого.

Історія виникнення кубанського козацтва досить відомий факт для сучасної історичної науки. Сучасні кубанці – нащадки українських козаків – переселенці із Запоріжжя. Про це свідчить і їх мова, яку російські мовознавці та російські історики постійно і принципово називають «кубанським діалектом» російської мови.

Та, для будь-якої освіченої людини і в Росії, і в Україні, зрозуміло, що мова кубанців є українською мовою, яка зазнала значних нашарувань з російської мови. Таку говірку науковці називають «суржиком». Пропонуємо читачам послухати народні кубанські прислів'я, які засвідчують не тільки українське коріння кубанців, але й факт шанування нашими далекими пращурами бога – Гора (Хора):

- «Не кінь везе, а Бог несе»
- «Не в силі Бог, а в правді»
- «Хто рано встає, тому Бог дає»
- «Козак смерті не боїться, він Богу нашому знадобиться»
- «Береженого Бог береже, а козака шабля стереже»
- «Без Бога, ні до порога»
- «Дай вам Боже побитись, а нам подивитись»
- «Козак у дорозі, а надія в Бозі»
- «Май Бога в пузі»
- «Навчив дурного Богу молитися»
- «Козаку нема верховода крім Бога та народа»
- «Богу молись, а до берега гребись»
- «Бог не теля, побаче і з далля»

- «Бог не теля, побаче й відтіля»
- «На початок – не хвались, а Богу помолись»
- «Бог козака бачить здалека»
- «Бог не м'якишка, у нього своя книжка»
- «Якщо козак не з'їває, то йому й Бог помагає»
- «Бог не Яшка – знає кому важко»
- «Гладь коня не рукою, а мукою»
- «Козак воює, а сім'я горює»
- «Хліб і вода – козацька їда»
- «Слухав би Бог пастуха, так все стадо би подохло»
- «Хороший козак бачить – де атаман скачить»
- «Степ та воля – козацька доля»
- «Козак з бідною, як риба з водою»
- «Не журися, козаче – нехай твій ворог плаче»
- «Козацькому роду – нема переводу»
- «Горазд козак – як ложкою, так і шаблею»
- «Без коня козак кругом сирота»
- «Далі від попа – далі від гріха»
- «Бог на небі, а не на землі»
- «Без люльки, як без жінки
(пращури росіян зазначали: «хохол – на силу мохор», засвідчуючи, що козаки полюбили курити тютюн («мохор» = «махорка»)
- «Місяць – козаче сонце»
- «Волі не чекай, сам здобувай»

Наші дослідження свідчать, що в багатьох випадках, історія народу зберігається завдячуючи тисячолітнім народним традиціям, які передаються від одного покоління до іншого. Проходять тисячоліття ... Сьогоднішнє покоління українців, багато в чому, не знає справжніх витоків і коренів цих традицій, але, за звичками своїх батьків, дідів, прадідів, продовжують їх дотримуватись !!!

Частина двадцята

У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ ГОЛОВНА ПОМИЛКОВІСТЬ ХРИСТИЯНСЬКОГО ВЧЕННЯ ?

Іудейська релігія виводить ймення бога всіх євреїв – Яхве. Отже, Ісус – «син божий» мав би бути сином Яхви. Прадавня іудейська релігійна традиція це заперечує, вказуючи, що

Ісус був звичайним пророком християнства – однієї з течій іудаїзму. Отже, він був пророком, месією для певної частини (секти) іудеїв.

До нього були, протягом 6-7 століть, інші пророки цього вчення – попередники Ісуса. І це факт історії, який не потребує доказів.

Якщо ми подивимось уважно на сучасний релігійний християнський календар то побачимо, що більшість святих, святомучеників не мають жодного відношення до історії, духовної культури наших пращурів. То чого ми – нащадки своїх славних пращурів маємо відзначати чужі свята, шанувати чужих святих ? Яке ми маємо відношення, наприклад, до такого свята, як «Обрізання господне» ? Немаємо жодного відношення !!!

То, чого святкуємо ? Тому, що іудеї-християни зобов'язали наших одурених пращурів молитися не своєму богу – Хору (Гору), а чужому, та ще й вигаданому богу - Ісусу Христу.

Ми доведемо читачам, згодом, що Ісус Христос, не міг бути богом, і не був їм, опираючись на досягнення сучасної науки - генетики. Автор зразу хоче наголосити шановним читачам, що він не тільки не заперечує існування Бога, навпаки – рішуче стверджує, що «є Бог» - «Є гор» !

Ми заперечуємо лише факт того, що Богом є (або – був) Ісус Христос. Хтось може назвати автора за таке висловлювання «богохульником», «антихристом», тощо.

Вибачте, але ж, у такому разі виникає слушне питання: як тоді називати значну частину іудеїв та мусульман, які до цього часу так само вважають, що Ісус Христос лише «месія» (вчитель духовного вчення) християнства !!!

Скажіть, будьте ласкаві, яке ми – українці (чи – росіяни, поляки, німці, французи...) маємо відношення до шанування єврейських героїв «Маккавеїв», які очолили у свій час повстання в Іудеї проти царя Антіоха - IV ?

Яке ми маємо відношення до святкування святих чи святомучеників з далеких країн Північної Африки, Давньої Греції та Риму, Анатолії чи Палестини ?

Адже, наші пращури ніколи їх не знали, не бачили їх. Історія наших пращурів ніколи не пересікалась з історією тих незнайомців ! Представники від християнської церкви можуть на це відповісти, що християнська церква є «Вселенською», тому і шанує славетних своїх послідовників зі всіх куточків світу. На такі твердження скажу наступне.

У всі часи, у всіх народів, завжди були свої, а не чужі душепастирі. Вони завжди піклувались про духовний стан своєї громади, свого народу, а не чужого ! Ці душепастирі славили героїв, духовних сподвижників свого народу, а не чужого !

Так було тисячі років тому !!! Так має бути і зараз !!!

Тому, такі відповіді представників від християнської церкви є облудливими.

Ми маємо шанувати своїх героїв, своїх духовних сподвижників, а не чужих !!!

Отже, шановні читачі, думайте, аналізуйте, визначайтесь, якщо Ви хочете бути гідними дітьми свого Творця, справжнього генетичного батька свого – українського роду – бога Гора. Так само, закликаю до цього росіян, поляків, білорусів, представників інших народів

світу. Моліться своїм богам !!! Шукайте свою, власну, стежину до свого власного Творця, до витоків своєї власної віри.

Адже, у кожному із нас є його генетична частка !!! Тому ми по праву до нього звертаємось: «Отче наш». Про це автор змістовно розповість трохи пізніше, аналізуючи досягнення сучасної генетики, а зараз продовжимо наші історичні розвідки.

Пам'ятаймо, що шумерська богиня Інанна (Іштар) була богинею воїнів.

Де ж військові відзнаки Богородиці (Інанни), які б засвідчували її військовий чин – «анту» (богині воїнів – антів та атлантів) ?

Звернімо увагу, як зображено Іштар (Інанну) на шумерських та аккадських пам'ятках.

Бачимо, що богиня була вправним стрільцем, за синою якої зображувались стріли та скіпетри – булави. Цим образом знаходимо відповідник у християнській іконографії, в образі «Богородиці Семистрільної», який свідчить, що зміст давньої шумерської символіки порушено, адже стріли чомусь зображено попереду. Вони ніби то пронизують Богородицю, а це історична помилка в іконографії !

Більше того, на деяких зображеннях замість стріл намальовано зброю 16-17 ст. !!!

Та, при всіх невідповідностях, ми розуміємо, що зображення Богородиці з стрілами підтверджує, що цей образ є калькою образу шумерської богородиці - богині Інанни.

На багатьох зображеннях Богородиці можна бачити восьмикутну зірку - зірку шумерської богині Інанни (Іштар) – заступниці шумерських воїнів - антів, атлантів !!!

Такі восьмикутні зірки-квіти ми бачимо на козацькій зброї з стародавніх картин, на кобзах.

Врешті - решт, «Богородиця» є біблійною «Марією» та «Богородицею - Покровою», або ж - «Покровою».

Відповідником дитині – *Хору (Гору)* є біблійний (за згадкою), іудейський (за етнічним походженням), християнський (за вірою, яку він прославляв) - *Ісус Христос*. Слово «Покрова» лувійського походження воно утворене як похідне від слів: «кровля», «кровельщик», «кров», «покровительница», які визначають не тільки поняття «дах», але й «захист». Наприклад, «надать кров» (надати захист, надати притулок).

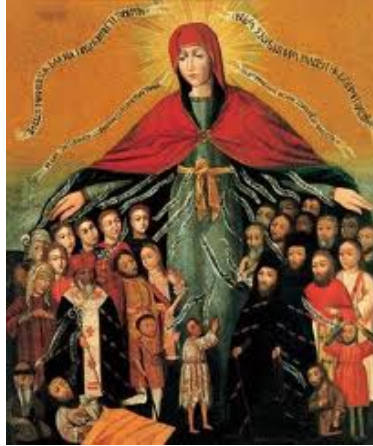
Таким чином, ймення «Покрова» означає «та, що надає захист, притулок» - «захисниця». Це ймення пізнього утворення. Воно виникає в часи тимчасового домінування нащадків лувійців – «слувіан» над нащадками хатів – венедами, десь у 10 столітті н.е., на теренах сучасної України. Лувійське ймення «Покрова» витіснило рідне для наших пращурів ймення – «Оранта» (та, що народила анта Ора [воїна Ора – Гора]).

Та не змогли слувіани витіснити з вжитку венедів інше ймення Оранти – Богородиця (*Бог (Г) ор (р) одиться !!!*).

Хоча в християнській традиції продовжують називати, хоч і рідко, Богородицю – «Богородиця-Покрова». Сучасні релігіознавці виводять етимологію ймення від візантійської легенди про «чудесне спасіння» мешканців одного з міст Візантійської імперії, яких захистила Покрова, накривши місто і мешканців його, своїм рушником. Насправді, поява імення «Покрова» було спробою лувійців (у 8-10 ст.н.е.) забрати у шумерських воїнів (антів, атлантів) – пращурів пізніших українських козаків – справжнє ім'я їх богині - «захисниці» - Інанна (Іштар - **Оранта** – **Бо(г)гор(р)одиця**).

Як бачимо, це їм вдалося, адже, сучасне українське козацтво продовжує вважати (вже 11 століть !!!) своєю заступницею та захисницею – Покрову. Пройшли століття, а історія повторюється.

В нас пробують забрати і знищити наших героїв новітньої української історії – Івана Мазепу, Пилипа Орлика, Симона Петлюру, Нестора Махно, Степана Бендеру, Євгена Коновальця, Романа Шухевича... Отже, нам – українцям треба завжди бути пильними, відстоюйте імена своїх героїв, відстоюйте українську історію, відстоюйте історію духовної культури наших пращурів !!!

Зазначимо, що основа «Мар» (смерть) в грецькому імені «**Марія**», відповідає основі «**Мор**», «**Мар**» (смерть), де «**ія**» - звичайне грецьке закінчення жіночого роду (наприклад: **Дарія, Надія, Настасія, Соломія, Софія, Таїсія**). Грецьке слово «**Мармур**» (камінь смерті), де «**мар**» (смерть), «**мур**» (стіна, плита, камінь). Вочевидь, греки здавен використовували його для виготовлення надгробних плит, тощо. Загалом, ім'я **Марія** може означати, те саме, що і шумерське – **Iumar**, аккадське –

Астарт, єгипетське – *Ізіда (Ізада)* – «та, що побувала в підземному царстві та повернулась з нього», «та, що перемогла смерть». Знаючи, що ці всі жіночі образи є образами шумерської богині Інанні - жінки, що народила бого-людину – Хора (Гора), прототипом якого є біблійний Ісус Христос, етимологічне визначення грецького імені Марія може бути «та, що перемагає смерть, народивши сина божого» - «мати людського роду».

Згадаємо, у сучасній християнській церкві єдиною жінкою, яку вшановують поряд з сином божим є *Богородиця*. У дохристиянські часи серед пантеону богів наших пращурів був, також, єдиний жіночий образ – *Макош*. На різдвяні свята у народному вертепі приймає участь єдина жінка – *Маланка (Меланка)*. Останнє ім'я, на думку науковців знаходить численні відповідники серед давніх грецьких імен. Таким чином, розуміємо, що дохристиянський образ Макоші перетворюється у християнський образ Маланки (Меланка). Обидва ці жіночі образи є втілені у пізнішому образі християнської Богородиці.

Св. Марія. Мозаика одного из христ. храмів Гераси. 611 г.

Отже, структурно ім'я матері людського роду має формуватись так: **МА** – кош (кіш – «рід», «родина»); пригадаємо назву шумерського міста – Кіш), **МА** – рія, **МА** – ланка. Подібним чином в українській мові формуються слова : **Ма** – ти (визначення за допомогою вказівного займенника однини «ти»), **МА** (звернення до матері), **Ма** – **Ма** (наполегливе звернення до матері), **Ма** – мо (прохання у матері молока), **Ма** – а-а-а-а (дуже наполегливе звернення дитини до матері) ...

Нагадаємо, що простим словом «Ма» (ма-ти) та «Та» (та-то) визначались мама та батько. Такий запис імені «МА – РІЯ» знаходимо на давній мозаїці (поч.7 ст. н.е.) з міста Гераса (Іорданія), що є підтвердженням вірності наших філологічних досліджень. Отже, жіноче ім'я «МАРІЯ» складається з двох самостійних основ «МА» та «РІЯ» (грецьке «Рея» ?) Один з істориків античності зазначав, що Ізіда (Ісіда) – *«богиня, що має тисячі імен»*. Ми впевнені, що це зауваження має стосуватись в першу чергу шумерської богині Іштар (Інанні), адже, автор довів, що всі наступні образи богинь є калькою образу цієї шумерської богині.

В науковій історичній літературі є повідомлення про теорію англійського вченого Сіріла Дж. Гэдда – співробітника Британського музею, почесного професора Школи орієнталістики і афродизма :

„ Он показал, что в первые века 3 тысячелетия до н. э. в Египте и в Шумере появился одновременно ряд сходных обычаев и элементов культуры. На основании этого он утверждает, что между этими странами имелись связи, которые были установлены шумерами, поселившимися в это время в Египте и Двуречье ”

(К. Матвеев, А. Сазонов. „Земля Древнего Двуречья”. — М.,1986, с. 36).

Нам не вдалось ознайомитись з працею цього англійського науковця, але наше власне дослідження підтверджує цю теорію і філологічними і етнографічними джерелами.

Отже, всі імена богинь не розкривають справжнього імені жінки, а є лише її визначеннями. Яке ж справжнє ім'я її сина ? Про справжнє ім'я богині, автор розповість, коли буде вести мову про визначення дня народження (різдва) Гора.

Нагадаємо, що «Велесова книга» згадує Ора, як родоначальника наших далеких пращурів, як батька шумерів (антів, атлантів) : Кия, Щека (Пашека), Хорива. Ор згадується, як такий, що виводить наших пращурів, за авторськими дослідженнями, з далекого Східного Сибіру. Отже, це приблизно кінець 5 тис. до н. е. (4500 - 4300 р.р. до н. е.).

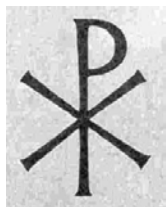
Автор вважає, що не треба вважати, що Гор «Велесової книги» і Гор – боголюдина мають бути одною особою. Ім'я Хор (Гор) використовувалось протягом тривалого часу і воно було широко розповсюджене серед чоловічих імен.

При існуванні двох варіантів імен: Гор (Хор) та Ор, перевагу треба віддавати не скороченній формі імені - Ор, а його повній формі – Гор (Хор) ! Це, вочевидь, зафіксували і давні записи імені божого сина, які пізніше, християнське вчення пояснювало, як монограму імені Ісуса Христа. Насправді, це запис імені **Гор**, у його первісній фонетичній формі - **Хор** ! Бачимо запис імені: три літери – Х, Р, О. Остання літера - **О** оточує дві попередні - **Х** та **Р**, як своєрідний «картуш», що оточував імена єгипетських фараонів.

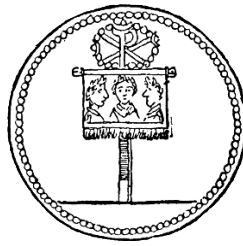
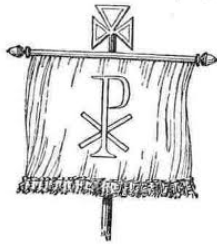
В пізніші часи, вочевидь, її почали прикрашати, надаючи форму вінка з лавру.

Можливо, це мало підкреслювати сан, титул Хора (Гора), як сина царської родини.

Трохи пізніше з'являються літери «Альфа» та «Омега» та інша символіка: хрест, птахи, тощо. Звертаємо увагу, що давнє зображення літера Х відповідає сучасному правопису в українській мові.

Офіційна наука, як і представники від релігії, подають значення літер **ХР**, як перших літер слова «Христос». Зображення цього знаку на військових штандартах (прапорах) Римської імперії пояснюється легендою : «Общепринятая легенда гласит, что впервые символ креста император Константин увидел в небе по дороге в Рим к своему соратнику и одновременно противнику Максентию. Крест при этом был увенчан монограммой, известной как "Хи-Ро", состоящей из X (греческой буквы "хи") и P ("ро"), которые являлись первыми двумя буквами греческого имени Христа. Вместе с крестом Константин увидел надпись *In hoc vinces*, переводимую как "с этим победишь". Согласно другой легенде, он увидел крест во сне в ночь перед битвой, при этом император услышал голос: *In hoc signo vinces* ("с этим знаком победишь"). Обе легенды утверждают, что именно это предсказание обратило Константина в христианство. Он сделал монограмму своей эмблемой, поместив ее на свой лабарум, имперский штандарт, вместо орла. Последовавшая победа у моста Милвиана неподалеку от Рима 27 октября 312 года сделала его единственным императором. На следующий год был издан эдикт, разрешающий исповедование христианской религии в империи; верующих больше не преследовали, и эта монограмма, которую христиане до

того використовували тайно, стала першим общепринятым символом християнства, а також отримала широкую известность как знак победы и спасения.»

(Аноприенко А.Я. Символ воскресення (к вопросу о происхождении християнської символики) // cs.dgtu.donetsk.ua/~anoprien/Publ/1999/krest99a.htm ;

Аноприенко А.Я. Символ воскресення. // Дети Вселенной, Апрель 1999, №7 (175), с. 9)

У наведеному повідомленні існують протиріччя, які, на думку автора, виникають в часи, коли християнська церква з здивуванням побачила на штандартах («хоругвах») імператора Костянтина знак «Хор», а це означало, що цей знак вперше став символом всієї держави – Римської імперії.

В цьому крилася велика небезпека для майбутнього християнської церкви.

Та, в ті часи, коли в Римській імперії було кілька «цезарів» - правителів, коли держава робила все, щоб стримати навалу «варварів», церква займала дуже обережне становище. Одні правителі визнавали християнство, інші підтримували служителів старої віри, треті – займали нейтральну позицію, пробуючи примирити представників двох релігій.

Часто траплялося, що правителі змінювали свої погляди: вечером лягали спати християнами, а просипалися – прибічниками старої віри – віри своїх батьків.

Або, навпаки !

Економічне становище держави було нестабільним. Загони «варварів» прориваючи кордони, нищили поселення, вбиваючи громадян колись великої і могутньої імперії.

«Великий Рим» доживав свої останні століття. В такий непростий час церква не мала рішучих важилів впливу на суспільство, на імператора – все було підпорядковано війні.

Тому, церква «промовчала і вибачила» цю образу Костянтину, адже, становище майбутнього імператора зміцнювалось. Він був на вершині слави, мав велику пошану серед громадян імперії. Тільки по часі, церква почала робити кроки по утвердженню знака нової віри – хреста («+»), та відмови від знака старої віри - «ХОР» .

Дивіться, як той самий епізод описують науковці у Вікіпедії:

« Політика у сфері релігії: На початку свого правління Костянтин, як і всі імператори, був язичником. У 310 році після відвідування священного гаю Аполлона, йому, нібито, навіть було бачення бога сонця. (!!! Хора (Гора) [В.Б.]) Проте вже через 2 роки під час війни з Максенцієм, за словами Костянтина, до нього уві сні з'явився Христос, який наказав накреслити на щитах і прапорах свого війська букви РХ, на наступний день Костянтин побачив у небі обрета хреста. Після перемоги над Ліцинієм в 313 році Костянтин наполог на ухваленні їм свободи віросповідання, видавши Міланський едикт. Сам Костянтин прийняв хрещення лише перед смертю, що не заважало йому втручатися в тонкі релігійні суперечки, як наприклад, на Перший Нікейському соборі 325 року, він рішуче підтримував кафолістів проти ариан. По всій імперії зводилися церкви. Часом для їх зведення розбиралися старі язичницькі храми.»

Це повідомлення ставить все на свої місці. Отже, знак «Хор» з'явився на штандартах Костянтина у 310 році. Повідомлення, про те, що перед битвою біля Мульвійського мосту (312р.) на штандартах з'явився знак «+» помилкова інформація. На рельєфних зображеннях на щитах воїнів жодних символів «+» не існує !!! (Арка Костянтина, Рим).

Щоб заручитись підтримкою воїнів, переважна частина яких була найманцями – «варварами» - «язичниками», Костянтин наказав на всіх штандартах намалювати знак «Хор» (символ бога сонця – Гора – Хора) .

Адже, переважна більшість воїнів сповідували віру у Хора (Гора), символом якого було сонце. Можна вважати, що «мітраїзм» і є мовним визначенням назви цієї віри, тому, що слово «Мітра» означає поняття «знак сонця», де «Міт» (мітка, міти, замітка, мітити, мітто[сучасне – мито – «знак», який ставився на товар, що пересікав кордон держави; знак означав факт сплати, означав дозвіл на ввезення цього товару]), а основа «Ра» - «сонце». Слово «Хор» є іменням бога, символом якого було сонце. Філологічне пояснення слова «хор» (сонце !!!). Про це свідчить і частина релігійного штандарту –

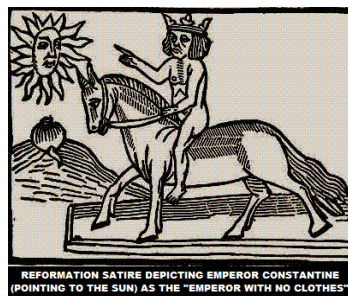
«хоругви» з зображенням знаку «Хор» в середині кола – «сонця». Прошу звернути увагу, що на цій дохристиянській пам'ятці бачимо і літери «альфа» та «омега», які у пізніші часи так широко «експлуатують» християнство.

На зображенні поруч бачимо верхню частину іншого штандарту, з зображенням знаку «Хор».

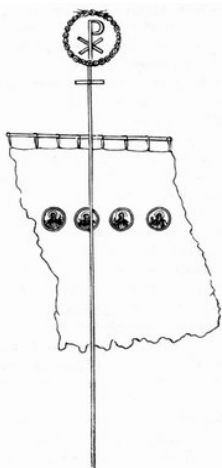
Слово «Хор» вказує не тільки на ім'я бога, але й вказує на триєдність іпостасі бога: бога – святого духа, бога – батька, бога – сина. Тобто, це слово визначає божественну триєдність батька, сина та святого духа. І цей наш висновок підтверджується етнографічними джерелами. На цьому питанні ми ще зупинимось пізніше. Церква спробувала, після смерті імператора Костянтина, зробити з імператора - язичника новий образ – «імператора – християнина» та визнати час утвердження хреста, як державного символу, подіями 312 року. Та, все це вигадки !!!

У пізніші часи чільники християнства та християнської церкви вже відкрито посміювались над імператором Костянтином, про що свідчить сатиричне зображення «імператора – язичника», вказуючого рукою на символ своєї віри – сонце (Хор = Мітра). До наших днів народний кубанський фольклор зберіг козацький вислів, який, вочевидь, визначав ті давні часи життя наших пращурів, які поклонялись Горі (Хору, Мітрі): «Це було при царі Мітрохи, коли людей було трохи».

Християнська церква прославляє імператора Костянтина лише за прийнятий ним Міланський едикт (313 року), в якому вперше в межах Римської імперії утверджувалась віротерпимість до християнського вчення. За свідченнями християнських істориків імператор перед смертю охрестився, а за іншими – помер «язичником». Та, боротьба християнства з символом попередньої віри – знаком «Хор» - тривала ще, щонайменше

220 років. Це підтверджує допоміжна історична наука – «нумізMATика». Треба зазначити, що християнству не вдалось знищити знак попередньої віри. Нова релігія була змушена пристосувати цей знак до своїх потреб та знайти цьому факту логічне пояснення. Що і було зроблено. Знак «Хор» і сьогодні широко використовується християнською церквою, як католицькою так і православною.

Знаки «Хор» можна було бачити на посуді, на речах релігійного призначення, на монетах, на будівлях (арках та колонах імператорів), на військових обладунках (шоломах, щитах, штандартах) перших століть нашої ери. Римські імператори, підкоривши Давній Єгипет, ототожнювали себе з богами, ставили ці знаки на свої прапори та гроші, оздоблювали ними свої власні військові шоломи та корони.

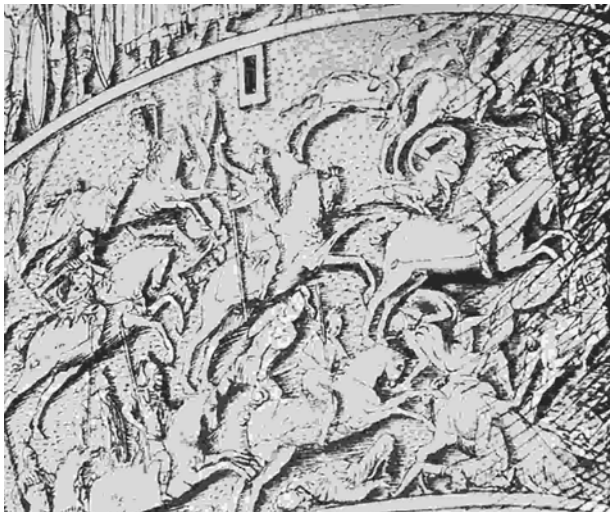

Знак бога «Хор» зустрічаємо на рельєфних зображеннях колони імператора Аркадія, яку він збудував на честь свого батька – імператора Феодосія (див. щит імп. воїна). Флавій Аркадій (грец. Арка́діос, * бл. 377 у Іспанії — † 1 травня 408 у Константинополі) — імператор східної частини Римської імперії і після її поділу вважається першим імператором Східної Римської імперії, що правив з 392 по 408рік. Аркадій був старшим сином імператора Феодосія I та Аелії Флацілли і братом імператора західної частини імперії —Гонорія. У січні 383 року його батько надав Аркадію титул Августа і зробив тим його співправителем імперії. По смерті батька та розпаду імперії на дві частини, Аркадій у віці 18 років зайняв трон східної частини Римської імперії. ([http://uk.wikipedia.org/wiki/Аркадій_\(візантійський_імператор\)](http://uk.wikipedia.org/wiki/Аркадій_(візантійський_імператор)))

На колоні збудованій Аркадієм, бачимо і зображення «варварів» - козаків з оселедцями на чайках. Бачимо і боротьбу вершників – воїнів імператорської армії з козаками. Це диво. Історія наших пращурів, прихована від нас, знайдена !!! Її треба досліджувати, вивчати і про це писати... На жаль збереглися лише замальовки зображень, зроблені у 17ст. Колони вже не має.

В часи правління іудейського царя Ірода Великого (37 – 4 ст. до н.е.) ці знаки з'являються на монетах в Іудеї. Нагадаємо, що Іудея, в цей час, була однією з римських провінцій, де панували Закони Риму.

Та виявляється, що до них, цей знак розповсюдився спочатку в Греції, після завоювання Єгипту Олександром Македонським. Для завойовників, цей знак ототожнювався з поняттям «Бог», бо ж імператори, за прикладом єгипетських фараонів, після смерті мали б стати Богами ! Про що свідчать монети римської імперії ?

З цим знаком римляни та греки, кожні у свій час, познайомились у Єгипті, після його завоювання. Єгипетські жреці та тогочасні володарі Єгипту надавали його, разом з штандартами та емблемами, разом з званням Гор (Хор) - «Бог – сонце», римським та грецьким імператорам – воєначальникам. Таким чином, його отримав у свій час і грецький володар та завойовник світу – Олександр Македонський.

Цей знак, але після смерті (!) зустрічаємо на монеті присвяченій йому.

(Тетрадрахма Олександра Македонського, Хиос, 2 ст. до н.е., срібло, посмертна чеканка, Табл. 11, № монети 20, див. <http://www.sno.pro1.ru/lib/zograf/original/zograf-1.html>).

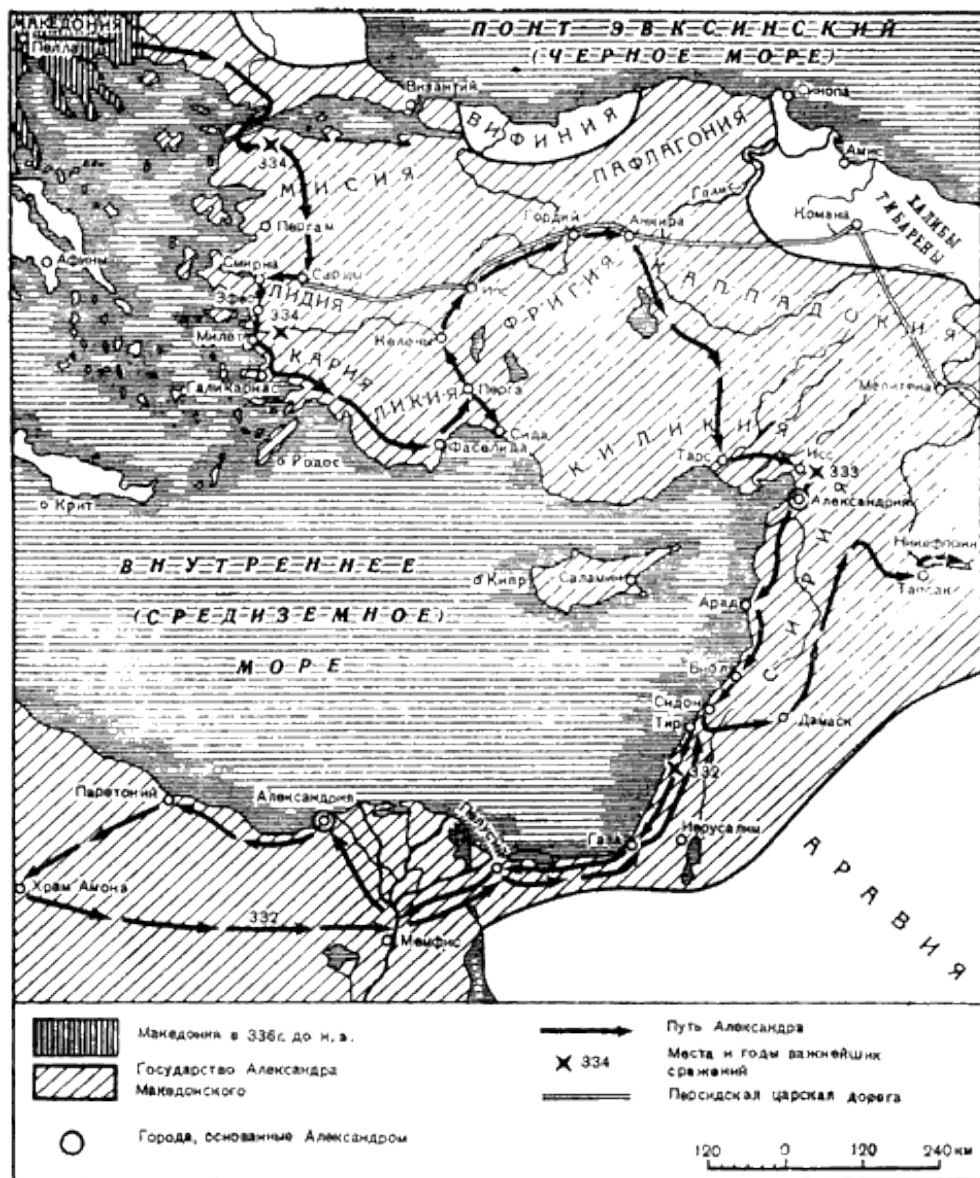
20. Хиос Тетрадрахма Олександра Македонського (посмертна чеканка) II в. до н. е. Срібло

Науковці вказують:

«В 332 г. до н. е. греко-македонское войско без всякого сопротивления овладело богатым Египтом: сатрап этой области державы Лхемендов перешел на сторону Александра. Египетские жрецы по древнему обычаю провозгласили своего нового властителя фараоном, сыном бога Амона. С этого момента берет начало идея о божественности Александра Македонского. Обожевление царской власти и ее носителей ранее было чуждо грекам, но издавна коренилось в сознании многих народов Востока. Понимая это, Александр для укрепления своего авторитета не преминул воспользоваться традиционными восточными идеями» (Борис Сергеевич Ляпустин, Игорь Евгеньевич Суриков - Древняя Греция // <http://lib.rus.ec/b/165245/read>)

Історичні факти свідчать, що знак «Хор» використовувався у римському та грецькому середовищі ще за довго до часів правління імператора Костянтина !!!

Він використовувався за довго до появи, згідно єврейської біблії, месії християн – Ісуса Христа, отже, ніяким чином не пов'язаний з життям месії християнства – Ісуса Христа і не є його монограмою. Що до твердження науковців та духовенства, що цей знак є символом християнства, що він почав використовуватись на теренах Римської імперії лише за часів правління імператора Костянтина, зазначимо: по – перше, цей знак не є християнською символікою, про що свідчить запекла боротьба, яку розгорнула християнська церква проти цього - символу попередньої віри, а по – друге, знак «ХОР» запанував на теренах Західної та Східної Європи задовго до правління імператора Костянтина.

З прийняттям християнства, прибічники старої віри у Хора (Гора) на монетах, горщиках, на стінах будівель, храмів часто вицарапували цю монограму, як нагадування про те, хто є справжнім богом. Такі дії були свідченням спротиву, який чинили прибічники старих релігійних вірувань, перешкоджаючи впровадженню нової релігії. Людина, яка вицарапувала монограму Гора розуміла, що монета буде тривалий час переходити від одного господаря до іншого, і цей вицараний знак мав привертати їх увагу та нагадувати про істинне ймення бога – Хора (Гора). Дивіться ілюстрацію нижче.

Звертаємо увагу, що автор знаку-напису дуже вдало вписує послідовність трьох літер, з якої бачимо, що друга літера О є продовженням першої – Х, і вже останньою вписується літера Р. Тобто, читається: «ХОР». Таким чином, констатуємо, що цей знак не є монограмою Ісуса Христа !!! І це є історичним фактом !!! Він лише був пристосований християнською релігією під свої потреби. Чому? Які аргументи ?

Частина двадцять перша

ФАКТИ, ЯКІ СВДЧАТЬ, ЩО ЗНАК НЕ Є СИМВОЛОМ ЗРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ, А БУВ ЗНАКОМ ДОХРИСТІЯНСЬКОЇ ВІРИ – ВІРУ У БОГА ГОРА (ХОРА)

Цей знак, за довго до виникнення християнства був широко розповсюджений на теренах Римської імперії, особливо в Єгипті, у Фінікії, на Кіпрі, в Малій Азії, у Греції ! Він вже тоді сприймався, як символ сина божого, але не Ісуса Христа, а Хора (Гора) !!! Ще раз, впевнено та переконливо наголошуємо про наступне:

1. Знак «ХР» з єгипетського письма (відсутність голосних у єгипетському письмі) має читатись «Х(О)Р». Форма літер відповідає сучасним літерам кириличного письма: Х та Р, тобто, відповідає канонам письма наших з вами прашурів - малоазійських хатів (пізніших венедев) та шумерів – атлантів (пізніших антів).

2. Знак «+Р», який присутній у єгипетських християн – коптів має читатись так само «ХОР». Такий знак зустрічаємо на давньоєгипетських пам'ятках 4 ст. до н.е.

3. Знак «Х(О)Р» вживався за 300-200 років до життя «біблійного» Ісуса і не має до нього жодного відношення. Вже, у 3-5 ст.н.е., він широко використовувався у Західній Європі, у Східній Європі, у Південно-Східній Європі. Знак «+Р» зустрічаємо на єгипетських, сирійських, бактрійських, скіфо-бактрійських, іудейських, грецьких («Н-Р») монетах 57 – 55 – 35 – 12 – 1 ст. до н.е. - 5 ст.н.е. Таким чином, ці факти яскраво засвідчують про брехливість тверджень чільників християнства перших століть нашої ери стосовно походження знаку. (Midwest Collection of Coins of Christianity-
www.beastcoins.com/Collections/Midwest-Chris...)

4. Дослідження зображень знаку «X(O)P» на монетах Римської імперії (4 – 6 ст. н.е.) засвідчує, що він протиставився іншому знаку – «хресту» - символу нової релігії – християнству. Бог Гор (Хор) був богом шумерів (антів-атлантів) – носіїв гаплогрупи R1b, яка і зараз домінує у Західній і Центральній Європі. Цей факт і пояснює широке розповсюдження знаку «Хор» (Гор) у Римській Імперії дохристиянських часів.

Courtesy: Classical Numismatic Group, Inc.

5. Зображення сина Богородиці спочатку мало підпис - «XOP», який було замінено пізніше на «IC-XC». Цей факт, ще раз засвідчує, що чільників християнства цей знак не влаштовував. Більше того, знак «XOP» (5-7 ст. н.е.) часто можна побачити у таких місцях, які засвідчують, що його писали потаємно. Це є свідченням того, що знак «XOP» протиставився символіці християнства і він немає ніякого відношення до цієї віри. Християнство вимушено було запозичити цей знак, надавши йому своє нове – «християнське» визначення. Чому так сталося ?

Тому, що цей знак – символ бога дохристиянської віри – Хора (Гора) – символ сонця - імператор (язичник) Костянтин оголосив імператорським символом. Його почали карбувати на монетах, зображувати на штандартах та державних будівлях, тощо. Християнська церква була на той час досить слабкою, християн переслідували за кілька століть до цього. Навіть після Міланського Акту (313 р.н.е.), який дозволяв християнам вільно відправляти свої вірування, продовжувались гоніння на християн за часів наступників Костянтина. Імператор Костянтин до своєї смерті залишався язичником (+ 337 р.н.е.). (Хусто Л. Гонсалес, Історія християнства, Т.1, Ч.2 Імперська церковь – Константин // soteria.ru/680/15)

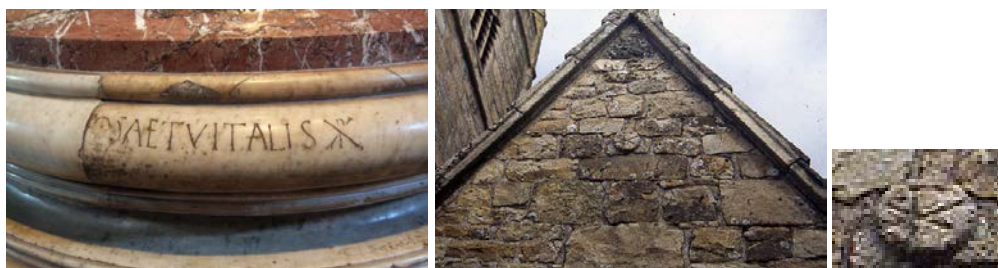
Чому ж християнська церква наголошує, що він охрестився і став першим християнським імператором ? Християнська церква почала боротись за домінування на теренах Римської Імперії, а тому, вирішила скористатись славою і величчю імператора, який уже відійшов до Бога. Але, що тоді робити з дохристиянським – язичницьким символом ? Його треба запозичити та вигадати йому «легенду». Саме так і було зроблено. Про це свідчать розписи храмів 4-5 ст.н.е., де поруч з зображенням Ісуса та хреста можна побачити і знак «Хор». У катакомбному храмі Сан-Дженнаро (Неаполь, Італія) з знаком «Хор» зображено Св. Януарія, який, перед тим, як стати одним з святих християнської церкви, був шанувальником язичницької віри в «Непереможне Сонце» («Бога – сонце»), віри у «Гора» (Хора).

Хризмон. Роспись гробниці. 1-я пол. IV в.
(Византийский музей, Фессалоника)

6. Часто знаходимо цей знак тасмно процарапаним на каменях, стінах катакомб, у нижній частині стін християнських храмів, нижніх частинах колон, на побутових речах (наприклад, на дінцях посуду). Складається враження, що його викарбовували потайки, приховуючи, як нагадування про бога старої віри. Подивіться на кілька таких зображень. Для дослідників, які захочуть самостійно продовжити пошуки цього знаку – символу на історичних пам'ятках, рекомендуємо у пошуковій системі «картинки Google» набирати наступні пошукові слова: *chi - rho symbol , chi - rho monogram , chi - rho cross , chi - rho , ihs and chi - rho , his and chi - rho meaning , catacomb - Chi - Rho, labarum ...*

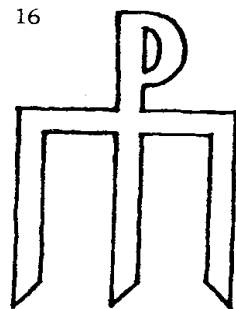
7. Знак «ХОР» з «ланцюгами», на які у пізніші часи так полюбляли вішати грецькі – християнські символи - літери «альфа» (початок) та «омега» (кінець), свідчить про

приспонування старого символу до реалій нової віри. Насправді «ланцюги» є «зміями». Тобто, ХОР тримає змій у руках, що символізує перемогу життя над смертю.

16

За даними єгипетської міфології, Ізіда народивши Гора не вберегла його від змій, яка вжалила дитину. Та боги врятували маленького Гора. Таким чином, семантично Гор переміг змія. На наше переконання, образу Гора в грецькій міфології та мистецтві відповідає образ Геракла, а в міфології Давнього Риму – образ Геркулеса, який є калькою грецького героя. Малого Геракла (Геркулеса) часто зображують переможцем змій.

8. Знак «ХОР» не має ніякого відношення до іншого єгипетського знаку «тау» (хрест) чи знаку «анкх» (анх). Останній, наприклад, є звичайною дитячою соскою – і є «символом життя». Про це ми розповімо у кінці дослідження.
9. Символіка, нижче, засвідчує період боротьби християнства з своєю попередницею – вірою у Хора (Хорса, Гора). Бачимо: стилістичне зображення людини.

Розведені руки людини захищають знаки – символи віри, що зображені позаду. З одного боку людини - шумерський знак Інанни (вона ж - Іштар, Ізіда, Хатхор, Астарта, Оранта, Марія, Богородиця) – восьмикутна зірка, яка засвідчує народження Гора. З іншого боку – символ Гора – літера « х » (Хор) та не « + » (хрест) !!! Зрозумілим стає, чому знак «Х» називають «Андрієвським хрестом». Наші пращури у дискусіях з святим Андрієм відстоювали своїх богів та їх символи. Вочевидь, святий Андрій погодився, що знак – символ «Х» має право на існування у житті наших пращурів. На наше переконання, святий Андрій вважав, що невелика різниця у зображенні знаку (« + » чи « х ») немає права зашкодити йому, у його місіонерській діяльності на землях Київської Руси. Цим, на нашу думку, пояснюється розповсюдження знаку - символу «Х» та «ХОР» на Русі. Подібні зображення дослідники історії Західної Європи пов'язують з діяльністю катарів. Назва «катар» навіяла автору думку спорідненості з назвою народу - «Хатти». Римський історик Тацит помилково вважав цей народ одним із німецьких племен. На наше переконання це нащадки малоазійського народу – хатів (пізніших венедеїв). Сьогоднішніми їх нащадками є лужичі, які вже більше 2000 років проживають серед німецьких племен. Отже, народ «хати», а представник цього народу – «хатар», «хат». Закінчення «ар» подібне закінченню в сучасних українських словах : лікар, кухар, чотар, перукар, чоботар, мольфар ... Фонема «х» часто витісняється фонемою «к», порівняйте українське - «хто», «хрест», «християни», «хоругва» та - російське «кто», «крест», «крестьяни» (християни), «коругва». Слово «ката», з тюркської мови – «фортеця», пращурами українців вимовлялось - «хата».

10. Знак та широко використовувався саме у часи, коли римські імператори активно боролись проти християнського вчення, за часів імператорів: Нерона (64р.н.е.), Доміціана (81-96 р.р.), Трояна (08-117 р.р.), Марка Аврелія (116-180 р.р.), Септимія Севера (193-211 р.р.), Максимина Фракійця (235-238 р.р.), Деція (249-251 р.р.), Валеріана (253-260 р.р.), Авреліана, Діоклетіана (284-305 р.р.), Луцинія та Костянтина (303-313 р.р.)... В час правління імператора Костянтина цей знак прийнятий, як державний символ, після відвідин імператором храму сонця !!! За часів правління останнього «язичницького» імператора Юліана Флавія Клавдія (Юліан Відступник, 360-363 р.р.) відбулась одна з останніх спроб знищити християнське вчення. За цей період часу ця символіка широко використовувалась у всіх кутках Європи, навіть розповсюдилась на теренах сучасної Англії та Шотландії. Це ще раз підтверджує, що ця символіка жодним чином не пов'язана з Християнським вченням та діяльністю месії цієї релігійної течії – Ісусом Христом.

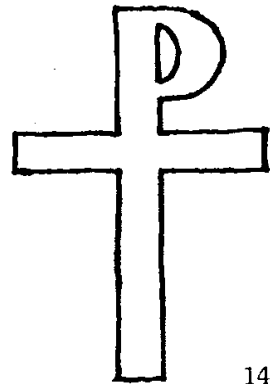
11. Християнські чільники почали долучати до знака «Хор» додаткові написи, які мали б переконати наступні покоління у приналежності його до християнського вчення Ісуса Христа. Наприклад :

12. На давніх зображеннях у коптських монастирях бачимо цей знак біля імен святих (монастир святого Аполло у Бавіті, 6-7 ст. н.е., Єгипет). Складається враження, що цей знак є коптським синонімом грецькому слову «αγιος» (святий).

Ми пропонуємо таке визначення цьому символу: «той, що сповідує віру у Хора» (Гора), «шанувальник Хора» (Гора).

Цей знак бачимо і на розписах давніх вірменських церков. Форма знаку «Хор» дуже схожа до форми написання вірменської літери «К» (м'яка). Різниця полягає лише у тому, що горизонтальне перехрестя на літері не рівне, а хвилясте. Символічним є і факт розповсюдження чоловічого ймення Гор (!!!) серед вірмен.

14

На іконі, де зображено Іоана Златоуста (347 – 407р.р. н.е.) бачимо знак «Хор», як частину напису ймення святого. Знак «Хор» «стоїть» на змії. Зліва від святого - напис «**ἅγιος**» (святий). То як має читатись ймення святого ?

Цікаво, що з таким знаком («Хор») зображується лише цей святий, серед двох десятків постатей (!!!), які оточують на даній іконі Ісуса Христа чи Марію.

Дослідники зазначають, що з дитинства Іоан вчився в «язичницькій» школі. Один з відомих богословів «язичницької» віри, оратор та софіст Ліваній (Лібаній) був його учителем. Науковці зазначають такий цікавий факт з життя Ліванія:

«Чуждий християнству, он не колебался в своей привязанности к древним богам Греции. Поэтому-то именно император Юлиан (Юліан «Відступник» [В.Б.]) и был его идеалом, его глубоко огорчило, что многие из его учеников, в том числе Иоанн Златоуст, обратились в христианство. Рассказывали, что, близкий к смерти, он на вопрос, кому поручает свою школу, ответил: «Златоусту, если бы его не похитили христиане» ... ».

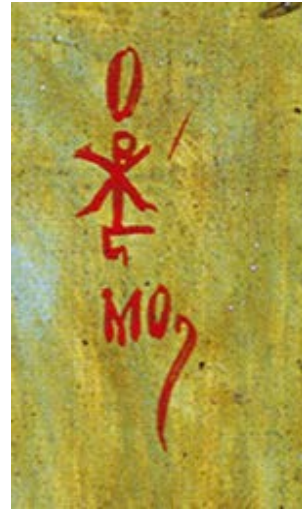
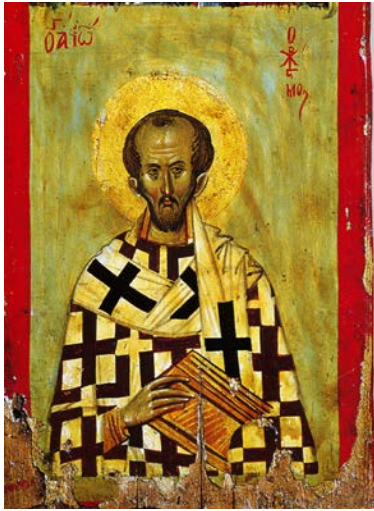
(ru.wikipedia.org/wiki/Либаній)

Цей факт біографії Іоана Златоуста свідчить, що він тривалий час був послідовником «язичницької» релігії, тобто, був послідовником попереднього віровчення у бога Хора (Гора). Ми переконані, що знак «Хор» на християнських іконах мав засвідчити факт біографії, що святий прийшов до християнського боговчення, полишивши попереднє релігійне вчення у Хора (Гора). Вочевидь, чільники християнської церкви пишались цим фактом, а тому часто нагадували про нього своїм послідовникам.

Більше того, нам видається, зважаючи на красномовство Іоана, що саме він примирив символи «хреста» та «хора», примирив ортодоксальних євреїв-християн, які рішуче виступали проти символіки попередньої «язичницької» віри.

Можливо, саме Іоан Златоуст, надавши тлумачення символіці «Хор», як найдавнішого написання скороченої форми ймення «Христос» - «ХР», примирив прибічників християнства. Це тлумачення влаштувало іудеїв-християн-послідовників Ісуса Христа, як влаштує і зараз богословів від християнства. Наголосимо, що таке пояснення символіці

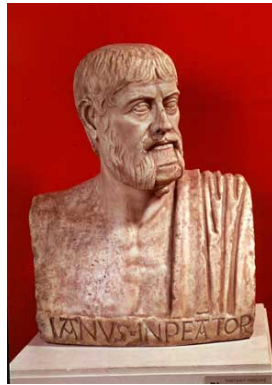
«Хор» широко використовується дослідниками від християнської релігії і в наш час, через 2 тисячоліття.

13. «Звернення Іоана Златоуста до іудеїв» вказує на те, що «християнство», як відгалуження іудейського вчення «перших пророків», утворилось у 5 столітті до н.е., під час «Вавилонського полону». Таким чином, за 500 років до «історичної» місії пророка Ісуса Христа, це вчення не тільки зміцніло, не тільки «звелось на ноги», але й виховало велику школу вчителів – пророків. Серед яких, безумовно, талановітшим став Ісус. Вже у ті часи іудеї – послідовники вчення «перших пророків» не визнавали Ісуса за сина божого. І цей факт треба визнати, адже багато хто з них бачив Ісуса, знав його біографію, знав його родичів. Врешті – решт, сусіди мусульмани, знаючи Ісуса, визнавали його, і визнають його зараз, лише пророком. То скажіть, будьте ласкаві, про яку божественність Ісуса говорить християнська (за назвою) та іудейська (за суттю) церква ??? Це ще один, хоча й побічний, доказ того, що символіка «Хор» не є християнською символікою.

14.

Наведемо, ще один з доказів того, що знак «ХОР» не є християнським символом, а є знаком дохристиянського вірування у бога Хора (Гора), тобто, є символом сонця.

Науковці, згадуючи про релігійні уподобання імператора Юліана (Відступника) – останнього язичницького імператора, пишуть:

« Юліан залишив після себе ряд творів, які дозволяють ближче познайомитися з цією цікавою особистістю. Центром релігійного світогляду Юліана є культ Сонця, що створився під безпосереднім впливом культу перського світлого бога Мітри та ідей звироднілого до того часу платонізму. Вже з самих юних років Юліан любив природу, особливо ж небо. У своєму міркуванні "Про Царя-Сонце", головному джерелі релігії Юліана, він писав, що з юних років був охоплений палкою любов'ю до променів божественного світила, він не тільки вдень бажав спрямовувати на нього свої погляди, а й в ясні ночі він залишав все , щоб йти захоплюватися небесними красотами; занурений в це споглядання, він не чув тих, хто з ним говорив, і навіть втрачав свідомість. Досить темно викладена Юліаном його релігійна теорія зводиться до існування трьох світів у вигляді трьох сонць. Перше сонце є вище Сонце, ідея всього існуючого, духовне, мислиме ціле, це - світ абсолютної істини, царство первинних принципів і першопричин. Видимий нами світ і видиме сонце, світ чуттєвий, є лише відображенням першого світу, але відображенням не безпосереднім. Між цими двома світами, мислимим і чуттєвим, лежить світ мислячий зі своїм сонцем. Виходить, таким чином, трійця (тріада) сонць, мислимого, або духовного, мислячого і чуттєвого, чи матеріального. Мислячий світ є відображенням мислимого, або духовного світу, але сам, в свою чергу, служить взірцем для світу чуттєвого, який є, таким зразком, відображенням відображення, відтворенням у другій ступені абсолютного зразка. Вища Сонце занадто недоступно для людини; сонце чуттєвого світу занадто матеріально для обоготворення. Тому Юліан зосереджує всю свою увагу на центральному мислячому Сонце, його називає "Царем-Сонцем" і йому поклоняється.»

http://znaimo.com.ua/%D0%AE%D0%BB%D1%96%D0%B0%D0%BD_%D0%92%D1%96%D0%B4%D1%81%D1%82%D1%83%D0%BF%D0%BD%D0%B8%D0%BA#link9)

А чи могли б ми побачити цей тривимірний світ – трьох світил – трьох сонць – трьох знаків, про який говорить імператор Юліан ? Так. Прошу звернути увагу на розпис «хору» храму, який датується 3-4 ст. н.е. Зверніть увагу на затерті, «сховані» написи, які християни вирішили знищити. На думку автора, це є ще одним свідченням, що знак «ХОР» належить до вірувань, що передували християнству. Зверніть увагу, що знак ХР потроюється, як потроюється і написи «альфа» та «омега», а це є свідченням того, що це і є знак «трьох сонць», «трьох Хорів».

Цей знак, як і написи «альфа» та «омега», жодним чином не пов'язаний з історією про Ісуса Христа, з історією християнства. Вони пізніше були «запозичені» (вкрадені!) християнством. Про це свідчать і восьмипроменеві зорі на «небосхилі», а не іудейські – шестипроменеві (зірка іудеїв – «Зірка Давида») чи п'ятипроменеві (зірка мусульман).

15. Ще один доказ знаходимо з Інтернет-ресурсу. Це зображення на фризі залу Верховного Суду США (м.Вашингтон). Воно було зроблене у 1935 році скульптором Адольфом Вайнманом.

В центрі зображено пророка Мухаммада (мир йому). З лівої сторони, від пророка Мухаммада (мир йому), бачимо представника християнства – короля франків Карла Великого (тримає хрест – символ віри), з правої сторони від пророка Мухаммада (мир йому) – представника дохристиянської – «язичницької» віри – англійського короля Іоанна Безземельного (тримає знак «Хор»). Хоча, на наше переконання, це місце мав би посісти «язичницький» імператор Костянтин, який визнав знак «Хор» за державний символ у Римській імперії, та у пізніші часи прийняв Міланський едикт про віротерпимість до християн (313 р.н.е.).

Це свідчення того, що замовник барельєфних зображень для Верховного Суду США знав досконало тасмниці релігійної історії людства. Отже, знак «Хрест» тут так само протиставиться знаку «Хор», а це означає, що останній не є символом християнства !!! Вочевидь, англійський король потрапив до пантеону визначних історичних осіб за те, що прийняв «Велику хартію вольностей». Був час, коли короля Іоанна було відлучено від церкви, за те, що захоплював церковні земельні угіддя та втручався у церковні справи. Науковці зазначають: «*«Велика хартія вольностей» 1215 р. (Магна Карта) — перша «неписана» конституція Англії. Велика хартія вольностей традиційно вважається першим правовим документом, в якому закладено основи концепції прав людини, створено передумови для подальшого утвердження свободи і панування закону в житті суспільства.»*

Північний фриз у судовій залі Верховного Суду США прикрашено зображеннями законодавців із дохристиянської епохи: **Менаса, Хаммурані, Мойсея, Соломона, Лікурга, Солона, Дракона, Конфуція і Августа**. Південний фриз – діячами часів після народження Христа: **Карла Великого, Мухаммада (мир йому), Іоанна Безземельного, Людовика IX, Гуго Гроція, Наполеона, Уільяма Блекстоуна, Джона Маршалла**.

Особливий розголос у світі набула звістка про встановлення зображення пророка Мухаммада (мир йому). Так, як з долею цього скульптурного зображення пов'язано кілька історій, автор вирішив їх подати мовою оригіналу, під назвою **«Взгляд мусульман и ирония неверующих: На фризе зала Верховного суда США изображен Пророк Мухаммад»** (Інтернет-ресурс):

«Душанбе, 7 февраля. Pressa.tj - В 1935 году Верховный суд США признал Пророка Мухаммада и пророка Ислама олицетворением права и правосудия наряду с Моисеем, Соломоном и Конфуцием. Он изображен на фризе зала Верховного суда среди великих законодателей человечества.

В частности, на сайте Верховного суда США написано: Мухаммад (571 - 632) - пророк Ислама. Он изображен, держа в руках Коран. Коран является основным источником исламского права. Учение пророка Мухаммада (мир ему) объясняют и реализуют коранические принципы. Рисунок ниже - это попытка скульптора Адольфа Вайнмана изобразить Мухаммада и не имеет никакого сходства с пророком. Мусульмане, как правило, не принимают скульптурные или нарисованные изображения их Пророка, так как это запрещено в Исламе, информирует Ислам [ивудей](#). В год, когда был возведен фриз Пророка Мухаммада, президентом был Франклин Д. Рузвельт, главным судьей - Чарльз Эванс Хьюз. Неизвестно, каким образом суд принимал решение по поводу этого архитектурного вклада. Никто в то время не думал, что целесообразно включать пророка Мухаммада, как одного из величайших законодателей мира в палату Верховного суда Соединенных Штатов. И это несмотря на то, что американское общество в то время было не так разнообразно, как сегодня.

Приблизительно полгода назад в Сети появилась статья: В 1776 году США обретает независимость. Правительство и Верховный суд заседают в Нью-Йорке. Спустя какое-то время они переезжают в Филадельфию, а потом и в Вашингтон, где в 1810 году Верховный суд размещается в небольшом подвальном помещении в Капитолии. Шли годы. И вот, в 1935 году Верховный суд въезжает в своё собственное здание: раздутый бюджет, beaux-arts, колонны, мрамор, прочие архитектурные излишества. На фризах судебного зала устанавливают статуи известных политических и исторических деятелей, среди которых небезызвестный Мухаммед. Да-да, тот самый. Но! В 1997 году Общество Американско-Исламских Отношений, поблагодарив за включение пророка в пантеон 18 великих и учёных мужей, всё же настойчиво просит немедленно убрать его святейший лик, ибо законы ислама имеют весьма чёткую позицию по поводу всяких там изображений Мухаммеда. К тому же в руке у пророка меч, а это, мол, лишь подогревает стереотипы и разрушает позитивный имидж. Ну и в туристической брошюрке там неувязочка, но это пустяки, а вот статую нужно долой и побыстрее. Самый Главный (на тот момент) Судья, мистер Уильям Ренквист, внимательно ознакомившись с просьбой, ответил твёрдым "нет", аргументировав, что статуя в данном случае не создана с целью идолопоклонничества, а лишь обозначает Мухаммеда как уважаемую историческую фигуру. Ну а меч - это символ справедливости и законности; у нас их тут по дюжине на каждой стене. Впрочем, смягчившись, подправит брошюрку он согласился, и теперь там имеется сноска: "a well-intentioned attempt by the sculptor to honor Muhammad." Это был очень смелый поступок судьи, потому что уже имелся прецедент. Похожее здание суда есть в Нью-Йорке - тот же beaux-arts, колонны, мрамор, только лет на 35 старше. И там тоже изображения исторических законников, включая статую Мухаммеда. Но, под давлением мировой общественности из исламских стран, в 1955 году статую

демонтировали и увезли в неизвестном направлении, оставив лишь фото в комментариях к посту."

"Ну и в заключение небольшая "ирония": на северной фризе изображен Моисей со скрижалями, где видна вторая пятёрка заповедей. А Моисеева борода прикрывает её часть так, что некоторые заповеди приобретают вполне себе положительный оттенок: воруй, убивай, прелюбодействуй.
Pressa.tj »

Що це може означати ? Випадковість ? Невже митець не розумів про що йде мова у написі на скрижалях. Нічого в нашому житті не відбувається випадково. Цю недоречність треба сприймати, як попередження майбутнім поколінням людства.

16. В одному з катакомбних приміщень (1 ст. н.е.) сучасної Угорщини (колишня римська провінція Панонія) у місті Печ, поруч з знаком «Хор» на стіні бачимо... Що б Ви думали ? Прапор... український. І це факт історії.

Це наші пращури – хати (венеди) у перших століттях нашої ери залишили згадку про себе своїм далеким нащадкам – українцям.

Це про них – Хаттів – згадує римський історик Тацит, як про німецьке плем'я. Звісно він помилявся. Адже, нащадками «хаттів Тацита» є сучасні лужичі, які і досі проживають серед німців. В сучасних українських філологів та істориків факт історичної спорідненості пращурів сучасних лужичів та пращурів сучасних українців не викликає жодних сумнівів. Єдине, в чому помиляються угорські дослідники, що оглядали ці катакомби (і на чому ми вкотре наголошуємо !) – знак «ХОР» не є раннім символом християнства.(OUR HUNGARIAN MISSION Bob and Brenda Bailey ; <http://bobailey.com/>) Він є символом релігійних вірувань у Гора (Хора), тобто, вірувань, які передували християнству !!! Яким чином, протягом 1900 років, вдалося зберегтись цій праукраїнській національній символіці у далекій Угорщині? Зверніть увагу на шмат тканини, який прикривав цю символіку. В часи, коли небезпека нависла над храмом наших пращурів, вони закрили національний (праукраїнський) стяг тканиною, та заштукатурили її. Археологи натрапивши на знахідку, засвідчили цей факт, залишаючи цей шмат тканини на стіні.

Нагадаємо, що ця римська провінція (Панонія) пов'язана з діяльністю одного з наших

славетних прашурів – короля Одоакра. Його величали королем рутенів, перераховуючи ще кілька інших народів, які підлягали його владі, вочевидь, на певних договірних зобов'язаннях. Як відомо ще у 15-17 століттях н.е. Україну та українців європейські письмові джерела називали Рутенією та рутенцями. Це можуть засвідчити історики української літератури.

У 476 Одоакр усунув останнього західноримського імператора Ромула Августула і проголосив себе королем Італії. Плита з латинським написом, яку знайшли в катакомбах перших християн при костелі св. Петра під Зальцбургом повідомляє:

«Року Божого 477 Одоакер, король рутенів ("Odoacer Rex Rhutenorum" (Одоакер – Цар Рутенів), а також гепідів, готів, унгарів і герулів, виступаючи проти церкви Божої, благочестивого Максима з його 50 учнями, що молилися з ним в цій печері, за сповідання віри жорстоко мучено та скинуто вниз, а провінцію Норікум мечем і вогнем спустошивши».

Цей напис вигравіюваний на мармуровій плиті, встановлений у катакомбах «Монашої Гори» колишнього міста Ювавума — фортеці в провінції Норік, яка за своє багатство і величні палаци була названа «Північним Римом» (нині Зальцбург).

Цей напис засвідчує про рішучу боротьбу, у 5 ст.н.е., яку вели наші прашури, та їх очільники, проти іудейського християнства. Німецька давня хроніка донесла до нас зображення нашого прашура- короля Одоакра з своїм майбутнім підступним вбивцею – готським королем Теодоріхом. Нагадаю, що анти, вбивши Теодоріха, помстилися готам за смерть свого атамана – «короля Одоакра».

Українські дослідники слушно зауважують : «Українці козацьких часів вважали Одоакра руським князем, а ругіїв предків русинів. Так, 1648 року гетьман Богдан Хмельницький з приводу війни України з Польщею звернувся до українського народу у своєму «Білоцерківському універсалі»:

"Навіть Стародавній Рим (що може називатися матір'ю всіх європейських міст), який володів багатьма державами й монархіями і пишався колись своїми шістьмастами сорока п'ятьма тисячами війська, в давні віки взяла й чотирнадцять літ тримала далеко менша проти згаданої збірної бойова сила русів із Ругії від Балтицького, або Німецького помор'я, на чолі яких стояв тоді князь Одоацер,— сталося це в році 470 після Різдва Господнього. Отож ми йдемо за прикладом наших давніх предків, отих старобутніх русів, і хто може заборонити нам бути воїнами й зменшити нашу лицарську відвагу!"

Ця традиція була тоді ще настільки сильною, що коли у 1657 році гетьман помер, генеральний писар Запорізького війська Самійло Зорка, стоячи над його труною виголосив промову, в якій зокрема були такі слова: «Милий вождю! Древній руський Одоацер!»» (Одоацер – матеріал та ілюстрації з Вікіпедії — вільної енциклопедії.)

Нам видається, що ми можемо висловити гіпотезу про те, яким чином був вбитий король готів Теодорих. В особистій охороні готського короля Теодориха служила якась незначна частина антів, можливо, нащадки тих поколінь антів, які у свій час породичались з готами на теренах сучасної України в 4 ст.н.е. На наше переконання саме вони могли помститися готському королю за таке підступне вбивство свого земляка. Нашадки антів – козаки часто служили в особистій охороні володарів інших країн. Згадаймо козацьку охорону російських князів, імператорів...

Подивіться на давнє зображення з металевого військового обладунку (лангобардів), де зображено їх короля в оточенні власної охорони. Поруч короля бачимо воїнів (антів, атлантів) з оселедцями на оголених головах. На іншому зображенні, з російської давньої ікони, бачимо в оточенні князя двох козаків (антів).

Photo Scala, Florence - courtesy of the Ministero Beni e Att. Culturali

16. Про те, що істинне ймення дитини «Богородиці» - Гор (Хор), а не Ісус, свідчать авторські дослідження релігійного календаря наших прашурів (про що автор розповість у наступній частині дослідження) у поєднанні з етнографічними особливостями певних знаків - символів.

Частина двадцять друга

ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ БЛАГОВІЩЕННЯ АНГЕЛА (ВОЛОДАРЯ НЕБА) ПРО МАЙБУТНЄ НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО - ГОРА ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ НАРОДЖЕННЯ (РІЗДВА) БОГА ГОРА

Автор давно мав сумніви щодо істинності тих дат, які відзначають сучасні українці за сучасним релігійним календарем. Наголосимо, що цей календар - християнський, тобто, іудейський за своїм характером творення та суттю.

Шановні читачі, ми разом з Вами, зараз встановимо істинну дату «Різдва» (народження) бога Гора – бога наших далеких прашурів, а отже, і нашого з Вами бога !!!

Встановимо істинну дату «Благовіщення» (часу, коли матір божа дізналась про майбутнє народження бога – дитини - Гора). Отже, до роздумів...

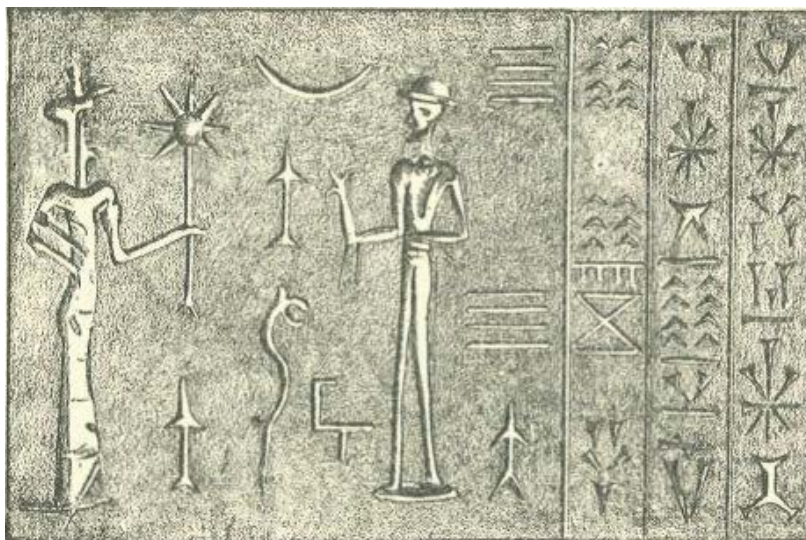
Зробимо попереднє зауваження. Релігія, яка благовіщає про майбутнє народження сина божого, яка визначає його матір «Богородицею», яка наголошує, про час народження майбутнього месії людства появою зірки на небі, має глибоке історичне коріння.

Це коріння сягає щонайменше 4 тис. до н.е. Її носіями були народи, що прийшли у Месопотамію у сер. 4 тис. до н.е. – шумери, хати, палайці, лувійці...

Отже, ця релігія, до 1 ст. н.е. (час творення християнства) встигла не тільки сформуватись, вона визріла (за 4000 років !!!) і стала панівною у свідомості значної частини людства. З районів Месопотамії вона поширилась у Північну Африку (переважно Єгипет), на Близький Схід, у Закавказзя, у район Східного Середземномор'я, на теренах Західної і Центральної Європи. Носіями цієї релігії були зазначені нами народи. В Західну та Центральну Європу ця релігія була принесена шумерами – атлантами (антатами) через Гібралтар, а у Східну Європу, та частково, у Центральну Європу – малоазійськими хатами (венедатами). У Західну Європу ця релігія потрапила у середині 3 – в кінці 3 тис. до н.е. , а у Східну Європу – лише в 6 – 5 столітті до н.е.

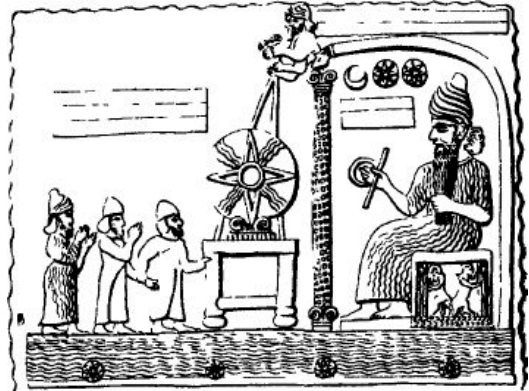
Таким чином, до початку 1 ст. н.е. у всій Європі, у Північній Африці, у Закавказзі домінувала релігія, яка прославляла бога Хора (Гора). Символом богині, яка мала б народити бога була восьмикутна зірка. Звали її Інанна (Іштар).

Саме її ми бачимо з цією зіркою на штандарті з шумерських давніх зображень. Ця зірка стала, через 4 тис. років (!) прототипом біблійної віфлеємської зірки.

ISHTAR HOLDING HER STAR BEFORE SIN.¹

Зірка Інанні (Іштар), як релігійний та духовний символ шумерів (антів – атлантів) потрапляє у Єгипет, Малу Азію, Кавказ...

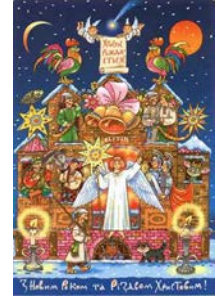
Про це свідчить зображення єгипетської принцеси Нофрет (2700 р.р. до н.е.) з діадемою на голові, на якій бачимо зображення цього символу. У значно пізніші часи бачимо цей знак на короні вірменського правителя Тіграна II Великого (55-95 р.р. до н.е.).

Зверніть увагу, що на цих шумерських зображеннях зірка має вісім променів. Перше зображення, де богиня Інанна (Іштар) тримає у руках штандарт – «хоругву» з зіркою, засвідчує, що саме Інанна має народити бога-дитину Гора. З такими зірками, за християнською традицією, ходять українці на свято «Різдва Христового». Як правило митці вірно змальовують зірку восьмикутною, восьмипроменевою, але бувають й помилкові зображення. Так само, при виготовленні у наш час таких різдвяних зірок, також, трапляються «неканонічні».

Покажемо також кілька помилкових зображень - п'ятикутних семикутних, дванадятикутних зірок.

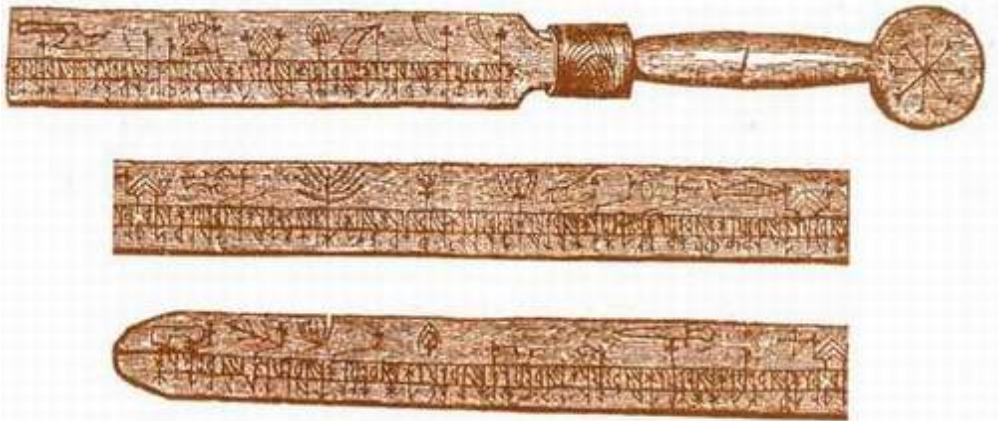
Два останні зображення особливі – в них восьмипроменева зірка нібито вписана в таку саму восьмипроменеву зірку. На наше переконання, такі зображення є невірними, а тому, є помилковими. Переважна більшість ікон «канонічні» - з восьмипроменевою зіркою, але бувають «неканонічні» - п'ятипроменеві, шестипроменеві, та інші, зірки.

Створивши власну іудейську релігійну доктрину, чільники єврейського народу створили під неї ряд «історичних» видань – Біблію, Старий Завіт, Новий Завіт, тощо. Фальсифікатори історії людства гадали, що за порохом тисячоліть людство вже ніколи не здогадається про їх злочинні дії, що вже ніхто не зможе навести фактів, які б довели неправдивість їх вигаданої «історії». Та час розставляє все на свої місця... Чому ми говоримо про фальсифікацію історії «людства», а не тільки - історії пращурів українського народу? Тому, що етнографічні та філологічні матеріали свідчать, що і інші народи (пращури росіян, білорусів, чехів, поляків, литовців, словаків, словенів, сербів, угорців, вірмен, та інші...) визнавали своїм богом Гора (Хора). Більше того, своїм богом його визнавали і народи Західної Європи – іспанці, італійці, німці, норвежці... Отже, це було розвинуте, стале релігійне вчення, коріння якого сягає 4 тис. до н.е. Подивіться на давній календар німців, у вигляді меча, з зображенням знаку шумерської богині Інанни (Іштар) – восьмикутної зірки.

Рунический календарь древних германцев.
Хранится в Германском музее. Нюрнберг. Резьба по липе.

Нагадаємо, що навіть філологічні дослідження вказують на це. Пригадаймо німецьке слово «*Sonne*» (сонце) та українське «*сонце*», де «*це*» є лише вказівним займенником, а основою, яка несе у собі етимологічне визначення – назву світила - є слово «*сон*» (*son*). Більше того, назва світила, мовами більшості народів Європи, подається словами: «сон» (son), «сун» (sun), «зон» (zon). Подібність фонетична має свідчити про спільні витоки

цього слова в мовах цих народів Європи: сонце (українська мова), сонца, сонци, сонце (білоруська мова), слньце, слньцето (болгарська мова), сонцето, од сонце, сонце, сун (македонська мова), слонце, сун (польська мова), сунце, сун (сербська мова), слунце, слнко (словацька мова), слунце, слунічко, слунечні (чеська мова), сунце, сунчана (хорватська мова), сунце, сунца, сун (боснійська мова), сонне, сун (німецька мова), зон (голландська мова), сун (англійська мова), сун (баскська мова)...

Другою, чисельно меншою, за кількістю носіїв цього слова, є основа «sol»:

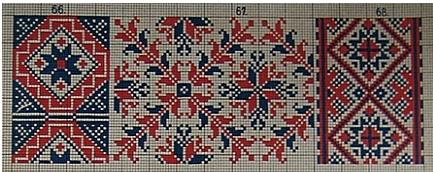
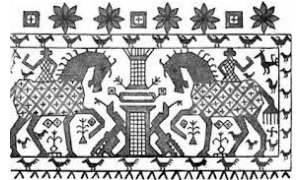
сол (галісійська мова), сол, солен (датська мова), сол, солар (іспанська мова), сол (каталонська мова), солем, соліс, соле, сол (латинська мова), сол, солен, сола (норвежська мова), сол (португальська мова), сол, солен (шведська мова)...

В сучасній російській мові слово «со[л]нце» виглядає, як перекручена попередня форма «сон» (сонце) на шведський лад – «сол». Чи не в часи Петра I це відбулось? Але, уважний погляд на вимову та правопис «похідних» слів у російській мові, свідчить, що пращури росіян відносились до народів, які поняття «сонце» вимовляли, як «*сол*»: *солнце*, *подсолнух*, *солнечный круг*, *солнечный день*, на відміну від пращурів українців, які промовляли: *сонце*, *сонячник*, *сонячне коло*, *сонячний день*.

Поряд з цим є невелика кількість народів з своєю окремою фонетичною будовою слова, яка визначає назву світила: haul (валлійська мова), auringko (фінська мова), raike (естонська мова). Ціла група мов використовує у мовному вжитку дві зазначені основи «сун» та «сол». Наголосимо, що в грузинській мові поняття «сонце» також визначається словом «сун». Подивіться на зображення восьмикутної зірки на національному одязі норвежців.

Такий самий знак бачимо на українських та російських рушниках, килимах, тощо.

Такі самі орнаменти восьмикутної зірки – символ Богородиці та її сина божого – Гора ми бачимо і на башкирських килимах. Нагадаю, що такий збіг не є випадковим, адже, саме башкири є носіями гаплогрупи Y-ДНК – R1b, яка відповідає і гаплогрупі шумерів (антів, атлантів). Це є фактом того, що прашури одних і других, в певний період часу, були родичами. Подивіться на башкирські народні орнаменти з восьмикутною зіркою шумерської богини Інанни (Іштар).

Цікавим виявляється останній килим, який за візерунками та кольоровою гамою повторює традиції вінницьких народних майстрів (с.Дорошівка, с.Буша Ямпільського району).

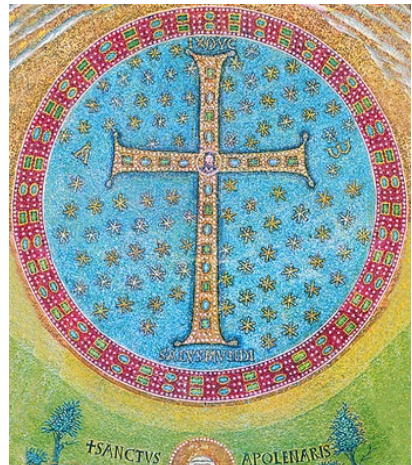

Вісім квадратів з'єднаних між собою відповідають восьми променям зірки Богородиці. Пам'ятаючи, що носіями цього давнього релігійного вчення були (в першу чергу) шумери (анти – атланти) - тюркський етнос, носії гаплогрупи Y-ДНК – R1b, продемонструємо написи «XOP» та зображення зірки Інанни (Іштар) з конем. Нагадаю, що шумери словом «атлант» визначали поняття «*вершник*», де основа «атл» (*кінь*). Словом «ант» вони визначали поняття «*воїн*». Перше зображення з Греції: кінь з тавром - восьмикутною зіркою Інанни (Іштар), а друге зображення з Іспанії (напис: « VIVA »).

Продемонструємо кілька ікон з зображеннями іудейських шестипроменевих зірок. Таке протистояння восьмипроменевих зірок – шестипроменевим є нічим іншим, як боротьбою символів релігії бога Гора (Хора) та символів релігії християнської

(іудейської релігійної течії) – релігії Ісуса Христа. Форма зірки на небі та зірок на одязі Богородиці – однакова, але зірки шестипроменеві (іудейські).
Ось Вам і прояв боротьби за сина божого, за істинну історію вірувань, яка точилась між нашими пращурами – малоазійськими хатами (венедами) і шумерами (атлантами – антами) з одного боку та іудеями – з іншого боку. Таким чином, автор наголошує, що апологети іудейського християнства фальсифікували історію вірувань народів цілої Європи, Північної Африки, Близького Сходу, Закавказзя.

Фальсифікатори гадали, що, намалювавши на іконах шестипроменеву зірку, можна змінити символи правдивої історії, переписати справжню історію релігійного вчення народів. Богородиця, як і її син, після таких потаємних справ ортодоксальних іудеїв, одразу міняли свою національність, тобто, ставали іудеями, а народ ізраїльський ставав богообраним народом, бо сином божим був представник їхнього народу. Так гадалося ! Та, не так сталося ! І ми це, разом з читачами, зараз доведемо.

Читачів прошу не забувати, що ми говоримо про символи релігій та не про зображення Ісуса Христа на іконах. Адже, ми усвідомлюємо, що біля Богородиці має бути Гор, а не Ісус !!! Зверніть увагу, що навіть на іконі, де святий Лука, при допомозі ангела божого, пише ікону з зображенням Богородиці та її сина, видно, якою має бути зірка на одязі Богородиці. Читачі можуть заперечити і сказати: «Але ж , на одязі Богородиці не видно зірок !». Так, але зірка божа зображена на німбі святості у ангела божого. І вона восьмипроменева !!! І це, ще раз вказує, яким має бути канонічне зображення «різдвяної зірки» - зірки, яка б засвідчила народження сина божого – Гора, якого наші далекі пращури згадували у молитві: «Бог Гор родиться, Діво радуйся !». Цей іконографічний факт є важливим, тому автор не пошкодував паперу, щоб максимально збільшити зображення ікони з святим Лукою.

Та, повернемось до питання: хто є дитиною Богородиці – Гор чи Ісус ?
 Зображення, яке ви зараз побачите, було тим «Розетським каменем», який дозволив розшифрувати таємницю справжньої історії релігійних вірувань наших пращурів та інших народів Європи, яку, протягом більше 2000 років, приховувала від людства християнська (за назвою) та іудейська (за суттю) церква. Ця таємниця пов'язана з життям Богородиці, з історією народження нею сина божого - Гора (Хора), з релігійним вченням – мітраїзмом («хоріїзмом» [В.Б.]), яке панувало на теренах Європи задовго до появи тут нової віри – однієї з релігійних течій іудаїзма - християнства.
 Пізніше ми докладніше зупинимось на розгляді питання боротьби мітраїзма з християнством та пояснимо, чому, з точки зору філології та історичної етнографії, доцільніше називати «язичницьку» релігію – хоріїзмом (похідні слова – хоризма, харизматичний, хоризматик). Попсовані сучасні слова: «харизма», «харизматичний», «харизматик» («той, що приваблює, [як сонце]», «той, що шанує [сонце]», «той, що запалює, [як сонце]») виникли, на наше переконання, в часи поклоніння наших пращурів сонцю (Хору [Гору]).

На цьому мозаїчному панно з Археологічного музею міста Суса-Гадрумета (Туніс), яке датується першими століттями нашої ери, бачимо напис «октобрес» та зображення восьмикутної зірки Інанни (Іштар). Люди вказують рукою на зірку. Про що мав розповісти цей сюжет панно майбутнім поколінням ? Про те, що саме в жовтні місяці народився син божий, що «Богородиця» народила сина божого. Скільки променів у зірці? Вісім !!! А, що означає з латині назва місяця «октобрес» ? Восьмий (осто) місяць !!! Отже, кількість променів зірки на перших іконах Богородиці визначали час (місяць !!!) народження дитини ! Продемонструємо ще кілька таких зображень з Тунісу, які всі разом складають мозаїчну композицію «Пори року».

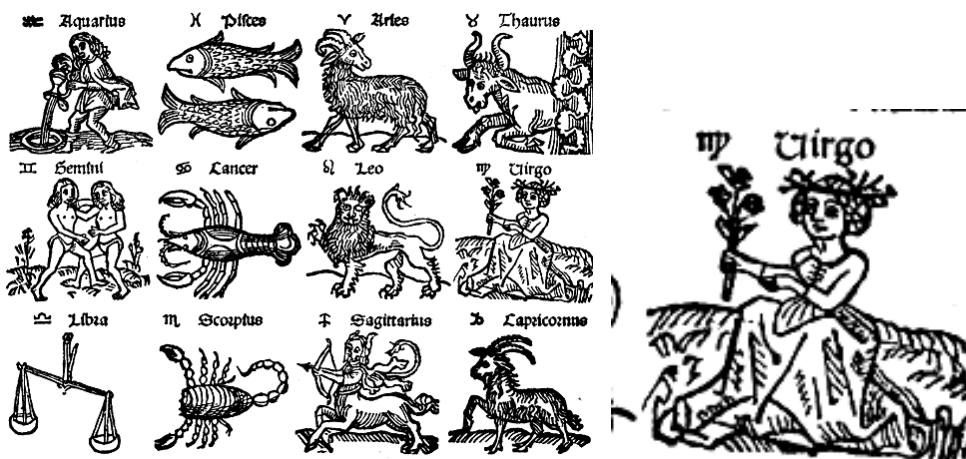

Те, що ця зірка є символом шумерської богині Інанни (Іштар), а отже, «Богородиця» і є шумерською богинею Інанною (Іштар), свідчить і сімнадцята карта Таро, яка підписана: «Це Штер» (Це Іштар – «Зірка»). З німецької мови «**Stern**» (зірка), з англійської «**Star**» (зірка). Ці слова походять з шумерської мови і утворені від імені шумерської богині - **Іштар** (Інанни), символом якої була восьмипроменева зірка. Ці слова потрапили в Європу разом з антами – атлантами (шумерами) – носіями гаплогрупи R1b (Y-ДНК.).

Нагадаю, що карти Таро є інструментом, з допомогою якого в давні часи ворожили, тобто, визначали долю. Вони виникли у середовищі людей, які використовували кабалістику, як один з методів пророкування та визначення долі. Тому, хай читачів не дивує, що сума чисел, які визначають порядковий номер цієї карти – «17» приводить нас, знову ж, до цифри «8» ($17 = 1+7 = 8$).

Восьмий знак зодіаку називається «Діва». Сподіваюсь, читачі відчули, що такий збіг не є випадковим фактом.

Цікавим для нашого дослідження є також назва восьмого місяця у єгипетському календарі - «Фармуті». Рік у давніх єгиптян починався з першого місяця, який звався «Тот». На нашу думку основа «фар» означає поняття: «світло», «промінь», «зоря», «сонце». Саме в такому розумінні ця основа присутня у слові «фараон» (бог – «сонце»), «фарос» (ліхтар, маяк, промінь світла), «фархатті» («бог- правитель народу Хати» - «сонце [народу] хати»), «мольфар» (світло мудрості, світло знань – «світло»). Згадаємо давнє шумерське місто «Фара» та значення сучасного слова - автомобільного приладу- «фара» (те, що випромінює світло). Друга основа назви місяця – «муті» дослівно означає - «мати». Тобто назва восьмого місяця у єгиптян означала поняття «материнська зірка», я б сказав точніше - «зірка матері [сина божого]», «зірка матері – богородиці». Тобто, цей місяць у єгиптян теж пов'язувався з Богородицею.

Таблиця 2. Названня місяців
в древнеегипетском календаре

Номер місяця	Назва	Номер місяця	Назва
1	Тот (Thoth)	7	Фаменот (Phamenoth)
2	Фаофи (Phaophi)	8	Фармути (Pharmauthi)
3	Атир (Athyr)	9	Пахон (Pachon)
4	Хойяк (Choiak)	10	Пайни (Payni)
5	Тиба (Tybi)	11	Епіфи (Epihi)
6	Мехир (Mechir)	12	Месори (Mesori)

Ще одне спостереження автора. Саме цифра «вісім» почала визначати в математиці поняття «безкінечність», отже - «вічність».

Таке визначення цифрі «8» було надане давніми філософами, кабалістами, під впливом релігійного віровчення про вічне життя у потайбичному світі, про рай, про сина божого та його матір – Богородицю.

Нагадаємо читачам, що у християн православного обряду прийнято давати ім'я дитині по святцях. Ім'я прийнято вибирати те, що випадає на 8 день після народження (!!!)

Якщо у восьмому дні немає імені, яке подобається батькам, або ім'я не відповідає статі дитини, то переглядають всі імена від восьмого дня до сорокового дня, з народження.

Читачі можуть знову заперечити, вказавши на те, що «жовтень» є десятим місяцем року, а не восьмим. Помилки в наших роздумах немає, адже, у давніх римлян, як і у германських племен, та наших пращурів, був зовсім інший календар – «десятимісячний», за яким рік починався з першого місяця весни – березня. За таким давнім календарем у наших пращурів та у давніх римлян місяць «жовтень» («**octobres**», де «**octo**» - «**вісім**») був восьмим місяцем року: *1. березень - 2. квітень - 3. травень - 4. червень - 5. липень - 6. серпень - 7. вересень - 8. жовтень - 9. грудень - 10. січень.*

Так було до 8 ст. до н.е. Вже, у кінці 8 ст. до н.е. римляни надали місяцям назви, а в 7 ст. до н.е. зробили календар року дванадцятимісячним. Можливо, у наших пращурів такі зміни відбулися у той самий проміжок часу. За ради об'єктивності згадаємо і думку російських дослідників, які зазначають: « В древней Руси Октябрь был восьмым месяцем, а с XV в. до 1700 г. – вторым. »

(Народный календарь и Месяцеслов на 2015 год, приметы и поговорки на каждый сезон // <http://www.kakras.ru/interesn/folk-calendar.htm>)

Отже, це питання потребує окремого ретельного дослідження . Рекомендую ґрунтовне і цікаве дослідження російського дослідника Володимира Бровко «Борьба за Юлианский календарь» // «Гайны Русской православной церкви», Гл.5,ч.1 // <http://narodna.prawda.com.ua/history/508c539e95f93/>

Продемонструємо таблиці, які засвідчують стадії формування римського календаря (інтернет – ресурс)

Табл.1

Название месяца	Число дней	Название месяца	Число дней
Март	31	Секстилис	30
Апрель	30	Сентябрь	31
Май	31	Октябрь	30
Июнь	30	Ноябрь	30
Квintiлис	31	Декабрь	30

Табл.2

Название месяца	Число дней	Название месяца	Число дней
Март	31	Сентябрь	29
Апрель	29	Октябрь	31
Май	31	Ноябрь	29
Июнь	29	Декабрь	29
Квintiлис	31	Январь	29
Секстилис	29	Февраль	28

Табл.3

Название месяца	Число дней	Название месяца	Число дней
Январь	31	Июль	31
Февраль	28 (29)	Август	31
Март	31	Сентябрь	30
Апрель	30	Октябрь	31
Май	31	Ноябрь	30
Июнь	30	Декабрь	31

Таблица 4. Количество дней в месяцах юлианского календаря

Месяцы	Количество дней	Месяцы	Количество дней
Январь	31	Квintiлис	31
Февраль	29 и 30	Секстилис	30
Март	31	Сентябрь	31
Апрель	30	Октябрь	30
Май	31	Ноябрь	31
Июнь	30	Декабрь	30

Коли автор готував попереднє дослідження (*Атлантида*) то помітив, що за філологічною ознакою десять місяців в українському календарі мають закінчення – **ень**, а два (лютий, листопад) за цією ознакою контрастують з ними, маючи інше закінчення – **ий** .

А складне слово «листопад» утворене шляхом з'єднання двох самостійних основ «лист» і «пад» та сполучника «о». При цьому кожний з «додаткових» місяців знайшов своє почесне місце. Перший – «**лютий**» став другим місяцем року у новому календарі наших пращурів, а другий – «**листопад**» став одинадцятим місяцем року. Ці два нових місяці «врівноважили» новий календар, отримавши свої власні дні від розподілу днів п'яти місяців першого та другого півріччя. Таким чином, все вказує на те, що наші пращури мали найдавніший календар – десятимісячний – подібний давньоримському.

Два додаткові місяці, на переконання автора, були розміщені таким чином, щоб не порушити головних релігійних свят пов'язаних з Богородицею та різдвом її сина - Гора.

10 Січень	5 Липень
<u>Лютий</u>	6 Серпень
1 Березень	7 Вересень
2 Квітень	8 Жовтень
3 Травень	<u>Листопад</u>
4 Червень	9 Грудень

Давні римляни так само долучили два нових місяці (**Januarius, Februarius**), але спочатку розмістили їх у кінці року. З часом, змінивши відлік початок року, у новому календарі, ці місяці опинились попереду. Визначивши, що син божий - Гор, за дохристиянськими віруваннями наших пращурів, народився у жовтні місяці, спробуємо визначити день його народження (день «різдва»). У зазначеному місяці існує єдине свято, яке пов'язане з Богородицею. Нагадаємо, що **14 жовтня** українство, а українське козацтво особливо урочисто (!!!), вшановують велике свято «*День Покрова Пресвятої Богородиці*».

Цей день і є «Днем Різдва» нашого Бога – Гора. Саме в цей день наші далекі пращури вшановували дитину та його матір. Християнська церква не змогла знищити це народне свято. Наші діди та прадіди продовжували його святкувати. Цьому факту є логічне пояснення. Народжений хлопчик - Гор – син божий та бог, по праву генетичного спадку, був для наших пращурів символом воіна – анта (воіна), воіна – атланта (вершника), символом воіна – козака. Він був не тільки побратимом для козаків, він був їх отаманом, тобто, він був для них батьком.

Військова верства нашого народу вшановувала свого бога – Гора задовго до приходу перших місіонерів християнської віри, які проповідували віру у Ісуса Христа. Тому, багато дослідників зазначають, що козаки ніколи не були захисниками християнства чи християнської церкви. Такими їх зробили нещодавно (кілька століть тому) чільники цієї церкви. Такими їх зробили, за останні двісті років, письменники, історики, догоджаючи патріархам християнської церкви. В часи лихоліть сама церква шукала захисток у козаків. В таких випадках, козаки нікому не відмовляли у допомозі та захисті. Так, козаки завжди захищали тих, хто потребував захисту. Так, козаки були захисниками свого народу, своєї землі, своїх прав та вольностей, своїх звичаїв козацьких, та ніколи – захисниками християнської церкви. Вони обминали церкви та недолюбливали попів. І це історичний факт. Кілька таких прикладів ми наведемо трішочки пізніше. Та все ж християнській церкві вдалось зробити так, щоб наступні покоління втратили історичну пам'ять про справжнє значення цього дня в історії нашого народу. Так, 14 жовтня ми вшановуємо Матір Божу та забули про її сина – нашого Бога – Гора, про те, що саме в цей день ми маємо святкувати «Різдво Гора», промовляючи: «Бог Гор народився ! Славимо його !»

Якщо взяти за приклад православний символ віри, перші його три члени (всі інші є суто біблійними – християнськими !!!), то можна визначити, як наші пращури могли промовляти його у часи дохристиянські:

1-й член. Вірую в Єдиного Бога Отця, Вседержителя, Творця неба і землі, всього видимого й невидимого

2-й. І в Єдиного Господа нашого Гора, Сина Божого, Єдинородного, що від Отця народився перше всіх віків, Світло від Світла, Бога істинного від Бога істинного, рожденного, несотвореного, єдиносущного з Отцем, що через Нього все сталося.

3-й. Він для нас, людей, і ради нашого спасіння зійшов з небес, і воплотився від Духа Святого і Діви, роду людського, і став чоловіком.

Автор хоче наголосити, що на наше переконання, однією з дохристиянських молитв, яка була прийнята християнством і не перероблялась ним, є молитва «Отче наш».

Пізніші народні традиції нашого народу зафіксували для сьогоденного покоління українців факт того, що після 14 жовтня починалась пора весіль.

Про що це свідчить ? Про те, що після урочистого молебня та гучного святкування цього свята на Січі, частина козаків покидала козацьке товариство і від'їжджали на певний період часу до своїх родин.

В першу чергу відпускали неодружених козаків та тих, хто був єдиним годувальником для родини. На Січі залишались лише важкопоранені та хворі козаки, які потребували лікування. Вочевидь, залишались і козаки, які з життєвих обставин втратили рідних та свої «отчизни» (батьківські домівки) та козаки, які «несли провину» перед побратимими і мали спокутати її своєю працею та військовою службою.

Таким чином, повернення чоловічого населення в українські села та містечка було радісною і очікуваною подією для українських родин. Весною, допомігши зорати землю та засіяти поля, козацтво поверталось на Січ виконувати своє справжнє козацьке покликання – оберігати спокій своїх родин, захищати свій край, свою рідну землю від ворогів.

Історія українського козацтва Запоріжжя, запорізький край вважаються колискою підного подиву явища XV - XVII ст. в Європі - зародження, процвітання і загибелі козацтва, що увійшло в історію під назвою "Запорозького".

На Січі постійно проживало не так багато козаків: сімейні оселялися на хуторах і в містечках, але у випадку небезпеки протягом кількох днів на службу збиралося величезне військо, рівних якому не було в Європі.

Крім того, в останні три роки в Україні в День Покрови Пресвятої Богородиці - 14 жовтня - відзначається День Українського козацтва

День Українського Козацтва 14 ЖОВТНЯ

У автора немає жодних сумнівів, що саме в цей день Богородиця народила сина Гора (Хора). В давні часи наші пращури в цей день вшановували і матір, що народила сина божого і саму дитину - Гора ! Про це вказує восьмипроменева зірка на іконах Богородиці.

Кожна людина народжується під своєю зіркою, тобто, в свій час. Невипадково наші пращури вважали, що при народженні дитини, на небі спалахує нова зірка. То може, іудейська - шестикутна зірка та «наша» - восьмикутна зірка свідчать про те, що мова йде про різних дітей, різних Богородиць, різних батьків (чоловіків) бого-дитини? Адже, час народження дітей різний! Гадаю, що це так! Більше того, автор в цьому переконаний!!! Наші народи – євреї та українці мали різних генетичних батьків, різних богів. Кожний народ має свого Творця, свого Бога і несе його генетичний код.

Про це ми поговоримо попереду, розглядаючи досягнення сучасної генетики. За церковною іудейською (християнською) традицією дню народження («День Різдва») сина божого – Ісуса Христа передуює «День Благовіщення», коли ангел сповістив про майбутнє народження Дівою Марією сина божого. Так само, існує в церковному християнському календарі день народження «День Різдва» Богородиці та «День зачаття Прав. Анною Пресвятої Богородиці».

Хоча, релігійна традиція і говорить про непорочне зачаття дитини-бога, та, все ж, існує фізіологічний цикл народження дитини матір'ю – приблизно дев'ять місяців(270 – 294 дні). Оптимально – 280 днів. Церковний календар дотримується цього циклу.

Так, 7 квітня – «День Благовіщення Пресвятої Богородиці», а - 7 січня – «Різдво Христове» (275 днів), а 22 грудня – «День зачаття Прав. Анною Пресвятої Богородиці», 21 вересня «Різдво Пресвятої Богородиці» (274 дні)

Подібним чином, вираховує «День Благовіщення про майбутнє народження Гора», відрахувуючи дев'ять місяців назад (прибл. 274-275 днів), від встановленого нами «Дня Різдва сина божого Гора» - 14 жовтня.

Отримуємо дату – з 13 (275 дні) на 14 (274 дні) січня, яка співпадає з датою святкуванням сучасним українством «Старого Нового Року» - з 13 на 14 січня.

Про що це свідчить? Про те, що «14-те січня» було колись «1-м січня», тобто, цей день, у наших пращурів, був першим днем Нового року.

Про те, що, після встановлення нашими пращурами 12 місячного календаря, Новий Рік починався у них з «Дня Благовіщення про майбутнє народження Дівою сина божого - Гора». Наголосимо, що у християн – католиків новий рік і зараз починається з 1 січня – Дня Богоматері Диви Марії. І це, знову ж, не є випадковим фактом в історії народів Західної Європи!

Символом Гора було сонце, а етимологія самого слова «Хор» (Гор) означає у перській мові - «сонце» (***kh**orshid - Хоршуд*) і за своїм етимологічним визначенням тотожне

мусульманському імені Рашид (**rashid**), яке розповсюджене, наприклад, у узбеків, таджиків... Основа «хор» (сонце), а основа «шід» має своє окреме, самостійне визначення, яке потребує окремого дослідження. Отже, «**khor**» (**Хор**) відповідає «**ra**» (**Ра**). Згадаємо слова української молитви: « Бог Гор родиться, Діво, радуйся ... !!! »
Отже, мова йде не про народження сина божого, а про його майбутнє народження !!!
День народження бога Гора, так само, припадав не на 14 жовтня, як зараз (за григоріанським календарем), а за старим літочисленням (за юліанським календарем) - на 1 жовтня.

За сучасною християнською традицією православні, як східного обряду, так і західного обряду, католики, протестанти відзначають день народження не свого давнього бога Гора (Хора), а день народження звичайного пророка, і зовсім не бога (на жаль про це мало хто здогадується в наш час !!!) – іудея за народженням - Ісуса Христа ? Чому так?

Хочу підкреслити, що з впровадженням християнства наші далекі пращури боролись з християнством у різний спосіб: вбивали попов та перших християн, які зреклись віри своїх пращурів, спалювали їх храми та садиби, йшли війною проти тих князів, які прийняли іудейське вчення про Ісуса Христа. Та, навіть тоді, коли християнство, через кілька століть, запанувало на їх землях, мудрі наші пращури продовжували кодувати зерна правди про віру своїх пращурів у ніби то християнських словах та молитвах.

Таким чином, як ми вже зазначали, збереглося словосполучення «*Бог Гор родиться*», як ймення матері божої – «*Богородиця*».

Святкуючи «Різдво» 1 жовтня (за юліанським календарем) та 14 жовтня (за григоріанським календарем), наші пращури прославляли народження свого бога - Гора, символом якого було сонце, та не день народження Ісуса Христа.

Саме в цей жовтневий день, а не так як зараз, узимку, наші пращури носили знак восьмипроменевої зірки - зірку, яка засіяла на небі при народженні дитини. Люди казали один одному: «Бог Гор народився !!! Славимо його !!!», а також «Бог Гор родиться – славте ! Гор з небес – зустрічайте ! Гор на землі – величайте !»

Наші далекі пращури у дохристиянські часи називали Бога не тільки по йменні – Гор, але й словом – «Спас» (Спаситель), «Господь» (Господар).

Проаналізуймо слова (Кондак, глас 3):

«Діва днесь преістотного родить і земля вертеп неприступному приносить. Ангели з пастирями славословлять, а волхви зо звиздою подорожують, бо ради нас родилося дитя мале – превічний Бог».

А ще аналізуємо (Тропар, глас 4):

«Різдво твоє, Спасе Боже наш, засвітило світові світло розуміння: в ньому бо ті, що звіздами служили, від зізди навчилися поклонятися тобі – Сонцю правди, і пізнавати Тебе – Схід з висоти. Господи, слава Тобі. Слава і нині».

Як бачимо, жодної згадки про Ісуса Христа не має в цих зверненнях до Бога нашого !!!
У пізніші часи українці поміщували в середині зірки – «звізди» образ матері - «Богородиці» та її дитини, сина Божого – «Гора».

А, на «Старий Новий Рік» - з 31 грудня на 1 січня (за юліанським календарем) та з 13 на 14 січня (за григоріанським календарем) наші пращури носили хоругви з зображенням Богородиці, святкуючи день «Благовіщення». В цей день люди вшановували жінку, яка мала народити сина божого. Саме в цей день, за переказами наших пращурів Бог послав до жінки ангела сповістити про майбутнє народження дитини – сина Божого – Гора. На це свято випікалися калачі у вигляді сонця, готувалась кутя. Люди співали молитву: «Бог Гор родиться [має народитись], «народиться», Діво радуйся !!!».

Християни, на наше переконання, запроваджуючи своє свято «Різдво Ісуса Христа», навмисне помістили його у календарі раніше, перед днем «Благовіщення майбутнього різдва бога Гора» (звістка ангела майбутній матері божій).

В наш час в Україні «Різдво Ісуса Христа» святкується з 6 на 7 січня, та за юліанським календарем це свято припадало на 25 грудня.

Римо-Католицька Церква, більшість протестантських церков, а також більшість православних, включаючи Константинопольську, Антіохійську, Александрійську, Кіпрську, Болгарську, Румунську й Грецьку церкви, святкують Різдво в ніч з 24 на 25 грудня.

Єрусалимська, Російська, Сербська, Грузинська православні церкви, усі Українські православні церкви, а також Українська греко-католицька церква святкують Різдво в ніч на на 7 січня (що відповідає 25 грудня за старим Юліанським календарем).

Вірменська апостольська церква святкує Різдво 6 січня, в один день із Хрещенням Господнім.

Науковці, розповідаючи про ймовірні причини встановлення дати святкування християнського «Різдва», тобто, «Різдва Ісуса Христа», пишуть наступне:

«Встановлення дати святкування 25 грудня імовірно було пов'язане із Римським святом Непереможного Сонця (Dies Natalis Solis Invicti), що було введено імператором Авреліаном у 274 році і пов'язане з переходом Сонця через точку зимового сонцестояння і, відповідно, зі збільшенням тривалості дня.

На цей символічний зв'язок пізніше вказували отці Церкви, зокрема Св. Іван Золотоустий: **«Люди називають святий день Народження Господнього днем нового сонця...»**

і св. Августин: **«Ми святкуємо день 25 грудня не задля народження сонця, а задля народження Того, хто те сонце створив».** (Різдво Христове - Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії).

Наші духовні пастирі застерігали народ свій від згубної чужинської віри в Ісуса Христа. Народний кубанський козачий фольклор доніс до нас факт такої боротьби проти християнства. Та, щоб переконати в цьому читачів, автор пропонує разом провести певне філологічне дослідження, проаналізувавши правопис та вимову слів: «радість», «радіти», «радійте», «радуїться» тощо, за правилами української та російської граматики.

Що може означати слово «*ратуйтєся*» у вимові козачого кубанського населення?

Для того, щоб бути неупередженим у своїх висновках, та для того, щоб надати можливість читачам визначитись самостійно, автор не скаже з якого контексту він висмикнув це слово, поки ми не проаналізуємо походження цього слова та його можливе значення.

Український правопис	радість	радіти	радійте	<i>радуїтесь (радуїте - ся)</i>
----------------------	---------	--------	---------	---------------------------------

---

Російський правопис	радость	радоваться	радуйтесь	<i>радуитесь (радуите - ся ?)</i>
---------------------	---------	------------	-----------	-----------------------------------

---

ратуйтє- ся ?

На перший погляд, це слово є невірним записом українського слова «радійте» у його іншій формі - «радуїться», але прошу звернути увагу на те, що це слово в російському вжитку вимовляється з м'якою «е». Та все ж, російські філологи наголошують, що фонема «е», в цьому слові, має вимовлятися твердо, як російське «э».

Це має вказувати, і так воно є, на українське коріння, на українські витоки слова «*ратуйтєся*» у кубанській говірці, адже, саме так – твердо- вимовляється фонема «е» в українському слові «*радуїтєся*».

Інша обставина, на яку треба звернути увагу, це чергування приголосних «д» і «т» в сучасному правописі слова «*радуїтєся*», як в українській, так і в російській мовах.

В слові «*ратуйтєся*», яке ми аналізуємо, бачимо чергування двох приголосних «т». По-третє. Безперечно, для української вимови більш вдалим є використання звернення «*радійте*», як і для російської – «*радуитесь*». Та, все ж, якщо в українській вимові можлива видозміна слова на «*радуїтєся*», то в російському вжитку відчувається необхідність використання все ж слова «*радуїтєся*». На цю останню заувагу автора, можна відповісти логічним поясненням, що слово «радуїтєся» є запозиченим, і в російській мові воно є «калькою» українського слова.

Залишається нам повернутись до останнього нез'ясованого питання, як могло трапитись, що змінилась черговість приголосних: «д» - «т» на «т» - «т», при вимові слова «*радуїтєся*». Більше того, це здається на стільки дивним і неможливим, якщо врахувати правопис та вимову слова, яке є основотворчим – «*радість*» (укр.), «*радость*» (рос.).

Відповідь лежить на поверхні. Слово «*р(а)туйтєся*» у кубанській говірці має відповідати, і відповідає (!!!) українському слову «*р(я)туйтєся*». Невідповідність запису голосних на початку слова «я» - «а» можна пояснити не вірним читанням літери, адже, в давнину «я» писалось майже так само, як і «а».

А
43
А

Я
Я

Памятаєте, що ми разом з вами, раніше вже визначили День Благовіщення про майбутнє народження дитини, сина божого і бога – Гора (з 13 на 14 січня за сучасним -

григоріанським календарем [«Старий Новий Рік»], або – з 31 грудня на 1 січня за попереднім – юліанським календарем [сучасний «Новий Рік»].

День Народження («Різдво») бога Гора нами також було визначено, як 14 жовтня за сучасним календарем, або – 1 жовтня за попереднім календарем.

А тепер прочитаємо інформацію про давні традиції святкування Нового Року, по старому стилю (13-14 січня) на Кубані. Нагадаю, що сучасні мешканці цього краю є нащадками українських козаків переселенців, які у 18 столітті переселилися з Запоріжжя.

Отже цитуємо з російського сайту «Казаци»:

«Накануне Нового года, по старому стилю, ходили по дворам с колядками. Они прославляли Рождество, желали хозяевам счастья, здоровья, хорошего урожая.

Сценка:

За дверью голос: «Хозяева, пустите мыланку!»

Гости: Добрый вечер, хозяйка.

Хозяйка: С Рождеством вас,

С Новым годом!

Все поют: Мыланка ходыла,

Васьльку водыла.

Васьльку мий тату,

Пусти нас у хату.

Я жито нэ жала-

Златый хрэст дэржала.

Ратуйтэся люды!

Хрыстос з вами будэ!

Щастя вам, здоровья!

Щоб хлеб родився,

Щоб птыця водылась,

Щоб дитки нэ болили.

Хозяйка благодарит и провожает гостей.»

(«Устное народное творчество» (кубанские загадки, сказки, пословицы и поговорки, казачьи песни) //

www.turbopro.ru/itk/konk_xii/web/terehina_elisaveta/terehina_elisaveta/usn_nar_tv.html.)

У часи, коли почали знищувати дохристиянську віру у бога Гора, та почали насаджати нову віру у Ісуса Христа, люди чинили опір, захищаючи віру своїх батьків, дідів, прадідів. В часи народних свят, волхви застерігали народ бути обережним, не слухати повчань попів від християнської церкви. Саме в цей час у народних святкуваннях з'являється образ Маланки (Маланка, Малуша, Малушка, Малка, Макош ?, Макошка?), яка, вітаючи людей з справжнім святом «Дня Благовіщення» про майбутнє народження бога Гора («**Бог Гор родиться, діво радуйся...**»), попереджає людей що наступають лихі часи християнської експансії: **«Ратуйтэся люды! Хрыстос з вами будэ!»**.

Така колядка могла виникнути лише в часи, коли на землі наших пращурів посунула небезпека духовного закабалення новою «християнською» вірою.

З 6 на 7 січня, українці співають відому народну колядку «Нова радість стала».

Прошу звернути увагу дослідників на слова цієї колядки, які ми підкреслили: «Нова радість стала, яка не бувала»!

Прихована інформація, закодована нашими далекими пращурами для майбутніх поколінь сповіщає що не було народження Христа. Це все вигадки християнських попів.

Вочевидь, коли попи питали, що означають підкреслені нами слова, наші пращури, дурячи їх, пояснювали: «Такої «великої радості», до цього ще не було! Таке пояснювання задовольняло служителів Церкви». Тому ця прихована інформація збереглася протягом століть. Степан Разін – донський козацький атаман зазначав: **«как велят старинные**

обычаи – в церковь не ходите, а свадьбы вокруг берёзы водите». Це застереження робилось у кінці 17 століття, лише 300 років тому !!!

Бога Гора (Хора, Єгора, Ехора) наші пращури завжди зображували на коні, адже він був богом «антів» (воїнів) – «атлантів» (вершників). Перші християни – послідовники віри у Ісуса Христа, псували такі зображення, а перші іконописці – християни нищили справжні (канонічні) зображення Гора. Російське прислів'я зберегло для нас факт такої боротьби. Читаємо: *«Воля иконника Пятницу на коне, а Егорья пешим писать».* Отже, іконописці псували зображення Гора (Григора, Григорія, Єгорія, Єгора, Хора, Хорія, Хорса). Та все ж дослідники відзначають: *«Кое-где Егорьев день включал и обряды, вызванные заботой о лошадях.»*

Таким чином, християнська церква з образу Гора - героя – «вершника», героя – «захисника» – героя – «козака» прагнула зробити образ звичайного «землероба» – «Георгія», передавши функції воїна-вершника іншому християнському святому – Миколі. Козаки з цього факту втручання християнської церкви у давні народні традиції та свята вочевидь кепкували. Про це свідчить наступне козацьке прислів'я: *«Не козакувати Миколі, бо не буде у його коня ніколи.»*

Російським дослідникам, цей факт залишається невідомий, тому сьогодні їм залишається лише констатувати : *«Отмечался Никола Вешний 22 мая и считался мужским праздником. Издавна почитали Николу как покровителя лошадей. Поэтому в этот день парни в первый раз ехали в ночное.»*

Та все ж у цій боротьбі остаточної перемоги християнство досягти не змогло. Бо Гора (Григора, Григорія, Єгорія, Єгора, Святогора...) та врешті – решт - «Георгія» (землероба) продовжували зображувати на коні, як воїна – вершника, воїна-козака («атланта»). Чи мають якесь справжнє відношення до народних дохристиянських традицій дні вшанування сьогодні християнською церквою Єгора (Єгорія) саме **6 травня та 9 грудня** ? Вочевидь, мають ! В ці дні наші пращури вшановували Гора (Єгора) як «сонце», а не як хлопчика – сина божого, з іменням – Гор (Хор). Так, сонце впливає на сезонність робіт, на життя людини на нашій планеті. І це факт!

Нам невідомо про причини вшанування Християнською Церквою ще одного Гора (Григорія) – священномученика, який ніби-то був просвятителем Armenii у 4 ст.н.е. – **13 жовтня** !

Автор впевнений лише у тому, що саме 14 жовтня ми - українці маємо святкувати День Народження свого Бога – Гора ! Цю впевненість дає віра та знання, а «Віра – це знання Божі» !!!

Образ християнської святої - *«Параскеви»* (визначення грецьке) чи *«Параскеви-П'ятниці»* мав замінити образ єдиної (!!!) жінки, яка згадується у давньому пантеоні дохристиянських богів наших пращурів – образ *«Макоші»* («матері» (**Ма**) «роду» (**кіш**); звідси укр. *«кошовий», «кошовар», «кошара»*) – жінки, яка народила Гора, і яку ми знаємо за іншим її іменем - *«Богородиця».*

Прошу звернути увагу, що День Параскеви Християнська Церква вшановує **27 жовтня**, а Богородиці (Макоші) – **14 жовтня**.

Образи Параскеви та Богородиці (Макоші) тотожні і мають спільні витоки утворення, що підтверджується народними традиціями. Так, російські дослідники зазначають: *«Древний праздник посвящённый Макоше – Параскеве - Пятнице. В этот день женищинам запрещалось прясть и стирать. Днём поминовения Макоши считалась Пятница.»* (<http://www.kakras.ru/interesn/folk-calendar.htm> Народный календарь и Месяцеслов на 2015 год, приметы и поговорки на каждый сезон)

Задамось питанням, чому забороняється жінкам раз у рік - **27 жовтня** - шити, прясти, прати ? Насправді, ця подія відбулась у вечір, з 13 на 14 січня, за сучасним календарем, тобто, на «Старий Новий Рік» ! Пригадаймо, чим займалась Богородиця (Макош), коли ангел сповістив їй про майбутнє народження сина божого? Вона вишивала, і коли почувала слова ангела:

«Бог Гор родиться (народження ще поперелу !), Діво радується!», вона вколола собі пальця голкою. Можливо, цей день був насправді «п'ятницею», тому у пізніші часи виникло народне повір'я, що по всім п'ятницям не можна брати жінкам та дівчатам голку у руки, а ще й прости, прати, тощо. Таким чином п'ятниці зробились для жіноцтва «легкими» днями. О - так все переплуталось у сучасному календарі та житті українців, завдячуючи християнській церкві та її чільникам, які зіпсували наш народний календар своїми вигаданими датами, житієм своїх вигаданих святих.

Нещодавно автор натрапив на цікаве повідомлення науковців Музею Якубовських (м.Київ), які зазначають:

« Багато років Музей ЯКУБОВСЬКИХ досліджує символіку, значення, атрибутику та походження образів української ікони. Одним із найзагадковіших персонажів християнства є Святий Георгій, а найцікавішим є образ Чудо Георгія о Зміє. Ми зібрали багато ілюстративного матеріалу, щодо питання значення пір'я на шоломі Святого Георгія та дивного зображення змія Горинича не притаманного християнським образотворчим мотивам. Наразі наукова рада нашого музею дійшла висновку, що праобразом ікони Святого Георгія є стародавній єгипетський бог Гор, ім'я якого походить від нашого арійського Хорса, який і зараз є з нами у словах: Хороший, Корисний, Хоругва, Хоровод та інших. Як і Бог Світла Ра присутній у словах Радість, Райдуга, Рада, Рай. »

(«Гіпотеза 2014», Музей Якубовських, <http://yakubovski.kiev.ua/akcija30.html>)

Науковці – реставратори Музею Якубовських звернули увагу на зображення з українських ікон 19 століття «Святого Григорія, який вбиває змія» та поєднали його з пам'яткою з далекого Єгипту. Пам'ятка з Єгипту називається так: «Поховальний рельєф з зображенням Гора, який пронизує списом Сета» (Копти, 7-4 ст. до Р.Х., Франція, Музей Лувр, Париж)

Хочу зазначити, що це повідомлення має наукове підґрунття і ми повністю підтримуємо його. Прошу звернути увагу на календарний символ шумерів (антів-атлантів-козаків) –

восьмипроменею зірку, яку за традицією нашивали на одяг, сідельце коня, вирізали на кобзах, зображували на козацьких знаменах. Вкотре наголошує, що цей знак означає, що у восьмому місяці десятимісячного шумерського календаря народився син божий – Гор (Хор, Григор, Григорій, Єгорій, Єгор, Єхор, Святогор...)

Один з анонімних російських дослідників наводить кілька цікавих повідомлень про дохристиянські вірування, які панували на теренах сучасної України та Росії.

«Арабские и персидские летописцы часто пишут о казаках и русах, которые совершали набеги на персидские владения и описывая обычаи и нравы казачьего рода-племени, пишут о них как о солнцеклонниках.»

... Но более всего следует остановить внимание на веру "дырников" - казаков, живших на Яике и в приалтайских степях. "Дырниками" казаков-тенгриан (небоклонников) так прозвали потому, что они вырубали в крышах домов дыры, чтобы даже в ненастную погоду можно было молиться дома, но глядя на небо. Самое ценное свидетельство нам оставил дьякон Федор Иванов, живший во второй половине семнадцатого века: "
... многие поселяне, живучи по селам своим, поклоняются Богу-Солнцу, где с ними не случится креста..."

Другое свидетельство от 1860-го года, дело о Василии Желтовском, который был судим за то, что не ходил в православный храм, а крестился, глядя на небо и говорил: "Бог наш на небеси, а на земле Бога нет."» (Кзаки и христианская мораль - <http://www.kramola.info/vesti/religija/kazaki-i-hristianskaja-moral/>)

Багато, ніби-то християнських традицій, насправді, мають своє дохристиянське коріння.

Наприклад, лише у 1652 році патріарх Нікон провів церковну реформу, яка стосувалась Московської держави, де однією з постанов було: «крестные ходы проводить в обратном направлении (проти сонця, «а не посолонь»)» (див. «Стоглав» - збірник рішень Стоглавого собору 1551 года; состоит из 100 глав. Название утвердилось с конца XVI века).

Таким чином, з найдавніших часів і до середини 17 століття, існувала вимога проводити «хороводи» навколо «хоромів» (пізніші – «храми») в напрямку «посолонь» («по сонцю», за сонячними променями) !!!

Про низький морально-египтський стан служителів християнської церкви, нагадаю – церкви Ісуса Христа (!!!), свідчить необхідність прийняття на Стоглавому соборі наступних рішень (Глава 29) : «чтоб священники и диаконы приходили в церковь каждый день, "не упивались в пьянство", "не бились", "не сквернословили" ...».

Виявляється, що попи і д'яки у Московії не хотіли ходити до свого духовного храму !!!

Про що це свідчить? Лише про те, що прийняте правителями Московії християнство було чужим і незрозумілим для пересічних громадян держави, і попи та д'яки нової християнської церкви несли свій духовний хрест з великим небажанням.

За 300 років до цього, невідомий автор 13 ст. зазначає: «Даже попове и книжнициы веруют в Перуна и Хорса, «подкладывают им требы и куры им режут»

«Стоглав» засвідчує і факт того, що ще в середині 16 століття (!!!) населення Московської держави продовжувало відзначати дохристиянські (язичницькі) свята, які, на диво збігалися у часі з святами новими – «християнськими».

Прочитуюмо деякі зауваження російського науковця, з українським прізвищем – Ємченко, стосовно «Стоглава» :

«Вторая часть ст. 45(б) НС 2 касается постановлений Собора, связанных с сохранением языческих обрядов в дни христианских праздников: Рождества Христова, Рождества Иоанна Предтечи, Богоявления, Троицкой субботы и др. В Стоглаве эта тема встречается дважды: в гл. 41 (вторые царские вопросы) в вопросах-ответах 23-27, где, кроме перечисленных выше праздников, добавлены Радоница, Великий четверг; и в гл. 92, 93 - здесь добавлен день памяти Василия Великого. Первую половину гл. 92 составляют постановления Собора, вторая половина гл. 92 и гл. 93 состоят из выписок из Кормчей книги - из многочисленных ссылок на правила апостолов и Вселенских Соборов, запрещающих языческие верования и связанные с ними обряды, гадания, колдовские призывы, "сатанинские песни" и "всякое игране", "позорища и плесание"»⁴⁴.

Постановление Собора, изложенное в Стоглаве, имеет существенное отличие от НС 2. Если в НС 2 "еллинскому беснованию" должно противостоять "поучение" священников, то в гл. 91 Стоглава "благочестивый царь" должен "учинить" свою царскую заповедь, чтобы православные христиане на "еллинское беснование" не ходили и чтобы "то еллинское беснование отныне и впредь Божию благодатию и в твое христолюбивое царство попрано было до конца", а в вопросе-ответе 24 гл. 41 "по царской заповеди" святители должны разослать свои грамоты "с поучением и с великим запрещением в Иванов день, на Рождество и Крещение "мужие и жены и девицы" "не творили древних еллинских беснований"..."»

(Інтернет – ресурс : Е.Б. Ємченко, кандидат исторических наук, Институт российской истории РАН, «СТОГЛАВ: ИССЛЕДОВАНИЕ И ТЕКСТ» (Генезис текста Стоглава) // "Исторический вестник", №3-4, 1999. Ноябрь 2000 г., на сайте Воронежской епархии.)

Ще одна особливість, яка на думку автора, характеризує християнське вчення, християнську церкву, як антинародну. Кожна нація, кожний народ завжди вшановував своїх пращурів – родичів, визначних представників свого народу, що відійшли у потайбичний світ. І це є нормальною етичною нормою у кожному суспільстві.

Ще у дохристиянські часи був певний день, коли вшановували померлих родичів.

То, чому з приходом на наші терени християнська церква спочатку рішуче забороняла нашим пращурам святкувати «день пам'яті», який у різних куточках сучасної України називали по-своєму: «гробки», «могилки», «радовниця», «радуниця», «діди», «проводи», тощо. (<http://uk.wikipedia.org/wiki/Проводи>)

Такі дії вказують на неприродний характер самого християнського вчення і є ганьбою для очільників християнської церкви – церкви цілком брехливої ...

Наші пращури молилися Богу та не забували, що він є творцем не лише людей, але й – природи. Вони з обережністю та шаную відносились до навкілля: землі, річок, лісів, степів, тварин... Наші пращури уміли ворожити на воді. Російське слово «суевєрие» означає «отримувати знання, ворожачи, гадаючи на воді», воно складається з двох самостійних основ: тюркської - «су» (вода) та оріанської – «віра» (укр.), «вера» (рос.).

Голосна «е» виступає у ролі сполучника. В мову пращурів сучасних росіян це слово потрапило, як запозичення з мови антів – атлантів. На одному з середньовічних зображень з Європи бачимо Богородицю, яка має народити, з лона свого, сина божого – Гора (Хора) – символом якого є сонце.

Візьмемо, для прикладу, одну з молитв. Слово «Христе», яке згадується, візьмемо у лапки та спробуємо не помічати його, читаючи текст. Що ми побачимо ?
Ми побачимо, звернення до бога, символом якого виступає... - сонце !!!

*«Рождество твое,
(Христе) Боже наш,
Воссияй миру свет Разума
В нём бо звёздам служащая
И звездою учахуся.
Тебе кланяются, Солнцу правды,
И тебе ведут с высоты Востока
Господи слава Тебе !»*

Приблизно так робили і послідовники християнства на наших землях. Вони в найдавніших молитовниках наших пращурів робили правки, псували слова та зміст молитов, підміняли ймення нашого бога - Гора на ймення іудейського вигаданого бога - Ісуса Христа. Пізніше, на основі перших зіпсованих текстів, вони писали нові книги – молитовники, де вже відкрито, не приховуючись викидували з текстів цілі розділи, вносили в них суттєві правки. Приблизно так переписувалась тисячолітня духовна історія нашого народу, наших пращурів.

Один з російських дослідників підкреслює, що «Гор» (Хор»), як і мати, що його породила – «Богородиця» особливо шануються козацтвом, при цьому він робить прикру помилку, визначаючи День Хора (Хорса) – 21 червня. (див. посилання далі)

Гора та його матір дійсно вшановують козаки, адже, Гор був, і є (!!!) їх «головним отаманом», взірцем для кожного козака, а його мати – Інанна (Іштар, Астарта, Ізіда, Оранта, Марія) – «Богородиця», яку ще називали «богинєю, що має тисячі імен», була для антів, атлантів – далеких пращурів пізнішого українського козацтва – богинєю, яка піклувалася воїнами (антами, атлантами) та мала звання (чин) – «анту» (богиня воїнів). Нагадаємо, що цей чин вона отримала від свого батька – головного шумерського бога – Ану. З знаменами – «хоругвами», на яких було зображено Гора та Богородицю, козаки – нащадки антів - атлантів, йшли у бій за свій народ – «народ козацький».

Цитуємо:

«Хорс вважається одним из родовых Богов казаков, в честь него назван см. выше их базовый остров Хортица, ему молился основатель казачества Мамай (см. "Задонщину") сопровождающих его псов казаки называют "хортами", а самые умелые казаки - характерники могли обращаться в хортов. Об этом говорится в сказе опубликованном Ю.Миролюбовым (списанным как и «Велесова Книга» с буквовых дощечек). Там прямо указывается на божественную родословную казаков: «Когда то, в седую старину породил небесный батька Коляда (сын Тарха-Даждьбога и Златогорки, внук бога Перуна) с матерью Даж-землею в час ночной грозы люд казачий, та и дал им землю от севера до юга, от моря до моря, от восхода до захода от Дуная до Дона. Та и заповедал не ходить с той земли нікуда и ни кому её не отдавать и дал брата своего Хорса на сторожу казачеству тому характерному, щоб берегли землю ту денно и ноцно. А чтобы справны были да сгуртованы, то докинув всем уменій и мастераства своих казацких с неба, щоб через казачий круг благословение его получали и знали бы, в чем сила их казацкая. И были бы от Батьки своего сторожами света, а увидев черную ненависть безграничную и неправду то не допускали бы её разумом меж товарищей своих, да до ворога лютые были бы...» («День Бога Хорса – летнее солнцестояние» - [http:// rodonews. ru/ news_1340605490.html](http://rodonews.ru/news_1340605490.html))

Стає зрозумілим про « яку знатність рода» говорив візантійський літописець, описуючи оселедець кіївського князя Святослава Ігоровича. Оселедець є ознакою божою, ознакою бога наших пращурів, і нашого з Вами (!!!), бога - Гора (Хора).

Сьогоднішні дослідники української історії часто вказують на повідомлення з церковної (християнської) історії про те, що культ вшанування Богородиці започатковано з часів прийняття християнства на українських землях та наводять візантійську легенду про чудотворний омофор. Це суцільні нісенітниці від християнства. Наші пращури, а особливо представники військової касты – анти, атланти – їх пізніші нащадки - козаки

тисячоліттями молилися матері божій та її сину – Гору (Хору). Процитуємо, ще одне повідомлення, підкресливши ті місця, які ми категорично заперечуємо, як брехливі і такі, що були нав'язані нашим прашурам апологетами від християнства:

«Вшанування Пресвятої Богородиці Покрови, як захисниці від ворожих військ, має глибокі корені в православному світі.

За легендою, у часи візантійського імператора Льва Філософа (886-911), коли арабські війська оточили Константинополь, під час богослужіння у Боненському храмі Божої Мати зняла з голови омофор (покривало) і покрила ним усіх, хто молився про порятунок. Це бачив святий Андрій Юродивий. Вороги тоді відступили від міста. Відтоді серед православних поширилась практика вшанування дня Покрови, як дня захисту від ворожих військ. Ця традиція прийшла на Русь із Візантії разом із запровадженням християнства у 988 році. Князь Ярослав Мудрий, розбивши печенігів у 1036 році, збудував у Києві собор святої Софії і храм Благовіщення на Золотих Воротах, як вираз вдячності Богові і Пресвятій Богородиці Покрові. У 1037 році в церкві Благовіщення він віддав народ Русі під опіку Пресвятої Богородиці. Князь Володимир Мономах у своїх споминах писав, що перемогу над половцями завдячує Богові і Пречистій Діві Марії. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію йшов з подякою до ікони Пречистої Диви Марії в Холмі.

Традиція вшанування Покрови, як покровительки українського війська, перейшла від руських князів до козацтва. Свято Покрови Пресвятої Богородиці було одним з найголовніших свят запорізьких козаків. Зокрема в покровські святкові дні запорожці обирали нового отамана. У кожному січовому таборі будували Покровську церкву, а для воєнних походів використовували її похідний варіант з іконою Пресвятої Покрови.

Перед важливою подією чи походом козаки зуртом молилися своїй покровительці. Завдяки козацтву виник новий тип ікони – «Козацька Покрова», де під омофором Богородиці зображаються українські ієрархи, гетьмани і козаки. Вшанування козаками Покрови позначилось і на топоніміці території їхнього проживання – сьогодні багато сіл в Україні носять назви «Покровка», «Покровське», «Новопокровка».

В 1947 році, постановою Української Головної Визвольної Ради, була започаткована традиція святкування річниці створення УПА 14 жовтня. Вибір цієї дати був покликаний продемонструвати тяглість української військової традиції. В згаданому документі, зокрема поставлено наголос на тому, що цей день «збігається з історичним козацьким святом Покрови». Поруч з тим, призначення релігійного свята головним святом УПА свідчить про високий рівень духовності українських повстанців. Не дарма у звітах каральних органів СРСР та комуністичної Польщі неодноразово зустрічаємо твердження про високий бойовий дух українських партизан та їхню моральну стійкість». З 2005 року в Україні офіційно святкуються річниці створення УПА (14 жовтня 1942, День Покрови)».

([Козацькі ікони та обереги](#) | [Бойовий Гопак у Дрогобичі](#) | [ВКонтакте vk.com/topic-42768503_28172258](#))

Традиція вшанування Богородиці не була запозичена козаками від руських князів, як стверджує попереднє повідомлення. Все було навпаки. Самі «князі», які уособлювали собою чільників великих військових формувань, які контролювали певні адміністративно-територіальні утворення – «князівства» вийшли з козацького прошарку, тобто, були представниками військової верстви населення. Навіть саме слово «князь» виникає у козацькому середовищі. Нагадаю, що анти та їх пізніші нащадки – українські козаки були тюркським етносом. Тобто, шумери, які визначали словами «ант» і «атлант» поняття «воїн» та «вершник» (Атлантида) були тюркомовним народом. А тепер розглянемо етимологію слова «князь». Слово складне, утворене з двох самостійних основ.

Таким самим складним словом (поряд з словами: «азь» (язь), «ази», «азбука») у сиву давнину, на переконання автора, було і слово *КНЯЗЬ*. Витоки цього слова не є запозиченням з прагерманської мови від – *kuningaz* (король), чи з готської – *kuniggs*, чи з польської – *ksiąze* (князь), *ksiadz* (католицький піп), як про це засвідчують етимологічні словники (ЕСУМ, К, 1985, т.2, с.475) !

До речі, на наше переконання, прашурами поляків був малоазійський народ – пали, прашурами литовців – малоазійський народ – хети, прашурами венеців – малоазійський народ – хати, прашурами українських козаків - антів (атлантів) – шумери. Останні словами ант і атлант визначали поняття “воїн” та “вершник”. Зробимо короткий відступ у історію.

Анти і венеци, проживаючи тривалий час поруч, стали спорідненими один одному. Поступово відбувалась асиміляція населення цих народів.

В кінці 3-го тисячоліття до н.е. ці два народи створили першу, відому людству, союзню федерацію. Грецький філософ Платон називає цю державу Атлантидою.

Коли писар – ант – атлант (шумер) - козак записував воїна - венеда до козачого війська, то робився припис, наприклад: “ *Петро, КІНЬ ЯЗЬ* ” (*Петро, записано [до війська] з конем*) Це пояснення писар – ант - козак робив для венеда, якого записував до війська. Промова свідчила, що новобранця записано до війська з конем. Чому ми так стверджуємо ?

Самі венеци тварину визначали власним словом – *кінь*, в той час, як анти коня визначали власним словом – *атл*, а вершників – словом - *атлант*.

Воїнів без коня могли записати – Іван - голота, Тарас – сірома, сіромаха, си (і-?) рота ...

Козаки казали: «*Без коня козак – кругом сирота*», або «*Не козакувати Миколі, бо не буде у його коня ніколи*». Останнє козацьке прислів'я виникає у козацькому середовищі, як кепкування над російським іменем Ніколай (Нікола – «ніколи»), яке є відповідником українському імені Микола (Миколай).

Тобто, назва *КІНЬЯЗЬ* почала визначати у середовищі венеців майновий статус воїнів – венеців, які вступали у військо антив - козаків. В середовищі антив – козаків, не кожний ант чи венец мав коня. Тому, козаки інколи хизувалися з тих хто його не мав. Часто козаки, доводячи свій вищий військовий статус у середовищі своїх друзів, наголошували, що його записано до війська з конем ! Таким чином, назва *КІНЬЯЗЬ* виникла в військовому – козацькому середовищі. У пізніші часи заможні воїни, придбавши чи захопивши у ворога велику кількість коней, створювали військові загони. З цього часу слово *КНЯЗЬ*, яке вже несло у собі смислове навантаження « *воїн, що має власного коня*» (заможний воїн) почало визначати і керівника великого кінного військового загону. З цього моменту назва почала визначати не тільки військовий статус заможної людини, але й його суспільний статус в державі.

Таких керівників великих та малих кінних військових загонів почали визначати словами «великий князь», «малий князь», або – «князь ратний», «князь полковий», «князь полководний». За адміністративним становищем у державі їх також звали – «удільний князь», «волосний князь», «міський князь».

Якщо на службі правителів Київської Русі перебували загони кочових найманців, то їх керівників називали «князь татарський», «князь ординський».

АЗЬМЬ ЕСЬ СВЯТОСЛАВЛЬ КНЯЗЬ КИЇВСЬКИЙ ...

Подібні звернення можна часто стріти на початку державних актів, грамот, релігійних документів часів раннього середньовіччя.

Науковці перекладають їх наступним чином: “Я є Святослав ... (далі по тексту)”, тобто, слово *АЗЬМЬ* перекладається, як – «Я».

Насправді має читатись наступним чином:

“ *АЗЬ* (Пиши), *МЬ* (Ми) *ЕСЬ* (є) *СВЯТОСЛАВЛЬ КНЯЗЬ КИЇВСЬКИЙ ...*”

Тобто, писар, записуючи слова свого володаря – князя, починав писати з першого його слова: “*Пиши!* ... *Ми є Святослав – князь київський...*”.

(див. Віктор Березяк «Спочатку було слово», «Дивосвіт», грудень, №4, 2011 р., с.32 та «Тюрки. Їх мова та література» // А.Ю. Кримський – Твори в п’яти томах – Том четвертий – Сходознавство, К., 1974, с.456-458)

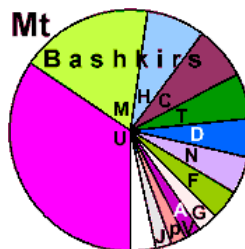
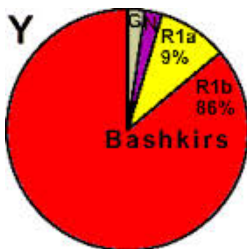
І ще одне філологічне уточнення. Часто можна чути таку українську народну говірку: «язик до Києва доведе». Про який «язик» йде мова? Старше покоління пояснює, що коли подорожуючий прямував до столиці, незнаючи напрямку руху, то достатньо було перепитати перехожого, який підскаже, як краще «дошкандибати» до Києва. Тобто, треба запитати, а для цього є «язик». Та виявляється, що таке пояснення є нічим іншим, як вигадкою. Насправді, слово «язик» означає «знання» (письмо, старе «грамота»). Тобто, людина, яка прагнула отримати знання – мала прямувати до Києва. Це свідчило, що Київ здавна вважався містом знань, науки. Отже, «язик до Києва доведе» означало, що «бажання отримати «язик» (знання), примусить людину йти до столиці знань – Києва. Слово «язик» походить з мови наших пращурів – антів – далеких пращурів українських козаків. Пам’ятаєте, що саме в уйгурській мові ми знайшли етимологічне визначення слова «атлант» (вершник), як і інших сучасних українських слів – «весна» (трава), «урожай» (збір зерна), «парча» (тканина), «казан» (вогонь)... (див. Атлантида). Вивчаємо уйгурську мову разом: «арєб йезики» (арабське письмо), «кона йезик» (старе письмо), або «ягач» (дерево) – сучасне «баба яга» (баба з палицею), «тояга» (болгарське – палиця, посох), уйгурське «мектеп» (школа) – сучасне українське слово «месія» (той, хто «сіє знання» - «вчитель»), де уйгурське «ме» та шумерське «ме» означає одне і те саме «знання», а «йезик» - «письмо» (знання письма, правопису). Сучасне слово «азі» означає, що основою – основ у навчання є вміння писати.

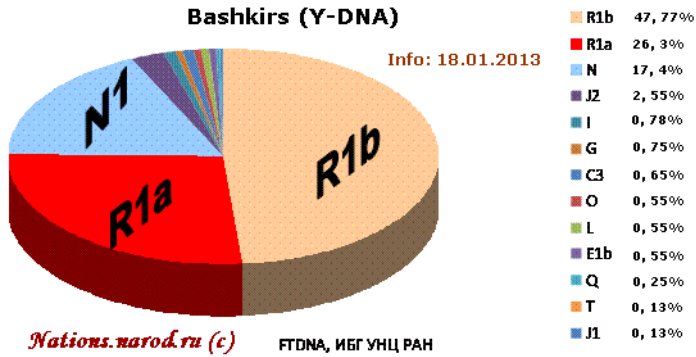
Наведені мовні факти свідчать, що в історії уйгурського народу приховані сторінки і прадавньої історії пращурів сучасних українців. Знаєте, що поєднує сьогодні частину сучасних уйгурів та сучасних українців з давніми шумерами (антами, атлантами)? Їх об’єднує генетика, всі вони були носіями гаплогрупи (Y-ДНК) - R1b. У сучасних уйгурів домінуючими є дві гаплогрупи R1a (15%) та R1b (20%), які поряд з 5-6 іншими гаплогрупами (які мають ще менший відсоток), і відзеркалюють генотип сучасного уйгурського народу. Але, ці дві гаплогрупи, за сучасними «вимірами» є європейськими. R1a домінує у Східній Європі, а R1b – у Західній Європі. Нагадаємо, що обидві вони мали спільного пращура – гаплогрупу - R1, а ще раніше – R. Цікавим, з цього приводу, є зауваження одного з російських дослідників: « Антропологически уйгуры являются населением представляющее смесь монголоидных и европеоидных рас. В научном генетическом исследовании Сюй и Цзин, китайские генетики обнаружили, что уйгуры являются 60% европеоидного и 40% монголоидного происхождения. В другой работе Ли и Кид обнаружили только около 30% европеоидной примеси». Як бачимо, наведені нами

дані (R1a (15%) та R1b (20%)) свідчать, що результати другого дослідження є достовірнішими. А перше дослідження вказує лише на те, що у певних регіонах розселення уйгурів у Китаї, концентрація цих двох родинних гаплогруп (R1a та R1b), спільно досягає 60%.

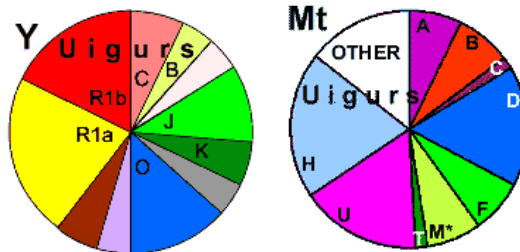
Але є ще й інші народи, наприклад башкири, пращури яких були теж носіями гаплогрупи – R1b (Y-ДНК), тобто, у певний історичний час вони були родичами шумерів (вони були шумерами !!!).

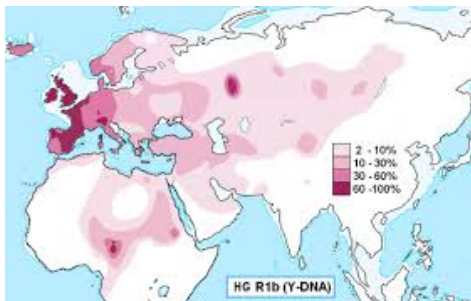

Наведені дані по гаплогрупах Y-ДНК та мт-ДНК башкирів взяті автором з різних джерел, тому, нехай читачів не дивують розбіжності у чисельності (%) тої чи іншої гаплогрупи Y-ДНК серед сучасного башкирського народу. Про що свідчить ці дані?

Про те, що і в сучасній башкирській мові мають бути слова (і вони є!!!), які будуть зрозумілі і сучасним українцям. Тобто, вони (і за фонетикою, і за значенням) мають бути тотожні, або близькі, сучасним словам в українській мові. Таким чином, науковцям та дослідникам-аматорам варто пошукати мовне підтвердження цій генетичній спорідненості уйгурів, башкирів та українців. Чому ми приділили таку увагу уйгурам та башкирам? Тому, що у них домінують гаплогрупи R1b та R1a (Y-ДНК), які є домінуючими і у сучасних українців (поряд з I!).

Вивчення мов цих народів, поряд з українською мовою, дозволить науковцям краще зрозуміти «мертву» мову- шумерську! І уйгури, і башкири є «загубленими колінами» давнього шумерського народу. Ці людські групи не дійшли до Месопотамії у 4 тис. до н.е., а залишилися творити свою власну історію на безмежних теренах Центральної Азії. Корисним для дослідників може бути ознайомлення з публікацією: Turkic Genetic Charts - Turkicworld - archive.today archive.today/2S3rq

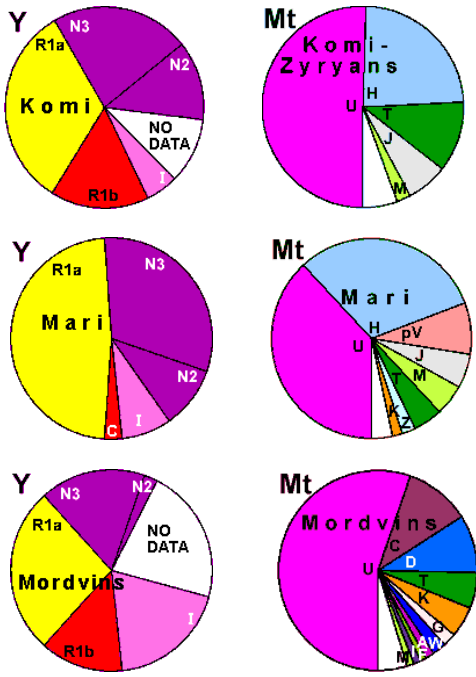

На карті зліва, вище Каспійського і Аралського моря, ми бачимо червону пляму – велику концентрацію носіїв гаплогрупи R1b (Y –ДНК). Це і є Башкирія (сучасна назва «Башкортостан»), яка показана на карті зправа. Прошу звернути увагу, що найбільша концентрація носіїв цієї гаплогрупи знаходяться сьогодні у Західній Європі. Але, шлейф, який полишився на сучасній генетичній карті Світу, свідчить, що ця гаплогрупа виникла у районах Сибіру, поблизу озера Байкал. Про знаходження цієї гаплогрупи в Африці автор розповість у кінці дослідження, коли буде детально розглядати гаплогрупу R1b (Y-ДНК). Мовознавців прошу звернути увагу на правопис сучасної назви «**Башкортостан**», де «то» є нічим іншим, як вказівним займенником «то», який широко використовується в українській мові: «тато», «літо», «мито» (старе «мітто»), «жито», «копито», «свято», «топір»... Подібним чином, утворени українські назви містечок: «Кос(т)опіль», «Мелі(т)опіль», «Жи(т)томир»... (див. «Атлантида»).

В даному прикладі цей вказівний займенник використовується, як сполучник між двома самостійними основами: «Башкиро» + «то» + «стан» (місце, стан, країна) – «то місце проживання башкир». Нагадаємо, що у башкир (та уйгур) другою за чисельністю (після гаплогрупи R1b) є гаплогрупа R1a, яка визначала малоазійських хатів у Малій Азії (3-1 тис. до н.е.), авхатів Геродота у Придніпров'ї (6 ст. до н.е.), європейських хатів Тацита (сучасних лужичів) у перших століттях нашої ери. Саме з мови носіїв гаплогрупи R1a у сучасній башкирській мові з'являється у сиву давнину цей вказівний займенник «то». Гаплогрупа R1a домінує і зараз серед українців та інших народів Східної та Південно-Східної Європи.

Згадаємо також назви з основою «стан»: Афгані**стан**, Дегест**стан**, Татар**стан**, Туркмені**стан**, Казах**стан**, Киргиз**стан**, Узбеки**стан**, Таджики**стан**. В сучасній українській мові ця основа визначає слова: стан, станція, станиця, становище, становити, встановити, а в російській мові: стан, станция, станица, становище, становится...

Викликають зацікавлення (у контексті нашого дослідження) і сучасні народи комі, марі, мордва, у яких також домінують дві гаплогрупи R1b і R1a. Ми вважаємо, що такий стан речей є проявом давньої східної експансії далеких прашурів башкир, у яких вже на той час домінуючими були ці дві гаплогрупи, на згадані сусідні народи та їх асиміляцію.

Тут варто згадати дослідження відомого українського мовознавця Олексія Сільвестровича Стрижака, який зазначає: *«Серед аргументів на користь фінно-угорської (resp. обсько-угорської) дотичності до України та суміжних і навіть деяких більш віддалених територій наводиться й той, що в українській мові, окремих говорах російської та інших слов'янських мов, з одного боку, а також мордовської, зокрема ерзянської, - з другого, є ряд слів, близьких за формою і значенням. Насамперед, ідеться про апелятиви: гай, бажати, рясний, хата та ін.»*

(О.С. Стрижак, Етнономія Птоломеевої Сарматії, К., 1991, с.51).

Ми звертаємо увагу читачів на наявність на сучасних прапорах Мордовії та Удмуртії давнього символу цих народів – восьмипроменевої зірки, яка була і символом давніх шумерів (антів, атлантів).

Ось, що пишуть з цього приводу російські етнографи:

«В качестве единого для всех финно-угров символа действительно можно использовать восьмиконечную звезду. Для одной из самых древних общностей финно-угорского мира — жителей острова Муху - это изображение символизировало солнце. Восьмиконечность символа имеет и магический смысл. Такая звезда использовалась в магических обрядах язычников. А на протяжении истории многие христианские церкви включали восьмиконечное изображение в набор своих символов. Эстонская церковь является наиболее известным примером такого заимствования. Восьмиконечная звезда изображена на флагах таких субъектов Российской Федерации, как Республика Мордовия и Удмуртская республика. В описании флага Мордовии указано, что в середине белой полосы располагается восьмиконечная розетка — солярный знак маренового (темно-красного) цвета, символ солнца. По преданиям удмуртов это знак-оберег, который оберегает человека от несчастий.» (<http://finugor.ru/node/13785>)

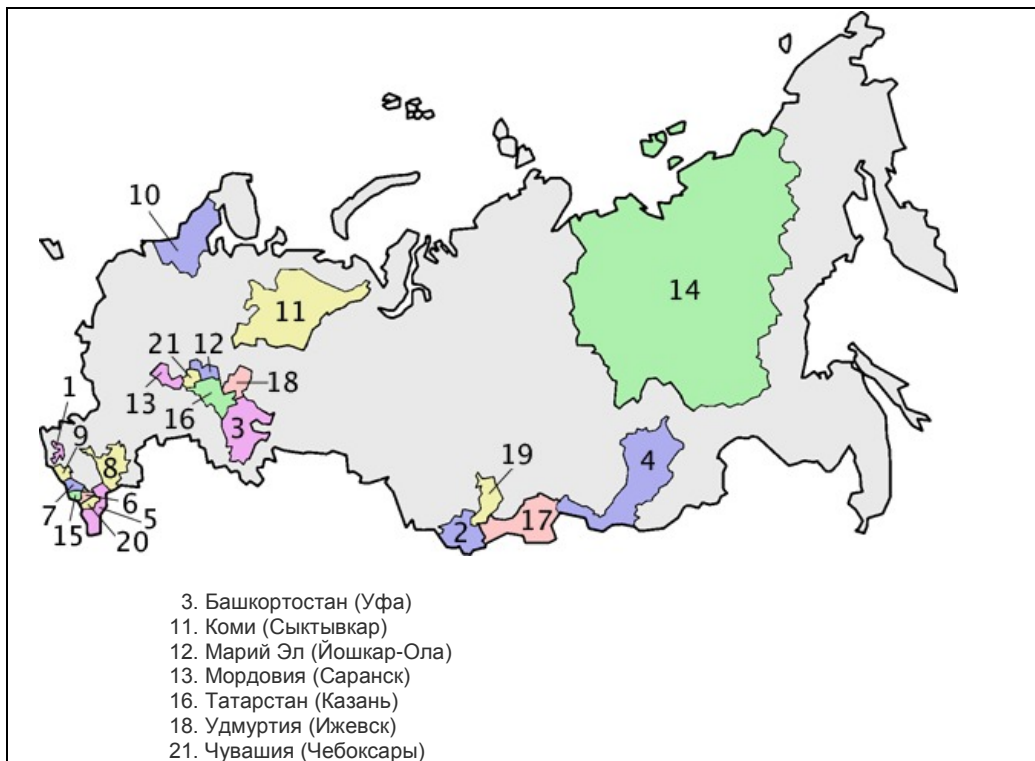
Флаг Удмуртской Республики

Флаг Республики Мордовия

Про що свідчить цей символ ?

Про те, що знак шумерської богині Інанні (Іштар) – восьмипроменева зірка, якій поклонялись шумерські воїни – анти та атланти, виникає не у Месопотамії, а раніше, на просторах Азії. Це знак не тільки Богородиці, але й її сина Гора. Отже, народження сина божого Гора (Хора), символом якого було «сонце» (з персидської «xorsed» - «сонце»), треба ототожнювати з появою гаплогрупи R1b (Y-ДНК), у 4 тис. до н.е. саме у районі Східного Сибіру. Це мало відбутись на початку «виходу» народів, яких ми ототожнюємо з Сумнагінською археологічною культурою (8-4 тис. до н.е.), на терени Месопотамії.

Перевіримо, яке місце знаходять визначені нами дати Різдва Гора та Благовіщення у шумерському календарі, адже, Гор і був шумером (антом, атлантом), а шумери (анти, атланти) були пращурами українських козаків. У попередньому дослідженні (Атлантида) автор вже розглядав питання пов'язані з шумерським літочисленням (див. «Ташмниці шумерського літочислення»). Таким чином, зараз ми зможемо поглибити свої знання стосовно послідовності місяців при становленні шумерського календаря.

Привертає увагу назва місяця присвяченого богині Інанні – «Кін – Інанна».

У послідовності місяців шумерського року, який подають дослідники, він є «шостим» місяцем. Ми вже зазначали, що сучасне українське слово «година» (одиниця часу), як і російське слово «год» (термін часу), як і болгарське слово «година» (термін часу – «рік»), всі вони утворені від шумерського слова «гуд» (віл). Тобто, початок року у наших пращурів починався саме з цього місяця, з початку орки землі, коли волів запрягали до плуга. Рік починався у шумерів, приблизно 22 березня. Спробуємо пронумерувати календар шумерів з місяця «Гуд-сі-са» (друга колонка цифр).

Отримуємо, що місяць вшанування богині Інанни став 5-м, але, ніяк не 8-м. Але, ми впевнені, що саме цей місяць має бути 8-м, у черговості місяців давнього шумерського десятимісячного календаря. Про це свідчить символ богині Інанни (Іштар) – восьмипроменева зірка, яка символізує народження Інанною сина божого – Гора саме у восьмий місяць шумерського календаря. Що ми не врахували ?

Не враховано, що ми розглядаємо дванадцятимісячний шумерський календар.

Пропоную читачам, разом з автором, зробити «провокаційну» дію і пронумерувати календар так, як нам підсказує інтуїція, зробивши місяць «Кін-Інанна» десятим у дванадцятимісячному шумерському календарі та восьмим – у десятимісячному календарі. Після цього залишається пронумерувати всі інші місяці (третя та четверта колонка

цифр). А після цього проаналізуємо 10-ти та 12-ти місячний шумерський календар з точки зору філогічних визначень місяців та сільськогосподарського циклу робіт. Адже, давній календар шумерів можна назвати «аграрним» - «сільськогосподарським». Виявилось, що шумерський сільськогосподарський календар мав чіткі два сезони робіт, тобто, протягом року збиралось два врожаї.

1.	12.	3.	5.	Бараг – аг – гар – ра («престол святилища»)
2.	1.	4.	6.	Гуд – сі – са («напряг волів [на плужну оранку]»)
3.	2.	5.	7.	Сиг – у – шуб – ба – гар («садження цегли у цегляну форму»)
4.	3.	6.	8.	Шу – нунун – а («місяць сівби»)
5.	4.	7.	9.	Ізі – ізі – гар – ра («місяць запалення вогнів»)
6.	5.	8.	10.	<u>Кін – Інанна («місяць вшановування богині Інанни»)</u>
7.	6.	9.	11.	Дуль – Куг («місяць Священного пагорба»)
8.	7.	10.	12.	Апіна – ду – а («місяць відпускання плуга [з ріллі]»)
9.	8.	---	1.	Ган – ган – єд («місяць виходу вбивці [Нерегала]»)
10.	9.	---	2.	Аб – ба – єд («місяць виходу батьків») або «місяць виходу моря»)
11.	10.	1.	3.	Зіз – а («місяць пальби [двозернянки]») або «місяць темряви») друга назва: В – тік)
12.	11.	2.	4.	Ше – гур – куд («місяць жнив»)

Систематизуємо отриману нами послідовність місяців шумерського десятимісячного календаря (колонка три):

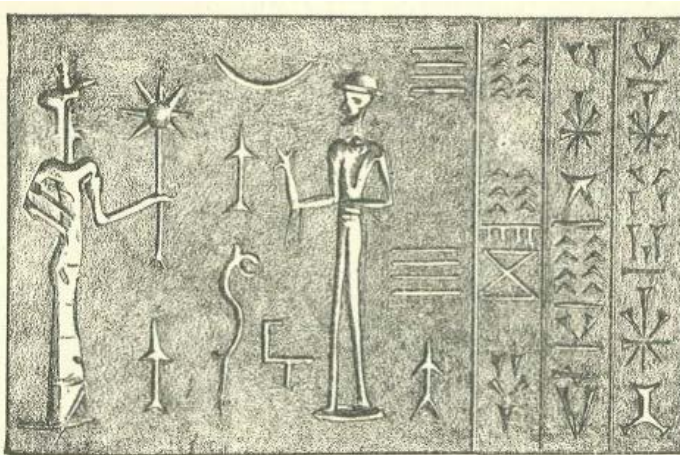
№	приблизна тривалість за десятимісячним шумерським календарем	назва місяця у шумерському календарі

Перший сільськогосподарський сезон:		

1.	17 грудня - 21 січня	Зіз – а («місяць пальби [двозернянки]») або «місяць темряви» друга назва: в – тік)
2.	22 січня - 26 лютого	Ше – гур – куд («місяць жнив»)
3.	27 лютого – 3 квітня	Бараг – аг – гар – ра («престол святилища»)
4.	4 квітня - 9 травня	Гуд – сі – са («напряг волів [на плужну оранку]»)
5.	10 травня – 14 червня	Сиг – у – шуб – ба – гар («садження цегли у цегляну форму»)

Другий сільськогосподарський сезон:		

6.	15 червня - 20 липня	Шу – нунун – а («місяць сівби»)
7.	21 липня - 25 серпня	Ізі – ізі – гар – ра («місяць запалення вогнів»)
8.	26 серпня – <u>1 жовтня</u>	<u>Кін – Інанна («місяць вшановування богині Інанни»)</u>
9.	2 жовтня - 6 листопада	Дуль – Куг («місяць Священного пагорба»)
10.	7 листопада – 11 грудня	Апіна – ду – а («місяць відпускання плуга [з ріллі]»)
-----		
12 грудня – 16 грудня (5 днів) святкові, до року не долучались.		

З отриманої нами послідовності місяців чітко видно, що у шумерів Месопотамії було два сільськогосподарських сезони. Новий сезон починався одразу з закінчення попереднього. Таким чином, перший сільськогосподарський сезон починався з місяця «Зіз-за», а закінчувався місяцем «Сиг-у-шуб-ба-гар». Другий сезон починався з місяця «Шу-нунун-а», а завершувався місяцем «Апіна-ду-а». Можемо зробити припущення, що у народів Месопотамії у 4-3 тис. до н.е. паралельно використовувались і десятимісячний календар і дванадцятимісячний. У деяких народів - землеробів вживався перший, а у народів-скотарів – другий. Вже пізніше, коли шумери переселились на терени сучасної України, вони остаточно перейшли до календаря 12 місячного. Це відбулось, приблизно, у 6 ст. до н.е. Саме тоді місяць «Гуд-сі-са» почав визначати початок року, а термін часу від одного місяця «Гуд-сі-са» до наступного місяця «Гуд-сі-са» почали називати «Гуд» (сучасне «Год»).

Знаючи, що основи державотворення у Давньому Єгипті були закладені шумерами (антами, атлантами), у співдружності з малоазійськими хатами, палайцями, лувійцями у кін. 4 тис. до н.е. (3200 – 3000 р.р. до н.е.), зазначимо, що рік у давньоєгипетському календарі мав тривалість 360 днів. П'ять днів, долучались у кінці року окремо, як святкові дні. Їх враховували, святкували, але вони не долучались до загальної тривалості року. Рік мав 12 місяців. Таким чином середня тривалість кожного місяця становила 30 днів. Так саме мало бути і в Месопотамії. Та було трішки не так. У шумерів Месопотамії був календар десятимісячний, з середньою тривалістю місяця 36 днів. Читачі можуть спитати, звідки така впевненість автора? На чому вона базується?

Давня етнографічна символіка свідчить, що Інанна («Іштар» - «Богородиця») родила дитину у 8-му місяці, за давньошумерським десятимісячним календарем !!!

Чому ми так довго «копирсаємось» у давніх календарях? Тому, що наші пращури надавали цьому дню особливе значення. При зміні календарної системи, вони ці зміни робили таким чином, щоб День народження дитини Богородицею залишався завжди «нерухливим». Тому і зараз в церковних календарях він відноситься до категорії свят «нерухливих». А це вказує, що сучасний 10-й місяць – жовтень є давнім шумерським 8-м місяцем «жовтнем» - «Кін – Інанна» (місяць вшановування богині Інанни).

ISHTAR HOLDING HER STAR BEFORE SIN.¹

При дванадцятимісячному шумерському календарі з тривалістю місяців у 30 днів, ми не отримаємо бажаного нам результату, щоб восьмий місяць був саме «жовтнем». Цього можна досягти лише при десятимісячному календарі з тривалістю місяців у 36 днів. Тобто, кожний з п'яти місяців першого півріччя, та другого півріччя, має отримати додаткові шість днів. На цьому, автор полишає розгляд цього питання, залишаючи його на розгляд фахівців. А зараз перевіримо, як «працює» символіка шестипроменевої зірки у іудейському релігійному календарі. Для цього розглянемо Вавилонський календар, який був основою до створення пізнішого іудейського календаря. Перед цими розвідками, автор вирішив порівняти вавилонський календар (більш пізній) з шумерським календарем (більш давній), датується 17 ст. до н.е, та походить з міста Ніппур. Виявились чергові цікавинки.

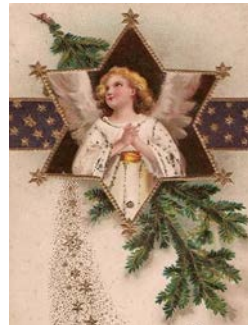
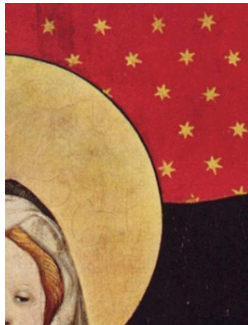
<u>Вавилонський календар</u>		<u>Шумерський календар</u>	
<u>№</u> назва місяця	<u>приблизна тривалість</u>	<u>№</u> назва місяця	
1. Нісану	22 березня - 20квітня	1. Бараг – аг – гар – ра («престол святилища»)	
2. Айру	21квітня - 20травня	2. Гуд – сі – са («напрям волів [на плужну оранку]»)	
3. Сівану	21травня - 19червня	3. Сиг – у – шуб – ба – гар («садження цегли у цегляну форму»)	
4. Дуuzu	20червня - 19липня	4. Шу – нунун – а («місяць сівби»)	
5. Абу	20липня - 18серпня	5. Ізі – ізі – гар – ра («місяць запалення вогнів»)	
6. Удуу	19серпня - 17вересня	6. Кін – Інана («місяць вшановування богині Інани»)	
7. Ташріту	18вересня - <u>17жовтня</u>	7. Дуль – Куг («місяць Священного пагорба»)	
8. Арахсанну	<u>18жовтня</u> - 16листопада	8. Апіна – ду – а («місяць відпускання плуга [з ріллі]»)	
9. Кісліву	17листопада – 16грудня	9. Ган – ган – ед («місяць виходу вбивці [Нерегала]»)	
10. Тхабіту	17 грудня - 15січня	10. Аб – ба – ед («місяць виходу батьків» або «місяць виходу моря»)	
11. Шабатху	16січня - 14лютого	11. Зіз – а («місяць пальби [двозернянки]» або «місяць темряви»), друга назва місяця: «В – тік»	
12. Адар	15лютого - 21березня	12. Ше – гур – куд («місяць жнив»)	

Зупинимось на кількох моментах, які привернули нашу увагу.

1. Цікавим для нашого дослідження є те, що восьмий місяць вавилонського календаря «захоплює» частково місяць «жовтень».
2. Шостий місяць шумерського календаря, присвячений Інанні, збігається з шостим місяцем вавилонського календаря з мовним визначенням «**улуу**» і відповідає єврейському мовному визначенню «**еллул**». Останню назву, на наше переконання треба розуміти, як місяць «бого-людини», де основа «**ель**» (з єврейської мови – «**бог**») з'єднується з шумерською основою «**лу**» (*людина*). За ради об'єктивності треба наголосити, що друга основа мала б читатись, як «**люди**», відповідаючи шумерському визначенню «**лулу**» (*люди*). Знаючи, що шумерська богиня Інана (Богородиця) народжує «сина божого» - «бога – людину», шумерська назва місяця є семантично близькою до назви місяця у вавилонському календарі. Нам видається, що єдиним логічним поясненням в цій плутанині є наступне. Найдавніші календарі Шумеру та Вавилону були подібні. Основою був більш давніший шумерський календар.

<u>Вавилонський календар</u>			<u>Давній єврейський календар</u>		
№	назва місяця	приблизна тривалість	№	назва місяця	приблизна тривалість
1.	Нісану	22 березня - 20квітня	1.	Нісан, давній Авів	— 30 днів
2.	Айру	21квітня - 20травня	2.	Іяр (Зіф)	— 29 днів
3.	Сівану	21травня - 19червня	3.	Сиван	— 30 днів
4.	Дуuzu	20червня - 19липня	4.	Таммуз	— 29 днів
5.	Абу	20липня - 18серпня	5.	Ав	— 30 днів
6.	Улулу	19серпня - 17вересня	6.	Елул	— 29 днів
7.	Ташриту	18вересня - <u>17жовтня</u>	7.	Тішрі, або Єфанім	— 30 днів
8.	Арахсанну	<u>18жовтня</u> - 16листопада	8.	Хешван, місяць дощів; Марсабан (Бул)	— 30 днів
9.	Кісліву	17листопада - 16грудня	9.	Кіслев	— 30 днів
10.	Тхабіту	17 грудня - 15січня	10.	Тевет	— 29 днів
11.	Шабатху	16січня - 14лютого	11.	Шват	— 30 днів
12.	Адар	15лютого - 21березня	12.	Адар	— 29 днів

Завершуючи дослідження давньої календарної системи, автор стверджує, що восьмикутна зірка Інанни (Іштар) свідчить, що син божий Гор був народжений у восьмий місяць десятимісячного шумерського календаря, який у сучасному – дванадцятимісячному календарі відповідає десятому місяцю – жовтню! Отже, шестимісячна іудейська зірка має свідчити, що у шостому місяці іудейського календаря народилась дитина, яку вшановують сучасні євреї. Хто це ? Шестипроменеву зірку часто називають «Зіркою Давида». Таким чином, виходить, що під цією зіркою, тобто, у шостому місяці іудейського календаря, народився біблійний цар Давид ? !!! На думку єврейських пророків, саме з коліна Давидового мав прийти майбутній месія – вчитель та спаситель іудеїв. Кожний місяць єврейського календаря має свій знак зодіака, свою букву, своє коліно роду ізраїльського. Для місяця «Елул» це знак – «Діва» (*бетула*). Це не випадково !!! Коліно Ізраїля (один з родів народу іудейського) для цього місяця – «Гад», буква – «иуд». Один з торгівців Європи – євреї, на стіні будівлі свого магазину прикріпив вивіску, на якій бачимо зображення господаря з келихом вина, що вшановує зірку свого роду – шестикутну «зірку Давида».

Шестипроменеві зірки зустрічаємо на новорічних листівках, іконах, писанках. Писанка з Канади, що ви бачите, має шестикутні іудейські промені. Це підміна символів у наш час. Українська релігійна традиція знає лише восьмипроменеві зірки. І це є історичним фактом. Все інше – підміна символів !!!

Мусульмани зображують на своїй державній символіці п'ятикутну зірку. Кого вшановують під цією зорею ? Це питання автор полишає для майбутніх дослідників давніх символів. З впевненістю лише зазначимо, що у п'ятий місяць давнього мусульманського календаря народилась дитина, яку вшановують всі мусульмани світу.

Ми вважаємо, що кожний народ вшановує свою Богородицю (!!!), свого сина божого (!!!), тим самим, засвідчуючи, що кожний народ сповідують свої (!!!) релігійні традиції. Так воно так, але чому українцям, росіянам, багатьом іншим народам Європи та Світу була нав'язана чужа віра, яка закликає вшановувати Ісуса Христа ???

Це і є, на думку автора, тим «троянським конем», який був «подарований» нашим пращурам підступними іудеями – послідовниками секти Ісуса Христа !!!

Та, повернемось до дослідження знаку сина божого «ХОР».

Автори єврейської Біблії розуміли, що їх релігійне вчення про єврея Ісуса Христа, як про месію («вчителя» !!!) єврейського народу, потребує своїх символів та їх історії.

Що ж робити з символами попередньої віри ? Їх треба знищити, або пристосувати до нового вчення !!! Перше - було зробити важко, або майже не можливо, бо ж цей символ панував на просторах Північної Африки та Східного Середземномор'я, навіть на теренах Греції, протягом трьох тисячоліть (3 тис. до н.е. – 3 ст.н.е.). Знову наголошу, що греки та римляни познайомились з цим символом лише після завоювання Єгипту – у 4 – 1 ст. до н.е. Тому, єврейські рабіни використали його у своїх цілях, а пізніше, коли їх власне релігійне вчення про месію іудеїв – Ісуса Христа зміцніло, відмовились від монограми ХОР, замінивши монограму ХОР на ІС – ХС.

Знак – монограма ХОР існувала за 200 (!!!), за 500 років (!!!), за 3000 років до «народження Ісуса» !!! Це історичний факт, який підтверджується його зображеннями на єгипетських пам'ятках (на коптських хрестах !) та на монетах Середземномор'я, які датуються 2 ст. до н.е. Більше того, один з дослідників - нумізматів прямо визначає цей знак, як знак «Хора» (ГОРА). (див. «Хризма» , [Нил Максіня](http://www.proza.ru/2010/05/08/49) // <http://www.proza.ru/2010/05/08/49>)

Прочитуємо думку цього дослідника: « *Когда рассматриваешь христограмму, то сразу понимаешь, что имеешь дело с неординарным символом - просто, случайным образом, он сложиться не мог. Тем более удивительно, что во времена, когда никаких христиан еще не было, это знак уже применялся в греческом обиходе. Трудно сказать, имел ли он какое-то самостоятельное значение, отличное от сочетания двух букв, но на античных монетах мы встречаем несколько примеров монограмм в виде "христограммы", причем в ее наиболее выраженной форме - христограммы Константина Великого.*

На рис. 3 приведен реверс бронзовой драхмы Птолея IV, которая была отчеканена примерно за 200 лет до рождения Христа и за 500 лет до видения Константина у Мильвийского моста. Еще более удивительным кажется появление "христограммы" на драхме так называемого псевдо-родосского чекана из города Миласа (Mylasa) (рис. 4), датированной 2 веком до н.э. Думается, он обозначал тогда первые буквы в имени монетария или органа (маистра), который производил монетный выпуск.

[<http://www.trajan.ru/chri.html>]]»

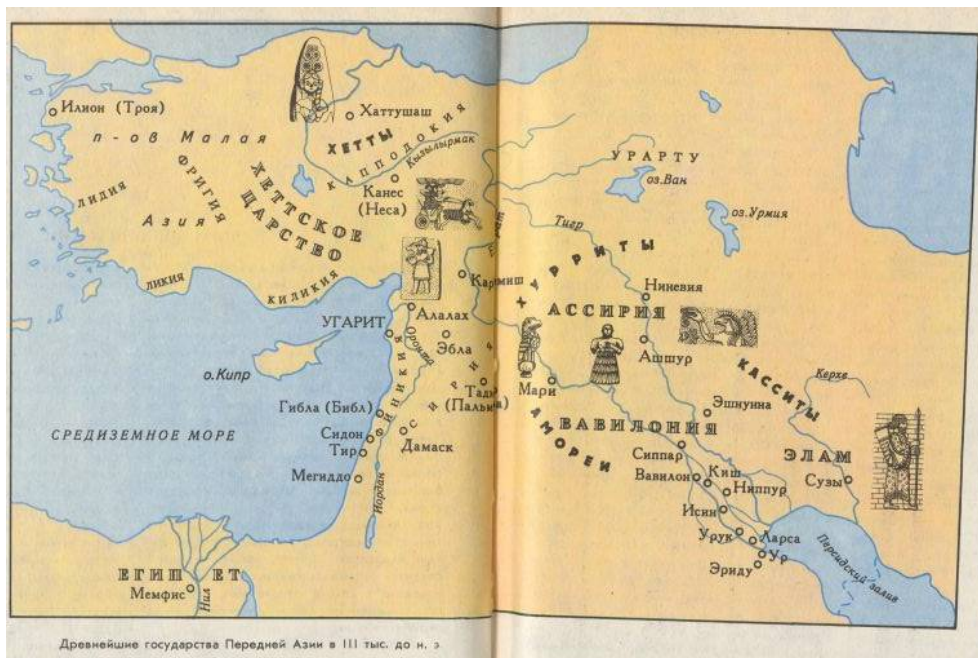
Таким чином, автор не єдиний, хто стверджує, що монограма ХР жодним чином не пов'язана з іменням біблійного Христа, та не пов'язана безпосередньо з християнським вченням. Часто ця монограма пишеться ХОР, де дві приголосні (ХР) оточені третьою голосною літерою (О) у вигляді кола - картуша. Нагадаємо, що єгипетське письмо не передає голосних – вони не записуються! Це є ще одним фактом (філологічним), що ця монограма виникла саме у Давньому Єгипті. Про це саме говорять і етнографічні факти – зображення монограми у коптському (єгипетському) християнстві.

Ця монограма була підступно використана адептами нової віри, які створили писану історію свого – єврейського народу - Біблію. Ця історія написана самими євреями, і виключно для євреїв! Чому так вважає автор? Якби автори знали, що їх праця потрапить до рук не єврейського загалу, то вони ніколи не записали би у свою працю релігійний постулат про богообранність єврейського народу, а отже, про виключну особливість єврейської спільноти! Автори Біблії, не сподівались, що ця книга згодом стане всесвітньовідомою і що нею зацікавляться на теренах Римської імперії.

Через посередництво греків, та при активній пропаганді світового єврейства (єврейських апостолів), книгою таки зацікавились у Європі часів панування римлян. У неосвітченій тогочасній Європі вважали, що у народу, який вийшов з Давнього Єгипту в часи фараонів не може не бути древньої історії – історії, яка б сягала найдавніших часів з життя людства! Своєї ж історії ні греки, ні римляни не знали! Згадайте закиди єгипетських жерців міста Саїс афінському політичному діячу Солону (приблизно 640 – 560 р.р. до н. е.) у тому, що греки не знають та не зберігають своєї історії. Нагадаємо, що і самі римляни виводили витoki своєї власної історії приблизно з 8 ст. до н. е.!!!

На такому суцільному тлі незнань греками та римлянами своєї власної історії, безперечно, «тямуші» євреї виглядали давнім народом. Тому, більша частина населення Європи сліпо вірувала в написане кількома єврейськими рабінами. А державна влада Римської імперії вирішила використати догмати нового вчення на користь вже хиріючої імперії, яку підточувала рабовласницька система. Та нове релігійне вчення євреїв – християнство не врятувало Великий Рим від розпаду та знищення. Лише східна частина імперії встояла і продовжила культивувати християнське вчення вже на власних теренах Візантійської імперії. Стосовно християнського вчення німецькі науковці наголошують наступне: *«В настоящее время предполагается, что за образом Иисуса Христа стоит реальная историческая личность, однако этой гипотезе недостает надёжных свидетельств.*

Во всяком случае, в центре христианских сочинений находится не «исторический Иисус, а Христос верований и культа» [Р. Бультман] » («Словарь античности», перевод с немецкого, составители: Йоханнес Ирмшер в сотрудничестве с Ренате Йоне, М., 1989, с.626.)

Древнейшие государства Передней Азии в III тыс. до н. э.

Отже, єврейські рабіни писали історію свого народу, використовуючи великі надбання духовної культури своїх сусідів та попередників – хатів, шумерів, хетів, лувійців, палайців, єгиптян, аккадців, фінікійців, сирійців... До цього часу Церкви єгипетських християн - коптів та сирійських християн вважаються найдавнішими. Витоки їх беруть свій початок з часів фараонів. І це не історична алегорія, а факт історії.

Зверніть увагу, що на монограмі ХОР у пізніші часи з'являються літери альфа і омега.

Їх появу пов'язують з греками, з часами близькими до написання Біблії !!!

Офіційна наука стверджує:

« С течением времени М. получила изменения. Чаще всего М. на Западе дополняются А и Ω (первая и последняя буквы греческого алфавита; о символическом значении их см. Крест), как означено на фиг. 2, представляющей копию М. 430 г., причем эти буквы подвешены на цепочках.». Знак «омега» визначає: «кінець», «безмежність», «вічність», а «альфа» - «початок».

Фиг. 2.

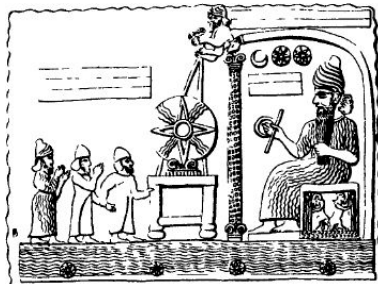

Придивіться уважно до зображень знаку «душа» на пам'ятках мистецтва давніх єгиптян, шумерів, аккадців. Ви побачите, що єгипетський знак «душа» (вічність) і шумерський знак (два !), в руках Інанни (Іштар) і є грецькою літерою – «омега» (вічність, безмежність). Отже, це цілком відповідає думці сучасного християнського вчення про те, що «тіло - гине, а душа – вічна». Зверніть увагу, на пам'ятці з Єгипту, саме сова відносить душу померлого у вирій. На шумерській пам'ятці, сови чекають, коли Інанна дасть їм души померлих (загиблих воїнів), щоб віднести до вирію, до раю.

Нагадаємо, що саме в мові айнів «рай» (місце смерті, місце для померлих). Знову, все веде нас у пошуках істини до культури Давнього Єгипту, Месопотамії, далекого Східного Сибіру.

Культура народів Східного Сибіру (8-4 тис. до н.е.), яких ми ототожнюємо з Сумнагінською археологічною культурою, на думку автора, мають безпосереднє відношення до культури Давнього Єгипту 3 тис. до н.е. !!!

Як зрозуміти різницю між іменем боголюдини, сина божого - **Хор (Гор)**, на якому наполягає автор, та імені, яке подає єврейська біблія – Ісус **Христос** ? Отже, зупинимось на розгляді питання етимологічного визначення ймення – **ІСУС ХРИСТОС**.

Частина двадцять третя

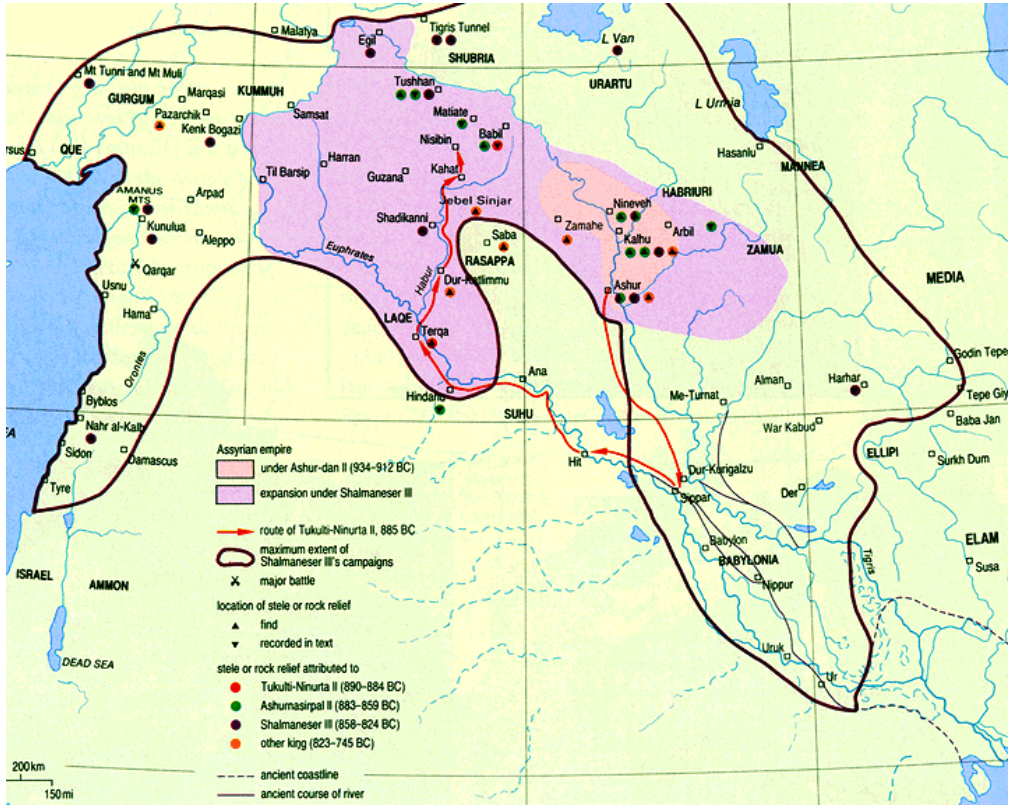
ВИЗНАЧЕННЯ ЕТИМОЛОГІЧНОГО ЗНАЧЕННЯ ЙМЕННЯ – ІСУС ХРИСТОС

Дослідники Біблії аргументовано зазначають, що її написання творилось кількома авторами (єврейськими рабінами) десь на теренах Грецької держави ! Отже, вплив грецького культурного середовища теж мав мати місце при написанні такого релігійного вчення. На нашу думку, саме такий вплив підтверджується правописом імені – *Ісус Христос* !

Слово «Христос» має основу «христ» з грецьким закінченням «ос», подібним у грецьких словах - топонімах: Карпатос, Родос, Касос. Це слово мало б бути не іменем людини, а її прозвиськом, яке б визначати походження людини, або її суспільний стан. Адже, іменем, за твердженням Біблії, є друге слово – Ісус. З грецької мови слово «Христос» означає: «месія» (той, що сіє знання [ме]), «святий», «блаженний».

Але, виявляється, що і друге слово – Ісус - не є іменем. Перші дві літери «Іс» («іс»), на наше переконання, є прийменником, подібний прийменникам: «іш», «із», «іс» в словах – іменах, які ми вже розглядали: Іштар, Ізіда (Ісіда), іслам, Ізраель, Іуда Іскаріот (із малоазійської країни - Карії), тощо.

Друга частина, зіпсована - «сус» вказує на місце народження, чи проживання людини. Виходить, що слово «Ісус» є теж прозвиськом, яке мало писатись «із Суз». Таким чином, отримуємо визначення повного біблійного ймення «Ісус Христос» («це той, про якого в Сузах говорили, як про майбутнього месію !» ; «месія (блаженний, святий) із Суз»). На цих самих теренах зароджується не тільки християнство, як одне з відгалужень іудаїзму, але й – мусульманська релігія. Так слово, яке визначає релігію – «іслам» треба розуміти, як релігію започатковану «із Еламу» (іс(е)лам – іслам). Нагадаємо, що Сузи були столицею держави Елам. Термін «Ізраель» визначав єврейський народ, як такий, що раніше проживав у країні (Єгипті), де вшановували бога (ель) сонця (Ра): «із...Ра...ель».

Звертаємо увагу, що фонема «з» заміщується в двох місцях цього слова фонемою «с»: із суз – іс (с)ус, причому подвоєння «с» втрачається. Таке характерне заміщення «з» на «с» прослідковується на прикладі сучасних (та минулих !) українсько-російських мовних контактів (Див. *Атлантида*).

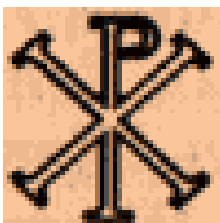
Визначивши значення слова «Ісус», повернемося до розгляду слова «Христос».

Основа «христ» з грецької мови також означає опис самого знаку – літери, у вигляді двох схрещених ліній (+), з визначенням «схрещений», «перехід», «пересікти».

Інше значення цього слова з грецької мови, про що ми вже говорили – «месія», «святий», «блаженний». Наші пращури – хати (пращури пізніших венедів), які відправляли релігійні відправи в Хетській державі, а до цього – у федеративній (союзній) державі – Атлантида, цей знак зображали трохи інакше (х). У вигляді літери «х» він записується на початку таких слів, як: хрест, хреститись, хрещення, хрещатик (перехрестя, перехід).

Таким чином, розуміємо, що друге слово – «Христос» – виникає спочатку, як звичайна спроба іудеїв прочитати єгипетський знак – монограму, яка вже існувала тривалий час, і яка, вже визначала сина божого – Хора (Гора).

Пізніше, вони почали визначати цей знак словом «Христос» (месія, помазаник божий, блаженний). Вочевидь, вперше з зображенням такого знаку євреї познайомились в Єгипті, адже існують монограми, де зображені лише дві літери Х і Р, а літера О, у вигляді «картуша» - кола, що оточує їх, відсутня. Повторююсь, знаючи, що в єгипетському письмі голосні не позначаються (лише промовляються), а пишуться лише приголосні літери, така думка нам видається цілком обґрунтованою.

Частина двадцять четверта

ШУМЕРСЬКО-БАШКИРСЬКО-УКРАЇНСЬКІ МОВНІ ВІДПОВІДНИКИ У КОНТЕКСТІ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ МІГРАЦІЇ НОСІЇВ ГАПЛОГРУПИ (Y-ДНК) - R1b *

* авторське пояснення наводиться курсивом та виділене

башкирські слова з шумерськими основами
та шумерські слова

(слова носіїв гаплогрупи Y- ДНК - R1b)

башкирські слова іншомовні

(слова носіїв не встановленої гаплогрупи Y- ДНК
та гаплогрупи мт-ДНК: C + G2 + *Others*
(особливо азійські: G1, G3, G*, M1, M7, M8a, U,
U1, U2, U5, U7)

ағас – дерево
ағаслыҡ – лесок, роша

имән – дуб

Слово ягач (ағас) в тюркських мовах означає «дуб», отже, ця основа для башкирської сучасної мови є чужою – запозиченою, про що свідчить башкирське визначення – імен (дуб). В українській мові баба-яга (баба з палицею), корчага (посудина з дерева), тояга (посох, палиця – болгарська мова)

мәзәни – культурный
мәғрифәтсе – просветитель
мудрый

мәкәл – пословица
мәсәл – басня
мәғариф – просвещение, образование

мәғәнә – значение, смысл
комментарий

аҡыл – ум, разум, мудрость
аҡыллы – умный, разумный,

аҡылһыз – глупый, дурной
аң – сознание

аң-белем - знание, образование
андырға - следит
аңлатма – пояснение,

мәғәнәле – содержательный; толковый;
выразительный
мәсьәлә – задача
тигезләмә – уравнение
мәғлүмәт – сведения; данные
мәзәниәт – культура; цивилизация
знаниями
мәктәп – школа
мәктәпкәсә – дошкольный
мәсьәлә – вопрос; задача; проблема
мәсет – мечеть
мәфәлән – например, к примеру

преподавать

преподаватель

ме (з шумерської мови – знання); українські відповідники: месія (той, хто сіє знання – вчитель), бігме (бог знає !), майдан (мейдан) – площа , де давались знання – площа для молитви. меценас (людина з освітою) = менас; мусульманські святині – Мекка (духовний(кка) центр знань), Медина (центр знань)

башкирське «тин» - одиниця ваги, а пізніше – грошова одиниця = шумерському «дин» (один)

Алдан – назва річки у Східному Сибіру;

можливо, це є свідченням про місце звідки переселялись носії гаплогрупи R1b

аңлатырға – объяснять

аңларға – понимать

белем – образование, знание;

белем алырға – овладевать

белемле – грамотный

белергә – знать, узнавать

ғалим – ученый

ғилем – наука, знание

ғилми – научный

уқырға II – учиться, обучаться

уқытырға – учить, обучать,

уқытыусы – учитель,

уқыу – чтение; учеба

уқыу-языу – грамота

уқыусы – ученик, учащийся

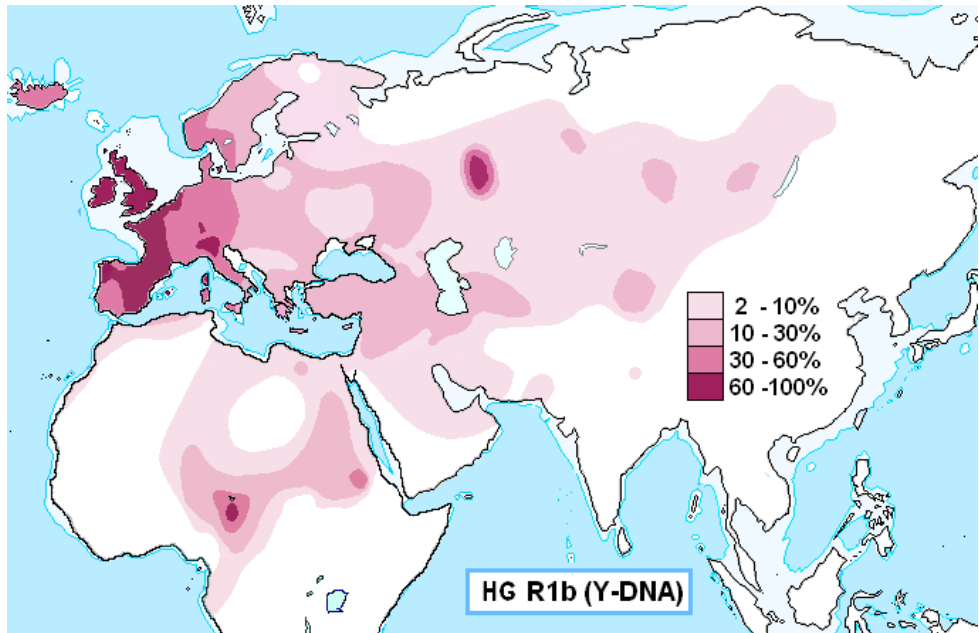
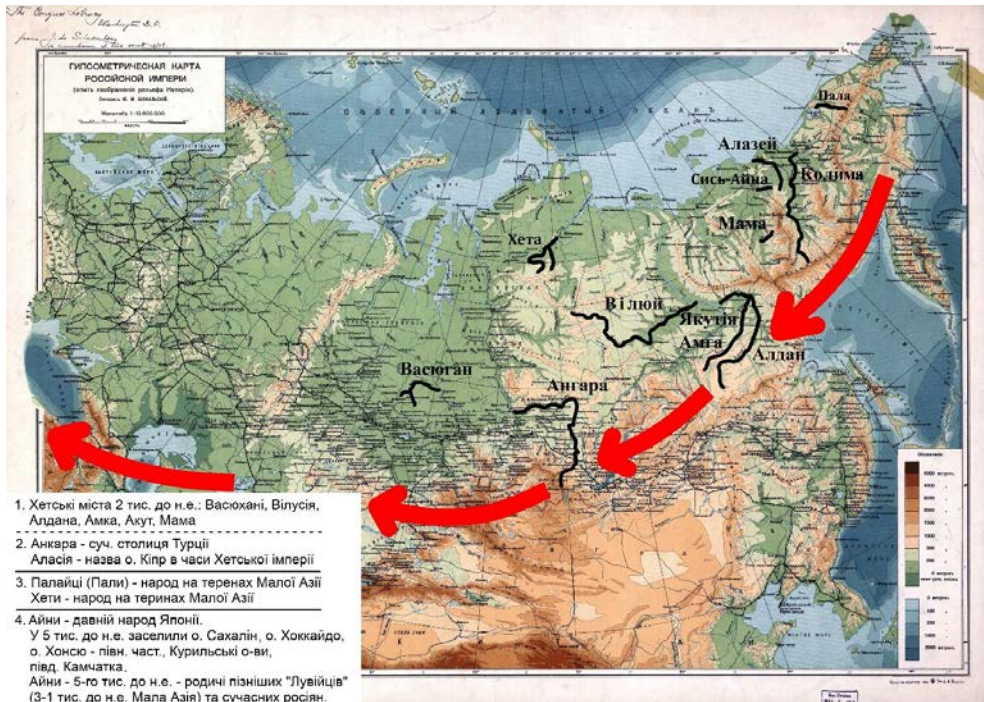
ал – алый, розовый

алтын – золото, золотой;

алтын балдак – золотое кольцо

алдан – впереди, спереди,

заранее, предварительно

це (латинське – *se*) – квазівний займенник шумерів
ціг (шумерське - *цеглина* = *це* глина), можливо
«ці» – займенник множини і мова йде про *цеглу*,
а не цеглину

анау – тот, вон
шул – тот, та, то

ара – промежуток, расстояние

арпа – ячмень;

торба (то арба – «то ячмін» ?)

ат – лошадь

акбуз **ат** – серая лошадь

менге **ат** - верховая лошадь

атты туғарыу – распрягать лошадь

атланырға – садиться верхом

атларға – шагать, идти

атл (шумерське – кінь)

атлант (шумерське – вершиник)

атлано, атлік (уйгурське – вершиник)

атлантур (уйгурське - посадити верхом на коня)

атлан (уйгурське - сидати верхом)

йылкы – конь, лошадь

йылкысылык – коневодство

һыбай – верхом

һыбайлы – всадник

ата-баба – предок

бабай – старик, дед

атай – отец

атаклы – знаменитый, известный

(ата (а) гли - поважна особа)

мис (мідь) миска, мисюрка

бакыр – медь, медный

мискә – бочка

кух (риба)

кухар (рибак)

куховар (той, хто готує рибу страву)

балык – рыба, рыбный;

балык майы – рыбий жир

балыксы – рыбак

балыксылык – рыболовство

ант (воїн)

яугир – боец, воин

ант – клятва, присяга
һуғыш – война, битва,
сражение
һуғышсы – воин, боец
һуғышырға – воевать,
сражаться; драться

илбаҫар – захватчик

әсир – пленный, пленник

*В сучасній українській мові є шумерський
відповідник – окупант (окуп + ант),
так само – арештант (арешт + ант)*

цибуля – зіпсоване укр. цебуля = латинське серіла

бер баш һуған – головка лука

---

*лу (лю + дина, де дин – числівник – «1» , тобто,
«одна особа»*

кеше – человек
бер – один, раз, какой-то
бер үзе – один

тин – копейка (1- найменша одиниця розрахунку)

кеше – человек; лицо,
личность

тин = дин = 1

кешелек – человечество
кешеләрсә – по-человечески
әзәм – человек;

кайдани - кийдани (кам'яні колодки)

бығау – оковы, кандалы

дан – слава, известность

*укр. Богдан (той, хто
славить Бога) = євр.
Даніель (ель – Бог)*

данларға – прославлять

қулі, кулега

дус – друг, приятель
дус-иш – друзья-товарищи

---

*кі – земля (кіметь – стар. кметь)
Кішар - так шумери називали нашу планету
Аншар - так шумери називали небесну сферу,
яка оточує нашу планету - Кішар (Землю), де
шар – сфера. Згадаємо назву шумерського міста
– Еріду.*

Ер – Земля (планета)
йһһан – весь мир, Вселенная
тупрак – почва. земля, грунт

цвинтар (кладовище), тар-тар (тартарос)

зыярат – кладбище

урук (зерно), урукжай (урожай, врожай)
урук – «Зерно» - назва шумерського міста

иген – хлеб, зерно
игенсе – земледелец,
хлебороб
игенселек – земледелие
ашлык – зерно, зерновой

йэйгор – радуга

Нагадаємо, що слово складається з двох основ: Ра + дуга = радуга і визначає сонячну веселку. У кубанських загадках Ехор (Егор) – сонце; символом бога Гора (Хора) було сонце.

год (рос.), година (укр.), шумерське – гуд (віл);
місяць березень з шумерської мови: гуд – сі-са
(місяць вола)

йыл – год
йәш – возраст; год
үгеҙ – бык; вол

су – ріка (вода). Власне визначення «Шумери» (Су Мері)
означає, що вони прийшли з краю, де протікає
річка Мері(Марі) су (вода)

йылға – река
һыу – вода

кеҫә – карман

*Українське слово – кишеня, можливо, у башкирській і українській мовах є
шумерським запозиченням (кеше – карман)*

банда – стадо

көтөү – стадо

бан – пастух (чабан)

көтөүлек – пастух

күркә – индейка, индюк

курка, курча (згадується в шумерських текстах)

кара – чёрный; тёмный

карій очі (чорні очі)

карга – ворона

Сварливе «карга стара» (та, що не закриває рота, як ворона ?)

кая – скала, утёс

кий (з шумерської мови – камінь)

таш – камень
ташы – каменщик

мейдан – площа

майзан – площадь;
поле; арена

зіпсоване запозичення з шумерської мови

дім (хата, будинок)

өй – дом, изба

сатан – хромой
сатанларға – хромать

сатана (кульгавий ?)

сик – граница

рос. «до сих пор», укр. «до сих пір» (сих = сих = сик ?)

сүмес – ковш, ковшик

сүміш (те, що розмішується у воді, де тюркське –су(вода), а ківш є знаряддям для розмішування

hoçorға (кочорга)– черпать

сүс – волокно

сукно – тканина, при виготовленні якої використовують воду (су)

тарих – история;

тарих факультеты – исторический факультет

тарихи – исторический

тарихсы – историк

Старік = ста + рік (людина якій 100 і більше 100 років). Тюрки не можуть вимовляти слова, які починаються двома приголосними, наприклад – старік. Вони долучають голосну – істарік, або втрачається перша приголосна – тарік (наприклад у башкирській, уйгурській, турецькій мовах)

терези – (ваги)- тюркське (!), шумерське (?) слово

үлсәү – весы; мера

весен (трава) - весна (пора року, коли починає проростати з під снігу трава

үлән – трава

яз – весна;

яз мизгеле – весенняя

пора

язғы – весенний

язғыһын, язын – весной

ангел (Ан + гель (галь) = володар неба)

фәрештә – ангел

языу – письмо
языусы – писатель
язма – письменность, письмо; письменный;
язма эш – письменная работа
язырға – писать; сочинять

азь - «пиши» (!), а не «Я»; азьбуки («писать на дощці», що ми і бачимо на зображенні) = азбука; кінязь (записати [до війська] з конем) – сучасне - князь Петро кінязь (Петро, записано з конем); Читайте : «Спочатку було слово...» - науково-популярний журнал «Дивосвіт», №4, грудень, 2011 с. 32

Висновок :

Гаплогрупа R1b (Y-ДНК) виникає і рухається з просторів Східного Сибіру. Час виникнення 4 тис. до н.е. Російський генетик А. О. Кльосов, який тривалий час проживає в Америці (Бостон), саме до цієї гаплогрупи відносить давніх шумерів, яких ми називаємо антами чи атлантами. Нагадаємо, що науковці визначають час приходу шумерів у Месопотамію приблизно серединою 4 тис. до н.е. (3500 р. до н.е.) Таким чином, шумери приблизно за 500 років подолали відстань з Східного Сибіру до Месопотамії. На наше переконання вони рухались двома напрямками. Перший: до північної частини Індії (Пенджаб) – сучасний Іран (до гір Загрос) – Месопотамія. Про це свідчить Велесова книга. Другий: до теренів сучасної Башкирії – на південь у район Каспію – Месопотамія. Про це свідчить генокарта гаплогрупи R1b (Y-ДНК)

У районі межиріччя Тигру та Єфрату ці групи об'єднуються. Через 300 - 400 років (приблизно 3200-3100 р. р. до н.е.) починається нова експансія на захід: Північний Єгипет, Мала Азія, вихід до східних берегів Середземного моря. Приблизно, через кілька століть (3000- 2500 р. р. до н.е.) почалась нова хвиля експансії (теорія А.О. Кльосова) у Західну Європу, через Гібралтарську протоку.

Саме про шумерів йде мова, коли Платон згадує про легендарну Атлантиду (!) Яке мають відношення сучасні башкири до давніх шумерів, задає питання автору А.О. Кльосов: **«Где башкиры и где шумеры?? Как шумеры попали к башкирам? Как можно вообще эти этносы помещать вместе, в одном контексте? Они же принадлежат разным историческим эпохам».**

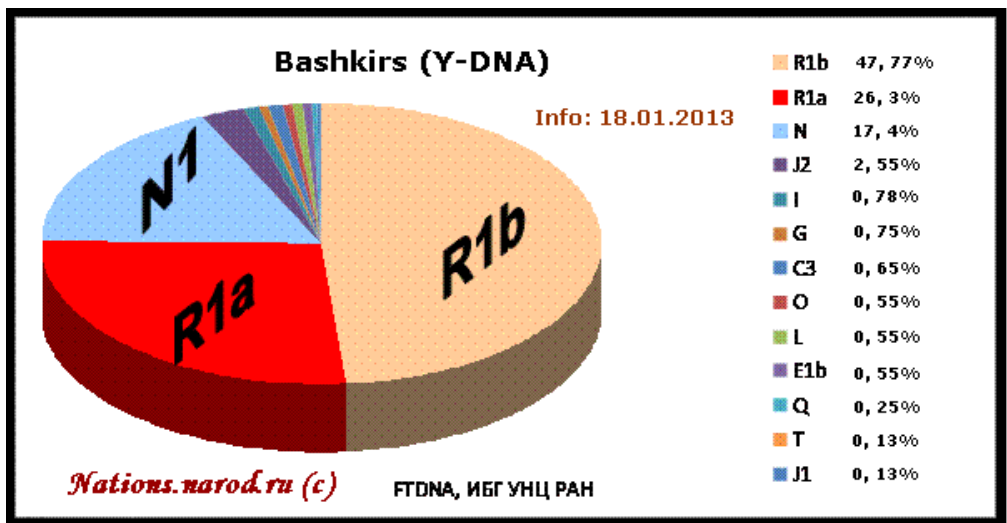
1.
У сучасних чоловіків Башкирії майже 50% мають ту саму гаплогрупу (Y-ДНК) що і давні шумери – R1b. Ми вирішили проаналізувати сучасний словник башкирської мови,

у пошуках шумерських слів, або слів з шумерськими основами (Хыухылыу. Краткий башкирско-русский словарь (около 4000 статей). Уфа, 2009.). Було виявлено лише 52 слова, які, на думку автора, можна віднести до слів шумерського вжитку. Це дуже мало, навіть зважуючи на той факт, що, між сучасною башкирською та давньою шумерською мовами, існує часова прірва більш ніж у 5500 років. Але все ж шумерські слова присутні (!), наприклад, шумерське слово «ме»(знання) знаходимо, як основу складного сучасного башкирського слова, у 16 випадках(!). У той самий час, треба наголосити, що майже всі ці слова мають і слова – синоніми іншого фонетичного оформлення. Тобто, ці слова-синоніми походять з іншої мови – не шумерської.

Окрім цього автор помістив 28 шумерських слів (**виділені темнішим шрифтом**) і віднайшов їм відповідники у башкирській мові. Виявилось, що співпадінь немає, точніше воно дорівнює нулю. Фонетика слів однакових за значенням, у давній шумерській та у сучасній башкирській мовах, є різною.

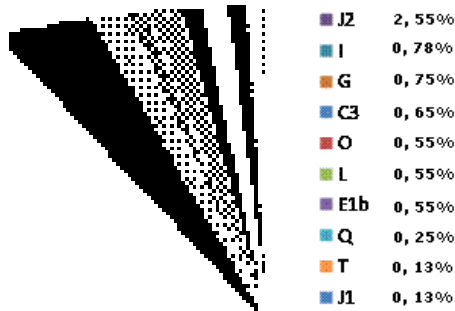
2.

У сучасних башкир є ще одна гаплогрупа (Y-ДНК) R1a – яка становить майже 30% чоловічого населення. Але ж ця гаплогрупа є сьогодні домінуючою у сучасних українців, білорусів, поляків, чехів, словаків, росіян... То й що, запитаєте ви. Справа у тому, що башкирських слів, які б були близькі словам зазначених народів ми не знаходимо (!) Це стосується і третьої гаплогрупи (Y-ДНК) N – фіно-угрів(майже 20% чоловічого населення).

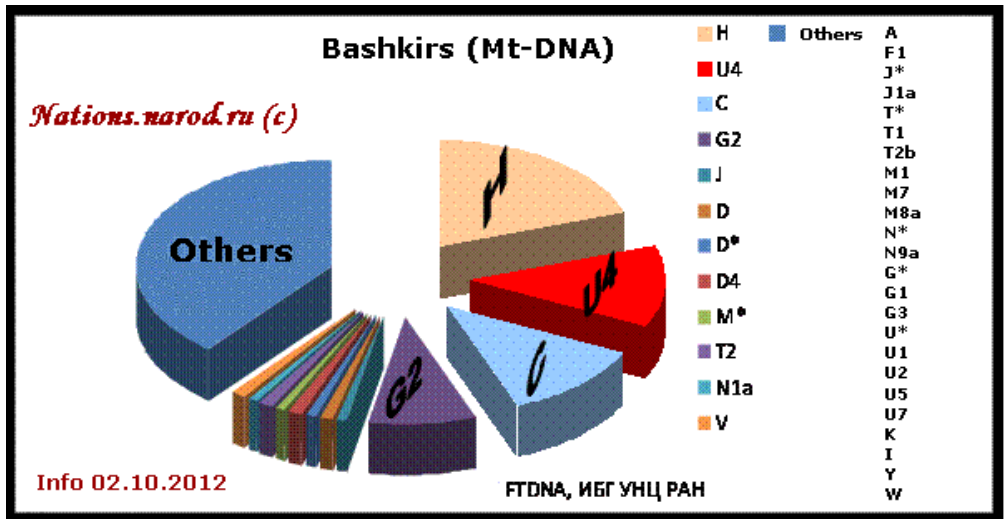

Це може свідчити лише про одне: ці три найбільші гаплогрупи (R1b, R1a, N), які визначають сьогодні майже 92% чоловічого населення сучасних башкир, були принесені у давні часи чоловіками завойовниками. Сучасна башкирська мова є мовою не завойовників, а поневоленого автохтонного населення. Винищивши чоловіків-автохтонів, завойовники вступали у статеві стосунки з жінками поневоленого етносу.

Від таких стосунків народжувались хлопчики, які мали новий генетичний маркер – маркер батька-завойовника. Отже, генетичний маркер чоловічого населення, яке було підкорене (приблизно у 3900-3800 р. р. до н.е.) шумерами (R1b) та хатами (R1a), а у пізніші часи і фіно-угорськими народами (N) треба шукати серед десяти інших гаплогруп, незначних за чисельністю (0,2-2,5%).

Дівчатка, які народжувались від батька-завойовника та жінки-полонянки, продовжували нести свою генетичну ознаку, яку вони отримували від матері – мт-ДНК. Як встановити гаплогрупу мт-ДНК жінок – автохтонів? У цьому нам допоможе мовний аналіз, проведений нами попередньо. Адже, чоловіки-завойовники приходять і йдуть далі. А поневолений народ продовжує говорити своєю рідною мовою, завдячуючи жінкам. Нагадаємо, що вихованням дітей, навчанням говорити, завжди займались жінки. Отже, матері передавали хлопчикам і дівчаткам те, що не міг передати батько(завойовник) – знання мови. Знищивши чоловіків – автохтонів, та оселившись на певний час на завойованих теренах, чоловіки (завойовники) продовжуючи жити з своїми родинами, навідувались і до «полонянок». Та наступав час і завойовники йшли далі, полишивши жінок-автохтонів.

Гаплогрупу (мт-ДНК) жінок-автохтонів треба шукати серед найбільш чисельних жіночих груп сучасних башкирів. На наше переконання такою групою є групи C, G2 та деякі групи Others. Подібне явище відбулось і на теренах Західної і Центральної Європи, куди потрапили шумери (анти-атланти).

Сучасне чоловіче населення Західної і Центральної Європи отримало генетичну ознаку батьків-завойовників, а мову зберегли материнську.

Тому латинська мова і постає, як мова поневоленних народів з ознаками шумерського впливу. Шумерські слова-запозичення стосуються переважно адміністративної, військової, релігійної термінології. Дивіться попереднє дослідження: «Нащадки шумерів (антів - атлантів) – носії гаплогрупи R1b(Y-ДНК) – будівничі Римської імперії»

3.
З теренів Східного Сибіру до Месопотамії, носії гаплогрупи R1a рухались разом з носіями гаплогрупи R1b, адже вони мали спільного прашура – гаплогрупу R1, яка виникає у 8 тис. до н.е. Саме у цій гаплогрупі – R1, у 4 тис. до н.е., дві різні жінки народили двох хлопчиків від представників позаземної цивілізації, яких шумери називали «ангелами» (володарями неба). Одного хлопчика звали Гор (Хор), а іншого – Род. Отже, вшанування синів божих Гора і Рода почали ще носії гаплогрупи R1, а у пізніші часи і представники окремих генетичних гілок R1b та R1a. Наші філологічні розвідки слів у народів Хетської держави, Давнього Єгипту, Східного Середземномор'я засвідчують постійний зв'язок між представниками цих родинних гаплогруп у 3-1 тис. до н.е. Про це свідчить і аналіз сучасної української мови, наприклад, у складних словах: «сусід», «суміш», «суміжний», «судно», «сучасний», «супровід», «субота», «робота», «бігме», «месія», «меценас», «куховар», де одна основа шумерська (тюркська) – су (вода), ме (знання), кух (риба), а інша – хатська (венедська) – сідати, мішати, межа, дно, час, проводи, боти, бог (біг), сіяти, наш(нас), варити ...

4. Визначальною етнографічною ознакою носіїв гаплогрупи R1b є знак восьмикутної зірки – знаку Інанні (Іштар). Цей знак широко розповсюджений на пам'ятках давніх шумерів (антів – атлантів), також, у башкир (!), багатьох сучасних тюркських народів (за мовною ознакою), або – мусульманських народів (за ознакою віри). Цей знак є головним символом сина божого Гора та його матері – Богородиці. «Бог _ Гор _ родиться, діво радуйся» - свідчить молитва наших прашурів ! Цей знак став головним символом у християнстві.

Частина двадцять п'ята

ЕТНОГРАФІЧНІ ПАРАЛЕЛІ ДЕЯКИХ ШУМЕРСЬКИХ СИМВОЛІВ НА
ЕЛАМСЬКИХ, ДАВНЬОСГИПЕТСЬКИХ ТА ХЕТСЬКИХ ПАМ'ЯТКАХ

У коптів – християн Єгипту знаходимо два цікаві зображення.

На першому монограмі ХОР записана наступним чином: літера **О** – коло чорного кольору, яке оточує літери **Х** та **Р**. Літера **Х** зображена, як +, на який накладено літеру **Р**. Вся монограма вписана в кільце єгипетського хреста - **анкха** (анк, анх), який часто називають «коптським хрестом». Анкх — Т-подібна фігура, увінчана зверху кільцем, символ життя у Древньому Єгипті. На другому зображенні коптського хреста, в середині кільця зображено шумерський знак Інанні (Іштар) – восьмикутну зірку – «квітку». Друге зображення привертає увагу барвами кольорів, які використовувались для зображення орнаментів на коптському хресті. Вони нагадують українські народні орнаменти на керамічних іграшках, на посуду, тощо.

Ще одне зображення монограми ХОР знаходимо на кам'яному рельєфі, створеному коптами – християнами Єгипту. Іудеї створюючи Біблію, писали історію свого народу, як «богообраного народу», тому сина божого зображують безумовно євреєм. Та час виправляє людські помилки. Чи не помиляємось ми, стверджуючи, що Хор (Гор), як і його прототип - Ісус («Із Суз») має певне відношення до історії цього міста? Яке значення могло мати це місто (або це місце !) для шумерів (антів, атлантів)?

Адже, Хор (Гор) – шумер - атлант !

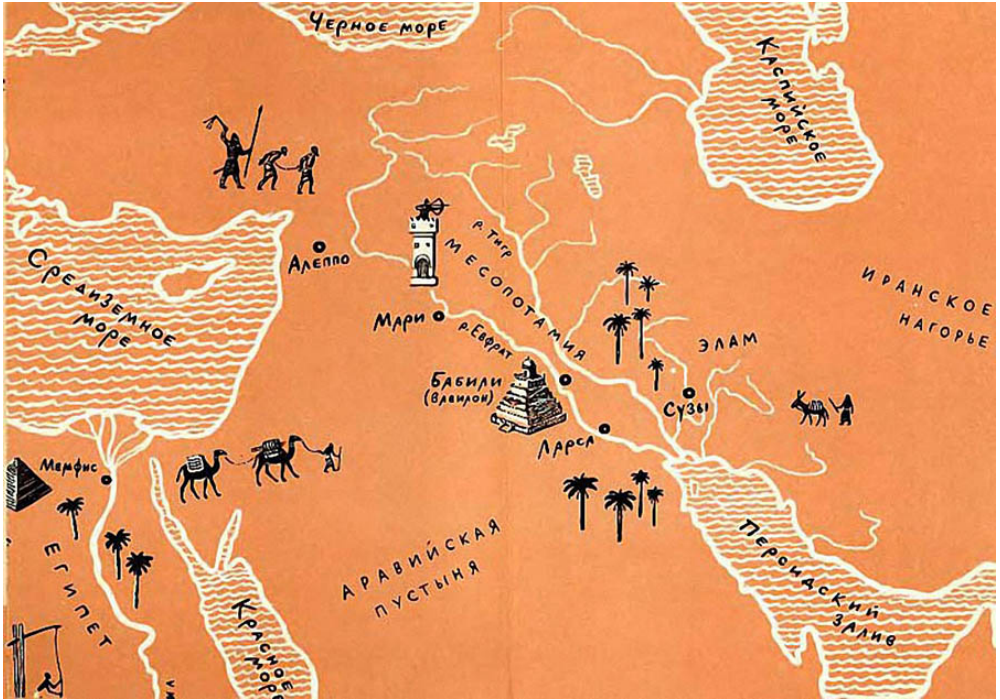
Деяку, цікаву для нас інформацію, знаходимо у Вікіпедії: «**Сузы** (перс. شوش — *Шиш*, ивр. שושן Шушан) — один из самых древних городов мира, основанный по оценкам около 4000 г. до н. э., первые следы обитания датируются 7000 г. до н. э. ... В истории Сузы получили известность как столица государства Элам. Город упоминается в ранних шумерских документах. В сочинении Энмеркар и Правитель Аратты говорится, что город посвящён божеству Инанна, покровительнице Урука. Сузы неоднократно упоминается в Ветхом Завете, преимущественно в разделе Ктувим (Писания), а также в книгах Есфирь, Нееми и Книге пророка Даниила [1].

Пророки Даниил и Неемия жили в Сузах во время Вавилонского пленения в VI веке до н. э.. В Сузах Есфирь стала царицей и смогла спасти евреев от геноцида. В местности под названием Шуш - Даниэль находится могила пророка Даниила, отмеченная необычным камнем, который не добывается в данной местности.

Позднее Сузы упоминаются в Книге Юбилеев (8:21 & 9:2) как место, где царил Шем и его старший сын Элам, Сусан упоминается в 8:1 как сын (или дочь) Элама.

Царь Аккада Саргон Аккадский включил Сузы (Шушан) в Аккадскую Империю — по оценкам, это произошло в 2330 году до н. э. В 2240 году до н. э. город был провинциальной столицей в Аккаде, пока правитель Элама Кутик-Инишуйнак (Пузур-Инишуйнак) не поднял восстания, освободив Сузы. ... Сузы (Шуш) сейчас — город с населением около 65 тыс. человек (на 2005 год), в котором живут мусульмане - шииты и персидские евреи — община пророка Даниила.»

ru.wikipedia.org/wiki/Сузы

Не сподіваючись віднайти зображення «незвичайного каменю» з могили пророка Даниїла, ми демонструємо дивовижний за кольором та формою камінь з храмової території у столиці малоазійських хатів (далеких прасурів пізніших венедів) – Хати (Хатусаса).

Рельєфне зображення Інанні (Іштар) з міста Сузи свідчить про те, що це місто було шумерським, або знаходилось під впливом шумерів. Глиняний коник з Суз, його розпис, нагадує подібні іграшки з Хетської держави та Єгипту, і дуже схожий до сучасних українських народних іграшок з глини.

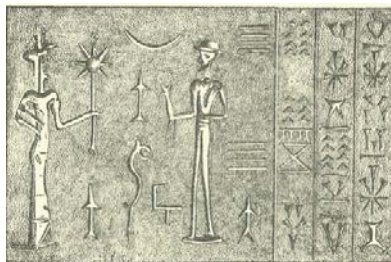
Таким чином, місто Сузи в часи шумерського панування було центром поклоніння шумерській богині Інанні (Іштар) – тій богині, яка і стала прототипом пізніших Ізиди (Ісиди) – Хатхор, Оранти, Астарті, Афіні, Богородиці (вона ж Макош (Маланка, Малуша), Богородиці – Покрови, Покрови, Діви Марії.

Саме вона – Інанна (Іштар), в своїх пізніших образах, народжує сина божого – Хора (Гора), який з легкої руки єврейських рабінів стає Ісусом Христом !

Після загибелі Атлантичної федерації (2460 р. до н. е.), починається боротьба між шумерськими містами (згадайте війну між Кішом та Уруком). Ця тривала ворожнеча послаблює шумерів і призводить до їх захоплення Саргоном Аккадським.

Отже, ще до завоювання шумерських міст аккадцями (2350 р. до н.е.), у Месопотамії та поблизу неї, існували вірування про сина божого Хора (Гора).

Цей, наш висновок, підтверджується і єгипетською міфологією та мистецькими пам'ятками З тисячоліття до н.е., де ми знаходимо згадку про сина Ізиди (сина Інанні – Іштар) – Хора (Гора) !!! В єгипетській культурі цей образ з'являється завдячуючи шумерам (антам, атлантам). Пам'ятаєте зображення богині Інанні (Іштар) з скіпетром на якому зображено символ Інанні – восьмикутна зірка – праобраз пізнішої біблійної «Віфіємської зірки».

ISHTAR HOLDING HER STAR BEFORE SIN!

Цей знак – символ є найкращим доказом того, яка богиня має народити (і народила !) сина Божого – Хора (Ора). І це трапилось задовго до часу «зародження християнства», приблизно у середині 7 тис. років до н.е. (6,6 тис. років до н.е. !!!).

Час виникнення християнства (поч. 1 ст. н.е.) треба розуміти, не як час «зародження» нового релігійного вчення, а як час його «розквіту» !!! Витоки ж християнського вчення, за нашими розвідками датуються 6 ст. до н.е. – часами «Вавилонського полону». Саме про народження сина божого говориться у «пророцтвах» пророка Даниїла з міста Сузи – столиці давньої Сузіани (5ст. до н.е.) та пізнішої держави - Елам !!! Наголосимо, що перші сліди проживання людей у цьому місці датуються - 7 тис. до н.е., а сліди самого поселення датуються археологами - 4 тис. до н.е. Все вказує на те, що такі пророцтва мали існувати (і існували !) на теренах Месопотамії задовго до «пророцтв» Даниїла. А цей факт свідчить, що «пророцтва Даниїла» були звичайними переказами, які вже тривалий час існували в тогочасному суспільстві, а пророк Даниїл лише акцентував увагу своїх сучасників на цьому факті, зазначаючи, що ці події ще не відбулись, що вони ще попереду !!!

Треба наголосити, що пророк Даниїл шанується трьома релігіями – іудаїзмом, християнством та ісламом. Єврейське ім'я Даниїл (Даниель) є тотожним українському імені Богдан, де іудейська основа «ель» тотожна українській основі «бог», а основа «дан» і в українській мові, і в єврейській мові, має те саме значення: «богу даний» (присвячений богу). Короткий відступ. В сучасній російській мові безліч іменників з закінченням «ель» (учитель, вчитель, проситель, почитатель, писатель, даритель, служитель, попечитель...), які засвідчують, що ці слова виникають, як перекручення іудейськими вчителями лувійських (протослов'янських) слів: учит + ель (вчить бог), врачевать + ель (лікує бог), просит (у) ель (той, що просить у бога), писать + ель (пише бог), дарить + ель (дарує бог), служить + ель (слугувати богу), попечитель (той, хто піклується про бога). В українській мові ці слова звучать ховсім по іншому: вчитель (меценас, менас, меся – шумерське відповідники), лікар, прохач, пошановувач, письменник, меценат (шумерське), службовець, опікун...

Є кілька ймовірних поховань пророка Даниїла, одне з них – найбільш вірогідне у Сузах. Про що ж говорять пророцтва Даниїла, який у 6 ст. до н.е.

(під час Вавилонського полону) проживав разом з іншим пророком - Неємією у Сузах ? Про те, що має з'явитись «месія» – син божий.

Все вказує на вірність наших роздумів, щодо того, що єврейські рабіни почули давні шумерські перекази про народження сина божого в Еламі, можливо у його столиці - місті Сузи. Саме ці перекази були покладені в основу майбутнього релігійного вчення, яке ми сьогодні називаємо християнством.

Нагадаємо, що у Корані також згадується Ісус (Ісса) та його мати Марія (Маріам).

Мусульмани вшановують Іссу, як пророка. Нагадаємо, що з давніх часів серед народів Аравійського півострова, Середньої Азії, Малої Азії, Кавказу, Північної Африки проживає достатньо велика кількість євреїв. Їх власна історія уже давно переплелась з історією тамтешніх народів – арабів, узбеків, таджиків, киргизів, турків, вірмен, грузин, азербайджанців, аварів, чеченців, кабардино-балкарців, єгиптян... Більше того, ми впевнені, що християнська течія іудаїзму та мусульманська релігія виникають в одному місці – у державі Елам – у одній з провінцій великої і могутньої Перської імперії.

Про це свідчить саме слово, яке визначає мусульманську віру «іслам» (іс елам, іс ейлам) за місцем її зародження – «Із Елам(у) !!! Вже пізніше ця віра розповсюдилась на терени Малої Азії, Єгипту, Аравійського півострова (Мекка, Медина), на Кавказ, у Середню Азію. Про це свідчить і розкол між іудеями – прихильниками віри старих пророків та іудеями-християнами, який відбувся саме в часи Вавилонського полону. Про це свідчить і Коран, у якому розповідається про цей розкол в середовищі іудеїв та дається оцінка цим подіям з точки зору мусульманської віри.

Розглянемо складову будову сучасного релігійного терміну - «месія» (вчитель). Про етимологію цього слова ми вже писали у попередньому дослідженні (*Атлантида*). Нагадаємо, що утворене воно у середовищі хатів (пізніші венеди) та шумерів – атлантів (пізніші анти) і складається з двох самостійних основ: шумерської «**ме**» (знання) та хатської «**сія**» (сіяти). Згадайте побудову дієслів в українській мові: **писати**, **читати**, **робити**, **копати**, **рубати**, **косити**, **носити**, **тримати**, **вчити**, **давати**, **знати**, де основа, яка вказує на дію поєднується з вказівним займенником однини «ти».

В сучасній українській мові існують складні слова з шумерською основою «ме»: **Бігме** (бог знає), **відьме** (та, що володіє знаннями), **мейдан** (площа, де давались знання – площа для молебнів)... Що ж зазначає сучасна офіційна наука, словами російської Вікіпедії?

«**Мессія** (от ивр. מָשִׁיחַ, **Машиах**; др.-греч. **Χριστός**, **Христос**) — букв. «**помазанник**».

Помазание оливковым маслом (елеем) было частью церемонии, проводившейся в древности при возведении монархов на престол и посвящении священников в сан. В иудаизме слово «машиах» иносказательно означает «царь». Иудеи верят, что идеальный царь, потомок царя Давида, будет послан Богом, чтобы осуществить «избавление» (духовное и/или физическое) народа Израиля и спасение человечества. В христианской традиции используется также термин «Спаситель». В определенных направлениях ислама мессией именуется пир — глава общины, духовный учитель у суфиев и некоторых других конфессиональных групп... ... Христианская религиозная традиция считает Мессией Иисуса из Назарета. В отличие от иудейской традиции, в христианстве приход Мессии разделен на две стадии — два пришествия. В первый раз Мессия пришёл в начале н. э. в лице Иисуса (первое пришествие), а в будущем ожидается Второе пришествие Иисуса с окончательным установлением Царства Божьего.».

(<http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B5%D1%81%D1%81%D0%B8%D1%8F>)

А хто стояв біля витоків іудейського релігійного вчення, у сер.6 ст. до н.е. ?

На мініатюрі «Лицевого свода Івана Грозного» (40-60 р.р. 16 століття) ми бачимо три групи людей. Перші (язичники) вшановують сонце і місяць, другі (есеї) – моляться перед Мелхомь, треті (фарисеї) – вшановують Саадофа (Saad, Saadofa – щастя, успіх, вдача). Посередині цих груп бачимо іудейського пророка Софонія (635 – 605 р.р. до н.е.), який жив у часи правління ізраїльського царя Іосії (Іошияху). Цей пророк відомий тим, що пророкував загибель багатьох народів та тих колін ізраїлевих (іудеїв), які будуть продовжувати поклонятись ідолам. За Біблійною традицією Софоній є дев'ятим з дванадцяти малих біблійних пророків (книга пророка Софонія). За часів правління Іосії (640-609 р.р. до н.е.) ізраїльський народ повернувся до віри прабатьків, до віри старих пророків. Про що і свідчить зображення з мініатюри. (ілюстрація – дивитись - «Золотые люди, как объект поклонения в древней Руси» // сайт «Земля. Хроники Жизни»; earth – chronicles.ru/news/2013-04-07-41868)

З першою групою віруючих, зображених на іконі, все зрозуміло, це шанувальники давньої релігії у бога – сонця та у бога – місяця. Історія цього вірування має тисячолітні попередні традиції. Шанувальниками місяця були переважно тюркомовні (мусульманські) народи, які і зараз зберігають цей символ, як державний. До цієї групи відносились і шумери. Шанувальниками сонця були народи, які прийшли з півночі – нащадки Сумнагінської археологічної культури – хати, хети, палайці, лувійці...

У далеких прашчурів багатьох сучасних мусульманських народів домінуючою, або, однією з основних гаплогруп (Y-ДНК) з середини 7 тис. до н.е. була гаплогрупа R1b, а у нащадків сумнагінської археологічної культури з 6 тис. до н.е. домінуючою гаплогрупою (Y-ДНК) була гаплогрупа R1a. Генетично вони мали колись спільного прашчур - гаплогрупу R1 (12-10 тис. до н.е.), а ще раніше – гаплогрупу R (14-12 тис. до н.е.).

Друга, окремішня група (есеї), на наше переконання, і є тою частиною «іудеїв-пустельників», які проживаючи у Вавілонії (у Вавілонському полоні) створили нову релігійну течію, яку, через 600 років, людство буде називати «християнами».

Таким чином, на наше переконання, Мелох (Мелохь) і був месією нового вчення, яке пізніше розвинув його далекий наступник - Ісус Христос («блаженний з міста Суз»). Третя група віруючих має відповідати тій частині іудеїв, які повернулись до віри старих пророків, для яких храмом божим завжди була синагога. Про це свідчить розміщення пророка Софонія таким чином, ніби-то він промовляє до шанувальників сонця від імені цієї релігійної групи.

Біблійна історія не згадує нічого про юнацькі роки Ісуса, і це дивно ! Ми вважаємо, що звістка про його народження у Віфліємі є «легендою», написаною після його смерті.

Сам він мав би народитись, на наше переконання, у Еламі - провінції Вавілонської держави. Місцем його народження було місто Сузи – столиця Еламської держави.

До Галилеї, до Віфлієму, до Єрусалиму Ісус прийшов, на наше переконання, у зрілому віці. Йому було за 20 років. То чому Біблія, окрім коротенької легенди, нічого суттєвого не розповідає про його перші двадцять (щонайменше !) років життя ?

Тому, що Ісуса не було в цій місцині – у Віфліємі - біблійному місці його народження. Його ніхто там не знав. Він прийшов з своїми послідовниками (Марк, Лука, Андрій, ...) до Галилеї вже сформованим пророком – «вчителем» (месією). А це свідчить про те, що не хрестили його у річці Йордан. Його дитиною мали охрестити у річці Улая (Улай) – сучасна річка Карун, яка протікає біля міста Сузи, поблизу гробниці пророка Даниїла. Зверніть увагу, що серед ранньохристиянських символів існує зображення риби.

Більше того, першими помічниками Ісуса є рибакі. Ще раз нагадаємо слова Ісуса до рибалок Андрія, Луки, Марка : *«Йдіть за мною, я зроблю з вас ловців душ людських»*.

Одне з катакомбних зображень, де рибак Ісус ловить рибу, є найкращим доказом нашого бачення.

Все підводить нас до розуміння того, що і сам Ісус був рибалкою, який покинув своє ремесло, вирішивши стати «ловцем душ людських».

Визначивши етимологію ймення «Ісус Христос», хочемо привернути увагу читачів до пояснення факту існування на пам'ятниках ранньохристиянської доби зображення риби, яке надавали представники християнської церкви.

Вони нічого кращого не придумали, як пояснити, що у назві «риба» грецькою мовою – «ихтус» закодований вираз: «Ісус Христос Божий Син Спаситель». Маячня !!!

Для кожної думаючої людини є зрозумілим, що у грецькій мові поняття «риба» (іхтус) існувало з часів значно давніших від тих, коли така маячня прийшла у голови перших чільників християнства. Хто ж заявить, що месією церкви був звичайний рибак !?

Перші послідовники Ісуса Христа та пізніше Християнська церква приховували справжню біографію свого вчителя. Більше того, християнська церква надала йому ймення - «сина божого» та «бога». То, про якого рибалку може йти мова?

Отже, історія Ісуса це легенда, що була написана після смерті «вчителя» його послідовниками..

Існування іншого символу – «ягнятка божого» гадаю пояснювати не треба, адже, він здавна символізував владу. Кожна паства має мати свого пастуха («пастиря»). Пам'ятаєте знамениті рядки Павла Тичини: «На майдані коло церкви революція іде, хай чабан – усі гукнули - за отамана буде». Наведемо інший приклад - з сивої історії. Так, у часи існування Хетської держави (2 тис.до н.е.) правитель – цар визначався словом «лапарнас» (пастух наш), де основа лапар («пастух оленів» - свідчення того, що хети, як прийшлий народ, прийшов з півночі). Царів малоазійських народів єгиптяни часто називали «царями-пастухами». Тому, часто можна бачити зображення «доброго пастуха» - Ісуса з ягням на плечах. Інколи він замальовується бараном біля отари ягнят.

Це ще одне свідчення того, що християнство вибудовувалось на духовних традиціях попередніх часів – дохристиянських – «язичницьких».

Так, розвіюються міфи та брехливі нашарування. Залишається сама правда – звичайне життя, звичайної людини, безперечно у чомусь обдарованої – Ісуса Христа, справжнє ймення якої людство до цього часу не знає. І чи визнає? Невідомо.

Коротенько зупинимось і наведемо етнографічні паралелі елементів шумерської культури в традиціях Давнього Єгипту та Хетської держави.

Зауважимо, що ікони християн Єгипту - коптів подібні до українських ікон 14-17 століть. Простежується така подібність і в зображеннях орнаментів на килимах коптів.

На першому зображенні (ікона) бачимо ангела в жіночому образі. На голові дівчини червона стрічка. Нам видається, що це зображення Інанни (Іштар). На це вказують крила, які ми бачили на попередніх зображеннях шумерської богині. Погодьтеся, що зображення жінки – воїна на іконах є незвичайним явищем. Це зображення шумерської богині – Інанни, яка піклувалась шумерськими воїнами – антами та атлантами! Нагадаємо, що сучасна генетика підтверджує перебування шумерів, як носіїв гаплогрупи Y-ДНК – R1b на теренах не тільки Малої Азії, але й на теренах Північної Африки.

Останнє зображення жінки – ангела (килим) нагадує українських жінок з вінками квітів на голові, в які вплетені кольорові стрічки. На генетичному, так би мовити на підсвідомому рівні сприйняття, відчувається прадавні українські сюжети. Подібні розписи бачимо на керамічних виробах Хетської держави. А керамічні фігурки звірів у хетському мистецтві нагадують вироби з глини на Закарпатті : коників - гойдалок, ластівок - свистунів, тощо.

Подібні дитячі іграшки з теракоти (египетська колекція) з зображеннями дитини Гора в кріслі колісниць, на конику, на півнику, на кораблику теж нам нагадують українські іграшки для дітей. Дитина Гор – в колісниць має типовий оселедець на оголеній голові. (*Гарпократ в Копенгагенской Глипготекє*, Aug. 7th, 2011 at 3:32 PM http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9D%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D1%8F_%D0%B3%D0%BB%D0%B8%D0%BF%D1%82%D0%BE%D1%82%D0%B5%D0%BA%D0%B0_%D0%9A%D0%B0%D1%80%D0%BB%D1%81%D0%B1%D0%B5%D1%80%D0%B3%D0%B0)

Зверніть увагу, що дошка для гри «мехен» з Давнього Єгипту датується науковцями часами: близько 2800 - близько 2250 р.р. до н. е.

(Мехен ("Змеяная игра") // <http://skyruk.livejournal.com/212534.html>)

Це часи розквіту та занепаду шумерської - «Атлантичної» цивілізації Східного Середземномор'я.

Порівняйте подібність форми дошки для гри «Мехен» з відомим Фестським диском, напис якого, на наше переконання, ще не прочитано.

Переклади, які подаються (з давньогрецької мови) не переконують !!!

В попередньому дослідженні (див. *Атлантида*) ми наголошували, що напис є

шумерською піктограмою і має читатись належним чином – по шумерськи !!!

Про це свідчить зображення кількох восьмипелюсткових зірок Інанни (Іштар).

Видається, що і сама іграшка «мехен» була занесена в Давній Єгипет шумерами (антами, атлантами) – тюрками !

Доска для игры мехен.

Датировка: Старое царство, 3—6 царские дома.

Материал: Египетский алебастр (кальцит).

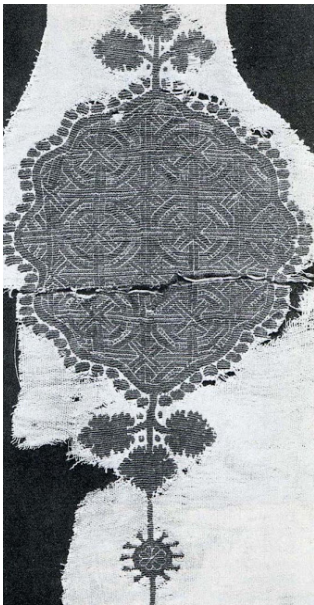
Размеры: 38×4,5 см.

Инвентарный номер: Восточный институт Чикаго, OIM 16950

Источник изображения: Teeter E. Ancient Egypt. Treasures From the Collection of the Oriental Institute University of Chicago.— Chicago, 2003. P. 13. Cat. 2.

А тепер порівняємо візунок на жрецькому чи царському скіпетрі з Хетської держави та візунок на тканині єгипетських християн – коптів.

ancient-ankole.blogspot.com

Ці орнаменти повторюються і на діадемі царівни із хетського поховання (археологічна пам'ятка 23-22 ст. до н.е. із Аладжа-Хююк, на півн.-схід від хетської столиці Хатти (Хаттусас)) та на царській зброї з міста Ур (Месопотамія).

Пам'ятає, автор стверджував, що культура та мистецтво Давнього Єгипту (3 тис. до н.е.) тісно пов'язана з культурою та мистецтвом народів Східного Сибіру (6-4 тис. до н.е.). Спробуємо навести приклади на підтвердження цієї думки.

З шкільної програми «Історія стародавнього світу» автор пам'ятає, яке відчуття нереальності виникало у школярів, коли вчитель історії розповідав про історію Єгипту часів фараонів. Зображення людиноподібних істот з головами левів, соколів, крокодилів, корів, ібісів, псів, тощо, різко контрастувало з зображеннями чудової скульптурної пластики з пам'яток давньої Греції та Риму. В чому річ таких контрастів?

Витоки історії греків сягають скажімо 12 – 10 ст. до н.е., римлян – 9 – 8 ст. до н.е., а єгиптян – 3 – 1 тис. до н.е. ! Відчуваєте різницю ? Різні часові відтинки тої історії, а отже, різний рівень культури, мистецьких традицій, релігій тих греків, римлян та єгиптян ! Дітям було важко сприйняти таке подання навчального матеріалу. Гадаю, що після такого курсу викладання історії, в них, і в дорослому віці, залишиться те відчуття «казковості» сюжетів з історії Давнього Єгипту. Виявляється все це має просте, логічне, науково-обгрунтоване пояснення, і йому назва – **ШАМАНІЗМ !!!**

Мистецтво Давнього Єгипту зафіксувало релігійний рівень знань у країні початку 3 тис. до н.е. – поч. 1 тис. до н.е. Але, в кінці 4 тис. до н.е. (приблизно в 3200 – 3100 р.р. до н.е.) Єгипет захоплюють шумери – анти – атланти. Виникає питання: цей шаманізм мав місцеве підґрунтя, чи був експортований з зовні? Пам'ятки єгипетського мистецтва ранішої доби не засвідчили цього релігійного вчення. Складається таке відчуття, що ця релігія виникає у Давньому Єгипті раптово. Таке бачення підтверджується і нашими філологічними розвідками. Нагадаємо, що назви давніх єгипетських богів цілком стають зрозумілими, коли ми пригадаємо, що такі ймення, як «*Ра*», «*Гор*» (*Хор*), «*Ізіда*» (*Ізада*), «*Осиріс*» (*Осиліс*), «*Тот*», «*Маат*», «*Сет*», «*Бабай*», «*Анубіс*», «*Хекет*», «*Непері*», «*Тайт*» встановлені, а етимологія їх є цілком зрозумілою (про ймення єгипетських богинь «*Хекет*», «*Тайт*», бога «*Непері*», автор розповість у кінці цієї частини дослідження). Таким чином, автор схиляється до думки про експортний характер цього релігійного і культурного явища (шаманізму) у Єгипті, початку 3-го тисячоліття до н.е.

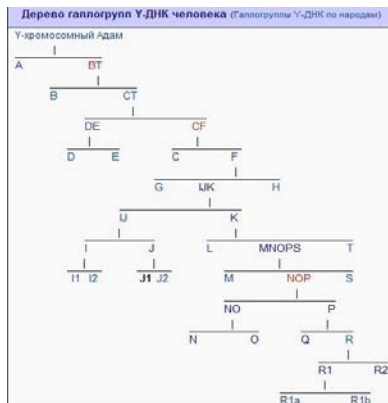
Експортувала ці релігійні вірування ціла група народів Східного Сибіру, які там проживали з 8 по 4 (до сер.5-го ? [В.Б.]) тис. до н.е., які визначаються науковцями, як представники Сумнагінської археологічної культури Східного Сибіру. Про це свідчить і аналіз розповсюдження слова «Хор» (Гор, Єгор, Єхор, Єгорій, Єхорій...) на теренах Східного Сибіру («*ёхор*» національні танці - у *бурятів, евенків, якутів, долган, тунгусів*), сонячна веселка (ра-дуга) у башкир – «*йэйгор*», в Ірані («*xorsed*» - «*сонце*»), на Кавказі (свято «*хоро-хоро*» у осетин-аланів), у народів Європи («*хороводи*», «*хороми*», «*хороміни*», «*горниці*», «*горлиця*», «*гора*», «*горе*», «*хорошо*», «*горазд*», «*хоронити*», «*загорнути*», тощо), нарешті, у Давньому Єгипті (3200-3100 р.р. до н.е.) це слово було йменням бога – «*Гора*» (*Хора*), символом якого був орел з сонцем на голові. Російська дослідниця Ірина Сапунова відзначає: «Название «*ёхор*», возможно, появилось позже, в бронзовый период, под влиянием культуры восточно-иранских племен. «Хор» в переводе с иранского обозначает «солнце». В якутском языке «хор» – это олень, на языке коми «суртэк хор» – олень с **солнцем** в рогах. В славянских языках корень «хор» присутствует в слове хоровод, опять-таки обозначающий круговой обрядовый танец. У эвенков – это *ёхорьё*, у бурят – *ёохор*. Таким образом, **хороводить**, ёхорить обозначает «**водити солнце**»».

(<http://www.newbur.ru/articles/9514>)

Проаналізуємо чоловічі генетичні гаплогрупи (Y-ДНК) згаданих п'яти народів Східного Сибіру – шанувальників свята «сонця» – «ехор»:

Буряти (**N1c1=48%, D4=32%, C=4%, R1a=4%, R2a=2%** , ...)
 Евенки (**C=67,7%, N1b= 3,1%, N1c=16,7%** , **Q=4,2%, R1a =1%** , ...)
 Якути (**N=88,4%, C3= 6%** , **R1a=1,9%** , **R1b= 1,9%** , **I=1,3%** , ...)
 Долгани(**D= 37%, N= 34,3%, R1a= 16,4%, R1b= 1,5%, I= 1,5%,...**)
 Тунгуси (**C3 та N1a – значний домінуючий відсоток...**)

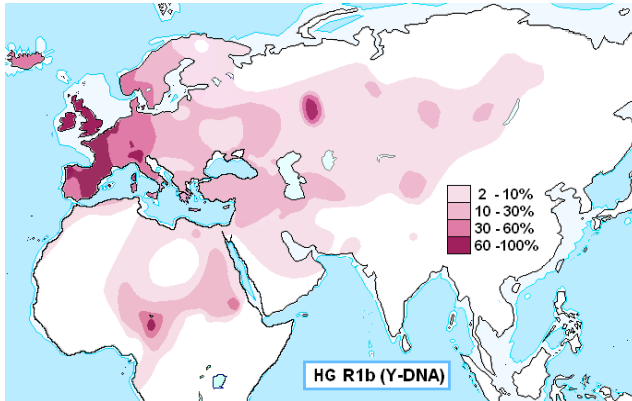
Наголосимо, що найдавніші чоловічі гаплогрупи C і D, які виникають у 24 тисячолітті до н.е. «пришкандибали» до Східного Сибіру лише у 8 тисячолітті до н.е. Вочевидь, саме там, на початку 8 тис. до н.е., виникають гаплогрупи N, Q, R1, R2. На початку 4 тис. до н.е., після виникнення гаплогруп R1b та R1a, останні дві, разом з рідинними гаплогрупами R1 та R2, починають міграцію на терени Малої Азії та Давнього Єгипту. Таким чином, традиція відзначати свято сонця – «ехор», як і саме слово «хор» (ехор, егор, игор, ягор, гор, ...), з визначенням «сонце», як і саме виникнення чоловічого ймення та ймення бога – Гор (Хор, Єхор) ми датуємо періодом: початок 8 тисячоліття до н.е. - початок 4 тисячоліття до н.е. Місцем виникнення були терени Східного Сибіру.

Зазначимо, що російська дослідниця помиляється. Все було навпаки. Так в якутській мові слово «хор» (олень), а в мові комі «суртек хор» (олень з сонцем на рогах). В Іран це слово, у визначенні «Сонце», а у Давній Єгипет, у визначенні імені Бога та «сина божого» - «Гора», потрапило від народів Східного Сибіру. Представники Сумнагінської археологічної культури, переселяючись на терени Малої Азії та Єгипту, пройшли через терени Монголії, Китаю, Казахстану, Ірану, Іраку, Сирії. Основна група переселенців визначалась генетичними спорідненими гаплогрупами (Y-ДНК) – R1b та R1a. При цьому

домінуюче «політичне» становище займала саме гаплогрупа R1b, яку ми визначаємо (за О.Кльосовим), як «шумерську» (антів-атлантів).

Іншу гаплогрупу склали прасури майбутніх малоазійських народів: хатів (прасури українців), палів (прасури поляків), лувійців (прасури росіян), хетів (прасури литовців) – переважно носії гаплогрупи R1a.

Ця авторська думка (про експортний характер шаманізму у Єгипт, початку 3-го тисячоліття до н.е.) остаточно сформувалась після знаходження прекрасної карти, яку створив відомий угорський дослідник світового шаманізму Міхал Хоппал. Карта була створена науковцем у далекому 1994 році, двадцять років тому. Вона виявилась такою подібною до карти, яку створили ми кілька років тому, що автор вирішив їх помістити поруч, щоб читачі могли їх порівняти. В чому схожість цих карт? І одна, і друга карти, привертають увагу читачів до теренів Центрального і Східного Сибіру !

Карта распространения шаманских бубнов (Хоппал, 1994).

1 – лапландцы/саами; 2 – самоеды (ненцы, энцы, нганасаны (юраки) тавгийцы, селькупы; 3 – обские угры: ханты (остяки), манси (вогулы); 4 – палеоазиаты (чукчи, ительмены, юкагиры, кеты, коряки, нивхи (гиляки); 5 – эскимосы и алеуты; 6 – айны; 7 – непальские магары (?) и другие группы; 8 – монголоязычные группы: буряты, халха (ойроты), урянхайцы (Тува), сойоты; 9 – тюркоязычные группы – абаканцы (хакасы), качинцы (лебединцы), якуты (саха), кызыльцы, шорцы (сагайцы), телеуты, тофалары (карагасы), челканцы, туфинцы-тоджинцы; 10 – тунгусоязычные народы (долганы, эвенки, дауры); 11 – манчжуро-язычные народы: эвены (ламуты), орочены, хеше, хибе, нанайцы (гольды), негидальцы, ороки, сибо, удэхэ, ульчи; 12 – корейцы.

Уважно досліджуючи давньоєгипетський настінний розпис, можна помітити, існування реальних побутових сцен (полювання на птахів, будівництво храмів та кораблів, гра на музичних інструментах, робота на полі, воєнні дії) поруч з сценами потаємними (спілкування фараонів та членів їх сімей з жерцями, приготування фараона до загробного життя, релігійні відправи, тощо). Всі зображення, де ми бачимо людиноподібних «левів», «соколів», «крокодилів» і т.ін., треба вважати зображеннями єгипетських жерців (шаманів) у специфічному вбранні. Саме вони для виконання своїх функцій одягали такі маски. Археологічні знахідки підтверджують факт існування та використання їх у релігійній практиці. Деякі чучела мали механізм, який дозволяв шаману-жерцю маніпулювати свідомістю простих єгиптян у стінах храму. Так, маски могли «промовляти», розкриваючи писок лева, пса чи крокодила. Більші маски шамани-жерці просто одягали на голови, виходячи до простих громадян на площі храмових територій.

Такі шаманські дії відбувались не кожного дня, а лише у великі релігійні свята та під час появи правителя – фараона ! Саме такими сценами, за участі шаманів-жерців та фараонів, розписували стіни храмів та гробниць. Шаманізм допомагав правителям країни утримувати у покорі простих громадян держави. Це мало виключно важливе значення в Єгипті - країні підкореній шумерами (ангами, атлантами) та їх союзниками. Можна констатувати, що шаманізм став державною релігією у Єгипті періоду Давнього царства.

Ось як описує це науковці:

«Как и все другие древние народы, египтяне находили богов в своём непосредственном окружении. Деревья и источники, скалы и горные вершины, птицы и дикие звери были такими же существами, как они сами, или обладали чудесными и таинственными силами, над которыми они были не властны... О поклонении богам в эпоху Древнего царства мы знаем очень мало или, вернее, ничего, но в эпоху империи мы найдём кое-какие отражения этого наивного и давно позабытого мира... Не все боги, фигурирующие в этих сказаниях и легендах, стали чем-либо большим, нежели простыми мифологическими образами. Многие продолжали оставаться лишь в представлении народа, не имея храмов и ритуалов. Они были достоянием фольклора и позднее – теологии. Другие же стали великими богами Египта...»

(История Древнего Египта, Д.Брестед, Б. Тураев, Минск, 2003, с.53, с.57)

Ось, як описує шаманізм та його основні риси сучасна наука:

«Шаманізм теж є породженням певних історичних умов. Приблизно 6 тис. років тому розпочався перехід до патріархату. Основними видами виробничої діяльності стали скотарство і землеробство. Займалися цією працею чоловіки, оскільки вони володіли мисливським знаряддям. Головна роль чоловіка в господарському житті зумовила його пріоритет і в господарському управлінні. Здатність утримувати людей, які нічого не виробляють, і керівна роль чоловіка в суспільстві були втілені в шаманізмі.»

Характеристика шаманізму

Поява професійних служителів культу. Вперше в історії релігії виникла група людей, які засоби для існування значною мірою або повністю здобували за рахунок виконання релігійних обрядів. Хоча в особі шаманів заявило про себе духовенство, церкви ще не було. Шамани не мали власної організації, а діяли в межах родоплемінної, підкоряючись ватажкам роду і племені.

Виокремлення головного об'єкта релігійного поклоніння — шаманських духів.

З погляду тогочасних людей, ці духи служили шаманові, виконували його волю, допомагали пізнавати таємниці, билися зі злими духами.

Головна роль чоловіка в релігії. Кількість духів-жінок різко зменшилася, їх витіснили на задній план духи-чоловіки. Серед професійних служителів культу були й жінки, але з поглибленням процесу розпаду родового ладу їх ставало менше.

Використання істеричних нападів як засобів виконання релігійних обрядів.

У багатьох народів шамани входили в екстаз і доводили себе до нападів, що призводило до нервових захворювань. Дуже часто саме нервовохворі ставали шаманами через свою незвичайність і обмежену здатність до суспільно корисної праці.

Використання оманливих дій як засобів виконання релігійних обрядів.

Релігія виникла без будь-якого обману. І лише на стадії шаманізму до несвідомого одурманення додався свідомий обман, який став водночас і засобом відправлення релігійних обрядів, і однією з додаткових причин збереження релігійності.

Деякі народи Азії, Австралії та Америки, які й тепер зберігають залишки первісного суспільства, перебувають під впливом шаманізму.

Елементи шаманізму існують в усіх сучасних релігіях. Це і професійна каста служителів культу, і уявлення про те, що священники перебувають в особливих відносинах із світом духів, і те, що головні представники надприродного світу — чоловічої статі. До цих елементів належить й екзальтація, властива окремих сучасним релігіям.»

(<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A8%D0%B0%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D1%96%D0%B7%D0%BC>)

Знаєте, як у стародавньому Єгипті називали річку Ніл? «**Ріка**»!!!

Німецький дослідник Елізабет Херінг зазначає: «**Ріка** – найдавніша назва Нілу.

Друга назва - *Хапі- єгипетська. Слово «Ніл» - грецького походження.*

(Елізабет Херинг. «Ваятель Фараона», М., 1968 , с. 257).

Звернімо увагу на ймення єгипетських богів : Тот, Маат, Хатгор, Гор, Ізіда

(Ізада [Ізіда] – шумерський відповідник - **Іштар**), Сет, Осіріс (Осіліс), Пта (Птах),

Сокар (Сокал), Бабай (помічник Сета у боротьбі з Гором; нагадаємо, що в сучасних

українських казках присутній «Бабай», яким залякують дітей), Бух-іс (бик) – український відповідник Буг-ай, Мерітсегер ...

Ми вже писали, що українські слова мама (**ма, мати, мамо, ма** - ма - ма, **ма** - а - а - а) та тато (**та, татко, татусь, та** – а - а, **тат**) в давнину вимовлялись у спрощеній формі: «**ма**» і «**та**» (*Атлантида*). На прикладі звернень до матері, ми вже зазначали, що ці слова мали різне значення: **ма** (звернення), **ма** - ти (визначення особи),

ма – мо (прохання дитиною молока), **ма** – ма - ма (наполегливе звернення, коли «мати» не звертає увагу на дитину), **ма** – м (урізана, спрощена форма звернення, така сама, як: та -т). «То» - у слові «тато» є вказівним займенником української мови, який з'єднався з словом «та», що визначало поняття «батько» .

А, вказівні займенники можуть займати місце, як перед іменником, так і - після нього.

У складних словах, з двома самостійними основами, вказівний займенник займає місце між ними, тобто, по середині цих основ (дивіться попереднє дослідження - Атлантида).

Таким чином, єгипетське ім'я Тот подібне до скороченого запису: то-т(**а**) (та то) .

Ймення єгипетського бога сонця – Атон (ат – он), треба розуміти, як «батько», «отче», де тюркська (шумерська) основа «ат» (ата) злилась з лівійським вказівним займенником однини – «он».

Так само, ім'я «**Маат**» має зрозумілу основу «ма», а закінчення – ат, яке треба розуміти, як урізану основу шумерського запозичення «ата» (**атаце**) .

Останнє, визначає не тільки поняття «батько» - «**атаце**», «**отец**», але й семантично близькі поняття: «головний», «старший». Наприклад, у слові «**атаман**» (старший, головний). Таким чином, етимологічним визначенням слова **Маат** є «старша жінка»

(дружина), «головна дружина». Ім'я Ізіда є калькою шумерського слова «Іштар», де «Із» є прийменником лувійської мови «із», який відповідає шумерському прийменнику «іш», а лувійський зіпсований іменник «ід» має відповідати лувійському іменнику «ад».

Останній є калькою шумерського слова «тар» (підземний світ, безодня), «тар - тар»

(прірва, велика безодня, підземний світ, царство мертвих), «тартарос» (грецьке запозичення з шумерської мови). «**Сухос**» у єгипетській міфології бог води і розлиття Нілу (Хапі). Це ім'я цілком зрозуміле і етимологічно означає «володар води», де

шумерське слово «су» (вода), а друга основа «хос» (гос) означає «господар».

Перша основа («су») заховалась в таких словах, як «**сухар**» (зерно, хліб, які треба замочувати у воді, перед вживанням), «**сударь**» («той, що подає воду гостю», «**сударина**» тільки дружина господаря (**сударя**), їй заборонялось подавати воду гостям), а друга основа «**хос**» заховалась у сучасному слові «**господар**».

Слово «*сет*» в мові сучасних айнів, та в мові далеких прашурів сучасних росіян – лувійців, означає «пес». Це визначення підтверджується етнографічними джерелами (зображеннями бога **Сета** на розписах єгипетських храмів, пірамід та численними його скульптурними зображеннями). Єгипетські імена Хатх(г)ор, Осиріс, Пта(х), Сока[р] (л) знаходять своє пояснення з мови малоазійського народу – хатів – далеких прашурів пізніших венедів та сучасних українців. Про це ми вже писали у попередньому дослідженні (*Атлантида*). При народженні дитини, яку створював на гончарному крузі бог Хнум, стояла богиня **Хекет**, яка давала кожній дитині життя. Тобто, з її допомогою дитина починала дихати. Ця богиня зображувалась у вигляді жаби. А, бог Хнум зображувався у вигляді барана. В сучасній українській та російській мовах збереглися слова, які визначають це «дихання» : *хекати, хекать, хекас, хекаємо, хекаю* («дихати»). Від яких утворились похідні слова з приставками: *захекатись* (важко дихати), *відхекатись* (стабілізувати, врівноважити дихання). Той, предмет, який у пізніші часи в єгипетській культурі почав визначати термін «життя» - хрест «анх» є ні чим іншим, як дитячою соскою.

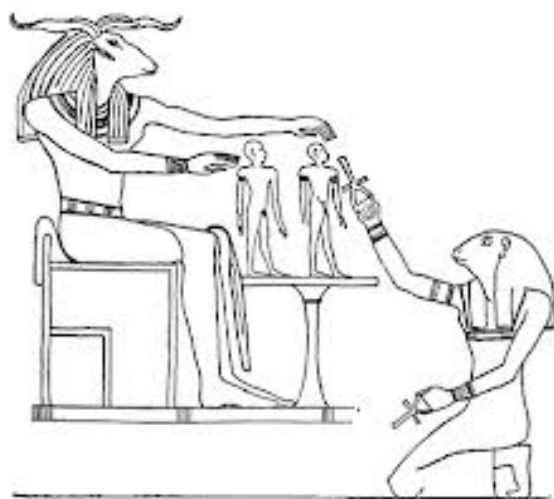

Таким чином, ми приходимо до загубленого, та втраченого за 5000 років, призначення самої соски. Її давали грудній дитині, для того, щоб вона смокчучи її, та навіть, просто тримаючи у роті, розвивала дихальну систему, дихала - не затуляючи рота. Вже пізніше соску пристосовували для годування дітей молоком та іншими напоями. Ви спитаєте: « А до чого тут образ жаби » ?

«Яке вона має відношення до народженої дитини» ?

Відповідь прихована на поверхні. Давайте звернімось до давніх традицій наших прашурів. Хто проживає (чи народився) у сільській місцевості, має можливість швидше розгадати цю історичну таємницю! Думаємо разом !!!

Саме так ! Жабу з давніх наших пращурів використовували для охолодження та довготривалого зберігання молока, називаючи її – «холодушкою». Справа у тому, що ці земноводні виділяють певні бактерицидні речовини, які, у свою чергу, знищують мікроорганізми, що викликають бродіння молока. Молоко «з жабою» довгий час залишається свіжим. Отже, ця богиня не тільки давала «дихання» дітям після народження, вона ще й оберігала для них молоко !

Як це мало робитись? Які жаби використовувались для цього? Як називали таких жаб? Які народні приказки, пов'язані з жабою, існували у наших далеких пращурів? На всі ці питання, вочевидь, зможуть змістовно відповісти українські етнографи. У нас є можливість проілюструвати, як жаба - Хекет сидить у молоці, як птах - «Гор» (Хор) несе миску з молоком та соску - «анк» («анкх») дитині, як очі бога Хора (Гора) уважно стежать за соскою та молоком для дитини, охороняючи їх від злих сил.

За свідченнями єгипетської міфології, богиня Хекет допомагала жінкам і під час пологів. Можливо, це засвідчує наступне давнє зображення, де Хекет тримає медичні скальпелі. Вочевидь, давні єгиптяни при важких пологах вміли робити кесаревий розтин.

Безперечно, не треба шукати такої мовної відповідності, у всіх іменах єгипетських богів, адже, серед цих імен є і суто єгипетські імена, наприклад, «Сабекі» (крокодил). Пращури росіян це єгипетське слово запозичили, як назву пса, вважаючи крокодила, «водяним собакою».

Розглянемо ім'я богині ткацтва – «**Таїт**». Якщо уважно ознайомитись з «функціональними обов'язками» цієї єгипетської богині, то зрозуміємо і етимологію слова (імені).

Таїт охороняла одяг богів (їх статуї у храмах), царів і померлих. Пригадуються сучасні російські слова «**утаїть**», «**затаїть**», «**притаїться**» (спрятать, припрятать, схоронить, охранять), де перша голосна «у» є шумерським доповненням перед приголосною «т», у слові «(у)**таїть**» (імені Таїт!). Ті речі, які клались для охорони богинею Таїт, почали називати Таїна (**Таї!** на!), яке визначається сучасним словом російської мови – *тайна*, українським словом – *таїна* (таємниця). Покласти речі за зображення Таїт, визначалось словом – *затаїти* (рос. *затаить*).

Пригадаймо слова в українській мові, де перед словами, що починаються на приголосну, або, які починаються з двох приголосних, долучалась тюрська (шумерська) голосна: старик (істарик – сачасне «історик»), країна (Україна)... (*Атлантида*).

У Давньому Єгипті шанували і богиню Рененутет, яка охороняла зібраний врожай.

Вважалося, що вона з'являється у вигляді змії під час збору врожаю. Її сина звали

«**Непери**». Треба наголосити, що і мати і сина вшановували єгиптяни ще у додинастичному періоді Давнього Єгипту. Це одні із найдавніших богів Єгипту. Непери допомагав матері охороняти врожай і зображувався так само, у вигляді змії.

Ім'я сина «Непери» є нічим іншим, як давньою пересторогою працівникам на полях – «**Не бери!**». Цей бог вважався також охоронцем Нілу. Чому? Під час першої «молодої води», тобто, на початку розливу, мешканцям заборонялось користуватись водою, до повного наповнення русла річки Ніл (Хапі). Тому діяла заборона користуватись першою водою - «**Не бери!**». Хочу нагадати читачам, що подібним чином автор відшукав у хетських текстах назву келиху «**тапісана**», що означало, що коли келих подавали гостю, то проголошували вітання «**Тобі шана!**» (*Атлантида*).

Як бачимо у всіх наведених прикладах «**б**» заміщується «**п**».

Сучасне російське слово «**папа**» можливо є давнім запозиченням протолувійцями (прашурами пізніших малоазійських лувійців та сучасних росіян) з єгипетської мови зіпсованого шумерського слова «**баба**» (батько, вчитель). Тобто, шумерське слово «баба» вимовлялось єгиптянами «папа», яке і було запозичене далекими прашурами росіян у Давньому Єгипті. Нагадаємо ймення одного з родоначальників скіфів – Папай (мало б бути - Бабай!) та спільника Сета – Бабая, з єгипетської міфології.

Зверніть увагу на давнє зображення богині Рененутет з головою змії, яка вигодовує немовля «Небери». У хлопчика бачимо шумерський (тюркський) оселедець на оголеній голові. На другому зображенні «Не бери!» у вигляді змії стоїть перед людиною.

Таким чином, розуміємо, що змії «Не бери!» був символом заборони, перестороги.

Читачі безперечно здогадалися, що ця заборона - «Не бери!» вимовлялася представниками іншого етносу, які оволоділи Єгиптом і створили на цій землі перший державний устрій (шумери-анти, атланти) та хати (пращури пізніших венедев), а вже місцеве населення - єгиптяни це звернення запозичили (та зіпсували на свій лад), як ім'я бога – «Непери», що може покарати за крадіжку, за порушення законів, тощо.

Розглянемо ще одне цікаве ймення богині – Мерітсегер («та що полюбляє тишу, спокій»), місцем її перебування вважалось кладовище міста Фіви.

Її зображували у вигляді змії з головою лева. Ця богиня охороняла кладовища та спокій померлих. Її ймення ми прочитаємо, як **Меріт**-се-гер (та, що охороняє спокій). Пригадаймо деякі сучасні слова «**мир**»(спокій), «**умиротворить**» (заспокоїти), «**утихомирить**» (заспокоїти), «**мирить**» (забезпечити спокій, тишу), «**умереть**» (заспокоїтись!), «**умерь** свой пыл» (заспокойся)... Ці слова свідчать про лувійський (пращури сучасних росіян) вплив на формування деяких давньоєгипетських слів. Таким чином, все вказує на те, що хати, шумери, палайці, лувійці творили історію та культуру Давнього Єгипту протягом 800-700 років (3200-2400 р.р. до н.е.). Все це ще раз засвідчує про далекі витоки прадавньої української історії, мови, культури. Знаходження таких відповідників свідчить лише про одне – про правильний напрямок нашого пошуку. Ніякої випадковості, наголошуємо ще раз, тут не має!

Частина двадцять шоста

НАЩАДКИ ШУМЕРІВ (АНТІВ-АТЛАНТІВ) – НОСІЇ ГАПЛОГРУПИ (Y-ДНК) R1b – БУДІВНИЧІ РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Цей матеріал готувався для доповіді на конференції у м. Івано-Франківськ (12 жовтня 2014 р.). У нього була інша назва, адже, конференція присвячувалась етрускам, але, під час написання доповіді, автор вирішив змінити назву. Цього вимагали висновки, які зробив автор, розмірковуючи над історією етрусків та латинян. Тому, читачів хай не дивує, що починаючи розповіддю про етрусків ми закінчувати доповідь будемо розмовою про будівничих Великого Риму.

Отже, Етруски – загадковий народ на Апеннінському півострові (8-1 ст. до н.е.) – попередник Великого Риму. До наших днів історія цього народу, його походження та мова вкрита пилиною таємничості. Філологи багатьох країн пробують прочитати давні етруські тексти, але загального розуміння і одностайної думки у цьому питанні немає досі. За свідченнями давньогрецького історика Геродота (5 ст. до н.е.) цей народ прийшов на Апенніни з півночі, на думку інших, прийшов з малоазійської країни Лідії десь у 12 ст. до н.е., у часи розпаду Хетської держави. Отже, цей народ є приїшлим на Апенніни і таємниці його попередньої історії треба шукати, на наше переконання, саме на теренах Малої Азії.

У книзі «Атлантида: сторінки прадавньої української історії» (К., 2012, Наукова думка) автор навів чимало свідчень того, що коріння прадавньої історії українців, литовців, поляків, росіян у 3-1 тис. до н.е. сягає теренів саме Малої Азії та Східного Середземномор'я. Для підтвердження цієї наукової гіпотези були наведені численні

факти етнографічного, філологічного та історичного характеру. Пращури сучасних згаданих народів покинули Малу Азію лише у 7 ст. до н.е. Пращури сучасних росіян – лувійці, пройшовши вузьким «коридором» між Волгою та Доном, потрапили туди, куди потрапили ! З цього часу вони поступово почали асимілювати місцеве фіно-угорське населення, визначаючи себе етнонімом «Слувіані» (ті, що попередньо проживали у Лувії – «с Лувіані»). У значно пізніші часи, коли їх далекі нащадки пробували пояснити своє забуте походження, то виникають нові філологічні асоціації – «слав'яні» (від славні) чи «слов'яни» (від «слово»). Пращури українців – малоазійські хати (пізніші венеди) та шумери (пізніші анти), разом з пращурами поляків – малоазійським народом – пали, з пращурами литовців – хетами переселяються через Кавказ на сучасні терени України, продовжуючи пошуки нового місця для проживання. До чого такий складний відступ: від етрусків до пращурів вже згаданих нами народів, спитаєте Ви ? Причина полягає у тому, що у мові давніх етрусків, як і в давній латинській мові, дослідники нібито знаходять багато мовних відповідників словам з української, польської, литовської, чеської... мов. Наведемо думку одного російського дослідника:

« "Термины русский и славянин". Определимся с терминами. В современном понятии и русских и славян в рассматриваемый период не было. Но существовали народы принявшие общую религиозную философию, определяющую их общий образ жизни. Генетически предки тех, кого мы сегодня именуем как славяне и русские это общность различных народов, но повторяюсь принадлежавших к одной религиозной культуре, а отсюда и общность языка. Кстати о языке. Этруски венеды оставили римлянам целый ворох своих слов памятников. Вот только некоторые из них. На латыни слово храм прозвучит как ведес (aedes), знаменитый латинский эфир (aether) - как ветер. И нас не будет уже удивлять, почему по-древнеримски топор - это секира от знакомого нам глагола сечь, а пастух - пастор от нашего же глагола пасти; латинский окулист - от слова око, а юстиция - от слова устав, уста. Стоит задуматься, а такое ли римское это Римское право, на котором основана современная юстиция.

(Мифы древних славян , М.1993) // <http://yar46.livejournal.com/14026.html>

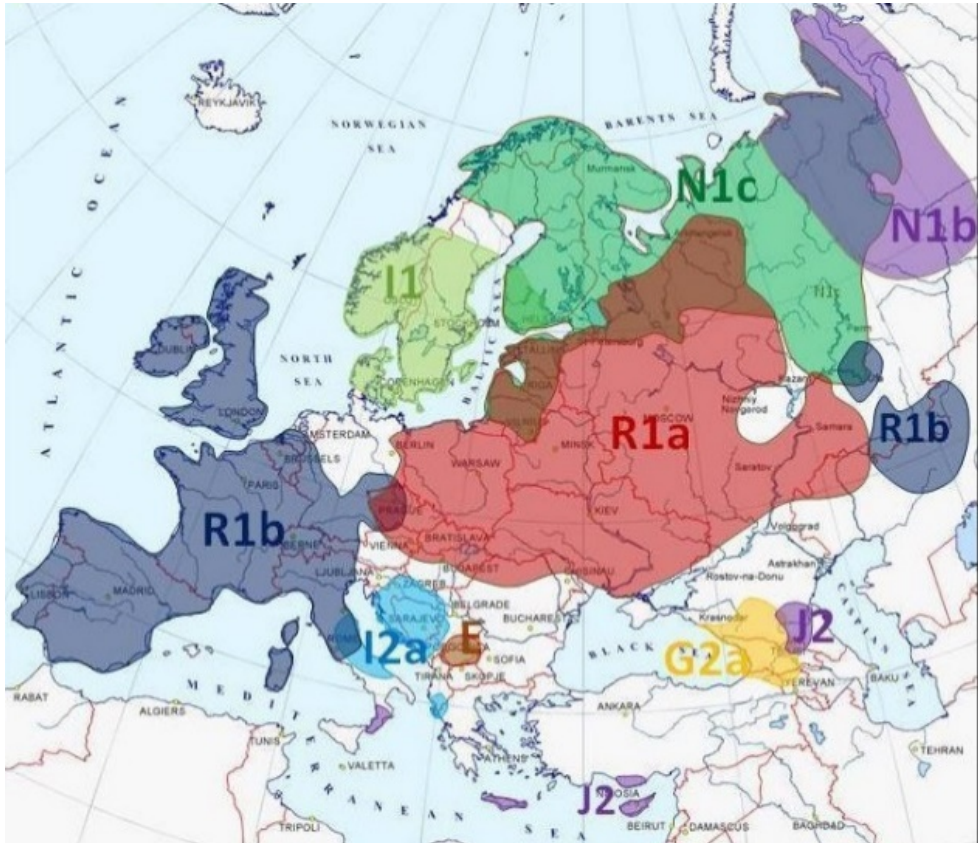
Подібних розвідок повно.

І в кожній із них є раціональні наукові зерна поряд з малоюмовірними гіпотезами.

Та все ж, мовна подібність не завжди означає безпосередню генетичну спорідненість.

На наше переконання, така схожість у європейських мовах виникає завдячуючи легендарним атлантам, а простішою мовою – шумерам (тюркам) та малоазійським хатам – пращурам пізніших венедів. Придивіться на карту, як близько до центру Європи потрапили венедські роди. Адже, саме їм - вендам (венедам) завдячує Венеція своєю

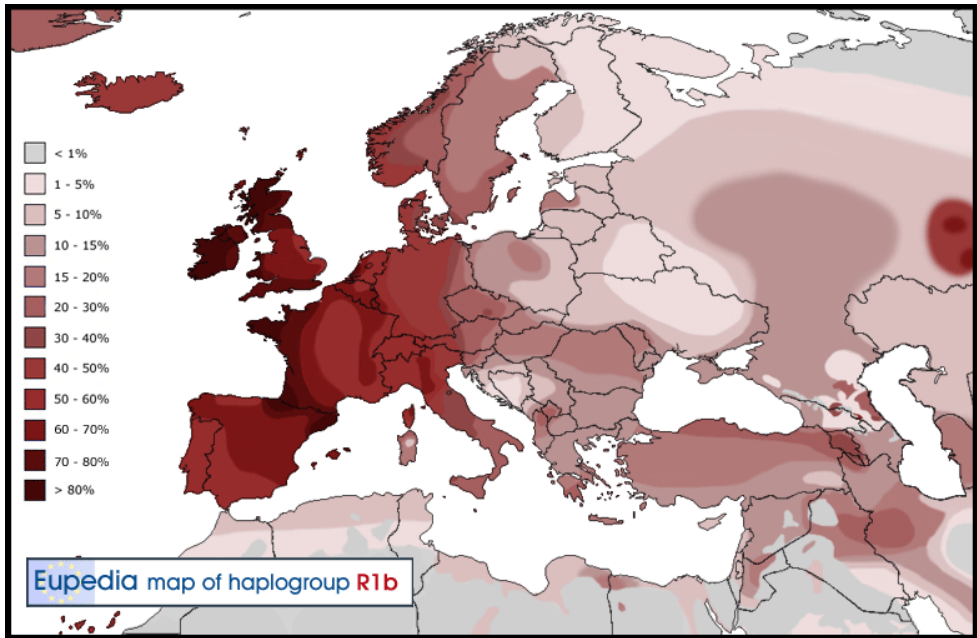
назвою. Сучасні словаки, чехи, поляки, лужичани, угорці, хорвати, боснійці, болгари, македоняни, як і українці, є нащадками саме малоазійських хатів (венедів) – носіїв гаплогрупи Y-ДНК – R1a та шумерів (атлантів – абантів - корібантів – антів) – носіїв гаплогрупи Y-ДНК – R1b. Так само, треба наголосити, що шумери надали більшій частині чоловічого населення Західної Європи свій генетичний маркер, який домінує у цій частині Європи, і визначає чоловіків, як носіїв гаплогрупи Y-ДНК – R1b. А малоазійські хати (венеди) надали свою генетичну ознаку більшості чоловічого населення Східної Європи – гаплогрупу Y-ДНК – R1a.

«Розповсюдженість Y-ДНК – хромосомної групи R1b»

шотландці, ірландці, англійці Північної і Західної Англії – до 90% англійці Південної Англії – 70% башкири – 87% іспанці – 70% баски Іспанії – 88,1% французи – 60% італійці – 40% осетини Алагіра - 43% туркмени – 37% вірмени – 32,4% чехи і словаки - 35,6% німці - 39% турки – 31% норвежці – 25,9% словенці – 21% росіяни – 2,8 - 21,3% українці – 2 - 18,9% греки – 13,5 - 22,8% уйгури – 8,2 - 19,4% албанці 17,6% болгари – 17% поляки – 11,6% -16,4% не турецьке населення Туреччини - 16% латиші – 15 %

хорвати – 15,7% угорці – 13,3 % румуни – 13% серби – 10,6% іракці – 11,3% алжирські араби Орана – 10,8% узбеки – 9,6% естонці – 9,0% татари Центральної Азії – 8,7% араби Тунісу – 7% мешканці Пакистану – 6,8% бербери Алжиру – 5,8% казахи – 5,6 литовці – 5% білоруси – 4,2% герцеговинці - 3,6% мароканці – 2,5% боснійці – 1,4% араби Єгипту – 1% мешканці Індії – 0,55%

Ці дві гаплогрупи виникають у 4 тис. до н.е. на теренах Східного Сибіру і мали спільного прашура – гаплогрупу Y-ДНК – R1, яка виникла у 8 тис. до н. е, у часи приходу туди, до Східного Сибіру, носіїв гаплогрупи C та інших, споріднених з нею – родинних гаплогруп. Саме, носії гаплогрупи R1, поряд з кількома попередніми родинними гаплогрупами, створили «Сумнагінську археологічну культуру Східного Сибіру (8-4тис. до н.е.).

Та повернемося до Європи.

Звернімо увагу, що венеци межували з етрусками. Греки знали етрусків, як своїх сусідів – «тирренців» (дав.- гр. Τυρρηνοί), і які, на думку автора, межували з Грецією на її північних кордонах. Таким чином, місце попереднього проживання етрусків ми визначаємо територією сучасної Албанії, столиця якої – Тирана (алб. Tiranë), до нашого часу зберегла згадку про «тирренців» – «етрусків».

Вже пізніше, коли «тирренці» - «етруски» переселились на північ Апеннін, та захопили острів Корсика, море, яке омивало ці береги, почало називатись Тирренським, за назвою

народу, який опанував його береги. До відома, на наше переконання, таку попередню назву мало і сучасне Андріатичне море, про що автор писав у «Атлантиді».

На ще одній карті подаємо розміщення одного з родів наших далеких прасщів – малоазійських хатів - лужиців, яких давньоримський історик Тацит (1ст. н.е.) знав, як хатів, але вважав, помилково, німецьким родом (племенем). Тут доречно згадати роботу відомого польського археолога В. Хенделя, який, вивчаючи керамічний посуд (та розписи на ньому) лужиців знаходить їх подібними до хетських !!!

(«Предполагаемое влияние хеттов на лужицкие племена» // «Древние славяне и их соседи», М.,1970г.// <http://annales.info/hetts/luzh.htm>)

Ще один цікавий факт. В одному з катакомбних приміщень (1 ст. н.е.) сучасної Угорщини (колишня римська провінція Панонія) у місті Печ, поруч з знаком «Хор» (Гор) на стіні бачимо, що б Ви думали ? Український прапор ! І це факт історії !!!

Це наші прашури – хати (венеди) у перших століттях нашої ери залишили згадку про себе своїм далеким нащадкам – українцям, лужичам, словакам....

Це про них – Хатів – згадає римський історик Тацит, як про німецьке плем'я.

Звісно він помилявся. Адже, нащадками «хатів Тацита» є сучасні лужичі, які і досі проживають серед німців. В сучасних українських філологів та істориків факт історичної спорідненості прашурів сучасних лужичів та прашурів сучасних українців не викликає жодних сумнівів. Єдине, в чому помиляються угорські дослідники, які досліджували ці катакомби (і на чому ми вкотре наголошуємо !) – знак «XOP» не є раннім символом християнства. (OUR HUNGARIAN MISSION Bob and Brenda Bailey; <http://bobailey.com/>)

Він є символом релігійних вірувань у Гора (Хора), тобто, вірувань, які передували християнству. Яким чином, протягом 1900 років, вдалося зберегти цей прадавній українській національній символіці у далекій Угорщині? Зверніть увагу на шмат тканини, який прикривав цю символіку. В часи, коли небезпека нависла над храмом наших прашурів, вони закрили національний прапор тканиною, та заштукатурили її. Археологи натрапивши на знахідку, засвідчили цей факт, залишаючи цей шмат тканини на стіні.

Про це можна дізнатись у новому дослідженні автора «Історія людства протягом 58 тисяч років» (<http://www.ex.ua/79497450>) та побачити зображення нашого Бога Гора, яке заховалось серед численних скульптурних пам'яток Ватикану.

Таким чином, все вказує на те, що «етруски - тирренці» прийшли на Апенніни з Балканського півострова, куди потрапили, вочевидь у 12 ст. до н.е., з Теренів Малої Азії.

Яким чином можна дошукатись історичних свідчень про давнє минуле народу ?

Мова кожного народу, на наше переконання, є кодом до розуміння і пізнання його глибинної прадавньої історії. Отже, треба вивчати мову, вивчати закони словотворення в тій чи іншій мові. Все це допоможе історикам і археологам краще зрозуміти духовну

культуру того чи іншого давнього народу та краще зрозуміти його прадавню історію.

А філологам, історикам, археологам, етнографам, етнологам остаточно допоможе розгадати таємниці давнього минулого сучасна генетика. Тому, автор хоче привернути увагу читачів до своїх власних філологічних досліджень і спостережень, які були зроблені під час написання книг «Атлантида: сторінки прадавньої української історії» та «Історія людства протягом 58 тисяч років» і які дозволяють перекинути «місток» між історію наших далеких пращурів Хетської доби (18-12-7 ст. до н.е.) та історією європейських «хатів – венедів» перших століть н.е. та, можливо, до загадкових «тиренців - етрусків». Отже, розпочати наші філологічні розвідки автор пропонує з аналізу слів Хетської держави. Так, хетське слово *cuwaluwa*¹ — цувалувал (ритуальний посуд, який підносили царю) є насправді хатським (венедським), адже воно відносилось до слів релігійної термінології, а релігійні відправи у Хетській державі, за свідченнями науковців, виконувались хатами. Цьому слову знаходимо відповідники серед слів сучасної української мови: поцілунок, цілувати. Порівняємо з болгарським «целувам» (целовать).

Цікаво, що ця давня назва потрапила у латинську мову, де « rosulum » означає «чаша», «кубок» (В.В.Иванов «Хеттский язык», М.,1963, с.80).

Автор вважає, що таке запозичення могло відбутись у 12 ст. до н.е., коли частина венедів (частина хатів) та антів (шумерів), переселились на Балканський півострів та впритул наблизилась до північної частини Апеннінського півострова . Причиною такого переселення мало бути вторгнення «народів моря» у Малу Азію. Та, чи були такою частиною малоазійських хатів (пізніших венедів) – «тиренці - етруски» ?

«Велесова книга» згадає кілька разів «борусів» (поруч з антами та венедями), яких ми ототожнюємо з мешканцями малоазійського міста Бурусхатум (Бурусханди, Пурусханди). «ВК» зазначає: *« Згадаємо про отця Ора і єдиний рід словянський; а по отцю Ору сини його розділилися на трійцю, і так стало; про руськолунь і венедів, що розділилися надвоє; та про борусів, які були розторгнуті на дві частини. І тоді скоро мали і десять (частин) . А нащо гради городити і гради влаштовувати, коли маємо боярина Оглендю? А той боярин Оглендя каже: «Як ото маємо ділитися до нескінченності ? Та борусь єдина може бути, а не десять»*

(«Велесова книга», К., 1995, упорядник Б. Яценко, д.№ 8, с.53)

Хочемо привернути увагу до висловлювання: *« Та борусь єдина може бути...»*, який може бути мовно оформлений, як : *« Та (ж), бо Русь єдина може бути...»*.

Ми вважаємо, що це є свідченням того, що примірник «Велесової книги», який дійшов до нас (дощечки Ізенбека - Миролюбова) переписувався з іншого, більш давнього джерела, в якому вже існував помилковий перепис - «боруси». Неодноразова згадка

зіпсованого слова у останньому примірнику «Велесової книги» (дощечки Ізенбека – Миролобова) є характерною ознакою того, що «ВК» переписувалась з більш давнього письмового джерела, і не є підробкою О.І. Сулакадзева чи Ю.П. Миролобова, як вважала Л. П. Жуковська !

Дослідники вказують: *«Согласно одной теории, подкреплённой авторитетом Геродота, этруски приплыли из Западной Турции, покорили местное население (культура Вилланова) и основали свои города в Италии»*

(У. Брей, Д. Трамп, «Археологический словарь», М., 1990, с.295)

Якщо поєднати вірменську легенду «Про трьох братів - Куара, Мелтея, Хореана» з київською легендою Нестора-літописця «Про трьох братів – Кия, Щека, Хорива» і долучити до них переказ «Велесової книги» «Про пошуки Богомиром чоловіків для своїх трьох дочок», вимальовується наступна реконструкція історичних подій: три брати – є шумерами (бо ж «Кий» - «скеля, камінь» – шумерське слово), а Богомир з трьома дочками, та двома синами, серед яких згадується і молодший син - «Рус», є малоазійськими хатами (пізнішими – «венедями»).

Таким чином, «руси», вони ж - «боруси» «ВК», могли бути одним з родів, який очолювався сином Богомира – Русом ! Але, чи мають до цього якоесь відношення ті, кого латиняни називали – «етрусками», а греки – «тирренцями» ?

Казахський дослідник Олжас Сулейменов, у 1968 році, досліджуючи етруске письмо, прочитусь напис на чотирикутному камені з Вольтерри (Р.381, СІЕ, 48): *dviasadentmaselaeitrecsdienstmenada* кирилицею - *«два рази день тьма з'їла, є і третій день з темнота»* - *dvia rasa den tma sela e i tres den s tmenada*

(Олжас Сулейменов «Мова письма – погляд в доісторію – про походження писемності і мови малого людства», К., 2006, с. 380 - 387)

Напис на стіні склепу Голліні: *zatl ad aidas* він прочитусь: (тут) «лежить погонич коней». На фресці зображення двох колісниць, у кожную впрягли по парі коней. Візники тримають у руках батоги і, трохи нахилившись уперед, ніби чекають сигналу, щоб пустити коней галопом» (там само, с.389). Олжас Сулейменов, прочитавши цей напис при допомозі тюркських мов, вказує: « І якщо у складі етрусків були тюрки, вони могли вимовляти початкову букву «z», як «dz» або «z». А напис у склепі Візника, можливо свідчить про це.

З таким допуском ми її й читаємо: *dzatl (zatl) ad aidas.* » (там само , с 392), де словосполучення *Zatl (z atl)* означає з шумерської (тюркської) мови «з конем».

Інший напис на склепі, де зображена жінка, яка зустрічає чоловіка у воїнських обладунках, дослідник прочитусь кирилицею: *ladu ni kai ii vladilin ...* « не мсти їм пане » (там само , с.374-378)

Нагадаємо читачам, що саме слово «атлант» означає з шумерської (тюркської) мови «вершник», де «атл» (кінь), а «ант» (воїн), та знаходить подібні мовні відповідники в сучасній уйгурській (тюркській) мові (Див. «Атлантида»).

Цінним для нас є зауваження О. Сулейменова, стосовно того, що тюрки вимовляють початкову букву «z», як «dz». Таким чином, можемо припустити, якщо хати (венеди) казали «зеркало», то шумери (анти) - тюрки повторювали – «джеркало», «збан» - «дзбан», «звеніти» - «дзвеніти», «звін» - «дзвін», «звінкий» - «дзвінкий», «звони» - «дзвони», «звоник» - «дзвоник», «звонити» - «дзвонити», «зінь» - «дзінь», «зв'язати» - «дзв'язати», «зига» - «дзига», «зигар» - «дзигар», «зиглик» - «дзиглик», «зусь» - «дзусь», «зюркіт» - «дзюркіт», «зюрчати» - «дзюрчати», «зюрчання» - «дзюрчання», «зьоб» - «дзьоб», «зьобати» - «дзьобати»...

(Українсько - Російський Словник, К.,1976,с.152-153)

Таких слів, з початковим «дз», подається у Словнику лише три десятки. Ми вважаємо, що це є ще однією шумерською ознакою в сучасній українській мові. Нагадаємо про [напис Перуджианського каменю](#), де [згадуються «ратичи боя Кия». Цей пам'ятник отримав свою назву по місцю зберігання його в італійському місті Перуджиа \(Светлана Молева «Единородное слово \[«слово об ариях» - перевод текста Перуджианского камня – памятника русской письменности 10-9 в. в. до Р.Х.», Псков -2000, с.31\)](#)

Переклади казахського дослідника цілком переконливі та обґрунтовані. Для нас важливим є те, що переклади етрусської мови виконані при залученні тюркської та венецької мов. Це може бути свідченням того, що переселення «тирренців – етрусків» з Малої Азії, відбулось після їх довготривалої спільної історії проживання (протягом семи століть), по-сусідству з хетами (пізніші - литовці), хатами (пізніші венеди), шумерами (пізніші - анти), лувійцями (пізніші - росіяни), палайцями (пізніші – поляки) у складі Хетської імперії (18-12 ст. до н.е.).

Казахський дослідник Олжас Сулейменов наголошує, що « ні слов'янізмів, ні тюркізмів у латині ніхто не пошукав (там само, с.205). Спробуємо цю прогалину у історії мовознавства надолужити і виправити, скориставшись латино-російським словником І.Х. Дворецького (М., 1976, 50 000 слів):

-----
murus (стена, вал, оплот) – мур, мурець , пригадаємо хатське - **hamuruwa** (дерев'яна балка будинку), яке ми розуміємо, як «кам'яна стіна»;

muro, muravi, muratum - мурувати (будувати кам'яну (обносить стенами) стіну);

pastor, pastoris - пасти, випасати, пастух;

pastus (кормление, пастбище) – пасо(вище), пастись;

hostis (чужеземець, іностралець) – гість (гостинність, гостинець, гостювати).

Відповідає значенню хатського слова «хеста». Дослідники відзначають: «хеста включала: привратное строение, ворота, внутреннее (сакральное) помещеиение. В воротах (или перед воротами) хесты находилась источник. Предполагают, что в хесте покоились останки обожествленного умершого царя...» (А. Е. Наговицын «Магия Хеттов», М., 2004, с.208 – 209). Це слово хатського вжитку, адже у хетів всі релігійні ритуали відбувались хатською мовою, та за хатськими традиціями. Ми вважаємо, що «х(г)еста» є «будинком для гостей», де приймали поважних гостей, царя, його родичів.(О.Р. Гарни «Хетты – Разрушители Вавилона», М., 2002, с.188)

В сучасній українській мові знаходимо похідні слова: «гостинність», «гість», «гостинець», «гостювати».

domus (дом, жилище) - шумерське слово, сучасне українське – дім, російське – дом. Хати вимовляли «дім», лувійці – «дом»;

diva (богиня, перен. возлюбленная) - діва, дівча, дівчина, з санскриту «богиня»;

crepito (лязгать, бряцать, звенеть, скрепеть) - скрипіт, скрипіти, «то», у латинському запозиченні – crepito, є хатським вказівним займенником «то»;

color, coloris (цвет, краска) - колір, кольоровий, кольора ;

arguto (много говорить, болтать, пустословить, стрекотать) - гутарити (зах. укр. говірки) ;

glubo (снимать кору, обдирать) - глобати (гризти, довбати), глоба ;

gluma (кожа, жица, шелуха) – глум, глумильник, глумитись (знушання, поневіряння) ;

ignis, ignio, ignivi - гнівати, гнів, гнівити ;

ignivium (огонь, огнево, нагревать, воспаляют) - розгнівати, гнівити, гнів, «не гніви мене !» («не розпалой мене !») ;

e-vertio, verti, versum, vertigo (опрокидывать, переворачивать, вертеть) - вертіти, перевертати, розвертати, поворот, верткий; про запозичення може свідчити вказівний хатський займенник «то» (to) ;

gustatus (вкус, чувство вкуса, вкусовое ощущение) - густий (наваристий) ;

gusto (отвековать, пробовать) - густо, густий; про запозичення може свідчити вказівний хатський займенник «то» (to) ;

dato, davi (давать, подавать) - da(й) to, відбулось злиття дієслова з вказівним хатським займенником «то» ; davi - dav(ай), (по)dava(й) ;

dator, datum, datus, data, dare (податель, дар (подарок), даяние, подача, давать) - дати, подати, віддати; «t» є залишком «то» ;

dare (давати, дарить) - дар, дарувати, дари, подарувати ;

medus, mel, mellis (медовое вино, мёд, сладкий сок) - мед, медвідь, ведмідь, російське медведь ; поряд з хатським запозиченням – medus, існує суто латинське визначення – mellis ;

probo, probavi, proba (испытывать, пробовать, проверять) - проба, спробувати, попробуй ;

nasus (нос) - ніс, носовий, носатий ;

propinatio (предложение выпить за чьё-л. здоровье, здравица) – укр. «пропоную»;

у давніх хетських текстах знаходимо, ще одну здравицю, яка заховалась у назві келиха

«[tapisana](#)» (Дж. Г. Маккуин “ Хетты и их современники в Малой Азии “, М.,1983, с.170)

“[тобі шана](#)” – звернення до гостя, під час якого, подавали келих. [Тотожне зверненню “шануймося”](#). Слово подається, як хетське, насправді воно – хатське (венедське) ;

proprino, proprinavi, proprinatum (пить за здоровье, поднимать заздравную чашу) –

«пропоную», «пропонувати»; зважаючи на те, що у хетських текстах назва чаші, яку

підносили царю - [suwaluwa](#) (И.М. Дунаевская,1969, с. 140, також: [В.В. Иванов](#)

[«Хеттский язык», М., 1963, с.80](#)) знаходить свій мовний відповідник у латинській мові

([poculum](#)), вважаємо цей приклад, одним з найпереконливіших запозичень латинян з мовного лексикону хатів (венедів) - русів (одне з племен хатів – родоначальником яких був Рус – син Богумира (Велесова книга) ;

pro-pono, proposui, pro-positum (объявлять, предлагать) – пропозиція ;

poculum (бокал, чаша) - поцілунок, поцілувати, цілувальник, цілувати;

pocillum (бокальчик) - поцілунок, поцілувати ; хатське (венедське) слово, з фонетичним оформленням - (цілунок – поцілунок) заховалося ще у одному латинському запозиченні – staticulum [statua] (статуетка, фігурка, ідол, кумир) ; вочевидь, що під час молитви ті статуї ідолів, кумирів «цілували» ;

sorbeo, sorbui, sorbo (хлебать, втягивать в себя, поглощать, вбирать) – сьорбати, відсьорбати ;

sopio, sopivi (наводить сон, усыпляют) – сопіт, сопіти, посапувати ;

sabbata (суббота) - «субота», дослідники вважають слово єврейським, а насправді воно - хато-шумерського вжитку, де шумерська основа «су» (вода) поєдналась з хатською основою «боти» (взуття) і має узагальнене значення «день миття взуття» (Див. Атлантида);

securis (топор, боевая секира, двойной (обоюдоострый) топор) – сокира ;

tata (детск. – папа) - тато ; ми в своїх дослідженнях розглядали слово «тато» («та» + «то», де «то» є звичайним вказівним займенником однини української мови) ; подвоєння

«тата», у латинському слові, означає, що дитина дублює слово «та», коли батько не звертає уваги на неї, і у цьому випадку, подібно до історії виникнення звернення – «мама» чи російського – «папа» ;

sido, sedi, sidi (садится) - сідати, сидіти, сідало, сидниця ;

sto, stiti, statum, - стояти, стояло, статуя, статуетка ;

astitum (стоять, стать) - стати, стійло ;

mizer (несчастный, жалкий, убогий) - мізерний (незначний), мізер'я (на теренах Західної України та Польщі – подріблені овочі – салат із свіжих овочів) ;

scribo, scripsi, scriptum (чертить, вырезать, гравировать) - скрибти, скрибок, шкрябати, скрипіти ;

scriptio (писание, письмо) – скрипіти (шкребти) інструментом по дошці, глині, при написанні літер ;

scriptus (scribo) (письмоводительство, должность писца или секретаря) - шкрябати, скрибок ;

semotus (отдалённый, уединённый) - самотній, самітний, усамітнення, самота; від хатського (венедського) - «сам» ; у багатьох європейських мовах вживається слово «саміт» (усамітнення) ;

tacita (богиня молчания) - цить ! (мовчи !) ;

tacite (молчаливо, молча) - цить ! (мовчи !), і зараз можна почути в нашій мові:

«ц-и-и-и-...» (тихо !). Вочевидь, «та» є вказівним хатським займенником однини жіночого роду, адже, мова йде про богиню; у латинській мові існує своє власне слово « st ! » (тс !, тише !). Похідним від імені богині є давнє латинське прізвище Тацит (відомий давньоримський історик), прізвище якого має означати «мовчазний», «мовчун» ;

vallo, vare, vallus, vallum (обносить валом, укрепляют валом, частокол, изгородь, насыпь с частоколом, вал) – вал (земляне укріплення), сільськогосподарський термін- валок ;

vidi (видеть, смотреть, глядеть) - видіти, вид, видовище ;

ruina (падение, обвал, смерть) - руїна, руйнування, руйнація ;

sektio, seko (резание, срезать) - сікти, висікти, січ ;

marmor, marmoris (мрамор) – укр. мармур - слово хатського (венедського) вжитку ;

Складне слово, яке складається з двох основ: «мар» (смерть) + «мур» (кам'яна стіна) означає «мармур» (камінь смерті), який широко використовувався для побудови «кам'яного» труна, могильної плити, пам'ятного знаку). Зіпсоване слово «мог» (мало б бути «тиг»), при збереженні «таг», вказує на те, що це слово у латинській мові є запозиченням з мови хатської (венедської) ;

vero, verus (в самом деле, действительно, подлинно) - вірно, вірний (рос. вера, верно,

веровать, уверовать) ;

arator (пахарь, земледелец) - орач, орачі ;

aratio (пахота, землепашество) – оранка ;

aro, arovi (пахать, возделывать) – орати ;

oliva (маслина, оливка) – олива ;

vinum (вино) – вино ;

tremo, tremui (дрожать, трепетать) – тремтіти, тремтити, тремтять ;

tortura (болевые схватки, скручивание) - тортури (муки, страждання, які спричиняють фізичний біль). Нам видається, що це слово є зіпсованим запозиченням, від шумерського «tartar» (безодня, велика безодня – ад). Інколи українці та росіяни і зараз говорять: «адский біль», «адская боль» ;

terra (земля) - терени, «на наших теренах», «тернистий шлях» - шлях не по дорозі, а по оранці, тобто «важка дорога» ;

terrenus (земляной, относящийся к земле, земной) ;

tero, trivi, tritum (тереть, растирать, толочь) - терти, розтерти, перетерти, тертя ;

stela (столб, столп, надгробная плита) - стеля (переkritтя, яке утримують стіни будівлі) ;

statura (рост, величина) – статний (високий, великий), статура, постава ;

rallum (плужный скребок, сошник) - рало, рільник, ральник ;

raptim (сразу же, поспешно, опрoметью) - раптом, раптовий, раптово ;

rivus (ручей, канава, канал) – рів, рівчак, рівчачок ;

lectus (ложе, постель, кровать) – лягти прилягти, лягати ;

mammo [mamma] (кормить грудью, грудь) – мамо (ма + мо, де «мо» назва напою ; наприклад «молоко» (мо + лакати (пити «мо»))) ;

nos, nostri, noster (наш) - «наш» (хатське), «нас» (хетське) ;

malwa (ботаника - мальва, просвирняк) - мальва (квітка) ;

novitas, novo, nove [novus] (новость, новизна, обновлять, ново, по-новому, новый) - нови(на), новизна, обновити, новий, новітній, по новому ;

hortis, co-hors (огороженное место, двор, загон; воен. «когорта» - 0,1 часть легиона; вспомогательные отряды союзников, толпа, вереница, стая) - гурт, гуртом («гуртом і батька легко бити» народна мудрість), згуртовуватись, гуртуватись ;

cepula (мелкий лук, лучёк) - цибуля; слово шумерського (антського) вжитку, про що свідчить наявність вказівного займенника – «це»; слово утворене, як словосполучення «це буля» і тотожне слову «бульба», де «буль» має визначення «земляний, округлий плід», а слово «картопля» є пізнім запозиченням в українській мові з німецької ;

bulbulus, bulbus, bolbus (луковица или клубень, лук, чеснок) - бульба;

brutus (тяжёлый, косный, тупой, бессмысленный, глупый, неразумный) – брутальный, брутально ;

bullā (водяной пузырь) - булька, булькотіти ;

bullio (пузыриться, кипеть, закипать, бурлить, бить ключом, пускать пузыри, вскипать) – бульбашки, булькати ;

byssinum (греч.) (виссон, тонкая льняная ткань) - звертаємо увагу, що грецьке слово

byssinus (сделанный из виссона) починається з літери «b», а назва «вісон» походить від шумерського (тюркського) слова «весен» (трава), з початковою літерою «w», від якого походить хатське (венедське) та лувійське (с лувіанське – слов'янське) слово «весна» (пора року, коли починає проростати з під снігу «весен» (трава).Таким чином, це слово у грецькій мові є запозиченням з мови шумерської. Часто згадується у Біблії ;

centrum [греч.] (неподвижная ножка циркуля, центр (круга, окружности), зёрнышко или узелок (в древесине, камне и т. д.)) - запозичення з шумерської мови: це н (у) т (-) р (о) = це «нтр» ; таким шумерським словом є і сучасне українське слово: це «рква » та лувійське запозичення - це «рковь» (це раковь) – місце для захоронення «раковь» ;

col-lega (коллега, сослуживец, товарищ по специальности, по рабству, сотрудник, единомышленник, совместно избранный товарищ по государственной службе, товарищ по

корпорации) - Це слово шумерського вжитку. [Сучасний український етимологічний словник виводить це слово від латинського «kolega» \(1985,т.2,с.508\). Впевнений, що у латинську мову це слово було привнесене хатами \(венедами\) і шумерами \(антами\).](#)

[Хочу наголосити, що на теренах Західної України це слово вимовляється, як «кулега», що цілком відповідає шумерському визначенню слів: «Куліанна» \(товариш Ана \), «Кулієнліль» \(товариш Енліля \).](#)

[Отже, давнє шумерське слово «кулі» \(товариш\) відповідає сучасному українському слову «кулега» \(товариш\) \(На ріках Вавилонських: з найдавнішої літератури Шумеру, Вавилону, Палестини, Київ, 1991, с.380 \).](#)

У латинській мові виникає багато похідних слів: col-legatarius (сонаслідник), collegiarius (коллегіальний), collegiatus (член професійної корпорації),collegium (товарищество, совместная государственная служба, общность, коллегия, корпорация, братство, общество, содружество).У сучасній українській мові заховались похідні від шумерського слова «кулі» слова: «колектив», «колективний». В хетській міфології згадуються «Нинатта и Кулитта, служанки Иштар» (О.Р. Генри «Хетты – разрушители Вавилона» , М., Центрполиграф, 2002, с.177) Вважаємо, що мова йде про одну подругу – «Нінат» (Ніна). Перше слово - жіноче ім'я, а друге є визначенням того, що

вона є «товаришкою» Іштар (Інанні) ;

gleba (глыба, ком землі, пашня, комок, кусочек) - глыба, глибокий, глибина ; Значення сучасного українського слова «глыба» цілком відповідає значенню латинського слова *gleba* (кавалок). Складне слово «глыбо – кий», де «кий» (з шумерської мови) означає «камінь», вказує на те, що слово *gleba* в латинській мові є запозиченням з шумерської, з визначенням: «кавалок каменю», «шматок каменю», «кусок каменю».

Читач питає: «Яке відношення до слів: «глыба» (кусок), «глыбокий» (кусок каменю) має слово «глибина» (прірва) ? Відповідь криється у шумерській «технології» добування каменю для будівельних потреб. Шумери скидали (скатували) велику кам'яну брилу у прірву з кам'янистим дном, де брила розбивалась на дрібніші шматки. Сама прірва для такої справи, називалась «глыби(на)» (місце, для розбиття кам'яної брили на дрібніше шматки «глыби») (кусок, шмат). Ця технологія економила час та будівельний інструмент...

de- bacchor (безумствувать, неистовствувать, бушевать),

bacchor (бесноваться, носиться, мчатся) - [pahhur*](#), [pahur*](#), [bahar**](#) бахур.

У Західній Україні словом «бахур» називають непосидючу дитину, яка не знаходить собі місця, «літає». Первісне значення цього шумерського слова “вогень”. Бахур - дитина, яка (як вогень) швидко переміщується у просторі» . Зустрічаємо це слово у давньому шумерському слові – Pu – Sig – Bahar- a , яке означає : «піч для обпалення цегли вогнем», де Pu (піч) + Sig (цеглина = «це глина») + Bahar-а (вогень)(И.Т. Конев, Шумерский язык, СПб – 1996, с.175 ** ; Древнейшие языки Малой Азии - сборник статей “ М. ,1980, с.75 *)
Знаходимо його і в литовській мові «rakurti» (розпалювати вогнище) ;

cippus (надмогильный пирамидальный столб, столб, надгробная колонна, памятник) - кіпа (гора), копа (межовий знак, земляний насип) ;

aculeus (жало, острие, кончик),

aculeatus (иглистый, колючий) - колоти, кіл, кілкий ; привертає увагу послідовність приголосних в основі латинського і українського слова: с (u) l (ea) t (us) = к (o) л (o) т (и); слово «кілкий» означає «гострий камінь» ;

angelus (греч.) (вестник, гонец, преимущественно Божий вестник, ангел) - можливо, латиняни і запозичили це слово від греків, та все ж , це слово шумерського вжитку. Воно складне: An + gel (господар неба), де An (небо) і gal (господар). Нагадаємо, що головний Бог шумерів звався «Ан» і визначав поняття, яке називалось «небіс» (небо) ;

in-tribuo, in-tributio (платить дань, вносить подать, обложение податью, налог) – потреба, треба, потребуємо, потрібно, потріб, стародавнє літературне лувійське (с - лувіанське – слов'янське) - «требы» ;

detrusio [onis] (сбрасывание, сталкивание) - трусити, трясти, струс, струсити,

дотрусити ; автор хоче звернути увагу дослідників на значну кількість дієслів у латинській мові, основа яких, за своєю фонемою та значенням, цілком відповідає словам сучасної української мови; запозичивши ці слова з мови хатів (венедів), латиняни долучали до них свої власні префікси та суфікси (*detrusio, aculeatus, desorbeo*); такі запозичення могли відбутись лише у часи безпосередніх контактів народів. Важливо, що ми знаходимо таку спорідненість саме в дієсловах, запозичення яких, як свідчить історія розвитку мов, мало б поступатися запозиченню іменників ;

detersio [onis] (стирання, витирання) - стерти, терти, витерти, дотерти ;

at-tero, at-tritum (тереть, стирати) - терти, розтерти, перетерти; похідне – «терпіння» ;

de-vertio (de-verti) (сворачивати, поворачивати) - повернутись, розвернутись, вертітись, повернути ;

al-lubesco [lubet] (начинати нравиться, знаходити удовольствие) - любити, любуватись, любисток, любя, любов ;

desorbeo (проглатувати) - сьорбати;

de-stino (укрепляти, прикріпляти),

destina (destino) (кріплення, устоя, підпора) – стіна ;

de-sido [sedi (sidi)] (оползати, осідати, опускаться) - сісти, осісти, сідати, сідало ;

a-sto, stiti, astatum (стоять возле..., подле) - стояти, стійка, стійло, стати ;

at-trepido (семенити, підходить мелкими шажками) - трепет, трепетати, трепечеш ;

de-scribo, scripsi (списувати, переписувати)- шкрябати, скрібло, скрібок, зскрібати ;

de-scobino (опилувати, вискабливати, сдирати, обдирати) - скоблити, зскоблити ;

deinde (отсюда, далее) - українське - деінде (нар.) [куди-небудь, в іншому місці, де завгодно, будь-де ...]. Звертаємо увагу дослідників, що «Орфографічний словник» подає це слово, як «народне» (широковживане); не думаю, що наше селянство могло перейняти його від правлячої (панівної) верхівки. Це питоме українське слово, яке у латинській мові є запозиченням від наших далеких пращурів – шумерів (атлантів – антів) чи хатів (венедів) ;

de-rideo (насмехаться, высмеивать) - радіти;

crocio, croco, crocito (греч.) (каркати) - крокоче, крокотати, (крук?);

con-sopio, con-sopivi, con-sopitum (усыплять, засыпать) - спати, засипати, сопіти, засопіти, сопун, сап ;

am-puto, amputatio (обрезывать, подрезывать, отстригать, отсечение, отрезывание) – в українській мові багато слів з основою «пута»: «пута» для коня, путати, спутати, розпутати, розпутати; латинському слову «*amputatio*» відповідає українське «ампутація» ;
larva (злой дух, приведение, костяк, скелет; бран. образина, рожа) - лярва – лайливе слово

у говірках населення Західної України і Польщі ;

latro (лаять, орать, горланить, рычать; (греч.) разбойник, бандит, душегуб) – лотро - лайливе слово у говірках населення Західної України і Польщі ;

cirkulo, cirkulus (делать круглым, придавать форму окружности, окружность, круг)- коло, колоти («колоти» – означає «не маловати коло - геометричну фігуру», а – «визначати центр кола» !), колона (стовпець округлої форми)...

Всі ці слова у латинській мові , на наше переконання, з'являються завдячуючи нащадкам шумерів. Нагадаємо, що латинська мова виникає в часи започаткування самого Риму та Римської імперії. Отже, творцями латинської мови були будівничі Римської імперії.

Чи мали до цього якась відношення «тирренці-етруски» ? Про те, що корені «тирренців – етрусків» у 3-2 тис. до н.е. були пов'язані з Малою Азією може свідчити факт вміння та широкого застосування ворожіння етрусків на печінці (рис.1), який, значно раніше, був широко розповсюджений у Давньому Вавилоні (рис.2) та на теренах Хетської держави. Муляжі для навчання ворожінню археологи знаходять на зазначених територіях.

Рис.1

Бронзова модель овечьей печени (2-1 в.в. до нашей эры) служила этруско-италикам для обучения искусству гадания. Печень разделена на 16 секторов. Каждый соответствует определенной участку неба и живущему там богу.

Рис.2

Про малоазійське коріння «тирренців – етрусків» можуть свідчити і останні дослідження мовознавців. Хочу зазначити, що матеріали цих науковців, які ми зараз запропонуємо читачам, на наше переконання свідчать про наступне:

- 1.Пращури етрусків є вихідцями з Малої Азії (приблизно у 12 ст. до н.е.).
- 2.Вони переселились на північ Балканського півострова і певний час межували з греками (приблизно з 12 по 9 ст. до н.е.). Греки знали їх, як «тирренців». В 9-8 ст. до н.е. «тирренці - етруски» опановують північну частину Апеннінського півострова та створюють свою державу. Вони були лише сусідами наших пращурів – хатів (венедів) і

шумерів (антів), як і інших народів – палайців, лувійців, хетів на теренах Малої Азії, у 3-2 тис. до н.е.

3. Жодних родинних зв'язків (генетичних, мовних, релігійних) пращури «тирренців – етрусків» ніколи не мали з пращурами українців – хатами та шумерами, як і з пращурами палайців, лувійців, хетів. Про це свідчать фонетичне оформлення етрусських числівників, наприклад від 1 до 10, про це свідчать імена етрусських богів, окремі слова, які прочитані фахівцями – філологами, тощо.

4. Слова латинської мови, які ми знаходимо близькими, за значенням та фонетикою, словам в сучасній українській мові, були привнесені у мову «латинян» нашими пращурами – шумерами (антами, атлантами) та хатами (венедрами).

5. У цій чужій (етрусській) мові можуть знаходитись окремі запозичення з інших мов, наприклад, «атл» (кінь – О. Сулейменов) та інші. Пропонуємо читачам невеликий матеріал з Вікіпедії:

Этрускология и тирренские языки «Обзор тирренских языков»

К **неиндоевропейским дороманским языкам Италии** относятся этрусский язык (памятники с 8 в. до н. э.) и ретийский язык (около 100 надписей 3—1 вв. до н. э. из северной Италии, выполненных алфавитом «северноэтрусского» типа). К ним близок язык надписи на стеле с о. Лемнос ("лемносский"), географически относящийся к Эгейскому региону. Близость этрусского и лемносского языков установил Х. Рикс. Генетические связи обоих с ретийским языком обосновал М. Лежён.

«Общие черты тирренских языков»

Для всех трёх предполагается существование особой тирренской группы языков. В фонетике их характеризует 1) отсутствие звонких взрывных и наличие глухих взрывных и придыхательных, 2) отсутствие «о» в системе вокализма этрусского и ретийского языков. Отмечен ряд лексических общностей: ретийское *lurup*, этрус. *luru*, *luruke* ‘умирать’, ‘жить в прошлом’, лемнос. *avś*, этрус. *avil* ‘год’; лемнос. *nafoth*, этрус. *nefs* ‘племянник’ и др.

В морфологии их объединяет 1) наличие общих формантов в системе имени: *-ś* в ретийском и лемносском языках, *-sl* во всех трёх; 2) глагольного форманта *-ake*, *-axe* в ретийском, *-ke* в этрусском; 3) тождество этрусских и лемносских формантов *-eis*, *-si*, *-ai*, *-aith*.

«Связи тирренских языков с другими»

Некоторые исследователи (И. М. Дьяконов) отмечают общие черты этих языков с хурритскими языками: 1) глагольные окончания *-ae*, *-aez*; 2) так называемые абстрактные окончания, предположительно в системе имени; 3) *-s* (*-si*) [?]; 4) наслоение равнозначных аффиксов, так называемая морфологическая редетерминация.

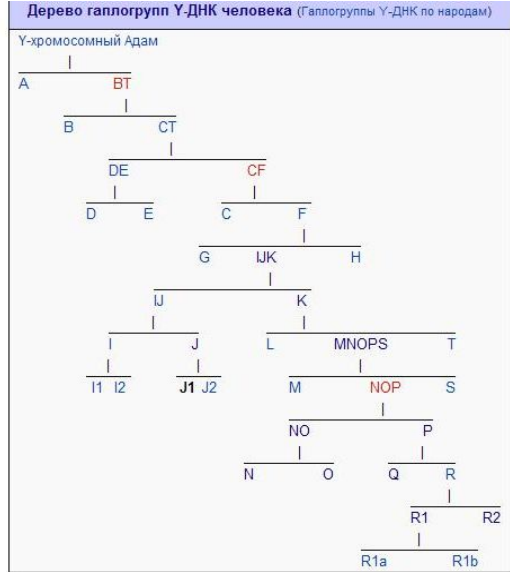
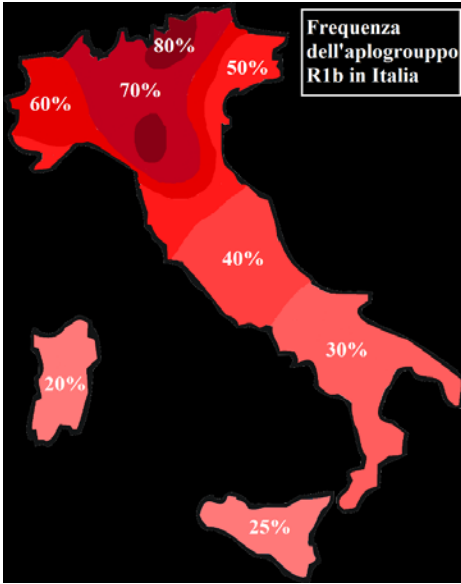
В синтаксисе наблюдается сходство в порядке слов с латинским языком: 1) определение в родительном падеже перед управляющим именем; 2) положение глагола в конце предложения. Лексика известна ограниченно, так как большинство надписей состоят из имён собственных. Истолковано значение около 150 слов, в т. ч. числительные от 1 до 9. Есть заимствования из греческого и анатолийских языков. Некоторые этрусские слова через латинский язык вошли в другие языки (например, *persona*).

<http://www.garshin.ru/linguistics/languages/isolated/paleo-european/etruscology/index.html>

Сучасні генетичні дослідження вказують, що переважаючою гаплогрупою сучасних італійців є гаплогрупа Y-ДНК – R1b (шумерська – антів, атлантів) – 49%, а хатська - венедська гаплогрупа Y-ДНК – R1a складає лише 2,5%. Разом – майже 52%.

(https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%BD%D0%B5%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%B5%D1%81%D0%BA%D0%B0%D1%8F_%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F_%D0%98%D1%82%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D0%B8)

	R1b	R1a	I1	I2a	I2b	J	T	G	E3b
%	49 %	2,5 %	2,5 %	3 %	1 %	20 %	4 %	7 %	11 %

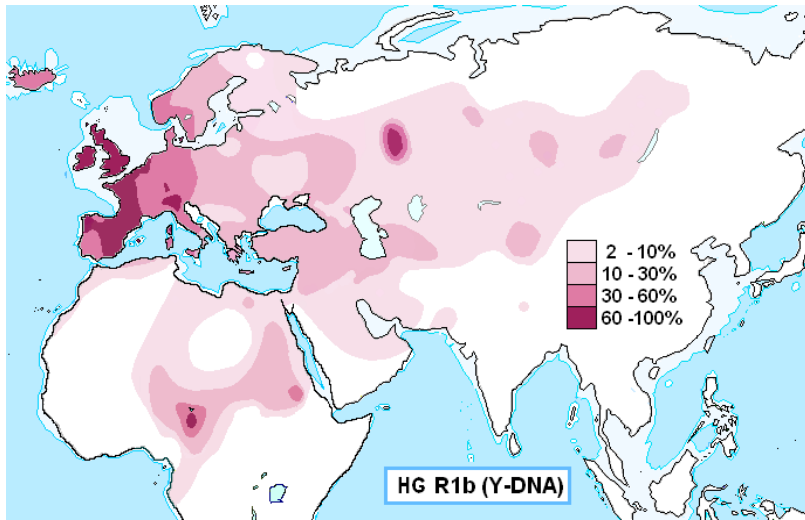

На наше переконання, аналіз сучасних гаплогруп Італії призвів до досить несподіваного авторського висновку, який дозволяє пояснити кілька історичних моментів. Так на Апеннінах мав бути, якийсь етнос (генетична група), яка була рушійною силою того процесу об'єднання людських груп та створення могутньої імперії на чолі з Римом.

На нашу думку, це були носії гаплогрупи R1b – нащадки далеких шумерів, нащадки атлантів-антів, нащадки народу, який три тисяч років до цього, вже мав досвід державотворення - Атлантиди – першої федеративної імперії Середземномор'я.

Саме вони географічно опанували всю Західну і частково Центральну Європу.

Шумери прийшли з теренів Азії. І цей факт пояснюється тим, що мова шумерів відноситься до тюркської мовної групи, також, наявністю «башкирського генетичного феномену» - залишкової плями на генетичній карті світу – високої концентрації носіїв гаплогрупи R1b у башкирів.

Та потрапили нащадки шумерів у Європу через Північну Африку, через Гібралтар.

Ця теорія - проникнення носіїв гаплогрупи R1b у Європу через Гібралтар, належить російському біологу-генетику Кльосову А.О., який вже тривалий час проживає у США.

(А.А. Клёсов «Шумеры – древние носители гаплогруппы R1b1b2 ?» // <http://aklyosov.home.comcast.net> ; Петр Золин «Гипотеза А.А. Клёсова о связях R1b и R1a» // http://ru.wikipedia.org/wiki/Генетическая_генеалогия.)

Опанувавши Малу Азію, Єгипет, Північну Африку (приблизно у 3200-3100 роки до н.е.) ця гаплогрупа розділилась. Після занепаду «Платонівської Атлантиди» (сер.3 тис. до н.е.) одна група антів-атлантів продовжувала жити у середовищі хатів (венедів) на теренах Малої Азії. У 7 ст. до н.е. ця група, через Кавказ, переселяється на терени сучасної України. Рух у Східну та Центральну Європу ця група антів (атлантів) почала разом з хатами (венедами) десь у другій половині 1 тис. до н.е. Українські козаки є нащадками саме цієї групи антів (воїнів) – атлантів (вершників).

Друга група антів-атлантів, ще у часи розквіту Атлантиди (кін 4- сер.3 тис. до н.е.), переселяється через Гібралтар на терени Іспанії та починає поступову колонізацію території сучасної Західної Європи. Таких груп переселенців, через Гібралтар, було кілька. Остання група, її ми називаємо «групою втікачів», переселилась після занепаду Атлантиди, та початку повстань місцевого населення у Північній Африці (особливо у Єгипті). Отже, шумери опанувавши Західну Європу, надавши більшій частині чоловічого населення свій генетичний маркер – гаплогрупу R1b, стояли і біля витоків творення латинської мови. Виникнення латинської мови пов'язується з виникненням Риму та Римської імперії, а її загибель – з занепадом цієї імперії.

Ми вважаємо, що латинська мова – мова творців майбутньої імперії почала творитись поступово, як мова населення Західної Європи ще у кін 4- сер.3 тис. до н.е. Підкоривши місцеве населення інших генетичних гаплогруп, шумери не змогли передати їм свою мову – мову завойовників. Вихованням дітей, у родин, де батько шумер (ант-атлант) одружувався на місцевій полонянці, продовжували займались жінки-полонянки.

Вони і зберігали мову генетичної групи своїх прашурів - попередників, «нехтуючи» мовою своїх нових чоловіків-завойовників. Часто народжувались діти від завойовника та полонянки, але сім'ї не створювались. Таким чином, отримавши генетичний маркер свого батька-завойовника, дитина (хлопчик) розмовляв мовою своєї матері – полонянки. Пам'ятаймо, що рух носіїв гаплогрупи R1b, був рухом не лише чоловіків – воїнів, але й – їх родин. Це був рух цілої етнічної групи. Та, все ж у спільну мову цієї нової людської спільноти – шумерів та автохтонів, яку ми називаємо «латиницею», попадали окремі слова шумерів. Переважно це були слова військової та релігійної термінології, окремі слова побутового призначення. За 3 тисячоліття, протягом яких, домінуючою залишалась одна і та сама генетична гаплогрупа – R1b (шумерська), виникла культурна і ментальна схожість поневолених народів Західної Європи.

Це було головною причиною швидкого утворення Римської імперії, швидкого розповсюдження латинської мови у ній. Латинські слова, яким ми знайшли мовні відповідники у сучасній українській мові, на наше глибоке переконання, і є словами батьків завойовників – шумерів (антів-атлантів). Але в цих словах є основи і венецькі, або ж, часто присутній вказівний займенник «то» (латинське - to) поряд з суто

шумерським вказівним займенником «це» (латинське - се). Це свідчить, що у шумерських сім'ях (антів-атлантів), які переселялись у Західну Європу, вже були присутні жінки з хатських (венедських) родин. Тобто, спільне життя шумерів і хатів сягає часів 4 тис. до н.е. Їх спільна історія проживання почалась на теренах Східного Сибіру. Про це може свідчити наявність хатського (венедського) вказівного займенника «то» у сучасних башкир – носіїв гаплогрупи - R1b. Башкири у наш час називають своє місце проживання – «Башкортостан». Наголосимо, що у латинській мові вказівний займенник «SE» має виконувати ту саму мовну функцію, що і вказівний займенник «CE» в сучасній українській мові. Як і у латині, так і в українській мові, часто ці займенники з'єднуються з основами слів: цеглина (це є глина), сонце (це сон (zonn) «сонце»), латинське serula – мало б відповідати українському визначенню – цебуля (суч. зіпсоване – цибуля) і так далі. Отже, в латинській мові є шумерські слова, як і в українській мові !!! У цьому мовному факті нічого дивного немає, адже, «анти», яких М.С. Грушевський вважав прашурами українців та «анти» Західної і Центральної Європи були прашурами одного народу - шумерського, носіями однієї і тої самої гаплогрупи – R1b. Тому мовні визначення у сучасних європейських мовах: антанта (військовий союз), курсант, лейтенант, ад'ютант, корвалант, інфант, комбатант, комендант, сержант драбант (військові звання), десант (назва підрозділу чисельністю десять воїнів), провіант (військові припаси), інтендант, маркітант, комерсант, ліверант (постачальники до війська), окупант, диверсант, гарант, дилетант, репатріант - емігрант (полонений воїн, що відпускається до дому), мігрант (воїн найманець), брігант (моряки), де «бріг» (бригантина) – корабель, тотожне визначенню з Криту – корібанти (моряки), консультант (воїн-вчитель), та інші, знаходять свої відповідники і у мовах українській, польській, чеській: арештант (полонений воїн), музикант (військовий музикант), ризикант (польське – «безстрашний воїн»), міліціант (при вимові часто приймає форму - міліціант)...

Нагадаємо читачам, що з мови шумерів визначення «ант» (воїн), «анти» (воїни), «атлант» (вершник), «атланти» (вершники). Християнська релігія запозичила повно слів релігійної термінології саме з шумерської мови та з мови малоазійських хатів, наприклад: «ангел», «месія». Про це автор змістовно пише в дослідженні «Історія людства протягом 58 тисяч років» (<http://www.ex.ua/79497450>)

Коли писалась праця «Атлантида – сторінки прадавньої української історії» (К., 2012), було помічено, що шумерських слів не так багато в українській мові: кух (риба) – кухар (первісне значення «рибак»), куховар (той, що готує рибу), кухня (місце для приготування риби), кухля (посуд для рибної юшки), година, гудити, гудок, год (російське) від гуд (віл), месія (той що сіє знання – вчитель), людина (одна особа, де шумерське визначення «лу»

(особа) і дин (числівник- «1»), лю+цифер (людина-ангел, який навчив людство системі рахунку, системі чисел («цифер», «цифір»)...

Але, ж цей факт має своє логічне пояснення, адже, і носіїв гаплогрупи R1b, серед сучасної української спільноти, десь більше, а десь менше: 2-18%. Вони і є далекими нащадками антив-атлантів – пращурів українського козацтва. Нагадаємо, з цього приводу, що і «Велесова книга» згадує про похід антив до Центральної Європи. Цей рух, з теренів сучасної України до Східної Європи, підтверджують і сучасні українські історики та археологи.

Вражало інше, що у сучасних європейських мовах, як і в латинській мові, такі шумерські слова, як «гуд» (віл), «ант» (воїн), «атлант» (вершник), «гудина» (час), «гуд» (рік), «кух» (риба), «лудина» (одна особа), «ме» (знання) мають зовсім інше фонетичне оформлення – не шумерське ! Наприклад, німецьке «фіш» (риба), хоч у німецькій мові і існує шумерське запозичення «кюхе» (кухня), тощо. Це і збивало з пантелику дослідника при визначенні нащадків шумерів (антив-атлантів). Та знайти раціональне, у цій філологічній плутанині, допомагає сучасне генетика. Отже, нащадками шумерів є, окрім частини чоловіків Східної Європи (українців, поляків, чехів...), переважна частина чоловіків Західної і Центральної Європи (Y-ДНК). Треба наголосити, що частина дослідників, помилково, називає гаплогрупу R1b – кельтською. Це нісенітниця, яка дивним чином, тиражується в інтернеті. Визначальною етнографічною ознакою носіїв гаплогрупи R1b є знак восьмикутної зірки – знаку Інанні (Іштар). Цей знак широко розповсюджений на пам'ятках давніх шумерів (антив – атлантів), також, у башкир (!!!), багатьох сучасних тюркських народів (за мовною ознакою), або – мусульманських народів (за ознакою віри). Цей знак є головним символом сина божого Гора та його матері – Богородиці («Бог _ Гор _ родиться, діво радуйся» - свідчить молитва наших пращурів !). Цей знак став головним символом у християнстві. Він не використовувався у мистецтві, яке відоме, як «кельтське мистецтво».

ISHTAR HOLDING HER STAR BEFORE SEX.

Ця зірка є календарним символом. Вона означає, що у восьмому місяці (десяти- місячного календаря наших пращурів) народився син божий Гор. Це трапилось 6000 років тому, у 4 тис. до н.е. День Народження Гора - 14 жовтня, а День Благовісті припадає на ніч з 13 на 14 січня. Про це і свідчить мозаїчне полотно перших століть нашої ери (octo – «вісім»). У давні часи Новий рік починався з Дня Благовісті. Цей день був першим днем першого календарного місяця у наших пращурів. Про це автор змістовно пише у дослідженні «Історія людства протягом 58 тисяч років». Ось чому на «Старий Новий Рік» українці ходять з цією зіркою, прославляючи народження сина божого ! Але, справжнє його ім'я – Гор, християнська церква постаралась приховати... Повертаючись до «тирренців-етрусків» зазначимо, що саме їх витіснили з Апеннінського півострова нащадки шумерів – будівничі Риму та Римської імперії – носії гаплогрупи R1b. Носії саме цієї гаплогрупи Y-ДНК є нащадками Гора – першого хлопчика, який мав цю генетичну ознаку.

Частина двадцять сьома
ТАЄМНИЦЯ ОБРАЗУ СВЯТОГО ХРИСТОФОРА

*Зображення голови коня на дишлі урартської колісниці
з розкопок Б.Б. Піотровського в Кармір-Блурі*

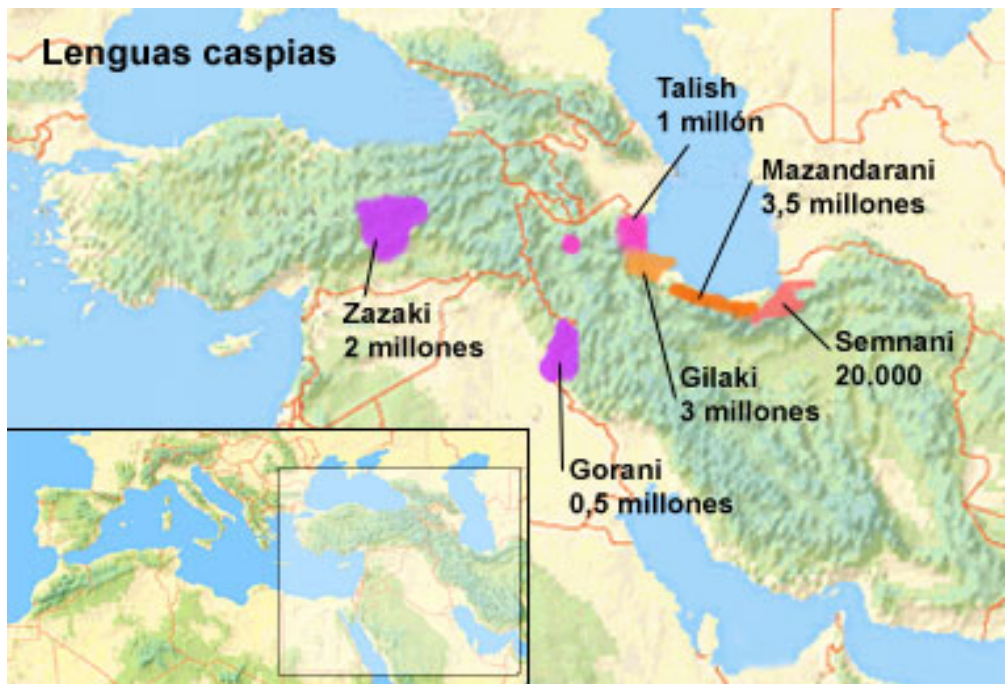
Встановивши, що етимологічним визначенням слова «Хор» (Гор) є поняття «сонце», що підтверджується фактами етнографічними (наявністю кругових народних танців у кількох десятків народів Європи, кількох народів Кавказу, лише в середовищі п'яти (!!!) народів Східного Сибіру), філологічними (наявність основи «хор» (гор) в словах «хоршид» [з іранської мови «сонце»], «ёхор» - танці якутів, евенків, бурятів, «хоро», «хоро-хоро», «хороводи», «короводи» - танці народів Європи та Кавказу), ми пригадали, що рух світила у давні часи люди пов'язували з конем. Наші далекі пращури вважали, що саме на коні переміщується наш бог, наш творець. Таку уяву з давніх вірувань запозичило і християнство, тому на іконах часто можна бачити богів на колісницях.

На останньому кольоровому зображенні з ікони бачимо Св. *Іллю* на колісниці, яка охоплена полум'ям. Знаючи, що з грецької мови *іллиос* означає «сонце», розуміємо, що на іконі демонструється рух сонця. Подібні зображення примусили нас уважніше придивитись до фонетичного оформлення слів з визначенням «кінь» у мовах народів світу. Нагадаємо, що етимологічне визначення слова в українській мові ми визначили раніше як «золото» - назву металу, за який наші пращури купували цих тварин у далеких прашурів японців. Було визначено, що фонема «кінь» з японської мови визначає поняття «золото», а тому слово «кінь», в мові наших далеких прашурів, є запозиченням, яке відбулось у 8-5 тис. до н. е. на теренах Східного Сибіру. Переглянувши фонему, які визначають поняття «кінь» в інших мовах, знайдено два приклади де основа «хор» (сонце) все ж присутня. Перше визначення з сучасної англійської мови – *horse* (**кінь**), інше – *osthors* (**кінь**) - з мови народу заза (закзаків) – індоевропейського народу, який проживає на східних теренах сучасної Туреччини. Багато хто вважає зазаків етнічною меншиною курдів, та науковці виділяють заза як окремий народ у складі курдів.

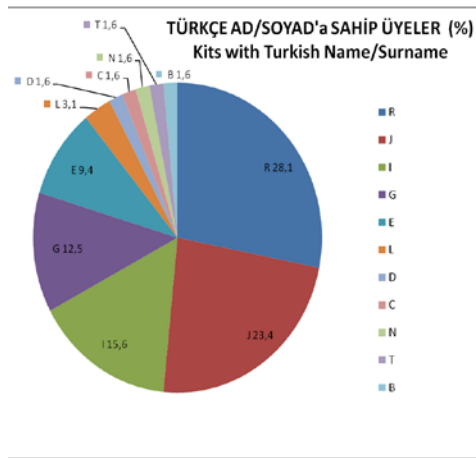
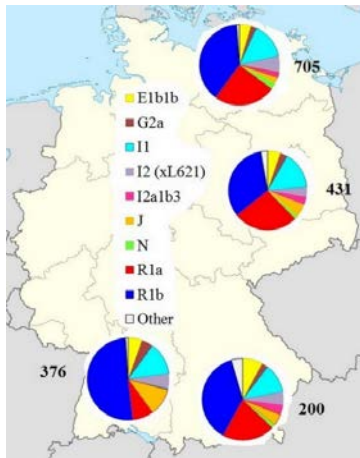

Знаходження другого відповідника просто приголомшило, адже, основа «**ост**» з німецької мови означає «**схід**», а з цього випливає, що складне слово «**osthors**» має означати (і означає (!), у чому ми переконані) поняття – «**схід сонця**» (**кінь**). Читачі можуть задати питання: «*яким чином, те німецьке «ост» опинилось у мові одного із народів сучасної Туреччини?*». Перед тим, як дати змістовну відповідь, задамо зустрічне питання читачам: «*А, яким чином в сучасній українській мові опинились цілком німецькі, у сучасному розумінні, фонемі «**zonn**» (сонце) у слові «сонце» чи «**ei**» (яйце) у слові «**яйце**»?». Ці приклади є свідченням того, що ці нібито сучасні «*німецькі*» слова виникають не в мові носіїв гаплогрупи R1a чи R1b (Y-ДНК), які є наявні в сучасних українському чи німецькому суспільствах, а в мові їх попередників – носіїв гаплогрупи R1 чи R, у середовищі яких, у 12-4 тис. до н. е., формувалась мова майбутніх українського та німецького етносів. Зверніть увагу на структурне співвідношення гаплогруп (Y-ДНК) у народу заза:*

S3=3,7% (**прийшла група, про це свідчить малий відсоток, хоча виникає у 24 тис. до н. е.**)
 G=3,7% (**прийшла група, виникає у 8 тис. до н. е.**)
 P=3,7% (**прийшла група, виникає у 12 тис. до н. е., є «батьківською» для R та R1**)
 F=7,4% (**прийшла група, про це свідчить малий відсоток, хоча виникає у 20 тис. до н. е.**)
 E1b1b1a=11,1% (автохтони)
 R1=11,1% (**прийшла група, виникає у 4 тис. до н. е.**)
 R1a1a=25,9% (**прийшла група, виникає у 4 тис. до н. е.**)
 I=33,3% («трипільці» - умовно автохтони, бо прийшли дуже рано на терени Туреччини)

Порівняйте з даними з Німеччини, де гаплогрупа R1a=18%, R1b=39 (прийшли групи), I=24% (автохтони), E=6%

У читачів може виникнути наступне логічне питання: чому немає відповідності у фонетичному оформленні таких понять як «horse» (*кінь*) та «sol» (*сонце*) в сучасній англійській мові? Перше слово (*horse*) є для автохтонів Англії запозиченням від завойовників – носіїв гаплогрупи R1b – нащадків шумерів (антів-атлантів, брігантів), а друге (*sol*) словом з «материнської мови» автохтонів острова. Щось подібне відбулось і в мові пращурів українців, які запозичили від німецьких племен слово «*zonn*» (*сон-це*), хоча далекі пращури українців вживали власне слово - «*pa*», навіть «занесли» його до Давнього Єгипту. Про рідне слово, яке визначало поняття «сонце» в мові наших пращурів, свідчить значна кількість похідних слів: *робота, пора, вчора, ранок, з вечора, радуга, раз, зразу, одразу, раптом* та їх обмеженість у мовному вжитку, у випадку запозичення: *соняшник, сонячний*. На нашу думку, зазакі Туреччини є нащадками частини населення пізньохетських держав 12-8 тис. до н. е. Не меншим здивуванням для нас, хоча й очікуваним, було віднайдення мови, у якій фонема «хор» збереглась у лексемах, які визначають поняття часу, його вимірювання. Пам'ятаєте приклад з визначенням часу в українській мові, де слово «*пора*» (*час, вже час*), засвідчує, що наші пращури визначали час по сонцю (по «*Pa*»). Наведений приклад можна вважати універсальним, адже всі народи світу визначали час по сонцю. Тому подібні дослідження «порівняльного мовознавства» варто використовувати і для інших мов світу. А зараз розкриємо таємницю. Слово «хор», яке визначало час, його розрахунки за «хором» (сонцем) заховалось і збереглось у ... ЛАТИНСЬКІЙ мові. Наведемо приклади:

час – tempus, oris, n (vacuum ad aliquid; longo post tempore); tempestas, atis, f; aqua, ae, f; aevum, i, n; **hora**, ae, f; spatium, ii, n;
годинник – **horologium** [ii, n];
час – **hora** [ae, f]; tempus [oris, n];
+ в добру годину *auspicato (domum ingredi)*;
+ за часовою стрілкою (проти часової стрілки) *secundum (contra) horologii motum*;
часовий майстер – *horologiorum artifex [icis, m]*; **horologiarus** [ii, m];
добовий – *viginti quattuor horis*;
радісний – *candidus [a, um] (nox; hora; fatum; convivia)*;
у вечірні години прогулюватись *vesperthinis (horis)*;
по вечорам прогулюватись *vesperthinis (horis) ambulatum abire*.

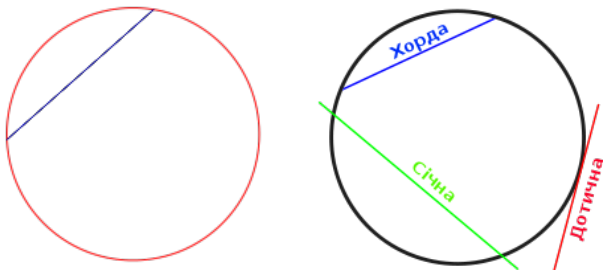
конина – *caro [carnis, f] equina*;
західний вітер *Favonius; Zephyrus*

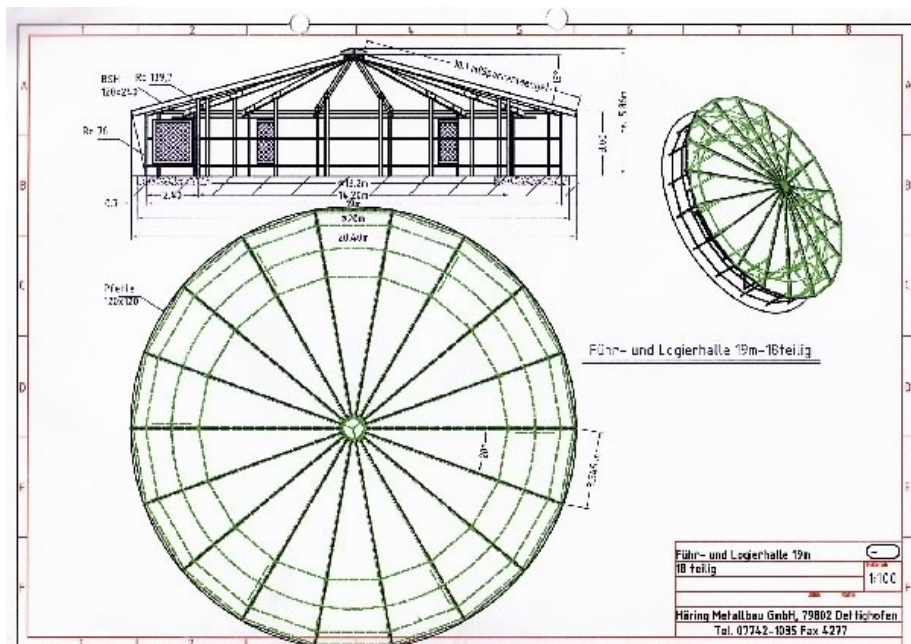
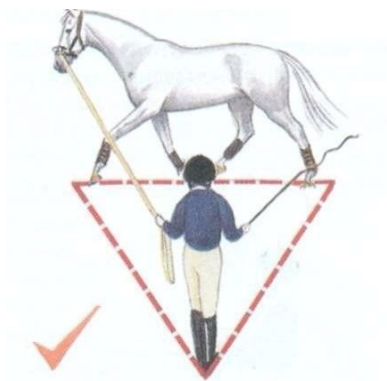
Два останні слова потребують додаткового аналізу, але безперечно варті уваги.

Так, *caro* можливо є зіпсованим *horo* – сонце (від *horse* – кінь-сонце), пригадаймо подібне псування в російській мові: *хоровод* – *коровод*, *хоругва* – *коругва*, *хто* – *кто*, *хрест* – *крест*, *хоро* – *коро* (*король*, *корона*, *короновать*, *корова*, *коровай*, *корж*, *коромысло* – фінський відповідник – *korento*, *корогод* [період времени], *с-коро* [время = сейчас], *коротать* [время]) ... Можливо, носії гаплогрупи (Y-ДНК) – N, які домінують на півночі Азії та півночі Східної Європи визначали поняття «сонце» словом «*коро*», яке є відповідником «*хоро*» у мові носіїв гаплогрупи R1b.

Латинське слово *Zephyrus* знаходить цікавий український відповідник у слові «*вихор*» (швидкий вітер), який асоціюється з конем (з *хорсе*) та поєднується з іранським словом «*horta*» (швидкий).

На наше переконання, слово «*хорти*», яке в українській мові визначає швидких мисливських псів для полювання на лисів та зайців, може визначати в алегоричній формі і швидких коней та їх вершників. Непрямими доказами існування у латинській мові слів з фонемою «*хор*» у визначенні «кінь» можуть бути слова: *hordeum* (ячмінь), *hordearius* (ячмінне мито, яке збиралось один раз на рік з незаміжніх жінок у фонд утримання кінського складу Римської армії), *cohors* (назва військового підрозділу Римської армії, сучасне – «*когорта*»), можливо, на початку визначало саме кавалерійський підрозділ), *horseradish* (в англійській мові «кінська редька» - «*хрін*»), *horseshoe* (англ. «кінське взуття» - «підкова»), *hortus* (ферма, фруктовий сад, виноградник, паркові зелені насадження, тощо, тобто, зважаючи на давні традиції Римського права можемо визнати етимологію цього слова наступним чином – «все, що мало власника» або «будь-які права на власність» знаходилося під охороною бога Хора (Гора) – захищалося законами божими – захищалося законами Хора (Гора). В українській мові слова: *город*, *огород*, *городити*, *загородити*, у сиву давнину, мали б означати теж саме – «все, що огорожене має власника» і охороняється законами божими – законами Гора – самим Гором, *horizon*, *horizontis* (горизонт – лінія, що поділяє циферблат навпіл, місце, де ховається сонце), *horoscopicus* (той, що вказує на час), *horrende*, *horrendous*, *horribilis*, *horrifer* (страшний, жахливий, приголомшливий; значення цих латинських слів має відповідати українському відповіднику – *гопе*), *hortamen*, *hortatio*, *hortor* (заохочення, схвалення; значення цих латинських слів має відповідати українському відповіднику – *гарпад*, російському – *хорошо*), *horda* на колі (відрізок, що з'єднує дві точки кола. Частина січної обмежена точками кола. Останнє поняття виникло завдячуючи назві коня – *horse* і певній специфіці та вимог до того, хто займався тренуванням коня). Спробуємо це продемонструвати. Під час тренінгу коня важливо контролювати саме дві точки на умовному колі, по якому рухається кінь: 1. «твар» (морда) – передня точка коня; 2. «круп» – задня точка коня. Ці дві точки і визначають фактично поняття геометричної хорди на колі. Хордою при навчанні коня називається «могузка», яку тримає тренер лівою рукою та «веде» коня.

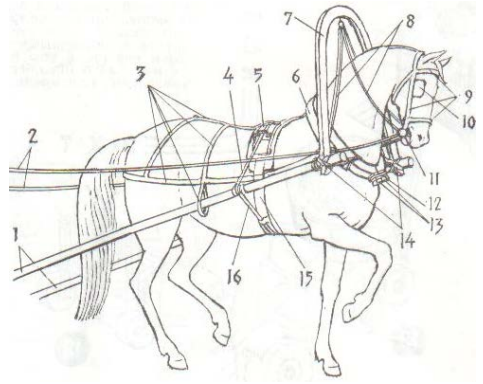

Знаючи значення фонем **хор(о) – кор(о) – гор(о) – «сонце»** та **«кінь-сонце»**, спробуємо встановити етимологію складного слова (дві самостійні основи) **«Коромисло»**. Лінгвіст Макс Фасмер називає це слово **«темним»**. Дослідники і сьогодні зазначають, що: «Зрозумілого тлумачення етимологічного визначення терміну «коромисло» сучасна лінгвістика не подає».

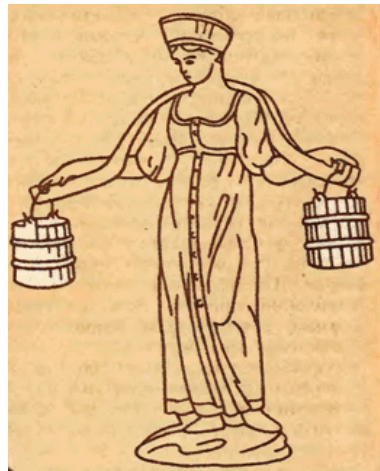
Білоруський відповідник - *каромисел*, фінський – *korento*, бурятський – *хоромисол*, угорський - *vízhordórúd*, *vízhordó rúd*...

Народні прислів'я у багатьох народів веселки (ра-дугу) часто називають «коромислом»: **«красное коромысло через реку повисло», «цветное коромысло на небе повисло»...** Вочевидь подібність форми *веселки* та *коромисла* дала підставу до таких порівнянь. Ми звернули увагу на ще одну річ, яку можна порівняти з **«ра-дугою»** (веселкою) та **«коромислом»**. Це теж **«дуга»**, але – **«кінська дуга»**. Порівняймо їх зображення. Це «кінська дуга».

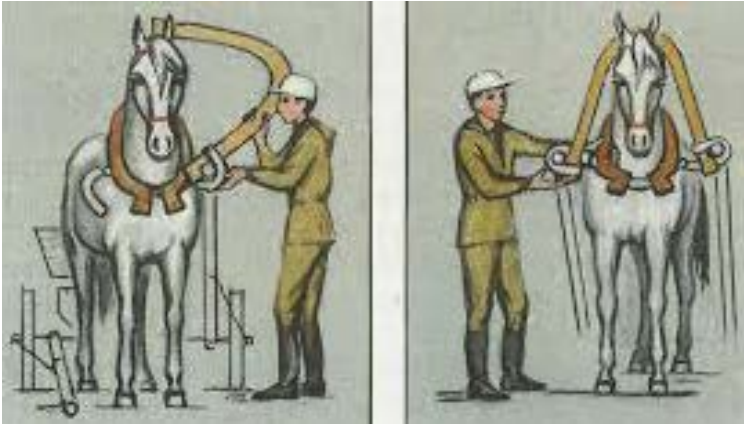

А це коромисло. Конструктивної різниці, як бачимо, немає. Його треба носити саме так, «на плечах», а не «на плечі». Фонема «*хоро*» («*коро*») можуть мати два визначення: «*сонце*» або «*кінь*», а друга фонема – «*мисло*» (укр.), «*миисол*» (бурят)... виключно одне – «*дуга*». Питання полягає лише в тому, як визначити етимологію слова «КОРОМИСЛО», як «СОНЯЧНА ДУГА» (РА-ДУГА) чи «КІНСЬКА ДУГА»?

На наше переконання, відповідь знаходимо у давніх народних традиціях. Дослідники відзначають, що існує традиція у деяких народів Азії під час свят чи весілля, жінка має принести чоловікові коромисло з відрами, не розплескавши води. У наш час ця традиція перенесена на рівень змагань між учасниками свята: напр., Сабантуй (Татарстан), весілля у Росії.

Що має означати ця традиція? Перед весіллям, майбутній чоловік, має «запрягти» («закоромислити», «захомутати») не свого коня, а дівчину, з якою бажає одружитись. Для цього він «одягав на неї «коромисло» з свого власного коня (кінську дугу).

Конструктивно, на кінській дузі є пази для упряжі, на які і закріплювались дужки відер. Опустивши руки на «коромисло» (кінську дугу) дівчина не тримала відра, а лише їх утримувала. Під час Сабантуя жінки не просто приносять воду на «коромислі», вони мають прибігти з водою, тим самим «перевтілюючись» у коня свого господаря.

Пригадаймо слова з української весільної пісні: «Несе Галя воду, коромисло гнеться, а за нею Йванко, як барвінок в'ється».

Вкотре прошу звернути увагу, що в центральній частині «коромисла» часто можна бачити восьмикутну зірку – Гора (Хора). Такі зірки бачимо на сидельцях козаків, їх амуніції (напр., часто зустрічаємо цей духовний та календарний символ наших пращурів на картинах з зображеннями козака Мамає).

Перед тим як заглибимось у таємниці образу Христофора, зробимо попередні висновки. Виявлені факти є важливими для нашого дослідження, адже підтверджують попередні висновки:

1. Слова «Хор» та «Ра» мігрували з теренів Східного Сибіру (5-4 тис. до н. е.) просторами Азії, потрапили до Давнього Єгипту (кін. 4 тис. до н. е.), а пізніше і до Східної Європи (7 століття до н. е. !!!).
2. Носіями слова «Хор» (Хоро) були носії генетичної гаплогрупи (Y-ДНК)-R1b, а носіями слова «Ра» та «Гор» (останнє, як запозичення) - були носії генетичної гаплогрупи (Y-ДНК) – R1a. Ці дві гаплогрупи виникають у середовищі їх спільної «батьківської» попередньої гаплогрупи - R1 у 4 тис. до н. е. Носіями слова «Коро» (як запозичення) були носії гаплогрупи (Y-ДНК)- N.
3. Знак «Хор» (Гор), про який ми вже писали як про знак бога Хора (Гора), вшановували народи на теренах Європи, Північної Африки, Закавказзя, Східної Азії з давніх часів, а християнське вчення виникає на теренах Вавилону лише у 7 ст. до н. е.
4. Імператор Римської Імперії Костянтин визнав знак Хора (Гора) як державний, а отже, він не визнавав ніколи християнства, про що завжди наполегливо заявляють очільники цієї церкви. Цей знак у Європу був принесений з Єгипту. У давньоєгипетському правописі голосні не пишуться. Отже слово ХОР буде записуватись як ХР.

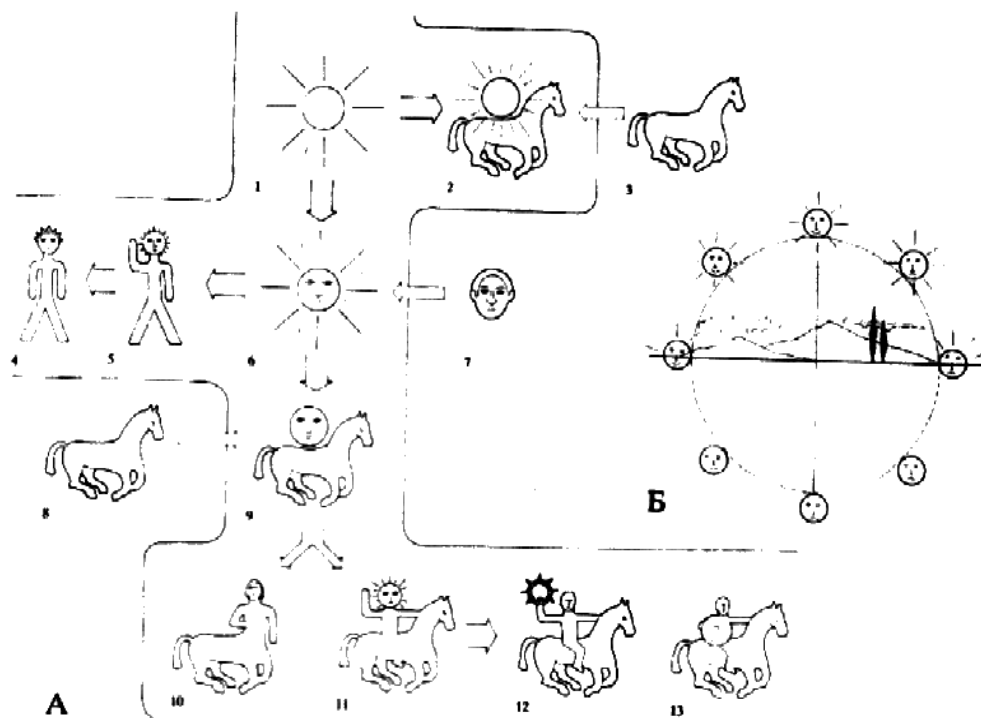
5. Пояснення, що знак «Хора» (Гора) означає перші дві літери слова «Христос», є облудливим і нікчемним. Отже, цей знак не може бути символом Християнства.
6. Це свідчить про одне. Облудлива віра не може бути вічною. Вона має впасти. Має відбутись духовне відродження народів світу, які потрапили під кабалу

християнства. Каталізатором до цього відродження будуть ЗНАННЯ, які отримає людство протягом ближчих 100 років.

З часом слово Хор (Гор) з визначенням «сонце» (світило) набуває нових додаткових значень «бог - сонце», «кінь - сонце», «вершник на коні»... Про все це змістовно і обґрунтовано пише відомий югославський (македонський) дослідник Нікос Чаусідіс. (*Никос Чаусидис* Старинные образы южных славян // <http://nivjezha.narod.ru/Liki.htm>)

Ми продемонструємо читачам лише кілька таких прекрасних аналітичних таблиць цього науковця.

Табла LIX

Табла XXVI

1

2

3

4

4a

5

8

11

6

9

12

7

10

13

Табла LXX

Табла LXXI

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Наші пращури вважали, що саме кінь переносить свого володаря до Бога. Коли гинув воїн, мав померти і його вірний помічник – кінь. Після смерті їхні душі, злившись, неслись на зустріч з Богом. Категорія «Воскресіння» у християнстві запозичена з віри дохристиянської. Вона дає надію на вічність життя, на воскресіння після смерті і полягає в перенесенні душі померлого з земного світу у світ позаземний – божий світ. Ці функції і виконує кінь, як вважали наші пращури. Науковцям відомо безліч захоронень вершників з кіньми. Над могилами насипався земляний курган.

Цей довгий вступ був потрібний нам, щоб приступити до розгляду загадкового, багато в чому незрозумілого для сьогодення образу Святого Христофора. Спочатку наведемо офіційну довідку про нього, а лише після неї почнемо розмірковувати разом з читачами над таємницями Христофора. Отже, цитуємо один з матеріалів Вікіпедії (Інтернет-ресурс).

Історична недостовірність

**Ікона Св. Христофора
з Афінського музею**

Свіяжськ. Фреска. Св. Христофор

Шанування в католицизмі цієї неймовірної постаті різко критикувалося Еразмом Роттердамським у «Похвалі глупоті».

День поминання Христофора був знижений Ватиканом до рівня місцево шанованих свят у 1969 р. через нестачу реальних свідчень про його існування. Але всупереч поширеній помилці, Христофор не був деканонізований, він все ще залишається святом католицької церкви.

Хоча збережені свідчення про його життя переплітаються з розповідями про чудеса та явища, які погано сприймаються сучасною історіографією, все ж до нас дійшло достатньо інформації, щоб спробувати намалювати картину його життя, прийнятну для сучасної людини. Перше, на чому спотикаються сучасні Кетувім – це згадка про те, що Христофор був собакоголовим людоджером. Дану інформацію необхідно розглядати з точки зору того факту, що ці свідчення про Христофора дані його сучасниками.

А для греко-римсько-перської ойкумени тієї епохи практика описувати всіх людей з «нецивілізованого» світу як людоджерів, з звіриними частинами тіла (або навіть ще більш дивно) була дуже поширена, навіть якщо іноді використовувалася і метафорично. Пізніші покоління могли сприйняти цю метафору і гіперболу як факт. Оповідання про собакоголових людей почасти зустрічаються в оповідках про мандри в античності та середньовіччі, починаючи з Геродотового опису Скіфії.

Розглянута персона, як свідчить легенда, належала до військового підрозділу, що складався з марматанців (*Marmaritae*). Це плем'я було незалежним народом Мармаріки (сучасна Лівія), яке відтіснили до кордонів після римської колонізації. Як людина з прикордонного племені він міг (в межах образної мови того часу) бути описаний, як собакоголовий. Різноманітні дива, що приписують йому східні легенди – звичні атрибути життя святих перших сторіч християнства. Нарешті, твердження, що він був убитий в Антіохії, і його тіло було відвезено єпископом. Христофор не міг бути страчений на 4-му році правління імператора Декія, оскільки той правив лише два роки. Можливо, все це відбувалося під час правління імператора з іменем, подібним за звучанням Максиміна Дазі, тоді смерть святого припадає на 308 р.

Щоправда, інформації про відвідування імператором Максиміном Антіохії не збереглося, до того ж, ймовірно, інформація про страту Христофора за особистої присутності цезаря – пізніша вигадка. На жаль, нічого з цих фактів не дозволяє його ідентифікувати як фактично існуючу людину. Грецькою його ім'я значить просто «той, що несе Христа», і в східній традиції це співвідноситься з готовністю цього святого «нести хрест» – часта метафора для звернення до християнства.

Його поганське ім'я *Reprebus* – це просто «зацькований, поганий», так що сама історія його хрещення іншим ім'ям у двох словах зводиться до примітивного: «погана людина, що стала християнином». До того ж, могили святого Христофора ніде не згадано, що досить дивно для мучеників. Було припущено, що Святий Христофор – це та ж людина, що й коптський Святий Мена (*Reprobras*), чия могила IV ст. відома. Але жодних інших достовірних деталей і прямих зв'язків між ними немає.

Православна традиція описує його як людину величезних розмірів і страшної поведінки. Христофор був канібалом з кіноцефалією (головою пса замість людини), як усі з його племені марматів (лат. *Marmaritae* – вважається, що це було берберське плем'я з Кіренайки), що був взятий в полон у північній Африці.

На багатьох православних іконах він зображується з головою пса. Православний гімн в день прославлення Святого Христофора – 9 травня – подає опис і деталі про святого і легенду про обличчя пса: Христофор, Великий Мученик (Контакіон Тон 4):

«Твоя будова була вражаючою і твоє обличчя жахаючим. / Ти добровільно зазнав травми від свого народу. / Мужчини та жінки намагалися розбудити в тобі вогні пристрасті, / але замість того вони послідували за тобою до твого мучеництва. / Ти є нашим міцним захисником, о великий мученик Христофор!»

(<https://uk.wikipedia.org/wiki/%>)

«Святий Христофор Псеглавець довгий час шанувався Православною Церквою, і лише на московському соборі в 1667 році він був заборонений. Але старообрядницька церква досі шанує цього святого, та ікону з його зображенням можна і сьогодні побачити в московській старообрядницької церкви Покрова».

Один з російських дослідників подає досить цікаву інформацію про ставлення Російської Православної Церкви до цього Святого: «В Константинопольском синаксарии указывается, что собакоголовый облик святого следует понимать не буквально, а символически, как состояние грубости и свирепости во время пребывания его язычником.

Песий вид святого в славянском Прологе отвергается, а прп. Никодим в Синаксаристе дает ему только безобразный вид. В 1707 году Синод Русской Православной Церкви подтвердил решения Большого Московского Собора 1667 года о запрете изображений "противных естеству, истории и истине", в т.ч. изображения Св. Мученика Христофора с песьей головой. Против звероподобных изображений Мученика Христофора высказывался Святой Димитрий Ростовский. Святой Священномученик Арсений (Мацевич), также выступал за исправление икон святого и за создание новых "по надлежащему с человеческою главою... дабы вместо Христофора песия главы не почитать».

В іншому дослідженні відзначається: «Ікони Христофора «с псячою главою» разом з деякими іншими «сумнівними» іконографічними сюжетами були офіційно заборонені розпорядженням Синоду від 1722 як «противні естеству, історії і самій істини».

Після заборони Христофор зображується антропоморфно, в образі воїна. Відомі переписані зображення із замальованою собачою головою. Старообрядці продовжували (і досі продовжують) вшановувати Христофора-кінокефала, а заборона «панівної церкви» лише підтвердила і посилила це шанування. Свіяжска іконописна традиція зображує Христофора не з собачою, а з кінською головою. Більшість старовинних зображень з псячою головою Христофора було знищено або записано.

Крім фрески в Успенському монастирі міста Свіяжска, існує фреска у Макаріївському монастирі, а також в Ярославлі у Спаському монастирі. Ікони Христофора збереглися у Череповці (художній музей), у Ростові Великому, а також у Пермі. Ікону Святого Христофора з псячою головою можна побачити у Московській старообрядницькій церкві Покрова, у Московському Кремлі (Архангельський собор), в Третьяковській галереї. Збереглися також скульптури, одна з яких зберігається у соборі Паризької Богоматері.

Більшість подібних ікон було знищено в період іконоборства. З XVIII ст. Христофор зображується лише в образі людини». Продемонструємо ряд загадкових образів Святого Христофора з ікон та фресок. На одній з ікон голова Христофора схожа на кінську, на іншій – на псячу, десь – на голову коня з орлиним дзьобом. Та чомусь майже всі дослідники за стародавньою церковною традицією називають його: «Христофором псеглавим», «Христофором с песьей головой», «Христофором псеголовцем».

Єгорівський красзнавчий музей. Святий Христофор

Володимиро-Суздальський музей, ікона поч. 20 ст. Святий Христофор

Череповецький художній музей, Св. Христофор

Мученик Христофор, 16 ст., фреска Раїфського Богородицького монастиря ікона, 17 ст.

**Св. Стефан та Св. Христофор
грецька ікона 18 ст.**

**Зображення Св. Христофора на
іконі з апостолами**

Св. Христофор, ікона старообрядців

**Мч. Христофор, друга пол. 17 ст.,
ікона музею Ростовського Кремля**

**Ікона Мученик Христофор, 18 ст.
Державний музей історії релігії,
Санкт-Петербург**

Свяжськ, фреска, Св. Христофор

**Св. Христофор, ікона Покровського
кафедрального собору
Рогожської Слободи, кін.18 ст.**

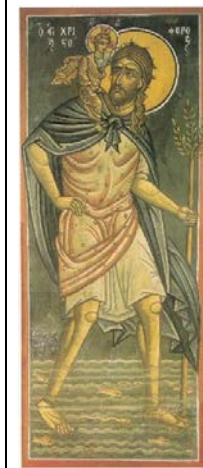
Продемонструємо ікони християн-католиків. Дехто вважає, що такий образ міг бути запозиченим православними та католиками один у одного. Починають з'ясувати, хто у кого запозичив. Та все це марно, бо джерела появи образу Св. Христофора у християнстві спільні, і вони сягають часів дуже давніх. Що ми зараз і доведемо.

Подивіться уважно, як Християнська Церква змінювала цей образ. Спочатку посадила на плечі тварини Ісуса Христа і назвала тварину «Христофором» («той, що несе Христа»). Пізніше змусила «Христофора» змінити зовнішність на людську, знявши утаємничену «маску» тварини. Що за цим приховується? Бажання Християнської Церкви позбутись тих дохристиянських проявів, які вона вимушено взяла на себе під час творення християнського вчення.

Наступне зображення 16 століття, подаємо без коментарів, адже підпис під ним говорить сам за себе.

Святой Христофор. Ярославль. Спас-Преображенский собор. 1563-1564 гг. Святой был изначально изображен с песьей головой: хорошо проступают черты головы собаки из-под написанного поверх нее человеческого лица.

STAROVE.RU

Деякі ікони «Христофора з псячою головою» зберігалися в церквах до кінця 19 ст. Так, у Ростовський музей потрапила ікона у 1883 році. Історія її знаходження наступна: «При огляді в серпня 1880 року єпархіальних церков Його Високопреосвященством у церкві села "Богородського в Осеку" була оглянута між іншим ікона мученика Христофора, у зріст людини, з головою тварини, а саме собачою головою. Владика зауважив притчу всю непристойність знаходження у храмі такої ікони і наказав її винести з храму».

Спробуємо навести кілька прикладів, які мають підтвердити, що прообразом християнського Христофора був звичайний кінь. Пам'ятаєте, що в Християнській Церкві багато Святих зображено з кінями чи на коні. Це Св. Єгорій (Гор-Хор) пізнішим образом якого став християнський Св. Георгій, це Св. Флор і Св. Лавр, Св. Микола, Св. Михайл, Св. Власій... Чому їх так багато?

Гор вбиває Сета
Копти, 7-4 ст. до Р.Х., Франція,
Музей Лувр, Париж

Св. Григор – Гор – Єгорій вбиває Змія
Українська ікона Св. Георгія (Гора)

Християнське віровчення у різних країнах, у різних народів, мало спільні витoki, тому мав би бути єдиний прообраз попередника християнському святому Христофору. Філологічний аналіз вказує, що таким образом міг бути лише образ Гора (Хора), який символізував і Бога (Сонце), і Бога на коні (вершника - воїна – захисника), і окремо його коня (помічника Бога-Сонця). Цю плутанину з великою кількістю господарів коня зробили очільники християнства, коли вирішили боротись з богом попередньої віри – Гором – Хором – Григором –Григорієм – Єгорієм – Єхором - Єгором (Сонцем).

Коли церковна метрополія надавала помісним церквам вказівку вшанувати нових покровителів кінських свят, то населення та представники помісних церков часто обурювались та виступали проти таких нововведень. Так, наприклад, українські козаки казали: *«Не козакувати Миколі - бо в нього не буде коня ніколи»*. Цим самим засвідчувалось, що козаки не визнавали Св. Миколая за свого покровителя. Досліджуючи житіє Св. Флора та Лавра, російські дослідники наголошують:

«В XVIII веке церковные власти стали запрещать изображения Флора и Лавра с лошадьми. Так, святитель Димитрий Ростовский, собиратель житий святых, в «Розыске о Брынской вере», написанном в 1709 году, восстает против нелепого, с его точки зрения, обычая изображать «святых мученик Флора и Лавра с лошадьми, яже суть небылица». Он прямо замечает, что в повествовании об этих угодниках решительно нет никаких положительных данных для выше указанных народных верований и обычаев. Указом от 21 мая 1722 года Синод запретил «образ Флора и Лавра с лошадьми и конюхами, с надписанными над последними вымышленными именами».

За народними традиціями багатьох народів світу у дні цих святих відзначають і «кінські свята». У такі дні коні відпочивають, їх водять купатись, навіть до церков на освячення, тощо. Для нашого дослідження є дуже важливим повідомлення, що у Давньому Римі цей день відзначали 15 жовтня. Порівняйте з українським святом 14 жовтня, значення якого ми визначили, як День Народження Гора!

На терени Західної Європи, як і Східної Європи, ці культові традиції принесли «атланти» (вершники) – шумерські воїни та їх нащадки – носії гаплогрупи (Y–ДНК) – R1b.

День Св. Єгорія (Георгія) – відзначають двічі на рік: **23 квітня** (6 травня) та 26 листопада (9 грудня). Науковці від Церкви роблять цікаве і важливе для нас повідомлення: «Перший день вшанування св. Георгія був встановлений в епоху раннього християнства в пам'ять про його мученицьку смерть, за переказами, через усікновення голови. Другий день пам'яті, осінній, є встановленням російської православної церкви. У цей день у 1051 р. Великим Князем Київським Ярославом Мудрим, який отримав при хрещенні ім'я

Георгій, і митрополитом Іларіоном було скоєно таїнство освячення храму Св. Георгія в Києві»

Цікавим для подальших наших досліджень може виявитись і фіксація факту шанування Св. Христофора (коня) у світі. Чому? А тому, що день смерті воїна (господаря коня) визначав і день смерті його вірного помічника – коня.

День пам'яті мученика Христофора: у православному календарі – 9 (22) травня, у католицькому календарі – 24 липня (Німеччина, Литва), 25 липня (Італія), у євангелістському – 24 липня.

З іншого джерела «Пам'ять святого Христофора та інших святих мучеників, з ним постраждалих, святкується в Кіпаріссі - місцевості в Константинополі - в день його кончини, близькому до дня кончини святого великомученика Георгія. Згідно з актами мученика день його кончини все найдавніші календарі, східні і західні, відносять до **23 квітня**».

Таким чином, бачимо, що день смерті Христофора (коня) 23 квітня співпадає з днем смерті Георгія (Гора).

Це дозволяє нам зрозуміти значення іншого великого свята – Пасхи – Воскресіння господнього, яке має бути неперехідним святом і відзначатись саме 23 квітня. У Хетській державі (2 тис. до н.е.) це свято називалось «Пасхулас». Науковці зазначають, що цей день хети вшановували «сонце», а отже, хети вшановували «Гора» / «Хора».

Нагадаємо, що таким іменем називалось не лише світило, таким іменем називали дітей. 23 квітня є днем смерті та воскресіння реального чоловіка Гора – Сина Божого – першого хлопчика, який мав генетичний маркер свого батька – Бога. Цей маркер визначив Гора, як першого чоловіка на Землі, який мав гаплогрупу (Y-ДНК) - R1b. Цей хлопчик народився у 4 тис.до н.е. на теренах Східного Сибіру.

Саме наступні покоління – нащадки Гора – шумери (анти, атланти) і завоювали Західну і Центральну Європу у 3 тис.до н. е., що засвідчує сучасна генетика. Таким чином, використовуючи слово «Гор» (Хор) у висвітленні питань релігії та історії, треба чітко розмежовувати поняття «Гор» (сонце – світило) та «Гор» (ім'я Сина Божого та пізніші імена хлопчиків, яких називали в честь Бога та Сина Божого). Християнська Церква, посилаючись на Біблію, хибно пов'язує свято Пасхи з виходом іудеїв з Єгипту. 23 квітня є Днем Воскресіння Гора (Хора, Григора, Григорія, Єгоря, Єхорія, Єгора, Ехора). В цей день душа коня і душа його господаря відлетіли до нашого Творця. Отже, «День Вознесіння Гора» є і «Днем Воскресіння Гора».

А тепер подивіться, з ким поєднані образи цих християнських патронів (Св. Георгія, Св. Лавра і Флора та інших) на стародавніх зображеннях. Це зображення найдавніше, теракотова ікона з Македонії (Вініка), яка датується 6-7 ст. н. е. Ми бачимо Св. Георгія і його вірного помічника - «Христофора-коня». Зверніть увагу, що обидва списами вбивають змій. Цей сюжет подібний до сюжетів на римських монетах, які ми вже розглядали раніше. Символ нової віри – «хрест» зверху, символ старої віри – «сонце» - знизу. На монетах, як пам'ятаємо, «хрест» протиставлявся знаку «Хор» -

На іншій іконі з Пермі (1888р.) бачимо Св. Флора і Лавра з конем – «Христофором».

Таким чином, Христофор не пес, а кінь! І це історичний факт!

Дехто з дослідників, шукаючи пояснення появи такого незвичного образу в християнстві, кидає погляд на Давній Єгипет, вбачаючи паралелі між Христофором і єгипетським Анубісом - «шакалом»: «Окрім дослідники вважають, що існування такої дивної для православної віруючих ікони, на якій святий зображений з собачою головою, пов'язана з діяльністю коптів-єгиптян, які увірували в Христа. Як відомо, жителі цієї країни в ранні часи були язичниками, поклонялися безлічі богів. Ці ідоли часто зображувалися з головою птиці, кішки, коня і т. д. Образ святого Христофора поєднав у собі риси православної віри і відгомін язичництва. Цьому теж є своє пояснення: копти, бажаючи поширити християнську релігію на єгипетській землі, носили з собою ікону святого Христофора. Таким чином, перехід від ідолопоклонства до істинної релігії для південних жителів був набагато легшим».

Так, та не так.

Справді, відповідь на таємничий образ Христофора ми знаходимо у Давньому Єгипті, але прообразом Христофора був не Анубіс, а один з «дітей Гора» (Хора) - Дуамутеф. Тобто, попередником християнського «Христофора-коня» був кінь – «Дуамутеф». На зображенні з папірусу бачимо Дуамутефа розфарбованим у незвичний для нього коричневий колір. Найчастіше його зображують чорним (!!!). Він стоїть другим зліва. Це зображення найбільше схоже на коня, ніж на собаку (шакала-Анубіса).

Він є одним з чотирьох дітей Гора, які завжди брали участь у похованні померлого. Науковці зазначають, що зображення Дуамутефа подібне до зображення Анубіса, при цьому акцентують увагу на тому, що Дуамутефа найчастіше розмальовують чорним кольором, як і Анубіса. Прошу запам'ятати це повідомлення про «чорний» колір. Це допоможе нам з'ясувати дохристиянське ім'я Христофора – *Репрев* (грец. *Ρεπρέβος*; пор. лат. *Reprebus* (за офіційною думкою, «знехтуваний», «засуджений»). Часто за кольором коня визначають самого коня. Наприклад, слово «вороний» означає поняття «кінь», а насправді «чорний кінь», адже «вороний» вказує на окрас тварини – «чорний, як ворон».

Так само в сучасній німецькій мові слово «*Rappe*» означає поняття «вороний» (чорний!!! / інколи – темно-сірий?). «Знову німецька мова!», зауважить читач. Так, ми ще повернемося до слова «*osthors*» (кінь), яке віднайшли у мові народу заза, акцентуючи увагу на основі «*ost*» (схід).

Дослідники зазначають:

«Качественную (мировоззренческую) специфику немецкого языка в области внутренних форм слова Л. Вайсгербер демонстрировал, в частности на примере обозначения разных видов лошадей: «...словарь языка позволяет здесь прийти к видению объекта с различных точек зрения ... лошадь (Pferd), рассматриваемая с точки зрения важного цветового признака, превращается в белого коня (Schimmel), вороного (Rappe), рыжей масти (Fuchs) и т.д., с точки зрения пола – в жеребца (Hengst), кобылу (Stute) и т.д., с точки зрения ценности – в коня (Roß) или клячу (Mähre)» (4;78-79).

Rappfalbe – мышастая масть

(темно-сіра?)

Rappschimmel – вороно-чалая масть

(чорно-матова?)

Rappwindfarben – с еребристо-вороная масть

(сріблясто-чорна!)

Таким чином, ми з'ясували справжнє значення дохристиянського імені Христофора (греч. *Ρεπρέβος*; ср. лат. *Reprebus*) – «кінь», навіть більше – «чорний кінь».

Відкинувши грецьке закінчення –ос та латинське –ус, залишається подвоєна основа «*rep*» (*Rapp* – чорний). Подвоєння вказує на посилення ознаки «*rep-rep*» (чорний-чорний, дуже чорний). Відзначаємо, що при вимові кінець другої основи псується, що і зафіксовано у грецькому та латинському варіанті правопису (*n-b*). Сучасна фонема «*a*» у давні часи вимовлялась «*e*», подібно тому, як давнє тюркське (шумерське) слова «*мейдан*» в наш час псується у вимові народів Європи «*майдан*». Український науковець Масалова К.Ю. зазначає: «Щодо особливостей зображення кожного окремого бога, то Дуамутеф найчастіше зображується із чорною шкірою обличчя, рідше – його шкіра не зафарбована, і в одному випадку (5) його шкіра зафарбована світлим кольором. Його перука найчастіше заштрихована вертикальними смугами, у декількох випадках (7, 10, 14) – не зафарбована; в папірусі 5 вона чорна, в папірусі 26 – заштрихована діагональними лініями; у двох випадках (22 та 35) колір встановити неможливо (через монохромність фотографії поліхромного папірусу), тому нам відомо лише те, що її колір темний.»

(Крістіна Юріївна Масалова, аспірантка Інституту Сходознавства імені А. Ю. Кримського НАН України – КОМПОЗИЦІЙНО-ТИПОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ СЦЕНИ З СИНАМИ ХОРА ТА «ПОХОВАННЯМ ОСІРІСА» 17-Ї ГЛАВИ КНИГИ МЕРТВИХ У ПТОЛЕМЕЇВСЬКИЙ ПЕРІОД (частина перша))

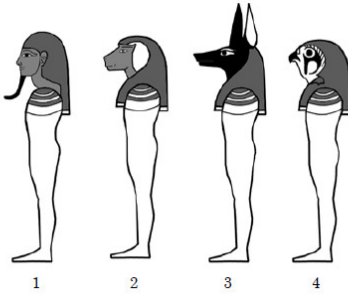
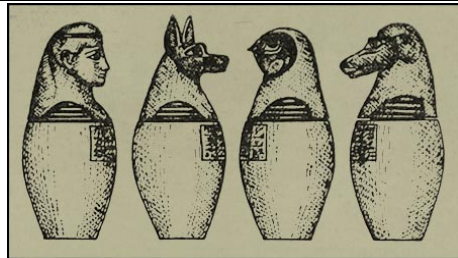

Рисунок 105. Чотири Суцності на Суде Осириса
(фрагмент рисунка «Суд Осириса»):

- 1) Задня суцність (Амсет) с головой человека;
- 2) Правая суцність (Хапи) с головой обезьяны (гамадрила);
- 3) Левая суцність (Дуамутеф) с головой шакала;
- 4) Передняя суцність (Кебексенуф) с головой сокола.

Продемонстровані чотири фігури називаються «дітьми Гора» та «тими, що знаходяться поруч з господарем Гором». Ми їх називаємо «помічниками Гора». Вони зображуються на посуді для зберігання внутрішніх органів померлого. Такий посуд називається канопи. При похованні забальзамоване тіло клалося у саркофаг, який ставили у поховальне приміщення, а канопи займали своє постійне почесне ритуальне місце у цьому приміщенні. Історичні джерела свідчать, що «дітей Гора» в поховальній кімнаті розставляє пес Анубіс – «охоронець приміщення».

Так, Дуамутеф – кінь стояв у східній частині, Кебексенуф – сокіл – у західній, Амсет – людина – у південній частині приміщення, а Хапі – мавпа-бабуїн – у північній.

Таким чином, кінь – *osthors* (схід сонця) стоїть там, де мав би бути – сході, адже саме на Сході сходить Хор (Гор) – «Сонце».

Назва «*Дуамутеф*» свідчить, що кінь пов'язувався не тільки зі Сходом, але й із Заходом, тобто, він переводив померлого у потойбічний світ, який називався «*Дуат*» – місце перебування двійників людей – «*друге Я*» – душ.

У пізніші часи на нижній частині канопа зображували і богинь-патронес тих «каноп-тварин» – *Ізиду, Нефтиду, Серкет і Нейт*, які будуть захищати померлого на Суді у потойбічному світі. Патронесою коня Дуамутефа була богиня Нейт. Вона виконувала ті ж функції, які пізніше мала християнська Богородиця Покрова – опікувалася воїнами. Її храм знаходився у місті Саїсі, символом Нейт було сходження сонця – вранішня зірка. З одного давнього тексту промовляє Нейт: «*Я даю змінитись ранку, я даю змінитись ночі – кожний день проходить у творенні захисту для Дуамутефа, який знаходиться всередині мене. Захист Осіріса – це захист Дуамутефа, бо Осіріс і є Дуамутеф*». Нагадаємо, що релігію Давнього Єгипту створила коаліція прийшлих народів: шумерів, хатів, лувійців, палайців... Перші – шумери (анти, атланти) були носіями гаплогрупи (Y-ДНК)- R1b, три інших народи були носіями гаплогрупи (Y-ДНК)- R1a. Шумери визначали поняття «Сонце» словом «Хор», яке три інших народи вимовляли, як запозичення – «Хор» або «Гор», маючи власне слово, яке визначало поняття «Сонце» – «Ра». А самі єгиптяни – місцеве населення – визначали сонце словом «Хапре» або «Хепрер». Тому можемо бачити і бога Гора з сонцем на голові, бачимо і бога Ра з сонцем на голові. Багато правителів долучали до своїх імен слово «Хор» (Гор) або Ра. Такою була ціла династія перших фараонів Давнього Єгипту. Отже, єгиптяни поклонялись сонцю – «Хору» (Гору), «Ра» та «Хепрі» одночасно. Щоб не було непорозумінь серед населення Єгипту, жерці створили образ спільного бога Ра-Хор-Ахти. Шумери (анти – атланти), хати, палайці, лувійці покинули терени Давнього Єгипту в кінці 25 ст. до н. е. (після 2460 р.). Отже, їх перебування у Єгипті тривало лише протягом 700-600 років. Релігійні уявлення та культури закладені цими народами зберігались у Єгипті тривалий час, до 7-6 ст. до н. е., часу проникнення туди греків та пізніше і римлян.

Суд Ра-Хор-Ахти (Ра – Хор – Ага) очолює Суд у потайбічному світі. Розпис скрині з канопами, 20 династія, Лувр, Париж.

**Жрець Ремпетмаа перед Ра-Гор-Ахти,
Стела із Лувра, Близько 900 р. до н.е.,
епоха 22 династії.**

**Музикант перед Ра-Гор-Ахти, 21-22
династія, 11-10 ст. до н.е., Лувр**

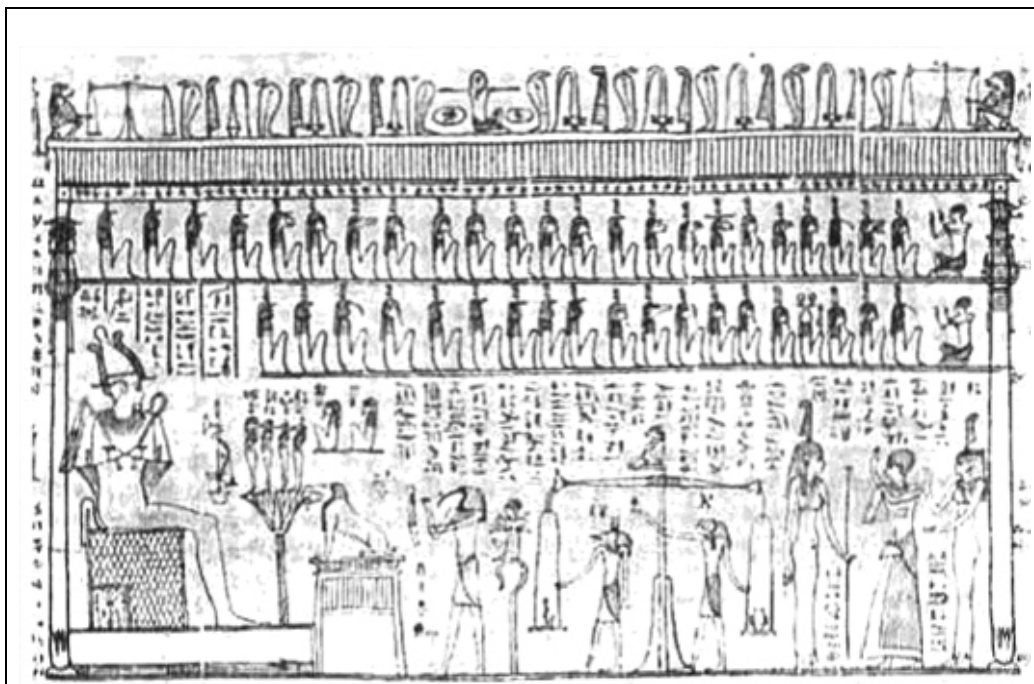

**Жрець перед Ра-Атум-Хор- Ахти,
20 династія, Лувр**

Науковці з історії Давнього Єгипту роблять важливе повідомлення:
*«Спочатку існувало інше уявлення - що Потойбічний Суд очолює Ра. Це уявлення
проіснувало до Птолемеєвого періоду, але користувалося значно меншою популярністю»*

**Суд Осіріса, малюнок з «Книги Мертвих» (Папірус Ані): 19 династія:
Британський музей, Лондон.**

Суд Осіріса, малюнок з «Книги Мертвих», Папірус писця Несміна, 4 ст. до н. е., Ермітаж, Санкт-Петербург

Зверніть увагу, як «*діти та помічники Гора*» стоять на лотосі перед новим богом Осірісом, а старий бог Гор (Хор) лише підводить до Осіріса померлого, тобто, знаходиться щодо нового бога у приниженому стані. Виявляється, що Осіріс – пізня фігура в пантеоні єгипетських богів. Він прийшов на зміну першому богу – Ра-Хор-Ахти (Сонцю-господарю).
Ім'я записане як: Ра (сонце) = Хор (сонце) – Ага (господар) - ти .

Чому культ Ра-Хора (сонця) «*користувався значно меншою популярністю*»? Тому, що це був культ привнесений ззовні, експортований у Єгипет, він був чужим для місцевого населення. Культ Осіріса був створений місцевими іудеями Єгипту, нащадки яких – пізніші християни – переробили його пізніше у культ Христа. Культ Осіріса виникає у Єгипті після того, як країну покинули завойовники – шумери, хати, палайці, лувійці, тощо. Нову релігію, з новим богом Осірісом, створили місцеві іудеї, використавши елементи попередньої релігії. Чому автор стверджує, що саме прашури іудеїв стояли біля витоків релігії в Осіріса? Тому, що християнська віра в Ісуса Христа запозичила основні постулати віри в Осіріса: твердження про щасливе життя після смерті для праведників та покарання смертю грішникам, було складено перелік гріхів, які у земному житті не повинен був чинити праведник (заповіді Божі), був закладений постулат про «непорочне зачаття», який у наш час має цілком наукове пояснення, тощо. Віра у загробне життя – головна догма християнства була запозичена. Тепер пригадаємо, хто стояв біля витоків християнства. Так, це була частина іудеїв з Єгипту, які принесли у Вавилон, де і зародилось християнство, попередню віру в Осіріса.

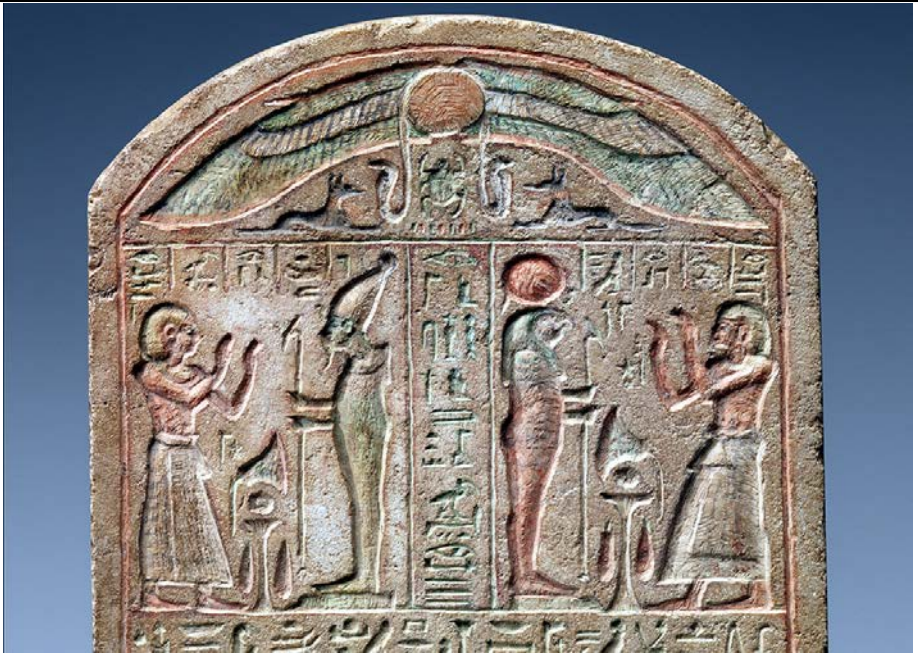
Про те, що через тисячоліття якась частина нащадків іудеїв продовжували вірити в Гора (Хора-Хорса) є згадка про Хорса («Хорс жидовин»), яка зустрічається в писемних староруських джерелах близько 10-13 ст. н. е.

Між вірами в одне та інше мав би бути певний перехідний період. Адже не буває такого, що вчора, лягаючи спати, народ поклонявся одним богам, а вставши з ранку, народ «прозрів» і, відкинувши стару віру, почав молитися новим богам. Такий «перехідний період» був і між часами язичництва та християнства у всіх куточках планети. Як правило, його називають періодом боротьби двох релігій. Такий період був і в Історії Давнього Єгипту. Продемонструємо цю думку історично-етнографічними джерелами.

Поховальні плити різні та сутність зображеного одна. Одні єгиптяни моляться Горі (Хору), а інші – Осірісу (поховальна стела, 7-4 ст. до н. е.). Цікавим є те, що до Гора душу померлого підводить пес Анубіс (!!!), до Осіріса – Тот.

Ця давньогипетська композиція, яка умовно ділиться на праву та ліву частини, нагадала автору інше зображення з давньоруських літописів – часів боротьби християнської віри з дохристиянською.

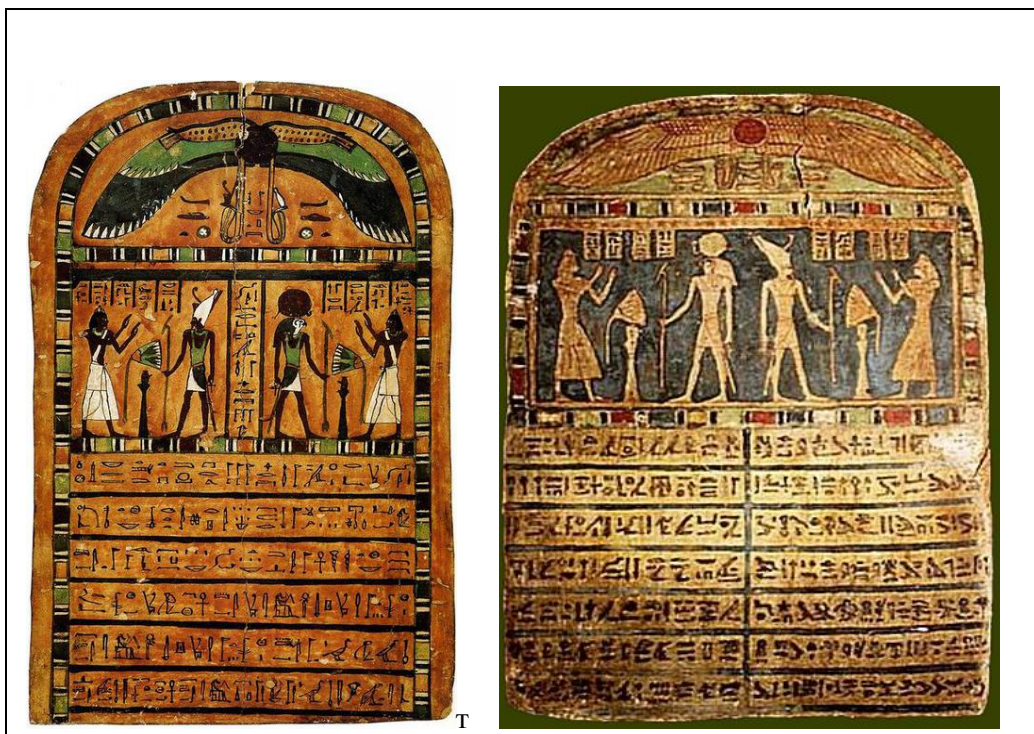

Ра-Хор-Ахти і Осіріс. Приб. 350-300 рр. до н. е.
Фрагмент стели. Метрополітен-музей, США

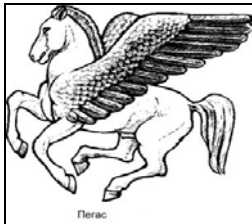
На цьому зображенні бачимо Гора на чолі своїх «дітей та помічників», які вбивають Сета. Нам видається, що в сюжеті Гор протиставляється так само Осірісу і Сету, як помічнику Осіріса. Це сюжет боротьби Гора і Осіріса – Сета. До цієї боротьби ми повернемося трохи далі. Пройшли століття... У пізніші часи: одні єгиптяни моляться Гору (Хору), а інші – Атону (Стела Анкхфенхонса, XXVI династія):

Науковці зазначають: «Існуюче в реальності єгипетське багатобожжя ніяк не сприяло централізації держави, підпорядкування підкорених Єгиптом племен, посиленню центральної влади. Фараон Аменхотеп IV, який жив у XIV ст., намагався провести

релігійні реформи з метою встановлення єдинобожжя. Він ввів новий державний культ, оголосивши істинним божеством сонячний диск під ім'ям бога Атона. Столицею держави він зробив місто Ахетанон (сучасне городище Ель-Амара) і сам прийняв ім'я Ехнатона, що означало «угодний богу Атону». Він спробував зломити могутність старої касты жерців і старої знаті: культу всіх інших богів були скасовані, їхні храми закриті, храмове майно конфісковане. Однак реформи Ехнатона викликали опір сильного і численного прошарку єгипетських жерців і виявилися недовговічними. Хоча культ нового Бога був пов'язаний з традиційним культом Сонця, він прийнятий не був. Наступники фараона-новатора не змогли скільки-небудь впевнено проводити його лінію і незабаром змушені були піти на примирення зі жерцями. Культ старих богів були відновлені, позиції жерців знову посилювалися».

З виникненням віри у Ісуса Христа, яка запозичила всі традиції у попередньої віри в Осіріса, бачимо «тих, хто перебуває поруч Гора», тобто, «дітей Гора» поруч з новим богом – Христом. Птах залишився птахом, людина залишається людиною, зображення мавпи-бабуїна перемальовується на лева, а коня - на тільця. Всі «дітей Гора» зображені на християнських пам'ятках, як ангели: з крилами. Складається таке враження, що ці давні єгипетські образи зазнали також псування християнськими іконниками. Порівняйте «тілця» з крилами на християнських зображеннях та коня з крилами – «Пегаса» – на «Стелі Метерніха».

Пегас

У пізніші часи Християнська Церква зробила все можливе, щоб прибрати образи 4-х «дітей Гора» – замінивши їх образами 4-х ангелів у людській подобі.

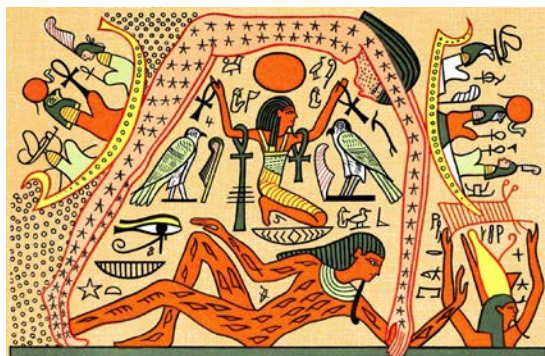
Таким чином, автор наполягає на власній гіпотезі, що прототипом християнського «Псеглава-Христофора» був один з дітей Гора, один з його помічників – Дуамутеф! Етимологічне визначення ймення наступне *«Двічі народжений Мут»*. Ймення складається з трьох складових: Дуа – Мут - (т)еф. Перше слово «дуа» означає *«два»*. Воно може мати різні значення *«двійник»*, *«другий»* тощо. Ця давня основа збереглась в сучасних словах: *дует* (двійко, двоє, пара), *дуель* («битва двоє»), навіть

більше – «битва двох богів», де «ель» з іврити «бог»), *дуелянт* («битва двох богів-воїнів», де шумерська основа «*ант*» (воїн) псується на «*янт*»; подібне псування: *міліціант* – *міліціянт*). Друге слово «Мут» є йменням єгипетської богині. Спочатку вшановувалась як богиня неба, що народила Сонце і що створила світ, про що свідчить епітет Мут – «Велика мати богів».

Що означає третє слово – «теф»? Воно присутнє у іншому єгипетському жіночому йменні «Тєфнут». Знаючи, що «Нут» є самостійним жіночим іменем іншої богині, ми припустили, що ймення має читатись: «та, що народжена Нут» чи «та, що народила Нут». Перевіривши класифікацію єгипетських богів бачимо, що «Нут» є дочкою «Тєфнут». Таким чином, основа «теф» в імені «Тєфнут» читається вірно: «та, що народила Нут», тобто, «мати Нут». Залишається правильно прочитати ймення Дуа-Мут-теф («двічі Мут народжений»). Про що йде мова в цьому філологічному визначенні коня – «Дуамутєфа»? Автор вкотре змушений зробити короткий відступ, без якого важко буде знайти відповідь на поставлене питання.

Обидві богині Мут і Нут згадуються в літературі як богині неба. На наше переконання, йдеться про одну й ту ж богиню у визначенні місцевого населення Єгипту – «Нут» (жінка, оголене тіло якої створює небосхил) та у визначенні завойовників – «Мут» - «Му – т(о)» (небесна корова). І в першому, і в другому випадку жіноче тіло Нут та тіло корови Мут вкриті численними зорями. По цьому уявному «небі» і плаває човен з Сонцем – Ра (Хор). У випадку з Нут човен пливе зверху, а з Мут – знизу. За легендою, молоко пролите Нут (Мут) створили зоряне скупчення нашої галактики – «Молочний шлях» (рос. Млечный путь, укр. Чумацький шлях).

НУТ

МУТ

Про богиню Нут (вона ж Мут) читаємо:

«Щодня проковтує зірки і сонце, а потім народжує знову (зміна дня і ночі). У Нут знаходяться тисячі душ. Була пов'язана з культом мертвих - піднімає померлих на небо і охороняє їх в гробниці».

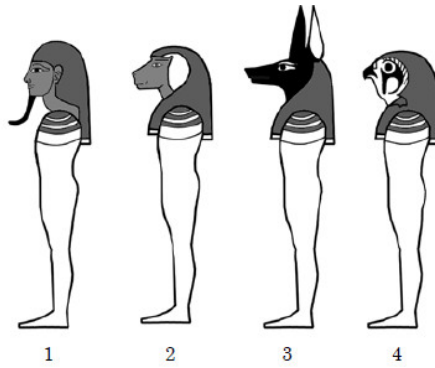
Отже, кінь Дуамутеф як символ сонця Гора (Хора), як «дитина Хора», допомагаючи батькові Хору рухатись по небу Нут (Мут), народжується двічі на добу. Таким чином, ми встановили, що єгиптяни пов'язували рух сонця – Хапрі (Хапре) з човном та небосхилом Нут, шумери – (анти-атланти) пов'язували рух сонця Хора (Гора) з конем, а хати, палайці, лувійці з рухом корови Му-т(о), або вола, звідси вочевидь і започаткована назва нашої галактики «Чумацький шлях» (чумаки їздили на волах). Єгиптяни порівнювали рух сонця по небосхилу з рухом човна по Нілу. Річка Ніл єгипетською мовою називалась Хапі, тому і сонце вони називали «Хапре» – «сонце Нілу» (Хапі + Ре, де «Ре» є зіпсованим запозиченням слова «Ра»).

В оазисі Ель-Фаюм (містечко Лахуні), у 100 кілометрах від Каїру, археологи виявили нещодавно (2010 рік) масштабне захоронення, яке складалось з 57 поховань. Багато з них чудово збереглися і мають 45 дерев'яних саркофагів. Найстарше з поховань датується 2750 роком до н. е. (період першої та другої династій). 12 поховань належать до часів 18 династії, представники якої правили у другому тисячолітті до н. е. Останнім фараоном цієї династії був Тутанхамон. Зображення Гора, Хатора і Амона знайдені у 31 похованні, які датуються 2030-1840 рр. до н. е. Основна частина ритуального комплексу (кладовища), поблизу піраміди Лахун датується 2061-1786 рр. до н. е. Поблизу існував невеликий храм та стіл для жертвоприношень.

Чи не коня ми бачимо серед ієрогліфічних знаків у написі на мумії? Впевнений, що так! Звертаємо увагу на «біле» обличчя мумії та датування поховання, приблизно, 2750 рр. до н. е. Тобто, це поховання передусе часу загибелі шумерської (атлантичної) цивілізації – 2460 рр. до н. е.

Бачимо і чотирьох дітей та помічників Гора. Цікаво, що всі четверо тримають пир'я «Маат» та шкіряні мішки для внутрішніх органів мерця. Це пир'я використовували при зважуванні душі (серця) покійного для того, щоб визначити його подальшу долю у потайбичному світі.

Рисунок 105. Четыре Сущности на Суде Осириса

(фрагмент рисунка «Суд Осириса»):

- 1) Задняя сущность (Амсет) с головой человека;
- 2) Правая сущность (Хапи) с головой обезьяны (гамадрила);
- 3) Левая сущность (Дуамутеф) с головой шакала;
- 4) Передняя сущность (Кебексенуф) с головой сокола.

Вперше «сини Гора» згадуються в «Текстах пірамід», але особливу популярність вони набули в часи Нового царства. Якщо до часів 18 династії кришки каноп мали форму зображення померлого фараона, то в цей час з'являються теріоморфні «голови» каноп.

«Амсета (людину)» стародавні тексти називають «столяром», отже він готував труну (саркофаг).

«Хапі (мавпу-бабуїна)» називають «землекопом» або «ямокопачем», отже він копав могилу.

«Дуамутефа (коня)» називали «різником» отже він розрізав тіло для бальзамування, виймав внутрішні органи, в тому числі і серце («душу») для зважування. Акцентуємо увагу читачів, що істоту, яка стоїть біля тіла померлого і виконує головні функції підготовки тіла до захоронення, треба називати Дуамутеф, а не Анубіс!!!

«Кебексенуф (сокіл)» називався «той, що проливає кров» або «той, що спускає кров» – отож, він очищав тіло, його окремі органи, від крові перед бальзамуванням.

Тобто, всі «діти Гора» прямо причетні до процесу бальзамування, до підготовки тіла до вічного життя, до зважування душі, до охорони його тіла, гробниці, саркофагу, до супроводу душі померлого на Суд Гора (Хора).

Останню функцію виконує чорний кінь «Думутеф – Ренпенус – Христофор».

Кінь і готував свого господаря до зустрічі з Гором (Хором). Звертаємо увагу, що, за старими «Текстами пірамід», чотирьох дітей Гора навколо саркофагу (тіла Осіріса), тобто, «померлого» розставляє сам Гор (Хор).

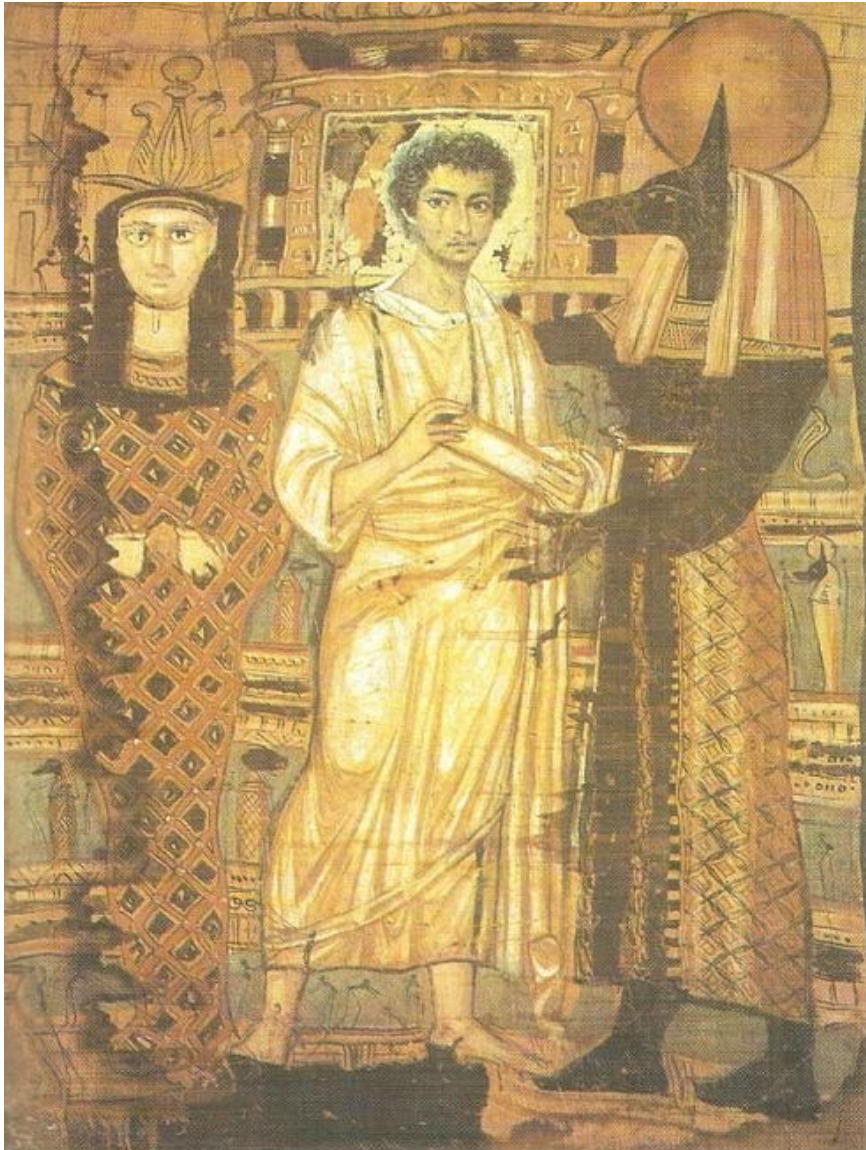
Це свідчення того, що релігія вшановування Гора старша від релігії вшановування Осіріса, і має більш давні поховальні традиції. А у поховальній камері, тобто в закритому приміщенні, де зберігалась труна-«саркофаг», дітей Гора розставляє пес Анубіс, на правах собаки – «охоронця» цього приміщення. Часто зображували Анубіса лежачим на кришці труни, або поруч з труною чи на кришці ящика для зберігання каноп. За класифікацією богів, Анубіс вважається сином Осіріса. Ніби-то все вказує, що Анубіс – молодий бог і виник в часи появи культу Осіріса. Та це не так! Анубіса бачимо як лежачого пса-охоронця ще на стелах «Поклоніння Ра-Хор-ахти», які передували часам виникнення віри в Осіріса. Підміна виявляється в іншому: собаці-охоронцю Анубісу було передано частину функцій, які до цього виконував один з чотирьох дітей Гора – кінь-Дуамутеф. Це і викликало, ще за часів існування культу Осіріса, протиставлення понять «кінь чи пес», який ми спостерігаємо в наш час на стародавніх іконах коптів (християн Єгипту), іконах православного (особливо старого обряду) та католицького християнства. Зараз ви побачите не пса Анубіса, а чорного коня Репрепуса-Дуамутефа, адже кінь Дуамутеф був «різником» при підготовці тіла до бальзамування, виймав душу (серце) для зважування, зважував її. Цей процес «зважування душі» конем Репрепусом-Дуамутефом зафіксувало і християнство в житті Св. Христофора – Репрепуса. За християнською версією життя Св.Христофора зазначається:

«Легенда говорить, що до хрещення Христофор мав ім'я Репрев. Через свій великий зріст та велетенські розміри він працював переносником мандрівників через брід. Одного разу, коли він переносив дитину, вона виявилася надзвичайно важкою. Репрев дізнався, що ця дитина – це Христос, а велика вага дитини – це гріхи світу, які Він ніс. Христос-мандрівник відразу ж охрестив Репрева там же у річці і відтоді, після хрещення, він отримав нове ім'я – Христофор».

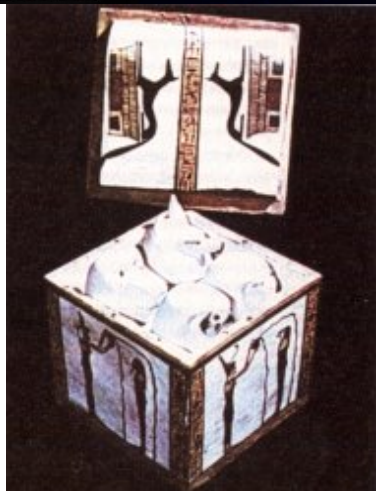

Вважаємо, що кінь Репрепус-Дуамутеф-Христофор зможе зняти з свого реального образу коня – «помічника бога Гора» (Хора, Єхорія, Єгорія, Єхора, Єгора) всі вигадані нашарування, які з метою псування та переписування духовної історії зробили послідовники Осіріса-Христа протягом 4 тисячоліть (з 2 тис. до н. е. до сьогодні). Виявляється, що кінь Репрепус-Дуамутеф виконував ще одну функцію – поштову.

В реальному житті саме «кінська пошта» була першою. Бог *Репрепус-Дуамутеф* (чорний кінь) був посередником між світом живих і мертвих. Він приводив душі померлих родичів до спілкування з живими. Малюнок нижче фіксує, як чоловік передає через коня-Репрепуса-Дуамутефа звістку своїй померлій дружині. Він був також богом мандрівників, мореплавців, купців, всіх тих, хто здійснював далекі подорожі. Кінь був головним помічником всім, хто вирушав у далеку подорож. На диво, що офіційна історична наука і сьогодні помилково зазначає, що патроном і покровителем мандрівників для давніх єгиптян був Анубіс – пес, а не Амутеф – кінь ! Зверніть увагу, що Амутеф на собі несе сонце (Хора).

А ось нижче ми можемо бачити собаку Анубіса – «охоронця». Схожість між чорною собакою Анубісом та чорним конем Дуамутефом-Репрепусом є, але у автора є і розуміння того, що це різні істоти з різними функціями, з різною історією творення.

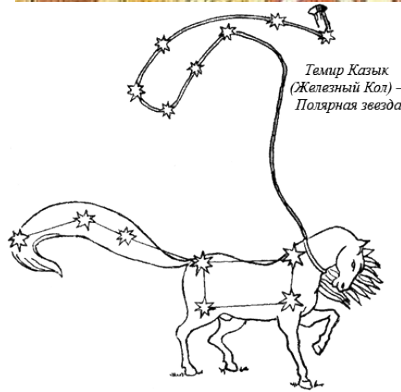
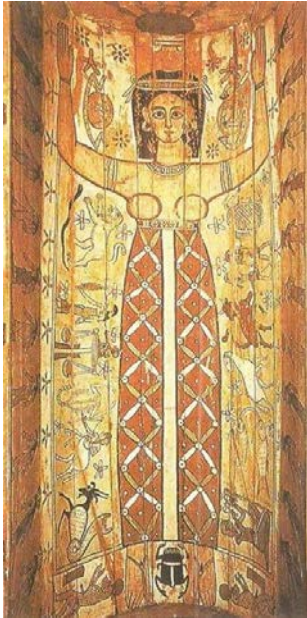
Нагадаємо, що найдавніші мумії з поховання Лахуні сягають часів легендарних атлантів (вершників), тобто, часів шумерів, які визначали словами «ант» і «атлант» поняття «воїн» та «вершник». Таке розуміння узгоджується з численими ритуальними похованнями з конем (за археологічними матеріалами), з образом коня, що схилився над тілом воїна в світовому та українському мистецтві (за етнографічними матеріалами: українські народні пісні, перекази, українське народне малярство тощо). Українські козаки, на чому автор наголошує, були і є нащадками антів-атлантів, про що ще сто років тому писав відомий український історик Михайло Грушевський, досліджуючи історію племен антів на теренах сучасної України.

Таким чином ми з читачами наблизились до розуміння тасмниці витоків образу Св. Христофора у християнстві. Джерела появи такого образу сягають історії та культури Давнього Єгипту часів кін. 4- сер. 3 тис. до н. е. (приблизно 32 - 24 ст. до н.е.) Образ коня Дуамутефа був частково замінений в поховальній обрядовості образом охоронця Анубіса. Це відбулось у перехідний період боротьби старого вірування у бога сонця Ра-Хор (Гор) – Агті та нової віри в Осіріса. Ось чому так схожі зображення Дуамутефа і Анубіса. Анубіс-пес виконував лише охоронні функції, що саме і характерно для собак. Бачимо коня, але білого, серед зодіакальних знаків навколо богині неба – Нут. У багатьох народів світу саме білий кінь асоціювався з Сонцем, зі сходом Сонця.

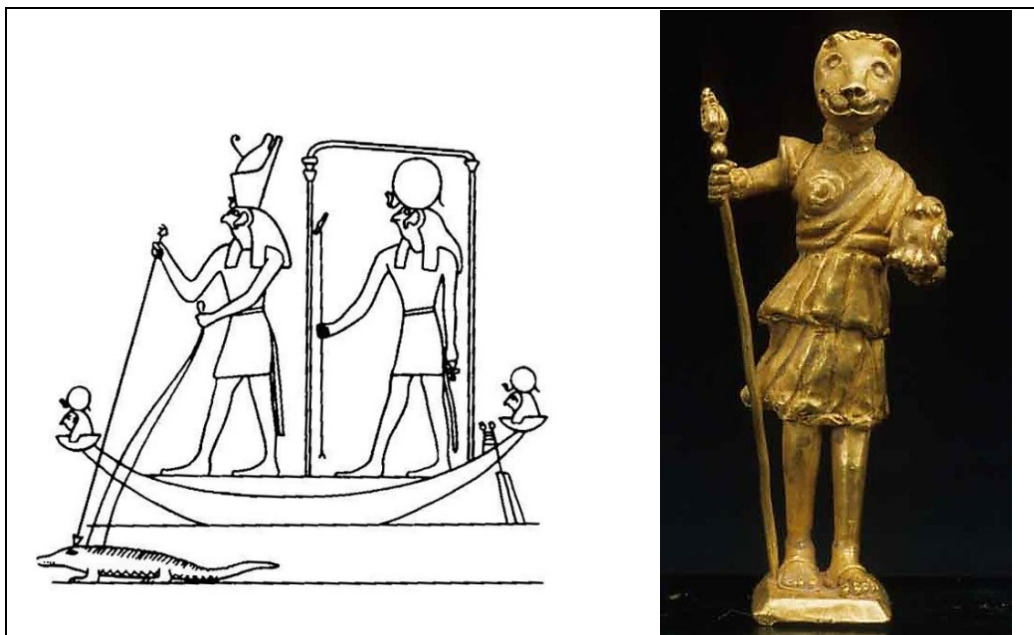
Можливо дуалізм в кольорах коня і визначав, що чорний кінь Репрепус (Дуамутеф-Христофор) – це кінь смерті, кінь-ночі, який відносить свого господаря до Бога.

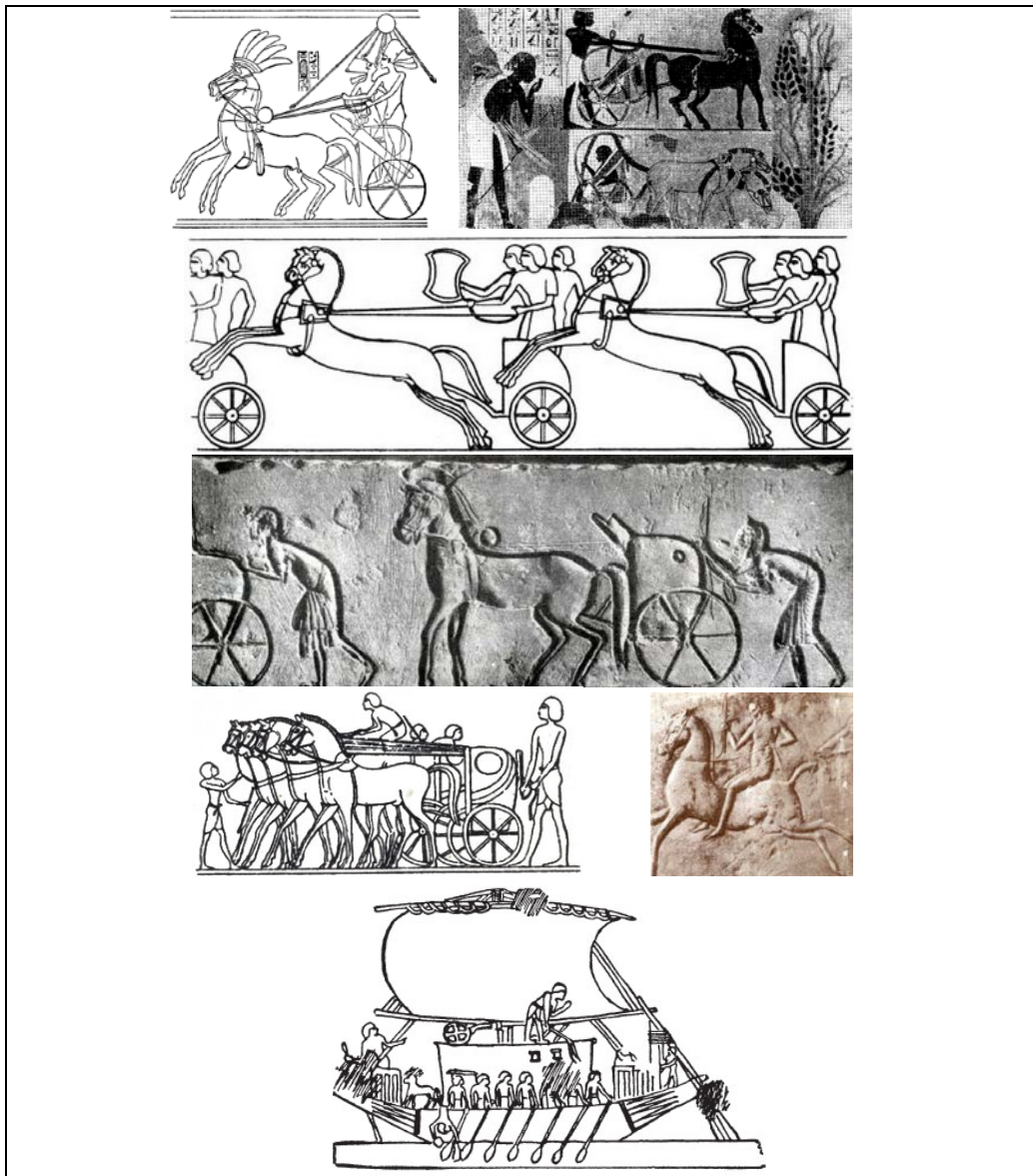
Скульптурне зображення Репрепуса - Христофора часів Римської Імперії доносить до нас все ж образ коня, а не собаки !!! Поруч бачимо зображення його господаря бога Гора, яке датується тим самим часом. Третє зображення на поховальній плиті з Єгипту поєднує ці два образи, і датується першими століттями нашої ери. Вважається, що пам'ятка створена коптами-християнами Єгипту. Гор з своїм помічником конем – Хорсе – Остхорсом – Дуамутефом – Репрепусом вбиває свого супротивника Сета в образі крокодила.

На іншому давньоєгипетському малюнку Гор вбиває Сета знаходячись на судні.

Дуамутеф з списом тримає («несе») Гора в образі сокола. Зображення з Єгипту римського періоду. Науковці (помилково) називають Дуамутефа Анубісом. Звертаємо увагу, що християнство замінило образ коня Дуамутефа на образ Христофора, а Гора – на Христа. Продемонструємо кілька зображень коня (коней) на пам'ятках мистецтва Давнього Єгипту. Треба зазначити, що їх не так багато. Давнє єгипетське мистецтво не часто змальовує образ коня, бо цей образ був для місцевого населення чужим – ворожим – прийшлим із зовні. Лише у поховальній обрядовості він зберігся в образі чорного коня Дуамутефа – символу перевізника душ – до Дуату, потойбічного світу: місця, де перебувають «друге Я людини» – «душа».

На завершення автор хоче звернути увагу дослідників Історії Давнього Єгипту на факт плутанини та мішанини, який виник за 5 тисячоліть (3 тис. до н.е. – 2 тис. н.е.), і який не помічала до сьогодні офіційна історична наука. Перекручена, багато в чому вигадана, міфологія Єгипту переплелась з крихтами реальної історії правителів цієї держави. За офіційною генеалогією, історія єгипетських богів вбачається такою: Ра – Шу – Осіріс – Хор – і так далі... Міфологія стверджує, що Гор є сином Осіріса.

Насправді, філологія свідчить, що слова «Ра» та «Хор» потрапили в Єгипет одночасно, про що ми вже говорили. Визначають вони одне й те саме поняття – «Сонце».

Першою релігією в Єгипті, як і в будь-якому іншому куточку Світу, на той час, була віра поклоніння Сонцю. Отже, Осіріс ніяк не міг бути батьком Гора (Хора). В одному з розділів власного дослідження «Історія людства протягом 58 тисяч років» ми встановили, що міфологічному, вигаданому образу батька Гора Осірісу відповідав історичний образ

першого фараона, що об'єднав Нижній і Верхній Єгипет – Міни (Мени) (він же цар Криту Менас), правителя шумерів – легендарних антів-атлантів. Отже, констатуємо, що очільники та шанувальники віри в Осіріса так заплутали історію Давнього Єгипту, що не так просто буде у майбутньому її розплутати. Наведемо один лише факт, як приклад. Зверніть увагу на два зображення. На одному маленький Осіріс в оточенні батьків – Гора та Ізиди (рис. 1), а на іншому – маленький Гор в оточенні батьків – Осіріса та Ізиди (рис. 2). Яке з зображень є історично вірним?

Рис.1

Рис.2

Безперечно перше, адже віра в Ра – Гора (Хора), тобто, в «сонце» передувала вірі в Осіріса. Послідовники Осіріса, запозичивши у своїх попередників знак-символ – «Око Гора» (боже око), вигадали міф, що це око Осірісу дав сам Гор, щоб оживити так званого «батька». Тим самим фальсифікатори надавали цьому знаку новий зміст та нове пояснення, яким чином старий знак опинився у прихильників нової віри. Подібно вчинили християни, коли забрали знак Гора (Хора) і визнали його за перші літери ймення (ХР) нового бога – Ісуса Христа.

«біла корона» фараона Верхнього Єгипту

«червона корона» фараона Нижнього Єгипту

об'єднана корона володаря – фараона Верхнього і Нижнього Єгипту.

«червона корона» фараона Нижнього Єгипту

«біла корона» фараона Верхнього Єгипту

Прощу звернути увагу, в час створення цієї плити у Верхньому Єгипті вшановували Гора (Хора), а у Нижньому Єгипті – Осіріса. Хоча корона на голові Осіріса є короною Нижнього і Верхнього Єгипту, що вказує, що країна є об'єднаною, все інше вказує на релігійний розкол у державі. Нагадаємо, що вірне датування плити, ще не означає правильного визначення історичного часу цих подій, адже сюжет міг бути запозичений з більш давнього, у пізніші історичні часи (!). Нова віра в Осіріса, витісняючи свою попередницю – віру в Гора (Хора), знищувала пам'ятники фараонам, які вшановували «старих» богів. Зображення самих богів-попередників знищувались, або переписувались написи на пам'ятках, вносились правки, які змінювали сутність написаного раніше, також, вносились зміни до текстів «Книги мертвих», які були канонічними правилами поховання людей. Хочемо як приклад навести малозрозумілий напис -звернення Дуамутефа (Книга мертвих):

*«И говорит Дуамутеф:
«Вот я, сын Твой Хор, любящий Тебя, явился я, чтобы отомстить за отца моего, Осириса. Я не допущу, чтобы постигло Тебя разрушение его»».*

Якщо дотримуватись офіційної версії, за якою Хор є сином Осіріса, то видається ніби Дуамутеф (син Хора) називає себе Хором, сином Осіріса. Особливо є не зрозумілим

закінчення звернення: «Я (Дуамутеф!) не допущу, чтобы постигло Тебя (?) разрушение его (?)». Не зрозуміло, кому прийшов мститись Дуамутеф.

Якщо ми врахуємо, що релігія в Осіріса протистояла релігії-попередниці в Гора (Хора), то з певними правками текст стає цілком зрозумілим:

«Вот я (Дуамутеф о себе), сын Твой, Хор, любящий Тебя, явился я, чтобы отомстить за отца моего (Хора), Осирису. Я не допущу, чтобы постигло Тебя (Хора), **возвышение** его (Осириса)».

Таким чином, Дуамутеф, прийшов помститись Осірісу за свого батька Хора. Знайомлячись з текстами Книги Мертвих у нас склалось враження, що тексти правились. В деяких з них є залишки старих написів, де вшановується Гор (Хор).

Так, у «Зверненні Богів» читаємо закінчення тексту:

«Приношения мясных ястей и прием в присутствии бога Осириса будут дарованы ему вместе с постоянной обителью на Поле Жертвоприношений как (всем) последователям Гора». (как **[и всем]** последователям Гора [В.Б.])

У «Промові Гора до Осіріса при представленні померлого» читаємо кінець звернення:

«Ты даруй, чтобы пироги и пиво давались ему, и позволь ему появиться в присутствии бога Осириса, и дозволь ему быть подобным последователям Гора на веки вечные».

Ця «Промова» починається словами: «Харсиес, Гор, сын Исиды, так говорит», яке ми розуміємо наступним чином, спочатку подається ім'я «Хор се є», а потім уточнення який саме Хор (Гор): «Гор – син Ізиду».

(http://www.ereading.club/chapter.php/131316/4/Drevneegipetskaya_kniga_mertvyh._Slovo_ustremlennogo_k_Svetu.html)

ВИСНОВОК

Проведене дослідження свідчить, що Історія та Міфологія Давнього Єгипту потребують нового переосмислення сучасною історичною наукою.

Поряд з дійсними фактами історії (напр., боротьба Гора і Сета є боротьбою прашурів майбутніх малоазійських хатів та лувійців ; слово «сет» з мови айнів - «пес») існують різноманітні міфологічні перекирчення та вигадки (напр., культ Осіріса).

Сучасне християнство перейняло основні елементи культу Осіріса, запозичивши значний пласт духовної спадщини у шанувальників Сонця (Гора / Хора).

За 5 тисяч років (з 3 тис. до н. е. до 2 тис. н. е.) духовні пастирі людства не змогли дати чіткого зрозумілого поняття сутності Бога, сутності витоків життя на Землі та походження людини. Це можна зробити у наш час, поєднавши зусилля Церкви та Науки.

Ватикан та Константинополь мають відкрити свої архіви, бібліотеки, надати доступ до утаємничених і прихованих знань науковцям. Цей крок може врятувати престиж Церкви і сприяти її існуванню у майбутньому. Якщо цього не зробити, Наука самостійно зможе відповісти на ці питання протягом наступних кількох десятиліть. Про це свідчить швидкий розвиток генетики, біології, генної інженерії, астрономії, інших наук ...

Вибір за Церквою...

Частина двадцять восьма

ВИЗНАЧЕННЯ ЧАСУ ВИНИКНЕННЯ ТОЇ ЧИ ІНШОЇ ГАПЛОГРУПИ Y – ДНК,
З УРАХУВАННЯМ ЗАУВАЖЕНЬ А. О. КЛЬОСОВА

Щодо часу виникнення тої чи іншої гаплогрупи, то треба наголосити, що науковці-генетики і сьогодні відзначають: « *В научной среде не существует единого мнения относительно правильного способа оценивания средней скорости накопления мутаций и её изменчивости*». Місце виникнення багатьох гаплогруп, яке подають науковці та дослідники-аматори, викликають у нас сумніви. Проаналізувавши схеми міграцій гаплогруп Y- ДНК , автор теж побачив недоречності, які потребували правок. Отже, сприймати ці дані на віру не треба ! Вони потребують ретельної перевірки !

Дані по гаплогрупах Y- ДНК людини з російської Вікіпедії (Табл. №)

<i>Гаплогрупа</i>	<i>Час та місце виникнення</i>
Хромосомний Адам:	90 – 60 тис. р. до н.е.
Гаплогрупа A:	75 тис. р. до н. е. (<i>Африка</i>)
Гаплогрупа BT:	(<i>немає даних</i>)
Гаплогрупа CT:	60 тис. р. до н. е. (<i>Східна Африка</i>)
Гаплогрупа V:	(<i>час невідомий, Африка</i>)
Гаплогрупа DE:	66-57 тис. р. до н. е. (<i>Африка або Азія</i>)
Гаплогрупа D:	60 тис. р. до н. е. (<i>Азія</i>)
Гаплогрупа E:	50 тис. р. до н. е. (<i>Східна Африка або Азія</i>)
Гаплогрупа CF:	(<i>немає даних</i>)
Гаплогрупа C:	60 тис. р. до н. е. (<i>Близький Схід або Південна Азія</i>)
Гаплогрупа F:	50,3 тис. р. до н. е. +/- 6,5 тис. р., за ін. даними - 48 тис. р. до н. е. (<i>Індостан або Передня Азія</i>)
Гаплогрупа H:	30 – 20 тис. р. до н. е. (<i>Передня Азія</i>)
Гаплогрупа IJK:	45 – 40 тис. р. до н.е. (<i>Передня Азія</i>)
Гаплогрупа G:	20 тис. р. до н.е. (<i>Близький Схід або Південно-Західна Азія</i>)
Гаплогрупа IL:	40-35 тис. р. до н.е. (<i>Південно-Західна Азія</i>)
Гаплогрупа K:	40 тис. р. до н.е. (<i>Передня Азія</i>)
Гаплогрупа L:	30-25 р. до н.е. (<i>Індостан</i>)
Гаплогрупа K(xLT):	30-25 р. до н. е. (<i>Азія</i>)
Гаплогрупа T:	30 тис. р. до н. е. (<i>ймовірно Азія</i>)
Гаплогрупа I:	20 тис. р. до н. е. (<i>Європа</i>)
Гаплогрупа J:	30 тис. р. до н.е. (<i>Близький Схід</i>)
Гаплогрупа I1:	приблизно 20 тис. р. до н.е. (<i>Європа</i>)
Гаплогрупа I2:	15 тис. р. до н. е. (<i>Південно-Східна Європа</i>)
Гаплогрупа J1:	24-15 тис. р. до н. е. (<i>Східна Анатолія</i>)
Гаплогрупа J2:	20-18 тис. р. до н.е. (<i>Близький Схід</i>)
Гаплогрупа NOP:	(<i>немає даних</i>)
Гаплогрупа M:	30-10 тис. р. до н. е. (<i>Південно-Східна Азія або Океанія</i>)
Гаплогрупа S:	30-25 тис. р. до н. е. (<i>Південно-Східна Азія або Океанія</i>)
Гаплогрупа NO:	30-20 тис. р. до н. е. (<i>Азія</i>)
Гаплогрупа N:	15 тис. р. до н. е. (<i>Юньнань [КНР]</i>)
Гаплогрупа O:	(<i>немає даних</i>)
Гаплогрупа P:	32 тис. р. до н. е. (<i>Центральна Азія або Сибір</i>)
Гаплогрупа Q:	20-15 тис. р. до н. е. (<i>Урал або Сибір</i>)
Гаплогрупа R:	35-30 тис. р. до н. е. (<i>Північно-Західна Азія, Середня Азія, Сибір, Індія</i>)
Гаплогрупа R1:	30-25 тис. р. до н. е. (<i>Центральна або Південна Азія</i>)
Гаплогрупа R2:	35-30 тис. р. до н. е. (<i>Середня Азія</i>)
Гаплогрупа R1a:	15 тис. р. до н.е. (<i>Середня Азія або Східна Європа</i>)
Гаплогрупа R1b:	16,5 тис. р. до н.е. (<i>Центральна Азія</i>)

Відомий російський науковець в галузі ДНК- генеалогії - Анатолій Олексійович Кльосов вказує, що еволюційні поправки доктора біологічних наук Льва Анатолійовича Животовського, які збільшують фактичний вік гаплогруп у 2,5 - 3 рази, не можна використовувати через їх помилковість. Треба зазначити, що обидва науковці зробили значний внесок в розвиток російської науки.

А.О. Кльосов- москвич, зараз працює і проживає в США. Він за освітою хімік, доктор хімічних наук. Л.А. Животовський - москвич, доктор біологічних наук, кандидат фізико-математичних наук.

(ru.wikipedia.org/wiki/Клёсов,_Анатолий_Алексеевич ; сайт Анатолія Кльосова :

<http://aklyosov.home.comcast.net/~aklyosov/> ;

Животовский Лев Анатольевич : www.timacad.ru/catalog/paps/detail.php?ID=1393)

Головною характеристикою цих науковців є постійний пошук, геніальність ідей та гіпотез.

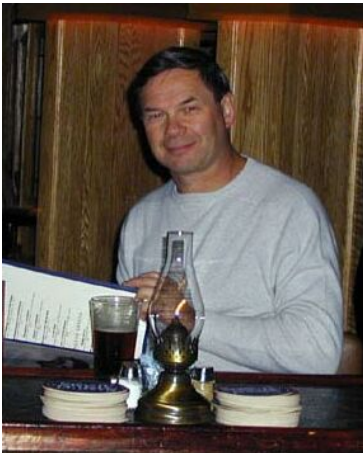
Результати цих науковців широко використовуються у різних сферах виробництва не тільки в США та Росії. Тому автор не був здивований, що саме такі амбітні науковці - хімік та біолог - «схрестили списи» навколо проблем ДНК- генеалогії.

Ознайомлюючись з роботами А.О. Кльосова, ми знайшли ті наукові факти, які підтверджують правильність вибраного нами напрямку проведення власного дослідження пошуку витоків сучасного українства, з точки зору сучасних досягнень у галузі ДНК генеалогії людини. В той же час є ряд моментів, які, на нашу думку, вказують на помилковість висновків А.О. Кльосова, на яких ми зупинимось пізніше.

Таким чином, попередньо можна сказати, що істина знаходиться десь по середині між тим, про що стверджує А.О. Кльосов та теоріями його опонентів.

Хочу зробити акцент, що це наше зауваження стосується лише окремих висновків науковця, і зовсім не стосується його методології наукових досліджень, його власного бачення проблем у галузі ДНК генеалогії людини. Ознайомлення з роботами цього науковця викликають приємне відчуття від того, наскільки багатогранними є його погляди на проблеми розвитку наук, зокрема – ДНК генеалогії.

Стиль формування власної думки (стислий, виважений, науково – обґрунтований, шанобливий до опонентів) викликають задоволення при читанні робіт цього науковця.

Враховуючи те, що ми часто будемо звертатись до праць Анатолія Кльосова, прочитаємо кілька важливих моментів з його праці «Осторожно: популяционные генетики», в яких він наводить причини розбіжностей, які існують у поглядах на розвиток ДНК - генеалогії у нього з його опонентами в галузі популяційної генетики.

А.О. Кльосов наголошує: « Шутки шутками, но устойчивая неспособность (или нежелание, или отсутствие добротной академической школы) к рассмотрению альтернативных вариантов гипотез является яркой отличительной особенностью современной популяционной генетики (точнее, современных популяционных генетиков) как в России, так и в других странах. Поражает примитивность «академических» статей погенетиков, выхватывание одного какого - то фактора из совокупности многих, подгонка выводов под устоявшиеся

положения, страх к свежим выводам и новым концепциям. Гаплотипы, при всём богатстве информации, в них заключённой, даже не рассматриваются.

Поразительно, но во всей объёмной книге Балановских «Русский генофонд на Русской равнине» (2007г., 416 стр.) не рассмотрено ни одного (!) гаплотипа.

Это – современная популяционная генетика. И это при том, что к году выхода книги гаплотипы уже всюду изучались и публиковались по меньшей мере десятком лет.

Иначе говоря, авторы шли на публикацию заведомо устаревшей книги.

Устойчивая настороженность к подходам и выводам современной популяционной генетики у автора настоящей статьи появилась с самого начала возникновения их «теории». Оказалось, что их «теории» и «выводы» очень часто основаны практически ни на чём .....

Популяционный генетик Л.А. Животовский нанёс трудно поправимый вред своей науке, введя совершенно искусственные «популяционные скорости мутаций». Они имеют совершенно узкое и практически нереальное применение, базируются на нереальных предположениях и допущениях, и фактически завышают времена жизни общих предков популяции в 2,5-3 раза (см. далее в настоящей статье).

Более того, чтобы «обосновать», что эти ложные «популяционные скорости мутаций» применимы к реальным системам, Л.А. Животовский произвёл откровенную подгонку данных, меняя состав изучаемых серий гаплотипов, меняя полученные «скорости мутаций» и подтягивая цифры к желаемым, и приводя названия популяций, которые он якобы анализировал, а на самом деле НЕ анализировал. Это всё было объявлено как доказательство применимости «популяционной скорости мутации».

Подробное рассмотрение этих манипуляций – в последующем разделе настоящей статьи, а также в работах «Ещё раз о «популяционной скорости мутаций» Л.

Животовского, или как рождаются басни» (Клёсов, 2009а), и в статье в журнале *Human Genetics* (Klyosov, 2009а)»

Понятно, что все могут ошибаться, и от ошибок никто не застрахован, в том числе и в науке. Собственно, наука и развивается так, что при взгляде назад можно увидеть цепь ошибок, которые были вызваны отсутствием важных данных, и соответственно неверными, неполными, и просто ошибочными интерпретациями. В науке это – нормальное дело. Но я здесь говорю про другие ошибки, которыми избилует популяционная генетика, а именно отсутствием умения и желания анализировать ИМЕЮЩИЕСЯ данные, рассматривать альтернативы, отсутствием способности рассматривать имеющиеся данные в совокупности, сравнивая их и сопоставляя.

Примеров – масса. Собственно, практически каждая статья в области «популяционной генетики человека», выходящая в настоящее время в «академических» журналах, включая Доклады Академии наук США, доклады Британского королевского общества, не говоря о специализированных журналах в области генетики человека и популяционной генетики, представляет собой нагромождение нелепиц. Это – бич современной популяционной генетики. Причина, на мой взгляд – отсутствие разумной, критической, добротной современной школы в популяционной генетике человека, в той её части, которая занимается изучением истории человечества на основе гаплогрупп и гаплотипов Y-хромосомы и mt- ДНК»

(Вестник Академии ДНК-генеалогии – *Proceedings of the Academy of DNA Genealogy - Boston-Moscow-Tsukuba – Volume 5, No.1, January 2012, s.2349, s.2352-2353* //

<http://aklyosov.home.comcast.net>)

Таким чином, зменшивши подане датування у 2,5 рази, ми прийдемо до «більш-менш реальних даних» часу виникнення гаплогруп. Ми розуміємо, що і в наших розрахунках, і в розрахунках будь-кого з фахівців від біології та генетики, буде залишатись та «**приблизність**» у визначенні часу виникнення гаплогруп.

Ми сподіваємось, що цей недолік у майбутньому виправлять археологи, досліджуючи кістяки того чи іншого носія гаплогрупи та інші матеріальні рештки біля таких знахідок. Для цього потрібен час та напрацювання значно більшого масиву аналізів Y- ДНК та мт - ДНК людини – археологічних знахідок !

Врешті-решт, наступить час, коло археологи, історики та генетики спільно знайдуть відповідь на питання точної хронології у історичній генеалогії, яка буде в недалекому майбутньому окремою історичною наукою. У майбутньому науковці визнають факт того, що біля витоків цієї науки стояв американський вчений, росіянин за походженням – Анатолій Кльосов. В чому полягають розбіжності, при визначенні часу виникнення гаплогруп, за «теорією Кльосова» та «теорією Животовського»?

Відповідь на це питання можна знайти: <http://dienekes.blogspot.com/2008/07/how-y...es-comment.html> ; «Коэффициент Животовского» - Rodstvo.ru (www.rodstvo.ru/forum/index.php?showtopic=368).

Враховуючи попередні зауваження, ми робимо нову таблицю, яку разом з читачами будемо заповнювати інформацією, під час нашої спільної мандрівки у глибину віків. Попередньо, запишемо час творення гаплогруп (за Вікіпедією), зменшивши його у 2,5 рази. Науковці наголошують, що час виникнення тої чи іншої мутації, а отже, час виникнення тої чи іншої гаплогрупи є «постулатом гіпотетичним».

Дослідники вказують: *« Этот подход к лингвистике основывается на взгляде на язык как на информационную сущность. Соответственно развивается подход основанный на теории информации. Одновременно могут использоваться в лингвистические материалы из других наук когда информация из них надежна. Основной для этого является взгляд на целостность языка с окружающим миром. Основной подход является целостное восстановление языка, привлекая данные других наук: истории, генетики, археологии, культурологи, этнологии, психологии, этнолингвистики. Одновременно, восстанавливаются и другие культурологические и этнологические аспекты. Причина такого подхода заключается в том, что ни одно из этих явлений нельзя рассматривать в отрыве от других, так как они образуют причинно следственные связи. При этом очень важным является научная строгость, и даже консервативность разрабатываемой методологии. Например, любые сомнения в данных археологии трактуются в пользу не привлечения этих данных. И тем более не ставится задача соотнесения археологических культур с этносами.*

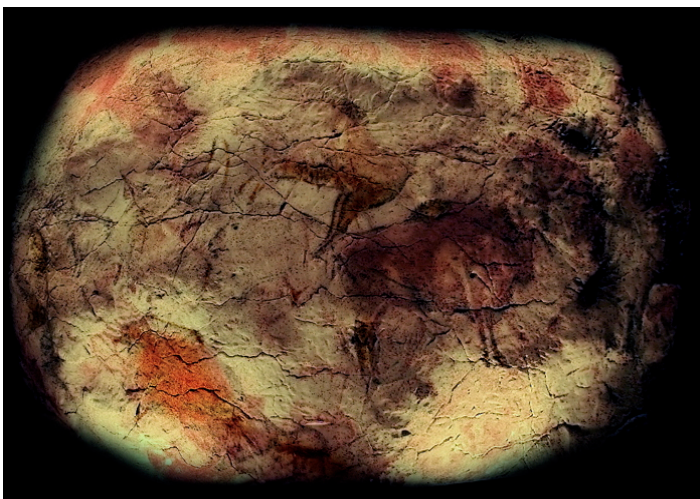
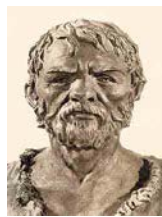
Не менее консервативно нужно рассматривать данные ДНК-генеалогии. В исследованиях не возможно привлечь данные основанные на гипотезах отдельных авторов, поэтому все такие построения не будут использованы, будут использоваться только данные настолько надежные которые, как представляется ученым сообществом, уже никогда не поменяются. В частности, по набору SNP мутаций, определяющие гаплогруппы, можно определить только относительную молодость гаплогруппы, но нельзя определить ее возраст в абсолютной шкале времени. Однако сами гаплогруппы, их распределение, количество носителей, есть вполне надежные данные, так как SNP мутации очень редки и можно строго выстроить линейное последовательное отношение этих мутаций, возвратные мутации практически нереальны, что делает данные по гаплогруппам вполне надежными по отношению «предок»-«потомок», но совершенно не пригодными для идентификации времен и древности популяций. По набору STR мутаций, определяющие гаплотипы, можно судить только об относительном родстве двух популяций, но поскольку здесь мутации могут быть любыми, одновременными, возвратными, скорости мутаций тоже разные для отдельных локусов, то выяснить их древность также не возможно. Поскольку из любого гаплотипа в любой другой гаплотип можно попасть за короткое число шагов, то строятся гипотетические деревья для объяснения формул родства и по этим деревьям вычисляют предполагаемый возраст. Однако все это не выходит за рамки гипотез, скорости мутаций также являются

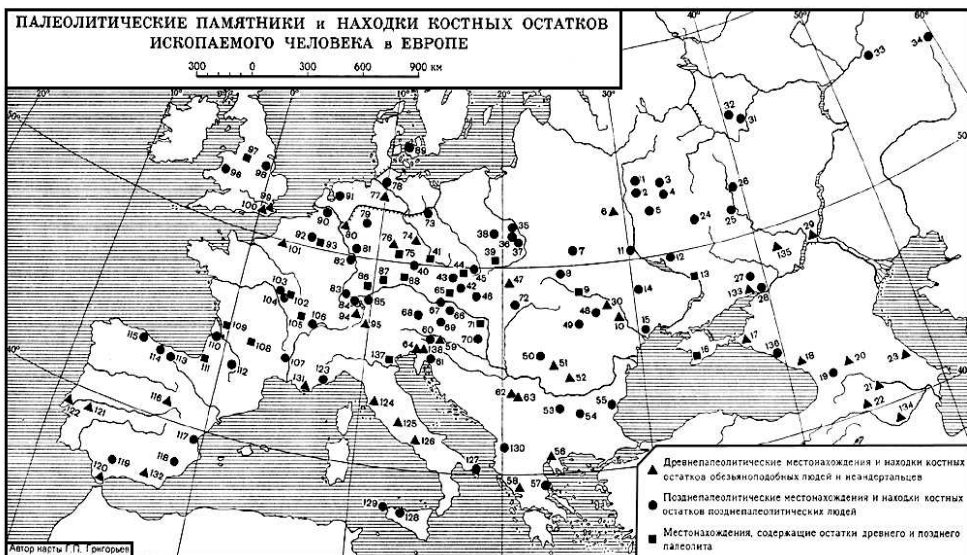
гипотетическими постулатами, следовательно, эти данные нельзя привлекать к анализу»...

... Это же касается глоттохронологии. Например, по популярным ныне данным Грэй и Аткинсона (хотя их статья крайне плоха, поскольку содержится на 3 листках, один из которых есть само дерево, а два других общие слова, что не позволяют хоть как-то проверить достоверность методики и результата, и список литературы), хеттский отделился от индоевропейского в 6700 году до нашей эры, но эти данные получены из неверной формулы, более того, как известно заимствования, особенно массовые, резко удревняют возраст языков, а заимствования бывают под воздействиями субстрата довольно массовыми. Поэтому необходимы доказательства незаимствованности слова и отсутствия действия субстрата. Как раз такие доказательства, только в обратную сторону, для хеттского есть (воздействие хаттского субстрата доказано). Это же однозначно относится и к тохарским языкам.

(«Информационная лингвистика» - <http://infolingvistica.narod.ru/>)

Все свідчить, що поява людської спільноти в житті планети є унікальним явищем.

1 Грекск	23 Геджу	46 Моравани	71 Селим, Тата, Вергешестеш	94 Вилькиркили	117 Парпальо, Кова-Негра
2 Бераж	24 Аадесево	47 Гановце	72 Селега, Ишталошэе	95 Драхеилеш	118 Минатада
3 Еписевачки	25 Костени и Боршево	48 Стынка-Рипичези	73 Верлин-Тегель	96 Павленд	119 Пилета
4 Хотлазео, Тиноновка, Супоново	26 Гагарино	49 Чахлуз	74 Маршалсберг	97 Пин-Гел	120 Гибралтар (остатки неандертальца)
5 Мезия, Чулатово, Пушарки	27 Анаросиевка	50 Намдру	75 Ранис	98 Кресуэлл	121 Арависхо
6 Юревич	28 Каменная Балка	51 Бай-де-Фер	76 Эриксборг (остатки неандертальца)	99 Кляктон	122 Лисабон
7 Гордок	29 Сухая Мечетка	52 Спятина	77 Мауэр (остатки гейдельбергского человека)	100 Сванскомб (остатки ископаемого человека)	123 Гримланди (остатки Homo sapiens), Обсерватория Валлоне
8 Глиняны	30 Мерыня, Бутешты, Старые Дуруиторы	53 Самуница	78 Стоянки около Гамбурга (Мейенсдорф, Штендлер)	101 Сент-Ашэль	124 Веркиль
9 Среднеазиатские стоянки (Лува Врбле-вская, Молодова, Бабин, Возроновца и др.)	31 Карачарово	54 Малката	79 Калпенхарат	102 Арси-сюр-Кюр	125 Агри-Понтино, Сакко-пестре (неандерталец)
10 Византийцы	32 Сунгирь	55 Декилитак	80 Неандерталь	103 Англь-сюр-Англеи	126 Чирчео (неандерталец)
11 Кирилловская	33 Стоянки Талицкого	56 Петронана (остатки неандертальца)	81 Бальзар	104 Ла-Марш	127 Романетли, Кавалло
12 Гонды	34 Шульган-Таш (Капова пещера)	57 река Пиньос	82 Линденберг	105 Солетре	128 Адаура
13 Надлорожские стоянки	35 Савнары-Вельме	58 Кокиннопилос	83 Мунцинген	106 Ла-Коллибер	129 Леванцо
14 Владкировка	36 Гура-Пулаевка	59 Крапника (остатки неандертальцев)	84 Шуссенрид	107 Фийе, Зобу, Улен, Шабо	130 г. Дэйти
15 Большая Аккаржа	37 Малый Антоновец	60 Поточка, Шлеховка	85 Петерсфельс	108 Дорандская группа стоянок (Мустье, Ла-Ферраси, Ложери и др.)	131 Терра-Амата, Лазаре
16 Крымские стоянки (Кинг-Коба, Староселье, Шайтан-Коба, Сюрень и др.)	38 Витву	61 Локье	86 Зиргенштейн	109 Ла-Кина (остатки неандертальцев)	132 Каригуэла
17 Ильская	39 Ежмановка, Кожарна, Машинка, Океники, Над Галоска	62 Рисовача	87 Офнет	110 Пир-ион-Пер	133 Рожок
18 Стоянки окрестностей Суауми (Яштух и др.)	40 Лубна	63 Градци	88 Клаузен, Кастльенг	111 Истарци	134 Алыч
19 Стоянки Изерети	41 Летки, Седлеи, Енералпа	64 Покала	89 Броние	112 Оримьяк	135 Антоновка
20 Лашебалта, Куааро, Цонская	42 Павлов, Долани-Вестониче	65 Гуденус	90 Донкербрюк	113 Альтантра	136 Широкий Мис
21 Даш-Салажа	43 Пекарна	66 Лангманнерсдорф	91 Твингер	114 Кастиньо	137 Шани Берича
22 Стани-Дар и Арзани	44 Призданости	67 Асбах, Вилленсдорф	92 Вессек	115 Канамо	138 Беталов Сподмоп
	45 Петршювице	68 Зальцобен	93 Сии (остатки неандертальцев), Гуале	116 Торралба	

Поряд з тим, що віднайдено багато кістяків кроманьйонців, знайдено їх знаряддя праці, навіть сліди їх мистецької творчості, Y-ДНК досліджень провести не вдається. Причиною є незадовільний стан збереження віднайдених кісток. Кроманьйонці можуть бути представниками азійської гаплогрупи, яка мала б передувати гаплогрупі А (майбутній «африканській» гаплогрупі – за місцем сучасного проживання, а фактично – «азійській» чи «європейській» - за місцем її виникнення) – наприклад – СТ. Існування гаплогрупи VT науковцями доводиться гіпотетично, адже, реальних її носіїв не виявлено ! Автор вважає, що гаплогрупа VT не існувала. Беззаперечним є лише факт того, що кроманьйонці дійсно були однією з гілок на генетичному дереві сучасного людства. Історія сучасного людства визначається цілком надійними і цілком обґрунтованими даними сучасної генетики, а вони свідчать, що початок історії наших пращурів менш давніший, ніж вважалося раніше: не - 100-70 тис. років до н.е. , а - 58 – 36 тис. років до н.е.

Дані по гаплогрупах Y- ДНК людини за дослідженнями Віктора Березяка (Табл. №)

Гаплогрупа	Час виникнення гаплогруп (зменшений у 2,5 рази, відносно даних російської Вікіпедії	Час виникнення гаплогрупи (встановлений під час дослід - ження)	Місце виникнення гаплогрупи (встановлене під час дослідження)
------------	---	--	--

Хромосомний Адам: 36 – 24 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **A:** 30 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **BT:** (немає даних)

Гаплогрупа **CT:** 24 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **B:** (час невідомий)

Гаплогрупа **DE:** 26,4 -22,8 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **D:** 24 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **E:** 20 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **CF:** (немає даних)

Гаплогрупа **C:** 24 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **F:** 20,1 тис. р. до н. е. +/-
2,6 тис. р., за ін. даними
– 19,2 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **H:** 12 – 8 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **IJK:** 18 – 16 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **G:** 8 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **IJ:** 16-14 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **K:** 16 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **L:** 12-10 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **K(xLT):** 12-10 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **T:** 12 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **I:** 8 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **J:** 12 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **I1:** приблизно 8 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **I2:** 6 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **J1:** 9,6-6 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **J2:** 8-7,2 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **NOP:** (немає даних)

Гаплогрупа **M:** 12-4 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **S:** 12-10 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **NO:** 12-8 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **N:** 6 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **O:** (немає даних)

Гаплогрупа **P:** 12,8 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **Q:** 8-6 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **R:** 14-12 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **R1:** 12-10 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **R2:** 14-12 тис. р. до н. е.

Гаплогрупа **R1a:** 6 тис. р. до н.е.

Гаплогрупа **R1b:** 6,6 тис. р. до н.е.

Частина двадцять дев'ята

ХРИСТІЯНСТВО: ПОГЛЯД НА ЙОГО РОЛЬ У СЬОГОЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ З УРАХУВАННЯМ РЕЗУЛЬТАТІВ ПРОВЕДЕНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Коротко підсумуємо результати дослідження християнства, як релігійного вірування, яке має свою двотисячну історію (за біблійними твердженнями), а насправді йому близько 2500 років.

1. Сучасна християнська церква використовує філологічні (мовні) релігійні терміни, які широко використовувались релігією попередницею.

2. Це стосується і значної, переважної частини символів, релігійних атрибутів, які використовуються церквою, головним із яких є хрест (хрест вписаний у коло) – символ сонця.

3. Дослідження свідчать, що активне протистояння дохристиянського вірування з віруванням християнським тривало до 15 – 16 століття нашої ери. В контексті цієї боротьби треба розглядати і такі історичні факти, як опозиційні антихристиянські рухи, на Русі з XI-XII ст., та іконоборство на Русі XI-XIV ст. (рекомендуємо: *«Особливості іконоборства в Київській Русі» - журнальна версія розвідки Тетяни Котлярвої, надрукованої у збірнику "Релігієзнавчі нариси", Донецьк: Норд-Прес, 2010 //* <http://www.religion.in.ua/main/history/6177-osoblivosti-ikonoborstva-v-kiyivskij-rusi.html>

4. Символ Бога Гора (Хора) – знак «хор» - , який мав широке географічне розповсюдження був потаємно пристосований і використаний першими апологетами християнського вчення, які пояснювали його, як перші літери слова «Христос». Та все ж, дуже швидко цей знак дохристиянського вчення був замінений самими чільниками християнської церкви на символ – «ХС».

5. Кожний народ за своєю генетичною ознакою (гаплогрупою) відмінний, а це означає, що кожний народ мав (і має !) свого власного Бога – Творця. Тобто, кожний із нас несе у своїх генах божий генетичний маркер. Іншими словами іудеї мають свого бога, українці – свого, і так далі. (Про це автор буде говорити далі !)

6. Виходячи з попереднього висновку, та опираючись на результати проведених досліджень, автор стверджує, що у кожній релігії мають шанувати свого Бога, свою Богоматір, і мають шанувати свої власні релігійні свята – «День різдва Бога - Творця», «День Благовіщення» (фактично – «День Непорочного Зачаття»). Пращури українців святкували ці дні за сучасним календарем наступним чином: «День Благовіщення» - в ніч з 13 на 14 січня (сучасний «Старий – Новий Рік»), а «День Різдва» - 14 жовтня. Християнська віра нав'язала свої християнські свята, за якими «День Благовіщення Присвятої Богородиці» (день, коли ангел божий сповістив діву Марію про майбутнє народження нею сина божого (фактично цей день треба вважати «Днем Непорочного Зачаття» Ісуса Христа) сучасні покоління українців святкують – 7 квітня, а «День Різдва» (день народження біблійного Ісуса Христа) – 7 січня.

7. Головним символом Богоматері та її сина – Гора (Хора), яких вшановували наші пращури, була і є восьмипроменева зірка. Пращури іудеїв мали свої символи – шестипроменеву зірку, а мусульман – п'ятипроменеву зірку...

8. У текстах християнських релігійних відправ існує великий, значний пласт молитв дохристиянських. Такими, на переконання автора, є молитва «Отче наш» та молитви, які містять звернення до Богородиці.

9. Можна стверджувати, що християнство є вірою чужою і неприродною для нас, адже, вона була такою і для наших далеких пращурів, які активно протистояли цій чужинській вірі.

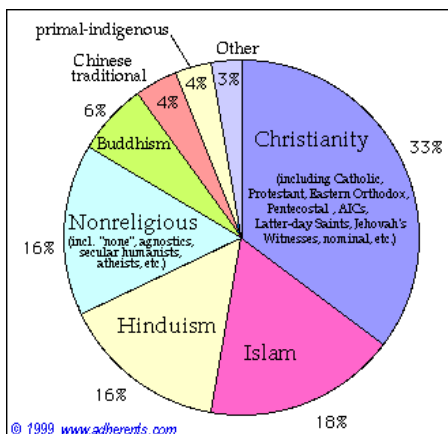
10. Головною неправдою християнського вчення є визнання іудея Ісуса Христа – «сином божим» чи «богом». Творець єврейського народу, за свідченням генетичної науки, з'явився приблизно у 8 - 9 тис. років до н.е. Саме цей Творець – «син божий» та «Батько іудеїв» надав усім наступним поколінням чоловіків іудеїв генетичний маркер, який науковці визначають, як гаплогрупу J (Y- ДНК). Отже, життє цього просвітителя («месія» [той, що сіє знання]) – Ісуса Христа - в багатьох своїх аспектах є вигаданим і брехливим. Його життя треба сприймати, як життя звичайної пересічної людини, яка була відомою, як апологет нової течії іудаїзму – християнства. Ісус Христос був звичайним пророком, подібним до пророків інших релігій - Будди, Заратустри, Мані, Мойсея та Мухаммада – мир йому !

11. Автор розуміє, що висновки його досліджень є такими, що будуть зустрінуті вороже значною частиною людей – «християнами». Вони будуть говорити, що їх далекі пращури з покоління у покоління були «хрещеними». Їх навіть не переконає той історичний факт, що ще 500 років тому були свідчення активного духовного спротиву, який чинили наші пращури наступу християнського вчення. Їх навіть не переконає той факт, що ще у 14-16 ст. «попове і книжники вірують у Перуна і Хорса»...

Представники від християнської церкви можуть назвати автора дослідження «антихристом» за невизнання Ісуса Христа – «сином божим» чи «богом», але й тоді «антихристами» потрібно визнати всіх людей, які не є християнами, а сповідують віру іншим – «своїм» богам ! А таких людей – 67 % мешканців нашої планети.

Тоді треба визнати ворогами християнської церкви усіх мусульман, які з давен визнавали Ісуса лише «пророком», а також, іудеїв, які ходять до синагог і пращури яких так само називали Ісуса лише месією певної течії іудаїзму.

Це дослідження автор пише лише для того, щоб привернути увагу науковців – істориків, етнографів, богословів, філософів, етнологів, генетиків до необхідності перенесення питань вивчення духовного розвитку людства з площини біблійної історіографії у площину наукову.

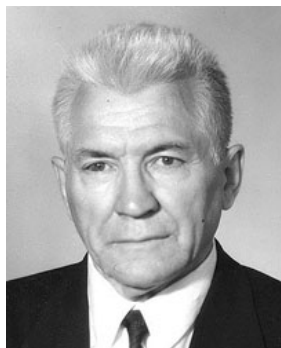
12. Вже настав час, коли наука йде на зустріч церкви, підтверджуючи існування Бога (нашого Творця) з позиції наукових аргументів. То, може настав час і церкві рухатись на зустріч науці ? Гадаю, що саме так !

Нагадаємо лише кілька таких досліджень: професора башкирського університету, члена Нью-Йоркської академії наук, відомого хіміка Нажипа Валітова (1998 р.) та дослідження українського фізика Куліша Віктора Васильовича (доповідь «Ієрархічна концепція Бога в сучасній фізиці» прочитана 7 березня 2012 р. в Українському Католицькому університеті). Про дослідження Н.Валітова ми подаємо повідомлення ЗМІ (1998р.), а з дозволу Куліша В.В. розміщуємо його доповідь у наступному розділі нашого дослідження.

13. При роботі над цим дослідженням, автор прийшов до власних спостережень, які засвідчують, що існування нашого Творця – Бога можна підтвердити на основі здобутків сучасної генетики.

Частина тридцята

СУТНІСТЬ БОГА З ПОГЛЯДУ СУЧАСНОЇ НАУКИ ДОКАЗАНО : БОГ ЕСТЬ !

*Есть сила, которой подчинено всё.
Мы можем называть её Господом, Аллахом,
мировым разумом. Суть не меняется.*

Нажим Валитов

Профессор Валитов доказал существование Творца. За это Папа Римский Иоанн Павел II посвятил российскому учёному свои молитвы.

Профессор Башкирского университета Нажип Валитов прежде был весьма далёк от богословия. Он химик с мировым именем, член Нью-Йоркской академии наук, всю жизнь занимался проблемами исключительно своей науки. И не предполагал, что его открытиями заинтересуются духовные лидеры.

Монография профессора Валитова «*Вакуумные колебания при химическом возбуждении атомов, молекул и хаотичность силовых линий электромагнитного и гравитационного поля*» произвела шок в научных кругах.

Строгим языком формул Валитов доказал, что любые объекты во Вселенной взаимодействуют друг с другом мгновенно, независимо от расстояния между ними.

- *Прежде считалось, что никакое взаимодействие не может совершаться со скоростью, превышающей скорость света, - рассказывает о своём открытии профессор Валитов. – Это 300 тыс. км / сек. Но оказалось, что электромагнитные и гравитационные поля взаимодействуют мгновенно.*
- *Я обосновал это теоретически и подтвердил экспериментально. А потом поразился : ведь это говорит о существовании во Вселенной какой-то единой высшей силы ! Ведь, по сути, всё связано со всем. Но глобальных философских выводов в монографии делать не стал. Счёл, что моя книга – и без того бунт в академической науке.*

Письмо

Валитов получил конверт из Ватикана и не поверил своим глазам. Наджип Хатмуллоевич не предполагал, что в ведомстве Папы Римского интересуются химией и физикой. А когда перевёл текст, то удивился ещё больше.

«Дорогой профессор ! – писал помощник Папы монсеньор Педро Лопес Куинтана.

- *Его Святейшество Папа Иоанн Павел II уверяет Вас, что он посвящает Вам свои молитвы. Он желает также, чтобы Вы знали, что Первосвященник ценит чувства, побудившие Вас написать эту монографию. Только после тщательного исследования и солидной экспертизы мы решили прислать Вам нашу благодарность»*

Профессор Валитов почувствовал себя несколько неуютно: задал задачу самому Папе Римскому ! Представил, каково было католическим епископам понять четыреста страниц формул и графиков ! И теперь за Валитова, человека, который прежде числил себя материалистом и считал, что там, где начинается религия, кончается наука, молится сам Папа Римский !

Книги

Профессор перечитал Коран, изучил Библию, проштудировал Тору. И удивился, насколько они сходны и как точно в их текстах обозначена суть его научного открытия.

- *В священных книгах основных мировых религий, - говорит профессор Валитов, - написано, что Бог всевидящий и всеслышающий. Прежде некоторые учёные-атеисты часто критиковали именно это определение. Их логика была, на первый взгляд, железной: поскольку скорость света имеет предел, то Господь Бог, если он есть, не может мгновенно услышать и увидеть содеянное человеком. Однако оказалось, что мысль каждого из нас материальна. Атомы в молекулах, из которых состоят нейтроны мозга, совершают поступательные, колебательные и вращательные движения. И процесс мышления обязательно сопровождается испусканием и поглощением силовых линий электромагнитного и гравитационного полей. Этот процесс можно мгновенно засечь из любой точки Вселенной.*

Значит, Бог знает каждую нашу мысль?

- *Да. Есть сила, которой подчинено всё. Мы можем называть её Господом, Аллахом, мировым разумом. Суть не изменится. И взаимодействие в мире мгновенно, где бы ни находились объекты.*

Признание

Коллеги подсчитали: теория профессора Валитова опровергает 12 законов термодинамики.

20 разделов химии, 28 разделов физики, 40 разделов механики.

Чего только стоит одно утверждение Валитова о том, что « в равновесных обратимых процессах время может превращаться в массу и энергию, а затем претерпевать обратный процесс ».

Значит, воскрешение мёртвых, на что указывают все священные книги, возможно !

Валитов вновь проверил свои расчёты. И не нашёл ошибок. Потом предложил проверить свои выводы научным оппонентам. И они не смогли их опровергнуть.

Академик РАН Андрей Трофимук прислал восторженный отзыв на монографию коллеги... Посыпались отклики на его труды от религиозных и государственных деятелей. Свою благодарность Валитову за доказательство истин Корана прислал король Саудовской Аравии Фахд.

Сейчас профессор Валитов считает себя верующим человеком:

- Сначала я доказал бытие Бога формулами. А потом открыл его в своём сердце...

(«Доказано: Бог есть !», Григорий Тельнов, ТВдосуг №45)

Д. ф.-м. н., проф., Куліш В.В.

Ієрархічна концепція Бога в сучасній фізиці

Доповідь прочитана 7 березня 2012 р. в Українському Католицькому університеті, м. Львів, за матеріалами книги:

V.V. Kulish “*Hierarchic Electrodynamics and Free Electron Lasers*”, CRC Press, 2011

Віктор Куліш

Національний Авіаційний університет, пр. Космонавта Комарова 1, Київ, 03058, Україна
eMail: kulish2001@ukr.net

*Віра – це інтуїтивне відчуття присутності Бога у повсякденному житті людини. Віра не потребує доказів, але докази можуть слугувати **иляхом** до віри.*

1. Суть проблеми

Є добре відомим факт, що багато хто з видатних фізиків ХХ сторіччя протягом життя остаточно приходили до ідеї Бога, причому, в незалежності від ступеню свого попереднього атеїзму. Одні з них після цього ставали «звичайними» вірними, тоді як інші сприймали дану подію як професійний виклик і починали активно «шукати Бога в фізиці».

Звичайно, автор, будучи особою тверезомислячою, не відносить себе до видатних фізиків. Але, тим не менше, його шлях до Бога у фізиці був, хоч і не зовсім «стандартним», але, в цілому, подібним. Здобувши свого часу ступінь доктора фізико-математичних наук, він відчув велике полегшення – нарешті з'явилась реальна можливість виконувати не тільки «обов'язкові» дослідження, а також приділяти увагу проблемам, до яких усі ці роки лежала душа, але не доходили руки. А душа лежала, ні, не до пошуків Бога в фізиці, як це логічно витікало б із вище сказаного, а до побудови принципово нової версії *теорії ієрархічних динамічних систем*. То ж останні двадцять п'ять років досліджень були направлені, в тому числі, і на розбудову такої теорії.

Так вийшло, що вже через кілька років роботи вималювався надзвичайно дивовижний теоретичний об'єкт, названий згодом *богом системи*. Власне, це не був правдивий об'єкт, у буквальному розумінні цього терміну. Це було *щось*, для чого у тодішній (як, доречі, і в сучасній) фізиці не існувало адекватної наукової класифікації. Було знайдено, що свого бога (з маленької букви) має кожна *природна* ієрархічна система, в незалежності від її фізичної природи, походження чи ієрархічного статусу. Але найбільшого шоку автор зазнав, коли намагався порівняти [1,2] властивості такого бога фізичного Всесвіту, як гігантської ієрархічної інформаційно-управляючої системи (*фізичного бога*), з Богом (з великої букви), який описано в Біблії. Повною несподіванкою виявилось те, що обидва вони в значній мірі співпадали за своїми загальними властивостями. Дослідження їх більш глибокої ідентичності, однак, далі не проводились, оскільки автор, як тоді, так і сьогодні вважає, що порівняльна робота такого роду повинна проводитись фізиками спільно з богословами.

Таким чином, фігурально висловлюючись, на відміну від «великих», автор спеціально і *не шукав* Бога в фізиці - Той сам його *знайшов*.

І, нарешті, про соціально-політичний бік справи. Віра, фізика і соціально-політичні реалії нашого життя – це, здавалось би, речі доволі далекі одна від одної. Можливо, ще якихось п'ятнадцять - двадцять років тому назад все виглядало саме так. Але ми живемо в дуже дивні часи. Часи надзвичайно швидких змін оточуючого середовища, коли стрімко, буквально на очах, змінюється все. І наш повсякденний високотехнологічний побут, і колективна ментальність соціуму (згадаймо тільки про сьогоднішню масову монетарізацію суспільної свідомості), і глобальна фінансово-економічна криза, і загрозлива військово-політична ситуація як в світі, так і навколо країни, і ще багато чого. За двадцять років, що минули з часів отримання незалежності, кожен з нас, як і Україна в цілому, отримали неповторний досвід виживання. І цей досвід говорить, в тому числі, про те, що вже давно настав час отримати ясні і чіткі відповіді на давно поставлені сакраментальні запитання. А саме, куди летить цей бурхливий потік історії, в якому ми, на жаль, спромоглися грати лише незavidну роль мізерної тріски, яку кидає із сторони в сторону? А також, як нам далі зберегти та розбудувати свою державу?

Але причому тут «фізична теорія Бога», скажете ви, прискіпливий слухач. Дуже навіть «при тому!» Щоб більш наочно проілюструвати це, доволі дискусійне, на перший погляд, філософське твердження, наведемо три наступні загальновідомі тези з ділянки політології:

1. **Національна ідея** – це проекція *національного завдання* на *національну самосвідомість*.
2. **Національне завдання** на сьогодні полягає у розбудові української держави шляхом максимальної *консолідації* її державної нації.

3. Віра та висока колективна духовність стають найпотужнішими природними центрами консолідації української державної нації в справі підвищення її національної самосвідомості.

З іншого боку, добре відомо, що релігія і церква, як головні чинники, відповідальні за формування високої колективної духовності нації, вже давно знаходяться в непримиренному конфлікті з офіційною наукою. Головні суперечності існують, перш за все, у питанні трактовки теорії походження нашого Всесвіту та місця людини в ньому. Історично так склалося, що на сьогодні позиція науки є виразно домінуючою. Завдяки цьому вона, через систему середньої і вищої освіти, засоби масової інформації тощо, реально найбільш потужно впливає на процес формування світогляду як кожної людини, так і суспільства в цілому. А те, що він, цей суто безбожний «офіційний» світогляд, з радянських часів став ще більш бездуховним, є широко визнаним фактом. То ж очевидно, що на такому шляху, без відновлення традиційно високої духовності нашої нації, ми не зможемо збудувати ефективної і сильної держави. Бо якими б не були доскональними економічні та політичні програми, вони ніколи не зможуть практично реалізуватися у розколотому та бездуховному суспільстві. Це аксіома.

Слушне запитання: а чи не застарів вже цей традиційний, сформований ще в часи розквіту радянської пропагандистської системи, однобоко викривлений матеріалістичний підхід? Бо в останні півстоліття наука явно не стояла на місці. То, можливо, ситуація навколо згаданого історичного конфлікту наука-церква кардинально змінилася? А наші ідеологи від влади цього ще поки не знають? Як показано далі в даній доповіді, насправді ситуація виглядає саме так. Справа в тому, що *старий конфлікт між наукою і релігією вже вичерпав себе – наука фактично прийняла Бога як фізичну реальність*. При чому, це сталося не як якась милостива поступка своєму історичному опоненту – церкві. Просто так склалося, що без введення концепції Бога сучасна фізика ніяким іншим чином не здатна вирішити свої гострі фундаментальні проблеми, які вже давно перезріли. Таким чином, тепер не тільки релігія, як це історично завжди було, несе свою частку відповідальності за стан духовності і моральності суспільства. А також і фізика, як флагман сьогоднішньої науки, повинна приймати участь у цій шляхетній роботі.

Таким чином, зв'язок між вірою, наукою і сучасними соціально-політичними реаліями існує і сьогодні він, як ніколи до цього, став особливо тісний і парадоксальний. Про це і ще про багато інших подібних речей і будемо далі говорити в цій доповіді.

Далі зауважимо, що при підготовці матеріалів до даної доповіді автор зіткнувся з доволі складною проблемою методичною характеру. А саме, логіка вимагала, щоб перед тим як, власне говорити про Бога в фізиці, необхідно спочатку ознайомити аудиторію з мінімально необхідною для цього фізичною термінологічною і концептуальною базою. Останні, нажаль, не відносяться до загально відомих базових знань. Як наслідок і витворилась дана специфічна форма доповіді, і якій автор вимушений відвести її головному питанню (про Бога) багато менше часу, як хотілось, ніж іншим, на перший погляд, другорядним - загальноосвітнім. Нажаль, в даному випадку реально він не спромігся знайти іншої, методично більш раціональної і простої, форми викладу матеріалу. Тож почнемо з «лікбезу» у ділянці фізичної теорії ієрархічних динамічних систем.

2. Базові поняття, ключові закони та основні постулати

Виклад почнемо з таких базових понять як *система* та *ієрархія*. Всупереч стандартним підручникам з курсу фізики, які стверджують, що система – це просто сукупність тіл вибраних для розгляду, теорія систем говорить, що цього недостатньо. Потрібно також, що б ця сукупність володіла також і так званою *системною властивістю*. Системна властивість це така колективна характеристика системи, яка не може бути зведена до простої суми чи іншої лінійної комбінації властивостей її структурних складових.

Наприклад, вітер не може бути виведеним із його структурних складових (молекул повітря) оскільки це є суто колективний процес. У теорії ієрархічних динамічних систем до таких системних властивостей також відносять *когнітивну* (тобто розумову) здатність природних та квазіприродних систем [3-10].

Поняття ієрархії в сучасній фізиці, на жаль, не має ясного і прозорого визначення. Погодьтесь, що таке традиційне визначення «як порядок підлеглості одних субсистем (нижніх) іншим (верхнім), при якому верхні субсистеми містять в собі нижні, як складові, не відрізняється ні вичерпністю, ні наочністю.

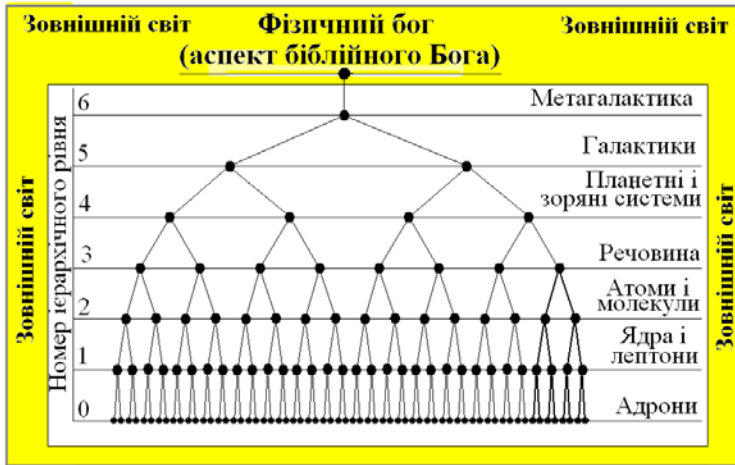

Рис. 1. Ієрархічне дерево Кейлі для нашого Всесвіту як гігантської динамічної ієрархічної системи

Як легко бачити, сукупність адронів (нульовий ієрархічний рівень) утворює наступний (перший) ієрархічний рівень нуклонів, а через певні розпадні реакції – і лептонів. Сукупність останніх формує рівень атомів і молекул (другий рівень) і т.д. На протилежному кінці ієрархічної драбини маємо Всесвіт у цілому (шостий рівень - Метагалактику). Як буде показано далі, Всесвіт є принципово відкритою системою, тобто знаходиться під дією зовнішніх чинників. За всю сукупність цих зовнішніх впливів у даному випадку «відповідає» так званий *бог системи* «Всесвіт» (фізичний бог). Аналіз показав, що загальні властивості фізичного бога співпадають з властивостями біблійного Бога.

Системи, які збудовані і функціонують у відповідності до, так званих, *ієрархічних принципів* (фундаментальних законів), називаються *ієрархічними*. Таким чином, поведінка усіх великих природних ієрархічних систем регулюється *ієрархічними принципами*, які носять принципово фундаментальний характер. До них відносяться:

1. Загальний ієрархічний принцип.
2. Принцип ієрархічної подібності (в філософії його ще називають голографічним принципом).
3. Ієрархічний принцип інформаційної компресії.
4. Ієрархічний аналог другого закону термодинаміки.
5. Ієрархічний аналог третього закону термодинаміки.
6. Принцип фізичності.
7. Принцип модельності.
8. Принцип цілеспрямованості.

Ці закони, у тому числі, стверджують, що в Природі усі великі динамічні системи завжди є ієрархічними (загальний ієрархічний принцип). Бо тільки вони виявляються стійкими, оскільки у всіх інших нестійкість системи зростає із ростом числа її структурних елементів. Разом з тим, як говорилось вище, усі такі системи є *когнітивними* (що є їхня системна властивість), тобто в них повинні циркулювати явно виражені потоки

інформації [3-10]. Із останнього, в тому числі, витікає, що наш Всесвіт можна трактувати як *гігантську ієрархічну інформаційно-управляючу динамічну систему*. Щось на кшталт вашого домашнього комп'ютера, тільки дуже великого

Крім того, у побудованій загальній теорії ієрархічних систем також використовують ряд *постулатів*, таких, наприклад, як:

1. Постулат єдності.
2. Постулат автономності.
3. Постулат доповнюваності.
4. Постулат дії.

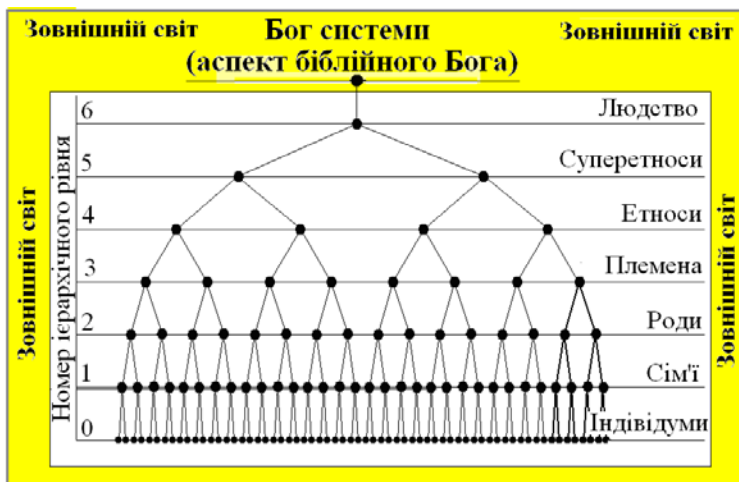

Рис. 2. Ієрархічне дерево Кейлі, побудоване для людства, як ієрархічної динамічної системи. Не зважаючи на суттєві відмінності як в фізичній природі, так і в рангу ієрархії, принцип будови обох систем на рис. 1 та 2 виявляється однаковий. У тому числі і число рівнів ієрархії – сім.

Для графічної ілюстрації *структури* (у тому числі, динамічної) ієрархічних систем використовують так званий метод *ієрархічного дерева Кейлі*. Даний метод є універсальним в тому сенсі, що дозволяє аналізувати ієрархічні властивості суттєво різних за рангом та фізичним змістом системи з єдиних методологічних позицій (див. приклади на рис. 1 та 2). Приклад наведений на рис. 1 ілюструє ієрархічну будову Всесвіту як великої ієрархічної динамічної системи. Тоді як приклад на рис. 2 демонструє ієрархічну будову людства, як цілого. Легко бачити, що, не зважаючи на різні відмінності в масштабах і фізичній природі, ієрархічні дерева обох об'єктів є принципово подібними. У тому числі, наприклад, містять по сім рівнів ієрархії, кожен ієрархічний рівень характеризується своїм характерним часом (чим вищим він є, тим довшим виявляється характерний час). Доречі, в Біблії під «днем Бога» розуміється саме характерний час, який може вимірюватись навіть мільярдами земних років..

3. Класифікація ієрархічних систем

Ієрархічні системи ділять на *статичні* (тобто такі, що характеризуються тільки *структурною ієрархією*) та *динамічні* (системи з ієрархією *швидкостей змін* їх параметрів – *динамічною ієрархією*). Крім того, розрізняють *природні*, *штучні* та *квазіприродні* ієрархічні системи.

Усі природні системи характеризуються одночасною присутністю як структурної, так і динамічної ієрархії, тобто в такому сенсі являються змішаними. Приклад: наш Всесвіт (рис. 1) має одночасно як структурну, так і динамічну ієрархії [1,2]. Яскравим прикладом

структурної ієрархії є російська матрешка (див. приклад на рис. 3), яка є очевидно штучною системою.

Рис. 3. Ілюстрація поняття ієрархічної подібності на прикладі матрешки (структурна ієрархія)

Всі матрешки є практично ідентичними. Єдина відмінність полягає в їх розмірах, наприклад, в висоті h_i ($i=0,1,2,3,4,5,6$). Тобто, складену матрешку можна трактувати як ієрархічну систему (структурна ієрархія), побудовану за принципом ієрархічної подібності.

Штучні ієрархічні системи, в принципі, можуть характеризуватися ієрархією будь якого типу. Наприклад, ієрархія може бути *чисто структурною* (як, наприклад, у випадку матрешки (рис. 3), *чисто динамічною* (як, наприклад, в моделях з ієрархічними коливаннями) чи *змішаною* (як в моделях з ієрархічними хвилями) [1,2,13,14].

До квазіприродних ієрархічних систем відносять такі штучні системи, які збудовано за тими ж ієрархічними законами, що і природні.

В рамках теорії, що далі обговорюється, ми, однак, маємо справу тільки з природними і квазіприродними динамічними ієрархічними системами. Традиційні статичні системи з чисто структурною ієрархією, будучи цікавими для деяких розділів фізики конденсованого стану, наприклад, однак, на думку автора, уявляють незначний інтерес для загальної теорії ієрархічних динамічних систем.

4. Принцип ієрархічної подібності (голографічний принцип) як новий фундаментальний закон

Перераховані вище принципи (фундаментальні ієрархічні закони) в запропонованому вигляді вперше були сформульовані автором [1,2,11-16]. Зазначимо, однак, що, деякі із них (наприклад, принципи фізичності і модельності), самі по собі, були добре відомими в фізиці і задовго до цього. Інші було отримано шляхом узагальнення значної кількості (також відомих) тверджень та спостережень. Деяке виключення тут складе лише *принцип ієрархічної подібності*. Незважаючи на те, що цей принцип є знаним у філософії ще з часів Аристотеля («що нагорі – те й внизу»), він до перших робіт автора в цій ділянці [11-15] ніколи не розглядався як *новий фундаментальний закон* фізики. Тобто, він ніколи не формулювався в формі якихось рівнянь, що є складовими математичного опису оточуючого світу, як цілого. Даний закон, в принципі, можна віднести до класу, так званих, законів збереження. Згадайте, наприклад, добре відомий ще із шкільної лави закон збереження енергії. У даному випадку принцип ієрархічної подібності може трактуватись як специфічне збереження *ієрархічної топології* в природних та квазіприродних системах.

Не виключено, що у даному випадку саме існування факту «збереження чогось» і обумовлює у кінцевому підсумку вище відзначену підвищену стабільність природних ієрархічних динамічних систем. По аналогії можемо згадати, що в теорії елементарних частинок наявність того чи іншого квантового закону збереження (баріонного заряду,

кольору, запаху, дивності і т.д.) завжди супроводжується різким збільшенням часу їх життя (тобто стабільності) у відповідних розпадних взаємодіях.

Таким чином, принциповою відмінністю запропонованого варіанту теорії [1,2,11-16] від традиційних версій теорії ієрархічних динамічних систем [3-10], є введення у фізику принципу ієрархічної подібності як нового фундаментального закону.

Суть принципу ієрархічної подібності полягає у наступному: *всі ієрархічні рівні природної системи топологічно подібні між собою, а також із системою в цілому*. Для фізика це означає, що, якщо система описується, наприклад, кінетичним рівнянням Больцмана, то така ж математична структура рівняння зберігається для кожного її ієрархічного рівня (по аналогії з матрьошками, показаними на рис. 3). Але, при цьому, кожен рівень характеризується своєю власною системою координат (але тією ж геометрією – постулат автономності). Зв'язок між цими координатами (рівнями) описується відповідними ієрархічними перетвореннями, алгоритми яких є одним із ключових моментів математичної частини теорії. Для пересічного ж читача закон ієрархічної подібності означає, що як він сам, так і Всесвіт, і його начальник, і його улюблений пес, і, навіть, його, не менш улюблена, теща, всі вони, як ієрархічні динамічні системи, «виконані» за одною і тією ж принциповою схемою.

Як відомо, кожен фундаментальний закон у фізиці має відповідне математичне формулювання. Як правило, у формі якось рівняння чи нерівності. Сукупність усіх цих математичних формулювань розглядається як своєрідний математичний опис оточуючого фізичного світу у всіх його можливих проявах. То ж не дивно, що введення нового фізичного закону (принципу ієрархічної подібності) здатне кардинально змінити загальноприйнятю на сьогодні наукову картину світу, тобто парадигму. У тому числі, як стверджується автором, навіть дати людству *нову фізичну парадигму*. Контури такої майбутньої парадигми були схематично окреслені в монографіях [1,2]. Однак, на думку автора, головна робота в цій ділянці ще попереду.

Інший, доволі несподіваний, аспект запропонованої нової теорії є її непересічне суто прикладне значення. Оскільки, в ряді випадків тут відкриваються надзвичайні перспективи для вирішення деяких актуальних прикладних фізико-математичних задач, які до цього десятиліттями не мали задовільного вирішення в рамках стандартного математичного апарату фізики. Приклади такого роду вирішень широко представлені в численних роботах автора, опублікованих протягом останніх двадцяти п'яти років (див. [1,2,15,16] та багато інших).

5. Принцип ієрархічної подібності як ключовий елемент доктрини Дерева Життя

Історично ідея ієрархічної подібності (збереження ієрархічної топології) походить із стародавнього вчення (доктрини) про Дерево Життя (Світове Дерево – Старий Заповіт). Згідно з цією доктриною, усі природні ієрархічні системи, як і всі їхні рівні, підрівні і т.д., топологічно характеризуються однією і тою ж схемою організації, яку можна представити у формі певного *гліфа* (складного символу) – Дерева Життя. Тобто, як Всесвіт у цілому, так і наше суспільство, наша планетна система, Супервсесвіт (до складу якого наш Всесвіт входить як дрібний структурний елемент), світова фінансова система і багато ще чого такого іншого «зроблені», так би мовити, за одним і тим же «проектом» - Деревом Життя. Два приклади якого наведено на рис. 4 та 5.

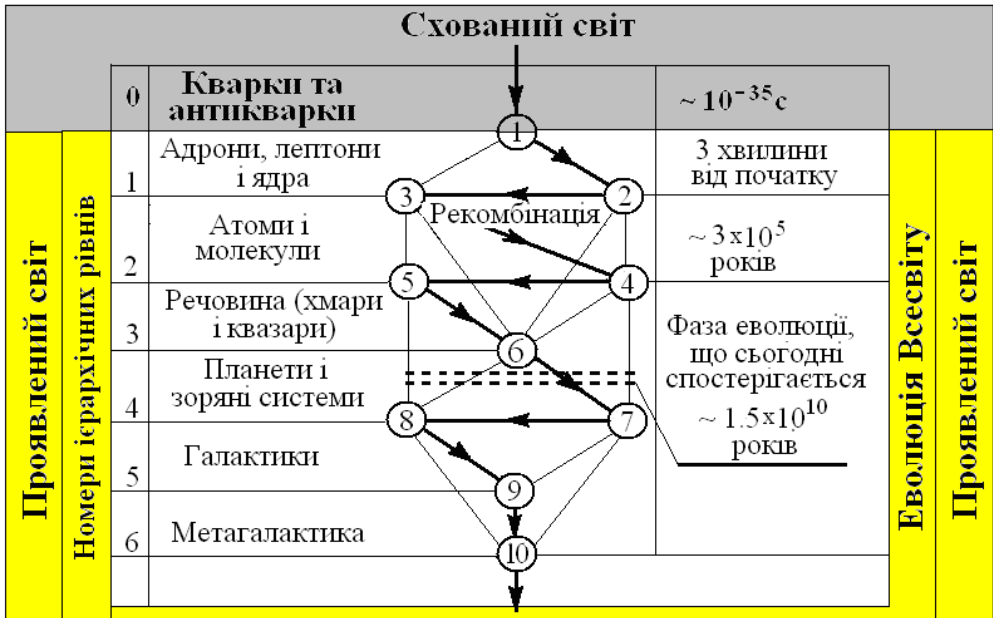

Рис 4. Дерево Життя (Світове Дерево) та процес еволюції нашого Всесвіту в термінах даної доктрини

Дерево життя містить десять специфічних об'єктів (сефірот чи сфірот, за іншими традиціями українського озвучення), позначених тут номерами 1, 2, і т.д. Кожна з сефірот також містить в собі своє «персональне» Дерево Життя. Різні аспекти кожної сефіри (сфіри) відображають ті чи інші аспекти природних сил. Зміст і форма проявлення цих сил визначається тим, до опису якої конкретно природної ієрархічної системи ми застосуємо Дерево Життя, як універсальну схему «всього на світі». Еволюція, за Старим Заповітом, є по чергове *проявлення* (домінування) тієї чи іншої природної сили при формуванні ієрархічних рівнів. Це означає, що саме ця сила і грає головну роль в системі, але тільки при формуванні даного (тобто «свого власного») рівня. Наприклад, сефіра 1 уособлює собою початкову сингулярність (малу квантову область), з якої і починався «Великий Вибух», тобто еволюція Всесвіту. В ній одночасно працюють всі чотири відомі на сьогодні типи фізичних взаємодій - сильна, слабка, електромагнітна та гравітаційна. В сефірі 2 головну роль починає грати слабка взаємодія, у сефірі 3 сильна і т.д. В сефірот 6, 7, 8, 9 і 10 головну роль грає гравітаційна взаємодія. Доктрина Дерева життя, у тому числі, стверджує, що замість однієї гравітаційної взаємодії, як сьогодні вважається, в природі повинно існувати п'ять її підтипів. Кожен з підтипів грає головну роль на своєму «власному» етапі еволюції. Враховуючи вище сказане, можна також сказати, що головний зміст процесу еволюції нашого Всесвіту є *поетапний* (ієрархічний) прояв усіх основних форм існування матерії (речовини, поля та інформації) в ньому при поетапному ж домінування тієї чи іншої сефіри. Кінець еволюції нашого чотиривимірного Всесвіту одночасно означає народження (тобто Новий Великий Вибух) у наступному п'ятивимірному всесвіті. В свою чергу, згідно з доктриною, наш світ народився як результат завершення еволюції попереднього тривимірного світу (більш детально див. у коментарях до рис. 5).

На відміну від ієрархічного дерева (див. рис. 1, 2), яке характеризує лише структуру (статичну чи динамічну) природної (квазіприродної) системи, Дерево Життя подає також і універсальний закон її *еволюції* (див. знову приклади, наведені на рис. 4 та 5). Це означає, що ідея про ключову роль еволюції в розвитку нашої біосфери не є новим досягненням сучасної науки, а презентує лише дрібний частковий фрагмент багато більш розвинутої загальної теорії еволюції, відомій укладачам Старого Заповіту ще тисячі років тому назад. Більш того, враховуючи деякі вислиди із даної теорії, що тут обговорюється, стає очевидно беззмістовність відомої майже півтора-віковою дискусії стосовно того, що природний відбір за теорією Дарвіна ніби то доводить відсутності Божого замислу у творення життя на Землі.

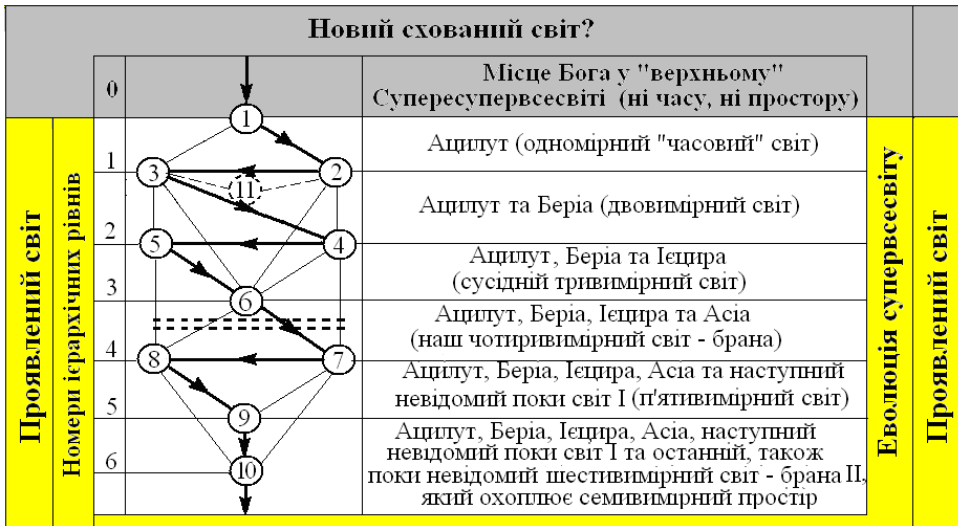

Рис 5. Дерево Життя (Світове Дерево) та процес еволюції Супервсесвіту, у який наш Всесвіт входить як дрібний елементарний структурний елемент

В рамках доктрини Дерева Життя вдалося довести, що головний змістом еволюції Супервсесвіту є поетапне проявлення (формування) просторових вимірів. Всесвіт існує у своєрідному комплексному семивимірному просторі, частина координат якого на кожній стадії еволюції є *проявленою*, а інша частина - *схованою*. Сефірот 1 та 10 є специфічними тим, що кожна з них знаходиться на межі двох супервсесвітів. Перша з них є на межі супервсесвіту-попередника, що знаходиться у «схованому» світі, та нашим Супервсесвітом, що перебуває у проявленому світі. В свою чергу, сефіра 10 (шостий рівень ієрархії) ділиться між нашим і наступним супервсесвітами. У схованій частині сефіри 1 не існує ні проявленого простору, ні проявленого часу. У частині, що знаходиться у проявленому світі, починає формуватись час, як один з аспектів світу Ацилут. Так що на цій стадії формування Супервсесвіту він є одномірним і існує тільки в часовому вимірі. Сефірот 2 та 3 (перший рівень є «відповідальними» за народження першої просторової координати. На цій стадії еволюції проявлений світ стає двовимірним. На другому рівні (сефірот 4 і 5) формуються друга просторова координата (аспект світу Берія (Бріа)) – світ стає тривимірним і т.д. Сьогодні ми живемо на етапі формування чотиривимірного простору. Іде еволюція третьої просторової координати (аспекту світу Асія), що спостерігається астрофізиками як процес розширення нашого Всесвіту. Згідно з М-теорією (за С. Хокінгом), в дійсності, ми живемо не в об'ємі (як думаємо), а на замкнутій чотиривимірній поверхні (мембрані - брані). Вона, в свою чергу, охоплює якийсь загадковий п'ятивимірний об'єм. Більш того, наш чотиривимірний Всесвіт є ніщо інше, як *голограма* цього загадкового п'ятивимірного об'єму. Звідси, по суті, і з'являється в фізиці нелокальний принцип (принцип ієрархічної подібності), за яким і збудований наш світ у всій його різноманітності. Сефіра 11 розміщується саме в цьому п'ятивимірному об'ємі і відповідає за всі *інформаційні процеси* (які трактуються як життя) у кожному із всесвітів Супервсесвіту («програмна» частина «супербога» системи Супервсесвіт – див. далі). Як показав порівняльний аналіз, сценарій творення світу, поданий в Книзі Буття, концептуально співпадає з описаним тут сценарієм еволюції Супервсесвіту, отриманого із наведеної вище фізичної інтерпретації Дерева Життя. При цьому сам Супервсесвіт народжується як дрібний структурний елемент якогось «Суперсупервсесвіту». Нажаль, однак, ні сучасна наука, ні старий Заповіт не дають нам ніяких наукових даних про фізичну суть цього неймовірного об'єкту.

Значимо, що в рамках сучасної теорії динамічних ієрархічних систем концепція еволюції тісно пов'язана з більш загальним *принципом цілеспрямованості*.

Вважається, що в самому Дереві Життя як би «зашифрована» повна інформація про улаштування і способи функціонування усього оточуючого світу, подані всі діючі сили, зв'язки та шляхи реалізації їх дії і т.д. Дерево Життя розглядається одночасно, як *об'єкт* вивчення, так і *метод* вивчення оточуючого світу. Застосування *методу Дерева Життя* до розгляду деяких фізичних проблем (наприклад, еволюції нашого фізичного Всесвіту і Супервсесвіту, – див. рис. 4 та 5) показало, з одного боку, повне узгодження отриманих результатів з деякими надсучасними фізичними теоріями (на кшталт М-теорії), а з іншого

– дало підставу для формулювання ряду надзвичайно цікавих та революційних нових фізичних гіпотез [1]. Наприклад, існування в природі замість однієї гравітаційної взаємодії п'яти її підтипів.

6. Доктрина Дерево Життя та загальноцивілізаційна парадигма «елементарності»

Слід зазначити, що наслідки від введення концепції Дерева Життя в сучасну фізику, як принципово нової методології дослідження, не обмежуються лише появою ще одного фундаментального закону (принципу ієрархічної подібності). Потенційно масштаби революції, яку у подальшому здатен викликати цей крок, є значно більшими і глибшими, як це можна уявити з позицій сьогоденного дня. Мова вже йде не тільки про власне нову фізику, як локомотив сучасної високотехнологічної цивілізації, а й про можливу реформацію (модернізацію) однієї із ключових сьогоденних загальноцивілізаційних парадигм. Парадигма, яка на сьогодні визначає не тільки спосіб світоглядного мислення сучасної людини, а також і *колективну ментальність* людства у цілому. Але давайте про це більш детально.

Нагадаємо, що, ще в часи Ньютона, в основу сьогоденної парадигми було закладено так званий *метод аналізу-синтезу*. При цьому, в процесі аналізу об'єкт вивчення *розкладається* на так звані «більш прості» (елементарні) складові, кожна з яких далі вивчається окремо. На наступному етапі дослідження результати багатьох таких окремих аналізів складових *синтезуються* в нове повне знання про об'єкт в цілому. Найбільш яскраве відображення даного світоглядного підходу можна знайти в рамках методу «*диференціювання-інтегрування*», закладеного свого часу Ньютоном в фундаментальну основу фізики. На таких же базових принципах працює дослідницька машина будь якої сучасної природничої науки.

Але не важко переконатись, що протягом XX - XXI століть ця «універсальна» (як раніше здавалось) машина чим далі, тим частіше стала давати прикрі методологічні збої. І не тільки тому, що досягнувши багато більших успіхів на шляху аналізу, ніж синтезу, ми, по суті, вже втратили *цілісність* науки, як такої. Для прикладу нагадаємо, що ще в часи Аристотеля (доречі, «винахідника» терміну фізика) сама фізика була безсумнівно цілісною наукою, тоді як сьогодні вона драматично розсипалась на сотні (а можливо і більше) дрібних розділів і підрозділів. Дійшло до того, що сучасні фізики, що працюють у різних, відносно далеких одна від одної, ділянках, вже давно перестали розуміти один одного. А тенденція дроблення все набирає обертів. Вже з'явилися і легалізувалися, наприклад, такі нові її розділи як фізика техногенних транспортних систем, економфізика тощо.

Справа в тому, що, як широко відомо, в основі самого методу аналізу-синтезу лежить постулат про те, що структурні елементи, на які ми розбиваємо цілісний об'єкт вивчення, повинні бути *багато простішими*, ніж сам об'єкт (в протилежному випадку сам цей метод втрачає сенс). У зв'язку з цим, нагадаємо також, що поняття «складність» в теорії систем визначається як мінімальна довжина алгоритму, за допомогою якою ми описуємо об'єкт. Так ось, взявши за такий об'єкт вивчення, наприклад, нашу Сонячну систему, дуже легко переконатися, що такі об'єкти, як атоми, із яких складаються її планети, в дійсності виявляються багато більш складними за своєю фізичною природою, ніж сама система. З іншого боку, за теорією методу аналізу-синтезу повинно бути навпаки. Для тих кого мої слова не переконали, пропоную для порівняння, ознайомитися з сучасною квантово-механічною релятивістською теорією атома з урахуванням впливів фізичного вакууму. І чим більше ми заглиблюємося в цю ілюзорну «елементарність» (наприклад, переходячи із рівня атомів на субатомний рівень), тим очевидніше не виконується сам постулат «елементарності». Подібні суперечності неважко знайти і в ділянках інших наук.

На думку автора, вище описана ситуація промовисто відбиває факт наявної загальнонаукової (і, навіть, загальноцивілізаційної) світоглядної кризи. Очевидно, що для її подолання потрібно шукати інші базові підходи і методи організації науки у цілому. Перш за все, необхідно відновити втрачену її цілісність. По-друге, треба замінити (чи доповнити) метод аналізу-синтезу чимось більш досконалим, яке б працювало більш плідно і ефективно. В світлі вище сказаного, в монографіях [1,2] було зроблено намагання саме такого плану. При цьому, ключова пропозиція базувалась, перш за все, на ідеї використання, як головної методологічної основи, вчення Дерева Життя, відомого ще з Старого Заповіту.

Це вчення, як вже відзначалось, пропонує дещо інший світоглядний підхід до головної проблеми методу аналізу-синтезу. А саме, воно пропонує *не шукати* «все більш елементарні» складові об'єкту вивчення, як це сьогодні здебільшого робиться, а зосередити головну увагу на пошуку *універсальних* схем топологічної організації об'єктів в оточуючому світі. Оскільки такі схеми, як продемонстровано вище (рис. 4 та 5), не залежать від ступеню «елементарності» самого об'єкту вивчення (тобто, його ієрархічного рангу – див. рис. 4 і 5), то на такій основі можна будувати радикально інші світоглядні моделі. Сукупність таких моделей у перспективі і здатна створити у майбутньому нову більш адекватну базову загально цивілізаційну парадигму [1,2].

Зауважимо, що на сьогодні ми тільки почали освоювати одну таку універсальну топологічну схему – Дерево Життя. Але, не виключено, що в дійсності таких «елементарних схем» в Природі існує більше. В містиці є цілий розділ (сакральна геометрія), в рамках якого вивчаються такого роду схеми (згадаємо, наприклад, вчення піфагориків, Аристотелеві трикутники, концепцію Квітки життя, наш тризуб тощо). На думку багатьох фізиків, порівняльний аналіз останніх з досягненнями сучасної фізики міг би також принести багато користі в справі успішного розв'язання вище сформульованих світоглядних проблем.

7. Ще раз про базову парадигму сучасної фізики

Перш ніж рухатись далі, дозвольте спочатку провести уточнення самого базового поняття *фізична парадигма*, яке ми так відважно використали вище. Як показує досвід, головною методичною особливістю даного поняття є те, що всі ніби то добре знають що таке фізична парадигма, але мало хто, ось так, «сходу», зможе дати йому вичерпне визначення.

То ж нагадаємо, що *парадигмою* (від грецького *παράδειγμα*, тобто модель, зразок) в науці прийнято називати певну сукупність фундаментальних установок, уявлень та термінів, які *приймаються* відповідним науковим співтовариством. Спрощено кажучи, фізична парадигма – це є *загально прийнятий погляд на оточуючий світ*, сформульований в термінах фізики.

Необхідність існування парадигми для фізики диктується, перш за все, тим, що вона, попри вже вище обговорювану схильність до подальшої фрагментації, все ж таки поки що забезпечувала її (фізики) відносну єдність. Тобто, при всіх історичних поворотах від часів Галілея і Ньютона до наших днів, фізика, в більшості своїх базових фізичних принципів, в цілому, залишалась майже тією самою. Ключова роль фізичної парадигми, таким чином, полягає в *консолідації* інтернаціонального співтовариства фізиків в єдине ціле та забезпеченні *спадковості* у розвитку самої фізики.

Але запитасмо себе: чи здатна буде існуюча фізична парадигма і надалі виконувати цю шляхетну інтегруючу роль? Першою реакцією більшості колег автора, правдоподібно, буде банальне ігнорування поставленого запитання як «не зовсім інтелектуального». Бо всі ми історично були виховані на міцних (як щиро вважали наші вчителі) традиційних засадах, які прекрасно працюють і до сьогодні. Тобто ніяких підстав для такої драматичної

постановки питання, ніби то, взагалі не існує. А наявні «дрібні» відомі проблеми не здатні, в принципі, порушити намальовану вище благопристойну картину професійного буття.

Але давайте на певний час відірвемося від своїх вузькопрофесійних бізнесових справ і поспробуємо кинути пильний погляд на вже згадувану загальну картину оточуючого світу. Тоді отримуємо добру нагоду переконатися, що ситуація відразу втрачає цілковиту «гламурність» і на нашому досконалому «загальнофізичному Сонці» несподівано з'являється чимало неприємних плям.

Почнемо з того, що «таке вже бувало». Як добре відомо з історії фізики, наприкінці ХІХ століття фізика зіткнулась з рядом проблем, які також спочатку наївно вважалися «дрібними». Найбільш помітними з них були дві: проблема *теплого випромінювання* абсолютно чорного тіла та результати *дослідів Майкельсона* з вимірювання швидкості світла. Остаточне їх вирішення стало можливим лише ціною краху старої (класичної) фізики (і, відповідно, її базової парадигми) та появи, як наслідок, нової квантової релятивістської фізики, домінуючої і до сьогодні.

Руйнування старої парадигми стосувалось, перш за все, двох важливих аспектів. Перший - це відмова від так званого *принципу неперервності базових процесів*. До цього вважалось, що всі процеси у Природі відбуваються *плинно і неперервно*. Введення Планком поняття кванту остаточно призвело до відмови від даного принципу. З'ясувалось, що в дійсності всі, без виключення, процеси відбуваються *дискретно*, подібно до того, як протікають обчислювальні процеси в сучасних комп'ютерних системах.

Другий із ключових аспектів стосувався відмови від класичної парадигми *необмеженості і стаціонарності оточуючого світу*. Ще з часів Ньютона вважалось, що він є стаціонарним, нескінченний і необмеженим (як у часі, так і просторі). При цьому вважалось, що він характеризується ключовими системними параметрами, такими, наприклад, як швидкість світла (тобто, максимально можлива швидкість взаємодії матеріальних об'єктів), які також, в принципі, можуть прямувати в нескінченність. Побудова спеціальної теорії відносності та подальший розвиток її у формі загальної теорії відносності привела до становлення нової (сучасної) фізичної парадигми – *парадигми нестаціонарного обмеженого (як в часі, так і просторі) світу*. Світу, в якому немає місця для необмежених швидкостей взаємодії між матеріальними об'єктами.

8. Проблема замкнутості нашого Всесвіту і бог системи

Нажаль, введення нової парадигми так і не навело остаточного «ладу» в фізиці, оскільки вона, в свою чергу, врешті-решт увійшла в суперечність з так званим *принципом причинності*. Як добре відомо, один із ключових вислідів із принципу причинності можна сформулювати наступним чином: *якщо щось має початок, то воно мусить мати і причину своєї появи*. Єдиною причиною такого роду в фізиці визнається лише *сила*, а точніше, дія одного об'єкту на інший. Оскільки, у відповідності до найбільш поширених сучасних фізичних теорій (наприклад, М-теорії, теорії струн, теорії інфлюючого Всесвіту тощо) він зародився із «точки» (точніше початкової малої квантової області - «гарячої» сингулярності), то для його появи повинна була існувати якась початкова *зовнішня дія* (поштовх). А це, в свою чергу, автоматично приводить до драматичного висновку: *наш Всесвіт, в дійсності, є відкритою динамічною системою*.

Останнє також знаходить своє вираження в ряді фундаментальних фізичних проблем. Наприклад, в так званій *проблемі початкових параметрів* («хто задав» початкові параметри сингулярності?) чи *проблеми настройки*. Справа у тому, що Всесвіт, який ми його бачимо, може існувати лише при дуже точній настройці усіх світових констант. Найменша їх розстрійка різко змінє конфігурацію Всесвіту до такого степеню, що унеможливує його утворення та існування як такого. Питання: «хто вибрав» такий точний набір сьогоднішніх світових констант?

Для тих же фахівців, які ще остаточно не втратили віру в справедливість «теорії самозародження Всесвіту» (яка, за суттю, еквівалентна «теорії барона Мюнхгаузена», який, як відомо, зміг витягти самого себе за чуба з болота) нагадаємо ще один експериментальний факт. А саме, гравітаційний вплив «сусідніх» всесвітів (що заходяться у нашому Супервсесвіті - рис. 5) на процеси еволюції в деяких частинах нашого Всесвіту (рис. 4). Такий вплив було зафіксовано кількома групами дослідників в своїх астрофізичних спостереженнях. Тобто, у будь-якому разі, на сьогодні гіпотезу про замкнутість Всесвіту можна вважати такою, що впевнено суперечить сукупності наявних експериментальних фактів.

З іншого боку, ще раз нагадаємо, що вся сучасна фізика побудована на гіпотезі про *замкнутість Всесвіту* як динамічної системи. Тобто, ніяких зовнішніх «хтось» при цьому не передбачається в принципі. І, звернемо особливу увагу на те, що вказана гіпотеза носить ключовий характер щодо питання про реальну *надійність базового фундаменту* усього існуючого на сьогодні «храму великої фізики». Перш за все тому, що як відомо ще з розділу «механіка» звичайного університетського курсу фізики, тільки замкнуті системи можуть характеризуватися законами збереження (адитивними інтегралами руху). Такими, наприклад, як закони збереження енергії, імпульсу та моменту імпульсу. А це, в силу теореми Неттер, визначає загальну конфігурацію нашого простору-часу і багато ще іншого важливого. В той же час, властивості відкритих систем в значній мірі визначаються характером впливів якихось *зовнішніх* (тобто таких, що не належать до системи) об'єктів.

Інакше кажучи, усі сьогоднішні фундаментальні рівняння фізики (і, відповідно, фундаментальні закони) є справедливими тільки у випадку, коли *Всесвіт є замкнутою системою*. У зворотному випадку у кожному з них «бракує» якихось складових, що описують факт і міру реальної його незамкнутості. Проте, ні характер, ні вклад цих складових у формування «правильної» картини світу на сьогодні не відомі. Але загальний принцип їх урахування може бути сформульованим вже зараз. В рамках теорії, що розглядається, це пропонується зробити шляхом введення у фізику нового поняття – *бога системи*.

То ж підсумуємо. В результаті проведеного побіжного аналізу вимальовується наступна доволі суперечлива картина. З одного боку, для «народження» початкової сингулярності повинна була існувати якась *зовнішня* причина (сила, дія) тобто той самий «хтось». І вся сукупність існуючих на сьогодні матеріалів астрофізичних спостережень, в принципі, підтверджує це (нескінченні «залишкові» дискусії в цій ділянці ми залишаємо за рамками обговорення). А з іншого боку, повноцінне прийняття даного експериментального факту самою фізикою (що, фактично, вже сталося) підриває її діючі на сьогодні ключові фундаментальні засади. Перш за все тому, що у такому випадку стає невизначеною реальна точність усіх без виключення базових фундаментальних рівнянь (законів). А це, в свою чергу, з неминучістю призводить до появи в сучасній фізиці такого екстраординарного об'єкту як *бог системи*, фізичний зміст якого обговоримо далі. Але, спочатку поговоримо про так звану *проблему когнітивності* природних ієрархічних систем.

9. Проблема когнітивності природних ієрархічних систем

Нажаль, кризові проблеми сучасної фізики не обмежуються лише питанням замкнутості Всесвіту. Не менш критичною, (а, на думку автора, і багато більше) виглядає так звана проблема *інформаційного (живого) Всесвіту*.

Суть проблеми полягає у наступному. Як відзначалось вище, усі природні та квазіприродні динамічні системи мають ієрархічну будову. Це твердження є результатом як звичайного повсякденного досвіду, так і численних наукових експериментальних спостережень. В рамках теорії ієрархічних динамічних систем формування ієрархічних

рівнів можна уявити як те, що кожен вищий рівень являє собою ніщо інше як *стислу модель* попереднього. В свою чергу, цей вищий рівень стає моделлю для ще вищого і т.д. (принципи модельності та ієрархічної компресії інформації). Але наш повсякденний досвід показує, що сам процес моделювання вимагає «чийсь інтелектуальних зусиль». Перш за все тому, що, необхідно проводити певну *селекцію* інформації, оскільки будь яка модель може моделювати тільки якусь вибрану частину об'єкту, що вивчається (це витікає з теореми Тюрінга та відомо як принцип модельності). «Хто» повинен робити таку селекцію в процесі формування ієрархічних рівнів? Відповідь: кожен верхній рівень по відношенню до нижнього.

До того ж, як показує експеримент, у випадку природних ієрархічних систем крім селекції, цей «хтось» повинен також здійснювати ще і *стискання* інформації, яка описує стан кожного попереднього рівня [1-4] (див. рис. 6). Більшості з вас це знайомо із досвіду використання таких відомих комп'ютерних програм як Zip чи Rar. Все це, згідно з базовими засадами загальної теорії систем, є можливим тільки у випадку, коли кожен з таких рівнів-моделей характеризується певними *когнітивними* (тобто «розумовими») властивостями.

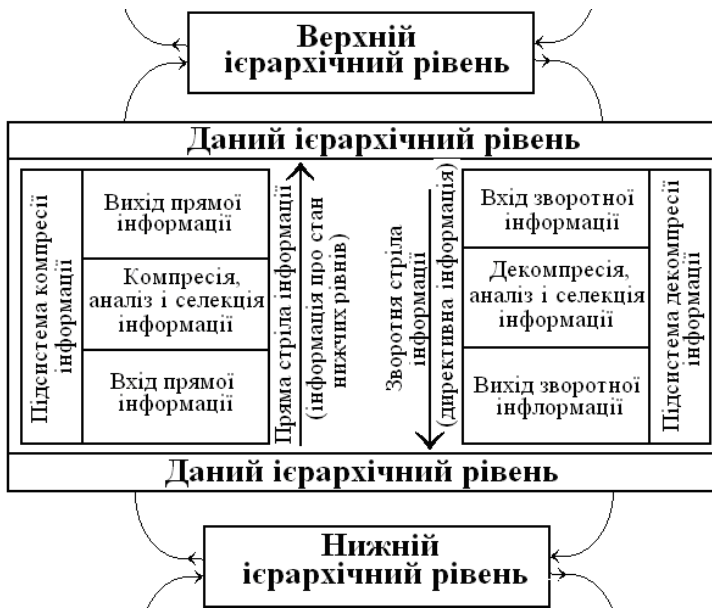

Рис. 6. Блок-схема ієрархічного рівня природної ієрархічної динамічної системи як «живої» інформаційно-управляючої машини

Кожен ієрархічний рівень кожної ієрархічної системи являє собою своєрідну інформаційно-управляючу машину. Тут можна виділити лівий (знизу-вгору) і правий (згори-вниз) потоки руху інформації. Вся інформація лівого потоку відповідає за *стан* нижніх і даного ієрархічного рівнів. Вважається, що, сам по собі, кожен суб'єкт цих рівнів має певну «*свободу волі*» і своїх діях. Саме інформація про ці дії і складає головний зміст лівого потоку. Інформація правого потоку (згори-вниз) носить директивно управляючий характер. Її головна функція – коригувати всі відхилення в системі від певних заданих «кимсь» програмних цілей. Іншими словами, ці зворотні впливи мають обмежувати «непотрібну» (з точки зору верхніх ієрархічних рівнів) «свободу волі» суб'єктів рівня. Кожен рівень також має свого «менеджера». Всі проблеми, які відносяться до рівня компетентності даного рівня вирішуються цим менеджером рівня. Всі інші направляються для вирішення на верхні рівні ієрархії. Чи не нагадає все це вам про деякі поточні реалії нашого повсякденного життя, коли «людина планує, а Бог вирішує»?

Описаний вище екстраординарний парадокс в фізиці було встановлено доволі давно [3,4] і він, як не дивно, до цього часу не викликає у науковому середовищі особливого

ажіотажу. Так, лише слабкі короткотривалі хвилі здивування, але не більше. Але, разом з тим, його визнання як незаперечного експериментального факту для сучасної фізики має, в принципі, не менш руйнівні наслідки, ніж визнання експериментальних підтверджень щодо правильності теорії великого вибуху. І, автоматично, ще одного визнання факту реальної відкритості нашого Всесвіту. А для такого невизнання на сьогодні ясно не сформульовано жодної причини.

Про що йде мова? Перш за все, про те, що у світлі вище сказаного, з принципу ієрархічної подібності витікає, що у всіх природних системах (галактичних, зоряних, планетних і т.д., наприклад, - див. рис. 1), подібно до «людських» динамічних систем (рис. 2) повинні циркулювати якісь *потоки прямої і зворотної інформації* (рис. 6). Тобто, Всесвіт повинен бути безумовно «живим». Але добре відомо, що жодне з загальноновизнаних фундаментальних рівнянь сучасної фізики, що описують такого роду фізику, не містять ніяких складових, які б враховували наявність будь-яких інформаційних процесів в природних матеріальних системах. Тобто, фізика принципово зорієнтована на роботу тільки з «неживими» об'єктами.

Для ілюстрації сказаного проведемо наступний ментальний експеримент. Уявімо собі, що фізику-експериментатору дали для вивчення працюючий комп'ютер, не повідомивши його ні про суть даного об'єкту, ні про те, що він залучений до Інтернету. Що він знайде у даному випадку, застосувавши для вивчення всі класичні методи дослідження, прийняти в фізиці? Ідентифікує матеріали (метали, діелектрики, напівпровідники). «Відкриє» якісь електромагнітні процеси (струми, поля тощо). І все. А чи він «побачить» якісь *потоки інформації*, що активно протікають, скажімо, в процесорі чи комп'ютерній відеокарті? Чи знайде потоки інформації, що втікають до комп'ютеру зовні (з Інтернету) і витікають з нього «кудись»? Дуже сумнівно. А якщо він (наш фізик) є ще і зле вихований, то публічно заявить, що всякий, хто стверджує про інформаційну природу комп'ютера, причому, як пріоритетну його властивість, є просто невіглас у фізиці і, скоріше всього, просто розумово відстала людина. А чи не маємо ми сьогодні подібної ситуації з концепцією «живого Всесвіту»?

Але продовжимо далі екстраординарну тему інформативності природних ієрархічних систем. В рамках теорії ієрархічних динамічних систем було знайдено, що прямі потоки інформації завжди направлені в системі ієрархічних рівнів *знизу вгору* [3,4], тоді як зворотні потоки, направлені *зверху вниз* (див. стріли прямої та зворотної інформації на рис. 6) [1,2]. Якщо прямі потоки описують *стан* усіх нижче лежачих ієрархічних рівнів, то зворотні носять *управляючий* (директивний) характер, тобто, характер «наказів», «інструкцій», «розпоряджень» і т.д.

Підкреслимо ще раз той факт, що існування в Природі прямих потоків інформації витікає з ієрархічної будови усіх без виключення природних динамічних систем у Всесвіті. Що стосується неявної присутності зворотних потоків, то їх найголовнішим проявом можна вважати, перш за все, сам факт існування законів фізики. Бо саме вони є головними «обмежувачами» *свободи волі* усіх суб'єктів природних систем (див. відповідні коментарі до рис. 6). Особливо яскраво це видно на численних прикладах фізичних явищ, пов'язаних з дією принципу цілеспрямованості. Візьмемо, наприклад, т.з. принцип Ферма: світловий промінь в оптичному середовищі завжди йде по такій траєкторії, на якій його оптичний шлях виявляється мінімальним. Автор, доречи, ніколи не міг «нормально» відповісти на «просте» запитання студентів: а звідки він, промінь, *знає заздалегідь*, який із багатьох можливих оптичних шляхів буде мінімальним? Єдино, що викладачу можна сказати у даному випадку: «Цей принцип є простим узагальненням відомих експериментальних фактів і нічого більше». Точно така ж ситуація виникає при поясненні варіаційного принципу в механіці (принципу найменшої дії, принципу Моперт'юї тощо), або ряду подібних за фізичною суттю електродинамічних ефектів. Таких, наприклад, як ефектів фазової та поляризаційної дискримінації в лазерах на вільних електронах [1,2,14,16] і т.д.

Природно повстає питання: «хто» створив такі «правила дорожнього руху» у тому Всесвіті, який ми сьогодні експериментально спостерігаємо? І, відповідно, «хто» ті «регулювальники руху», які «слідкують» за їх фактичним виконанням? На жаль, в сучасній фізиці навіть сама постановка таких запитання розцінюється, що не дивно, як очевидна ознака розумової відсталості. Бо в рамках пануючої на сьогодні парадигми замкнутого «неінформаційного» Всесвіту будь яких підстав для постановки такого роду питань, на думку явно домінуючої кількості колег автора, в Природі просто не існує.

10. Бог системи як новий об'єкт сучасної фізики

Таким чином, виникає своєрідна ситуація, коли інформація про всі події, проблеми, процеси і т.д., що відбуваються в оточуючому світі (причому, як на рівні Всесвіту, так і на рівні планети Земля і нижче) рухається тільки знизу вгору «кудиись», поза межі нашого Всесвіту (бо він, як говорилося, є принципово відкритим - див. рис. 1,2). А звідти «хтось» надсилає накази-реакції на цю пряму інформацію. Логічно виникає законне запитання: хто є цей «хтось»? Нагадаємо, що всі розмови тут ми ведемо виключно в межах фізики, як фундаментальної науки. І тому цей «хтось», як об'єкт вивчення, також повинен не виходити за межі її рамок.

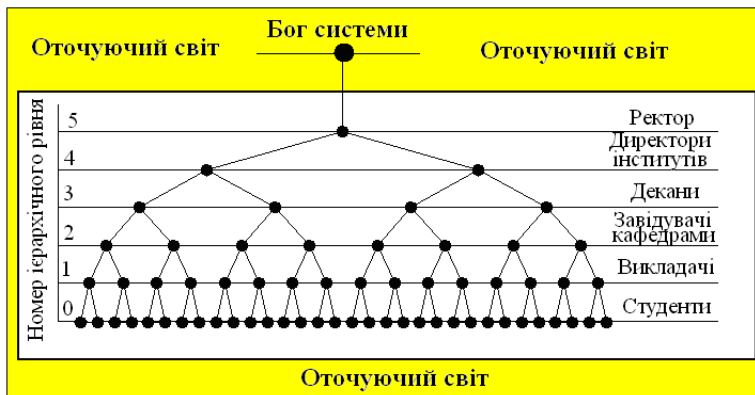

Рис. 7. Ієрархічне дерево університету, як ієрархічної динамічної системи

Як легко бачити, принцип будови університету є такий же самий, як і у випадках Всесвіту (рис. 1) чи людства, (рис. 2). Це можна трактувати як ще одну ілюстрацію до «реальної роботи» принципу ієрархічного подібності. Ректор (попри те, що так часто думають студенти) не є богом системи. Важливою обставиною є те, що у зовнішньому світі університету у нього завжди є «досить всякого начальства». До нього, свого «начальства», він регулярно направляє повну інформацію про поточний стан справ в університеті (лівий потік інформації на рис. 6). В свою чергу, від нього, також регулярно, отримує масу всякої директивної інформації у формі наказів, розпоряджень, приписів тощо. Зауважимо, що крім цього, він також отримує для університету ще і частину фінансів, матеріалів, обладнання і т.д. Тобто, реально роль бога системи *не обмежується* тільки інформаційними обмінами (правий потік інформації на рис. 6). Зауважимо також, що кожен з чинників системи, в принципі, має певну *свободу волі* у своїх діях (лівий потік інформації на рис. 6). Але ця свобода волі, у разі неправильного її розуміння, часом виявляється доволі ілюзорною для цих чинників. Перш за все тому, що вона чітко коригується директивними впливами-реакціями «згори» (правий потік інформації на рис. 6). Це особливо добре знають студенти, які в порядку реалізації свого суверенного права на свободу волі систематично пропускають навчальні заняття. Але зворотна реакція системи завжди є доволі жорсткою і втрата стипендії ще не є найбільш тяжким «кармічним» покаранням. Не рідкісними є випадки, коли в результаті своїх прогулів, вони просто «вилітають» з університету. В загальному ж плані, це саме правило також поширюється і на всі інші природні ієрархічні системи, про що говорить життєвий досвід кожного з нас.

Відповідь на поставлене запитання було запропоновано саме в рамках версії теорії ієрархічних динамічних систем, що тут обговорюється. Вказаний екстраординарний

об'єкт було умовно названо «тим самим» *богом системи* [1]. Дозвольте, однак, далі проілюструвати цей об'єкт більш детально.

Як з'ясувалось, поняття бога системи можна ввести для *будь якої природної чи квазіприродної системи* (див. приклади на рис. 1 та 2 і відповідні коментарі). Розглянемо, наприклад, такий типовий для даної аудиторії тип системи, як університет як ієрархічну динамічну систему (див. рис. 7). Але що таке бог системи у даному випадку? Емоційно, «богом» університету, з точки зору пересічного студента, звичайно ж є його ректор. Однак, в рамках теорії, що обговорюється, він не є «правдивим» богом даної системи, оскільки сам належить до її структури. Ректор, як вже говорилося, є просто її *верхнім ієрархічним рівнем*.

До будь якого суб'єкту даної ієрархічної піраміди (університету), через ланку проміжних ієрархічних рівнів (на кожному з яких, доречі, також є «свій начальник») надходить маса різної директивної інформації. Такі «начальники» є у всіх без виключення природних ієрархічних системах, де вони умовно називаються *менеджерами ієрархічних рівнів* (див. коментарі до рис. 6). У випадку університету кожен з них, що очевидно, являє собою певний частковий *ієрархічний аспект ректора*. Як показує теорія, таке ж правило зберігає свою справедливість і для будь якої природної ієрархічної системи (див. рис. 1,2).

До кожного з менеджерів рівня стікається вся *пряма* інформація з нижче лежачих рівнів, тобто інформація про все, що діється «внизу» (відносно них) в університеті. В процесі руху ця інформація щоразу піддається селекції і стисканню (компресії) при переході від рівня до рівня (принципи цілеспрямованості та ієрархічної компресії, рис. 6).

Університет, як вже відзначалось, є очевидно відкритою системою, бо до ректора «згори» (але з поза меж університету) також тече певна інформація. Але що це за інформація? Тут важливо зауважити, що реально в цьому потоці, крім зворотної, завжди є присутньою і певна кількість інформації про те, що діється «нагорі», тобто інформації про стан самої «гори». Але раніше ми говорили про те, що такого роду інформація не може рухатись зверху вниз (див., наприклад, рис. 6). Але в дійсності, ніякої суперечності тут немає. Справа у тому, що реально це завжди є лише порівняно *незначні* уривки (так звані вищі моменти) інформації, повнота яких, як показує досвід, на практиці визначається ступенем провінційності того чи іншого університету та іншими подібними факторами. І, звичайно ж, ці часткові уривки інформації не в силі порушити ключовий принцип: певна інформація про стан системи завжди рухається тільки знизу вгору. Головним (повним) потоком інформації, що рухається у зворотному напрямку (тобто згори вниз) є так звана зворотна (директивна) інформація (рис. 6).

Таким чином, ректор, по відношенню до різноманітного верхнього начальства, завжди знаходиться приблизно в тому ж становищі, в якому перебувають усі його підлеглі по відношенню до нього самого (рис. 7). Виникає слушне запитання: а як класифікувати такого роду залежності верхнього ієрархічного рівня (ректора) від зовнішніх чинників? Відповідь очевидна: саме через використання поняття *бога університету* як ієрархічної динамічної системи. Перш за все, це тому що, у даному конкретному випадку, ні міністерство, ні Верховна Рада з своїм профільним комітетом, ні пожежна чи санітарна інспекція ні що інше подібне «нагорі» безпосередньо *не належать до структури університету*, а відносяться до вище згадуваних зовнішніх чинників. Вся *сукупність* цих чинників (не залежно від особливостей їх власної ієрархічної структури) по відношенню до університету і уособлює собою бога даної системи. Якого на відповідному ієрархічному дереві, наведеному на рис. 7, легковажно позначено простою крапкою. Але ця крапка, в дійсності символізує дуже важливий об'єкт, який *узагальнено* описує як характер, так і інтенсивність всіх можливих *зовнішніх впливів* на дану систему.

З іншого боку, в світлі вище сказаного, найвищий ієрархічний рівень системи (ректора) можна також трактувати як певний *аспект бога системи* (хоча б тому, що «верхні» зовнішні чинники також приймають участь в процедурі його призначення). А менеджери ієрархічних рівнів університету (директори інститутів, декани, завідуючі

кафедрами тощо - див. рис. 7), будучи, в свою чергу аспектами верхнього рівня (ректора) на своїх рівнях, також можуть розглядатися як інші, ще більш часткові, *ієрархічні аспекти* даного бога системи і т.д.

В принципі, таку ж ситуацію ми отримуємо і у випадках Всесвіту (рис. 1 та 4), людства (рис. 2) чи Супервсесвіту (рис. 5) як великих ієрархічних динамічних систем.

Враховуючи особливий статус такого об'єкту як Всесвіт, для його бога системи було запропоновано більш спеціалізований термін «*фізичний бог*» (див. приклад на рис. 1). Тобто, фізичний бог – це «звичайний» бог системи, але тільки для Всесвіту як гігантської ієрархічної динамічної інформаційно-управляючої системи.

11. Проблема свободи волі в рамках запропонованої теорії

Далі коротко проілюструємо так звану проблему «свободи волі», яка, як показав досвід, завжди найбільше інтригує тих, хто вперше знайомиться з засадами даної теорії (див. також коментарі до рис. 7). Дійсно, незрозуміло, як можна прийняти «в одній упаковці» принцип жорсткої детермінованості нашого життя, що, здавалось би, впливає із всього вище описаного, і тим очевидним фактом, що кожен з нас реально завжди має певну свободу вибору, свободу волі. І, при цьому, не почуває себе таким собі роботом, який при кожному русі просто виконує програму, закладену «кимсь згорі».

На перший погляд, обидва ці принципи не можуть виконуватись одночасно: або ми маємо свободу волі – або ми є роботами. Але, як показує теорія, в дійсності все не так банально. Аналіз існуючих природних систем говорить, що метод «жорсткого» управління об'єктом (про який, власне, і йде тут мова) є, з енергетичної точки зору, далеко неоптимальним, оскільки являється надмірно затратним. І тому, в процесі «проекування» нашого світу, він широкомасштабно не використовувався. Багато більш досконалим виявляється так званий метод *керованого хаосу*, який і було покладено в основу цього «ієрархічного проекту» - Супервсесвіт, Всесвіт, планета Земля, Україна. У даному випадку, в основному, контролюється і коригується не *кожен рух* об'єкту, а лише *певна група колективних параметрів*, які є критичними для виконання цілей заданої програми для системи в цілому. У Всесвіті, засобами такого контролю і коригування є, як говорилося, закони фізики. В суспільстві до них додаються ще і юридичні та так звані морально-етичні закони (у тому числі десять заповідей Божих) і т.д.

Тому, доречі, релігія вчить, що всяка влада від Бога. Але це не треба примітивно розуміти так, що кожен з нас, у цьому зв'язку, не несе за її діє жодної відповідальності і повинен без всякого супротиву приймати все, що вона робить. Перш за все тому, що Господь, крім цього, дав нам ще і свободу волі. То ж, як сказано у Святому Письмі, «шукайте і знайдете!» Активно використовуйте вашу свободу волі і Господь вас почує. Оскільки кожен з вас є вагомим чинником вище обговорюваного прямого (лівого – див. рис. 6) потоку інформації.

Як вважають сучасні аналітики, США, зіткнувшись із жорсткою фінансово-економічною кризою останніх років, починаючи з 2010 року, у справах практичної реалізації своєї глобальної світової політики перейшли від вище згаданого «жорсткого» методу до використання методу керованого хаосу. Тут треба сказати, що вчені з Інституту складності в США, які «все це і придумали», не є надто оригінальними в своїх новаціях. Справа в тому, що сам по собі метод керованого хаосу, в дійсності, є відомим людству ще із біблійних часів. Для прикладу наведемо опис «методу випасання яків», який вже не одно тисячоліття успішно практикується пастухами Паміру і Тянь-Шаню. Як, особливо самець, на відміну від наших ординарних корів чи овець, є твариною надзвичайно самостійною, незалежною, і такою, що не терпить ніякого прямого тиску на себе. Тобто персоналією з яскраво вираженим потягом до проявів свободи волі (чи вам це нічого не нагадує із свого повсякденного життя?). Але ця обставина ніяк не заважає пастухами керувати гуртом таких надзвичайних і обдарованих істот, тобто здійснювати свою

програму управління. Щоб не дратувати яків своєю явною присутністю, вони просто ховаються за якоюсь скелею чи що інше і звідки спостерігають, постійно контролюючи ситуацію *в цілому по гурту*, а не з кожним окремим персональним яком. Коли виникає необхідність «корекції», вони посилають своїх псів, які, як показує багатовікова практика, прекрасно справляються з роботою. В результаті всі залишаються задоволеними. Яки, бо змогли, як вони думають, зберегти у недоторканності свою гордість і «священне право» на свободу волі. І пастухи, які змогли забезпечити увесь процес випасу гурту яків і, таким чином, повноцінно виконати свою роботу. А та «дрібна» обставина, що дуже скоро самок яків (ячиць) будуть доїти, а деяких із самих яків забиватимуть на м'ясо, як правило, звичайно ж залишається за кадром. То є природний рух речей у Природі.

12. Фізичний бог та біблійний Бог: проблема ідентичності

Аналізуючи зміст рисунків рис. 1, 2 та 7, можемо поставити наступне запитання: а якими спільними особливостями характеризуються ці специфічні «крапки»-боги систем у таких суттєво різних, як за ієрархічним рангом, так і фізичною суттю, системах?

Резюмуючи все вище сказане, такі спільні універсальні властивості можна сформулювати наступним чином:

1. *Направленість стріли прямої інформації* (рис. 6) завжди є знизу вгору. Тобто, ніякий суб'єкт, що входить до даної динамічної системи, включно з її верхнім ієрархічним рівнем, не може знати «істинне обличчя свого бога системи».
2. *Направленість стріли зворотної (управляючої, директивної) інформації* (рис. 6) завжди є згори вниз. Тобто, всі програми, алгоритми дії, матеріальні засоби і енергія тощо, тобто все, що визначає процес творення, характер і спосіб функціонування даної системи, завжди «приходять згори» від її бога системи.
3. Бог системи завжди виступає в якості своєрідного «джерела влади» в широкому сенсі цього слова. Наприклад, матеріальної «влади», бо крім «чистої директивної інформації» із його боку можуть надходити також енергія та матеріальні ресурси. Приклади: процес творення початкової сингулярності і подальша еволюція Всесвіту, модель університету, що вище обговорювалась, штучні квазіприродні технологічні ієрархічні системи різного роду і т.д. Бог системи також може виступати у якості джерела політичної влади (у політичних системах), військової влади (у різного роду мілітарних структурах), фінансової та економічної влади тощо.
4. Бог системи завжди знаходиться *поза межами системи*, тобто ніколи не належить до неї самої.
5. Бог системи може *частково відкривати свої певні ієрархічні аспекти*, формуючи своєрідну «божественну ієрархію». Але, при цьому, він ніколи не відкриває *всі* свої аспекти повністю. Наприклад, якщо ми переходимо, скажімо від розгляду систем рангу нашого Всесвіту (див. рис. 1 та 4) до систем рангу Супервсесвіту (рис. 5), то, як вже говорилося, «частина» фізичного бога Всесвіту при такому переході отримує сенс «менеджерів» (аспектів) різних ієрархічних рівнів Супервсесвіту. В той же час, інша його «принципово непізнана частина» автоматично переходить до рангу «бога системи Супервсесвіту». Аналогічний уявний експеримент можна також провести у відношенні до пари Земля-Всесвіт, як двох сусідніх ієрархій різного рангу. Висновок: як би ми не підвищували ранг ієрархії при вивченні систем, ми ніколи не можемо «відкрити істинне лице найвищого бога системи», бо при цьому завжди залишається якийсь його принципово непізнаний аспект.

В принципі, можна сформулювати ще декілька такого роду спільних властивостей. Але, оскільки це не є критичним у даному розгляді, дозвольте обмежитись лише сказаним.

Далі порівняємо властивості Бога (з великої букви) і фізичного бога (з маленької букви) нашого Всесвіту.

«Нікому не дано бачити лик Бога», «Бог знає (бачить) все» і т.д. все це різні сторони властивостей 1 та 4 із вище наведеного вище списку.

«І волосок не впаде з голови людини без волі Божої», «Все по волі Божій» - це властивість 2.

«Бог є творець нашого світу», «Бог керує нашим світом» - це властивості 2 і 3. У цьому зв'язку цікаво відзначити, що сценарій сотворіння світу, описаний в Книзі Буття, дуже добре співпадає з фізичним сценарієм зародження і подальшої еволюції Супервсесвіту, а не з сценарієм творенням нашого Всесвіту, як це чомусь вважалось [1] (див. також коментарії до рис. 5).

«Бог керує світом через Божественну ієрархію» - ангелів і архангелів, наприклад, відому у богослов'ї як драбина Іакова - це властивість 5. Більш наочно цей приклад може бути проілюстровано матеріалами рис. 1, 2, 4, 5, якщо там перейти від семирівневої ієрархії до більш детальної дванадцятирівневої і т.д.

Аналогій такого роду можна привести ще досить багато. Але навіть наведений перелік дає можливість сформулювати твердження, що вище описаний *фізичний бог нашого Всесвіту є ніщо інше як певна рефлексія (аспект) біблійного Бога*. Запитання «а чи це дійсно так?» було названо в рамках даної теорії *проблемою ідентичності*. Як вже говорилось вище, на думку автора, повноцінне вирішення даної проблеми може бути отримано лише при умові активної участі у такій роботі фахівців-богословів.

13. Деякі висновки

Таким чином, як було продемонстровано вище, характерною рисою сьогоденного етапу розвитку сучасної фізики, є її специфічно-проміжний стан (див. рис. 8). Коли, з одного боку, стара (тобто «безбожна») фізична парадигма вже знаходиться на межі повної саморуйнації. Перш за все тому, що вже не в змозі повноцінно виконувати своє пряме завдання – репрезентувати адекватну світоглядну позицію сучасних природничих наук щодо будови оточуючого світу. А з іншого боку, намагання якось залатати наявні кричущі діри у фундаменті сучасної фізики привели до необхідності введення в неї принципово нової фізичної сутності – бога системи (фізичного бога), а через нього, і біблійного Бога (рис. 1,2 та 8). Як результат, світоглядні позиції фізики щодо будови Всесвіту і місце в ньому людини несподівано зблизились з відомими класичними інтерпретаціями теологів. Тобто, історичний багатовіковий конфлікт фізиків і теологів фактично виявився вичерпаним – на сьогодні їхні позиції реально стали дуже близькими (рис. 8).

Рис. 8. Трансформація сучасної фізичної парадигми в рамках запропонованої «ієрархічної теорії Бога»

Чи значить все це появу якоїсь модерної тенденції їх конвергенції? Ні, бо як завгодно зближуючись в своїх ключових світоглядних позиціях, в дійсності, фізика і теологія ніколи не зліються повністю. Перш за все тому, що кожна з них має свої цілком ясно видимі загальні специфічні цілі і завдання, які суттєво різняться. Але те, що тепер вони

вже не є непримиримими опонентами у справі трактовки загальнофілософської картини оточуючого світу, стає надзвичайно важливим, можна сказати, історичним, фактом. Фактом, здатним виявити непересічний вплив на ряд ключових соціально-політичних процесів в суспільстві наступних десятиліть.

Говорячи про конструктивну частину обговореної нової ідеології, можна стверджувати, що час суто академічних нескінченних розмов та дискусій вже пройшов. На сьогодні ми маємо всі необхідні чинники для того, щоб почати конкретно діяти. Діяти для того, щоб принести засади нової «божественної» (в сенсі концепції бога системи – див. рис. 8) фізики до кожного українця. Тому, на переконання автора, саме вище описану, строго наукову світоглядну «божественну трактовку» оточуючого фізичного світу необхідно в найближчі роки ввести як обов'язковий розділ як до шкільної, так і університетської програм з фізики та природознавства. На заміну старої сталінсько-брежнєвської. Автор вірить, що саме цей крок стане початком довготривалого національного проекту з кардинального підвищення рівня духовності української політичної нації.

Література

- [1] V.V. Kulish, *Hierarchical Electrodynamics and Free Electron Lasers*, CRC Press, Taylor & Francis Group, 2011.
- [2] V.V. Kulish, *Hierarchical Methods. Hierarchy and Hierarchical Asymptotic Methods in Electrodynamics. Vol. 1*, Kluwer Academic Publishers, Dordrecht/Boston/London, 2002.
- [3] Nicolis J.S. *Dynamics of Hierarchical Systems. An Evolutionary Approach*. Springer-Verlag, Berlin-Heidelberg-New York-Tokyo, 1986.
- [4] Haken H. *Advanced Synergetic. Instability Hierarchies of Self-Organizing Systems and Devices*. Springer-Verlag, Berlin-Heidelberg-New York- Tokyo, 1983.
- [5] Kaivarainen A. *Hierarchic concept of matter and field*. Earthpuls Press, 1997.
- [6] Ahl V. and Allen T.F.H. *Hierarchic Theory*. Columbia University Press, 1996.
- [7] Babb L.A. *The Divine hierarchy*. . Columbia University Press, 1975.
- [8] Pattee H. *Hierachic Theory: The Challenge of Complex Systems*. George Braziler, 1976.
- [9] Boehm C. *Hierarchy in the Forest: The Evolution of Egalitarian Behavior*. Harvard University Press, 2001.
- [10] Kaivarainen A. *The Hierarchic Theory of Liquids and Solids: Computerized Application for Ice, Water and Biosystems*. Nova Science Publishers, Inc., 2008.
- [11] Kulish V. V. *Hierarchic oscillations and averaging methods in nonlinear problems of relativistic electronics*. The International Journal of Infrared and Millimeter Waves, 1997; v.18, 5:1048 – 1117.
- [12] Kulish V. V. *Hierarchic approach to nonlinear problems of electrodynamics*. Visnyk Sumського Derzhavnogo Universytetu, 1997; 1(7): 3 – 11.
- [13] Kulish V. V. *Hierarchic theory of oscillations and waves and its application to nonlinear problems of relativistic electrodynamics*. In *Causality and locality in modern physics*, Dordrecht/Boston/London: Cluwer Academic Publishers, 1998.
- [14] Kulish V. V. *Methods of averaging in non-linear problems of relativistic electrodynamics*. Atlanta: World scientific Publishers, 1998.
- [15] Kulish V. V., Kosel P. B., Kailuk A. G. *New acceleration principle of charged particles for electronic applications. Hierarchic description*. The International Journal of Infrared and Millimeter waves, 1998; v. 19, 1:3-93.
- [16] Kulish V.V. *Hierarchical Methods. Undulative Electrodynamical Systems*. Vol.2. Kluwer Academic Publishers, Dordrecht/Boston/London, 2002.

Куліш Віктор Васильович,
заслужений діяч науки і техніки України,
д.ф.-м.н., проф.
kulish2001@ukr.net

РЕЦЕНЗІЯ

на доповідь «Ієрархічна концепція Бога в сучасній фізиці»

прочитану 7 березня 2012 р. в Українському Католицькому університеті проф.
В. Кулішом

Проф. В.В. Куліш є відомим у світі фахівцем в ряді ділянок прикладної, теоретичної та математичної фізики. Серед його численних вагомих наукових досягнень особливе місце займає цикл робіт, присвячених розробці принципово нової версії *теорії ієрархічних динамічних систем*. Найбільш повно її базові положення описано в його одноосібних монографіях:

1. Victor V. Kulish. *Hierarchical electrodynamics and free electron lasers*. CRCPress, Taylor&Francis Group, Boca Raton – London - New York, 2011.
2. Victor V. Kulish. *Hierarchical methods. Vol. I. Hierarchy and hierarchical asymptotic methods in electrodynamics*. Kluwer Academic Publishers (Springer), Dordrecht – Boston – London, 2002.
3. Victor V. Kulish. *Hierarchical methods. Vol. II. Undulation electrodynamic systems*. Kluwer Academic Publishers (Springer), Dordrecht – Boston – London, 2002.
4. Victor V. Kulish. *Methods of averaging in non-linear problems of relativistic electrodynamics*. Atlanta: World scientific Publishers, 1998.

Відаючи належне, великому творчого вкладу проф. Куліша в різні розділи сучасної фізики, слід, однак, особливо відзначимо видатні, без перебільшення, досягнення в ділянці так званої «теорії Бога». Зазначимо, що, якщо переважна більшість інших дослідників основні зусилля прикладала до «пошуку» проявів присутності Бога у різних фізичних ситуаціях, то, на відміну від них, проф. Куліш розвинув принципово інакший підхід до проблеми. А саме, він ввів Бога у фізику як *фізичну реальність*, без якої б сама фізика втрачала б свою цілісність як наука про оточуючий світ Природи. Але дозвольте більш детально про цей екстраординарний науковий здобуток.

Як відомо, історично основний традиційний конфлікт між теологією і «офіційною» фізикою щодо місця Бога в Природі завжди проходив по лінії так званого принципу фізичності. Цей принцип відноситься до найважливіших фундаментальних законів сучасної фізики, які визначають її загальну архітектуру. Згідно з ним, все, що відбувається у Природі, може бути повністю пояснено законами фізики. І не випадково Ісаак Ньютон, людина глибоко віруюча, на запитання «Чому у вашій фізиці не знайшлось місця для Бога» відповів: «Такої гіпотези я не потребував». Тобто, іншими словами, для пояснення будь яких подій в оточуючому світі, згідно з принципом фізичності, ніби то взагалі немає ніякої потреби залучати «таку гіпотезу» як Бог.

Видатним вкладом проф. Куліша було те, що він, залишаючись на виключно науковій фундаментальній основі, довів, що, в дійсності, це не так. А саме, він показав, що на сьогодні без введення у фізику вказаної «гіпотези» неможливо зняти ряд найбільш принципових і гострих її внутрішніх фундаментальних суперечностей. І найголовнішими з них являються *проблема відкритості* нашого Всесвіту і *проблема ієрархічної* його будови. Останнє проілюстровано на рис. 1, де показано так зване дерево Кейлі для Всесвіту, як гігантської ієрархічної динамічної системи.

Добре відомо, що ще від часів Ньютона одним із ключових фундаментальних положень сучасної фізики являється гіпотеза про замкнутість нашого Всесвіту, як гігантської динамічної системи. В перекладі на «звичайну» мову це означає, що на Всесвіт не діють ніякі зовнішні чинники. З іншого боку, численні астрофізичні спостереження і результати багатьох теоретичних розвідок говорить про те, що, насправді, Всесвіт

повинен бути відкритим. У противному випадку, він би ніколи не зміг би народитись як фізичний об'єкт (Big Bang theory). Як не дивно, але сучасна фізика вперто ігнорує цей вже ставший загально очевидним факт. І це зрозуміло, бо ціна такого «офіційного» визнання виглядає надто високою. А саме, це фактично означало б, що усі відомі на сьогодні фізичні базові фундаментальні закони виписано із невизначеними за величиною похибками, які і відповідають за вище вказані зовнішні впливи. Бо, як витікає із базових принципів загальної теорії системи, математично усі ці впливи повинні знайти своє адекватне відображення у формі якихось додаткових складових у цих самих фундаментальних рівняннях.

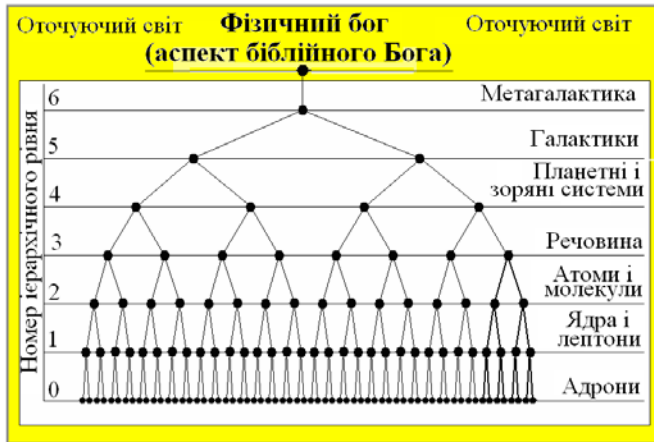

Рис. 1. Ієрархічне дерево Кейлі для Всесвіту, як великої ієрархічної динамічної системи. Згідно з теорією проф. Куліша наш Всесвіт є принципово відкритою системою. Сукупність всіх зовнішніх впливів може бути описана введенням особливого чинника, якого названо «фізичним богом». Як було показано (див. далі), властивості введеного фізичного бога співпадають з властивостями біблійного Бога.

Таким чином, визнання факту відкритості Всесвіту, само по собі, ставить під загрозу руйнування діючої на сьогодні базової парадигми фізики (див. рис. 2). Але при цьому логічно постає запитання: а що ж замість неї? Саме невизначеність відповіді на дане запитання і пояснює вище згаданий надмірний консерватизм сучасної фізики – а чи не вийде так, що зруйнувавши старий базис вона взамін не отримає нічого рівноцінного? У цьому зв'язку слід наголосити, що значення робіт проф. Куліша полягає також і в тому, що він не обмежується лише банальною руйнацією базових засад «старої» («безбожної») фізики, а, по суті, пропонує свій альтернативний її варіант. Варіант, який побудовано на базі оновленої фізичної парадигми. І ключовим елементом цієї парадигми є концепція Бога як об'єкта фізики (рис. 2).

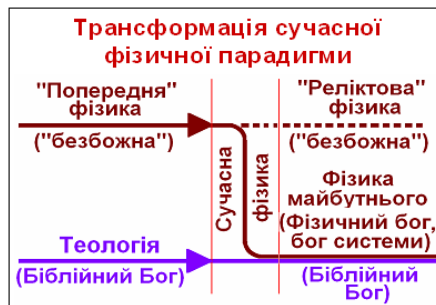

Рис. 2. Трансформація сучасної фізичної парадигми в рамках теорії В. Куліша

Ключовим результатом теорії є те, що світоглядні позиції фізики, з одної сторони, і теології, з другої, тепер максимально зближуються. Стара «безбожна» фізика, не маючи наукової перспективи, трансформується з часом в «реліктову фізику».

Інша, не менш критична, фундаментальна проблема полягає у відкритті того факту, що весь оточуючий світ, як велика динамічна система, побудовано за ієрархічними динамічними схемами (рис. 3). І, що особливо важливо, всі природні ієрархічні динамічні системи, включно з Всесвітом, є відкритими, що додатково загострює критичність вище обговорюваної проблеми відкритості. Але дане наукове відкриття привнесло в фізику ще одну, багато більш гостру фундаментальну проблему. А саме, згідно з базовими принципами теорії динамічних систем останнє автоматично означає, що у всіх природних системах повинні циркулювати якісь потужні інформаційні потоки (рис. 3) – оточуючий світ повинен бути когнітивним. Слід зазначити, що переважна більшість фізиків ще не усвідомило руйнівні наслідки даного відкриття для базових фундаментальних засад самої фізики. Бо вона ніколи раніше «не допускала» інформаційні процеси в свою історичну ділянку «неживої матерії». Як наслідок, ні одне з її базових рівнянь не містить складових, які б описували вплив якихось природних інформаційних чинників на традиційні «чисто фізичні» процеси. Тому ситуацію, що склалася, інакше як потенційною методологічною катастрофою назвати не можна.

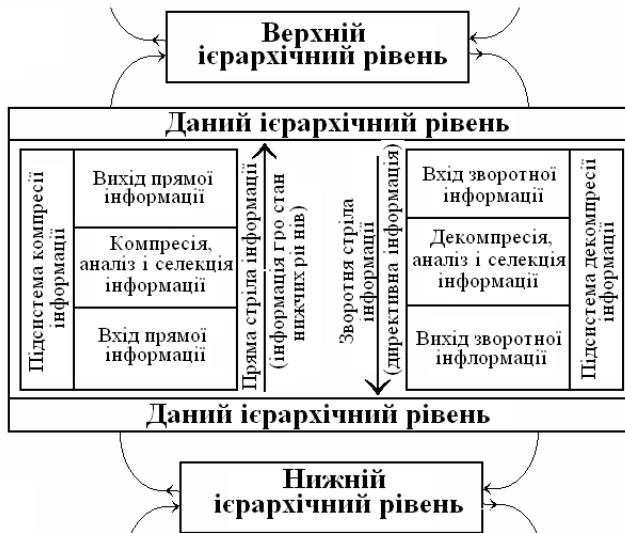

Рис. 3. Інформаційна трактовка рівня природної ієрархічної динамічної системи

Кожен ієрархічний рівень кожної природної ієрархічної системи (включаючи Всесвіт) може бути представлено як певну інформаційно-управляючу машину, структуру якої тут показано

Проф. Кулішом було знайдено, що всі вказані інформаційні потоки є замкнуті і кожен з них, у свою чергу, розпадається на два (рис. 3). У тому числі, один з них описує стан системи і його інформація рухається знизу вгору по ієрархічній драбині (що, в принципі, було відомо і раніше). У випадку Всесвіту, це означає, що він, цей потік, остаточно виходять «кудиись зовні», за його межі. А інший потік, що носить директивний (тобто «керуючий») характер, рухається у протилежному напрямку - згори вниз, тобто ззовні всередину по ієрархічним рівням. Автоматично виникають два логічних запитання: а куди, власне, «зливається» уся пряма інформація про стан нашого Всесвіту, як гігантської динамічної ієрархічної системи? І друге - звідки виходять вказані потоки

«керуючої» інформації, тобто що являється її головним зовнішнім джерелом? Адекватні відповіді на ці інтригуючі запитання були знайдені і обґрунтовані саме в рамках теорії проф. Куліша, яка тут презентується.

Як показав в своїх дослідженнях проф. Куліш, вирішення вказаних проблем (і тим самим, порятунок сучасної фізики від вище згаданої методологічної катастрофи) є можливо лише шляхом введення у фізику нового об'єкту – так званого *бога системи* (з маленької букви!). Бога системи об'єкту «Всесвіт» для зручності було названо фізичним богом (також з маленької букви – див. рис. 1). Проведений детальний фізичний аналіз показав, що боги усіх, без виключення, природних динамічних систем, які можуть мати суттєво різні фізичну природу та ієрархічний статус, характеризуються *одними і тими же* універсальними загальними особливостями:

6. *Направленість т.з. стріли прямої інформації* (див. рис. 3) завжди є знизу вгору (тобто, ніякий суб'єкт, що входить до даної динамічної системи, включно з її верхнім ієрархічним рівнем, не може знати «істинне обличчя свого бога системи»).
7. *Направленість стріли зворотної* (управляючої, директивної – див. там же) інформації завжди є згори вниз (тобто, всі програми, алгоритми дії, а також матеріальні засоби і енергія тощо, тобто все, що визначає процес творення, характер і спосіб функціонування даної системи, завжди «приходять згори» від її бога системи).
8. Бог системи завжди виступає в якості своєрідного «джерела влади» в широкому сенсі цього слова. Наприклад, матеріальної «влади», бо, як відзначалось, крім «чистої директивної інформації» із його боку можуть надходити також енергія та матеріальні ресурси (приклади: процес творення початкової сингулярності і подальша еволюція Всесвіту, штучні квазіприродні технологічні ієрархічні системи різного роду і т.д.). Бог системи також може виступати в якості джерела політичної влади (в політичних системах), військової влади (в різного роду мілітарних структурах), фінансової та економічної влади тощо.
9. Бог системи завжди знаходиться *поза межами системи*, тобто ніколи не належить до неї самої.
10. Бог системи може *частково* відкривати свої певні ієрархічні аспекти, формуючи своєрідну «божественну ієрархію». Але, при цьому, він ніколи не відкриває *всі* свої аспекти *повністю*. Наприклад, якщо ми переходимо, скажімо від розгляду систем рангу нашого Всесвіту до систем рангу Супервсесвіту (до якого наш Всесвіт входить як дрібний структурний елемент), то «частина» фізичного бога Всесвіту при такому переході отримує сенс «менеджерів» (аспектів) різних ієрархічних рівнів Супервсесвіту. В той же час, інша його принципово непізнана частина автоматично переходить до складу «бога системи Супервсесвіту». Аналогічний уявний експеримент можна також провести у відношенні до пари Земля-Всесвіт, як двох сусідніх ієрархій різного рангу. Таким чином, як би ми не підвищували ранг ієрархії при вивченні систем, ми ніколи не можемо «відкрити істинне лице найвищого бога системи», бо при цьому завжди залишається якийсь його принципово непізнаний аспект.

Далі проф. Куліш порівняв властивості Біблійного Бога (тобто Бога з великої букви) і фізичного бога нашого Всесвіту.

«Нікому не дано бачити лик Бога», «Бог знає (бачить) все» і т.д. все це різні сторони властивостей 1 та 4 із вище наведеного вище списку.

«І волосок не впаде з голови людини без волі Божої», «Все по волі Божій» - це властивість 2.

«Бог є творець нашого світу» - це властивості 2 і 3 (цікаво, що, як показано проф. Кулішем, сценарій сотворіння світу, описаний в Книзі Буття, дуже добре співпадає з фізичним сценарієм зародження і подальшої еволюції Супервсесвіту, а не з сценарієм творенням нашого Всесвіту, як це чомусь вважалось раніше – див. рис. 4 та 5).

«Бог керує світом через Божественну ієрархію» (наприклад, через драбину Якова), це властивість 5 і т.д.

Аналогій такого роду можна привести ще досить багато. Але навіть наведений перелік дозволив проф. Кулішу сформулювати доволі переконливе твердження, що запропонована концепція фізичного бога нашого Всесвіту є ніщо інше як певна рефлексія (аспект) *біблійного Бога*. Запитання «а наскільки це так?» було названо в рамках даної теорії проблемою ідентичності.

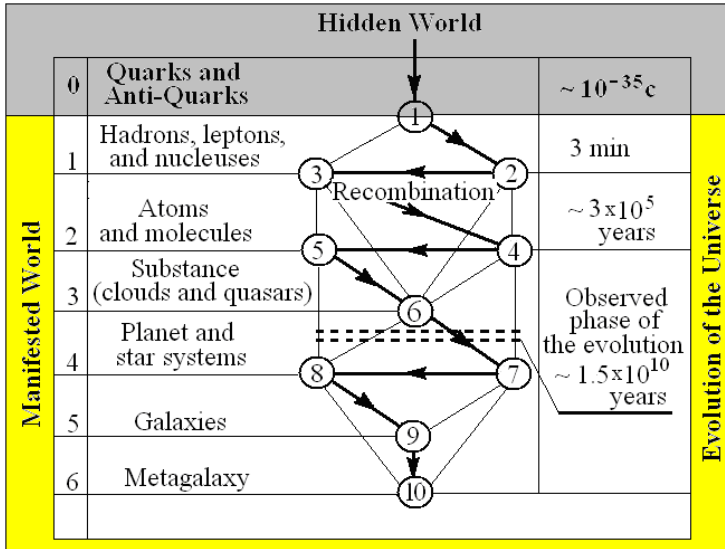

Рис. 4. Еволюція Всесвіту в рамках доктрини Древа Життя (Світового Древа – Старий Заповіт)

Проведений В.В. Кулішем порівняльний аналіз показав, що сценарій розвитку нашого Всесвіту, який дають найновіші теорії Великого Вибуху, співпадають з тим, що можна отримати із доктрини Древа Життя. Пунктирними лініями відмічено нинішній момент еволюції.

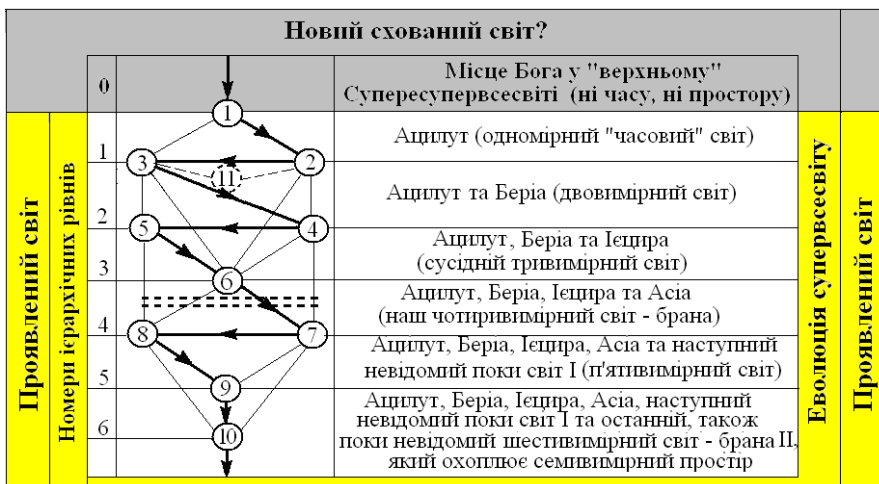

Рис. 5. Сценарій еволюції Супервсесвіту, який пропонує фізиці доктрина Древа Життя
Як показано, доктрина Древа життя дозволяє вперше розробити сценарій еволюції Супервсесвіту, до якого наш Всесвіт входить як дрібний структурний елемент. Вдалося довести, що головний змістом еволюції Супервсесвіту є поетапне *проявлення (формування) просторових вимірів*. Всесвіт існує у своєрідному

комплексному семивимірному просторі, частина координат якого на кожній стадії еволюції є *проявленою*, а інша частина - *схованою*. Сефірот 1 та 10 є специфічними тим, що кожна з них знаходиться на межі двох супервсесвітів. Перша з них є на межі супервсесвіту–попередника, що знаходиться у «схованому» світі, та нашим Супервсесвітом, що перебуває у проявленому світі. В свою чергу, сефіра 10 (шостий рівень ієрархії) ділиться між нашим і наступним супервсесвітами. У схованій частині сефіри 1 не існує ні проявленого простору, ні проявленого часу. У частині, що знаходиться у проявленому світі, починає формуватись час, як один з аспектів світу Ацилут. Так що на цій стадії формування Супервсесвіту він є одномірним і існує тільки в часовому вимірі. Сефірот 2 та 3 (перший рівень) є «відповідальними» за народження першої просторової координати. На цій стадії еволюції проявлений світ стає двовимірним. На другому рівні (сефірот 4 і 5) формується друга просторова координата (аспект світу Берія (Брія)) – світ стає тривимірним і т.д. Сьогодні ми живемо на етапі формування чотиривимірного простору. Іде еволюція третьої просторової координати (аспекту світу Асія), що спостерігається астрофізиками як процес розширення нашого Всесвіту. Згідно з М-теорією (за С. Хокінгом), в дійсності, ми живемо не в об'ємі (як думасмо), а на замкнутій чотиривимірній поверхні (мембрані - брані). Вона, в свою чергу, охоплює якийсь загадковий п'ятивимірний об'єм. Більш того, наш чотиривимірний Всесвіт є ніщо інше, як *голограма* цього загадкового п'ятивимірного об'єму. Звідси, по суті, і з'являється в фізиці голографічний принцип (принцип ієрархічної подібності), за яким і збудований наш світ у всій його різноманітності. Сефіра 11 розміщується саме в цьому п'ятивимірному об'ємі і відповідає за всі *інформаційні процеси* (які трапляються як життя) у кожному із всесвітів Супервсесвіту («програмна» частина «супербога» системи Супервсесвіт – див. далі). Як показав порівняльний аналіз, сценарій творення світу, поданий в Книзі Буття, концептуально співпадає з описанням тут сценарієм еволюції Супервсесвіту, отриманого із наведеної вище фізичної інтерпретації Дерева Життя. При цьому сам Супервсесвіт народжується як дрібний структурний елемент якогось «Суперсупервсесвіту». Нажаль, однак, ні сучасна наука, ні старий Заповіт не дають нам ніяких наукових даних про фізичну суть цього неймовірного об'єкту.

Усвідомлюючи традиційний скепсис своїх колег-фізиків до такого роду діяльності, проф. Куліш не зупинився тільки на тому, що сформулював та обґрунтував базові засади своєї «теорії Бога». Для того, щоб надати своїм ідеям максимальної обґрунтованості і наукової достовірності, він виконав воістину грандіозну роботу з практичного застосування запропонованих принципів та своєї «екстраординарної» ідеології до суто практичних задач сучасної прикладної фізики (нелінійної електродинаміки сильнострумових релятивістських плазмоподібних систем). Як найбільш вражаючий приклад тут можна навести створення проф. Кулішем (на базі своєї «теорії Бога») ряду принципово нових математичних методів. Їх виключну практичну ефективність він продемонстрував на прикладах деяких електродинамічних задач, які за рівнем складності ще і до сьогодні відносяться до розряду рекордних. Зазначимо лише, що ще з 50-х років минулого століття, коли деякі з них були вперше сформульовані, і до перших років ХХІ століття (коли проф. Куліш опублікував наукові результати щодо їх розв'язків) вони так і не були вирішеними традиційними математичними методами. У цьому зв'язку цікавими виглядають власні коментарі автора запропонованих ієрархічних методів з даного приводу (див. кінець Розділу 2 в монографії під номером 3 у вище наведеному переліку):

«Згідно з Біблією, Бог створив людину «по образу і подобию своєю». Будучи Творцем, Він дав людині здатність творити. «Мавпуючи» Бога людина творить свій «людський» світ, включаючи штучні системи і моделі, використовуючи ті ж самі «божественні» ієрархічні принципи. Спостерігаючи принципи функціонування «Божого світу», людина намагається застосовувати їх до свого людського світу. В результаті, всі ці ієрархічні принципи (закони) в цьому людському світі приймають форму ієрархічних методів. Тобто методів, побудованих на основі вказаних «божественних» алгоритмів».

Ключові ідеї цих методів, базові алгоритми і методичні схеми їх практичного застосування детально описані у монографіях проф. Куліша. Як легко переконатись, вони є широко відомими у світі і користуються неабиякою популярністю серед фахівців з релятивістської електродинаміки. Протягом усіх десяти років, які минули з часів опублікування перших двох монографій, їх популярність незмінно зростала, особливо в кругах молодих вчених. Це свідчить про те, що ключові ідеї проф. Куліша успішно крокують по світу, знаходячи все ширше коло своїх прихильників і послідовників.

ВІД ТЕОРІЇ ПОХОДЖЕННЯ ЛЮДИНИ ДО РОЗУМІННЯ СУТНОСТІ БОГА (АВТОРСЬКА ТЕОРІЯ ФІЗИЧНОГО ІСНУВАННЯ БОГА - ТВОРЦЯ)

Біблія (шоста глава, книга Буття) сповіщає:

«І сталося, що розпочала людина розмножатись на поверхні землі, і їм народилися дочки. І побачили Божі сини людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали... За тих днів на землі були велетні, а також по тому, як стали приходити Божі сини до людських дочок. І вони народжували, - то були силачі, що славні від віку».

То, можливо, визначивши походження людини, ми зможемо краще зрозуміти сутність Бога. На сьогодні в науці існує чотири теорії походження людства. Кожна з яких виникає у свій час, має свою доказову базу, має своїх прихильників та критиків.

Подаємо коротеньку інформацію науковців, яка узагальнює історію виникнення та розвитку цих теорій («Основні теорії походження людини», дата публікації 19.08.2012; Автор Magister // <http://istoryk.in.ua/pohodzhennya-lyudini/>).

«На сьогоднішній час існують декілька основних груп теорій походження людини. Коротко зупинимося на основних із них:

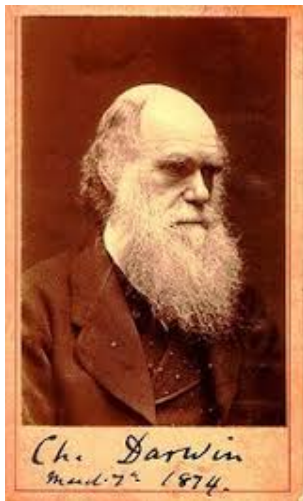
1. **Походження людини від тотему.** Ця версія не є науковою, її науковість навіть не обговорюється, але сьогодні на Землі існує велика кількість первісних народів, яка до сих пір вважає, що людина походить від спільного предка – тотему – тварини, рослини, чи навіть явища природи. Цікавим є те, що існує віддалена схожість з версіями про походження людини від мавпи, первісні народи як би інтуїтивно відчували походження людини від тварини.
2. **Божественна теорія походження людства або Креаціонізм** (Теорія Розумного Створення або Розумного Замислу). Ця група теорій містить дуже багато інтерпретацій, зупинимося лише на самих основних. Прихильники Ортодоксального Креаціонізму вважають, що описання творення людини повністю відповідає тексту Святих Писань – Біблії, Корану, Танаху та інших. Теорія Розумного Замислу говорить, що людину та світ створив Бог, але Святі Писання не є підручниками з історії, і тому творення людини описане там потрібно сприймати алегорично. Цікаво, що ще Отці Церкви IV – VIII ст. не відносились до подій описаних в книзі Буття буквально, так само пояснювали Тору рабини та мусульманські богослови Коран. Божественна теорія походження не є науковою, вона більше належить до царини богослов'я та філософії.
3. **Теорія Позаземного втручання.** Якщо сьогодні теорію Походження людини від тотему розглядають як зародки наукового пізнання, Божественну як ненаукову і яку практично не можна довести, то Теорію Позаземного втручання однозначна відносяться до пара наукових концепцій. За теорією Позаземного Втручання: людство – це або нащадки інопланетян, що прилетіли дуже давно на Землю, або люди це продукт інопланетної генної інженерії та ін. Суть дуже проста – людина стала людиною лише за допомогою Позаземного втручання.
4. **Теорія Еволюції.** На сьогодні – це єдино обґрунтована наукова теорія. Як уже зазначалося вперше її обґрунтував англійський вчений **Чарльз Дарвін** (1809-1882) у своїй роботі «Походження видів».

Чарльз Дарвін на основі багаторічних досліджень та наукового досвіду в геології, біології та інших науках який був накопичений на середину XIX ст., дійшов висновку, що людина є далеким нащадком людиноподібних мавп, які в процесів еволюції розвинулися у сучасну людину, рушійними силам цього процесу є природній відбір та невизначену мінливість. Існування еволюції було прийнято науковою спільнотою, ще за життя Ч. Дарвіна, а повністю його теорія в допрацьованих формах була прийнятою у 30-х роках XX ст. Ідеї та концепції Дарвіна лягли в основу сучасної біології, саме на його працях тримається сьогоденне пояснення виникнення не тільки людства, але і взагалі життя на Землі. Суттєвим недоліком Теорії еволюції є її догматичність в сучасній науці, тобто перетворення її на релігійне вчення. Проблема походження людини не належить повністю до царини науки, тому що дуже важко емпірично довести будь-яку з наведених версій. Через це триває ворожнеча послідовників Креаціонізму та Теорії Еволюції. В США дуже часто відбуваються судові процеси з приводу тієї чи іншої концепції походження людини. Хоча в наслідок діалогу виникають доволі цікаві синтетичні версії, такі як «Еволюція під Божественним началом». Навіть Ватикан визнає Теорію Еволюції як одне із можливих пояснення виникнення життя на Землі».

То яка ж теорія є вірною ?

Як завжди виявляється, що істина знаходиться по середині. Спробуємо це довести.

Почнемо з «Теорії Еволюції» Чарльза Дарвіна.

Проіснувавши більше 150 років, ця теорія виявилась помилковою. Це довела сучасна генетика. Аналізи ДНК мавп та людини, які генетики почали проводити лише 60-50 років тому, довели, що людина і мавпа різні види і ніколи не мали нічого спільного між собою. Крапка !

Первое издание знаменитой книги
Ч. Дарвина «Происхождение видов путем
естественного отбора, или Сохранение
благоприятных пород в борьбе за
существование». Лондон, 1859.
Государственный Дарвиновский
музей (Москва)

Виявляється, що кістяки, які находили антропологи по всьому світу, і які вони датували мільйонами років, сотнями тисяч років, треба віднести до «мавпоподібних» істот, а не до «людиноподібних» істот. Таким чином, виявилось, що науковці - біологи, антропологи півтора століття пробували довести науковість хибної теорії.

Більше того, перші кістяки, які були знайдені в Африці, помилково визначили цей континент, як «батьківщину людства». Про це ми поговоримо далі.

Друга теорія – «Теорія походження людини від тотему» не є науковою ((«Основні теорії походження людини», дата публікації 19.08.2012; Автор Magister // <http://istoryk.in.ua/pohodzhennya-lyudini/>) і нами не розглядається.

Що залишається для нашого розгляду ?

Залишаються лише дві теорії - **Божественна теорія** походження людства або **Креационізм** (Теорія Розумного Створення або Розумного Замислу) та **Теорія Позаземного втручання**.

Яка з цих теорій є вірною, а яка - хибною ?

Довго розмірковуючи над цим питанням, під час написання роботи, автор прийшов до єдиного можливого вірного висновку. Наукова істина знаходиться посередині.

Тобто, крихти наукової правди про походження людства знаходимо в обох теоріях. Виявлені нами свідчення про походження людини в Божественній теорії, не суперечать таким самим свідченням з теорії Позаземного втручання.

Більше того, вони доповнюють один одного і пояснюють сутність нашого Бога (Творця).

Важливим для нашої теорії («ТЕОРІЯ ФІЗИЧНОГО ІСНУВАННЯ БОГА – ТВОРЦЯ») є те, що побічний погляд на результати сучасної генетики, на думку автора, дає можливість підтвердити свідчення, як теорії Креационізму так і теорії Позаземного втручання. Ці наші висновки підтверджуються і аналізом технологічних змін (наукового прогресу), які відбувались на Землі протягом останніх тисячоліть.

Наперед, хочу вибачитись перед біологами, генетиками, що втручаюсь в царину їх компетенції, не будучи фахівцем. Дуже сподіваюсь, що вони, ознайомившись з думкою автора, зможуть описати авторську теорію фаховою мовою сучасної генетики і посилити тим самим доказовість цієї теорії.

Отже, в чому полягає сутність авторської теорії ?

За даними сучасної генетики кожна людина несе у собі «біологічний паспорт» - це ДНК людини. Генетична генеологія дозволяє отримати доступ до цієї частини ДНК, яка передається незмінною від батька до сина по прямій чоловічій лінії - Y-хромосоми.

Сучасне людство (чоловіки) є носіями певної Y- хромосоми.(Y- ДНК), яка дозволяє генетикам пов'язати ту чи іншу групу чоловіків з певною гаплогрупою.

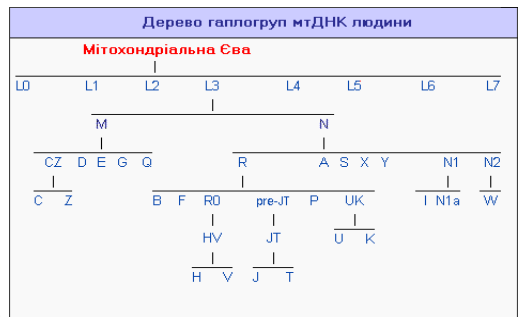
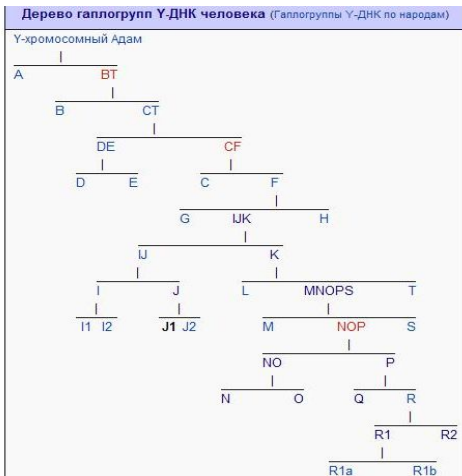
Генетики протягом останніх 60 років змогли дослідити значну чоловічу частину людства на всій планеті і змодельовали чоловіче генетичне дерево (Y- ДНК).

Досліджуючи мітохондріальне ДНК жінок нашої планети, генетики змодельовали також і жіноче генетичне дерево (мт- ДНК). Безперечно, для проведення історичних досліджень, необхідно змодельовати, у історичному часі та географічному просторі загальну картину розвитку людства, «наклавши» одну модель на іншу, тобто, модель чоловічого генетичного дерева «накласти» на модель жіночого генетичного дерева.

В наш час це і пробують робити сучасні генетики та дослідники- аматори (у цій науковій царині) – історики, археологи, антропологи, мовознавці, етнологи, тощо.

Цей напрямок дослідження вірний. Автор переконаний, що саме біологи-генетики зможуть допомогти зазначеним науковцям у науковій реконструкції історії людства.

Це має відбутись протягом наступних кількох десятиліть.

Для доведення власної теорії автору достатньо проаналізувати лише генетичне чоловіче дерево. Більше того, результати цього аналізу, на що сподівається автор, дозволять генетикам, та іншим науковцям, трохи інакше подивитись на фізіологічний тип перших людей. То в чому полягає сутність авторської теорії ?

За свідченнями сучасної генетики, якщо існує дві людські популяції (певної гаплогрупи Y- ДНК), то їх можливий історичний розвиток наступний.

Наприклад, існує гаплогрупа А і В (Y- ДНК).

Від чоловіка гаплогрупи А, який вступив у статевий зв'язок з жінкою, яка відноситься до гаплогрупи В (Y- ДНК) народиться хлопчик – носій геному, який буде визначати його, як представника гаплогрупи А.

І навпаки. Від чоловіка гаплогрупи В, який вступив у статевий зв'язок з жінкою, яка відноситься до гаплогрупи А (Y- ДНК) народиться хлопчик – носій геному, який буде визначати його, як представника гаплогрупи В. Таким чином, при існуванні двох гаплогруп Y- ДНК (умовно – А і В) на нашій планеті мали б домінувати лише вони.

То, звідки взялись наступні гаплогрупи (Y- ДНК), яких нараховується зараз близько трьох десятків ? Звідки мала б взятись гаплогрупа В, якщо першою була єдина гаплогрупа – А ?

В наших міркуваннях помилки немає. Адже, існування у сучасній Африці – ізолюваному континенті, який відділений від материкової Азії лише невеличким перешийком, лише двох гаплогруп А і В є очевидним фактом. А ці гаплогрупи, за свідченнями генетиків є одними з найперших людських популяцій. Більше того, ми впевнено стверджуємо, що гаплогрупа В, яка виникає у часі пізніше, є «дочірньою» по відношенню до гаплогрупи своїх прашурів – А. Ми стверджуємо, що гаплогрупа А була першою (і єдиною гаплогрупою !!!), яка потрапила на африканський континент з зовні, що суперечить висновкам сучасної генетики (!!!).

Вже пізніше відбулось те унікальне явище, яке науковці генетики називають «мутацією», яка відбулась в середовищі цієї першої людської популяції – гаплогрупи А (Y- ДНК).

Ця мутація призвела до виникнення серед населення цієї першої популяції людей - серед чоловіків (хлопчиків) – носіїв нового генетичного маркера (ознаки), який дозволив сучасним генетикам визначити їх, як носіїв нової гаплогрупи - В (Y- ДНК).

Гаплогрупа А, з урахуванням зауважень А.Кльосова, виникає приблизно 34 тис. років тому (тобто – 32 тис. років до нашої ери). Генетики вказують, що час виникнення гаплогрупи В невідомий (до цього питання ми ще повернемося).

Для нас важливим є те, що гаплогрупа В виникає у часі, після того, як в Африку вже потрапила її попередниця – гаплогрупа А, час виникнення якої генетикам відомий.

На теренах Азії, після переселення гаплогрупи А до Африки, мала залишитись ще одна популяція перших людей, яка була прашуром для наступних азійських гаплогруп, таких, як – СТ, DE, CF, тощо.

Та, такою людською популяцією не могла бути група, яку генетики подають, як – гаплогрупу ВТ. Ця група, носіїв якої генетики на сьогодні не виявили, є «теоретичною» або – «умовною». Тобто, генетики її визначають, як попередницю наступних гаплогруп В, СТ, CF. Сучасні генетики надаючи назву цій гаплогрупі - ВТ, визначали її, як попередницю гаплогрупи – В. А це не відповідає дійсності !!! Отже, цю «загублену» азійську чи європейську гаплогрупу ми умовно назовемо гаплогрупою Т – яка і буде попередницю гаплогрупи СТ. Таким чином, на наше переконання, моделювання

генетичного чоловічого дерева (Y- ДНК) потребує уточнень та змін на початку свого творення.

Проходили тисячоліття...

О, диво ! Чергова мутація призводить до виникнення чергової нової гаплогрупи. Наперед можна зробити цікаве припущення – в історії зародження та творення людської цивілізації важливе місце відіграє саме це унікальне явище – «мутація», причину виникнення якої науковці до цього часу не з'ясували . Привернемо увагу читачів до кількох цікавих моментів.

Перше.

Прочитуємо думку сучасних науковців щодо цього явища: *«Предположительно, естественный отбор не действует или действует очень слабо в отношении мутации, приведшей к образованию гаплогруппы и находимой в наши дни»*

(Популяционная генетика гаплогрупп // <http://ru.wikipedia.org/wiki/>).

Як бачимо, науковці-генетики стверджуючи, що *«Предположительно, естественный отбор не действует»*, залишають собі простір для маневру *«или действует очень слабо в отношении мутации»*.

Друге.

Звернули увагу генетики і на факт того, що такі мутації є явищем рідкісним, вони відбуваються з періодичністю у кілька тисячоліть.

Цитуємо: *«Исследования показывают, что мутация в любом маркере – редкий случай, и происходит примерно каждые 500 поколений (то есть раз в 10 000 лет). Если есть точное совпадение в 21 маркере, то среднее время, прошедшее с тех пор, когда жил Общий Предок (MRCA), только 8,3 поколений. Если есть хотя бы одно единственное несовпадение (мутация), тогда время увеличивается до 20,5 поколений... Большое количество мутаций говорит о более отдалённом родстве или его отсутствии»*

(Генетическая генеология [использование результатов] // <http://ru.wikipedia.org/wiki/>).

Інші науковці зазначають: *«В научной среде не существует единого мнения относительно правильного способа оценивания средней скорости накопления мутаций и её изменчивости»*.

Зазначимо, що з урахуванням зауважень А.О. Кльосова (полеміка з Л.А. Животовським) періодичність виникнення мутацій, у 10 000 років, має бути скорегована, зменшена у 2,5 рази, до 4000 років.

Третє.

На що не звернули увагу генетики ?

На те, що мутації є «адресними», тобто, відбувшись один раз в оточені певної людської популяції – у представників певної попередньої гаплогрупи, мутації в ній більше не відбуваються. Про що йде мова ? Для прикладу повернемося до гаплогрупи В, яка виникла від гаплогрупи своїх попередників – А. Після виникнення нової гаплогрупи В, гаплогрупа А продовжує своє існування до нашого часу. Протягом, приблизно 34 тисяч років свого існування, у представників цієї гаплогрупи не виникло більше жодної мутації.

Цей висновок стосується і будь-якої іншої гаплогрупи (Y- ДНК). Розуміння цього факту вражає і свідчить лише про одне – природній відбір тут ні до чого.

Якщо врахувати, що за цей час (за 34 000 років !!!) в Африці прожило (народилось і померло) мільйони людей – носіїв гаплогрупи А, то стає зрозумілим, що сама природа зробила для генетиків унікальний експеримент, результат якого вказує, що природа немає ніякого відношення до цих генетичних змін, які науковці визначають поняттям – «мутація». Це явище «не природне», а - «надприродне» - «божественне» !

Про що ми скоро і поведемо розмову.

Четверте.

Генетики не звернули увагу на той факт, що чомусь чоловіче генетичне дерево (Y- ДНК), яке починається з «Хромосомного Адама», «розгалужується» поступово, маючи в наступних поколіннях 2-і гілки (представника). А, жіноче генетичне дерево (mt-ДНК), яке починається з «Хромосомної Єви», «розгалужується кущем», маючи на другому етапі «росту» - 8 гілок (представників). Виникає ще одне слушне питання, чому «Хромосомна Єва» (56-49 тис.р. до н.е.) з'являється на історичній арені раніше «Хромосомного Адама» (36-32 тис.р. до н.е.) на ... 20 тис. років раніше?

П'яте.

Не забуваймо, що історія життя людства треба неодмінно розглядати з точки зору сучасної біології – як процес статевих відносин між чоловіком та жінкою, адже, саме чоловік – батько надає своєму синові той генетичний маркер (ознаку), який підтверджує їх генетичну спорідненість (Y- ДНК), а по жіночій мітохондріальній (mt-ДНК) хромосомі можна прослідкувати спорідненість між жіночою половиною людства.

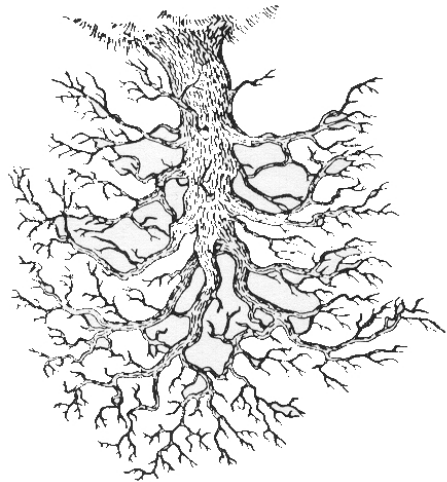
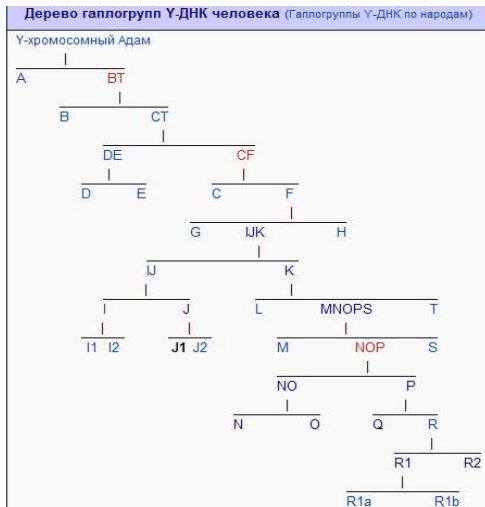
Розуміння останнього факту дозволить нам, разом з читачами, зрозуміти багато таємниць з прадавньої історії людства та осягнути сутність «Бога» – нашого - «Творця» – нашого – «Генетичного Батька».

Шосте.

Усвідомлюючи закони спадковості (Y- ДНК), які ми раніше розглянули на прикладі гаплогруп А і В, можна стверджувати, що мутація має «експортований» характер, тобто, мав місце вплив сторонніх чоловіків на «жінок людського роду», які і надавали

народженій дитині-хлопчику новий генетичний маркер, який визначав його, як майбутнього пращура майбутньої нової генетичної гаплогрупи.

Сьоме.

Можна зпрогнозувати, що наступна мутація та виникнення нової гаплогрупи має відбутись у середовищі носіїв гаплогруп R1a та R1b, тобто, «на вищому щаблі» генетичного дерева сучасного людства. Ці дві гаплогрупи панують зараз у Європі. Саме представники цих гаплогруп творили історію Європи протягом останніх 2000 років. Вони були рушійною силою всіх цивілізаційних здобутків людства у науці, виробництві, культурному житті, державотворенні ... В середовищі цих гаплогруп має народитись новий «син божий» - хлопчик з новою генетичною (божою !!!) ознакою, який стане родоначальником нової – «молодої» гаплогрупи (Y-ДНК).

А тепер повернемося до біблійних розповідей і довільно процитуємо їх, про те, що «сини божі приходили до жінок людського роду і «кохалися» з ними, і народжувались від них діти». Коротеньке зауваження. Слово «кохан» у мові сучасних айнів (представники гаплогрупи С [субклад - C1, C3]) до наших днів зберегло первісну етимологію: «близький», «зблизитись», «приблизитись», «близькі»... Тобто, у сучасному розумінні українців вираз: «я хочу тебе кохати» мало б означати «я хочу з тобою близьких (сучасне визначення – «інтимних») стосунків».

«Сини божі» на наше переконання і є представниками позаземної цивілізації. Це наші «Творці». Завдячуючи їм сучасне людство існує на планеті Земля.

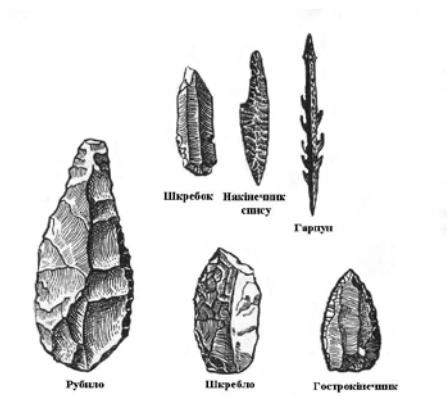
Діти (мова йде про хлопчиків), які народжувались від «синів божих» і «жінок людського роду» маємо право теж називати «синами божими». Кожний такий народжений хлопчик, у майбутньому, ставав генетичним батьком цілої групи нащадків – носіїв певної нової гаплогрупи (Y- ДНК).

Але, тоді треба визнати і той факт, що все чоловіче населення планети Земля є «синами божими», як і все жіноче населення є «дочками божими».

Це саме стосується і жінок (це має бути темою для окремого великого дослідження у майбутньому). Таким чином, коли в наш час духовний пастир (священнослужитель) зветься до чоловіка з словами - «син божий» чи до громади - «діти божі», то це відповідає істині, бо ми всі є «творіннями божими». Уважний читач запитася, звідки взяли перші людські групи, адже до зустрічі з «синами божими» вже існували на землі «жінки (та чоловіки) людського роду»? Перші люди є творіннями позаземної цивілізації - «творіннями божими», а не її «представниками». Це легко довести.

Якщо подивитись на технологічний прогрес людства, на його становлення, то можна усвідомити, що людство проходило свій науково-технічний шлях так би мовити за методикою: «від простого до складного» - «від кресала до ядерної зброї».

Такий шлях розвитку може відповідати лише шляху розвитку «учнів» (створінь), а не шляху розвитку «вчителів» (творців).

До речі, аналіз цього процесу, також заперечує науковість Теорії Еволюції Чарльза Дарвіна. Адже, «кресало» чи «шкребало», які виникають лише в часи пізнього палеоліту, заставляють допитливих дослідників поставити питання науковцям від багатьох академічних наук: *«то чим займалось людство раніше часів пізнього палеоліту, тобто, протягом попередніх мільйонів років?»*

Бентежать і останні здобутки людства, скажімо за останні 100 - 50 років – електрика, радіо, телебачення, машинобудування, літакобудування, космічна техніка, ядерна енергетика та ядерна зброя, хімічна промисловість, супутники зв'язку, комп'ютерна техніка, мобільний зв'язок, клонування тварин, досягнення біології та генетики, тощо ...

Якщо хтось гадає, що зможе передбачити наукові досягнення людства протягом наступних 100 років, то він помиляється. Цього передбачити ніхто не в змозі.

Ці досягнення будуть вражаючі. Через сто років наші нащадки будуть вважати вже перераховані нами здобутки – нікчемними. І знову я задаю питання «дарвіністам»:

«то чим займалось людство протягом мільйонів років свого життя, за теорією вашого вчителя – Чарльза Дарвіна, де ці результати довготривалої праці людства протягом мільйонів років ?».

Нещодавно автор натрапив на цікавий матеріал, автор якого, Д-р Дон Баттен, наводить 101 доказ того, що життя людства є «молодим» і не вимірюється мільйонами років, як до сьогодні вважає більша частина науковців. (**Д-р Дон Баттен, 101 свідетельство молодости мира** // <http://orthoview.ru/101-svidetelstvo-molodosti-mira/>)

Враховуючи важливість цих доказів для нашого дослідження, розміщуємо їх у кінці у Додатках.

Сьогодні значна частина сучасних українців є представниками гаплогрупи R1a (прашури венедів). Але, якщо подивитись уважно на чоловіче генетичне древо гаплогруп (Y- ДНК), то треба усвідомити, що наші прашури за час свого історичного розвитку «змінювали батьків» тринадцять (!!!) разів. Тобто, у наших попередників протягом всього часу людського існування, тринадцять разів змінювалась гаплогрупа (з моменту творення, тобто, від «Хромосомного Адама»).

Дев'ять разів «змінювались батьки» у прашурів іншої групи сучасних українців – носіїв гаплогрупи І (трипільська культура). Так само, дев'ять разів «змінювались батьки» у прашурів сучасних євреїв – гаплогрупа J. У сучасних народів Африки такі зміни відбувались лише три рази (Хромосомний Адам – гаплогрупа А – гаплогрупа В).

Можливо, ці факти генетики підтверджуються побічно і міфологією давніх народів.

Так, у народів Африки (гаплогрупа А і В) пантеон їх богів кількісно обмежений – один-два, у народів Сибіру (гаплогрупа С, D, ...) їх трохи більше, а вже у народів Єгипту та Європи (гаплогрупа R1a, R1b...) їх добрий десяток. Нагадаємо про «Велику дев'ятку Богів» Давнього Єгипту та «Велику дев'ятку Богів Атлантиди» (*Атлантида...*)

Чому Боги забули про своїх «африканських дітей» ? Вочевидь на це були вагомні підстави у «Творців». Сподіваємось, що на це питання зможуть у майбутньому відповісти генетики, уважно порівнявши та проаналізувавши ще раз африканські (за місцем проживання !) гаплогрупи А і В, та порівнявши їх з азійськими гаплогрупами, наприклад, С і D.

Під терміном «зміна батьків» автор має на увазі, що у сучасних народів були свої попередники – прашури, які на певному проміжку історичного часу отримували нову генетичну ознаку (мутацію), яка сьогодні дозволяє генетикам класифікувати народи по

гаплогрупам Y-ДНК. Тобто, кожна «зміна батька» означає народження на землі у певного народу дитини - «сина божого», який народився від «батька - ангела» (представника позаземної цивілізації) та «жінки людського роду». Сучасна генетика підтверджує певну генетичну спорідненість (родинність) представників усіх існуючих сучасних гаплогруп (Y-ДНК) людства та визначає послідовність їх виникнення, а це має свідчити про те, що «генетичне чоловіче дерево землян» (Y-ДНК) повторює («копіює») подібне «генетичне дерево представників позаземної цивілізації» - наших творців.

Тобто, нас – землян (людей) протягом 38 000 років (з 36 тис. до н.е. – з часу створення першої людини – чоловіка) періодично відвідують представники однієї і тої самої цивілізації. Безперечно такі відвідування Богами Землі були і раніше, та в той час вони займались іншими справами – облаштовували планету для життя.

Час відвідування вказує на його певну циклічність, тобто, ці відвідування є плановими. На наше глибоке переконання метою таких «мандрівок» є не лише контроль за розвитком людства з боку їх творців, але й його вдосконалення – фізіологічне, генетичне, розумове. Таким чином наші творці покращуючи генофонд своїх підопічних, надавали їм нові знання, технології, всіляко сприяючи розвитку людства. Вони створили не лише людей, але й створили умови для їх розвитку, тобто, створили природне середовище, створили умови для їх безпеки. Наголосимо, що Боги почали облаштовувати Землю задовго до створення самих людей. Останнє наше зауваження означає, що нашими творцями були знищені автохтони планети – істоти, які тут проживали до цього, і які, на думку наших творців, могли становити небезпеку для життя людей на Землі. Це стосується в першу чергу динозаврів та подібних істот.

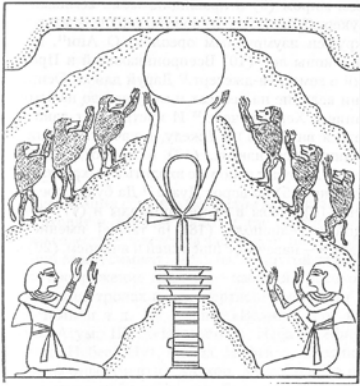

Окрім них, у значно пізніші часи, були знищені ще й перші «піонери» заселення - представники попереднього невдалого біологічного експерименту наших творців по створенню людини – «неандертальці», «денисівці», тощо. Сучасна генетика впевнено засвідчила, що останні не мали нічого спільного з людиною. Це були істоти зовсім іншого виду – мавпоподібні істоти – «нелюди». Цей факт вказує на те, що перші експерименти по створенню людини були не зовсім вдалим. Перші «зразки» робились з іншого генетичного матеріалу, «з іншої глини».

Елефантійський бог плодючості Хнум ліпить людей із глини на гончарному верстаті

Гадаю, що і мавп можна віднести до таких невдалих перших експериментів наших творців. В такому разі, стає нам зрозумілим чому, поряд з людьми, саме мавпи поклоняються богу Ра на зображеннях з давньоєгипетських пам'яток, чому серед чотирьох дітей єгипетського бога Гора є мавпа.

Мавпи, як і люди, теж є «творіннями божими», але їх – мавп, боги «ліпили з іншого генетичного тіста». Зверніть увагу, що перша дитина Гора має обличчя людини, друга – мавпи, третя - птаха, четверта – собаки. Деяка анатомічна подібність мавп і людей, на наше переконання, і була причиною виникнення хибної теорії Чарльза Дарвіна.

Автор хоче привернути увагу допитливих читачів до ще одного цікавого моменту, який має, на наше переконання, допомогти генетикам у правильній класифікації вже наявних гаплогруп Y-ДНК та мт-ДНК.

Сьоме.

Виявляється, перші люди, яких на Землі розмістили наші творці, були двостатеві.

Таким чином, генетикам треба більш уважно подивитись на геном представників перших гаплогруп Y-ДНК та мт-ДНК. «Перші люди» могли виконувати як чоловічі функції (запліднювати яйцеклітину сперматозоїдом) так і виконувати жіночі функції (виношувати та народжувати дитину). Пам'ятаєте ми звернули увагу читачів на факт дивної розбіжності у формування чоловічого генетичного дерева та жіночого генетичного дерева. Прочитусмо: *«Генетики не звернули увагу на той факт, що чомусь чоловіче генетичне дерево (Y- ДНК), яке починається з «Хромосомного Адама», «розгалужується» поступово, маючи в наступних поколіннях 2-і гілки (представника).*

А жіноче генетичне дерево (mt-ДНК), яке починається з «Хромосомної Єви», «розгалужується кущем», маючи на другому етапі «росту» - 8 гілок (представників)».

Нам видається, що причиною такої розбіжності були задачі, які стояли перед нашими творцями – представниками позаземної цивілізації. Вони були зацікавлені у збереженні та чисельному збільшенні першої людської популяції. Щоб уникнути прикрого випадку, коли людство могло б загинути, по причині загибелі «людей» тої чи іншої статі, що припинило б процес розмноження, наші творці зробили перших людей двостатевими (гермафродитами). Більше того, переважна більшість наших першопращурів на початку історії людства «виконували функції як жінок так і чоловіків». На наше переконання перші «жіночі» гаплогрупи мт-ДНК (L0, L1, L2, **L3**, L4, L5, L6, L7) є гаплогрупи гермафродитів, один з яких (**L3**) став родоначальником всього світового жіноцтва. Інші гермафродитні гаплогрупи (L0, L1, L2, L4, L5, L6, L7) були тупиковими – кінцевими у історії життя гермафродитів.

Ось, що пишуть науковці з цього приводу: *«Гермафродит — організм, що має чоловічі та жіночі статеві органи одночасно. Це є нормою для таких видів, як земляні хробаки і равлики, звичайний для квітучих рослин. Перехресне запліднення є правилом серед гермафродитів, коли батьки виконують чоловічі і жіночі функції одночасно, або функції одної зі статей на якийсь проміжок часу. Псевдо-гермафродити мають внутрішні статеві органи однієї статі, а зовнішні — іншої. Реальна стать виявляється у зрілому віці, коли нормальна діяльність гормонів змушує функціонувати внутрішні органи»...*

Гермафродит

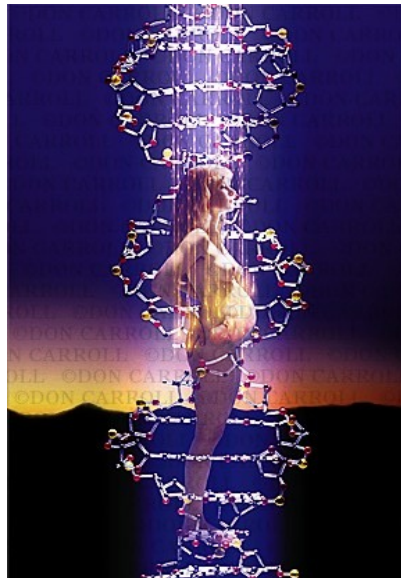
(грец. Ερμαφρόδιτος) — син Гермеса й Афродіти, якого виховали наяди на горі Іда. Його вродою захопилася карійська німфа Салмакіда. Не домігшись взаємності в коханні, вона попросила богів з'єднати її з Гермафродитом навіки. Їхні тіла зрослися, внаслідок чого утворилась одна істота — напівчоловік-напівжінка. (Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії).

Виконуючи першочергову задачу по збільшенню чисельності першої популяції «першолюдєй» - гермафродитів, більшість з них виконували функції «жінки», а запліднити всіх, тобто, виконати «чоловічі» функції міг і один із гермафродитів. При цьому народжувались у наших далеких пращурів-гермафродитів виключно діти-гермафродити. Тобто, на той момент історичного періоду не могло існувати такого поняття - «жінка» та «чоловік», а існувала одна стать, яку треба визначати сучасним науковим терміном – «гермафродит». Які факти автор може навести для підтвердження своєї гіпотези? Зверніть увагу на молочні залози сучасної жінки, призначення яких зрозуміле - вигодовувати народжених дітей. А тепер згадайтесь, які функції, у далекому минулому, виконували ті самі молочні залози у чоловіка ? Вірно, ті самі. Пройшли тисячоліття.

Жінка продовжує народжувати дітей та їх вигодовувати, а у чоловіків ці органи стали рудиментом минулого, який втратив свої початкові фізіологічні функції.

У сучасних чоловіків чи юнаків бувають «прикрі» випадки суто жіночої хвороби – «мастити (запалення) грудей». Більше того, можна впевнено стверджувати, що Біблія трохи лукавить, коли говорить, що Єва-жінка була створена з ребра Адама-чоловіка. Все було навпаки. Адже, якщо Адам був першою людиною, то звідки у нього на тілі з'явився «пупок» - яскраве свідчення того, що він був народжений «жінкою» - гермафродитом !

Сучасна «жінка» і була першим творінням наших Богів. Тобто, далекими прашурами сучасного жіноцтва і була та стать, яку ми зараз визначаємо поняттям «гермафродит». Порівняйте, у сучасної жінки залишилися ті самі функції дітонародження, залишилась навіть та сама пара статевих хромосом – XX, лише, виявляється у «пригніченому» біологічному стані, у вигляді клітора, знаходиться другий статевий орган, який був притаманний гермафродитам. У сучасних жінок саме клітор є залишковою ознакою колишнього, нібито «чоловічого» (в сучасному

розумінні) статевому органу. Саме завдячуючи йому, жінка в наш час може отримувати сексуальне задоволення – оргазм. Більше того, сучасна медицина, як і давня міфологія та історія, підтверджує періодичне народження «гермафродитів» - «жінок/чоловіків» (1 на 4000 народжень) і в наш час, з явно вираженим другим – «чоловічим» статевим органом.

Половые органы гермафродитов

В народі говорять, що краще один раз побачити ніж сто раз почути. Тому автор наважився розмістити такі два зображення. Їх можна бачити у спеціалізованій медичній літературі та спеціалізованих сайтах. Отже, те що є невідомим багатьом пересічним громадянам є знаним науковцям – медикам, біологам...

Наявність у сучасних чоловіків (у статевій парі хромосом – ХУ) жіночої хромосоми – Х є найкращим доказом того, що сучасний «чоловік» був народжений «жінкою» - «гермафродитом». Зазначу, що до часу створення «чоловіка», у попередній біологічній історії гермафродитів, такого поняття, як «У-хромосома» не існувало.

У всіх гермафродитів була на той час статеві пара хромосом – ХХ, яка збереглась до наших днів у сучасних жінок. При цьому, це не заважало гермафродитам мати другий статевий орган - фалос, який ми сьогодні вважаємо суто «чоловічим», та який сьогодні пов'язуємо з У хромосомою.

Всі знають, що стать дитини формується в утробі матері ще до народження, і вона залежить від того, яку хромосому ніс сперматозлід, що запліднив яйцеклітку. Та виявляється є випадки, коли дівчата стають хлопчиками вже після народження. Такі факти науковці виявили у різних куточках Світу, наприклад, у *Домініканській республіці*, *Папуа-Новій Гвінеї* і навіть у *Турції*.

Прочитуємо цю важливу і цікаву інформацію:

«Ведущий телепрограммы «Обратный отсчет к жизни» на канале ВВС2 Майкл Мозли совершил грандиозное открытие в области анатомии человека. Как пишет газета Telegraph, 58-летний журналист обнаружил, что жители деревни Лас Салинас, находящейся в Доминиканской Республике, превращаются из девочек в мальчиков к 12 годам. «Геведосе» (Guevedose) — так назвал Майкл Мозли своих исследуемых, что в переводе на русский означает «пенис в 12 лет».

По словам Майкла Мозли, в Лас Салинасе одна из 90 девочек после 12 лет сталкивается с изменениями половых признаков. Именно в пубертатном периоде у девочек-подростков вместо вагины начинает формироваться пенис.

«Этих детей еще называют machihembras, что означает «вначале женщина, потом мужчина», — рассказывает журналист.

— После того как они появились на свет, они выглядят как девочки — без яичек и с половыми органами, похожими на вагину. Лишь во время пубертатного периода у них начинают проявляться мужские половые признаки».

Майкл Мозли рассказывает в своей передаче «Обратный отсчет к жизни» о 24-летнем юноше из этой деревни — Джонни. «Он помнит, что его воспитывали как девочку по имени Фелисита и как он ходил в школу в красном платье, — делится ведущий BBC. — До семи лет он всегда играл с другими девочками, но потом что-то стало в нем меняться».

По словам самого Джонни, у него резко изменились предпочтения.

«В какой-то момент я перестал чувствовать себя комфортно: мне не нравилось носить юбки и проводить время с девочками. Все, чего мне хотелось, — играть с мальчиками и с игрушечными пистолетами», — рассказывает молодой человек. После того как на его желания начало отвечать и тело, Фелисита в буквальном смысле превратилась в юношу Джонни. После пережитых метаморфоз молодой человек столкнулся с проблемами в школе.

«Меня дразнили одноклассники, потому что им было трудно принять тот факт, что я уже не девочка, а мальчик», — делится переживаниями Джонни.

До Майкла Мозли этим необычным явлением в доминиканской деревне интересовалась доктор Джулиан Императо — эндокринолог университета Корнелл. В 70-е она посетила Доминикану и сделала первое научное открытие и объяснение феномена.

В теории, мы все наследуем гены наших родителей, которые участвуют в гендерном определении будущего ребенка. Пол малыша определяется тем,

какую хромосому нес оплодотворивший яйцеклетку сперматозоид, мужскую или женскую. Однако в первые недели формирования все эмбрионы имеют только женские половые признаки. Вместо половых органов у эмбриона есть так называемый бугорок: при наличии хромосомы Y у ребенка начнут формироваться мужские половые признаки. Если же у зародыша есть хромосомы X и не выделяется дигидротестостерон, то бугорок становится клитором.

Джулиан Императо провела исследование и выяснила причину, почему у детей из деревни Лас Салинас не проявляются гениталии после рождения. Как оказалось, у новорожденных недоставало фермента 5-альфа-редуктаза, который отвечает за преобразование тестостерона в дигидротестостерон и влияет на формирование половых признаков. Изменение тела у подростков происходило именно в период полового созревания, когда происходит мощная гормональная буря. Из-за активного выброса тестостерона у детей «геведосе» начинали проявляться их исходные половые признаки: девочки превращались в мальчиков, у них появлялись развитые мышцы, яички и пенис.

Результаты исследования профессора Джулианы Императо были использованы при создании лекарственного препарата — финастерида, используемого для лечения аденомы простаты и облысения у мужчин.

После полового созревания необычные молодые люди отличаются от других мужчин лишь низким ростом, малой предстательной железой и отсутствием обильной растительности на лице. Несмотря на изменения, пережившие трансформацию доминиканцы ведут нормальную для мужчин половую жизнь и могут иметь детей. К слову, Джонни также отметил, что мечтает построить традиционную семью. «После того как я стал мужчиной, у меня было несколько возлюбленных. Я очень хочу встретить девушку, которая бы прошла со мной через радости и трудности и с которой я бы создал крепкую семью», — сказал молодой человек, которого родители воспитывали как девочку Фелиситу.

Мнение эксперта

SUPER обратился за комментарием к научному сотруднику кафедры биологической эволюции Биологического факультета МГУ Виктории Скобеевой:

— Развитие мальчика проходит ряд этапов. Во внутриутробном периоде под действием гормонов, вырабатываемых семенниками, половая система развивается по мужскому типу. Однако гормоны проходят несколько этапов превращений, причем именно в тканях-мишенях.

При недостатке 5-альфа-редуктазы, превращающей тестостерон в дигидротестостерон, мальчик рождается с гениталиями, внешне похожими на женские.

Сходство это, однако, чисто внешнее, внутри у этого мальчика не яичники и матка, а семенники. Мозг его также мужской, поскольку дигидротестостерон, которого этому мальчику не хватило для формирования мошонки и пениса, на развитие мозга не влияет, для этого достаточно тестостерона.

В период полового созревания, когда семенники начинают производить гораздо больше половых гормонов, чем в детском возрасте, даже пониженная активность 5-альфа-редуктазы оказывается достаточной для формирования наружных половых органов по мужскому типу. Именно поэтому в Доминиканской Республике, где такое состояние встречается достаточно часто, это явление получило название guevedoces — «яйца в 12 лет».

В небольшой изолированной популяции Лас Салинос, где у 12 семей из 13 встречаются подобные случаи, скорее всего, мы имеем дело с «эффектом основателя».

Никаких эволюционных преимуществ такое развитие не дает, просто малый размер популяции и родственные скрещивания позволили этой мутации достичь значительной частоты. Можно, конечно, говорить, что у «гуведосес» понижен риск развития рака простаты, но повышен риск развития рака яичка, так что это сомнительное благо.

Основное непонимание происходит от того, что мозг развивается по мужскому типу, а гениталии — по женскому или промежуточному. Объяснение простое — дигидротестостерон нужен только периферическим тканям.

То есть в целом это не какой-то уникальный случай или феномен?

Уникальность в том, что таких детей много в Лас Салинас. Видимо, отец-основатель поселения был гетерозиготой, а потом его дети близкородственно скрестились.

Пишут, что в Турции тоже такое встречается. Почему это происходит в Турции, Папуа — Новой Гвинее и Доминикане — вопрос.

Видимо, в Европе меньшая частота этой мутации в популяции»

(В Доминикане нашли детей-мутантов, у которых к 12 годам меняется пол // <http://www.ua-reporter.com/novosti/178568>)

Наші висновки, про те, що у витоків життя сучасного людства були гермафродити – пращури майбутніх жінок, підтверджуються датуванням часу виникнення «Хромосомної Єви» (мт-ДНК) та «Хромосомного Адама» (Y - ДНК), яке встановили сучасні генетики. Час виникнення мітохондральної хромосоми (мт-ДНК) випереджає час появи Y-хромосоми (Y - ДНК). На наше переконання, перший «чоловік-людина» був народжений гермафродитом – «жінкою» (мамою) з набором статевих хромосом XX та гермафродитом (батьком), який уперше виконав функції «чоловіка» з новим для нього набором хромосом

ХУ. Отже, «Хромосомному Адаму» - чоловіку передував «Хромосомний Адам» - гермафродит. При цьому, хромосома (Y) не була «зміненою хромосомою X», як вважає дехто з науковців-генетиків (російський біолог І.В.Єрмакова), а була «ною хромосомою», яка замінила хромосому X. Це було свідомим втручанням інженерів-генетиків – наших Богів (представників позаземної цивілізації) по вдосконаленню фізіологічного типу перших створінь – гермафродитів. Причиною необхідності такого генетичного втручання було зменшення народжуваності у гермафродитів, про що аргументовано пише І.В. Єрмакова. Так, як, на певному періоді свого історичного розвитку, одна з частини гермафродитів почала тяжіти (ментально, фізіологічно, психологічно) до народження, а інша виключно до запліднення, то у кожній із цих груп, друга фізіологічна статеві функція почала поступово зникати. Це призвело до того, що приріст народжуваності зменшився удвічі, та змусило наших Богів продовжити свій генетичний експеримент по вдосконаленню своїх творінь – гермафродитів. Саме праця Богів у галузі генної інженерії призвела до другого етапу прадавньої історії прашурів сучасного людства, коли з «гермафродитів» - перших творінь Богів, були створені інші творіння - «перші люди» - «жінка» та «чоловік».

З цього часу можна говорити про народження першої людини - «чоловіка» - «Хромосомного Адама» (Y - ДНК). Що дає нам впевненість стверджувати, що перший «чоловік» був народжений батьками – гермафродитами, а не був «першим гермафродитом», який отримав певну хромосомну мутацію (Y). Це - фізіологічна будова чоловічого організму! Ви ніколи не знайдете на тілі сучасних чоловіків ознаки других статевих органів (жіночих), які були притаманні їх батькам – гермафродитам. Чоловічий організм має суттєві відмінності від жіночого організму, а це свідчить, що перший «чоловік - людина» отримав такі ознаки лише в утробі гермафродита - матері, тобто, при народженні.

Щоб краще розібратися читачам у цій біологічній таємниці історії людства, автор вирішив навести кілька свідчень науковців:

«Хто такі гермафродити? Це люди, які мають одночасно жіночі та чоловічі статеві ознаки. Наприклад, у чоловіка – гермафродита дуже може бути і статевий член і груди 4 розміру. У жінки – гермафродита є піхва і матка, але можуть бути присутніми яєчка замість жіночих яєчників. Загалом, однозначно сказати, якої статі гермафродит неможливо. Середня стать у них, ні жіночий, ні чоловічий. До речі, зовсім недавно

прочитала книгу, яка так і називається «Середня стаття». Автор Евгенідіс Джеффри. Раджу. Але повернемося до гермафродитів. Як відомо, в нашій країні стаття дитини при народженні визначається за його зовнішнім геніталієм. Саме тому виявлення гермафродитизму стає можливе тільки з початком статевого дозрівання. Але легше від цього нікому не стає. Навіть якщо нещаслива «м» в паспорті або в свідоцтві про народження поміняється на «ж». Гермафродити не можуть мати дітей. Вони повністю безплідні. Дуже часто у жінок – гермафродитів, а жінка знову ж визначається по статевих органах, замість яєчників є суміш тканини з яєчок і яєчників. Ця змішана тканина не може виробляти ніякі гормони, в ній немає фолікулів і немає яйцеклітин. А як же тоді можна правильно визначити стаття людини – гермафродита? Дуже просто – генетичним методом, тобто аналізом хромосом. Але іноді буває й так, що в одному організмі є набір як жіночих, так і чоловічих хромосом. Тоді стаття визначається по тому, яких хромосом більше. Гермафродитизм можна розділити на істинний і помилковий. Правдивий гермафродитизм, який ще називається гонадний – це те, що описано вище. Тобто наявність чоловічих і жіночих статевих ознак у однієї людини одночасно. Таких людей у світі відомо всього 150 чоловік. Набагато частіше поширений помилковий гермафродитизм. При цьому статеві залози відповідають чоловікові або жінці, а ось зовнішні статеві органи належать обом статям. Найчастіше гермафродитизм – це генетична мутація, яка виникає під впливом того чи іншого фактора. Іноді – спадкове захворювання, яке передається з покоління в покоління. Ще частіше гермафродити народжуються від кровних шлюбів. Таких людей залишається тільки шкідувати і сподіватися на те, що вони знайдуть своє місце в нашому жорстокому світі».

Як бачимо, не всі фізіологічні функції першолюдей – «гермафродитів» збереглися до нашого часу, наприклад, як зазначають науковці: «Гермафродити не можуть мати дітей. Вони повністю безплідні». Отже, вони ці ознаки втратили. Подаємо зображення гермафродитів з давніх пам'яток мистецтва народів Африки. Такі зображення зустрічаються у всьому світі: в Азії, Європі, Америці, Африці, Полінезії, Австралії. Таким чином, ми усвідомлюємо, що історичний процес становлення людства мав етап, який можна назвати: «Від гермафродитів до людей».

Наведемо ще одну думку, стосовно перших етапів становлення людства, російського науковця - біолога Ірини Володимирівни Єрмакової. Прошу читачів звернути увагу на дату публікації – травень 2012 рік, яка свідчить, що ці матеріали є сучасним, новим поглядом російського науковця на проблему походження людини.

Адам произошёл от Евы в процессе эволюции

Опубликовано 28 Мая 2012 г. Номер 21 (902)

Марина КИРЕЙКО

В Арктике под воздействием озоновой дыры белые медведи рождаются гермафродитами

В последние годы ученые стали замечать, что с мужчинами происходит что-то ненормальное: в разных частях планеты отмечают всплеск гомосексуализма и сексуального насилия. По разным оценкам 15 - 20 процентов мужского населения Земли физиологически не способны оставить после себя потомство.

Доктор биологических наук, ведущий научный сотрудник Института высшей нервной деятельности и нейрофизиологии РАН, автор новой теории эволюции Ирина ЕРМАКОВА объясняет эти вещи необратимыми процессами, которые идут на геномном уровне. Мужская половая хромосома деградирует катастрофически быстро. Прогноз ученого звучит фантастически: уже через пять поколений мужчины могут исчезнуть как род, и человечество вернется к истокам, когда планета была заселена женщинами-гермафродитами.

Ирина ЕРМАКОВА

Во все времена ученые пытались объяснить происхождение человека на Земле. Самая ранняя попытка описана в Новом завете. Однако биолог, независимый эксперт от России в комитете НАТО «Наука за мир и безопасность» Ирина Ермакова считает, что Ева не могла появиться из ребра Адама, поскольку первыми на Земле были женщины и лишь в процессе долгой эволюции возникли мужские особи. Эту теорию отчасти подтверждают и американские антропологи. Недавно они сделали шокирующее открытие, сравнив скелеты пещерных мужчин и женщин. Проводя уникальный эксперимент, они сопоставили их с останками древних обезьян.

- Анализ ДНК на археологическом материале костных останков показал, что женская половая X-хромосома на 80 тысяч лет старше мужской Y-хромосомы, - рассказывает ученый. - Было выдвинуто предположение, что, скорее всего, Y-хромосома - это видоизмененная X.

Ошибка природы

Ермакова занялась проблемой развития биологических особенностей мужчин и женщин в середине 90-х годов. Именно тогда в научной западной прессе появились первые публикации исследований на тему деградации мужской половой хромосомы. В России Ермакова была одним из первых ученых, взявшихся выяснить, почему происходит деградация мужской половой хромосомы.

- В каждом человеке заложено 23 пары хромосом. Каждая хромосома - это определенная цепочка генов. И лишь последняя, 23-я, пара хромосом определяет пол человека, - рассказывает Ирина Владимировна. - Женские особи имеют в последней паре две X-хромосомы. А у мужчины иначе: одна X-хромосома, как у особи женского пола, а вторая чисто мужская, Y. Будучи парными, XX-хромосомы имеют возможность дублировать друг друга, взаимозаменять. Сочетание же XY говорит о том, что полная взаимозаменяемость хромосом невозможна. Следовательно, изначально женщина с точки зрения генетики более устойчива. Известно, что все эмбрионы в чреве матери по умолчанию зарождаются женского пола и

только через шесть недель всего лишь один ген может сделать из потенциальной женщины будущего мужчину. Некоторые генетики считают, что мужская половая Y-хромосома - спонтанная мутация женских X-хромосом. По сути, появление мужчин - ошибка природы, случайность.

Царство гермафродитов

Проанализировав несколько десятков различных работ, Ирина Ермакова пришла к выводу, что на Земле изначально существовало царство женских особей-гермафродитов. Об этом свидетельствуют и древние наскальные рисунки. Они изобилуют изображениями гермафродитов: существ, похожих на людей, одновременно с женской грудью и мужским членом. Размножение происходило партеногенезом в результате сексуального контакта, то есть однополый любви. Обе женщины вынашивали ребенка и рожали. В животном мире до сих пор сохранилось размножение через совокупление двух гермафродитных особей. В частности, у ленточных червей, некоторых видов рыб, ящериц, гигантских улиток ахатин.

- В Арктике под воздействием озоновой дыры белые медведи тоже стали гермафродитами. Самцов не осталось, и они размножаются таким вот образом, - огорошивает сенсационной новостью Ирина Владимировна.

Женщин-гермафродитов отличало при этом наличие двух активных X-хромосом. У сегодняшних же женщин лишь одна X-хромосома активна, другая - пассивна. Возможно, именно мутации и разрушения генов в одной из X-хромосом в древности и могли привести к тому, что некоторые женщины-гермафродиты с измененной хромосомой перестали быть способными к деторождению. Ведь сегодня известно, что даже небольшие изменения в половых хромосомах могут привести к бесплодию.

Бесплодные стали выполнять функцию защитниц и охотниц. А настоящие женщины-гермафродиты предпочитали их в качестве партнеров: ведь такие женщины могли помогать воспитывать детей, обеспечивать пищей, защищать. А что такое хорошая охотница? Это сила, расчет и отсутствие эмоций. Вполне традиционные мужские достоинства. Воинственные амазонки - это и есть те самые защитницы, они были переходной стадией между мужчиной и женщиной.

Возврат к предкам

Сегодня же эволюция повернулась обратно, и над мужской половиной земного шара нависла реальная угроза исчезновения.

- Десять тысяч лет назад в каждой мужской Y-хромосоме содержалось **1500** генов, - объясняет Ирина Владимировна. - У современного мужчины под влиянием множества вредных факторов - экология, ГМО, пагубные привычки и так далее - уникальная половая Y-хромосома разрушается, она даже визуально стала значительно меньше X-хромосомы. И уже похожа не на Y, а на маленькую букву «v». По данным 2005 года, X-хромосома содержит **1098** генов, а мужская половая Y - всего **78**.

Ученые-генетики сходятся в одном: восстановить утраченные гены невозможно. Следуя гипотезе Ермаковой, в скором будущем нас ожидает поколение XO. Они уже сегодня встречаются как среди мужчин, так и среди женщин. Верхняя часть туловища у них мужская, нижняя - женская.

- Есть опасения, - считает Ермакова, - что из-за постепенного разрушения Y-хромосомы и нарушения сперматогенеза резко снизится процент рождения мальчиков. А в конечном счете мальчики совсем перестанут появляться на свет.

По ее мнению, нынешний разгул однополый любви - это не извращение, а гораздо более тревожный признак - возврат к предкам.

Прикинь

Ученые выяснили, что в женском мозге значительно больше связей между левым и правым полушариями, чем в мозге мужчин. Это делает женщин более жизнеспособными. Например, если у мужчины инсульт в левом полушарии, то он обречен. В правом - он выживет. У женщины же иначе: она в любом случае выживет за счет другого полушария.

Справка

Гермафродитизм достаточно широко распространен в природе - как в растительном мире, так и среди животных. Большая часть высших растений являются гермафродитами, у животных гермафродитизм распространен прежде всего среди беспозвоночных - ряда кишечнорастных, подавляющего большинства плоских, некоторых кольчатых и круглых червей, моллюсков, ракообразных (в частности, большинства видов усоногих раков) и насекомых (кокциды).

(<http://www.eq.ru/daily/x-files/32004/>)

Не можна не погодитись і з думкою російського біолога І.В.Єрмакової про те, що згадка про боротьбу греків (чоловіків) з амазонками (жінками), у грецькій міфології, є реальним свідченням «соціально-політичної» боротьби між першими популяціями людей з популяціями їх прашурів – гермафродитів у часи прадавньої історії людства.

Fig. 689. — Le combat contre les Amazones.

Ахилл в сражении с царицей амазонок Пентисилеей (эпизод из «Эфиопии»). Роспись на глиняной модели щита из Тиринфа (около 700 года до н. э.).

Більше того, ми зазначимо, що ця боротьба зафіксована і у сюжеті грецької міфології про боротьбу людей з Богами (гермафродитами) у так званій історії «Гігантоманії».

Прошу звернути увагу на зображення жінки-воїна з Криту. Виявляється, що це реальне зображення гермафродита (жінки-чоловіка). Дивно, але російський дослідник Віталій Сурнін цього не помітив (с.53), як не помітив цього і на іншому зображенні з палацу міста Пілос (с.51), яке подасмо нижче.

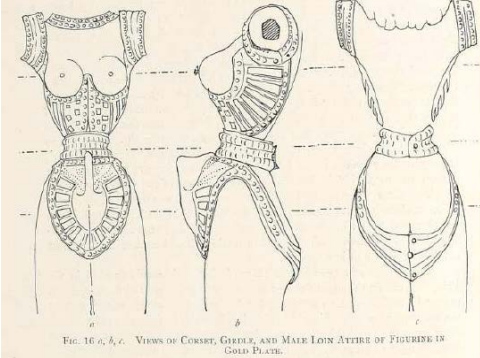
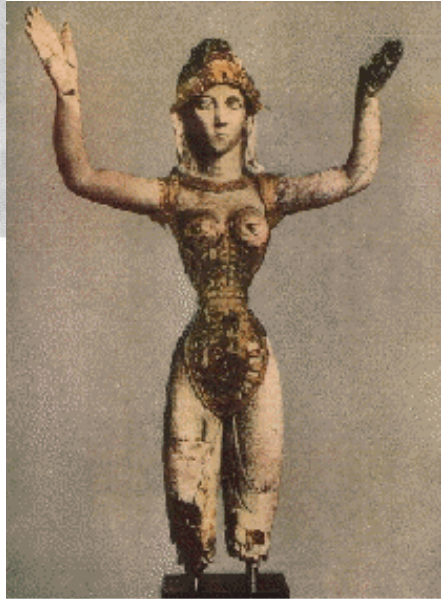
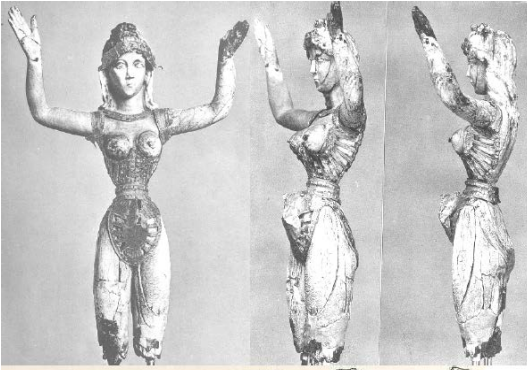

FIG. 16 a, b, c. VIEWS OF CORSET, GIRDLE, AND MALE LOIN ATTIRE OF FIGURE IN GOLD PLATING.

Ivory Figure of Minoan Goddess as 'Lady of the Sports' with Dress and Ornaments in Gold Plating: found in Crete

(Evans A. The Palace of Minos: a comparative account of the successive stages of the early Cretan civilization as illustrated by the discoveries at Knossos (Band 4,1): Emergence of outer western enceinte, with new illustrations, artistic and religious, of the Middle Minoan Phase London, 1935, Seite: II Seite: 29 // Сурнин Виталий, ИЕРОГЛИФЫ ФЕСТСКОГО ДИСКА : история и полный перевод текста. Из цикла – «КНИГА ЕГИПТЯНИНА: начало фундаментальной египтологии или ключ к пониманию истории, философии и религий мира», Том I., Редактор Жанна Матвеева, Ростов-на-Дону, Издательство: Самиздат, 2012. – 424С. – ISBN 978-5-91891-238-6 ; <http://www.academia.edu/1999658/> I)

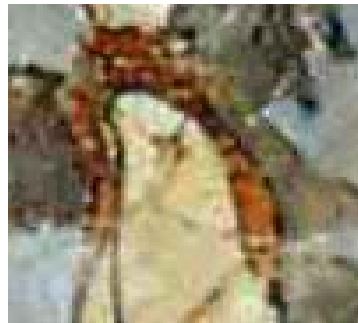

Зображення з палацу Пілоса (Греція), 13 ст. до н.е.

На давньому грецькому зображенні бачимо трьох жінок. Одна з них поклала свою руку на сідницю іншої. Нам видається, що таким жестом, автор хотів зазначити, що мова йде про гермафродитів. Зображення гермафродита бачимо і у сюжеті «Гра з биком» Кносського палацу. Таким чином, теорія походження людства, у витоків якої стояли перші творіння наших Богів – гермафродити, знаходить своє підтвердження не лише у історичних письмових джерелах, але й підтверджується великою кількістю етнографічного матеріалу.

Вибудовується наступний еволюційний, я б сказав «генетичний» процес розвитку людства:

Перший етап: Поява Богів (творців)

облаштування Землі для належних умов проживання та діяльності.

Другий етап: перші творіння Богів

Гермафродити (перші * творіння Богів – представників позаземної цивілізації)

XX – XX

(статева пара хромосом)

XX

(їх діти – гермафродити)

В наш час, на кожні 4000 народжень, з'являється одна дитина «гермафродит». Це немало !

* якщо не брати до уваги перші невдалі генетичні експерименти по створенню гомосап'єнс: мавпи, «неандертальці», «денисовці», тощо... До речі, дослідження ДНК мавп, на наше переконання, можуть допомогти науковцям визначити час, коли такі перші генетичні експерименти нашими творцями почали проводитись. Адже, у сучасних генетиків вже є досвід визначення такої хронології людства !

Третій етап (творення людей):

гермафродити (умовно «жінка» та «чоловік») та «перший чоловік» - гермафродит

XX

XX

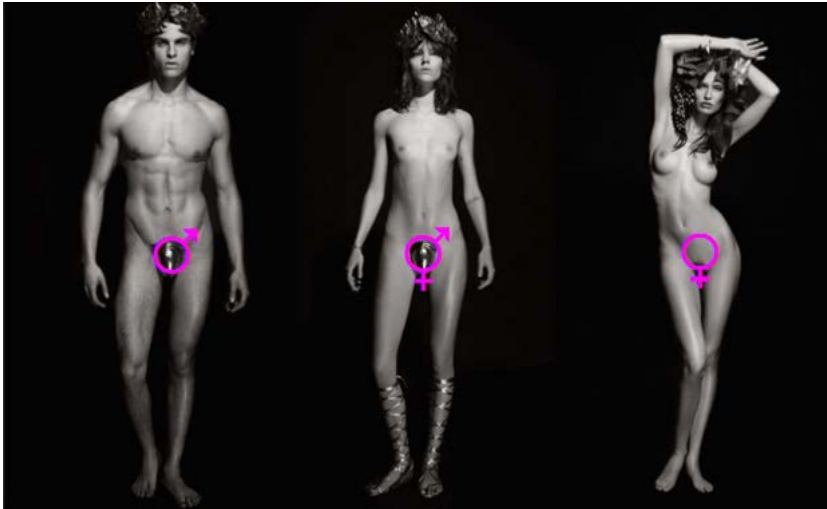
XY (статева пара хромосом)

XX,

XX, XY

(діти – гермафродити) та (діти – люди – XX - жінка - «Хромосомна

Сва» та XY - чоловік – «Хромосомний Адам»

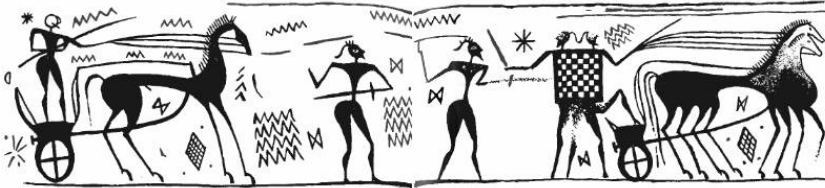

Четвертий етап:

XX, XX, XY, XX, XX, XY, XX, XY, XX, XY (можливі комбінації сексуального партнерства між гермафродитами XX, гермафродитами XY, людьми – жінками (XX) та чоловіками (XY).

П'ятий етап:

Поступове кількісне домінування людей над гермафродитами по причині військових протистоянь (див. зображення з амфори з Агори (Афіни) 8 ст. до н.е.), також, по причині виникнення у останніх генетичних відхилень та генетичних порушень, у зв'язку з випадками інцесту («гріха»). Про останнє ми розповімо далі. Факти такого розвитку подій у далекому минулому зафіксовані у історичних джерелах та міфології.

Приключення Нестора в юності: битва з сиваскими близнюками Молюонами (показані укритими за одним щитом). Роспись на амфорі з Агори в Афінах (последняя четверть VIII века до н.э.)

(<http://andrew-vk.narod.ru/books/Klein/Klein.htm>)

Скульптура з Бонни Силезької Кашки.

Триголовий рибачок (Корзиелет, 1927).

Бог Брахма.

Бог Агни.

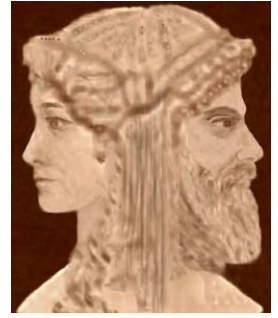

Бог Сурья.

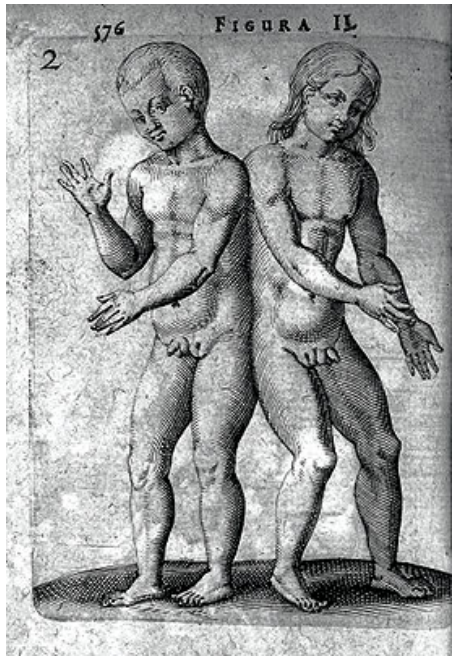
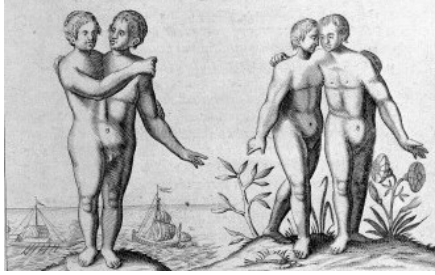

В том числі й таких мутантів в епоху Возродження називали гермафродитами. Ілюстрація із книги Фортунція Лицета De Mostris. 1665

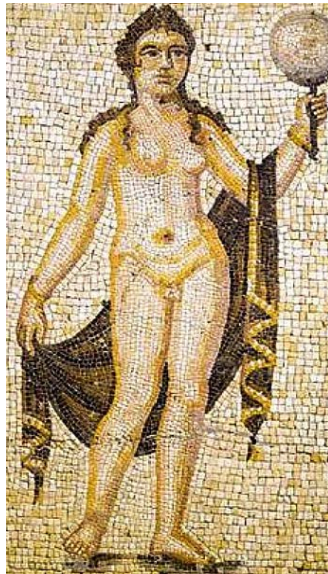

Автор сподівається, що у давні часи, окрім «аномальних» явищ у генетиці людства, все ж переважали прекрасні образи перших прасурів людства – гермафродитів (за генетичним визначенням – практично жінок, з статевими хромосомами XX), які зафіксовані на пам'ятках мистецтва античної доби.

Сьогодні науковцям відомі факти, коли у людей виявляють гармональні порушення, наприклад, коли у чоловіків переважають жіночі гармони, чи навпаки, коли у жінок переважають чоловічі гармони. Тобто, чоловік, маючи чоловічі статеві органи, відчуває себе жінкою, а жінка, маючи жіночі статеві органи, відчуває себе чоловіком. У сучасній медицині інколи такі явища називають «аномальними порушеннями» розвитку людини, що фактично не відповідає дійсності, адже, такі явища є результатом генних експериментів наших Творців, які не змогли передбачити всі можливі генетичні наслідки при різних сексуальних комбінаціях можливих партнерів.

Истинный гермафродитизм — порок развития, при котором у человека имеются одновременно и мужские и женские половые железы. Строение наружных половых органов может быть или ближе к мужскому, или ближе к женскому полу.

Ложный женский гермафродитизм — патология у женщины, при которой яичники развиты правильно, внутренние половые органы женские, а наружные половые органы ближе к мужским. К этой патологии относят аденогенитальный синдром (врожденное нарушение функции коры надпочечников). Лечение — хирургическое и гормональное

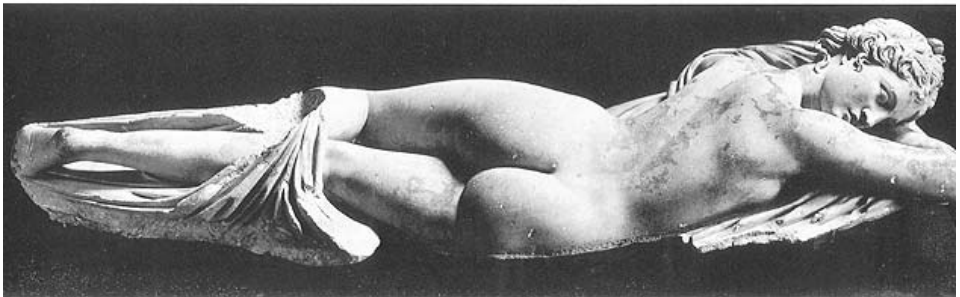
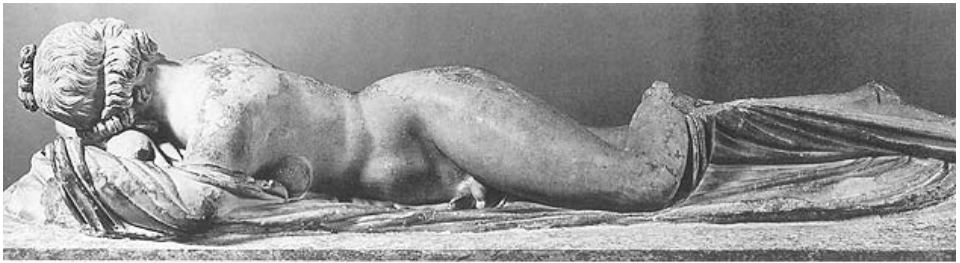
Прошу звернути увагу на янголочка в центрі композиції, який тримає запалену свічку, а правцею вказує на ... статевий орган богині (мати-жінки) – фалос. Отже, перед нами не жінка, а гермофродит.

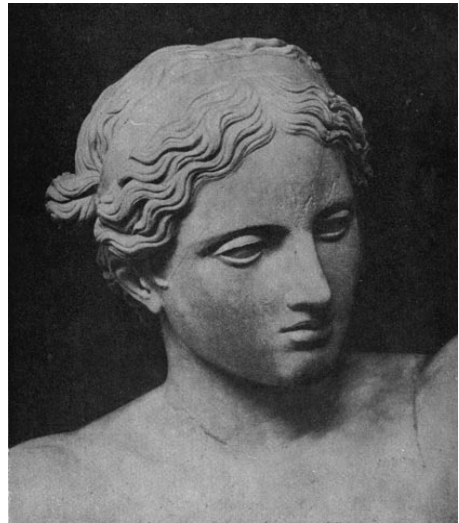
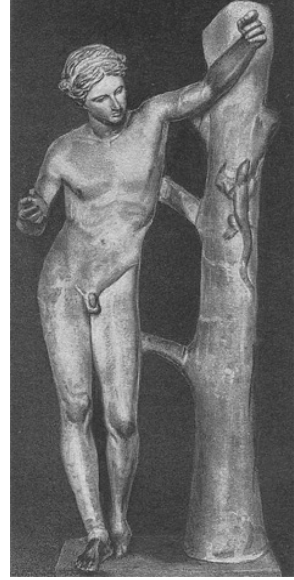
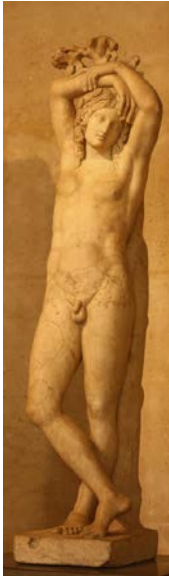
het mogelijk is dat
beelden, contrasten
van marmeren gesied
Ca. 100-50 v. Chr.

Hermaphroditos

The Hellenistic sculptor
adds an extraordinary
variety of Hermaphroditos
figures and Aphrodite
is depicted with a
motherly youth. It
is usually attributed
to the workshop of
Praxiteles and as a
result of a
young
for a

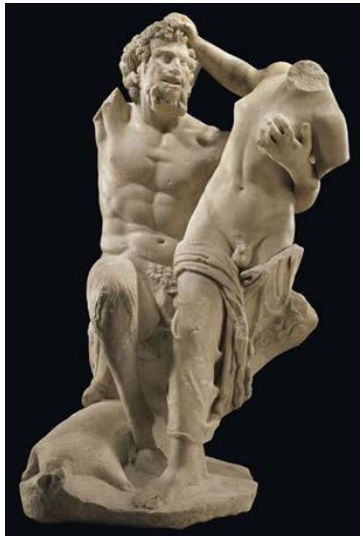
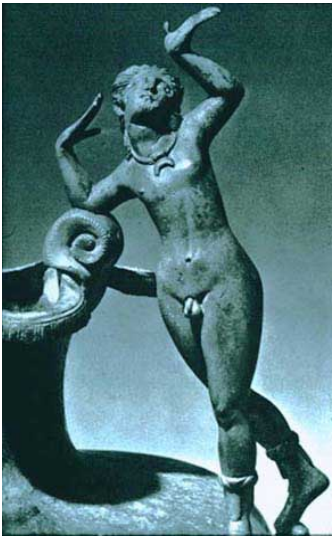

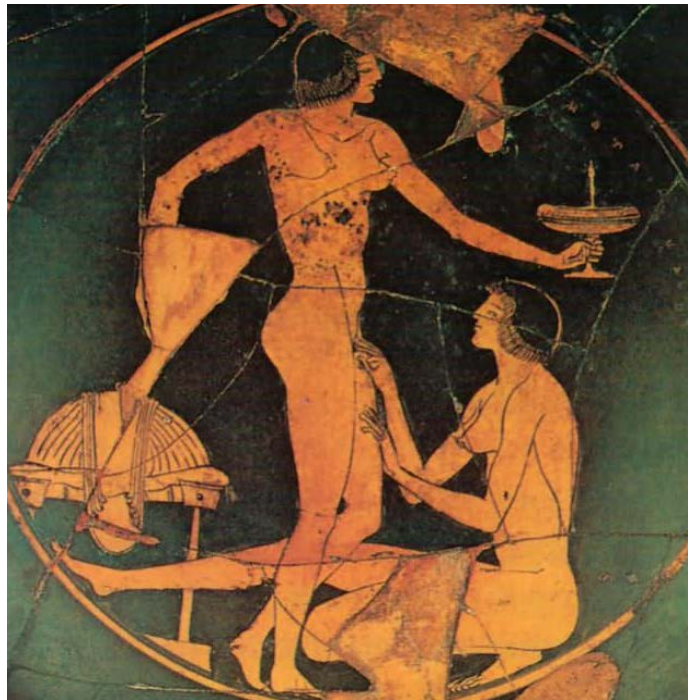
Прошу звернути увагу на два подібні за сюжетом зображення Аполлона біля дерева. На першому фалос прикритий листком, на другому він неприхований. Але подивіться уважно на лице Аполлона. Воно жіноче ! Отже, перед нами зображення гермафродита.

Останні зображення Пана (Бана) - грецького бога «чабанів» (пастухів) з гермафродитом засвідчує, що цей образ у грецькій міфології є запозиченням з культури шумерів (атлантів – антів), де шумерське слово «бан» (пастух), греки вимовляли на свій лад – «пан» (пастух). В сучасній українській мові ця шумерська основа присутня у слові «чабан» поряд з хатським (венедським) визначенням – «вівчар» (пастух овець).

Таким чином, ми розуміємо, що проблема сексуальних меншин у сучасному суспільстві, питання «третьої статі» має свою глибоку прадавню історію. Причина наявності таких фактів криється у тасмніцях історії походження людства.

Проблему людей «третьої статі» треба вирішувати на рівні суспільного обговорення. Замовченням цієї теми, чи заборонами, нічого не вдієш, адже, такими різними нас створив наш Бог – наш Творець, та його сини – «ангели», «які приходили до жінок людського роду» (з шумерської мови «ангел» [володарь неба]). Всі зазначені нами факти свідчать про запланованість нашими творцями появи людства на планеті Земля. Це, має свідчити, що наші творці покладали на нас певну місію, певні сподівання, які ми повинні обов'язково виконати. Про це ми поговоримо з читачами у завершальному розділі нашого дослідження. Не забуваймо, що наші пращури, звертаючись до Бога – свого Творця, казали протягом тисячоліть: *«Отче наш, що єси на небесах»*.

Таким чином, наші пращури засвідчували, що Бог на небі, що «сини божі», які періодично навідують нас, приходять саме з неба, що вони є представниками позаземної цивілізації. «А які є свідчення того, що наші творці періодично відвідували нас - землян?» - спитає допитливий читач. Їх безліч. Наприклад, зображення літаючих апаратів невідомої конструкції. Ці свідчення знаходимо на сторінках старих манускриптів (наприклад, у Ведах), на пам'ятках давнього мистецтва, на релігійних пам'ятках (фресках, іконах), тощо. Пропонуємо вашій увазі деякі такі свідчення, якими повниться Інтернет (*Загадки. Необъяснимые явления: Боги и древние НЛО. isi-n.blogspot.com/2013/03/blog-post.html*) . Дослідники про них знають, описують їх, коментують, пробують систематизувати такі пам'ятки (<http://psicorps.weebly.com/page--19---ancient-aliens.html>)

Та, поки що, не вдається дослідникам пояснити історію виникнення подібних пам'яток та поєднати цю історію з історією самого людства. Отже, споглядаємо і розмірковуємо.

Сербія

«Распятие». Сербский православный монастырь Високи Дечани в Косово, Югославия (фреска создана около 1350 года).

Увеличенный фрагмент левой части фрески: летящий ангел

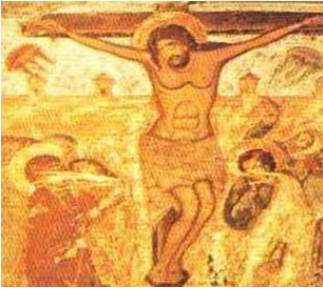

Увеличенный фрагмент правой части фрески: летящий ангел

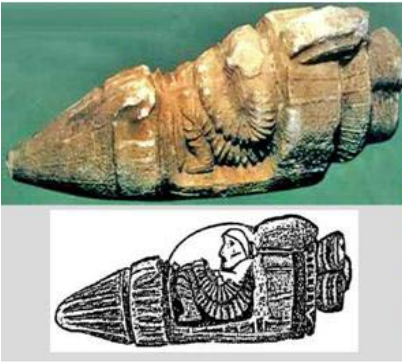
Європа

Південна Америка

Турція

Мексика

Єгипет

самолёты на фресках в Египте.

Их пыгаются опровергнуть, дескать на старые иероглифы, нанесли штукатурку

Китай

Єгипет

Єгипет

Південна Америка (Гватемала, Мексика)

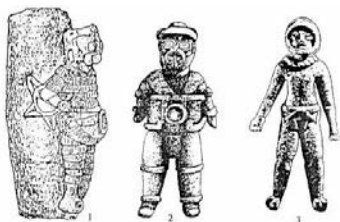

Рис. 47. Древні майські божества в скафандрах: 1 – “звездний бог” тольтеков; 2 – божество древніх майя із Гватемали; 3 – бог древніх майя із Мексики

Месопотамія (Шумер)

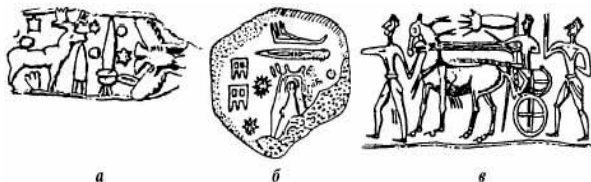
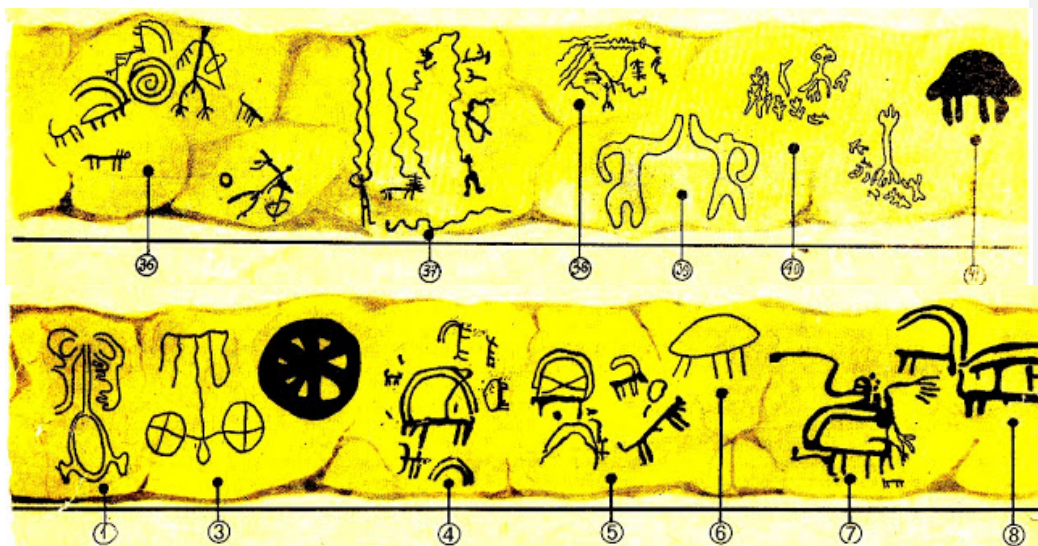

Рис. 55. Шумерські зображення летальних апаратів

Вірменія

Болівія

Єгипет

Теотіуакан «місто богів» (Мексіка)

Близький Схід

Старинная фреска XI века, на которой показана ждущая Вайтмана. Называется она «Тарелка у могилы Иисуса», в данное время находится в Музее Ватикана, Рим

Вірменія

Єрусалим

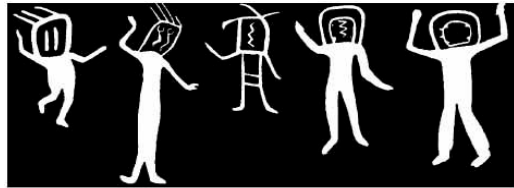

Рис. 48. Чоловекообразні істоти в скаффандрах (Торро Муэрто, Перу)

Небезпідставними є числені публікації в ЗМІ, які вже майже сто років збуджують увагу допитливців про життя позаземних цивілізацій, про їх літаючі кораблі, тощо. Згадку про одне з таких повідомлень подаємо (О.В. Білецький, «НЛО? Це серйозно!», Ленінська зміна, 23 червня 1984 р., с.3). Публікація відбулась 30 років тому. Гадаю, що з нею і зараз буде цікаво ознайомитись у газетних фондах обласних бібліотек.

23 червня 1984 року

«Ленінська зміна»

3 стор.

СВЕТЛИЙ ГІСТЬ «ЛЗ»

О. В. Білецький:

„НЛО? Це серйозно!“

Величезна кількість людей, які вважали за потрібне розповісти про свої досвідчені спостереження, була в той час величезною. Вони не знали, куди звернутися за допомогою, бо в той час не було ніяких спеціальних органів, які б приймали такі повідомлення. Але це не зупинило людей, які хотіли розповісти про свої досвідчені спостереження. Вони писали листи, робили записки, а деякі навіть виступали в пресі. Це були люди з різних країн, з різних культур, з різних віків. Вони були переконані, що те, що вони бачили, було дійсно незвичайним. І вони хотіли, щоб інші люди знали про це.

О. В. Білецький. В центрі: Торро Муэрто з його дружиною та двома дітьми. Зліва: О. В. Білецький. Справа: Торро Муэрто з його дружиною та двома дітьми.

У той час, коли ми жили в місті Торро Муэрто, в Перу, ми бачили багато незвичайних речей. Це були люди, які бачили літаючі кораблі, люди, які бачили незвичайні істоти, люди, які бачили незвичайні світлові явища. Це були люди, які бачили незвичайні речі, які вони хотіли розповісти про свої досвідчені спостереження. Вони писали листи, робили записки, а деякі навіть виступали в пресі. Це були люди з різних країн, з різних культур, з різних віків. Вони були переконані, що те, що вони бачили, було дійсно незвичайним. І вони хотіли, щоб інші люди знали про це.

У той час, коли ми жили в місті Торро Муэрто, в Перу, ми бачили багато незвичайних речей. Це були люди, які бачили літаючі кораблі, люди, які бачили незвичайні істоти, люди, які бачили незвичайні світлові явища. Це були люди, які бачили незвичайні речі, які вони хотіли розповісти про свої досвідчені спостереження. Вони писали листи, робили записки, а деякі навіть виступали в пресі. Це були люди з різних країн, з різних культур, з різних віків. Вони були переконані, що те, що вони бачили, було дійсно незвичайним. І вони хотіли, щоб інші люди знали про це.

Про діяльність наших творців свідчать і інші факти, на які вже давно звернули свою увагу допитливі дослідники та науковці. Безперечно це піраміди по всьому світу – в Єгипті, Латинській Америці, в Азії.

ukrobozrodje

Такі споруди наші Боги створювали на пам'ять про своє перебування на нашій планеті. Вони цим хотіли засвідчити свій високий рівень знань, ба навіть, залишити певні загадки про себе для майбутніх поколінь людства. Як, наприклад, на останньому зображенні, де бачимо камінь, що важить близько 5-8 тон, який «покладено» на три «стовпці». Створення таких архітектурних споруд не було забавкою володарів того чи іншого народу. Володарі народів та їх підлегли будували ці грандіозні творіння за наказом Богів – наших творців. Так будували їх звичайні люди, але без допомоги представників

позаземної цивілізації тут не обійшлося. Окремі плити цих соруд важать десятки тон, їх треба було підняти на висоту сотнів метрів. А таких плит використовували тисячі !!! Деякі таємниці історії виглядають у наш час навіть «кумедно». Виявляється наші Творці інколи жартують з нами, залишаючи нам від себе «знаки», які, так видається автору, мали б зламати нашу уяву про час, як фізичне явище. Поясніть, наприклад, як майстер з іспанського міста Саламанка, на стінах кафедрального собору (16-18 ст.) зміг зробити барельєфне зображення космонавта у сучасному скафандрі та ще й з киснепроводом у руці, імітуючи вихід у відкритий Космос. ??? Адже, ця подія мала б відбутись лише через 400-200 років після.

(«История Древнего Мира» // Форум «Вертолет для Тутанхамона» // Интернет-ресурс)

Хтось скаже, що це жарти реставраторів 20 століття. Можливо, але... , як Ви поясните зображення космічних апаратів, які ми попередньо демонстрували. Кожна людина думає (гадає), що вона «думає», а насправді – Бог «думає» ! Ба, навіть більше, Бог «знає» !!! Кожна людина, кожна жива істота на Землі знаходиться у постійному контакті з своїм Творцем – Богом. Цей зв'язок не є звичайним видом зв'язку до якого ми так звикли (телейз'язок, радіозв'язок, інтернет, тощо), це зв'язок «космічний». Ще не осягнувши таємниць Космосу, людство вже давно користується таким видом зв'язку і цього не помічає. Адже, цей вид зв'язку залишається першим, який осягнуло людство та всі інші живі істоти нашої планети. Повірте, пройде небагато часу і людству непотрібний буде інтернет, без якого зараз більшість людства не уявляє собі життя. У нас (у людства) з'явиться новий (вдосконалений) канал зв'язку з нашим Творцем-Богом.

Історичні споруди, які ви бачите, є вражаючими навіть для нашого часу. На верхніх світлинах бачимо опрацьовану кам'яну брилу, яка важить 1100 тон !!! Без сторонньої технологічної допомоги тут не обійшлося. І це треба давно всім визнати. Отже, працювали над такими спорудами і «вчителі» (Боги) і «учні» (люди), працювали разом !!! Найкращим прикладом такого технологічного втручання є факт знаходження у Єгипті посуду з ніфриту – каменю, який неможливо опрацювати навіть алмазними різцями. А посуд опрацьований бездоганно як ззовні, так і зсередини. Такий посуд, що датується 4-3 тис. до н.е. знайдено десятками одиниць.

Але знаходимо подібні мистецькі артефакти і з Шумеру, наприклад, качка з шумерськими написами. Так, саме шумери стояли біля витоків історії державності Давнього Єгипту. Про що свідчать наведені нами факти ?

Про те що людство повторює шлях своїх творців (вчителів). Ми поступово і постійно отримуємо від наших творців знання, які дозволяють нам рухатись шляхом наших генетичних батьків – Богів – представників позаземної цивілізації. Створюючи нас – людей, наші творці поклали на нас певну місію. Вона ще не виконана, адже, людство знаходиться на такому науковому рівні, який засвідчує, що людство лише закінчує свій «дошкільний навчальний заклад».

Попереду – «школа» - «виші» (отримані нові знання) та «велика робота людства» ... Впевнений, що Земля є лише тимчасовим місцем перебування людей. Наша місія – Космос (в межах нашої галактичної системи – «Чумацький шлях») – Всесвіт (міжгалактичні мандрівки) ...

Допитливий читач може задати питання: « чи є життя після смерті ?».

У Зороастризмі є цікава теорія творення людини Богом. Ця теорія дуже проста, але і дуже позитивна для людства. За цією теорією Бог створив людей безтілесними, а вже потім їм надав тіло. «Що з цього випливає ?» – спитає читач.

А те, що після смерті людина покидає лише тіло і стає такою, якою її створив Бог – безтілесною. Отже, людина міняє лише «форму» тіла і продовжує своє земне чи позазимне життя, адже, кожна людина є творінням божим не лише за фактом самого творення, але й за генетичною ознакою, яку вона – людина отримала від свого Творця – нашого генетичного батька – Бога. І це є беззаперечним фактом історії людства. З цього випливає, що поняття «людина», яким визначають себе самі люди, не має стосуватись форми «об'єкту», а має стосуватись сутності «об'єкту», яку вже давно і людство і церква визначає поняттям «душа». А це свідчить, що після фізичної смерті тіла, людина (душа) продовжує своє життя поза межами цього тіла. Творець надає нам «нову форму», надає «нове тіло», але чи всім? Тут, автор погоджується з канонами всіх світових релігій, які наголошують, що ласку божу треба заслужити добрими вчинками у земному житті. І це правда, про яку говорить Церква людям, але не всі люди чують її, або, не всі люди хочуть її чути. Врешті – решт Бог дає кожній людині право самостійно вибирати стежину власного життя, по завершенню якої він лише підводить підсумки і виносить свій вердикт. Отже, люди, міркуйте самі...

Періодичність виникнення нових гаплогруп (Y- ДНК) генетики визначають проміжком часу, приблизно, у 10 000 років. Про це ми вже говорили. У часі виникнення мутацій тої чи іншої гаплогрупи (Y- ДНК), який подається у російській Вікіпедії є помилки, про це стверджує російський науковець Кльосов А.О., адже, цей час визначався за помилковою методикою проф. Животовського Л.А. Дати подані у Вікіпедії завищені щонайменше у 2-3 рази (А.Кльосов). Тому ми перерахували їх, зменшивши у 2,5 рази (див.Таблиця), наблизивши до реальних.

Дані по гаплогрупах Y- ДНК людини за дослідженнями В. Березяка (Табл. Y-ДНК)

<i>Гаплогрупа</i>	<i>Час виникнення гаплогруп (зменшений у 2,5 рази, відносно даних російської Вікіпедії)</i>	<i>Час виникнення гаплогрупи (встановлений під час дослідження)</i>
Хромосомний Адам:	36 – 24 тис. р. до н.е.	36 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа А:	30 тис. р. до н. е.	32 тис.р. до н.е.

Гаплогрупа BT:	<i>(немає даних)</i>	32 тис. р. до н.е.
Гаплогрупа CT:	24 тис. р. до н. е.	28 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа V:	<i>(час невідомий)</i>	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа DE:	26,4 -22,8 тис. р. до н. е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа D:	24 тис. р. до н. е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа E:	20 тис. р. до н. е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа CF:	<i>(немає даних)</i>	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа C:	24 тис. р. до н. е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа F:	20,1 тис. р. до н. е. +/- 2,6 тис. р., за ін. даними – 19,2 тис. р. до н. е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа H:	12 – 8 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа IJK:	18 – 16 тис. р. до н.е.	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа G:	8 тис. р. до н.е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа IJ:	16-14 тис. р. до н.е.	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа K:	16 тис. р. до н.е.	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа LT:	12-10 тис. р. до н.е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа K(xLT):	12-10 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа T:	12 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа I:	8 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа J:	12 тис. р. до н.е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа II:	приблизно 8 тис. р. до н.е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа I2:	6 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа J1:	9,6-6 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа J2:	8-7,2 тис. р. до н.е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа M:	12-4 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа S:	12-10 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа NO:	12-8 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа N:	6 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа O:	<i>(немає даних)</i>	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа P:	12,8 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа Q:	8-6 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа R:	14-12 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа R1:	12-10 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа R2:	14-12 тис. р. до н. е.	8 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа R1a:	6 тис. р. до н.е.	4 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа R1b:	6,6 тис. р. до н.е.	4 тис.р. до н.е.

Розуміємо, що хоч ми і наблизимось до більш точного результату, та все ж нові дані часу виникнення гаплогруп будуть зберігати у собі певну похибку, закладену генетиками раніше. Кореляції потребує і періодичність виникнення мутації у 10 000 років, яку подають генетики. Зменшимо її також у 2,5 рази. Отримуємо, що періодичність виникнення мутацій становить 4 000 років. Тепер перевіримо отриману періодичність з даними у Таблиці, використавши методику математичних рядів. Випишемо всі дати у хронологічній послідовності їх виникнення і поруч з ними поставимо число, яке вказує на «кількість повторів» кожної дати у Таблиці. Цей графік має візуально засвідчити періодичність виникнення мутації кожні 4000 років.

Як бачимо з 9-ти дат, які мали б існувати у проміжку часу з 36 тис. до н.е. по 4 тис. до н.е., підтверджується – 5 (36, 24, 16, 12, 8) !!! (Табл.3) Більше того, що така періодичність у виникненні мутацій (з кроком у 4000 років) існувала, підтверджується фактом того, що три дати у нас підтверджуються у хронологічній послідовності : 16, 12, 8 (Табл.3)

Зверніть увагу, що хронологічно підтверджується навіть п'ять дат (!!!), якщо зважити, що дата у 20 тис. років до н.е., яка нібито відсутня (Табл.3), може відповідати даті, визначеній проміжком : 23-19 тис. до н.е. (Табл.1, 2).

Отже, з 9-ти дат підтверджується 6 !!! . Це пристойний результат для того, щоб висунути гіпотезу про періодичність виникнення мутацій (Y-ДНК) з проміжком часу у 4000 років. Знаючи з чим пов'язана причина виникнення чоловічих гаплогруп (Y-ДНК), можемо перевірити правильність нашої думки, щодо періодичності у 4000 років, проаналізувавши час виникнення і жіночих гаплогруп (мт-ДНК). Адже, ці генетичні зміни відбувались одночасно у чоловічого і жіночого населення Землі, під час відвідування представниками позаземної цивілізації (Богами) людей. Це ми зараз і перевіримо, після коротенького відступу. Уважний читач може наголосити що в цей математичний ряд потрапляє і «нульовий» рік історії людства, між першим століттям до н.е. та першим століттям н.е. – час народження – час життя та смерті Ісуса Христа (Табл.4).

Табл.1

1	1	1	5	1	1	1	1	2	4	3	1	3	1	3	3	4
36-24	30	26-23	24	23-19	18-16	16-14	16	14-12	12-10	12-8	12-4	12	10-6	8	8-7	6
тис. до н.е.																

Табл.2

1	1	1	5	1	1	2		13			1	6	4
36-24	30	26-23	24	23-19	18-16	16		12			10-6	8	6
тис. до н.е.													

Табл.3

36	32	28	24	20		16		12			8	4
тис. до н.е.												

Табл.4

36	32	28	24	20		16		12		8	4... 0	4
тис. до н.е.												тис. н.е.

То може цей факт і є кращим підтвердженням істинності свідчень Біблії про народження сина божого Ісуса Христа ?

Адже, була Марія, була її зустріч з ангелом (представником позаземної цивілізації), було непорочне зачаття (статевий акт з ангелом – сином Божим), було народження Ісуса, було його дивне воскресіння після смерті... Може про це і свідчить зображення з стародавньої фрески (XI ст.), яке зберігається у Музеї Ватикану, або це зображення лише узагальнює історичні перекази про зустріч з Богами більш давніх історичних часів, адже існує подібне зображення на фресці середини 14 ст. (1350 р.) з Сербського православного монастиря Високі Дечани у Косово, де на поверхні НЛЮ бачимо восьмипроменею зірку – символ шумерської богині Іштар (Інани). Важливе філологічне уточнення. Слово «Ангел», яке використовує Біблія, з шумерської мови дослівно означає «володарь неба» (Ан – «небо», Галь – «правитель», «володарь», наприклад, шумерське слово LU-GAL означає «людина – володарь» ; в єврейській мові GAL зіпсоване на ЕЛЬ (володарь, бог). Нагадаємо, що Ісус був іудеєм. Такими були і його батьки. Сучасним іудеям відповідає гаплогрупа (Y- ДНК) J, виникнення якої датується 12 тис. до н.е. Родинні гаплогрупи -J2

виникають у 8 тис. до н.е., а - J1- у 4 тис.до н.е. То, яка ж нова гаплогрупа, яка б засвідчила народження сина божого Ісуса, виникла нова у цьому генетичному ланцюжку іудейського народу (Y-ДНК) на зазначеному нами історичному рубежі епох – у «нульовий період історії людства» ? Цього немає !

Немає факту виникнення жодної нової гаплогрупи у середовищі єврейського народу !

Старинная фреска XI века, на которой показана ждущая Вайтмана. Называется она «Тарелка у могилы Иисуса», в данное время находится в Музее Ватикана, Рим

«Распятие». Сербский православный монастырь Високи Дечани в Косово, Югославия (фреска создана около 1350 года).

Увеличенный фрагмент левой части фрески: летящий ангел

Увеличенный фрагмент правой части фрески: летящий ангел

Допитливий читач може на це відповісти, що Ісус загинув, не залишивши нащадків по чоловічій лінії (Y-ДНК). Ми погоджуємось, такий перебіг подій можливий.

Та зараз, ми полишаємо розгляд цього питання, можливо, ми повернемося до нього у кінці дослідження. Автор лише бажає наголосити читачам, що він ніколи не ставив перед собою ціль заперечити догми християнської церкви, поставити під сумнів божественну сутність месії християнства – Ісуса Христа ! Автор лише висловив свої власні переконання, щодо того, що Ісус Христос, на його думку, був лише «пророком», «вчителем», «месією» нової релігійної течії в іудаїзмі. Він був звичайною людиною, безперечно обдарованою.

Стверджено можемо сказати лише те, що наступна зустріч з нашими Богами мала б відбутись попереду - у 4000 році нашого часу, тобто, через 1986 років (Табл.4). Та чи буде

вона ? Відвідування Богами нас стали вже давно регулярними, після того, як представники позаземної цивілізації створили розвинуту інфраструктуру свого перебування на Місяці. Коли це трапилось ? Про це знають лише самі Боги !!!

Та все ж є деякі свідчення сучасної археології, які дають цікаву інформацію для наших роздумів. Наведемо лише фрагмент одного з таких досліджень російського науковця, мовою оригіналу. Свідчення, які привернули нашу увагу підкреслено.

(<http://oko-planet.su/history/historvridbles/128357-atomnye-vovny-drevnego-mira.html> Вадим ИЛЫИН, Источник: tainy.info)

«В статье «Атомной бомбе тысячи лет?» рассказывалось о возможности существования (и применения!) ядерного оружия на Земле в глубокой древности.

В пользу этой гипотезы говорят знания древних землян об атомном строении материи, употребление ими единиц измерения, используемых только в современной ядерной физике, а также содержащиеся в древнеиндийских эпосах «Махабхарата» и «Рамаяна» детальные и образные описания применения ядерного оружия. Лишь недавно эти сведения перестали восприниматься исключительно как мифы.

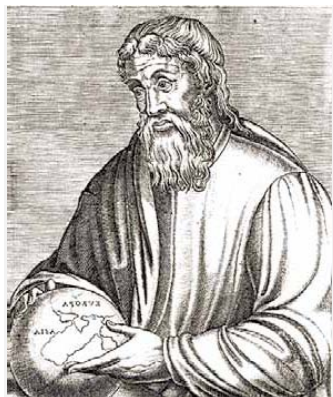
Однако, помимо числовых и словесных аргументов в защиту упомянутой гипотезы, существуют и аргументы материальные, «вещдоки». Вот о них и пойдет речь в данной статье.

Джон Мартин. «Содом и Гоморра». 1852 год.

Оплавленные стены

При раскопках древних крепостей Дундалк и Экокс в Ирландии археологи обнаружили, что гранитные глыбы, из которых были сложены стены, оплавлены. Температура плавления гранита 1000-1300 °С. Обычные горючие и взрывчатые вещества в открытом пространстве такой температуры не дают. Но она возникает при ядерном взрыве. Примечательно, что расплавленный гранит, превращенный в стекловидную массу, находился не снаружи, а на внутренней, нижней стороне стен – словно нечто, их оплавившее, сначала было заброшено внутрь крепости и только потом приведено в действие. Еще один след возможного применения такого оружия был обнаружен в Турции при раскопках погибшей столицы древних хеттов Хаттусаса, возле города Богазкей, неподалеку от Анкары. Кирпичная кладка домов расплавилась и превратилась в однородную твердую массу красного цвета. Камни спеклись и потрескались. Ясно, что обычный пожар не мог привести к таким последствиям.

Страбон писал о скалах в районе Мертвого моря, оплавленных неизвестным огнем.

Загадка Содома и Гоморры

В Библии упоминаются города Содом и Гоморра, находившиеся где-то в районе Мертвого моря и уничтоженные огнем, обрушившимся на них с неба. Причем уничтожены были не только сами города и их жители, но и «все произрастания земли». Современник и свидетель этого истребления, выйдя на другой день рано утром из дома, посмотрел в сторону Содома и Гоморры «и на пространство окрестности и увидел: вот дым поднимается с земли, как дым из печи».

Не о следах ли этого события упоминал древнегреческий географ и историк Страбон в своей 17-томной «Географии», когда писал, что в районе Мертвого моря есть скалы, оплавленные неизвестным огнем?

Долгое время считалось, что все, связанное с Содомом и Гоморрой, как и сами города, – это из области мифов. Но вот недавно в клинописных табличках, найденных при раскопках финикийских городов, ученые прочли эти названия: Содом и Гоморра. Они упоминаются там наряду с другими, сохранившимися до наших дней – Дамаском, Бейрутом, Библом (современный Джубейль в Ливане).

На раскопках Мохенджо-Даро.

Что погубило Харалпу и Мохенджо-Даро

Когда в начале XIX века в Пенджабе, на востоке современного Пакистана, прокладывали железную дорогу, у города Монтгомери (ныне – Сахивал) наткнулись на руины Харалпы – одного из древнейших очагов протоиндийской культуры, относящегося к XXX веку до н.э. Многие фрагменты руин представляли собой оплавленные каменные глыбы, слившиеся в единую массу. Раскопки Харалпы начали лишь в 1921 году. Был обнаружен большой хорошо спланированный город с широкими улицами, совершенной системой водопровода и канализации. Дальнейшие исследования показали, что по такому же плану были построены и другие древние города, открытые археологами в долине реки Инд, в частности Мохенджо-Даро.

Этот город (его название переводится как «Город мертвецов») погиб 3500 лет тому назад при загадочных обстоятельствах. В центре города и в радиусе километра от него встречаются оплавленные камни. Многие здания явно разрушены ударной волной, которая пришла сверху. У исследователей сложилось мнение, что гибель постигла город внезапно. «По положению скелетов было видно, что перед смертью люди спокойно расхаживали по улицам города», – писал один из исследователей, профессор

М. Дмитриев. А в Индии археологи нашли человеческий скелет, возраст которого составляет 4000 лет, а радиоактивность в 50 раз (!) превышает естественный радиационный фон.»

Прошу звенути увагу, що археологи датують час загибелі давнього індійського міста Мохенджо-Даро приблизно серединою 4 тис. до н.е. (близько 3500 років), в той же час, автор статті, помилково зазначає, що вік радіоактивного людського скелету з Індії становить 4 тисячі років ! Мало б бути сформульовано так: «Кістяк датується четвертим тисячоліттям до н.е.», або «вік кістяка становить 6000 років».

Про що свідчить це повідомлення? Про те, що у 4-му тисячолітті до н.е. відбулась «планова» зустріч наших Богів з людством. Можна з великою вірогідністю стверджувати, що Місяць був облаштований, як постійна база проживання, представниками позаземної цивілізації пізніше 4 тис. до н.е., але це мало відбутись до «нульового року» історії людства, який визначається часом народження, життя та смерті Ісуса Христа (Табл.5).

Табл.5

36	32	28	24	20		16		12		8	4	0	4
тис.													тис.
до													н.е.
н.е.													

З цього часу почались частіші, регулярні відвідування нашими Творцями Землі.

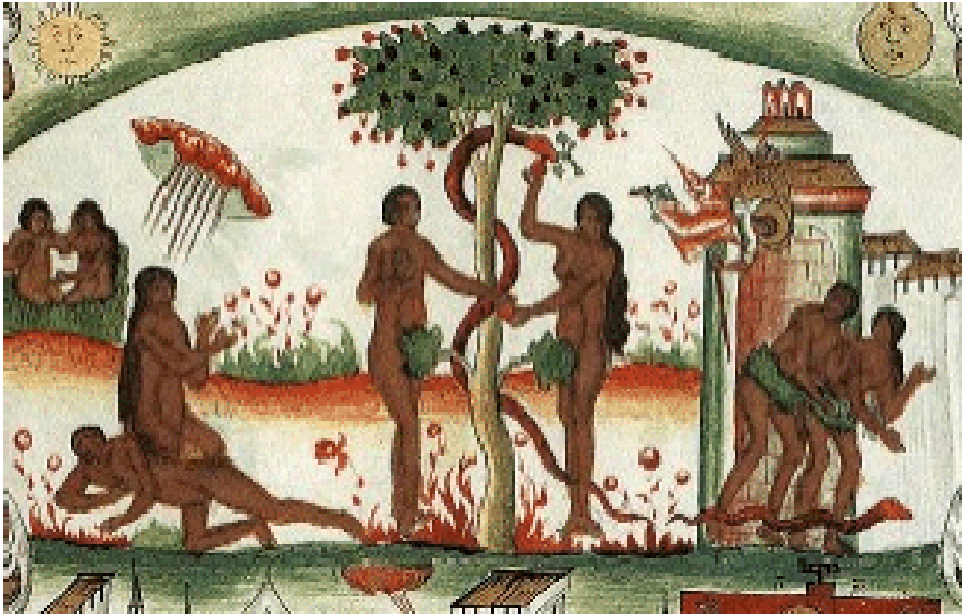
Про це свідчить наступне повідомлення:

«Так, в египетской рукописи, написанной за 15 веков до нашей эры и содержащей официальную хронику царствования фараона Тутмоса III, говорится о появлении «на 22-м году, в третьем месяце зимы, в шесть часов дня на небе светящегося шара, который медленно двигался на юг, наводя ужас на всех, кто его видел».

(http://planeta.moy.su/blog/chernye_molnii_mokhendzho_daro/2011-10-31-8985#ixzz2y6vqm4nJ , сайт Наша Планета)

Знищення частини людства представниками позаземної цивілізації треба сприймати як покарання Богамі людей за якісь суттєві провини. Подивіться уважно на це зображення. Ми бачимо посередині Адама і Єву – перших людей у раю, біля райського дерева, на якому знаходиться змій – спокусник. Центральний сюжет розповідає про гріховність перших людей та має нагадувати про Біблійний текст. Але чому змій червоний, а не зелений ? По сторонам бачимо людей, які потрепають від вогняних куль, які падають з неба. Горить земля. А на небі бачимо літальний апарат наших Богів – НЛЮ, який і несе покарання людям, про що свідчить його червоний колір.

Гадаю є над чим замислитись сучасному людству і зробити висновки з історії. Боги вміють не тільки любити людей, піклуватись про них, але й вміють карати за гріхи ! Хочемо наголосити, що таку періодичність, у часі відвідування землян Богами, встановив також і дослідник Захарій Сігчин. Він пов'язує цю періодичність з рухом загадкової (поки що не підтвердженою наукою) планетою Нібіру, яка ніби то рухається перпендикулярно до Нашої Галактики. На його переконання періодичність появи цієї планети становить 3600 - 3657 років. Дослідник З. Сігчин вважає, що саме в час наближення цієї планети до Землі землян відвідують представники позаземної цивілізації.

Дослідники зазначають (російська Вікіпедія) наступне:
 « *Нибиру — мифическая странствующая планета в Солнечной системе. Научных работ, подтверждающих существование Нибиру, нет ни в области астрономии, ни в области шумерологии. Идею Нибиру выдвинула в 1995 году Нэнси Лидер (Nancy Lieder), заявляющая, что она имела контакты с инопланетянами, которые сделали ей в мозгу имплантат, позволяющий получать непосредственно от них информацию.* »

Писатель и исследователь палеоконтактов Захария Ситчин утверждает, что Нибиру описана в шумерских текстах как 12-я планета, а её символом является крылатый диск, встречающийся в мифологии многих народов Древнего Востока.

Также, как утверждает Ситчин, шумеры упоминали о том, что на этой планете обитают высокоразвитые разумные существа, которых шумеры именовали Аннунаками (Ануннаки — Энлиль, Нинлиль, Энки — шумерские и аккадские божества, известные по самым древним письменным источникам). Эта планета якобы движется по вытянутой орбите и появляется между Марсом и Юпитером раз в 3600 лет. При каждом таком пересечении и приближении Нибиру к нашей планете представители этой цивилизации якобы спускались на Землю и контактировали с первобытными людьми.»

Нас зацікавив сам факт того, що Захарій Сітчин встановлює періодичність у відвідуванні землян часовими межами у 3600-3657 років. Автор не знайомий з роботою цього дослідника, тому нам невідомі ті критерії, які дозволили Захарію Сітчину встановити цю періодичність. Ми ж встановили таку періодичність у 4000 років, і обґрунтовуємо її часом виникнення гаплогруп Y-ДНК та мт-ДНК. А зараз пропонуємо читачам перевірити періодичність виникнення мітохондріальної ДНК хромосоми.

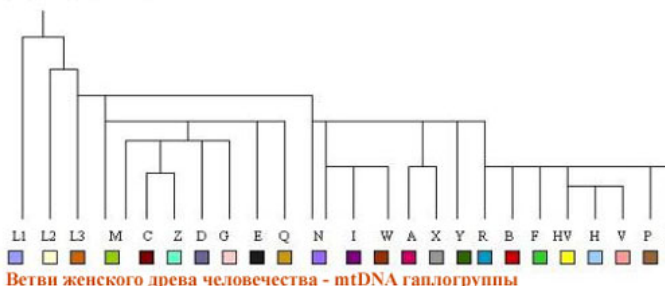

Дані по гаплогрупах мт - ДНК людини за дослідженнями В.Березяка (Табл. Мт-ДНК)

Гаплогрупа	Час виникнення гаплогруп мт-ДНК (зменшений у 2,5 рази, відносно даних російської Вікіпедії)	Час виникнення гаплогрупи (встановлений під час дослідження)
Мітохондріальні Єви	56,0 – 49,6 тис. р. до н.е.	56 -36 тис.р. до н.е. (гермафродити)
Мітохондріальна Єва-1		36 тис.р. до н.е. (гермафродит – мати першого чоловіка - Адама)
Мітохондріальна Єва-2		32 тис.р. до н.е. (перша жінка-людина)
Гаплогрупа L3:	41,6 – 33,6 тис. р. до н.е.	28 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L0:	(немає даних)	28 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L1:	(немає даних)	28 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L2:	(немає даних)	28 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L4:	(немає даних)	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L5:	(немає даних)	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L6:	(немає даних)	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа L7:	(немає даних)	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа M:	24 тис. р. до н. е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа N:	26 тис. р. до н.е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа D:	24 тис. р. до н. е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа E:	12 тис. р. до н.е.	12 тис.р. до н.е. (трипільські жінки !)
Гаплогрупа G:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е. (24?)
Гаплогрупа Q:	(немає даних)	20 тис. р. до н.е. (24?)
Гаплогрупа CZ:	(немає даних)	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа R:	22 тис. р. до н.е.	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа A:	20 тис. р. до н. е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа S:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа X:	12 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа Y:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа N1:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа N2:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа C:	24 тис. р. до н. е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа Z:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа B:	20 тис. р. до н.е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа F:	(немає даних)	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа RO:	(немає даних)	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа pre-JT:	(немає даних)	24 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа P:	(немає даних)	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа UK:	(немає даних)	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа I:	(немає даних)	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа N1a:	16-8 тис. р. до н. е.	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа W:	12-10 тис. р. до н. е.	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа HV:	12-8 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа JT:	20 тис. р. до н.е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа U:	22 тис. р. до н.е.	20 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа K:	4,8 тис. р. до н. е.	4 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа H:	12-10 тис. р. до н. е.	12 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа V:	4,8 тис. р. до н.е.	4 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа J:	18 тис. р. до н.е.	16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа T:	4,8-4 тис. р. до н.е.	4 тис.р. до н.е.

Застарілі кластери – I W X

Генетическая Ева

«В 1987 году Ребекка Канн (Rebecca Cann) с коллегами предположили, что митохондриальная Ева могла жить между 140 и 280 тыс. лет назад. Согласно более поздним расчетам, митохондриальная Ева жила около 140 тыс. лет назад в Восточной Африке[4][5]. Современные МП- и МЭ-оценки обычно дают диапазон возраста Евы 140-230 тыс. лет с максимумом вероятности на значениях порядка 180-200 тыс. лет[6]. Последняя датировка стала общепризнанной оценкой. Тем не менее, в августе 2013 года появились новые данные о том, что Ева жила 99-148 тысяч лет назад с максимальной вероятностью 124 тысячи лет назад [7]».

(http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D0%B8%D1%82%D0%BE%D1%85%D0%BE%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B8%D0%B0%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%B0%D1%8F_%D0%95%D0%B2%D0%B0)

Ми беремо для аналізу час появи Мітохондріальної Єви 140-124 тис. р. до н.е., який зменшуємо у 2,5 рази отримуємо період часу: 56-49,6 тис. р. до н.е. Порівнюємо з часом Хромосомного Адама, який датується періодом часу 36-24 тис.р. до н.е.

Розуміємо, що поява Хромосомного Адама (людини) співпадає з появою його пращурів - Хромосомного Адама (гермафродита) у якого уперше з'явилась пара статевих хромосом ХУ, адже, перший (гермафродит) був батьком другого (людини). Але і час появи першої жінки (людини) – Хромосомної Єви-2 мав би співпадати з цим часом. Але останнього немає. Жінка була створена пізніше чоловіка

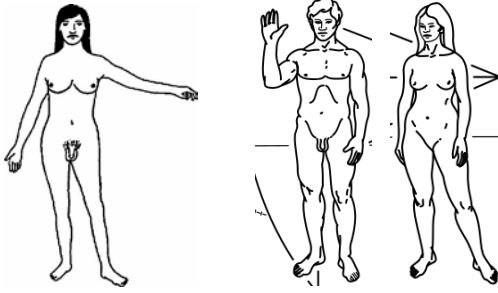
Таким чином, 36000 років до н.е. і є часом появи першого гермафродита з хромосомною ознакою ХУ та першого чоловіка - Хромосомного Адама – «людини» (ХУ), та першої жінки – гермафродита - Хромосомної Єви – 1 (ХХ), яка народила Хромосомного Адама. Час, який вираховують сучасні генетики, з урахуванням нашого заниження у 2,5 рази, є часом появи та життя перших гермафродитів – 56 000 – 49 000 – 36 000 р.р. до н.е.

Отже, період одноосібного життя гермафродитів на Землі тривав майже 20 000 років (з 56 тис. до н.е. – 36 тис.р. до н.е.), а час життя людей (жінок і чоловіків) триває близько 38 тис років (з 36 тис. р. до н.е. – до сьогодні). Значний проміжок часу люди співіснували на Землі поряд з своїми попередниками – гермафродитами. Ми вважаємо, що ті доісторичні часи, які сучасні історики та археологи визначають, як часи *матріархату*, тобто, як часи вшановування та поклоніння жінці, і були часами самостійної історії гермафродитів – попередників людства.

Адже, саме в ті часи (56 – 36 тис. р.р. до н.е.) домінувала, бо була єдиною, пара статевих хромосом ХХ, яка визначала гермафродитів, а сьогодні визначає жіночу половину людства. Час історії *матріархату* наступає з народженням чоловіка – Хромосомного Адама 38000 років тому (у 36 тисячолітті до н.е.)

Визначивши причину виникнення мутацій, які є ознакою виникнення нових гаплогруп Y-ДНК та мт-ДНК та встановивши періодичність «відвідувань» Богами людей, до речі, як і гермафродитів - перших створінь, ми почнемо заповнювати істинне датування мт-ДНК гаплогруп (колонка 2). Для початку побудуємо хронологічну лінійку та розмістимо Таблицю (Дерево гаплогруп мт-ДНК людини).

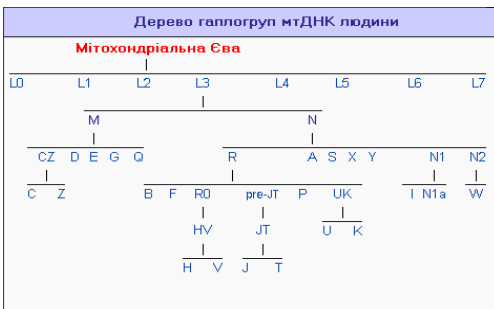

-64—60—**56**—52—48—44—40—**36**—**32**—28—24—20—16—12—8—4—0—4—8—12—
 тис. р. до н.е. «0» тис. р. н.е.
рік

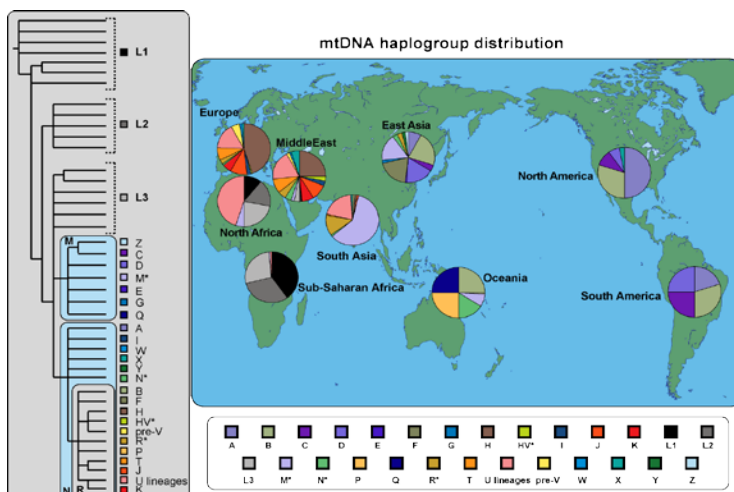
період
 облашту
 -вання
 Землі
 Богами
 до **56 тис.**
 р. до н.е.

період створення
 та життя
 гермафродитів
56-36 тис.р. до н.е. (археологічно-неандертальці)

період створення та життя людей (**археологічно кроманьйонці**)
 з **36 тис. до н.е (чол.)** з **32 тис. до н.е. (жін.)** - до сьогодні

1. Почнемо аналіз Табл. Мт-ДНК з гаплогруп «М» та «N», які добре фіксуються 24 - 26 тис. р. до н.е., а насправді – обидві мають датуватись 24 тис. р. до н.е.
2. Гаплогрупа «L3» датується проміжком часу 41,6 - 33,6 тис. р. до н.е., а насправді має датуватись часом – 28 тис.р. до н.е., як «материнська» гаплогрупа до «М» та «N». Її материнська група – мітохондріальна Єва – 2 (перша жінка) – 32 тис. до н.е.
3. З попереднього висновку випливає, що гаплогрупи «L0», «L1», «L2», «L4», «L5», «L6», «L7» мали б датуватись, як і євразійська гаплогрупа «L3» - 28 тис.р. до н.е. Ми вважаємо, що найбільші африканські гаплогрупи мт-ДНК (за сьгоднішнім місцем перебування – див. карту) «L0», «L1», «L2» виникають у 28 тис. до н.е., у районі Східного Середземномор'я, разом з гаплогрупою «L3», а гаплогрупи «L4», «L5», «L6», «L7», як дочірні гаплогрупи трьох перших, виникають вже на теренах Африки у 24 тис. до н.е.. Між 28 – 20 тис. до н.е., ближче до 20 тис. до н.е., гаплогрупи «L0», «L1», «L2» та частина гаплогрупи «L3», емігрувавши на африканський континент, потрапляють у своєрідний «мішок», де самостійно розвиваються протягом 22 тис. років. Частина гаплогрупи «L3» залишається на азійському континенті і стає прашуром для всіх неафриканських гаплогруп мт-ДНК. Гіпотеза сучасних генетиків, про африканського походження всіх гаплогруп «L», на думку автора, є хибною, і її можна пов'язувати лише з життям попередників людей (жінок і чоловіків) – гермафродитів, носіїв пари статевих хромосом XX. Історія саме гермафродитів і плутає генетиків. Північна Африка могла бути, і була (!!!), батьківщиною зародження гермафродитів з 56 тис. до н.е. до 36 тис. до н.е.
4. Мітохондріальна Єва-2 (жінка) про яку ми вже говорили, мала б датуватись часом появи Хромосомного Адама (чоловіка), тобто, 36 тис. р. до н.е. Вони, як перші люди, мали бути утворені від Мітохондральної Єви-1 – гермафродита (XX) та Хромосомного Адама – першого гермафродита з парою статевих хромосом XY. Виявляється, що 36 тис.р. до н.е. є часом Хромосомної Єви-1 (гермафродита) та першої людини – чоловіка – Хромосомного Адама, якого вона народила, але не Єви-2 (першої жінки). Вона виходить на історичну сцену пізніше Адама, і може саме в цьому Біблія права, коли говорить, що «Єва була зроблена з ребра Адама», тобто, вона з'являється пізніше від Адама, у 32 тис. до н.е. (!!!)

5. Якщо уважно подивитись на генетичне дерево мт-ДНК, з урахуванням методу «ієрархічної драбини», можна побачити, що «Хромосомна Єва» датується 36 тис. р. до н.е. Що це означає? Що треба домалювати ще один найвищий щабель і підписати «Хромосомна Єва - 1», а щабель нижче підписати «Хромосомна Єва - 2». «Хромосомна Єва-2» це перша жінка – «людина», а «Хромосомна Єва-1» це гермафродит (XX), який народив від гермафродита (XY) перших людей – чоловіка - «Хромосомного Адама» та – жінку - «Хромосомну Єву-2» (чомусь пізніше, через 4000 років, у 32 тис. до н.е. !?). Автор вимушений для підтвердження своєї думки навести цікаву працю, яка тяжіє до наукової гіпотези і з якою автор цілком погоджується. Місця, які варті особливої уваги нами підкреслені. Отже прошу читачів вибачити за відступ.

Лилит - первая жена Адама

О том, что первых женщин было две, упоминается в мифологиях различных народов. Один из древнейших литературных памятников в истории человечества эпос «О Гильгамеше», написанный в Шумере 2000 лет назад, впервые упоминает имя Лилит. Там она предстает в виде первой женщины-демона, что жила в дупле божественного дерева. Именно Лилит – имя женщины, которая согласно мифам и даже Библии была создана до Евы.

Создание жены Адаму

В старом завете Пятикнижия Моисея в первой книге бытия описывается создание мира и первых людей. О появлении женщины там на самом деле говорится дважды. Про шестой день пишется: «И создал Бог человека по своему образу и подобию, как мужчину и женщину создал их». И лишь после описания седьмого дня в Библии рассказывается история о женщине, которую Бог создал из ребра Адама. «И сделал Бог так, что Адам заснул крепким сном и взял он одно ребро его и телом закрыл его место и превратил Господь Бог это ребро, взятое у Адама, в женщину и привел её к Адаму». Получается, что женщин было две: созданные на шестой день и на седьмой.

Священники считают, что первые повествования о сотворении мира не принадлежат одному автору, а состоят из изложений двух, а то и трех различных людей. Именно этим и объясняется данное несоответствие. Иудеи официально признают существование Лилит. Например, воспоминания о ней есть в главной книге Каббалы – Зогар, написанной во 2 веке до н. э. и книге Тора – 6 век до н. э. В еврейской мифологии центральной фигурой является демон Суккуб – душитель новорожденных, это и есть Лилит. Такой она стала после того как перешла на сторону тёмных сил.

Каждая еврейская семья практиковала определенные ритуалы, чтобы защитить своего ребенка от демонической Лилит, которая могла прийти ночью и безжалостно убить дитя. Также демон представлял опасность для подростков, Лилит соблазняла их. Первые амулеты против соблазнительницы Лилит историки датируют 8 веком нашей эры. Самые распространенные из них – это изображение ладони с написанными на ней магическими словами. Особенного размаха подобные ритуальные практики приобрели в эпоху средневековья. В средние века, в еврейских семьях юноши, достигшие 13 лет, не имели права ночевать в одиночестве во избежание быть соблазненными Лилит, которой молва приписывала необычайную красоту, наравне с присутствием копыт, перепончатых крыльев и прочих демонических атрибутов.

Самая полная версия про Лилит появляется в одном из известнейших еврейских текстов – алфавите Бен Сира, написанном приблизительно в 700-1000 гг. н. э. человеком по имени Бен Сира. Это два листа афоризмов и высказываний, 22 из которых написаны на арамейском языке и 22 на иврите. В алфавите Бен Сира описывается первая в истории супружеская измена: Лилит променяла Адама на одного из демонов. Хотя христианство и унаследовало священное письмо иудеев, представители православной церкви полностью отрицают даже предположение о том, что до создания Богом Евы могла существовать ещё какая-то женщина. Алфавит Бен Сира для христиан не имеет никакого значения. По их мнению, этот документ вообще нельзя считать древним текстом. Недавно американские учёные из института популяционной генетики сделали новое открытие. Исследователи пытались выяснить, каким образом гены передаются по материнской линии от поколения к поколению генетических родственников. С помощью компьютерных технологий ученые свели количество родовых линий всех женщин, живущих ныне, к двум материнским кланам, а не к одному, как считалось ранее. Таким образом удалось доказать, что у Адама было две жены – Лилит и Ева, и от них обоих происходит человечество. Хотя ученые других стран достаточно скептически относятся к открытию американцев.

Имя Лилит давно уже стало нарицательным, но смысл при этом в него нередко вкладывают разный. Для одних - это ночная демоница, порожденная преисподней. Для других - символ индивидуальности и независимости женщины. Так кто же на самом деле она такая, эта Лилит?

Первая жена Адама

Как известно из Ветхого Завета, у прародителя человеческого рода была одна жена - Ева. Однако в ряде неканонических текстов существует и другая версия: у Адама было две жены, причем Ева была второй. Встречается это утверждение во многих средневековых апокрифических, то есть не признанных официальной церковью произведениях, а также в более ранних древнееврейских текстах. Однако в Библии все-таки можно найти упоминание имени Лилит. В одном из переводов оно означает ночную птицу, в другом трактуется как одно из демонических имен. Но скорее всего это имя происходит от древнееврейского слова «лайла» - ночь. Согласно апокрифической легенде, Бог создал для Адама жену и назвал ее Лилит. Примечательно, что в отличие от Евы, второй жены, эту женщину он создал не из бедра первого мужчины, а так же, как и Адама, - из глины. Какое-то время Лилит и Адам жили вместе. Однако постепенно Лилит обуюла гордыня. Она не могла смириться с мыслью, что женщина должна подчиняться мужчине и во всем его слушаться. Лилит считала, что она гораздо умнее своего мужа и должна если не главенствовать в семье, то по крайней мере может быть равной Адаму. Между двумя первыми людьми произошел конфликт, и Лилит бежала из рая. За ней были посланы три ангела, которые должны были убедить Лилит вернуться к мужу. Настигли они ее якобы у Красного моря... (Повний текст : Лилит - первая жена Адама // Интернет-ресурс)

Ліліт – це узагальнений образ протолюдей – гермафродитів, один з яких і народив першого чоловіка – Адама. Тривалий час, до народження першої жінки – Єви-2, перші «чоловіки» (Адами) вступали у статеві зв'язки з гермафродитами і жили з ними. До відома, з турецької мови, як і в деяких інших тюркських народів, слово “adam” означає буквально «чоловік». У пізніші часи, з появою жінок, нашими творцями – нашими Богами заборонялось вступати чоловікам у статеві зв'язки з гермафродитами. Для цього були вагомі підстави, адже, від таких «шлюбів» часто народжувались «генетичні потвори», зображення яких ми демонстрували. Ця заборона найшла своє місце у пізніших культурних традиціях та релігіях всіх народів світу, у тому числі і у християнській релігії. Стає зрозумілим, чому Ліліти (гермафродити) становили загрозу саме для юнаків та чоловіків.

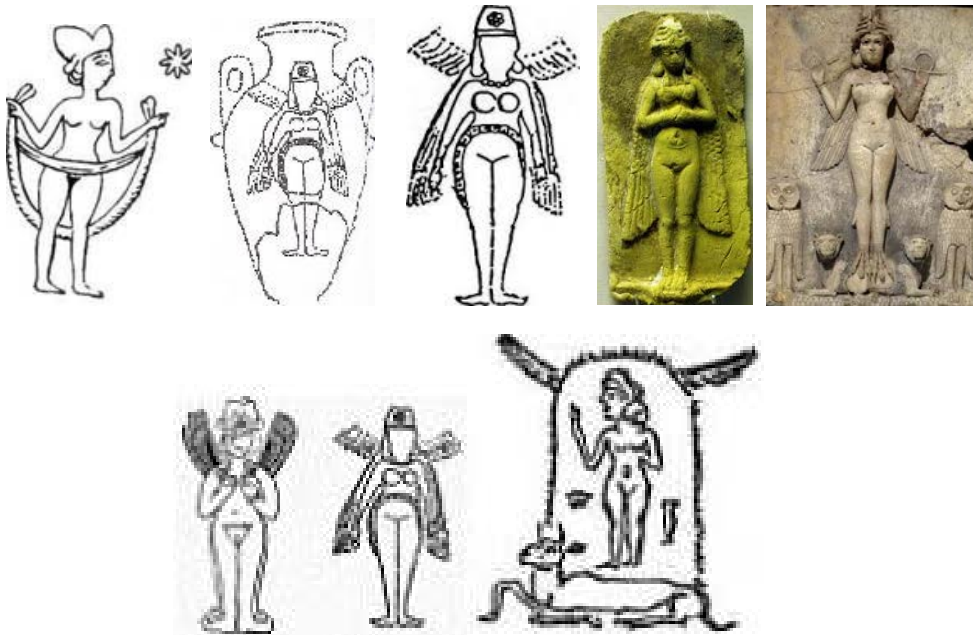
Ліліти «звabлювали» їх, а перших жінок позбавляли своїх чоловіків. Пам'ятаєте, за що Бог вигнав з раю Адама і Єву? За те, що вони нібито з'їли «яблуко» з забороненого дерева. «Яблуко» є алегорією поняття «спокуса» (насолада). Насправді, саме за ці статеві зв'язки Єви-1(гермафродита) та Адама (чоловіка) мали б бути вигнані з біблійного «раю». Прошу подивитись на наступне давнє зображення «Вигнання Адама і Єви з раю» з «Лицевого свода Івана Грозного» (ймовірно 1568-1576 р.р.).

Зліва, перед тим як «вигнати» перших людей, Бог виявляється благословляє їх, покладаючи правицю на голову Єви. Але, що робить Єва, піднімаючи сукню? Вона робить те саме, що і гермафродити на античних зображеннях – вона засвідчує свою стать. Але, яку стать, «жінки-чоловіка» (гермафродита) чи «жінки»?

Виявляється – жінки !!! Адже, ми не бачимо чоловічого статевого органу - фалоса. Подібне давнє зображення (кін. 4 - 3 тис. до н.е.) доносить до нас образ шумерської богині Іштар (Інанні), яка народила сина божого Гора. Це відбулось, за даними генетики, у 4 тис. до н.е. Гор став родоначальником генетичної гаплогрупи Y-ДНК - R1b. Це головний бог шумерів (антів, атлантів). Цей образ і був принесений у Давній Єгипет шумерами. А сучасні українці – нащадки антів -атлантів (шумерів) та венедів (наступники малоазійського народу – хати), не усвідомлючи, і зараз називають матір божу, яка народила сина божого Гора, величним йменням - «Богородиця» (Бог Гор родиться ! Діво радуйся !).

Отже, Бог не вигнав жінку Єву (Єву-2) та чоловіка Адама, а навпаки, благословивши їх, надав їм помешкання на Землі. А, «спокусила» першого чоловіка Адама, саме Ліліт (генетична - Сва-1- гермафродит) а не змія на дереві чи «жінка» (Єва-2). Але, до чого тут «яблуко» ? Виявляється, для того, щоб «прикрити» на стародавніх зображеннях те, що Адам тримав у своїй руці, стоячи поряд з Ліліт (Євою-1). Тобто, «Яблуко» виконує ту саму роль, що і «листок» на біблійних зображеннях Адама і Єви, прикриває (або замінює)

статеві органи Ліліт (Єви-1) і Адама. Нагадаємо, що саме в мові далеких пращурів сучасних росіян – айнів, поняття «листок» визначається словом «хуй».

Читач, посміхнеться, і скаже: «з листком зрозуміло, а з яблуком як бути?»»

Подивіться уважно на ще одне давнє зображення Адама і Єви. Адам, гуляючи з Євою по садочку, тримають один одного за руку, або, може Адам тримає «яблуко», яке йому передала Єва ? Але, давайте збільшимо зображення.

Виявляється, що Адам тримає Ліліт (Єву-1- гермафродита) за ... «чоловічий статевий орган» - фалос, так само, як це роблять гермафродити (Єви-1) на зображеннях з палацу Пілоса (13 ст. до н.е., о. Крит). Саме такі статеві стосунки між гермафродитом Леліт (Євою-1) та чоловіком Адамом стали сюжетом до біблійної розповіді «про гріх Адама і Єви» та про їх вигнання з раю.

Таким чином, ми разом з вами розгадали одну з найбільших таємниць Біблії, визначивши причину «вигнання Адама і Єви» з раю. Осягнувши ці знання, ми приходимо до розуміння, що Бог створив для чоловіка жінку, про що говорить Біблія, а для гермафродита – гермафродита, про це Біблія замовчує. Такими і мають бути статеві відносини між ними: чоловік має право і обов'язок кохати жінку, а гермафродит – гермафродита. «Все інше» є збоченнями - порушеннями Законів Божих.

Отже, не порушуючи прав і свобод один одного, все ж, люди мають зберігати свої генетичні чесноти перед Богом, перед своїм Творцем.

Ми приходимо до висновку, що Бог (Творець) не вигнав жінку Єву і чоловіка Адама з раю, а надав їм безпечне місце для життя, відокремивши їх від гермафродитів. Зображення гермафродитів з піднятими сукнями, як і пізніші подібні зображення жінок, засвідчують, що такі зображення відображали реальні сторінки співжиття людей – чоловіків і жінок з гермафродитами. Чоловіки при зустрічі з «чарівною статтю» мали знати з ким вони мають справу, з жінкою чи гермафродитом. Тому і одні (гермафродити), і другі (жінки), піднімаючи сукенку, засвідчували свою стать. У ті далекі часи це вважалося цілком необхідним і пристойним. Пізніше, з виникненням перших дохристиянських вірувань, «контрольні функції» перейшли до жерців храмів. Вочевидь, це робилось перед шлюбом молодят. У значно пізніші часи, жінки продовжували за традицією (символічно) піднімати сукню, вже не показуючи свого тіла, і цей знак пояснювався, як знак привітання, знак вічливості – *«реверанс»*.

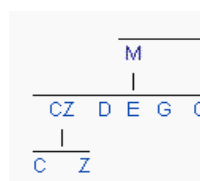
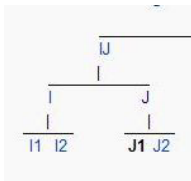
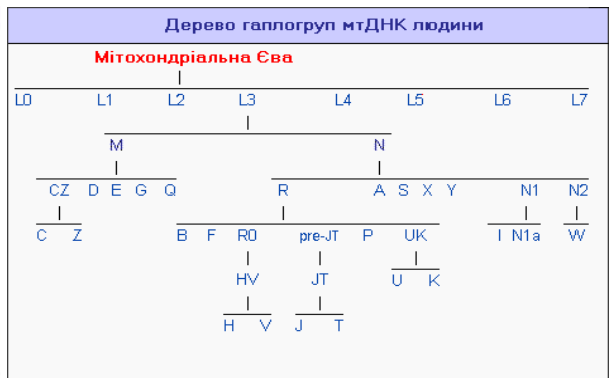
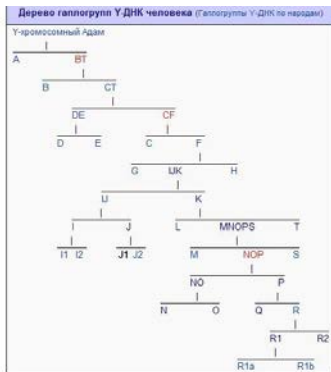
Повернемось до генетичних досліджень гаплогруп мт-ДНК.

- Гаплогрупа «N1» має датуватись 20 тис. р. до н.е., а чи це так?
Її «дочірня» гаплогрупа «N1a» датується періодом часу 16-8 тис. р. до н.е., а мала б датуватись – 16 тис. р. до н.е. Отже, гаплогрупа «N1a» і датується цим часом, а це підтверджує наше припущення, що і її «материнська» гаплогрупа «N» датується часами ранішими - 20 тис. р. до н.е. Так само датуємо гаплогрупу «N2» та її «дочірню» гаплогрупу «W». Перша («N2») – 20 тис. до н.е., а друга («W») – 16 тис. до н.е.
- З попереднього аналізу випливає, що родинна гаплогрупа «I» теж датується 16 тис.р. до н.е.

8. Гаплогрупа «А» чітко потрапляє, за часом визначеним генетиками (з урахуванням коефіцієнту пониження), у свій часовий ряд – 20 тис.р. до н.е.
9. Датування гаплогрупи «R» (22 тис.р. до н.е.) та її «дочірньої» - «В» (20 тис.р. до н.е.) виявляє цікавий факт, коли час фактичного виникнення у «дочірньої» групи більш давній ніж має бути. Гаплогрупа «R» мала б датуватись часом – 20 тис.р. до н.е., а датується часом - 22 тис.р. до н.е., гаплогрупа «В» мала б датуватись часом 16 тис.р. до н.е, а датується часом - 20 тис.р. до н.е.
Це має свідчити про «інцест», тобто, коли гаплогрупа мт-ДНК фактично є «дочірньою», а за часом виникнення датується часами «батьківської» (у даному випадку «материнської») гаплогрупи, тобто, часами більш давніми. Час для них визначається наступним чином, гаплогрупа «R» виникає у 24 тис.р. до н.е., а гаплогрупа «В» датується 20 тис.р. до н.е., тобто, часами «материнських» гаплогруп. Це саме стосується і гаплогрупи «D», яка є теж гаплогрупою «інцесту» і датується часом «материнської» гаплогрупи «M» - 24 тис.р. до н.е.
10. Гаплогрупа «CZ» мт-ДНК, датування якої науковці не подають, є теж групою «інцесту», бо її «дочірня» гаплогрупа «C» датується часами навіть не «материнськими», а датується часами «бабусь та дідусів» . Дата гаплогрупи «C», з урахуванням нашого понижуючого коефіцієнту - 24 тис. р. до н.е. відповідає фактичному часу виникнення гаплогрупи її пращурів – «M».
Датуємо гаплогрупу «CZ» часами «материнської» гаплогрупи «M» - 24 тис. р. до н.е., а гаплогрупу «C» часами - 20 тис. до н.е., тобто, часом, коли фактично мала б виникнути гаплогрупа «CZ». Цим часом має датуватись і її «сестринна» гаплогрупа «Z».
11. Гаплогрупи «G» і «Q», час виникнення яких науковці не подають, датуємо часом, який визначає «ієрархічна драбина» - 20 тис. р. до н.е. (якщо, припустити, що це групи «інцесту» (?), то датувати треба було б часом «материнської» гаплогрупи – 24 тис.р. до н.е.)
12. Так, як для гаплогруп «S», «Y» науковці не подають часу виникнення, то ми датуємо часом, який визначається «ієрархічною драбиною» - 20 тис.р. до н.е.
13. Гаплогрупа «RO», яка немає часу визначення, датується нами 16 тис. р. до н.е., тоді стає зрозумілою послідовність у датуванні її «дочірньої» гаплогрупи «HV» - 12 тис.р. до н.е. (попередні дані – 12-8 тис.р. до н.е.), та гаплогрупи «H» - 12 тис.р. до н.е. (попередні дані – 12-10 тис.р. до н.е.). До речі гаплогрупа «RO» і за методом «ієрархічної драбини» має датуватись так само – 16 тис.р. до н.е.
Гаплогрупа «V», яка датується за попередніми даними – 4,8 тис.р. до н.е. нами датується 4 тис.до н.е.
14. Гаплогрупа «UK» не датується генетиками, тому час її виникнення ми повинні встановити аналізуючи її «дочірні» гаплогрупи «U» і «K» та «материнську» гаплогрупу «R». Незабуваймо, що остання («R») була датована часами своєї «материнської» гаплогрупи – 24 тис.р. до н.е., як «група інцесту», хоч за методом «ієрархічної драбини» мала б датуватись 20 тис.р. до н.е.
Дивимось на датування «дочірніх» гаплогрупи «U» - 22 тис.р. до н.е. та «K» - 4,8 тис.р. до н.е. Вважаємо вірним наступне датування: «UK» - 20 тис.р. до н.е., «U» - 20 тис.р. до н.е. та «K» - 4 тис.р. до н.е.

15. Гаплогрупи «F» і «P» також не датуються генетиками, тому час їх виникнення визначаємо за методом «ієрархічної драбини» - 16 тис.р. до н.е.
16. Гаплогрупа «pre-JT», як «попередниця» (pre) гаплогрупи «JT» не датуються науковцями- генетиками, тому спробуємо визначити час її появи за «дочірньою» гаплогрупою «JT» (20 тис.р. до н.е.) та пізнішими родинними гаплогрупами «J» (18 тис.р. до н.е.) і «T» (4,8-4 тис.р. до н.е.). Все свідчить, що ця генетична гілка несе слід «інцесту», ще з часів гаплогрупи «R». Такою є і гаплогрупи «JT» та її «дочірня» гаплогрупа «J», які датуються науковцями дуже близьким часом (18-20 тис.р. до н.е.). Це яскраво свідчить, що і «проміжна» між ними гаплогрупа – «pre-JT» зазнала «інцесту», а отже, має датуватись часом виникнення «материнської» гаплогрупи «R» - 24 тис.до н.е. Гаплогрупа «J» датується нами 16 тис. р. до н.е., а «T» - 4 тис. р. до н.е.
17. Гаплогрупа «E» (12 тис.р. до н.е.) стоїть сторонньо від своїх сусідів, бо датування її дуже відрізняється у часі, як від «материнської» групи «M» (24 тис.р. до н.е.), так і від «сестринних» гаплогруп (24-20 тис.р. до н.е.), які ми вже розглянули. Про що це може свідчити ? Про «генетичну чистоту» мт-ДНК цієї гаплогрупи ! Уважному досліднику навіть не треба заглядати до допоміжних інформаційних джерел, щоб впевнено визнати, що носіями цієї гаплогрупи були «трипільські» жінки. Достатньо поглянути, як формувалось генетичне дерево чоловіків (Y-ДНК) та порівняти з генетичним деревом жіноцтва (mt-ДНК), і все стане зрозумілим. Бачимо дві потужні гілки на генетичному дереві людства, які на генетичному жіночому дереві (mt-ДНК) характеризуються прашурами «M» і «N», а на генетичному чоловічому дереві відповідно – прашурами «I» і «K». Іудеї (чоловіки) в наш час є носіями гаплогруп J, J1, J2 (Y- ДНК), а сусідня генетична «гілочка» - гаплогрупи I, I1, I2 (Y-ДНК) характерезують у наш час нащадків давньої «Трипільської культури». Саме ця чоловіча група людства - I (Y-ДНК), під час Великого льодовикового періоду (20 тис. до н.е.), залишилась проживати у Південній та Південно - Східній частині Європи. Цю людську спільноту можна по праву назвати «Європейською нордичною (північною) расою», бо ж саме ця група людства, залишившись у холодній Європі, пережила цей природній тисячолітній катаклізм. На жіночому генетичному дереві гаплогрупа «E» (mt-ДНК) має відповідати жіночій «трипільській» спільноті. Це пояснює і факт того, чого трипільці були шанувальниками сонця (тепла, світла) !!! Частина людської популяції, до складу якої входили жінки гаплогрупи «M», переживши Льодовиковий період, лише у 12 тис. до н.е. отримала в середовищі жіноцтва «M» (mt-ДНК) мутацію, яка призвела до виникнення нової гаплогрупи «E» (mt- ДНК). Боги просто загубили цю людську спільноту серед льодовикових печер, тобто, частина жіноцтва гаплогрупи («M» mt-ДНК) тривалий час проживала ізольовано у «льодовиковому мішку» разом з чоловіками гаплогрупи «I» (Y- ДНК).
18. Щось подібне до історії гаплогрупи «E» (mt-ДНК) відбулось і з гаплогрупою «X» (mt-ДНК), яку науковці датують 12 тис. до н.е., а за методом «ієрархічної драбини» вона мала б датуватись 20 тис. до н.е. Отже, дата її – 12 тис. до н.е. Видається, що частина популяції її материнської гаплогрупи «N» теж потрапила в «льодовиковий мішок» під час льодовикового зледеніння, яке розпочалось у 20 тис. до н.е., тому виникнення дочірньої гаплогрупи «X» у часі затрималось. Дослідники зазначають: *«В целом гаплогруппа X составляет около 2 % населения Европы, Ближнего Востока и Северной Африки. Подгруппа X1 довольно редка, представлена лишь в Северной и Восточной Африке, а также на Ближнем Востоке. Подгруппа X2 распространилась на значительную территорию вскоре*

после последнего оледенения, около 21 тыс. лет назад. Эта подгруппа сильнее представлена на Ближнем Востоке, на Кавказе и в Южной Европе, в меньшей степени в остальных странах Европы. Особенно высокая концентрация обнаружена в Грузии (8%), на Оркнейских островах (Шотландия) (7%) и среди израильских друзов (26%), в последнем случае, видимо, благодаря эффекту основателя.» (Материал из Википедии — свободной энциклопедии)

Зараз наші Боги «навідуються» до нас майже щодня, отже, періодичність відвідувань у 4000 років «скасована»? Тринадцять секунд польоту з Місяця – і вони на нашій планеті. І роблять Боги свої генетичні та медичні експерименти над людьми більш потаємно ніж у минулому. Є свідчення людей, яких «викрадали» для таких дослідів, є свідчення про статеві контакти між інопланетянами та людьми. Та, чи хто вірить із нас у це ? Багато з нас землян є «неосвідченими скептиками», тому, не розмірковуючи над такими заявами, беззаперечно нехтують ними. Та, знову ж, задомо собі питання: чи скасована періодичність відвідувань людства своїми творцями у 4000 років ? Гадаю, що ні ! Адже, відвідують нас постійно «колоністи» з Місяця, а корабель з Метрополії, сподіваюсь, прилетить, як і раніше, у 4000 році нашої ери !!! Чекаймо !!! Готуймося...

Частина тридцять друга

ПОШУКИ ТАЄМНИЧОЇ «ЕКЗОПЛАНЕТИ» НАШИХ БОГІВ У КОСМІЧНОМУ ПРОСТОРИ

«Людство не залишається вічно на Землі, а в гонитві за світлом і простором спочатку несміливо проникне за межі атмосфери, а потім завоює собі весь навколишній простір»

(К.Е. Ціолковський)

Автор усвідомлює, що ця «плановість відвідувань» людства своїми «Творцями» (Богами) залежала від шляху подорожі, яку вони здійснювали у минулому, щоб потрапити на нашу планету. «Періодичність відвідувань», як категорія часу, має складатись з двох складових: часу мандрівки до Землі (в один кінець маршруту) та часу повернення на планету Позаземної Цивілізації, для чергової мандрівки (у зворотній кінець маршруту).

В такому випадку (**ВП1**), планета, з якої прилітали до землян їх Творці, має знаходитись на відстані, яку літаючий апарат Позаземної Цивілізації пролітає приблизно за 2000 земних років. В іншому випадку (**ВП2**) треба вважати, що польоти до Землі є плановими, відбуваються кожні 4000 земних роки. Тобто це час польоту в один кінець маршруту (від X планети до Землі). Для визначення відстані до невідомої планети нам треба мати свідчення про швидкість літаючих апаратів інопланетян. Ця швидкість вражає. Датські вчені вираховують її у 30 000 000 м./сек. Для порівняння зазначимо, що швидкість звуку дорівнює 340,29 м./сек. Тобто, швидкість НЛО у 10 раз (9,993) менше швидкості світла (299 792 458 м./сек.), але, майже у 2000 разів більша швидкості сучасних космічних апаратів землян, у яких 1-а космічна швидкість = 8000м./сек.; 2-а космічна швидкість = 11 000 м./сек.; 3-а космічна швидкість = 16 000м./сек. ([http : forum.sevstar.net/? showtopic=41077](http://forum.sevstar.net/?showtopic=41077)).

Таким чином, ми можемо вирахувати віддаль (приблизно), до планети Позаземної Цивілізації, звідки нас відвідували (відвідують ?) наші «Творці» - наші «Боги» - наші «Генетичні батьки» (Y-ДНК). Ця віддаль (S) становить: $S_m = t$ (час мандрівки) x V

(швидкість космічного апарату) = 63 115 200 000 сек. x 30 000 000 м./сек. = 1893456000000000 м. (1893456000 млн. км).

Якщо врахувати той факт, що відстань від Землі до Сонця становить 149,6 млн. км., то уявляємо, що відстань від Землі до невідомої планети, звідки прилітають наші Боги, більша у 12656791 раз від згаданої. Осягнути такі порівняння дуже важко. В науці прийнято використовувати для вимірювання відстані між планетами одиницю вимірювання, яка називається «світловий рік». Ця одиниця вимірювання визначає відстань, яку проходить світло протягом земного (юліанського) року, і дорівнює 9460730472580800 м.

Отже, перерахуємо відстань від Землі до уявної, розшукуваної нами планети наших Богів, у «світлових роках» для **ВП1**: S світл. рік = 1893456000000000 м / 9460730472580800 м = 200.1384571188912297 (**200,14**) світлових роки.

Для уяви читачів зазначимо, що ця відстань у 499.650 раз менша від діаметру Нашої Галактики (100 000 світлових роки), тобто, Галактики Чумацького Шляху. Для **ВП2** ця відстань буде становити **400,28** світлових роки. Таким чином, розуміємо, що цю планету треба шукати у межах Нашої Галактики. Це вже немало для початку пошуків ! Доречно тут навести думку дослідника з Нідерландів Майкла Гарретта, який вважає, що у сусідніх галактиках немає інопланетних цивілізацій.

«Исследователь из Нидерландов Майкл Гарретт заявил, что в соседних галактиках нет инопланетных цивилизаций, достигших высочайшего уровня развития. На это указывает фоновое инфракрасное излучение.

Гарретт проанализировал свыше 100 тыс. снимков галактик, которые прислал работающий в инфракрасном диапазоне космический телескоп WISE.

Никаких прямых свидетельств существования цивилизаций третьего типа выявлено не было, но ученых заинтересовали 50 объектов с относительно высоким уровнем фонового тепла, передает Naked Science. Изучив эти 50 объектов, ученый пришел к неутешительным выводам. Как оказалось, "подозрительные" галактики просто содержат большие запасы пыли в скоплениях звезд. Выводы были сделаны после сравнения их вида в инфракрасном и радиодиапазонах.

Гарретт называет это наблюдение "странным", так как, согласно более ранним выводам, цивилизации третьего типа просто обязаны существовать, пусть даже и в небольшом количестве. Альтернативным объяснением может быть то, что пришельцы достигли также и высокого уровня энергоэффективности.

А еще все это совсем не исключает возможности существования цивилизаций первого и второго типа. В своих исследованиях Гарретт опирался на теорию ученого Николая Кардашева. Данная концепция делит цивилизации на три типа.

Первый смог обуздать энергию своей планеты, второй – энергию Солнца, а цивилизации третьего типа используют энергию всей галактики. В последнем случае ее излишки будут излучаться в виде тепла на средних длинах волн в инфракрасном диапазоне»

(<http://tech.obozrevatel.com/science/42953-uchenyji-ne-ischite-inoplanetyan-v-blizkih-galaktikah-net-razumnoj-zhizni.htm>)

Так як відстань треба рахувати від Землі, то повернемося до нашої Сонячної системи планет та візьмемося за розрахунки. Для цього використаємо шкалу, на якій зазначимо розташування Нашої Галактики (А - В), центру Галактики (Ц), розташування Сонячної системи (С1-С2), центру Сонячної системи – Сонця (С), розташування Землі (З), периферії Нашої Галактики (С2-В)

Галактика (A ----- B)
 Центр Нашої Галактики (Ц)

Розташування
 Сонячної системи
 (C1 ----- C2)

C – Сонце
 3 - Земля

Периферія
 Нашої
 Галактик
 (C2 ----- B)

Вихідні дані для розрахунків:

- 1) радіус Галактики по більшій стороні еліпсу (AЦ = ЦB) = 50 000 світлових років = 473036523629040000000 м = 473036523629 млн км , ося діаметр (AB) = 100 000 світлових років = 946073047258080000000 м = 946073047258 млн км;
- 2) радіус Сонячної системи (G1 = G2) = 75 000 астрономічних одиниць (а о) = 11219840302500000 м = 11219840,3 млн км , діаметр (C1-C2) = 150 000 а о = 22439680605000000 м = 22439680,6 млн км
- 3) примітка 1 а о = 149 597 870 700 м, (149,6 млн км)
- 4) світловий рік = 9460730472580800 м = 9460730,47 млн км ;
- 5) 1 світлова секунда ≈ 0,002 а о ;
- 6) 1 світлова хвилина ≈ 0,120 а о ;
- 7) 1 світлова година ≈ 7,214 а о ;
- 8) 1 світловий день ≈ 173 а о ;
- 9) 1 світловий рік ≈ 63 241 а.о. ;
- 10) 1 парсек ≈ 206 265 а о
- 11) середня відстань від Сонця до Землі (G3) = 149,6 млн км (= 1 а о) = 149 597 870 700 м рівно світлодіагностичній відстані за 8,3 хвилини;
- 12) відстань від Сонця до центру Чумацького Шляху (Нашої Галактики) становить приблизно $1,7 \times 10^9$ а о = 1700000000 а о $\times$ 149 597 870 700 м = 254316380190000000000 м = 254316380190 млн км (26881,295 світлових років)
- 13) відстань від Землі до Місяця становить 384,3 тис км
- 14) відстань від Землі до найближчої галактики Бліз (інталакс) – «Бліз» – «відстань до Бліз» - загальноприйнятий називається автра становить = 189345600000000000 м = 1893456000 млн км (200,14 світлових років)

В першу чергу нас цікавить відстань від Землі до краю Сонячної системи (3-C2). Вона дорівнює радіусу Сонячної системи (C-C2) мінус відстань від Сонця до Землі (C-3) = 11219840302500000 м - 149 597 870 700 м = 11219690704629300 м = **11219690,7 млн км.**

Тепер визначимо відстань (C2-B), від краю Сонячної системи (C2) до краю Нашої Галактики (B). Вона дорівнює радіусу Галактики (Ц-B) мінус діаметр Сонячної системи

(C1-C2) = 47303652362904000000 м - 22439680605000000 м = 473014083948435000000 м. = **473014083948,4** млн. км.

Порівняємо ці дві отримані відстані з відстанню до планети, яку ми шукаємо.

3-C2= 11219690704629300 м = 11219690,7 млн. км.= 1,1859 = **1,186 світлових роки**.

ВДБ = 189345600000000000 м. = 1893456000 млн. км.(**200,14 світлових роки для ВП1** та **400,28 світлових роки для ВП2**)

Навіть без підрахунків бачимо, що «відстань до планети Богів» (**ВДБ**) більша від відстані «від планети Земля до краю Сонячної системи» (**3-C2**). На скільки? На 1882236309, 29 млн. км (189345600000000000 м. – 11219690704629300 м. = 1882236309295370700 м. = 1882236309, 29 млн. км.), або на **198, 954** світлових роки для **ВП1** та на **397, 908** світлових роки для **ВП2**.

Про що це свідчить? Це свідчить про те, що пролетівши від Землі до «Краю Сонячної системи» (**3-C2**) 11219690,7 млн. км., корабель Богів (НЛО) має продовжити свій шлях на периферію Нашої Галактики (Галактики Чумацький Шлях) у напрямку (**C2-B**), пролетівши до своєї планети ще 1882236309, 29 млн. км. (**198,954** світлових роки для **ВП1** та **397,908** світлових роки для **ВП2**).

Порівняємо тепер відстань «від краю Сонячної системи до краю Нашої Галактики», тобто, «ширину периферії Галактики» (**C2-B**), яка дорівнює 473014083948,4 млн. км.(49996,977 світлових роки) та відстань, яку має ще пролетіти НЛО поза межами Сонячної системи - 1882236309, 29 млн. км.(**198,954** світлових роки для **ВП1** та **397, 908** для **ВП2**). Бачимо, що ми не помилились, планета Позаземної Цивілізації - планета наших «Богів» - планета наших «Творців» дійсно має знаходитись у межах периферії Галактики Чумацький шлях (в межах **C2 – B**).

Пролетівши 1882236309,29 млн. км.(**198,954 св.р.для ВП1**) та **397,908 св.р. для ВП2** поза межами Сонячної системи, НЛО має потрапити на свої планету. Від Землі ця планета знаходиться на «приблизній» відстані 1893456000 млн. км. (**200,14 світлових років для ВП1**) та **400,28 світлових роки для ВП2**. Чому приблизній ? Тому, що, зважаючи на велику відстань, не знаючи напрямку польоту, ми розрахунки відстані робили, так би мовити – «по прямій». Але, на шляху літального апарату, безперечно мали б зустрічатись сузір'я, окремі зірки, окремі зоряні скупчення, які мали своє сонце, метеороїдні потоки, тому рух корабля мав би змінюватись, отже, він був «криволінійним». Тому, у наших попередніх розрахунках має існувати математична похибка, яка б враховувала цей аспект польоту. На нашу думку 5-10%. Отже відстань нівелюємо до більш реальної, в межах:

190,133 світлових років (200,14 – 10,007) – **180,126 світлових роки** (200,14 – 20,014) для **ВП1** та **380.14 світлових роки** (400,28- 20,14) – **360 світлових роки** (400,28- 40,28) для **ВП2**.

Та, виявляється, що ми не врахували ще один аспект того періодичного відвідування (проміжок у 4000 земних років) представниками інопланетної цивілізації нашої планети – час підготовки до чергового польоту, який включає і час на аналіз результатів попередньої експедиції (**тільки для ВП1**). Тобто, відстань від невідомої планети до Землі має бути зменшена, з урахуванням і цього часу. На скільки ? Нам видається, що якщо ми виберемо «золоту середину» попереднього нівелювання відстані, цього буде достатньо. Отже, похибка має становити не 5 – 10 відсотків, а 7,5.

Остаточо вирахуємо можливу відстань для ВП1 отримуємо 185,1295 світлових роки (200,14 – 15,0105).

Таким чином, визначаємо:

відстань до пошукової планети знаходиться в межах 180,126 – 190,133 світлових роки, з найбільшою вірогідністю при наближенні до відстані 185,13 св. р. для ВП1.

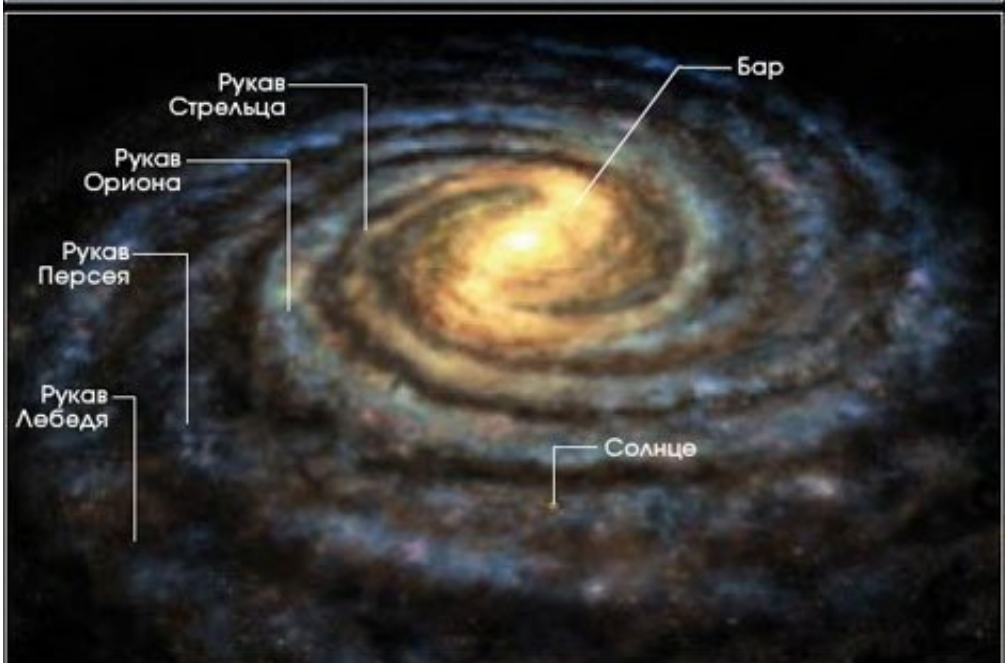
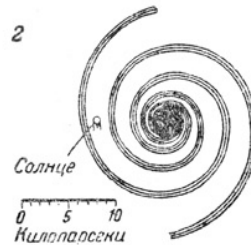
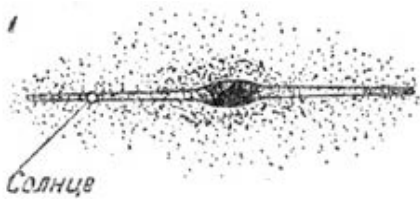
Для ВП2 ця відстань становить: 380.14 - 360 світлових роки.

Чи зможуть астрономи віднайти планету наших Богів у просторі Нашої Галактики ? Гадаю, що так ! Протягом кількох десятиліть вони вже почали такі пошуки.

Існує теорія астронома Адама Гроссмана («Пузырь человечества», за матеріалами Інтернет-ресурсу), за якою людство не вийшло на контакт з представниками позаземної цивілізації, бо ж останні знаходяться дуже далеко від Землі, а радіосигнали, які посилає людство протягом 131 року (з 1883 року до сьогодні), змогли проникнути у космос лише на віддалі 200 світлових років. Ми вирішили перевірити ці свідчення, виявилось, що радіосигнали могли «пройти» відстань довжиною лише у 13,1 світлових років.

S (відстань) = V м. сек. (швидкість світла у вакуумі = 299792458 м. сек.) x t сек. (413404560 сек) = 123935569 млн. км., що рівна 13,0999999834 світлових роки (= 13,1 св. р.).

Таким чином, хоча теорія і існує, але цифри (поширені працівниками ЗМІ ?) наводяться помилкові.

Знаходимо цікаве повідомлення:

«Астробиолог Мэггі Торнберн, проводящая исследование звездных систем по заказу NASA, проанализировала около 5000 звезд и составила в итоге список из 30, на которых с наибольшей вероятностью может существовать жизнь. В будущем этот список NASA планирует использовать для поиска планет, подобных Земле. Амбициозный проект Terrestrial Planet Finder стартует в 2013 году, и к тому времени ученые должны четко знать, на какие звезды следует обратить свое внимание».

(«Планеты, похожие на Землю» // Интернет-ресурс)

Було б цікавим побачити той перелік дослідниці Мэггі Торнберн. З часом людство знайде планету, яка б відповідала умовам життя землян. Вірити в це не треба (!), треба продовжувати пошуки !!!

А чому ж зараз так часто можна бачити літаючі об'єкти над нашою планетою ?

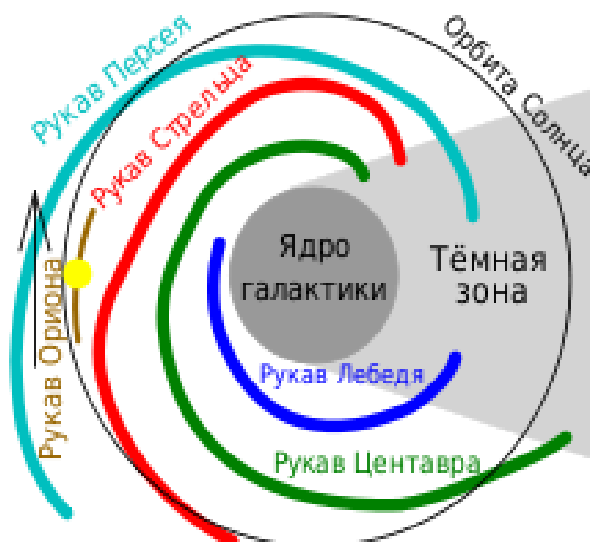
Що змінилося за 58000 - 38000 років ? Наші «Творці», зробивши постійно діючу базу на Місяці, прилітають до нас звідти. Тобто, з своєї планети вони не летять зразу до нас, а обов'язково летять на свою постійну базу на Місяці. Середня відстань (зважаючи на траєкторію обертання Місяця навколо Землі) від Місяця до Землі становить 384 000 км. Тобто, сучасний космічний апарат позаземної цивілізації (НЛО) пролітає її за 12,8 сек. Розуміння цього - вражає ! Навіть для нас – людей початку 3-го тисячоліття – володарів ядерної зброї, космічних ракет - цей факт є приголомшуючим.

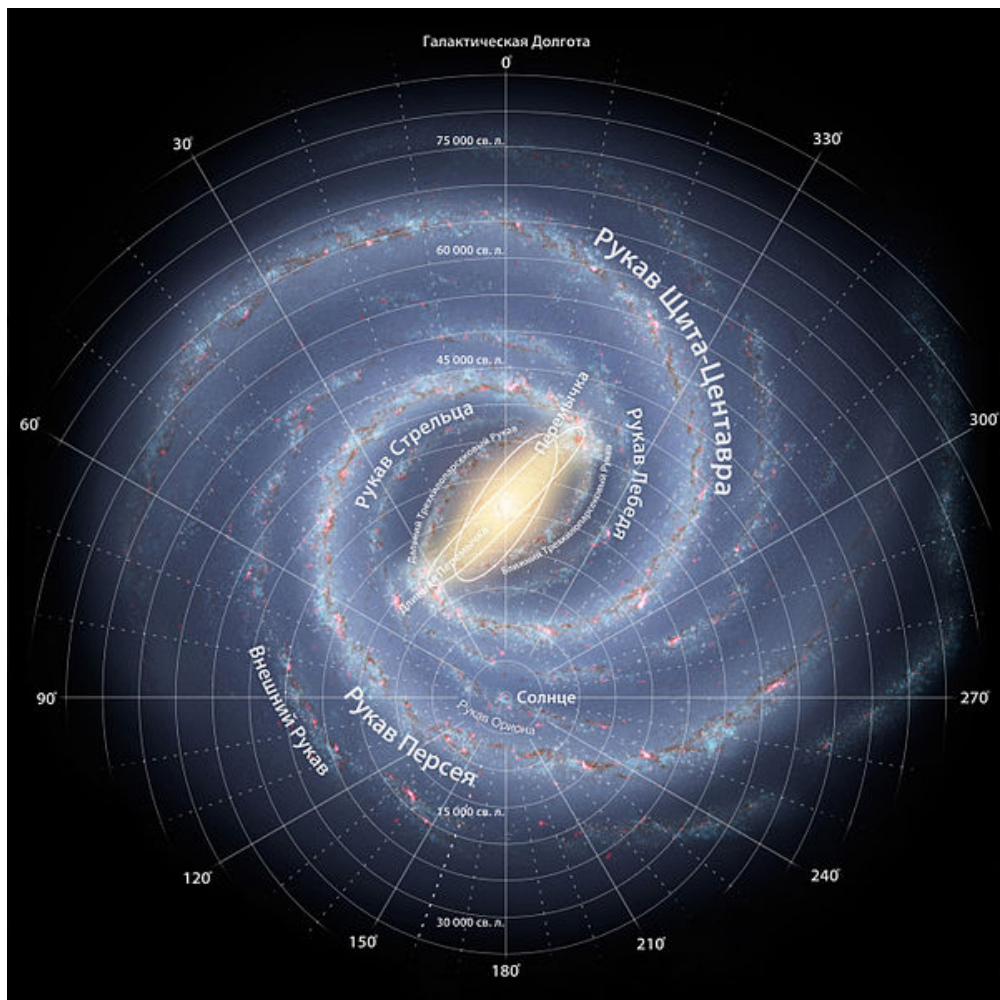
Все це яскраво характеризує технологічний та науковий рівень наших «вчителів» та нас - «учнів». Не забуваймо, що наші Творці на таких літальних апаратах літали ще 58 000 років тому, та ще раніше. В той далекий час, маючи високий рівень знань у галузі генної інженерії, молекулярної біології, тощо, вони вже творили нас – людей та інших істот.

Ми тільки зараз починаємо робити перші кроки у цьому напрямку – вирощувати тканини тіла та певні людські органи, робити штучне запліднення у пробірці, тощо. Нам ще дуже далеко до того рівня знань, якими володіли наші генетичні батьки – наші Боги 38000 років тому, коли створили перших людей (чоловіка та жінку) чи 58 000 років тому, коли створили їх попередників - гермафродитів. Отже, людство знаходиться на «дошкільному»

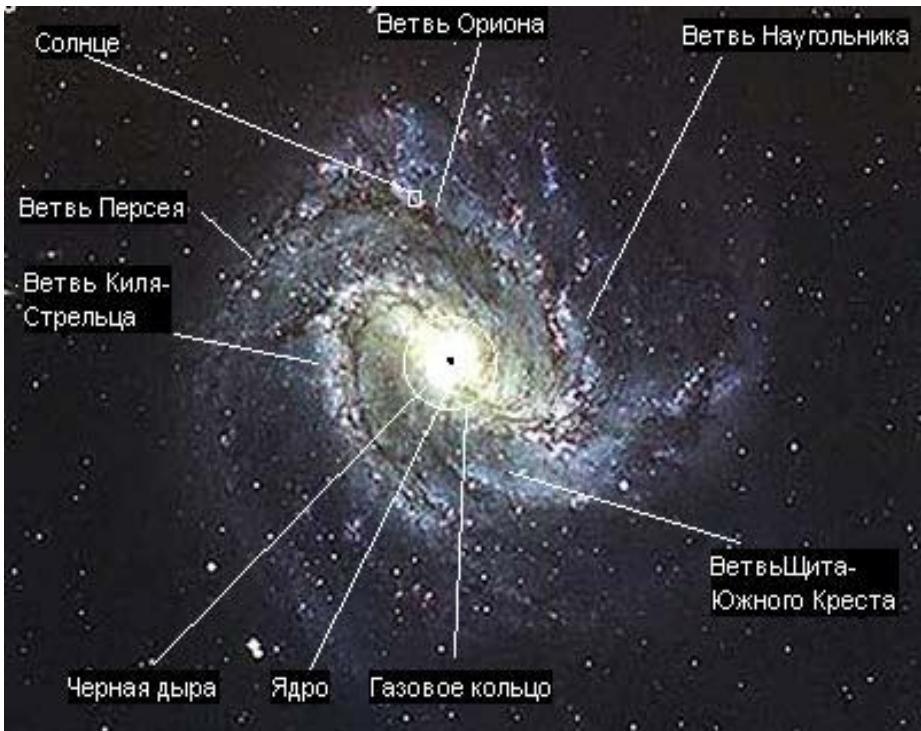
рівні знань, школа ще попереду, попереду ще «виші», попереду ще «плідна праця людства».

Спробуємо, визначити, де могла б знаходитись планета цієї Позаземної Цивілізації. Зауважимо на початку, що наша Земля, та Сонячна система в якій вона знаходиться, розміщується у Галактиці Чумацького шляху (укр. «Молочний шлях»; рос. «Млечный путь», прийнято називати цю галактику - «Наша Галактика »). Центром Сонячної системи є Сонце, а сама Сонячна система розташовується на периферії Галактики Чумацький шлях. Проілюструємо кількома зображеннями Нашу Галактику та зазначимо на ній місце розташування Сонячної системи.

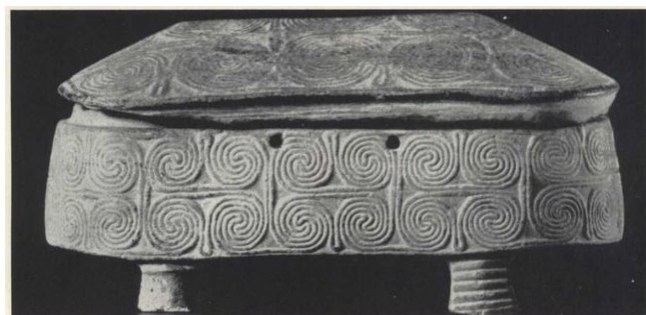

Автор вирішив звернути увагу читачів на зображенні Нашої Галактики, на якому видно, як від центру – «перемички» відходять спіральні шлейфи сузір'їв, зірок... Вони нагадують спіральні орнаменти на стародавніх археологічних знахідках – прикрасах, орнаментах посуду, тощо. Подивіться на кілька таких зображень.

Ці спіральні зображення, що переходять одна в одну, бачимо на мегалітичному комплексі (Ірландія – Ньюгрейндж) (<http://oko-planet.su/oko-planet/history/historydiscussions/13451-rusye-otcy-chernogolovyx.html>), на горщику та на плитці для гри «Мехен» (Давній Єгипет), на загадковому диску з Фесту (о. Крит, Греція), на археологічних пам'ятках (Греція) та Чечні.

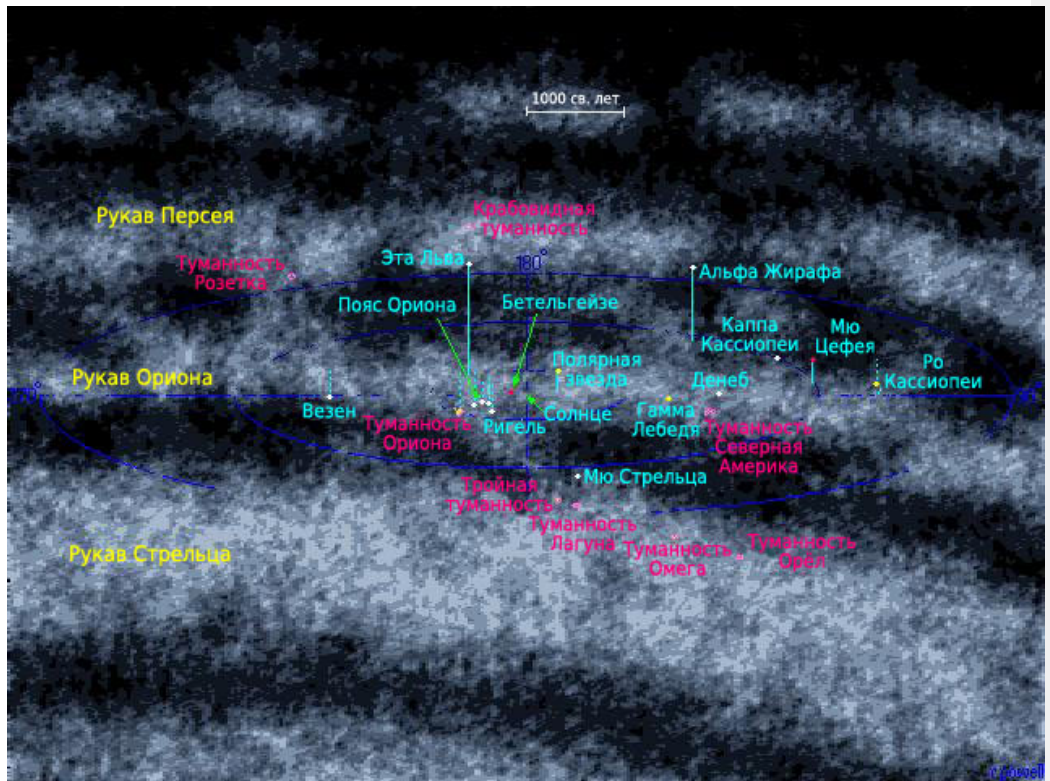

Визначивши відстань, на якій треба шукати планету наших Богів, спробуємо тепер визначити напрямок пошуку таємничої планети наших Богів у Галактиці Чумацького Шляху. Наша Сонячна система перебуває у спіральному рукаві Орiona. Науковці зазначають:

«В околицях Сонця вдається відстежити ділянки двох спіральних рукавів, які віддалені від нас приблизно на 3 тис. світлових років. За сузір'ями, де спостерігаються ці ділянки, їм дали назву рукав Стрільця та рукав Персея. Сонце розташовано майже посередині між цими спіральними гілками. Але порівняно близько від нас (за галактичними мірками), у сузір'ї Орiona, проходить ще один, не дуже чітко виражений рукав — рукав Орiona, який вважається відгалуженням одного з основних спіральних рукавів Галактики.»

(<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A7%D1%83%D0%BC%D0%B0%D1%86%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9%D0%A8%D0%BB%D1%8F%D1%85>)

«Рукав Орiona — невеликий галактичний рукав Нашої Галактики (Чумацький Шлях), в якому знаходиться наша Сонячна система. Товщиною приблизно в 3 500 світлових років і приблизно 10 000 світлових років у довжину. Іноді він також називається Місцевий рукав або Шнора Орiona.»

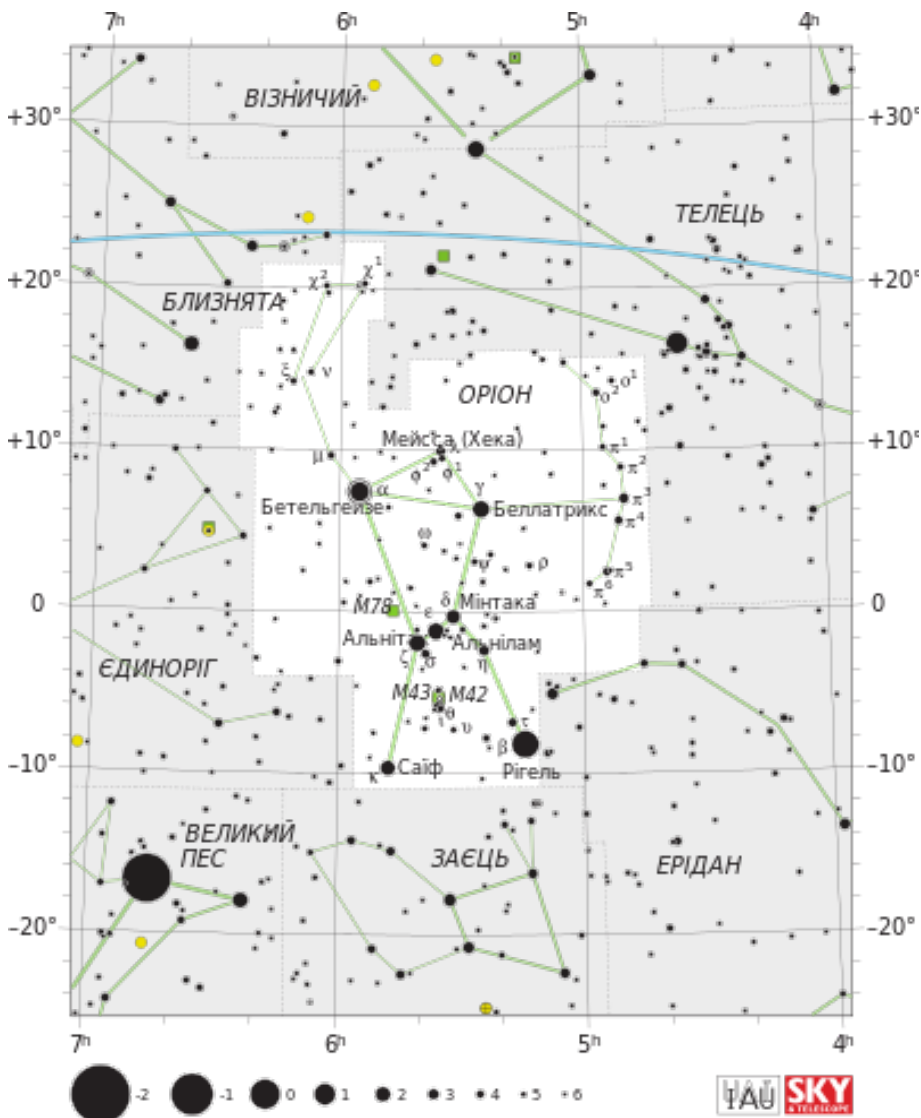
(<http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D1%83%D0%BA%D0%B0%D0%B2%D0%9F%D1%80%D1%96%D0%BF%D0%BD%D0%B0>)

Таким чином, зрозуміло, що відстань у 198, 954 світлових роки (для ВП1) та 397, 908 світлових роки (для ВП2), які має пролетіти НЛЮ наших Богів, поза межами Сонячної системи, знаходить своє місце у Рукаві Орiona.

Як визначити напрямок пошуку цієї загадкової планети у космічному просторі ? Як звузити напрямок пошуку ? Автор пропонує це зробити наступним чином.

Зверніть увагу, що перші цивілізації людства та відомі світові релігії виникають у північній півкулі нашої планети (Месопотамія, Єгипет, Індія, Китай, Японія). На наше переконання, це свідчить, що напрямок пошуку треба зосередити на космічному просторі, який межує саме з північною півкулею нашої планети. Щоб звзунити пошук, необхідно зосередити увагу на сузір'ях саме північної півкулі, і у першу чергу на тих із них, які входять до 12 головних зодіакальних сузір'їв.

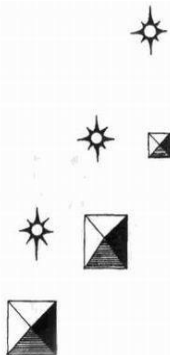
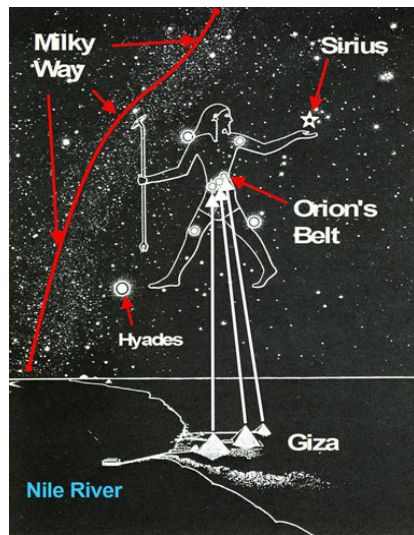
Говорячи про «сузір'я», ми маємо на увазі у першу чергу – «певну небесну сферу» (сектор дослідження), а вже потім, скупчення зірок, причому часто різно віддалених від Землі, які надали назву фігури, яку складають ці зірки. Відомо, що у північній півкулі 28 сузір'їв, з них лише три зодіакальні – *Рак, Овен, Близнюки*. Наша Галактика проходить через 18 сузір'їв із них лише чотири зодіакальні – *Телець, Близнюки, Скорпіон, Стрілець*. І в першому порівнянні, і в іншому, нам зустрічається сузір'я *Близнюки*. Що це випадковість? Прощу подивитись на запропоновану карту та на сусідні сузір'я.

Привертає нашу увагу сузір'я Оріон, яке можна побачити із будь-якого місця на планеті протягом усього року. Сузір'я Оріон має форму, що нагадує фігуру мисливця.

« Роберт Б'ювел, уродженець Александрії, 1983 року помітив схожість розташування зір Поясу Оріона та трьох великих пірамід у Гізі. Піраміді Менкаура (Мікеріна) відповідає Мінтака, піраміді Хеопса - Альнітак, а піраміді Хафра (Хефрена) - Альнілам. У своїй книзі, що видана у 1994 році, Роберт Б'ювел та його співавтор Адріан Гілберт, наводять результати дослідження, фрази з Текстів Пірамід, що є доказами їх теорії кореляції Оріона. Зорі сузір'я Оріона давніми єгиптянами пов'язувались із Осірісом, а Ніл - із Чумацьким Шляхом. Саме тому, на думку дослідників, і було зведено ці піраміди, як земне відображення небес. Ще один цікавий факт полягає в тому, що коли провести пряму уявну через вершини трьох маленьких пірамід біля пірамід Хеопса, то ця лінія відповідатиме лінії сонцестоянь (меридіан, що проходить через точки сонцестоянь на небесній сфері), яка проходить поблизу зорі Альнітак. Також, якщо провести пряму через вершини трьох маленьких пірамід біля піраміді Мікеріна, то вона відповідатиме лінії небесного екватора 22 червня 2318 року (лінія небесного екватора змінює кут нахилу до екліптики внаслідок прецесії). Таку думку висловив В. Пахомов у статті "Тайна Пірамід"».

(Пояс Оріона - Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії, http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BE%D1%8F%D1%81_%D0%9E%D1%80%D1%96%D0%BE%D0%BD%D0%B0)

Расположение трех Великих пирамид в долине Гизы по сравнению с расположением звезд в поясе Ориона.

Звернули увагу дослідники і на той факт, що три зірки «Поясу Оріону» вказують на зірку Сіріус та на цікаві, для нашого дослідження, сузір'я Гіади і Плеяди - Атлантиди (укр. «Стожари» [сто вогнів], «Баби-зірки»).

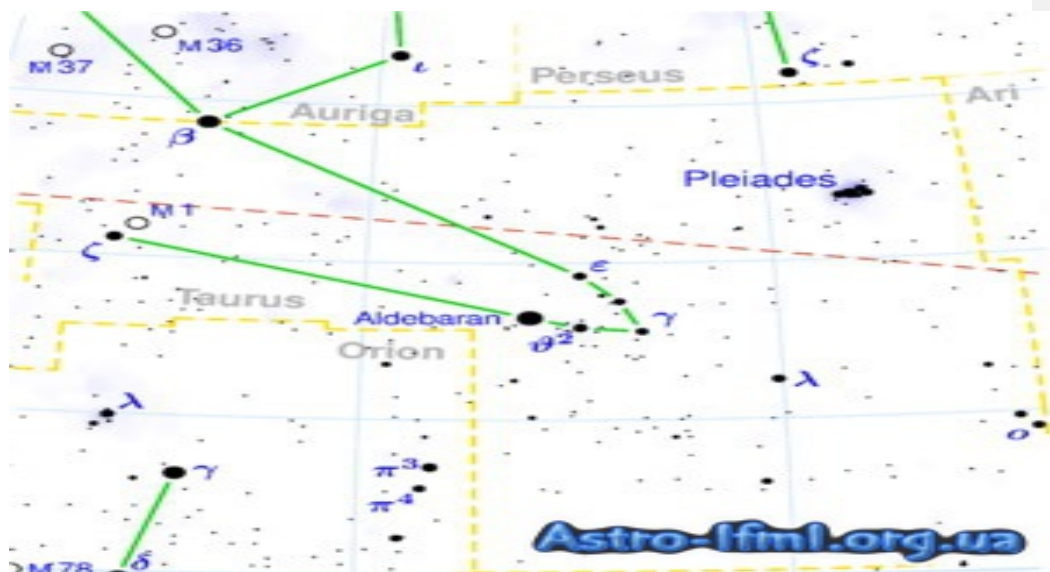
«Гіа́ди (грец. *Υάδες* — «дощові») — розсіяне зоряне скупчення у сузір'ї Тельця, яке видно неозброєним оком. Гіади розташовані за 153* світлових років від Землі і є найближчим розсіяним скупченням. Назву скупчення отримало від міфологічних Гіад — п'яťох дочок Атланта, сестер Плеяд. (* - Гиады (звёздное скопление)

[https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B8%D0%B0%D0%B4%D1%8B_\(%D0%B7%D0%B2%D1%91%D0%B7%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D0%B5_%D1%81%D0%BA%D0%BF%D0%BF%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B5\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B8%D0%B0%D0%B4%D1%8B_(%D0%B7%D0%B2%D1%91%D0%B7%D0%B4%D0%BD%D0%BE%D0%B5_%D1%81%D0%BA%D0%BF%D0%BF%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B5))

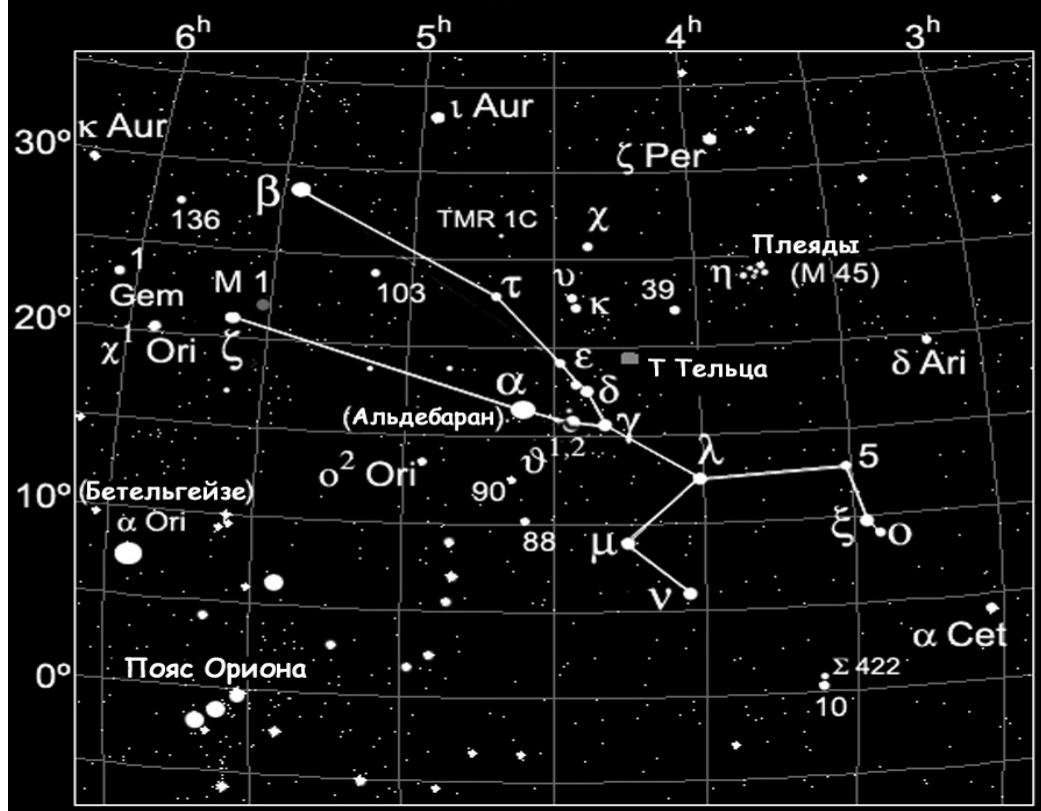

«Стародавні вчені нараховували від двох до семи зірок у сузір'ї Гіад. Фалес вважав, що в Гіадах лише дві зорі - північна і південна, хоч будь-хто розгледить їх більше. У Гесіода (7 ст. до н.е.) знаходимо 5 імен зірок Гіад: *Клейя, Евдора, Фео, Фесила і Короніда*. В інших джерелах згадується: *Макрида, Ніса, Ерато, Бромія і Вакха* (5 імен), або Ферекід: *Амбросія, Евдора, Педіла, Короніда, Поліксо, Фіто, Фіона* (7 імен). **Гіади розташовані таким чином що формують «роги» тільця»** // (<http://www.astromyth.ru/Subjects/Hiady.htm>)

Запам'ятаймо цю характерну особливість форми та згадку про «роги». Це «ключ» до підвалин всіх сучасних релігій, про що ми розповімо далі.

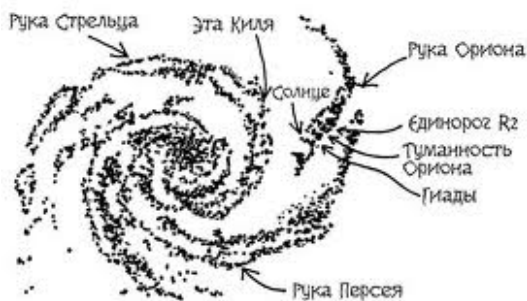

Созвездие Тельца

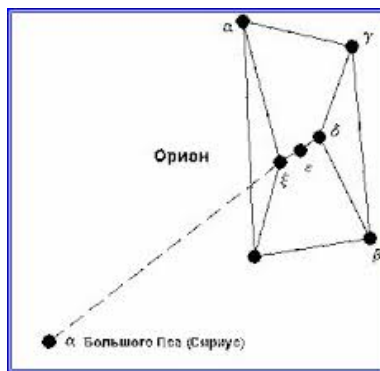

Поява на небосхилі Гіад-плакальниць сповіщала про настання у Греції дощової пори». «Плеяди (грец. Πλειάδες) — сім сестер (Тайгета, Електра, Алкіона, Астерона, Майя, Меропа, Келено), дочки Атланта і Плейони , перетворені на семизір'я (українська народна назва Волосожари), коли їх переслідував мисливець Оріон. Плеяди з'являлись у травні і сповіщали про сприятливу для мореплавства пору. За іншою версією, Плеяди, засмучені смертю своїх сестер Гіад, покінчили з собою і були взяті на небо. Там вони перетворилися на голубів і носили Зевсові амбросію. Пролітаючи повз плавучі скелі Планкти, один з голубів гинув, і Зевс замінював його новим. Згодом Плеяди почали вважатися небесними німфами, які від богів народили героїв — засновників славетних міфічних родів: Тайгета народила Лакедемона, Електра —Кардана, Алкіона — Гірея, Астерона — Еномая, Майя — Гермеса, Меропа —Главка, Келено Ліка й Ніктея» (Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії)

Ця легенда приховує у собі великі таємниці історії, та не Земної, а – Космічної – історії життя наших Творців – Богів людства. Ми до неї будемо часто повертатись.

Галактика Млечный Путь

Астрономічні дослідження привели несподівано нас (знову !) до шумерів (антів, атлантів) до міфологічних образів Атланта його дружини та доньок. Це випадковість? Ні ! Науковці зазначають: «Сіріус α Великого Пса, (лат. *Sirius*; давньогрецька *Сотт*, або не зовсім правильно — *Сотіс*; аккадською назва — Как сі ді («стріла»)».

Нам видається, що саме останнє визначення назви зорі – «**стріла**», вказує на її призначення, як «вказівного знаку» для орієнтування у космічному просторі.

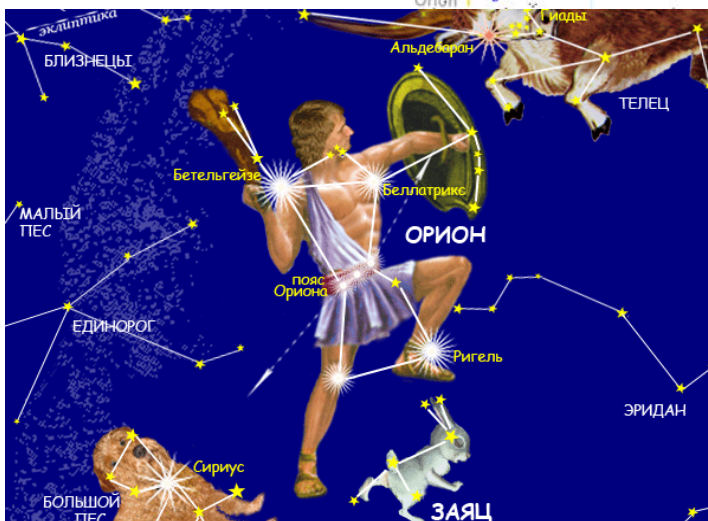
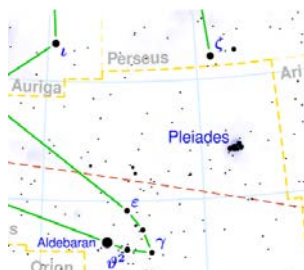

Сіріус = «стріла» (тобто «напрямок» - «дороговказ») =

Якщо перевести свій погляд з Сіріуса трохи вище, спостерігач побачить політ тої «стріли», який намічений трьома зірками, які утворюють пряму лінію – «стрілу». Ці три зорі називають «Поясом Орiona». Отже, вимальовується такий шлях: зоря Сіріус показує на три зірки Поясу Орiona, а вони – на сузір'я Гіади, останні – на сузір'я Плеяди (Атлантиди, Стожари). Про те, що дослідникам треба поєднати сузір'я «Плеяди» з «Гіадами» вказує грецька міфологія, адже, обидва пов'язані з іменем Атланта, Гіади та Плеяди є «сестрами» у давньогрецькій міфології.. Цей зв'язок (Сіріуса- Орiona - [Альдебарана (Волове Око)] - Гіад – Плеяд) чітко простежується у грецькому міфі «Оріон і Плеяди» (Катерина Гловацька, Міфи Давньої Греції, К., 1991, Веселка, с.184-187)

Ім'я Атлант з шумерської мови означає «вершник» («вершник-воїн»). Відомо, що аккадці багато в чому наслідували шумерів, тому мовному визначенню зорі Сіріус, як «**стріла**» («**знак напрямку**»), треба довіряти. Російські науковці це підтверджують:

*«В шумеро-аккадской астрономии звезду называли **Стрела** и связывали с богом Нинуртой. В надписи на монументе Тиглатпаласара I (XI век до н. э.) сказано: «в дни холода, мороза, льда, в дни появления звезды Стрела, которая [тогда] огненно-красная, как медь», здесь описывается акронический восход Сириуса, который в средне- и новоассирийский периоды приходился на середину зимы».*

Три зірки Поясу Оріона за давніми визначеннями народів називали: «*Три королі*», «*Три маги*», «*Три волхви*», «*Три Марії*», «*Посох Іакова*». За грецькою міфологією Оріон був сином Посейдона. Ці назви перекликаються з біблійним сюжетом про прихід трьох волхвів (царів) до народженого Сина Божого. Нагадаємо, що Православна християнська церква з 6 на 7 січня відзначає «*Різдво Христове*», а Католицька християнська церква відзначає 6 січня свято «*Богоявлення*». У Німеччині це свято ще називають святом «*Трьох королів*» і пов'язують його з поклонінням трьох східних правителів Сину Божому. Але, «*Три королі*» (три волхви, три ангели) і є «*Трьома зорями Поясу Оріона*», а це означає, що у давнину в цей день відзначалось свято приходу на землю наших Творців – Синів Божих (Ангелів) – Представників Позаземної Цивілізації. А, самі зорі вказували на напрямок – звідки прийшли вони на нашу планету, а не на час народження Сина Божого. Цей день «приходу волхвів (ангелів)» можна вважати «*Днем Благовісті*» (*День Непорочного Зачаття*) – сповіщення про майбутнє народження Сина Божого («*Бог Гор родиться, Діво радуйся !*»), але не днем «*Різдва*» (*Днем Народження Сина Божого – Боголюдини*).

Народження Сина Божого мало відбутись через дев'ять місяців (через 274-275 днів) у жовтні, про що ми говорили раніше, визначивши день народження Сина Божого Гора – **14 жовтня** (сучасне свято «*День Богородиці Покрови*») !!!

Більше того, «*День Благовісті*» за давньою традицією наших пращурів припадав на ніч з 13 на 14 січня, за юліанським календарем, або на 1 січня за григоріанським календарем. Все це свідчить, що наша увага до цієї частини космічного простору є слушною і заслуговує на увагу дослідників – фахівців.

Зауважимо, що Сіріус знаходиться на відстані 8,58 світлових років від Землі.

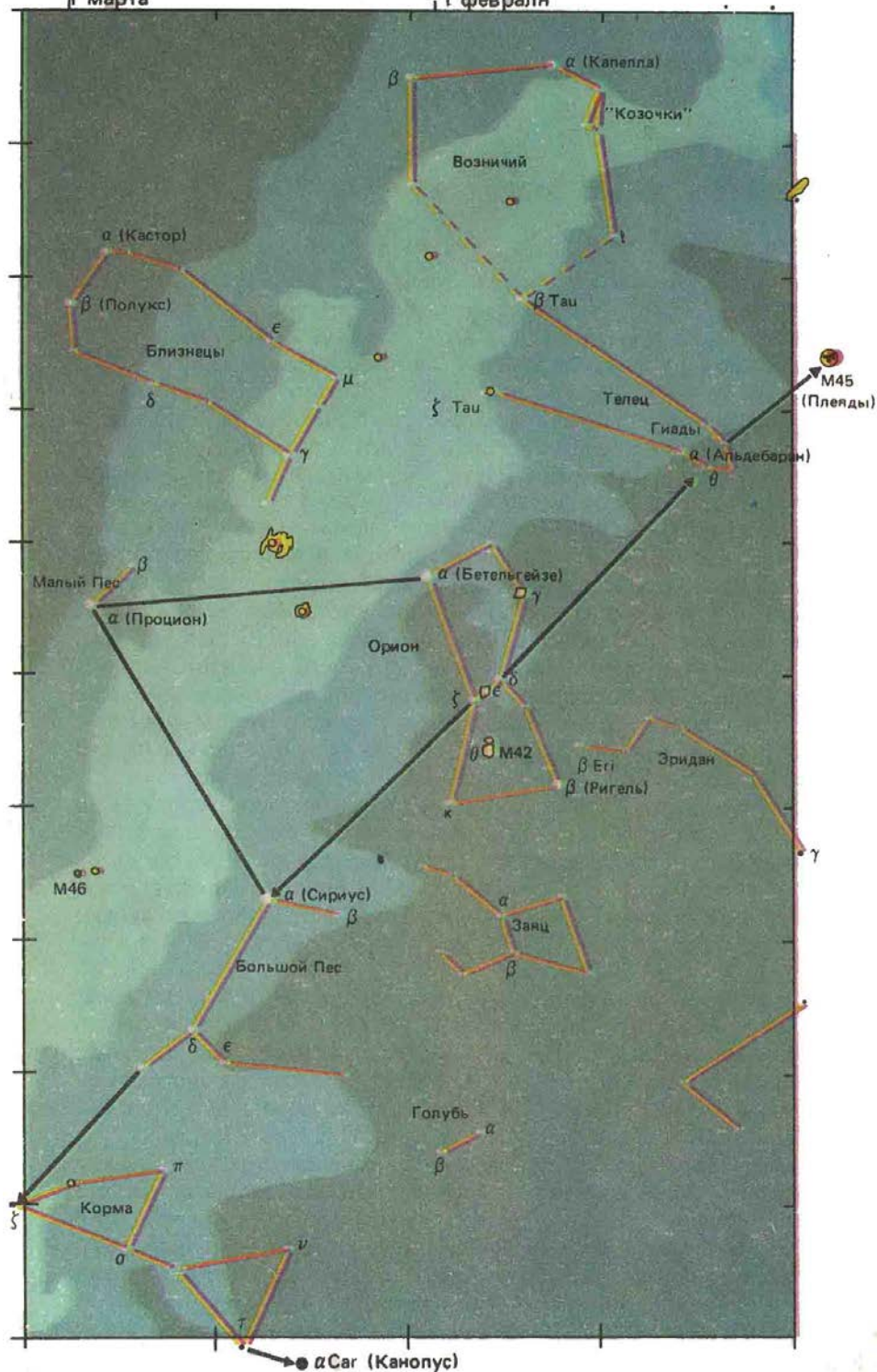
Сузір'я Гіади на відстані 153 світлових років від нашої планети, а сузір'я Плеяди (Стожари, Атлантиди) знаходяться на відстані – 410 світлових років від Землі.

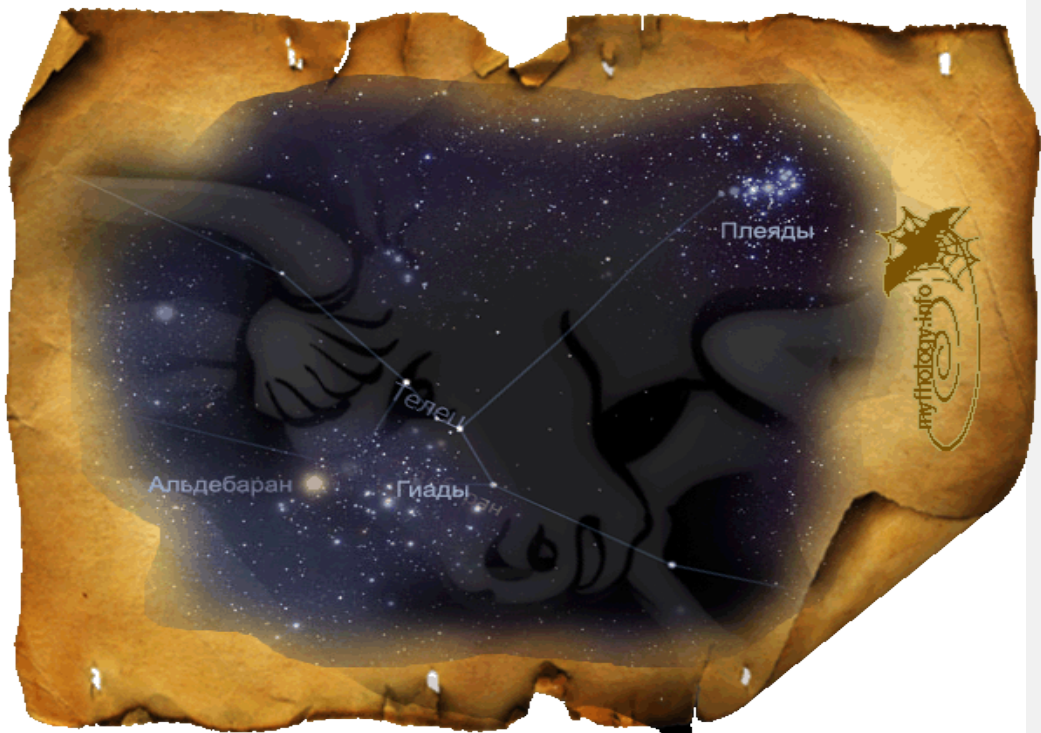
Таким чином, рухаючись по напрямку: Земля – Сіріус (8,58 св. р.) – Пояс Оріона – Гіади (153 св. р.) – Плеяди (410 св. р.), до «Планети Богів», розуміємо, що ця планета має знаходитись між двома сузір'ями Гіад та Плеяд. У ВП1, ближче до сузір'я Гіад, на відстані: **27,126 (180,126-153) - 37,133 (190,133-153)** світлових років від сузір'я Гіад, у напрямку до Плеяд. Ймовірніше - **32,13 (185,13-153)**.

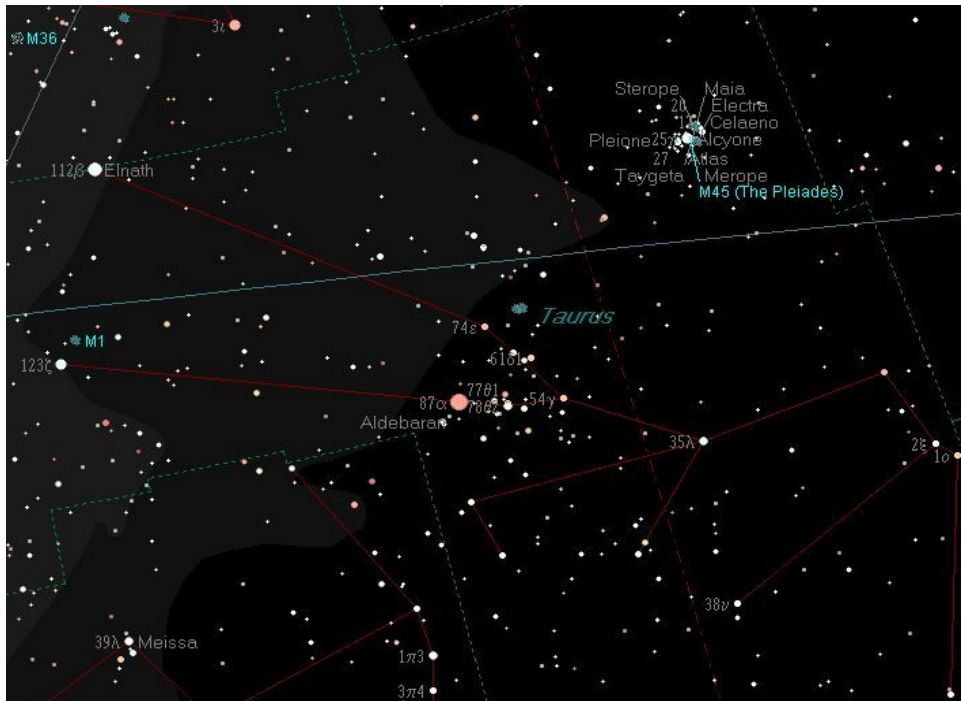
Для ВП2 ця відстань становить: **29.86 (410 - 380.14) – 50 (410 – 360)** світлових роки і свідчить що «Планета Богів» має знаходитись теж між Гіадами та Плеядами, але ближче до сузір'я Плеяд, на відстані 50-29,86 світлових років від Плеяд, у напрямку до Гіад.

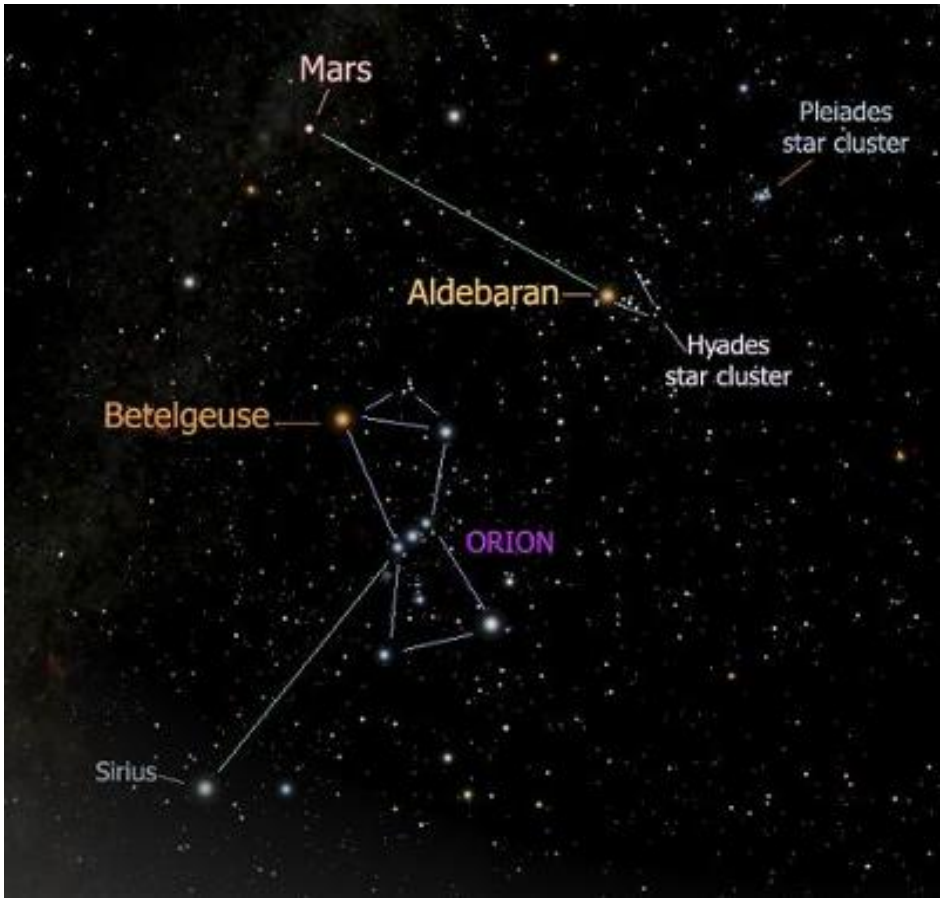
1 марта

1 февраля

Отже, шукати цю екзопланету з ознаками життя – планету наших Творців, планету наших Богів, потрібно у небесній сфері «Тільця». Можливо про це розповідає давнє шумерське зображення, на якому бачимо сузір'я Плеяди (Атлантиди) з семи зірками – Стеропа, Тайгета, Келено, Майя, Електра, Меропа, Алкіона, яких давні греки ототожнювали з сімома дочками Атланта та його дружини - Плейони. Поруч зображення бугая-вола, який символізує сузір'я Тільця. Про те, що саме так треба розуміти шумерське зображення, що мова йде про космічний простір, свідчить зображення Сонця та Місяця. Людина, яка вшановує богів, йде у напрямку Тільця (Вола - грецьке - Вол-ос (а) - Велеса). Зверху, над людиною знак «Бог». Дві зірки, між Місяцем і Сонцем (на диску з Небри), на думку автора – Атлант (Атлас) і Плейона.

Поруч демонструємо давню карту (**17 ст. до н.е.**) зоряного неба на диску із Небри (земля Саксонія-Анхальт), на якій на думку дослідників теж зображено сузір'я Плеяди. На підвісці з курганів радимічів (**9-10 ст.н.е.**) бачимо навколо голови Тільця 7 зірок

http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B8%D1%81%D0%BA_%D0%B8%D0%B7_%D0%9D%D0%B5%D0%B1%D1%80%D1%8B

А тепер прошу звернути увагу на знахідку з острова Крит, яка датується часами Мінойської культури – **2 тис. до н.е.** (Музей Мистецтв Метрополітен, Нью-Йорк) і на якій, на наше переконання, теж зображено сузір'я Плеяд.

Period:	Early Minoan III
Culture:	Minoan
Medium:	Serpentine
Dimensions:	Other: 1/2 x 1/4 in. (1.3 x 0.6 cm)
Classification:	Gems
Credit Line:	Bequest of Richard B. Seager, 1928
Accession Number:	28.31.10

Саме такі знаки знаходимо і на диску з Фесту (о. Крит), що має свідчити про те, що напис на ньому має бути пов'язаний певним чином з космічним простором, можливо, з розповіддю про відвідування землян Богами – Представниками Позаземної Цивілізації.

Таке саме зображення п'яти планет (а не шести !), які оточують шосту планету (а не сьому !) бачимо на бронзовому перстні римської доби.

П'ять зірок (Стеропа, Тайгета, Келено, Електра, Меропа) оточують зірку Майя. Шоста зірка Алкіона, яку бачимо на попередніх зображеннях, відсутня на перстні. Але всі шість зірок, які розташовані напівмісяцем навколо зірки Майя, бачимо на іншому археологічному артефакті – бронзовій підвісці. Зірка Майя тут знаходиться посередині у вигляді центральної дужки.

Цікавим є давній хрест вирізаний з кістки, який був виставлений на аукціон.

(http://ancientpoint.com/inf/132163-perfect_viking_bone_christian_cross_pendant.html)

Як бачимо немає на ньому розіп'ятого Ісуса Христа, але є зображення сузір'я Гіад (?).
П'ять зірок (!!!), а не сім, як на попередніх зображеннях сузір'я Плеяд.

AS SEEN ON AncientPoint.com

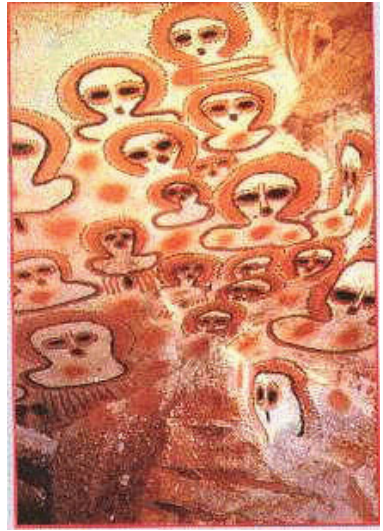
Цей давній артефакт засвідчує, що наші пращури усвідомлювали, що Творці людства – наші Боги навідують людей з Космосу. Демонструємо ще два перстня з зображенням сузір'я Плеяд.

А тепер прошу звернути увагу на один складений двостулковий хрест-релікварій (енколпійон) з Візантії (12 ст.) на якому бачимо Бога – нашого Творця - дуже схожого на деякі давні та сучасні зображення інопланетян. Привертає увагу «скафандр» навколо голови. На одній з сторін хреста Творець тримає руки вгору, нібито вітаючи, а на іншій стороні – розкинув руки для обіймів, що дуже схоже до християнського розп'яття на хресті. Прошу звернути увагу, що форми хреста з різних сторін різняться (дивіться на обриси верхньої та нижньої частин хреста та на спосіб їх кріплення).

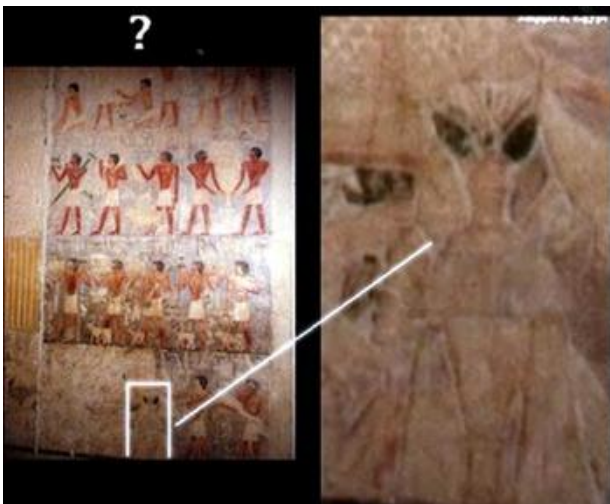

Австралія. XII - IV ст. до н.е.

Італія. Наскельний малюнок. XIII - VIII ст до н.е.

Піраміда у Саккарі, Єгипет, 6 династія, могила Птах-Хотепа 2388-2356 до н.е.

<http://www.darkstar1.co.uk/cosmicegypt.html>

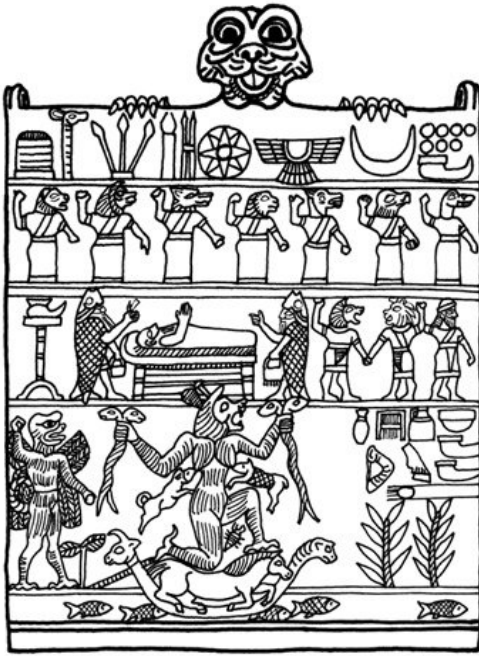
В цьому дослідженні автор вже наголошував, що наші Творці – наші Боги є Представниками Позаземної Цивілізації. Отже, вони мають виглядати приблизно так, як про це свідчать уфологи, які дослідили безліч археологічних, історичних артефактів з такими зображеннями. Вважаємо, що дослідникам варто ще раз уважно звернути увагу на подібні зображення на давніх історичних пам'ятках. Більше того ми впевнені, що наші Творці – наші Боги були гермафродитами і саме такими і створили перших людей – гермафродитів - попередників чоловіка і жінки.

А тепер прошу подивитись на один з візантійський хрестів-енколпіїв 10-12 ст. з Чернігівського історичного музею імені В.В. Тарновського на якому ми бачимо жіноче зображення Богородиці. Це зображення схоже на зображенням Марії Оранти з панагії, яка виконана у візантійській техніці в 11 столітті (Музеї історії скарбів України) Дивина ! Богородиця так само тримає привітально руки на одній стороні хреста, а на іншій вона (!) розіп'ята. А де ж розіп'ятий Ісус Христос ? Зверніть увагу, що лице та очі людини на цьому хресті чимось схожі на зображення з попереднього хреста та нагадують лице інопланетянина.

Та повернемося до Астрономії, сузір'їв Плеяд та Гіад...

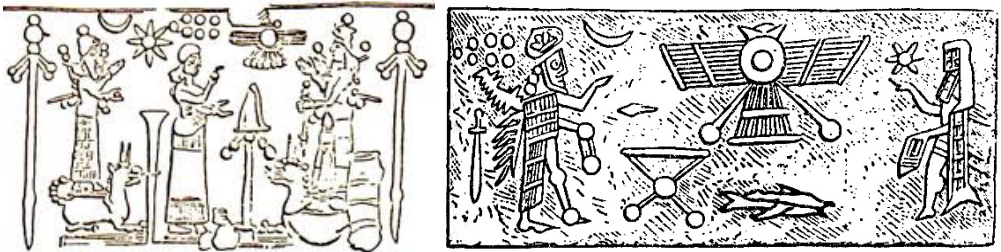
Ще одне зображення з Шумеру, де у верхній частині праворуч бачимо знак зірки, Місяця – «Роги Тільця», сузір'я Плеяд і «взуття», яке має вказувати, що саме у цьому напрямку треба «рухатись» дослідникам. Нижче подасмо підбірку шумерських зображень, пов'язаних з сузір'ям Плеяд (Атлантиди, Стожари) та Поясом Оріона, підготовлених іноземними дослідниками.

А зараз подивіться на пізніші зображення Плеяд з перстня знайденого у Володимирівській області Росії (8-9 ст. н.е.) та на знахідку з Черкаської області України (8-10 ст. н.е.)
<http://www.organimica.org/archive/504/kvoaz.shtml>

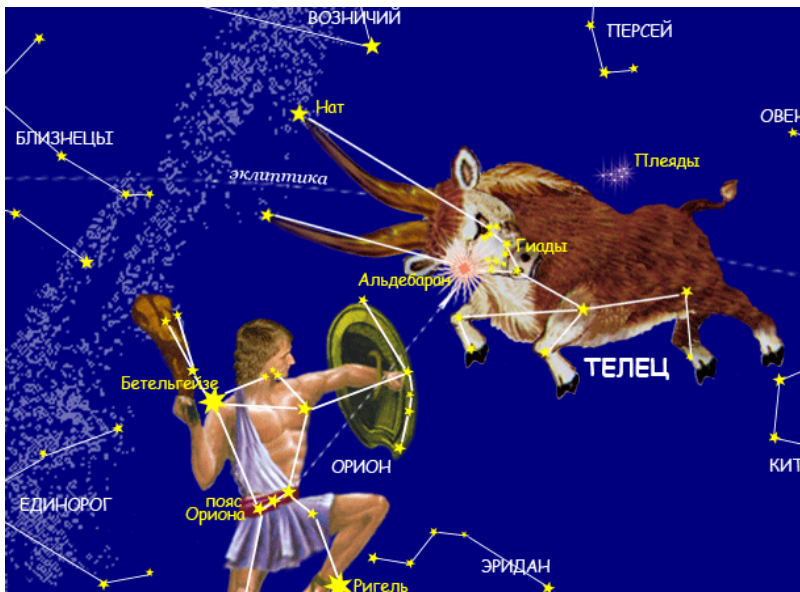
І знову, для порівняння, кілька зображення з Давнього Шумеру

На останньому зображенні з Шумеру, зліва бачимо сузір'я Плеяд (сім зірок), потім – Місяць, далі – зоря. Між останніми корабель Богів.

Все вказує на те, що ми правильно визначили не тільки напрямок пошуку, але й встановили, приблизно, можливу відстань до неї. Остання може бути уточнена, якщо визнати, що швидкість НЛО десятки тисячоліть тому була меншою від сучасної (30 000 км./сек.), яку розраховали датські вчені. Отже, якщо так, то відстань може бути навіть меншою від нами визначеної : 190,133 – 180,126 світлових роки для ВП1 та 380.14 - 360 світлових роки для ВП2..

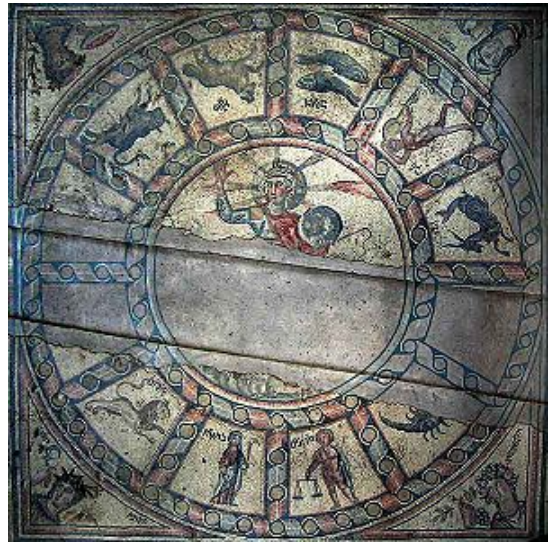
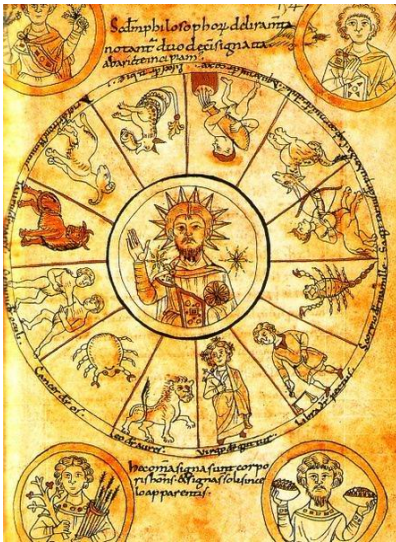
Врешті решт прошу звернути увагу на давній середньовічний зодіак.

(<http://ancientart.ru/iskusstvo-mesopotamii/172.html>)

На який знак зодіаку вказує рукою наш Творець, наш Бог?

Так, саме на знак Тільця ! Більше Ви нічого не помітили?

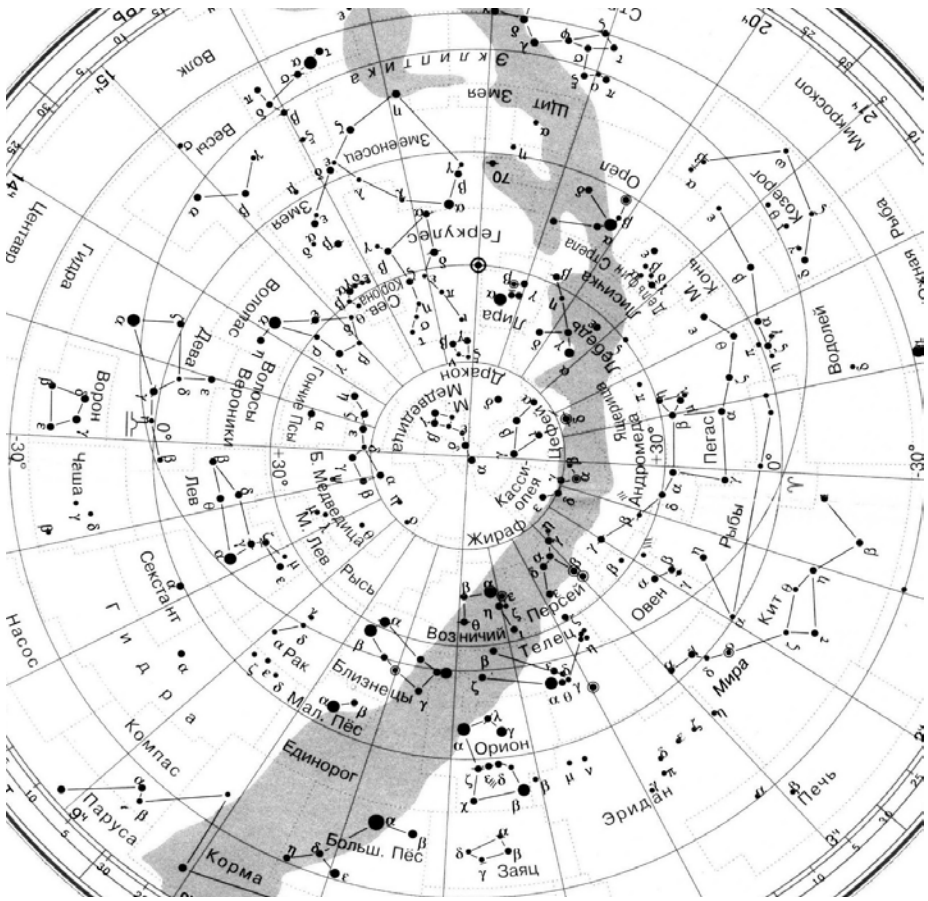
Цей знак єдиний, серед 12-ти, якого виділено більш яскраво. Це не випадковість.

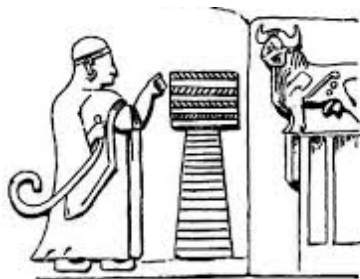
Щоб переконати у цьому читачів покажемо ще один зодіак з синагоги 1-4 ст. н.е., з римського поселення Хамат поблизу Тверії (Ізраїль).

Причина полягає у наступному. Традиція спостереження людей за небом, зорями дуже давня. Час створення зодіаків, на наше переконання, сягає щонайменше часів 3 – 2 тис. до н.е. – часів шумерів, хоч науковці визначають цей час **7-6 ст. до н.е.** (36 зодіакальних зон по 10 градусів), **поч. 5 ст. до н.е.** (12 зодіакальних зон по 30 градусів). Саме в цей час, з 4740 по 2580 р. до н.е., за свідченням науковців, наша планета знаходилась у зодіакальній зоні «Тільця» (Інтернет-ресурс)

Год начала эры	Год завершения эры	Наименование эры
Предшествующий год		
11 220 до н. э.	9060 до н. э.	Льва
Новый год		
9060 до н. э.	6900 до н. э.	Рака
6900 до н. э.	4740 до н. э.	Близнецов
4740 до н. э.	2580 до н. э.	Тельца
2580 до н. э.	420 до н. э.	Овна
420 до н. э.	1740	Рыб
1740	3900	Водолея
3900	6060	Козерога
6060	8220	Стрельца
8220	10 380	Скорпиона
10 380	12 540	Весов
12 540	14 700	Девы
14 700	16 860	Льва

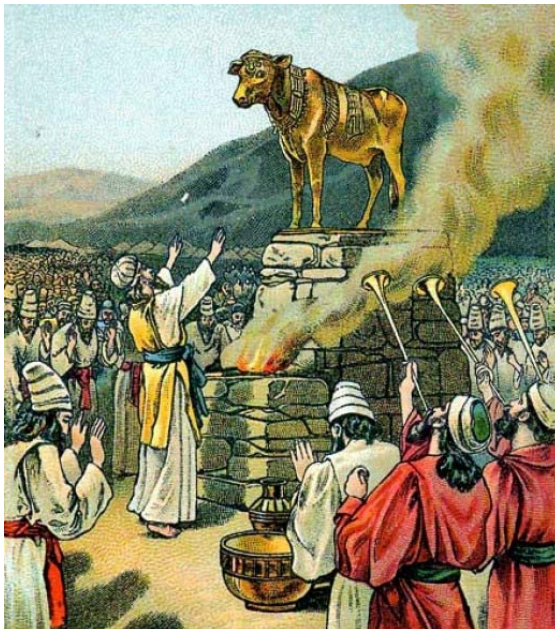
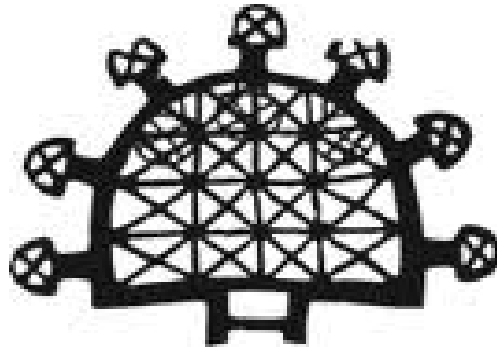

А тепер пригадаємо розповідь Солона, у переказі його онука Платона, про те, що атланти, вшановуючи Бога, приносили жертву на скелі з священними написами (законами). Цією жертвою був саме бугай - віл (Тілець – Віл – Вол – Велес – Вол-ос), якого зарізали таким чином, щоб кров тварини заливала ці священні письмена. Знаючи, що у пізніші часи мешканці Атлантиди проживали у новій союзній державі – Хетській, знаходимо зображення подібного релігійного дійства на одному з кам'яних рельєфів Хетської доби. Жертовна тварина – Тілець (Віл-Вол - Велес-Вол-ос) стоїть на священній скелі, на головній стіні якої, вибиті написи (молитва), які прочитає хатський священнослужитель – «дяк» (пращур венедів), який від імені народу «дякує» Богу за його прихильність, ласку, допомогу...

Барельєф із Аладжа-хююка. Царь, поклоняючися быку (символу бога грози)

Прошу звернути увагу на штандарти хатських священнослужителів, де сім «сонць» (зірок) можуть символізувати теж сузір'я Плеяд. Привертає погляд зображення хреста – в колі, які символізують «головне сонце» - головну зірку.

У липні 2014 року автор розмістив це дослідження в Інтернеті (Віктор Березяк « Історія людства протягом ... 58 тисяч років » // www.ex.ua/79497450?r=82543%2C80938) та розіслав його науковцям історикам, генетикам, астрономам... Подальші наші пошуки виявили що свідчення міфології суперечать з нашими розрахунками, які ми зробили лише для випадку ВПІ. Тому прийшлося нам все перевіряти, перераховувати та узгоджувати. Прошу уважно придивитись до карти-схеми де зазначені сузір'я Гіад і Плеяд та порівняти з місцем куди вказує наш Творець - Гор своїм списом на давньоєгипетському зображенні .

*«У східного краю Гіад лежить яскрава оранжева зірка, що не відноситься до Гіад, Альдебаран (а Тау), в перекладі з арабського – що "іде услід"; у наш час її часто називають **Волове Око**. Її блиск міняється те 0,75 до 0,95 зоряної величини; разом зі своїм компаньйоном – червоним карликом 13 величин – вона віддалена на 65 світлових років, тобто удвічі ближче до нас, чим Гіади»*

(**Астрономічний сайт ІФМІ**. Науковий керівник - **Ігор Білінський**. <http://astro-ifmi.org.ua/content/view/80/2/>)

Може скластись враження, що **Альдебаран** («**Волове око**») є планетою, яку ми шукаємо, адже Гор встромив спис саме в око «Тільця», але це не так. Альдебаран знаходиться занадто близько до Землі (лише 65 світлових роки) і не відповідає відстані, яку ми вираховували раніше. Арабська назва Альдебарану може означати лише одне, що рухаючись від Землі - до Сіріуса – далі до Поясу Оріона – далі рухаючись до сузір'я

Гіад, потрібно орієнтуватись («йти услід») на яскраву зірку – Альдебаран («**Волове Око**») від якої продовжувати рухатись до Гіад. Є ще один претендент на планету «Око», це – **Епсілон Тільця**.

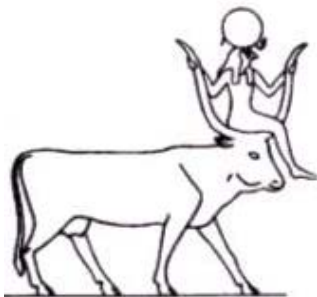
«Эпсилон Тельца (ε Тауі, ε Тау) — оранжевая звезда-гигант спектрального класса К0 III, находящаяся на расстоянии примерно 147 св. лет в созвездии Тельца.[2]

Расстояние 147 ± 2 св. лет ($45,0 \pm 0,5$ пк)

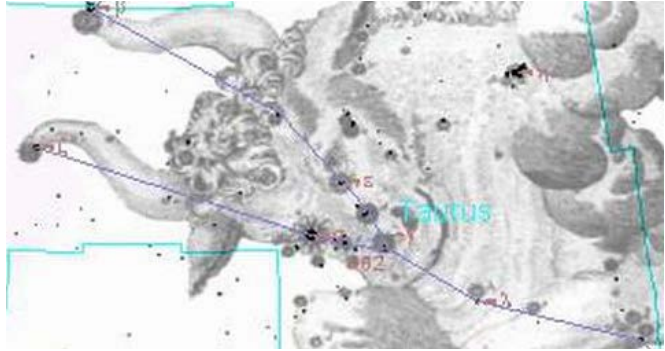
Известна с древности под названием Аин (араб. عَيْن — «Глаз»), в каталоге Флемстида обозначена, как Oculus Boreus (лат. — «Северный Глаз»).[3][4]»

(https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AD%D0%BF%D1%81%D0%B8%D0%BB%D0%BE%D0%BD_%D0%A2%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D1%86%D0%B0)

Визначення «**Північне Око**» (Епсілон Тільця, **ε Тауі, ε Тау**) може означати лише одне, що є і «**Південне Око**» (суч. Волове Око) – **Альдебаран**.

Таким чином розуміємо, що давньоєгипетський малюнок, де «Гор встромив списа в око зодіакального Тільця» - нами вирваний з загального зодіакального контексту. Ця думка підтверджується іншим малюнком: «Гор встромив спис у верхню частину спини Тільця», де має знаходитись сузір'я Плеяд.

У 2007 році японські астрономи знайшли вперше екзопланету у розсіяному просторі сузір'я поблизу Епсілон Тільця (ϵ Tauri, ϵ Tau) - «Північного Ока».

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AD%D0%BF%D1%81%D0%B8%D0%BB%D0%BE%D0%BD_%D0%A2%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D1%86%D0%B0

5. (2007) «A Planetary Companion to the Hyades Giant ϵ Tauri». *The Astrophysical Journal* **661** (1): 527–531. DOI:10.1086/513503. Bibcode: 2007ApJ...661..527S.

http://allplanets.ru/novosti_2007.htm

http://iopscience.iop.org/0004-637X/661/1/527/pdf/0004-637X_661_1_527.pdf

планети	большая полуось, а.е.	m sin i, масс Юпитера	орбитальный период, дней	эксцентриситет	аргумент перицентра (омега)
 eps Tauris b открыта в 2007 году	1.93±0.03	7.6±0.2	595±5.3	0.151±0.023	94.4±7.4

Група японських вчених Bun'eі Sato,¹ Hideyuki Izumiura,^{1,2} Eri Toyota,³ Eiji Kambe,¹ Yoichi Takeda,⁴ Seiji Masuda,¹ Masashi Omiya,⁵ Daisuke Murata,³ Yoichi Itoh,³ Hiroyasu Ando,⁴ Michitoshi Yoshida,¹ Masahiro Ikoma,⁶ Eiichiro Kokubo,⁴ and Shigeru Ida⁶

оприлюднили результати дослідження цієї планети

(A Planetary Companion to the Hyades Giant ϵ Tauri - Received 2006 October 5; accepted 2007 February // *The Astrophysical Journal*, 661:527-531, 2007 May 20© 2007. The American Astronomical Society. All rights reserved. Printed in U.S.A.).

Підводячи висновки науковці серед іншого зазначають:

«Well-determined ages of open clusters enable us to trace the evolution of planets and life. For example, at age 600 Myr, which corresponds to that of Hyades, oceans and the first primitive life forms appeared on the Earth. Habitable zones around early-type stars are about 10 AU corresponding to an angular separation of 0.2'', at the distance of Hyades, and those around solar-type stars are at 0.02'', ($\sim$ 1 AU). Earth-like planets in these habitable zones can be good targets for future space coronagraphy and interferometry missions. Nearby open clusters with well-determined ages may provide us live candidates for quests for life». //

Богів». Знаючи віддаль від Землі до Гіад (153 світлових роки) та Плеяд (410 світлових роки), вирахуємо віддаль між цими сузір'ями у космічному просторі.

Довжина сторін трикутника:

Сторона А (від Землі до Гіад) = 153 світлових років

Сторона В (від Землі до Плеяд) = 410 світлових років:

Кут: 20 градусів

Точність обчислення: 0.12345678901234567890

Сторона С (від Гіад до Плеяд) = 271,32 світлових років

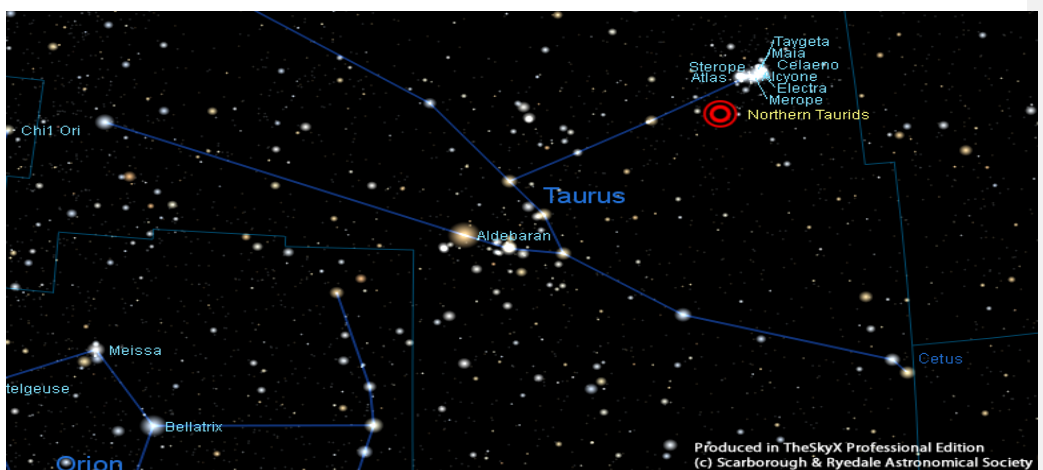
Знаючи що відстань між сузір'ями дорівнює 271,32 св. р., отримуємо, що **Ісм. масштабу карти відповідає 33,915 св.р.**

Планета, яку ми шукаємо має знаходитись у випадку ВП1 від сузір'я **Гіад** (зірки **Клейя, Евдора, Фео, Фесила і Короніда**) у напрямку, поки що нами не визначеному, на відстані **27,126 (180,126-153) - 37,133 (190,133-153)** світлових років. розуміємо, що ця планета має знаходитись між двома сузір'ями Гіад та Плеяд.

Для ВП2 ця відстань становить: **29.86 (410 - 380.14) – 50 (410 – 360)** світлових роки і свідчить що «Планета Богів» має знаходитись між Гіадами та Плеядами, але ближче до сузір'я Плеяд, на відстані 50-29,86 світлових років від Плеяд.

Розуміємо, що ця відстань вкладається приблизно в 1-1,5 см. масштабу запропонованої карти. Залишається питання від якої точки Гіад «відштовхуватись», проводячи подальші пошуки.

На наше переконання, Плеяди (зірки **Тайгета, Електра, Алкіона, Астеропа, Майя, Меропа, Келено**) могли бути лише останнім орієнтиром (маяком) на який мали орієнтуватися наші Творці – наші Боги, рухаючись від Гіад до своєї рідної планети, яка має знаходитись фактично «в околицях Гіад» (для випадку ВП1) або в «околицях Плеяд» (для випадку ВП2).

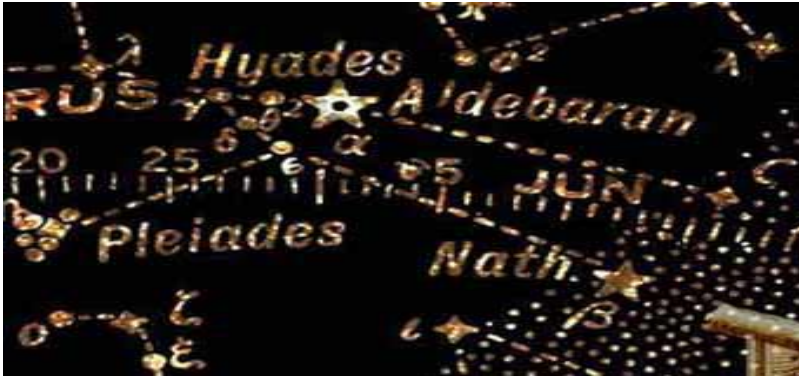

Подивіться на старе зображення карти неба. Куди споглядає науковець у телескоп ?

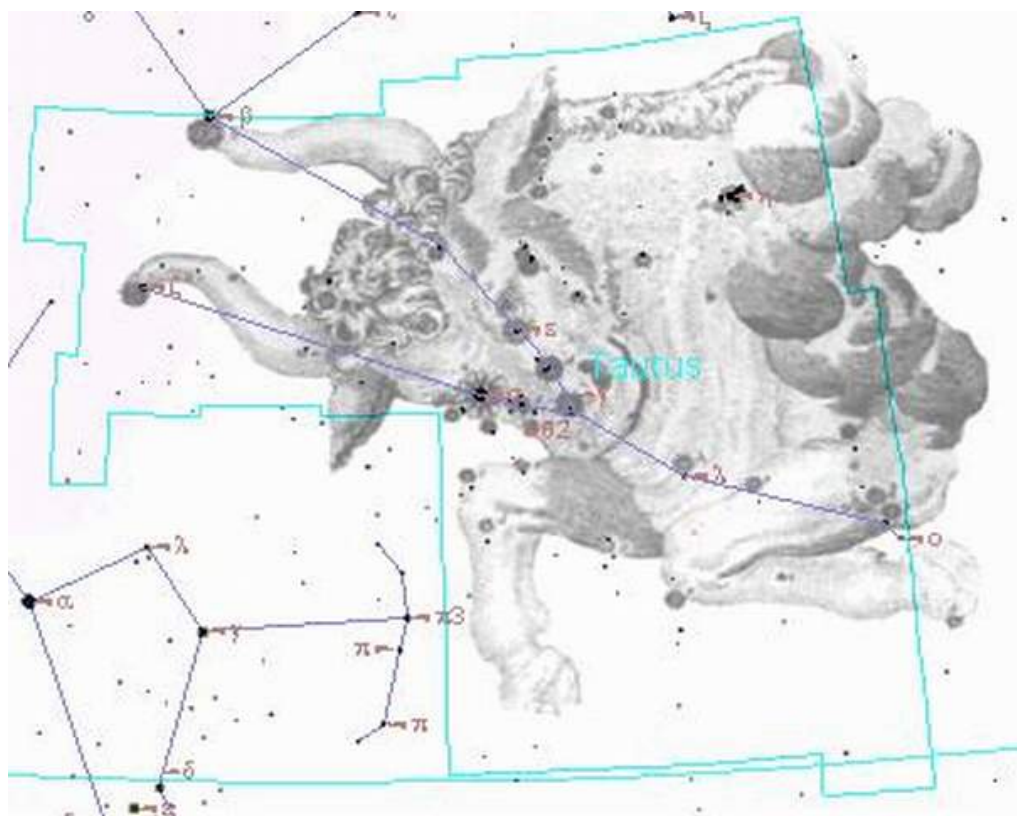
Вірно ! На сузір'я Гіад та Плеяд !!! Зверніть увагу що пунктирною лінією з'єднані сузір'я

Плеяд і сузір'я Гіад та давній прилад спостереження науковця. У перехресті цих ліній бачимо планету. Це планета - **Епсілон Тільця** («Око», «Північне Око»). Вона знаходиться на «рогах» про які ми вже згадували раніше. Пам'ятаймо про «роги»! Ми до них ще повернемося.

Ця планету бачимо і на іншій карті

Стає зрозумілим чому на хресті з кістки ми бачили саме п'ять зірок. Це зірки сузір'я **Гіад** (**Клейя, Евдора, Фео, Фесила і Короніда**)

Частина тридцять третя

ДОКАЗИ ТОГО, ЩО ПІДВАЛИНИ ВСІХ РЕЛІГІЙ ГРУНТУЮТЬСЯ НА ПРАДАВНІХ ЗНАННЯХ ПРО НЕБО (ПРО КОСМОС), ЯКІ ЛЮДСТВУ БУЛИ НАДАНІ НАШИМИ ТВОРЦЯМИ – НАШИМИ БОГАМИ – ПРЕДСТАВНИКАМИ ПОЗАЗЕМНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

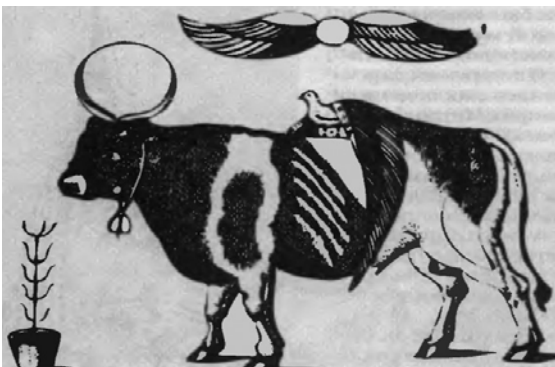
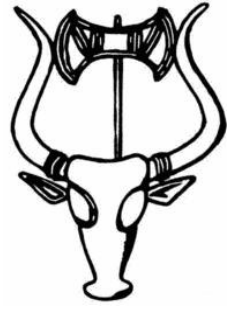
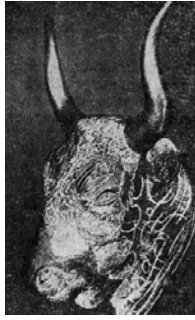
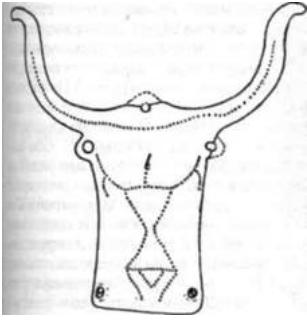
Автор пропонує читачам оглянути давні зображення з різних куточків Землі, які створені представниками різних археологічних культур у різні часи, але схожі один на одного, і повинні мати одну природу творення, єдину сутність, єдине розуміння, єдине тлумачення. «Священні роги» («Роги сузір'я Тільця» вони ж - «Сузір'я Гіад», яке ці «Роги» утворює) знаходимо на пам'ятках Неоліту, Трипільської культури, Менойської, Давнього Шумеру і Аккаду, Давнього Єгипту, Давньої Індії, Хетської держави, Давньої Греції та Риму...

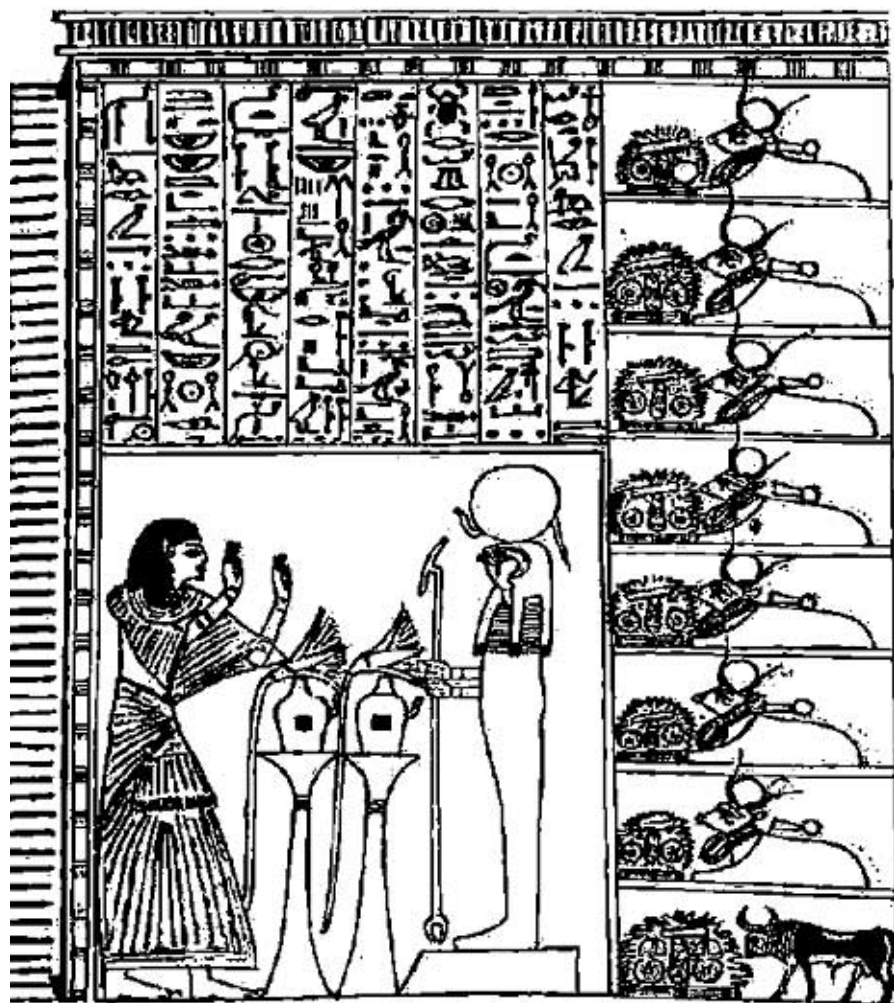
«Волос один з найстародавніших богів Русі, який мав також інше доіндоевропейське наймення Тур. Волос, або Тур, це астральне божество, що символізувалося зодіакальним сузір'ям Тельця. Про давність божеств промовляють самі назви. Вони існували вже в IV тис. до н.е., коли точка весняного рівнодення визначалася в сузір'ї Тельця і це сузір'я було головним божеством Східного Надсередземномор'я та інших давніх цивілізацій. Ім'я Тур означає Небо (Тельця), а ім'я Волос складова назви Волосожар, де Небо означає слово жар. Сузір'я Тельця має на Україні найстародавнішу назву Волосожар, що значить Небо Волоса. Ім'я Волос згадується в текстах угод князя Володимира з візантійцями. Відомі імена бога Волос і Велес. Ім'я Велес зустрічається в «Слові о полку Ігоревім», в чеських пам'ятках XV-XVI ст. Дослідник слов'янської міфології Л. Леже припускав, що походження імені Волос-Велес можна пов'язувати з іменем скандинавського божества Вольсі (Леже Л. Славянская мифология. С. 9799. [88]) Це питання ставив ще й Снегірьов, вважаючи, що Волос утворилося з Vol+ass (сканд.) вол+бог або тур+бог. Астральна міфологія Русі підтверджує припущення Снегірьова. Українська назва сузір'я Волосожар, тобто Небо бога Вола, всебічно пояснює походження божества. Напевне також, що назву можна віднести до епохи доіндоевропейської спільності племен, які жили на території України». (Велике свято Велеса //

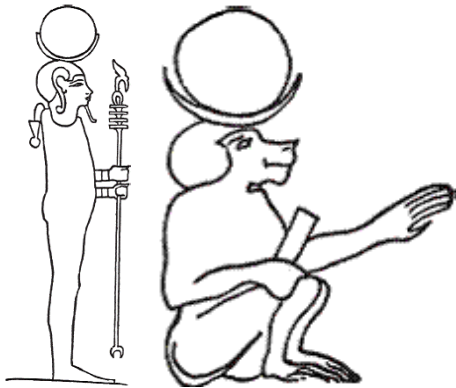
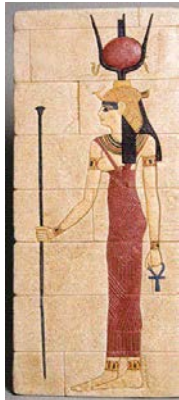
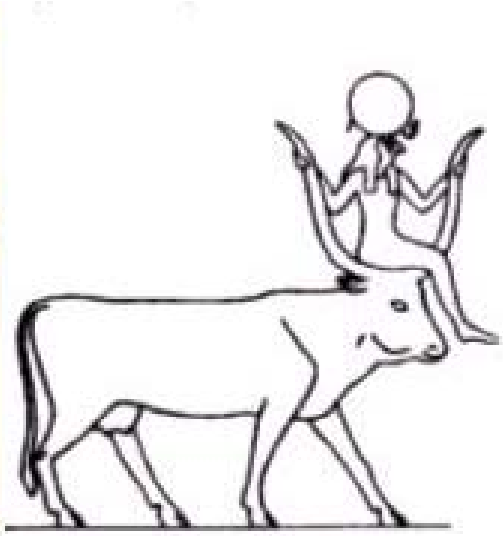
http://blog.i.ua/search?_subm=search&words=%F1%E2%FF%F2%EE&type=labels&userID=515)

Зробимо уточнення та наголос, що сузір'я Тільця – Волоса - Велеса було відоме людству раніше 20 тис. до н.е.

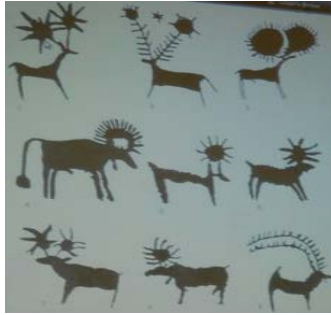

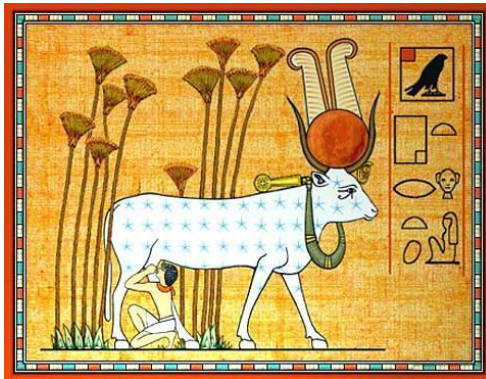

У дослідженні «Тасмниця Святого Христофор» ми зазначали, що носії чоловічої гаплогрупи (Y-ДНК) - R1b – шумери - атланти (пізніші анти) вважали, що кінь (Хорсе) допомагає Гору-Хору (сонцю) рухатись по небосхилу. Народи Півночі вважали що Гора – Хора (сонце) переносить на рогах олень (лось).

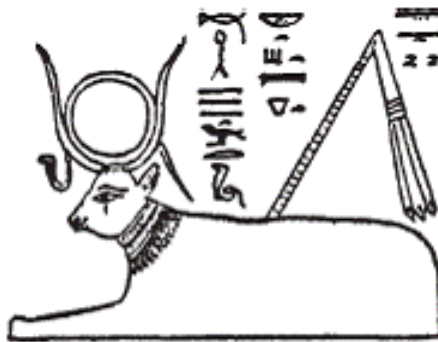

Інші народи, наприклад, носії чоловічої гаплогрупи (Y-ДНК) - R1a – малоазійські хати (пізніші венеди) вважали, що Гора-Хора-Ра (сонце) несе по небосхилу корова або віл (Велес -Телець). У Давньому Єгипті таку небесну корову називали хатською (венедською) мовою - «Мут» «Му» -т(о)), або «Нут» (Ну-т(о)). Останнє, вочевидь від оклику «Но-о». Вважалось, що наша Галактика («Молочний шлях» вона ж «Чумацький шлях») утворилась від того, що корова Му-то (Ну-то) пролила молоко на небосхилі, коли Бог Гор (Хор) пив його. Пізніші українські перекази зазначають що то чумаки розсипали сіль, коли їхали на волах.

Корова Мехет-Урт («Володарка неба та обох країн» (Єгипту)). Вочевидь це місцева назва.

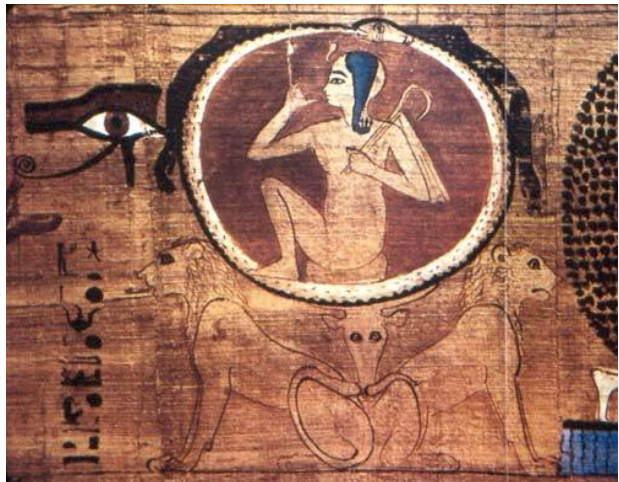
Вважалось, що ввечері, коли сходить «серпанок» (неповний місяць), то корова (віл) на своїх рогах несе по небу Гора (Хора) – Ра (сонце).

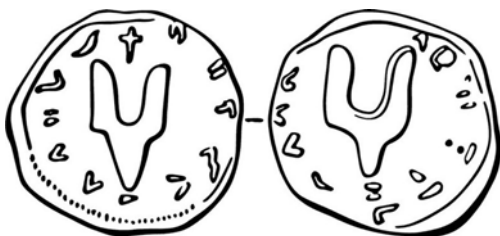
Тому на давніх зображеннях бачимо сонце (Гора-Хора-Ра) між рогами священної тварини – Тільця (Вола –Велеса). Аккадці зображували в рогах свого бога Аддада.

Менойці - шумери (від Ме-нас а не - Мінас) або пращури греків замінили символ сонця у священних рогах на топірець – символ влади їх царя. Пізніші християни замінили сонце на свій символ – хрест. Євреї зображували в середині «місяця» – рогів свій календарний символ – шестикутну зірку.

Отже, «Роги» стали символом конкретного місця на небі , де перебувають наші Боги і звідки вони нас навідують. Тому кожний народ в рогах зображав свій духовний символ, символ своєї Віри, свого Бога. Боротьба проти Тільця (Вола –Велеса) почалася ще у Давньому Єгипті, про це пишеться в Біблії. Розпочали її іудеї – творці нової віри в Осіріса. Нашадки саме цих іудеїв у 8 ст. до н.е. у Вавілоні створили нову віру – Християнство. Прошу уважно подивитись на два зображення з Давнього Єгипту. На першому Тілець несе на своїх рогах Гора (сонце), а на іншому Тільця вже не бачимо. Зате бачимо бога нової віри – Осіріса, який замінив Гора –Хора (сонце).

Шанувальники Осіріса боролися і проти шанувальників Гора –Хора (сонця) і проти шанувальників Велеса –Тільця – Апіса (Вола). Отже, і у Месопотамії, Малій Азії, Давньому Єгипті, Давній Греції, Давньому Римі поклонялися Тільцю – Волу (Велесу-Волосу)- Апісу- Тавру , роги якого на небі уособлювали для людей місце звідки до людства навідується їх Творці-Боги. Єгипетський бик (апіс) зображувався з сонцем в рогах, тому його інколи називали ще й «Се – Ра – (а)піс» (сонячний бик). Назва давня, адже присутній хатський (венедський) вказівний займенник – «се» (це). Подібним чином у стару англійську мову потрапило те саме «се» у слово «хорсе» (це хор [сонце]), з визначенням - «кінь». Нагадаємо, що в сучасній мові народу заза (Туреччина) кінь визначається словом «остхорс» («це схід сонця» - ост + хор + с(е)). Науковці зазначають, що культ Серапіса зародився в IV ст. до н. е., коли почали зливатися єгипетські й грецькі релігійні уявлення. Це не так. Етимологія слова, як і пам'ятки з зображенням Апіса (бика) з сонцем у рогах (зі значно давніших часів) свідчать про давність цього культу на теренах Єгипту. У елінські часи лише замінили зображення бика (Апіса) на людське зображення (Се – Ра – (а)піса), а роги бика зробили «двозубом» на палиці.

Печать Святослава Игоревича. Київ, до 972 г.

Порівняйте знак «двозуб» на печатці Святослава Ігоровича (1) з таким самим у Серапіса та з «двозубом» Володимира Великого (2, 3) Це ті самі «Священні роги Велеса –

Серапіса – «зодіакального Тільця». Підпис під печаткою науковці зробили помилковий «до 972 року». Зверніть увагу, що на одній стороні печатки «Роги Тільця», а на іншій – «Роги Тільця з хрестом». Нагадаємо, що певний час княгиня Ольга правила за Святослава, узурпувавши владу (приблизно на 8 (!!!) років). Поки 23-25 річний Святослав у грудні 961/962 році не відсторонив матір-християнку від управління державою, піднявши повстання. Така печатка мала б бути виготовлена за часів правління Ольги-християнки. Вона засвідчує регенство Ольги. Одна сторона печатки уособлює знак Святослава – дохристиянський двозуб – «Роги Велеса» (Священного Вола), друга сторона – уособлює знак Ольги – «Роги Велеса» з хрестом. Нагадаємо, що Ольга особисто прийняла християнство у Константинополі у 957 році. Спроби прийняття християнства населенням держави у 959-961 р.р. були невдалими. Святослав перейняв престол у 962 році. ([https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D0%BB%D1%8C%D0%B3%D0%B0_\(%D0%BA%D0%BD%D1%8F%D0%B3%D0%B8%D0%BD%D1%8F\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D0%BB%D1%8C%D0%B3%D0%B0_(%D0%BA%D0%BD%D1%8F%D0%B3%D0%B8%D0%BD%D1%8F)))

Таким чином визначаємо час виготовлення печатки у проміжку 957-958 р.р., тобто одразу після повернення з Константинополя. Вочевидь, цього вимагали обставини, так як народні маси та частина правлячої верхівки, спираючись на Закони Держави, вимагали негайної передачі влади вже давно повнолітньому сину – Святославу. Це, на наше переконання, змусило княгиню Ольгу виготовити таку дивну печатку, яка б вказувала на регенство Ольги за часів «малолітства» її сина.

Та повернемося до більш глибинних часів Світової Історії.

Пройшли тисячоліття і історична правда - космічні знання були загублені. Люди перестали розуміти чому їх пращури поклонялися тварині – «Тільцю». Шукали цьому пояснення. На цьому хиткому ґрунті починає пускати коріння християнство, яке синтезувало знання всіх попередніх вірувань, частково знищивши правдиві витoki цих попередніх вірувань. Починаються довгі часи боротьби з Апісом - Тільцем (Волом-Велесом-грецьке Вол-ос) - Тавром. У Біблії згадується як Моєсей спустившись зі священної гори, розбиває скрижалі з священними записами, коли побачив, що іудеї за наказом Аерона створили статую – «Золотого Тільця» та вшановують її. Не забуваймо, що Моєсей був одним із перших шанувальників культу Осіріса (пізнішого – Христа). Він стояв біля витоків християнського культу. Не забуваймо і про те, що вийшли євреї з Єгипту, де раніше поклонялися Велесу – Тільцю – Апісу – Тавру (Волу). Отже, людство вже у середині 2 тисячоліття до нашої ери почало втрачати знання про космос, які були підвалинами Віри людства протягом попередніх тисячоліть, і які були фундаментом побудови будь - яких релігійних вірувань. Науковці помилково вказують що перші зодіакальні карти створені грецькими науковцями. Та Дендерський Зодіак з Давнього Єгипту, який має суто місцеві традиції творення, це заперечує найкращим чином. Не існувало єдиного центру знань звідки людство отримало знання про Космос. Знання про космос, про Бога були схожими у різних куточках Землі, бо ж вони були отримані людством безпосередньо від Богів - Представників Позаземної Цивілізації. Є.П.Блаватська вказує, що Святий Августин вважав сузір'я Тільця «Великим Градом Бога», а єгиптяни «Толкователем Божественного Гласа».

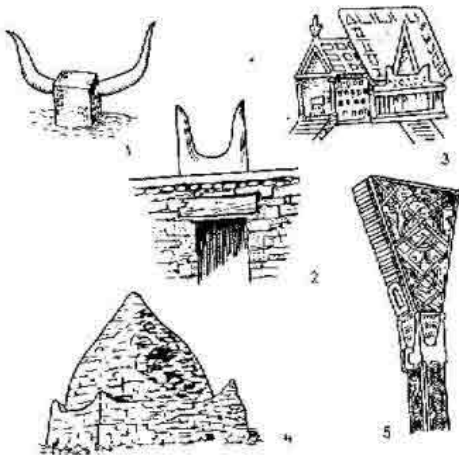
Початок боротьби з Тільцем був ознакою остаточної втрати людством історичної пам'яті про космічні витoki життя на Землі та про місце звідки саме наші Творці нас навідують. Видатний російський філософ Олена Іванівна Реріх якось підмітила:

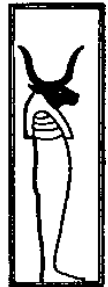
«Если бы люди могли осознать, что История человечества записана в звездных рунах! Великие Облики, вернее, Величайшие, связаны с Созвездиями и Солнцами, и история Их есть история этих Светил» (1951р.).

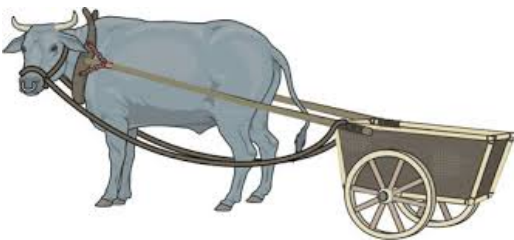
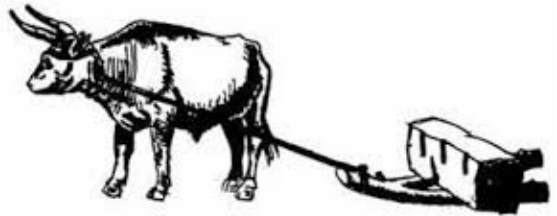
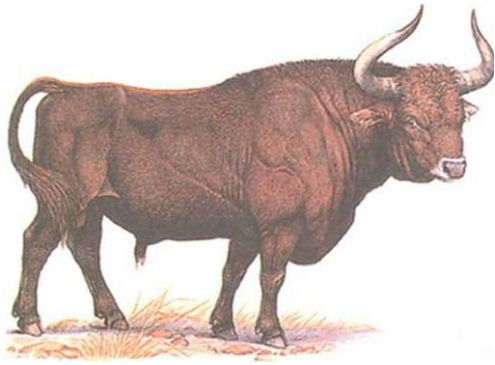
Автор не згоден з таким висновком Олени Іванівни ! Все навпаки.

Історія наших Творців (Богів) записана на небесах. Ця історія розповідалась землянам нашими Творцями, та люди з часом почали цю божествену історію переносити на історію своїх володарів, царів. Вочевидь, ця традиція порівнювати правителів земних народів з Творцями людського роду – Богами і внесла плутанину у голови пізніших поколінь землян. Все перемішалось: і земне, і небесне !

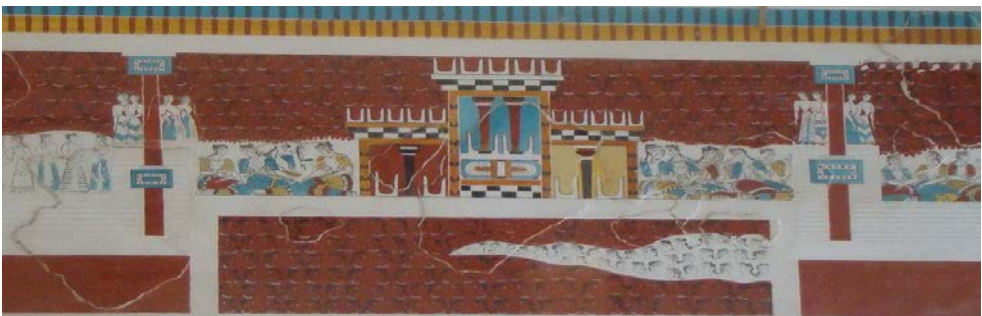
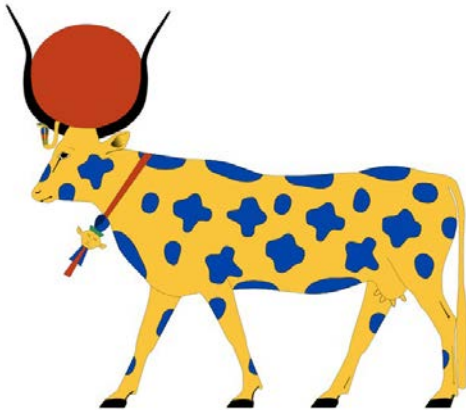

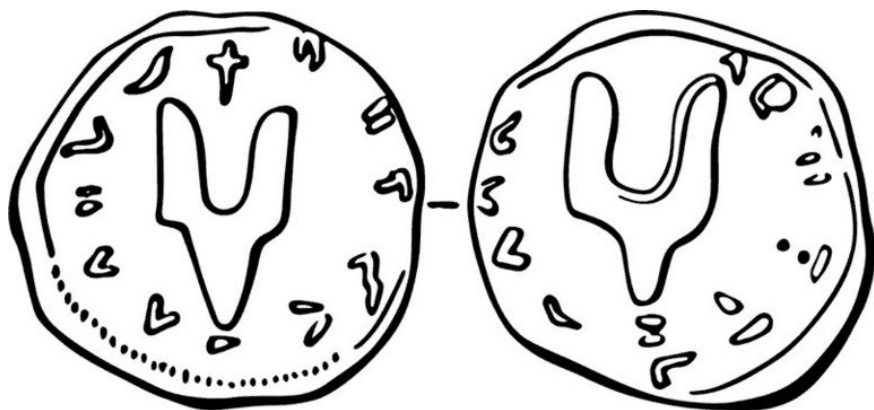

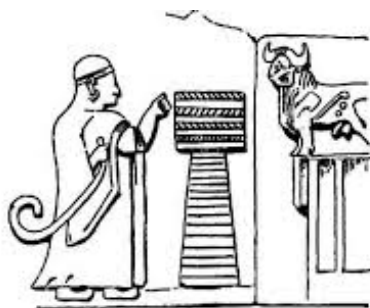
Український герб – «Тризуб», який ви бачите на стінах Кносського палацу (о. Крит), сформувався як знак космогонічний – божий, перетворившись з «Двозуба» («Рогів Тільця – Велеса-Волоса») у «Тризуб» – символ знань про Космос. Зверніть увагу на печатку Святослава Ігоровича на одній стороні бачимо «Роги Тільця», на іншій «Християнський хрест у «Рогах Тільця»».

Печать Святослава Игоревича. Киев, до 972 г.

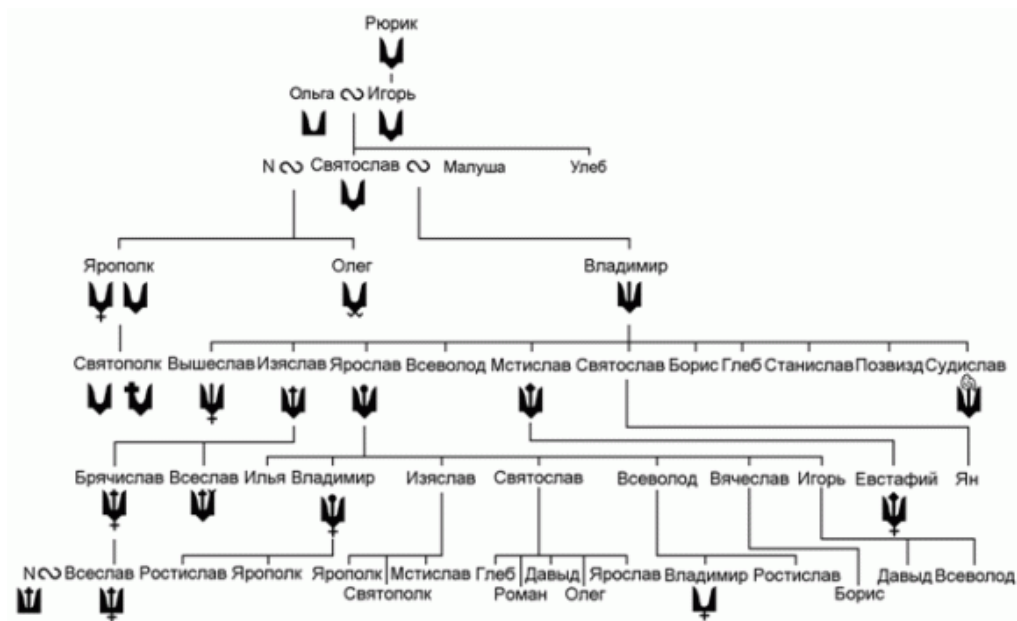
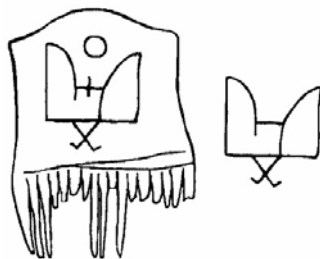

Ритуальная сцена. Оттиск с печати. Крит

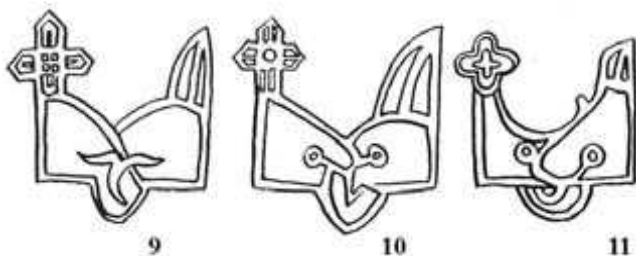

Барельеф из Аладжа-хююка. Царь, поклоняющийся быку (символу бога грома)

Третій центральний елемент «Тризуба» з'являється тоді, коли різні народи пробують розмістити в середині «Двозуба» («Рогів Тільця» - «Рогів сузір'я Гіад») якийсь знак Віри – хрест, сонце, планетарний знак, зірку, птаха, зброю, тощо. Тоді серединний зуб роблять вищим – «центральним» елементом нової композиції – «Тризуба». Як бачимо на перших порах християнства пробували хрест розміщувати на одному з двох рогів Велеса (Тільця).

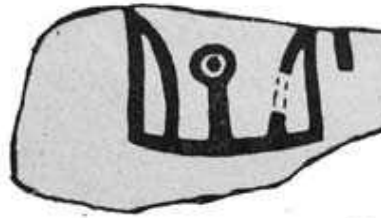
Вважаємо, що «тризуб» у якому поміж «двозубом» з'являється планетарний знак («крапка у колі», «спіраль», коло оберту - «сварга») є дохристиянськими – дуже давніми.

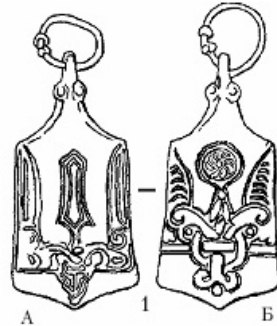
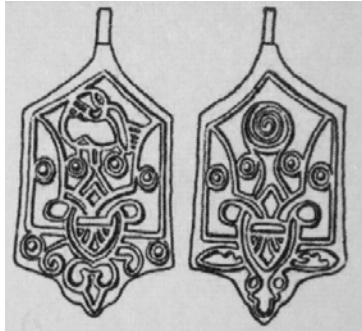
15

16

17

A

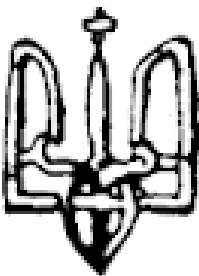
1

B

Врешті хрест стає центральною фігурою Тризуба. Наші пращури, які продовжували боротьбу з християнством замінили центральну фігуру «Хреста» на «Меч» зазначаючи цим, що вони будуть рішуче боротися за Віру своїх пращурів. Таким чином Тризуб отримав остаточний – сучасний вигляд. Можна впевнено сказати, що сучасний український Тризуб – це Знак Духовний, адже містить у собі Знак Велеса (Гільця) - двозуб, та він ще й «Знак Свободи – Волі», адже містить у центрі Меч Боротьби.

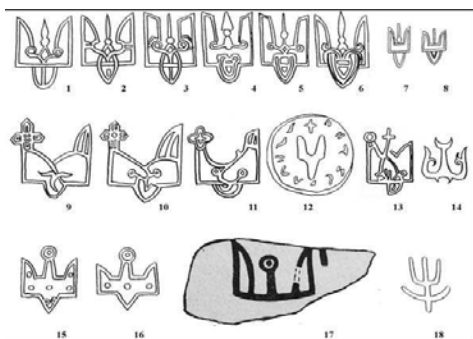
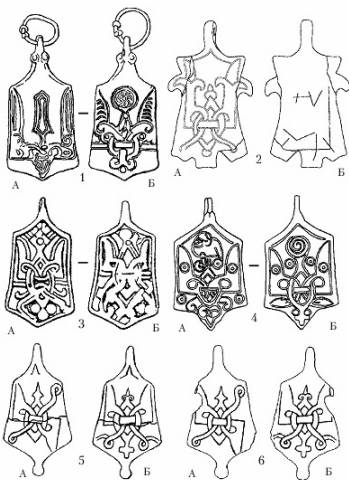
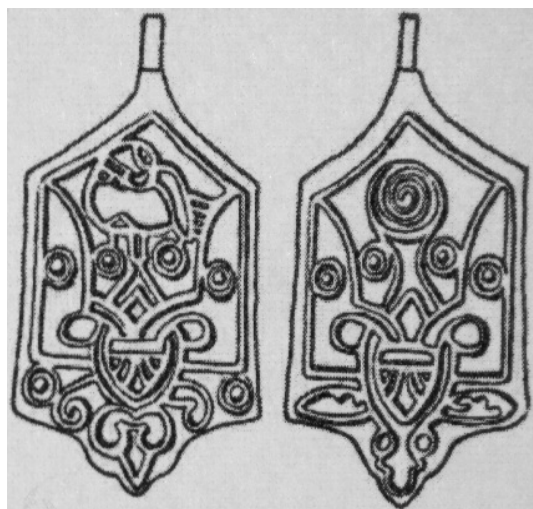
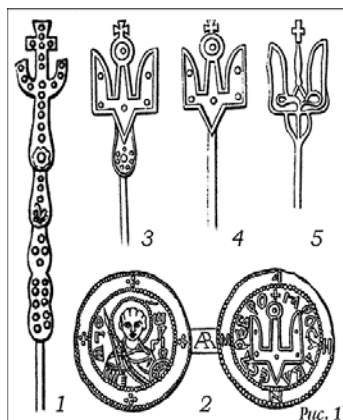
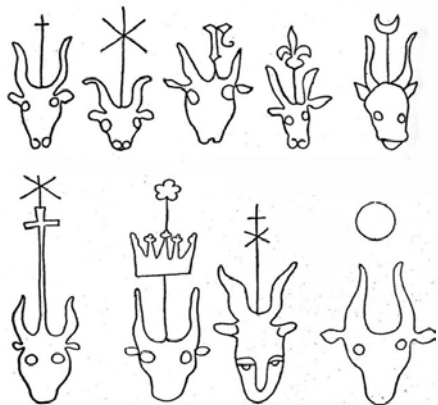

6

zwfabel.ucoz.ru

Таким чином, бачимо що у боротьбі за Віру приймали завжди участь не тільки люди, але й створена ними символіка. Це яскраво було видно у часи боротьби українського народу проти злочинного режиму Януковича та його російських господарів – російських окупантів (2013-2016р.р.).

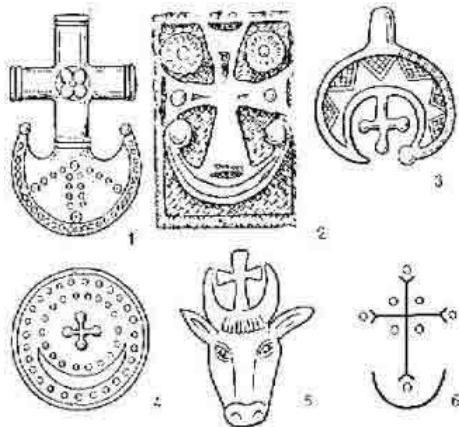
Прошу звернути увагу на старовинні двері давнього храму (ілюстрація знизу)

Це не «Зірка у Місяці» чи «Хрест у Місяці» !

Це «Зірка у рогах Тільця» та «Хрест у рогах Тільця» !!! Відчуваєте різницю?

Мова йде про місце перебування Богів людства, про місце знаходження планети наших Творців, про географічний орієнтир у Космосі, про «Роги» сузір'я Тільця, про сузір'я Гіад !

Кінь - Дуамутеф, Віл – Велес(Вол-ос), Корова – Му-т(о), Ну-т(о) – це символи, а «Тілець» - «Знак Зодіаку» - «Божий Знак на небі» – географічний орієнтир на небесній карті.

Кресты с полумесяцем на средневековых византийских монетах

Автор впевнений у тому, що планету наших Творців, наших Богів – представників іншої Позаземної Цивілізації треба шукати у «Рогах Тільця» !

А «Роги» сузір'я Тільця формуються сузір'ям Гіад. Таким чином, в околицях Гіад, між «Рогами» треба проводити пошуки астрономам.

До чого тут сузір'я Плеяд, про яке так часто згадували давні греки у своїх давніх міфах ? Плеяди часто згадуються поруч з Гіадами. Це факт.

«Головні зірки Плеяд - ті, яким присвоєні власні міфічні імена, - гарячі білі гіганти з температурою поверхні, не меншою 15000 К. Вміщене серед них наше Сонце виглядало б слабенькою зірочкою десятої величини. Але серед десятків зірок, що входять до складу цього зоряного скупчення, є зірки і менш гарячі, ніж, скажімо, Альціона, і такі, які за своїми фізичними характеристиками дуже нагадують Сонце. Перед нами співдружність різноманітних зірок, правда, далеко не всіх типів (наприклад, відсутні червоні гіганти)». Отже, розуміємо що основні зірки сузір'я Гіад і Плеяд є лише космічними маяками - орієнтирами для пошуку планети на якій має вирувати життя. У чому полягає зв'язок двох сузір'їв.

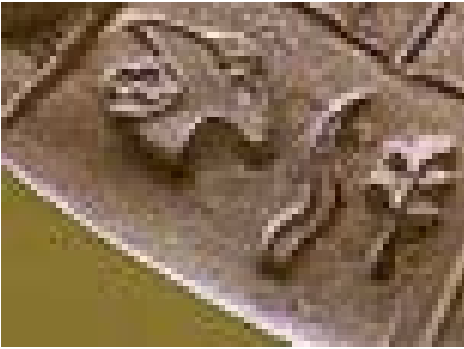
Відповідь знаходимо у тексті давньогрецьких міфів, які розповідають про космічні подорожі наших Творців в околицях Гіад-Плеяд (?). Мова йде про місцеву історію, яку землянам могли розповісти лише прибульці з планети наших Творців (Богів).

Виявляється, що мешканці планети Богів («Зевс») посилали свої космічні кораблі («голубів») до сусідніх планет по «амброзію» («енергетичну сировину» !), яка давала «вічне життя нашим Богам- мешканцям планети». Не всі космічні кораблі («голуби») повертались назад. Частина з них гинула, пролітаючи повз «Планкти». Зевс послав нові космічні «кораблі». Важливим для майбутніх подорожей космічних апаратів землян визначити місце, яке називається «Планкти» (вочевидь, похідними словами є «планета», «планетарій», «планктон» (космічний (!) планктон)). Можливо мова йде про космічну зону, пролітаючи повз яку, окремі космічні кораблі зазнавали ушкоджень від астероїдів, комет, метеороїдів і гинули. «Планкти» мали б розміщуватись між планетою Богів та планетою, з якої привозили «амброзію» (гелій ! , про це далі).

Це має бути одна з найбільших семи сучасних зірок сузір'я Гіад (Амбросія, Євдора, Педіла, Короніда, Поліксо, Фіто, Фіона), яку згадують давні вчені під назвою Амвросія (Амброзія), або група планет сузір'я Гіад. Прошу звернути увагу, що деякі космічні кораблі вдавалось відремонтувати («Зевс оживив голуба»), деякі, які не піддавались ремонту – «Зевс заміняв новими». (<http://www.astromyth.ru/Subjects/Hlady.htm>) Ми ще повернемося до цього давнього тексту, а зараз продемонструємо ці космічні апарати наших Богів (археологічні артефакти) та порівняємо їх зі зображеннями на християнських пам'ятках.

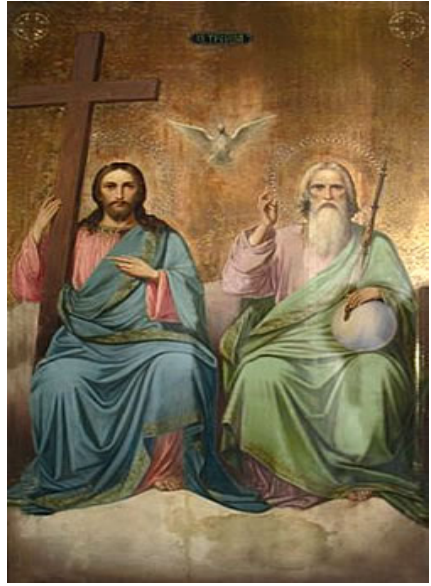

Прошу звернути увагу читачів, що у тексті Фестського диску існують «слова» з поняттям: «*прилетіти*» та «*відлетіти*». Ліворуч (знизу) - «прилетіти на планету Богів». Праворуч - «відлетіти з планети Богів». У трьох випадках голуб-птах (літак) щось тримає під правим крилом. В одному – під лівим. Подаємо зображення голуба і на пізнішій християнських іконах.

Катакомби Петра и Марцеллина

«Существует ещё один миф, в соответствии с которым, после того как Атлант в наказание за участие в битве титанов против богов был обречён держать небесный свод, охотник Орион стал преследовать Плеяд. Плеяды, спасаясь от его преследований, обратились с мольбой о защите к богам. Зевс, чтобы успокоить Атланта и защитить его дочерей, превратил их в голубей, которые обязаны были носить Зевсу амброзию (Додонское сказание[14]). **Когда голуби пролетали мимо сталкивающихся плавающих утесов Планктов, один из голубей погибал, и Зевс оживлял его (вариант — заменял новым).**

Однако Орион не прекратил своих преследований. Тогда Зевс превратил Плеяд в звёзды, и поместил их на небо в виде одноимённого астеризма в созвездии Телец, а Орион в наказание за свою дерзость был превращён в созвездие Орион, обречённое до скончания веков безуспешно преследовать Плеяд по небосклону[15]

([https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BB%D0%B5%D1%8F%D0%B4%D1%8B_\(%D0%BC%D0%B8%D1%84%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D1%8F\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BB%D0%B5%D1%8F%D0%B4%D1%8B_(%D0%BC%D0%B8%D1%84%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D1%8F)))

Віддаль між сузір'ям Гіад (від Землі 153 св.р.) та сузір'ям Плеяд (від Землі 410 св.р.) в космічному просторі становить **271.32** світлових роки. Ця відстань трохи більша за відстань від Землі до планети наших Богів (**180-190** св.р. для випадку **ВП1**), та значно менша (**380.14 - 360** св. р. для випадку **ВП2**) яку ми шукаємо. Можемо лише уявити технічний, науковий, технологічний рівень цієї Розумної Позаземної Цивілізації (!), яка вже більше ніж сто тисяч років освоює Космічні простори Нашої Галактики. Та повернемося до аналізу міфу про Плеяди тільки не грецької версії, а версії аборигенів Австралії.

«Жили колись сім сестер Ему з роду Макар. Жили вони мирно, літали з місця на місце, збирали їжу. У ті далекі часи ему мали великі сильні крила, легко піднімали в повітря їх важкі тіла. Однак спокійне життя красунь-сестер тривала лише до тих пір, поки їх не побачили чоловіка - Ванджіні з тотема Дінго. Вони вирішили домогтися, щоб сестри стали їхніми дружинами. Але жодна з них не захотіла цього. Щоб остаточно позбутися небажаних шанувальників, жінки відлетіли у віддалену місцевість, де спорудили собі житло під вадуном біля підніжжя високої скелі. Сестри Ему вважали, що тепер їм не буде загрожувати небезпека, і вони назавжди позбулися Ванджінов. Але чоловіки з тотема Дінго володіли гострим чуттям і скоро знайшли притулок, в якому переховувалися сестри. Ванджіні розуміли, що сестри не вийдуть зі свого житла добровільно, і що виманити їх звідти їм не вдасться. І тоді вони вирішили підпалити ліс, щоб дим від пожежі вигнав Ему з житла на відкрите місце. І от коли вони будуть вибігати, вогонь обпалить їм крила, і вони не зможуть злетіти. Так і зробили. Незабаром навколо притулку сестер Ему запалав лісова пожежа, яка швидко підбирався до скелі, де причаїлися дівчини. Як тільки жінки вибралися з притулку, вони зараз же виявилися у вогні. Але коли спробували піднятися в повітря, позбулися крил. Однак надії Ванджінов не виправдалися. Коли сестри зрозуміли, що злетіти вони не зможуть, вони спробували переступити через палаючу траву, перестрибнути через палаючий ліс. З великою наполегливістю Ему докладали зусиль, щоб подолати вогонь. Раптом вони відчули, що їх ноги стали подовжуватися, ставати міцнішими і сильними. Великим стрибком вони подолали палаючу смугу і, переслідуючі Ванджінами, помчали до краю землі, думаючи позбутися від ненависних їм шанувальників. Але чоловіки не відставали від них і не давали їм відпочити. Тоді Ему, доведені до відчаю, залишили Землю і піднялися в небо. Там вони перетворилися в групу зірок - сузір'я Семи Сестер. Слідом за сестрами Ему в небо піднялися і чоловіки Ванджіні. Там вони перетворилися на сузір'я Оріона. Подорожуючи по небу, Ванджіні досі не полишають надії наздогнати сім сестер Ему, але ті завжди першими досягають західного горизонту і ховаються від своїх переслідувачів. Якийсь час вони знаходяться в безпеці, але потім Ванджіні виявляють їх і знову починають безуспішну погоню. Так триває щонаочі. А на Землі пташці ему, нащадки сестер, не можуть літати, зате бігають швидше за всіх на своїх довгих ногах».

Е́му (*Dromaius*)

Е́му (*Dromaius*)

Зазначимо для довідки «— рід птахів ряду казуароподібних (Casuariiformes), єдиний представник своєї родини (Dromaiidae). Представлений трьома сучасними видами, що населяють Австралію та кілька невеликих островів біля її узбережжя. Зовні ему дещо нагадує казуара, але не має ні «шолома», ні шкірястих наростів на шиї. Його висота близько 1,5 м, вага 50 кг. Ему здатний бігти зі швидкістю до 50 км/год». Австралійський птах **Ему** дуже схожий до іншого птаха – новозеландського - **Моа**.

Моа

Моа

«Результати аналізу ДНК моа у статті, опублікованій у 2005 р. засвідчили, що моа дуже близький до австралійських ему та казуарів. Результати досліджень, опубліковані у 2010 р. свідчать, що найближчими сучасними родичами моа є тинаму. Висота дрібних видів близько 1 м, найбільшого *Dinornis maximus* Н. – близько 3,1 м (ймовірна вага – 400 кг). Численні матеріали підтверджують, що не менше 10–13 видів жили у нашу еру. Про свідчать залишки птахів (кістки, пір'я, яйця) на місцях стоянок мисливців-маорійців та в їхніх захороненнях, а також часті згадування про цих птахів у легендах та переказах. Ймовірно, вимирання цих своєрідних крупних нелітаючих птахів було головним чином пов'язане з прямим переслідуванням з боку людини. Більшість видів були винищені до середини XIV ст. (люди з'явилися у Новій Зеландії в IX–X ст.). На південному острові у глухих лісах останні моа, ймовірно, зустрічалися навіть у XVIII ст., а можливо і пізніше»

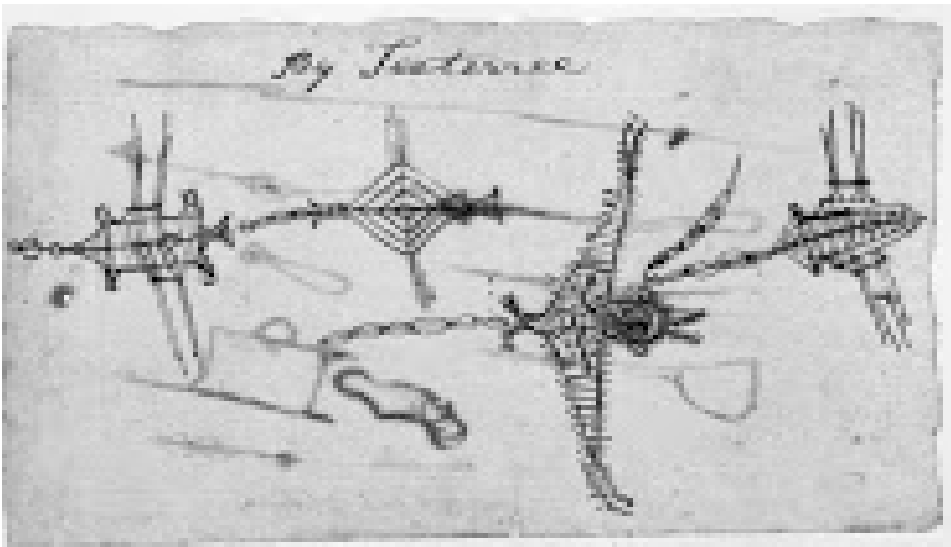
У Новій Зеландії проживає народ маорі, який за місцевими давніми традиціями відзначає Новий Рік – «*Matariki*» у час коли на небі з'являється сузір'я Плеяд (*Matariki*). Це відбувається у кінці травня - на початку червня. Українці здавен називають це сузір'я «Стожари» (сто вогнів) та «Баби-звізди». Існує дві версії походження новозеландської назви. За першою версією слово *matariki* визначає поняття «**очі Бога**» (*mata ariki*) або ж «**невеликі очі**» (*mata riki*).

Прошу подивитись які різні зображення зірок Плеяд на малюнках народу маорі. Жоден з візирунків не повторюється.

Ці зірки дуже схожі на літаючих зміїв, яких запускають у небо на свято Матаракі. Подивіться на малюнок літаючих зміїв, яких маорі запускають під час святкування Матаракі. Цьому малюнку понад двісті років (1800 р.). Ці змії дуже схожі на космічні кораблі.

Сама ж новозеландська назва сузір'я Плеяд, як і назва свята - «Нового Року» – **«Матаракі»** викликала у нас іншу уяву (асоціацію). Зірки Плеяди, на малюнках маорі, дуже схожі на «літаючих зміїв» – на космічні апарати наших Творців. А що, якщо космічні кораблі наших Богів і були причиною, поштовхом до створення

подібних «копій» літаючих апаратів уже місцевими аборигенами. Вшановуючи своїх Богів маорі саме на свято Матаракі запускає «літаючих зміїв». Традиція запуску, як і сама назва «літаючий змій (дракон)» культивувалась вочевидь і в сусідніх народів: у Індії, Полінезії, Японії, Китаї... Можливо в одній місцевості ці копії називали «змійем», «драконом», а в іншій (у Новій Зеландії) – «метеликом» (метелики – метелек(і) – матарак(і)), де при вимові місцевими аборигенами «е» псується на «а», а «л» вимовляється як «р».

Адже, саме метелики летять на світло, особливо у вечірньому небі, подібно космічним кораблям наших Творців, які летять до далеких зірок (планет). Ця сюжетна асоціація подібна тому як бджоли, злітаючи до вулика, несуть нектар чи як голуби, злітаються до Зевса, несучи амброзію (гелій). Метелики, бджоли, голуби є уособленням космічних кораблів наших Творців, наших Богів. Симетричність малюнків на крилах метелика відповідає симетричності візерунків на тату народу маорі.

Зображення з Греції засвідчує подібний сюжет, де жінки в образі метеликів летять до прикутого Прометея, який подарував людству світло, промінь, вогонь. Нагадаємо, що саме Прометей у давньогрецьких міфах пророчив Фетиді (одна з Гад) що вона народить героя Ахілла. А тепер наведемо трохи філологічних прикладів, які підсилять нашу гіпотезу про «Метелика» (Матаракі) – Плеяди. Згадайте українську назву Плеяд – «Баби-звізди» та порівняйте цю назву з визначенням «метелик» у російській мові – «бабочка». Саме симетричні кільця на крилах метелика могли надати назву Плеядам у народу маорі – «Очі Бога».

Читач може з недовірою віднестись до таких філологічних порівнянь. Тому ми зазначимо ще один цікавий доказ. Народ маорі (чоловіки) є носіями гаплогрупи (Y-ДНК) – С (гаплотип С2). Гаплогрупа С, яка прийшла у Східний Сибір у 8 тис. до н.е. і стояла у витоків творення Сумнагінської археологічної культури (8-4 тис. до н.е.), до переселення мешкала у районі Індії (16-13 тис. до н.е.) та Індо-Китаю (12-9 тис. до н.е.), де і утворились в зазначений час гаплотипи С1, С2, С3, С4, С5, які у 9 тис. до н.е. мігрували окремими шляхами. Так, айни – далекі родичі росіян (С1) опинились на Японських островах, Сахаліні, Камчатці. Гаплотип С2 у Новій Зеландії та С4 в Австралії, тощо.

На завершення (читачі хай вкотре вибачать автора за відступ) ми наведемо філологічні дані, які засвідчують, що айни і є далекими родичами сучасних росіян.

Айни - "забуті екологічно" майбутніх могові йовик лувійців та сучасних росіян (слов'ян - слов'ян - слов'ян). Вони забулись у 4 тис. доне Тибто 6000 років вродітля сучасних айнів та сучасних росіян як їх давні пращури "забули" одного Флоти та генетично не зв'язались з родинами сусідніх айнів. Міжсвідченням щодня ми родинами айнів в сучасних росіяни Іван прикладі це підтверджують

(Діється в Інтернеті: [Віктор Барзак "Історія людства протягом 58 тисяч років" та історію: Віктор Барзак фейсбук](#))

Наведемо лише кілька прикладів

Власне подомознання айновського слова через тере - сучасні російські відомості

ноу (овокупляся) - **ноу** («жгание...», фразителі «кто» - «хто», «кост» - «хрест» в сучасній російській українськомовній)

кору (годуд) - **кору**

вю (кроввяність) - «вю за вю» («о за о» !)

арм (прихдять) - **арм** (вхд !)

ар (одн) - **арм**

иван (цвсь) - **Иван** («цвстой» **ребёнок** !?, можливо «Іван» - «п'ятий», **Семён** (**Семён** укр **Семён** - «седмий» !?)

оце (одн) - **оце** («первенец» ?, «первый ребёнок» ?)

кору (богат богатый) - **кору** (богатый богатый)

вно (год дурно ужасно бедно) - **вно** (вина вина вина)

хоя (грек) - «Хоя не веруций» (грешный !)

міре (сдвель) - **міре** (примирять (сдвель сдвель))

акр (жгтью сонгто) - **акр** (жгтью акр)

укре (стьжсь) - **укре** (укрять)

ноче (готнь) - **ноче**

гвечи (справляюся) - **гвечи**

е-цага (твоя готва) - **цага** (готвой убр)

варе (горель) - вариль (готовиль пища на огне ?!)

сета (собака)

сетага (его собака)

кусага (моя собака) - **Сет**, бг в Древнем Египте в образе собаки (!!!)

Сет – бг предков будищ моговийчик лувийцев был противником бога Гора (позже автор подробно об этом напишет на этом моменте). Ещё одно неслучайное совпадение имя древнеегипетского бога Хн-су и название современного японского острова и древне заселённого айнами – Хноо. Современное слово «кусага» могло возникнуть от слов «кусага», «кусага» (моя собака).

яри (стель) - ярило (бг стель), ярий Ярилов (пропавший стель). ВМ Атагов подёт это слово в форме «ари» (стель, разжигать), «ариари» (разжигать стель) («Ктитописной характеристике айского языка // Вспроьязыкования М 1983, № с 81-86). Тут к слову вспомнил взгляды которые може было услышать во время игры «Гретики» (рос), или «Гридуб – Грипень» (укр), когда наши дядёне предки прыгав через костёр на предки Ивана Купала кричали «гари – гарияно чьбыне гогато» (гари – гарияно чьбыне гогато). Так как бг загав и шумров Гр отождествлялся с солнцем то слово «гри ти» в языке предков будищ украинцем означало «светиль», «светиль как солнце» (Гр). Поэтому выражение «гри – гарияно» в дядёной древности означало «свети – свети яно»

рай (умереть)

вврай (погли мёртвый) - рай – место для умерших

щр (земля) - щр, щрокий, щрина (Такі назви островів в яс Гаравищр Кунащр Ушищр Симущр - айского господня де «щр» (земля) - ВБерезяк)

сани (сверху вниз) - сани сани

кон (золото) - «на кону», «ставить на кон» («менять на золото »)

икон (драгоценный) - «икон», «иконста» (очевидно «золотой», «готово-енный»)

тарань (рыба) - тарань (оуляня рыба), название реки «Тарань» в Сибирской области означав буквально «рыбья» река

чек (рыба) - чекь (современное название рыбы «чеконь», пример подобного словообразования дяк-он анг-он...)

рейнша (язык реь) - реь

мина (улыбка смеяться) - «крить миң», «икотья мина на лице»

бам (готовя) - «забиль бам» (заруль готову)

ве – гара (летать отсюда сыпаться сверху) - гарад, гарашид, гарах (от гарашиг – идёт отетка редкий онежк парадет, Гб вееру гарашид вылетает, а ко бгу веу и гарашид пролетает), гарад (тугает ?)

курль (дьяволя) - куриль, куриво

чась (крепость) - час(о)вой = (чась [крепость] + вой [и]) = воин охраняющий крепость, чась (механизм измерения времени размышлявший на стенах крепости [часовня, чась]); «стоять на часах» (охранять крепостные сооружения !!!, а не «отбывать определённое время в карауле»)

хуй (ливеница) - листок – первая страница Адама и Евы

Хноо миццо очин, аге це слово подражэе живальс у Сидні Ёвоті. Сгані м-еом шодже грико йго щроко живее молдэ. Тому автор віршв подати справжнє семіоті коццо слова Щр наш оучаник хно бзнаги про щйде мвва Тбто, назва одгу, ям грикввали ставей орган в чаи гевеліту – мволіту – неліту – «листо», у пізніші сторінні чаи гоната вивчати назву цього органу.

Хоч останній мав власну давню назву у давніх працях в році ян – «уд».

Від нього такі похідні слова в сучасній російській мові, як *удець* *уделеніє* *удча* *удчерить* *удельство*...

«Ветхозаветна» згадує: «І голяті неговні оль мертвимиі скамиі главами і ченими і уди од ті лесу рзні се велятиса на траві» (Бярко «Ветхозаветна Легенди – Мпи - Дми», Київ 1995, дша N25, с97).

З прийняття християнства зброною гридо в мовляччиписали це слово Тоу, в другій російській мовознавчій та мичномгоде його в словнику. «Уд – часть тела как нга рука, палец...» (ВИ Дль «Толковій стварь русского языка», М 2006, с668)

Автор вважає що наведені філологічні приклади є досить переконливим аргументом що сучасні айни та сучасні росіяни мали далеких спільних пращурів.

Але і у мові народу маорі ми знаходимо слово з сучасної російської мови. Нагадаємо, що і айни і маорі (чоловіки) мають спільну гаплогрупу (Y-ДНК) – С. Заховалось це спільне слово у назві кількох зірок Матаракі (Плеяд) і є частиною (основою) цих назв: *Waipuna-rangi*, *Tupuarangi*, *Ururangi*. Ми звернули увагу що є і друга група назв зірок Матаракі (Плеяд) з основою *Wai*: *Wai-ti*, *Wai-ta*, *Waipuna-rangi*. Вважаємо, що основа **Wai** (слово з мови автохтонів-жінок маорі) і основа **Rangi** (слово з мови прибульців – чоловіків-завойовників) тотожні за етимологічним значенням і мають однакове визначення – «**назва**».

Давнє полінезійське слово *Rang(i)* відповідає російському «ранг» (звання, чин, должность, название). Саме від російського слова «название» утворюється слово «звання» (чин, должность). За такою ознакою формувались російські слова «**мужчина**», «**женч(щ)ина**» та українські «**хлопчина**», «**дівчина**», де основа «чин» (чина) означає «значення», «назва», «ймення». Останні можуть вживатись без основи «чин»(чина): *муж*, *хлоп* (чол.рід) та *жен* (**а**) – *жен* (**ка**), *дев* (**а**) – *дев* (**ка**) (*жін* рід).

Отже, і назви трьох зірок сузір'я Матаракі (Плеяди) можуть бути записані у своїй первісній формі без основ «вай» та «рангі»: *Puna*, *Tupua*, *Uru*, *Ti*, *Ta*. До п'яти отриманих назв долучимо шосту – *Tupuanuku*.

З полінезійської міфології впливає що зірка *Ururangi* є «**наймолодшою**» (треба розуміти, що вона є «**найменшою**» не за віком, а за розмірами). Так воно фактично і є за астронамічними мірками. Але в цьому випадку ми пригадали, що таке визначення співпадає з шумерським (тюркським) визначенням слова «урук» (зерно) та «**ур**» (*зернятко*).

І у наш час люди інколи щось маленьке порівнюють з зерном (зернятком). Нам видається цілком ймовірним порівняння маленької зірки з «зернятком».

Привертає і послідовність згадування зірок сузір'я Плеяд – Матаракі (їх перелік) у піснях народу маорі це дозволяє правильно визначити їх на небі:

1-Wai -ти, 2-Wai-та, 3-Waipuna-ранги, 4-Tupuanuku, 5-Tupuarangi, 6- Ururangi e

Перша пісня:

Waiti

Waita

Waipuna - а - ранги

Тупу - а - Нуку

Тупу - а - ранги

До Уру - а - ранги ті potiki

Про TE Whanau Матарікі

Tirama, Tirama, Матарікі

Me oni tamariki

Тупу-а-Нуку
Тупу-а-ранги

Вай-ти

Вай-та

Wairuna-ранги-е

До TE potiki, до Ururangi

Друга пісня:

Нга Тамарікі про Матарікі

Wai -ти,

Wai-та,

Wairuna-ранги

Тупуануку,

Тупуаранги,

Ururangi e

Койне нга tamariki про Матарікі

Нга whetu e piataata я ті ранги е

Нга whetu e piataata я ті ранги е

Wai -ти,

Wai-та,

Wairuna-ранги

Тупуануку,

Тупуаранги,

Ururangi e

Плеяди – Матаракі

Привертає увагу і орнамент на жіночому вбранні маорі – восьмикутна зірка – зірка Гора (Хора). Про що це свідчить? Що була якась пізня міграція у Нову Зеландію з «Великої Землі» (Південно-Східної Азії) після 4 тис. до н.е. Адже, носіями цього календарного символу були представники Сумнагінської археологічної культури – в першу чергу носії гаплогруп (Y- ДНК): R, R1, R1b, R1a, можливо навіть С, які проживали в їх оточенні у Східному Сибіру.

Повертаємось до головної теми нашого дослідження «Пошук планети Богів» та продовжимо розмірковувати...

Проживаючи на одній з планет, мешканці – наші Творці (наші Боги) добували сировину, яка була їм конче потрібна для життя. Для цього вони навіть вимушені були літати на сусідні планети. Ці подорожі були небезпечними. Не всі космічні кораблі повертались на рідну планету. Та настав час, коли мешканці цієї планети мали покинути її через небезпеку, яка почала загрожувати їх життю. Переселившись в інше місце, вони з часом зрозуміли, що і тут вони не можуть себе почувати безпечно... Як бачимо сюжет той самий. Змінені лише імена героїв міфу. Як таке може бути, що легенди подібні за змістом та перебігом подій? Де Греція, а де Австралія! Між ними відстань у тисячі кілометрів суші та океанів. Ці країни знаходяться у різних півкулях Землі.

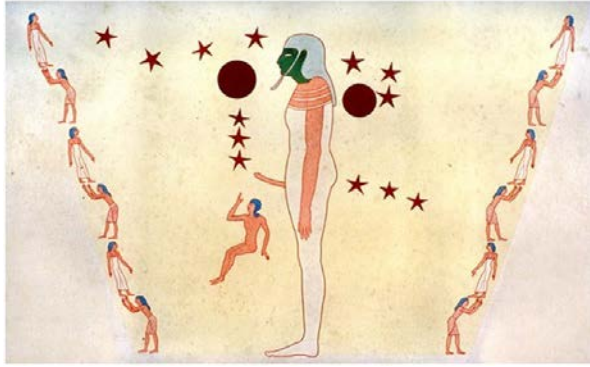
Сюжет австралійського переказу про переслідування сестер Ему (Плеяд) чоловіком Ванджіном з роду Дінго, та спроба Ванджіна підпалити житло сестер Ему, знаходить паралелі з грецькими переказами про Алкмену, яку переслідує Лікург. **За Асклепіадом, той самий Лікург змусив сестер Гіад втечі, і вони знайшли притулок у Фетіди, окрім Амвросії.** З тих пір поява скупчення Гіад знаменує початок сезону дощів у Греції. Нижче подаємо до уваги давньогрецькі зображення на посуді на яких сестри Гіади пробують надати допомогу Алкмені (смертній жінці, яку полюбив Зевс) і загасити «пожежу» та «смолоскипи» (метеоритні вогні) переслідувача – Амфітріона. Тут звертаємо увагу, що Амфітріон став чоловіком Алкмени після того як вона оселилась на «острові блаженних», на «острові Гасперид» (на небі), коли Зевс поселив її на небо. Це свідчить, що Алкмену, поруч з Гіадами, Плеядами, Фетідою треба розглядати як одну з планет. Наприклад, Фетіда, яка надала притулок і врятувала Гіад (окрім Амбросії, яка загинула) є планетою, де наші Творці знайшли притулок під час небезпеки. Часто образи Гіад, Плеяд поєднують з nereїдами та океанідами – німфами моря чи океану. Серед океанід зустрічаємо знайомі назви: Електра, Алкіноя (Алкіона?) – годувальниця Зевса, Меропа, Плейона – дружина Атланта (Атласа), Каліпсо, Євдора, Батьком nereїд (океанід) був бог моря Нерей, якого за міфами змістив Посейдон. Насправді греки просто розділили поняття «космічного океану» (Нерей) та «водного океану» (Посейдон). Подивіться уважно на зображення Нерея, який розсипає по небу зорі, що засвідчує що Нерей був богом космічного простору – космічного «океану».

Греки називали небо визначенням «океан» (оке + ан) тобто «те, що око споглядає на небі», де шумерська основа «ан» (небо). Це слово у грецькій мові є запозиченням. Отже, «океан» не є безмежним водним простором, а є безмежним космічним простором. Давні греки зображували нереїд – океанід як прекрасних богинь моря (океану). Насправді це планети безмежного космічного океану.

Давньогрецькі міфи про Гіади, Плеяди, Алкмену, про переслідування Гіад (а пізніше і Плеяд !) Оріоном (Лікургом -Амфітріоном) зберегли для людства більш давні перекази наших Творців – Богів про їх власну боротьбу за виживання у просторі Космосу. Це перекази про трагічні часи боротьби наших Творців за Життя. На наше переконання, міфічна смертна жінка, яку покохав Зевс – Алкмена має визначати «Планету Життя» у сузір'ї Гіад, а інша планета – Фетіда, яка надала прихисток міфічним Гіадам є «Планетою Життя» іншого, сусіднього сузір'я – Плеяд. Вочевидь саме ці дві «Планети Життя» – Алкмену та Фетиду ми бачимо на єгипетському зодіакальному малюнку.

Образ міфічного Лікурґа-Амфітріона, який переслідує Гіад, відповідає образу пізнішого зодіакального Оріона, який так само переслідує Гіад та Плеяд.

Гіади (Ἰάδες - дощ) - у давньогрецькій міфології німфи дощу, дочки титана Атланта і океаніди Плейони (або Ефри). Сестри Гіас, Плеяд і Каліпсо.

За філологом Олександром, вони - дочки Гіас і Беотії, або дочки річкового бога Лама. Різні джерела вказують різну кількість Гіад, від двох до дванадцяти.

У їх переліку в поемі «Астрономія» Псевдо-Гесіода названі імена: Фесіла, Клея, Короніда, Фео і Евора. Гіади - 5 дочок, померли, оплакуючи брата. На прохання Діоніса Медея омолодила їх, потім вони стали зірками.

Миртил з Мефімни ототожнював їх з п'ятьма дочками Кадма. Гіади - німфи з Ніси, які виховували Діоніса.

За Фереکیدом і Гіппієм елейським, їх сім. Згідно Ферекіда, вони супроводжували Діоніса до Фів, їх звали Амвросія, Евдора, Педіла, Короніда, Поліксена, Фіто, Фіона, їх же називали додонського німфами.

За Асклепиадов, Лікурґ змусив їх (Гіад) до втечі, і вони знайшли притулок у Фетіди, крім Амвросії.

Гіади так сильно оплакували смерть свого брата, Гіаса, загиблого на полюванні від кігтів лева або від укусу змії, що Зевс узяв їх на небо і перетворив на зірки у вигляді однойменного астеризму, або розсіяного зоряного скупчення в сузір'ї Телець. З тих пір поява скупчення Гіад знаменує початок сезону дощів у Греції.

За кіпрської версії, Гіас перетворений в кентавра з бичачими рогами і очима, кінськими ногами і гривою (див. Кіпр у давньогрецькій міфології).

По одному з міфів, саме смертю Гіад і Гіаса був викликаний суїцид Плеяд і їх подальше перетворення в сусідній астеризм Плеяди. Сузір'я Гіад згадують Гесіод і Гомер.

«Там представив він землю, представив і небо, і море, Сонце, в дорозі неістомное, повний срібний місяць, Всі прекрасні зірки, якими вінчається небо: Видні в їх сонмі Плеяди, Гіади і міць Оріона »

Список Гіад:

Амбросія. Гіада, годувальниця Діоніса, вознеслась на небо. Вакханка, перетворилася в рослину і сплутала Лікурга. Лікурга звільнила Гера, Амеросія піднеслася на Олімп.

Арсіноя. Гіада, годувальниця Діоніса.

Бром. Додонська німфа, Гіада, годувальниця Діоніса (згадана у двох списках Гіад). Вакханка, терзала Лікурга.

Діона. Дочка Атланта, одна з Гіад. Мати Ніоби і Пелопи від Тантала.

Евдора. Гіада, вознеслась на небо.

Кіссеїда. Додонська німфа, Гіада, годувальниця Діоніса (згадана у двох списках Гіад). Одна з вакханок, що терзали Лікурга.

Клея. Гіада.

Короніда. Гіада. Згадана і в іншому списку Гіад, вознеслась на небо.

Ніса. Додонська німфа, Гіада, годувальниця Діоніса. Є міф про її загибелі від Діоніса. Вакханка, її рану лікує Діоніс.

Педіла. Одна з Гіад, згідно Ферекіда.

Полігмнія. Додонська німфа, Гіада, годувальниця Діоніса.

Поліксена. Гіада, вознеслась на небо. Одна з вакханок, терзала Лікурга.

Фео (Фео). Гіада.

Фесіла (Файсіла). Гіада, вознеслась на небо.

Фіона. Годувальниця Діоніса. Одна з Гіад. Додонська німфа.

Фіто. За Ферекідом, одна з Гіад.

Ерато. Додонська німфа, Гіада, годувальниця Діоніса.

Еріфія. Додонська німфа, Гіада, годувальниця Діоніса.

В астрономії на честь Арсіної названий астероїд (404) Арсіноя, відкритий у 1895 році. На честь Амброзії названий астероїд (193) Амброзія, відкритий у 1879 році. На честь Короніди названий астероїд (158) Короніда, відкритий у 1876 році російським астрономом Віктором Карловичем Кнорре. На честь Поліксени названий астероїд (308) Поліксена, відкритий у 1891 році. На честь Фео названий астероїд (322) Фео, відкритий у 1891 році. На честь Евдора (Евдори названий астероїд (217) Евдора, відкритий у 1880 році.

Також: Лам. Батько німф Гіад. Фери рогаті. Нащадки Гіад, Гера наділила їх таким обличчям.

Примітки Категорія: Німфи

Категорія: Катастерізми

(<http://wikitwiki.in.ua/index.php?newsid=171882>)

Виділивши червоним кольором текст, який засвідчує надання відкритим у 19 столітті астероїдам давніх міфологічних імен, автор хотів підкреслити, що цими іменами давні греки колись – значно раніше - вже називали зірки у сузір'ї Гіад.

У нас склалось стала думка, що сюжетом цих легенд (міфів) були розповіді наших Творців про їх космічні пригоди. При цьому вони для кращого сприйняття інформації землянами використовували порівняльні образи та термінологію землян: їх космічний корабель стає голубом, бджолою, метеликом, птахом -ему, конем, або звичайним морським судном. Останнє порівняння використовується Гомером (Одіссея, пісня 9-12).

«Никогда ни один мореход не прошел через Планкты. Даже голуби Зевса, которые точно белые пчелы, носят на светлый Олимп амброзию - сладкую пищу бессмертных богов, - и те погибают под сводами Планктов, сбитые в воду смерчем» (<http://skazanie.info/plankty>)

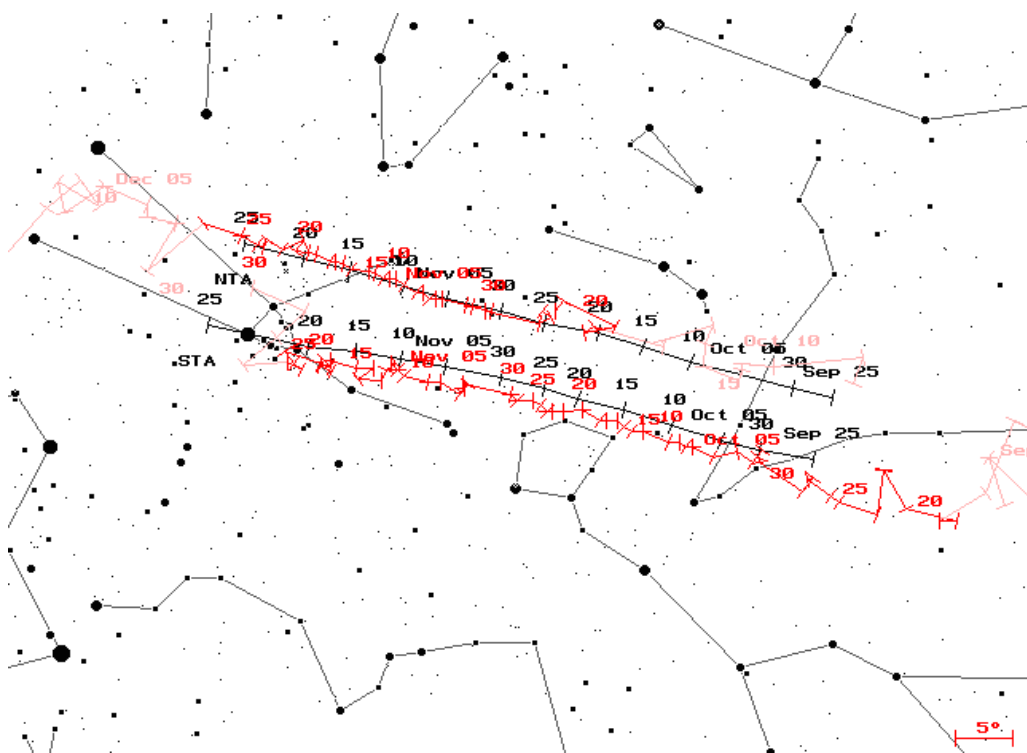
Гомер розповідаючи про небезпечну подорож звичайних грецьких героїв, які вирушили у морську подорож за золотим руном, наводить паралелі з зовсім іншою подорожі – космічної. У розповіді Гомера життя Богів переплелось з життям простих смертних.. Гомер порівнює своїх героїв з Богами, робить їх рівними Богам. Тому давні грецькі і римські міфологічні сюжети сьогодні сприймаються людством, як фантазійні, вигадані, нереальні, хоча вони містять у собі реальні факти з історії наших Творців – астронавтів - «аргонавтів» Гомера (8 ст. до н. е.) та Аполлонія Родоського (близько 295 — † близько 215 до н. е.). Ми впевнені, що основні знання про зорі, їх окремі скупчення, оформлення певних зірок у сузір'я, назви тих зірок та сузір'їв, все це було надано людству нашими Творцями. Ці знання зберігались у народних переказах (міфах), записувались у стародруки, переписувались не один раз з книги у книгу. З виникненням Астрономії, як науки, з створенням інструментів для спостереження за зірками, науковцям лишалось лише систематизувати ті давні знання. Знаючи, що у сузір'ї Тільця, «Роги Тільця» утворені сузір'ям Гіад, та знаючи стародавні назви 5-7 зірок, вчені шазивали ці зірки за давньою традицією.. Безперечно виникали спірні питання, які врешті-решт були усунені

астрономами під час тих суперечок. Тобто, назви зірок, окремих найбільших сузір'їв існували задовго до створення повної карти неба. Тобто, такі назви, як Гіади, Плеяди, Планкти, Тілець, Оріон... існували задовго до виникнення Астрономії як науки про зірки та космос.

«Планкти», де за давньогрецькими переказами гинули космічні кораблі («голуби») є нічим іншим, як сучасною зоною діяльності метеороїдних потоків - Північних Таурідів (19.IX-1.XII) та Південних Таурідів (15.IX-26.XI) поблизу «Рогу Тільця» - сузір'я Гіад. Як бачимо у певний період з 15.IX по 1.XII ці метеороїдні потоки перекривають «Роги Тільця».

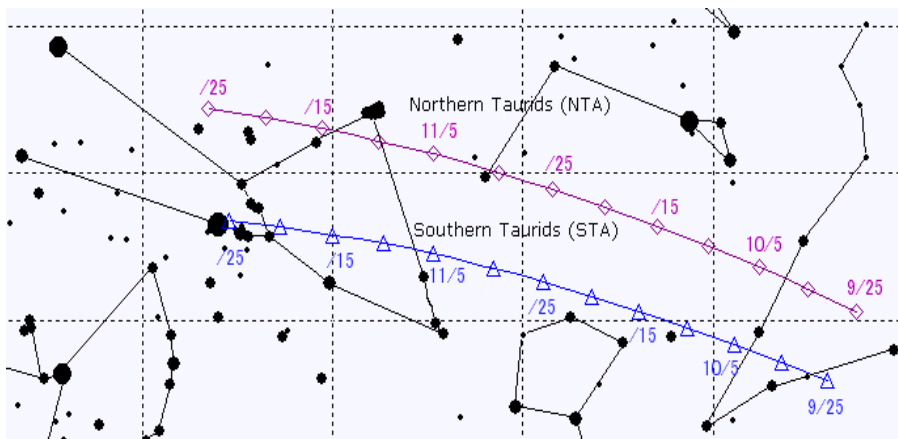
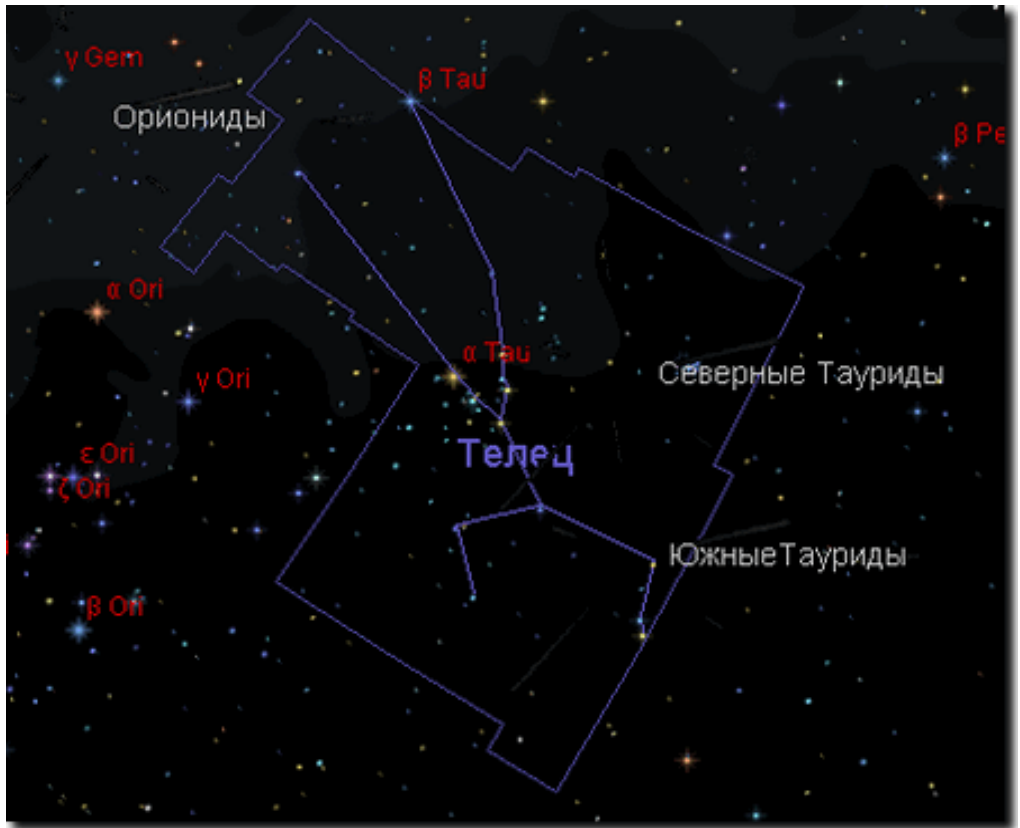
Цей метеороїдний рій утворений кометою Енкі. Прошу звернути увагу, що назва комети відповідає імені шумерського бога. Саме на шумерських зображеннях людство знаходить перші зображення сузір'їв Гіад та Плеяд. Та виявляється, що ми можемо здобути більше інформації з наведеного тексту. Про яке переслідування Оріоном Плеяд (а пізніше переслідування їх, як - «голубів» (космічні кораблі)) йде мова у давньогрецьких текстах ? Зверніть увагу, що зі сторони сузір'я Оріона теж існує космічна небезпека у вигляді метеоритних потоків – Оріонідів».

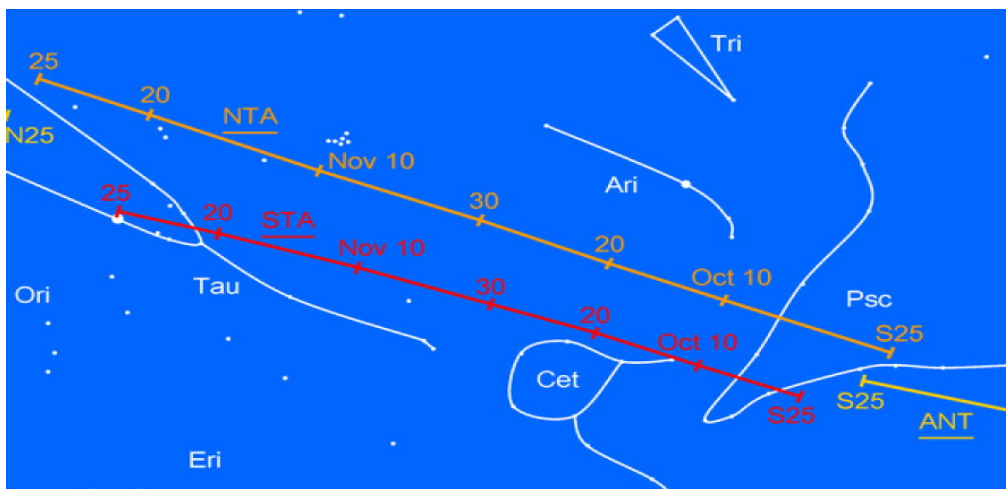
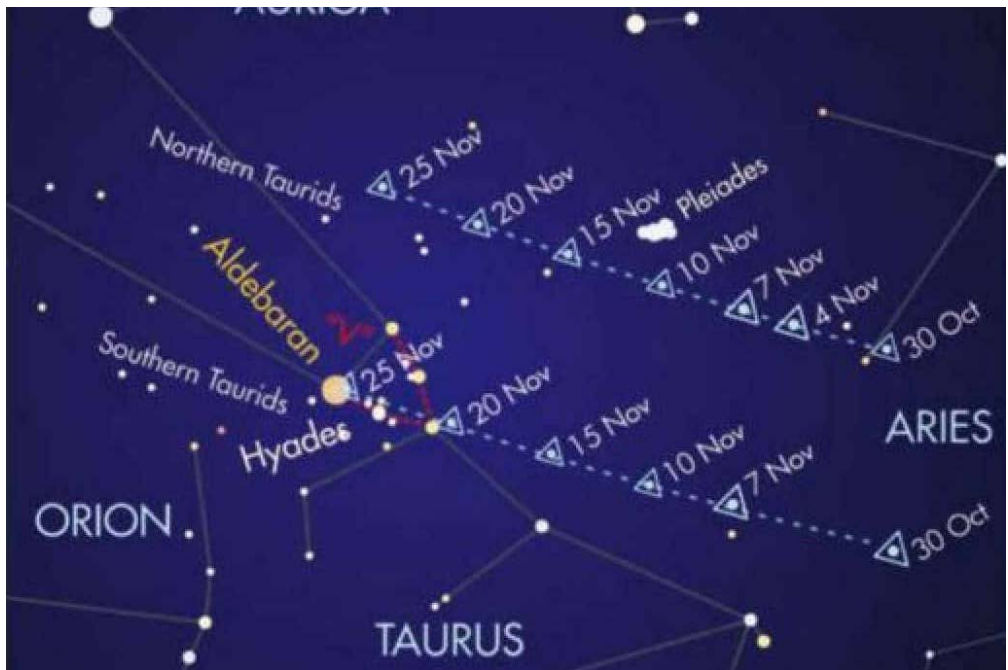
Читаємо: «Оріоніди (ori) — метеорний потік, який традиційно спостерігають в жовтні. В період активності з 2 жовтня по 29 жовтня, з максимумом 20 — 22 жовтня, можна побачити в середньому 20 — 25 метеорів за годину, радіант розташований між сузір'ями Оріона та Близнюків. На початку жовтня радіант знаходиться між зірками лямбда-Оріона та дзета-Тельця та рухається в сторону Близнюків. Зорепад породжений кометою Галейя (1P/Halley). Ця комета дає ще одну активність -- ета-Аквариди».

Тобто, як бачимо, давньогрецький міф має чітке наукове космічне пояснення навіть через три тисячі років.

Назва потоку	Період активності	Дата максимуму	праве піднесення	схилення	Кількість метеорів за годину	Швидкість км/с
Південні Тауриди	15.IX-26.XI	3.XI	3 ^h 28 ^m	+14°	5-10	29
Північні Тауриди	19.IX-1.XII	13.XI	3h 36m	+21°	30	30

Прочитусмо матеріал з Вікіпедії про Планкти:

Планкты — в [древнегреческой мифологии](#) плавучие скалы, бывшие серьёзной помехой кораблям. Через Планкты ежедневно должны были пролетать семь голубей, в которые были обращены [Плеяды](#), чтобы доставлять [амброзию Зевсу](#). Шестеро успевали пролететь, а седьмой погибал, и Зевс заменял его новым (вариант — [оживлял](#)). [Аргонавтов](#) между Планктов провела [Фетида](#), а [Одиссей](#) обошел их, выбрав путь между [Сциллой](#) и [Харибдой](#).

*«Имя бродящих дано им богами; близ них никакая
Птица не смеет промчатся, ни даже амброзию Зевсу
Легким полетом носящие робкие голуби; каждый*

*Раз пропадает из них там один, об утес убиваясь;
 Каждый раз и Зевс заменяет убитого новым.
 Все корабли, к тем скалам подходившие, гибли с пловцами;
 Доски одни оставались от них и бездушные трупы,
 Шумной волною и пламенным вихрем носимые в море.
 Только один, все моря обежавший, корабль невредимо
 Их миновал — посетитель Эта, прославленный Арго;
 Но и его на утесы бы кинуло море, когда б он
 Там не прошел, провожаемый Герой, любившей Ясона».*

— Гомер. «Одиссея», перевод Жуковского, песнь XII, стих 60-70. П гр., 1902

<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BB%D0%B0%D0%BD%D0%BA%D1%82%D1%8B>

Планкти ще мали іншу назву, яку їм надавали давні греки – Сімплегади ([грец. Symplegades](#)).

Ви нічого не помітили ? Часто давні нараховували саме сім великих зірок у сузір'ї Плеяд. Автор впевнений, що назва «Сімплегади» безпосередньо пов'язана з скупченням зірок – Плеяд. Назва дуже схожа на назву сузір'я – Плеяди (Сім – Плегади).

Сім ? Ця назва в грецькій мові є запозиченням з мови малоазійських хатів, нащадки яких (ряд східноєвропейських народів – чехи, поляки, українці...) до сьогодні вживають цей числівник. Першою назву греки зіпсували, долучивши своє власне грецьке закінчення «**άδα**» (група, множина), яке вказує на множину. Порівняйте, грецьке **αγγελ** (корова), **αγγελάδα** (корови). Звідси: **плеяди** (?), **гади** (землі), **педіада** (рівнини).

Числівник «сім» у грецькій мові має зовсім інше фонетичне оформлення – «eptá».

Отже, «група з семи...», але чого?

Зірок ? Ні, бо ж «зірка» з грецької мови - **astéri**. Планет ? Знову, ні ! З грецької мови «планета» - **planítis**. Сім сестер? Ні, бо грецькою мовою це буде - **επτά αδελφές** (**eptá adelfés**).

Можливо, «сім вогнів» ? Ні, бо грецькою мовою це буде - **επτά φώτα** (**eptá fóta**)

На думку автора складне слово «плеяди» утворене з основи «плай»(гірська дорога (стежина), космічна дорога) та «ади» (група, множина). Отже, «група доріг», але яких ? Космічних !

Сучасне визначення «**аеродром**» складається з двох основ «**аеро**» (повітря) та «**дром**» (дорога) і означає «**повітряна дорога**», «**дорога в небо**».

Наголосимо, що слово «плай» з визначенням «гірська дорога», «**дорога на плато**» (на гірській рівнині) присутнє у мовах румунській, болгарській, українців Закарпаття та з визначенням «пляж» (**рівнинне місце**) у мовах іспанській, португальській...

Таким чином, слово «Плеяди» може означати групу космічних гаваней (аеропортів – аеродромів), врешті-решт - космічних доріг (злітних смуг-доріг).

Чи не про це свідчить зображення Плеяд з перстня знайденого у Володимирівській області Росії (8-9 ст. н.е.) та на знахідці з Черкаської області України (8-10 ст. н.е.)

А як бути з «блукуючими скалами», «стискаючими скалами», «плавучими скалами»? Про що може йти мова у давньогрецьких текстах?

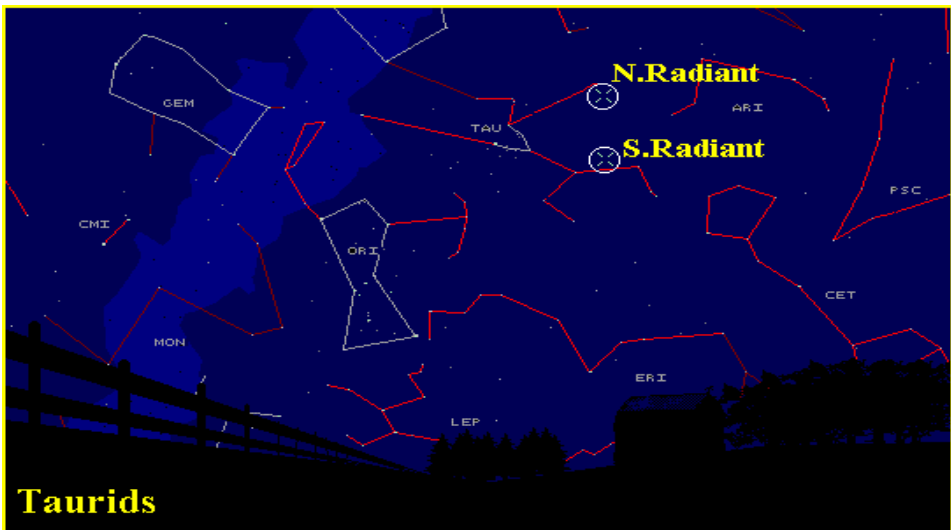
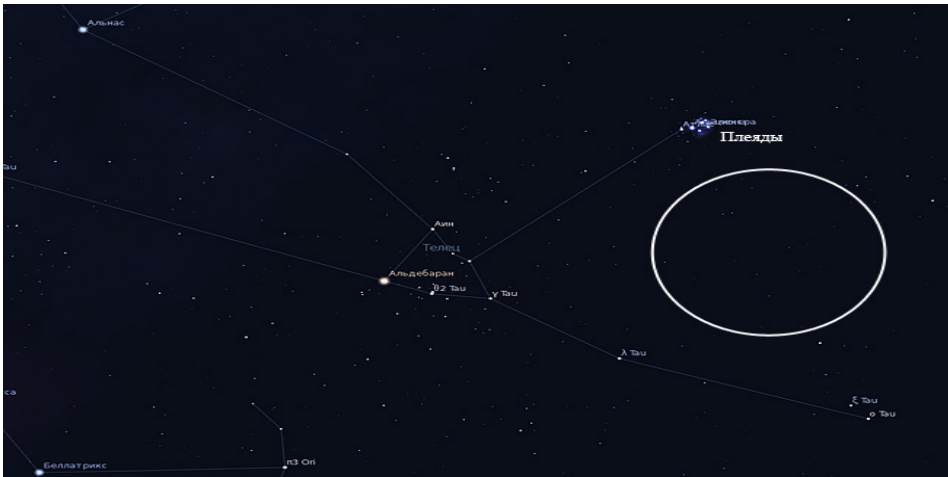
планкты, симплегады

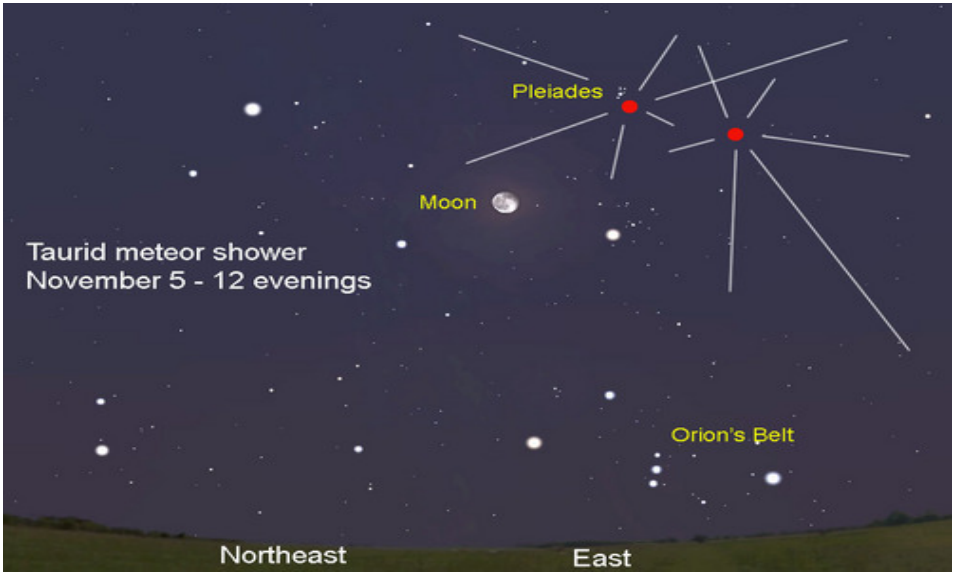
«Планкты и симплегады («блуждающие и сдвигающиеся»), в греческой- мифологии плавучие скалы, о которые разбивались корабли. Планкты находились на западе (Apoll. Rhod. IV 860-864), Симплегады на востоке (у входа в Геллеспонт). Через Планкты должны были пролетать семь голубей, приносивших амброзию младенцу Зевсу: только шесть благополучно преодолевали этот путь, а седьмого Зевс каждый раз заменял новым (Horn. Od. XII 61-72). Аргонатов между Планктов провела Фетида (Apollod. I 9, 25), Симплегады они проскочили с помощью Геры; после этого Симплегады стали неподвижными (I 9, 22)».

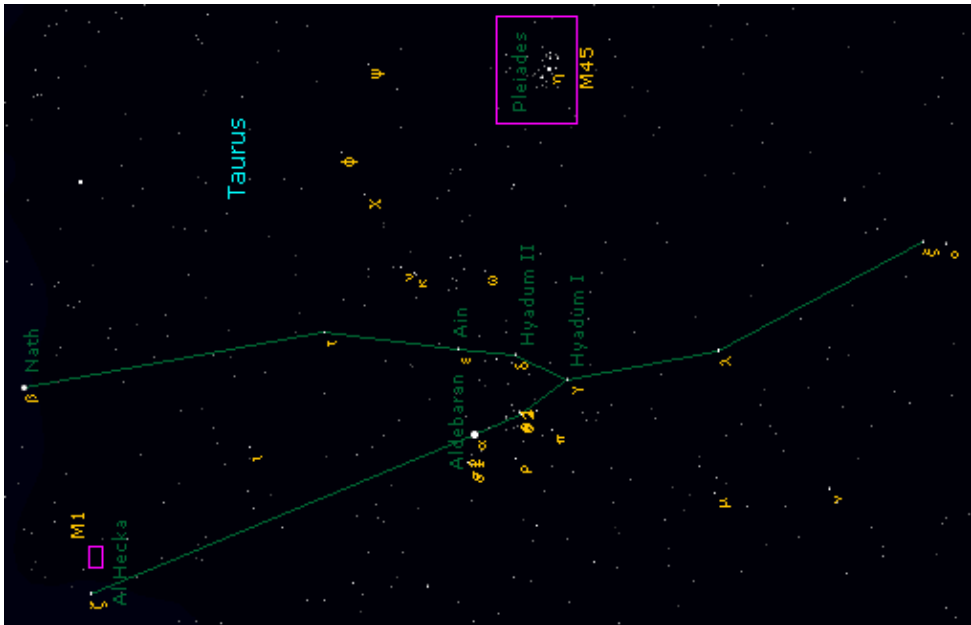
З міфу бачимо, що Планкты та Симплегады утворюють «прохід» через який мали пролетіти космічні кораблі (голуби Зевса), пропливти «корабель Одиссея». Цей прохід, на наше переконання, може бути визначений метеороїдним потоком Північні Тауриди та метеороїдним потоком Південні Тауриди.

Ці два потоки утворювали небезпечну зону у космічному просторі. Але Радіант Північних Тауридів знаходиться на південному сході від Плеяд, отже потоки метеороїдів Північних та Південних Тауридів не можуть виступати «Стискаючими Скелями» на шляху до Плеяд.

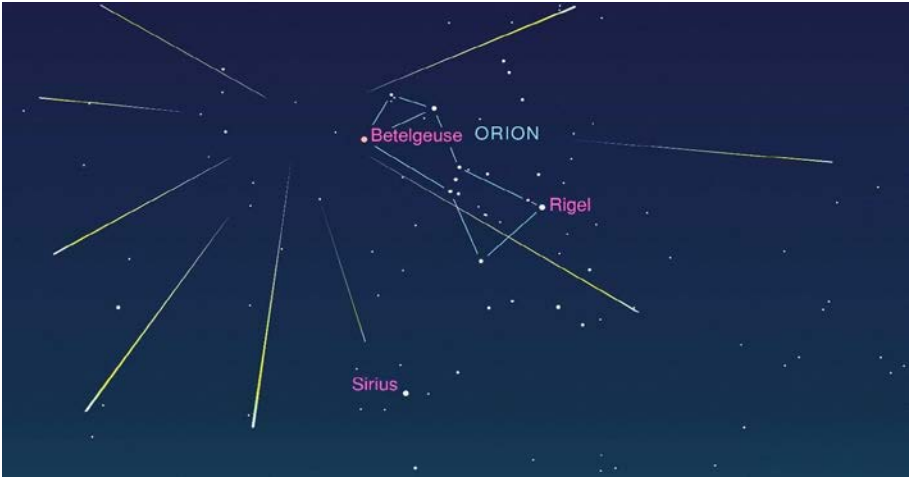

Такими «Стискаючими Скелями» можуть бути виключно потоки метеороїдів Північних Таурідів (19. IX-1. XII) та Оріонідів (2. X-29. X). Лише вони можуть перекривати шлях і бути загрозою для космічних кораблів на шляху до Плеяд (Сімплегат).

Саме з 2 по 29 жовтня діють обидва метеороїдних потоки, «стискаючи» прохід для космічних кораблів. Тільки в такому розумінні зберігається сюжетна складова давньогрецьких міфів про небезпеку зі сторони Оріона для Гіад-Плеяд.

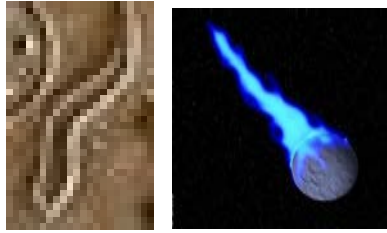

На фото (нижче) бачимо потік метеороїдів Оріонідів та місце знаходження сузір'їв Гіад та Плеяд.

Автор вважає, що на Фестському диску існує знак який відповідає сучасному поняттю - «метеороїд».

Зверніть увагу цей знак розміщується поруч знаків «птах» (голуб), «планета» (Плеяди), «рослина» (амбросія), «голова» (Зевс). Ми впевнені Фестський диск «розповідає» про космічну «Одіссею», яка знаходить місце у давніх міфах про Гіади-Плеяди.

Мал. 62. Метеорит Гоба є найбільшим метеоритом серед знайдених на Землі

У доісторичні часи в Південній Африці упав метеорит Гоба, знайдений у 1029 році, визнаний вченими найбільшим – 60 т. За підрахунками астрономів, приблизно раз на рік в

атмосферу Землі потрапляє метеорит, який би при зіткненні з поверхнею планети спровокував вибух потужністю 11-12 кілотонн у тротиловому еквіваленті. А раз в 15 років до нас прилітає космічний мандрівник, що загрожує призвести набагато більш серйозні руйнування. Кратер в Арізоні – слід такого космічного бомбардування, з'явився 50 тисяч років тому і має діаметр 1200 метрів.

Поняття «стискаючі скелі», «блукаючі скелі», «плаваючі скелі» вказують на скелі «космічні» - метеороїди. Саме вони руйнували космічні апарати наших Творців. Але з причин того, що пізніші покоління греків перенесли ці космічні розповіді на земний ґрунт, наступні покоління почали вишукувати земне місцезнаходження цих скель. Але вони таких «рухливих скель» не знаходили. Греки були вимушені визнати цей географічний факт та зробити пояснення у своїй розповіді:

«Симплегады — мифические сталкивающиеся скалы, которые раздавливали проплывающие между ними корабли. Традиция располагала Симплегады в проливе Боспор Фракийский, на выходе из Пропонтиды (совр. Мраморное море) в Понт Эвксинский (совр. Черное море). После того, как аргонавты под покровительством Геры, и воспользовавшись советом Финея, смогли провести свой корабль между Симплегадами, грозные скалы остановились навсегда и перестали губить мореплавателей. В ряде источников Симплегады упоминаются под названием Планкты.»

Більше того, все вказує на те, що рух космічного апарату був у напрямку сузір'я Плеяд (Сімплегад), отже, зі сторони сузір'я Гіад. Залишається встановити чи цей напрямок руху був на «Планету Богів» (це було повернення з гелієм - амброзією?) чи це був політ у напрямку від «Планети Богів» за сировиною.

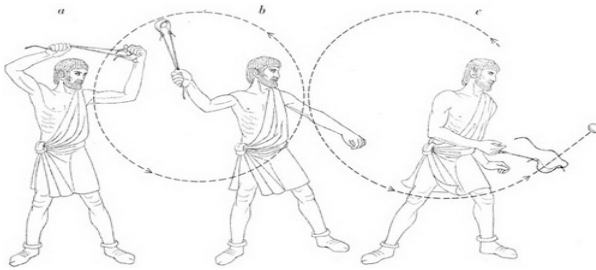
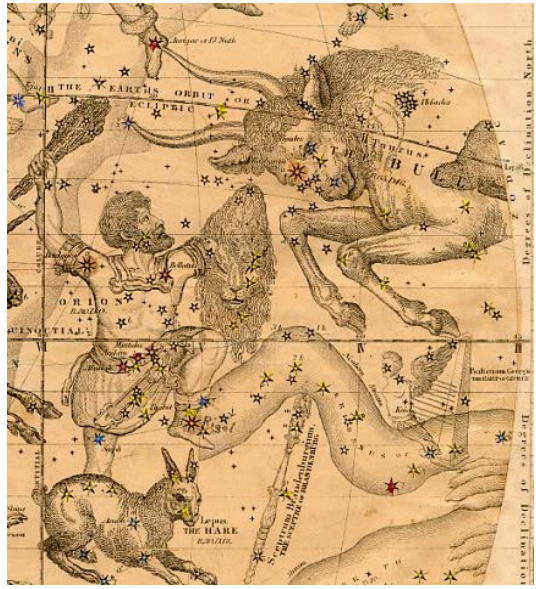

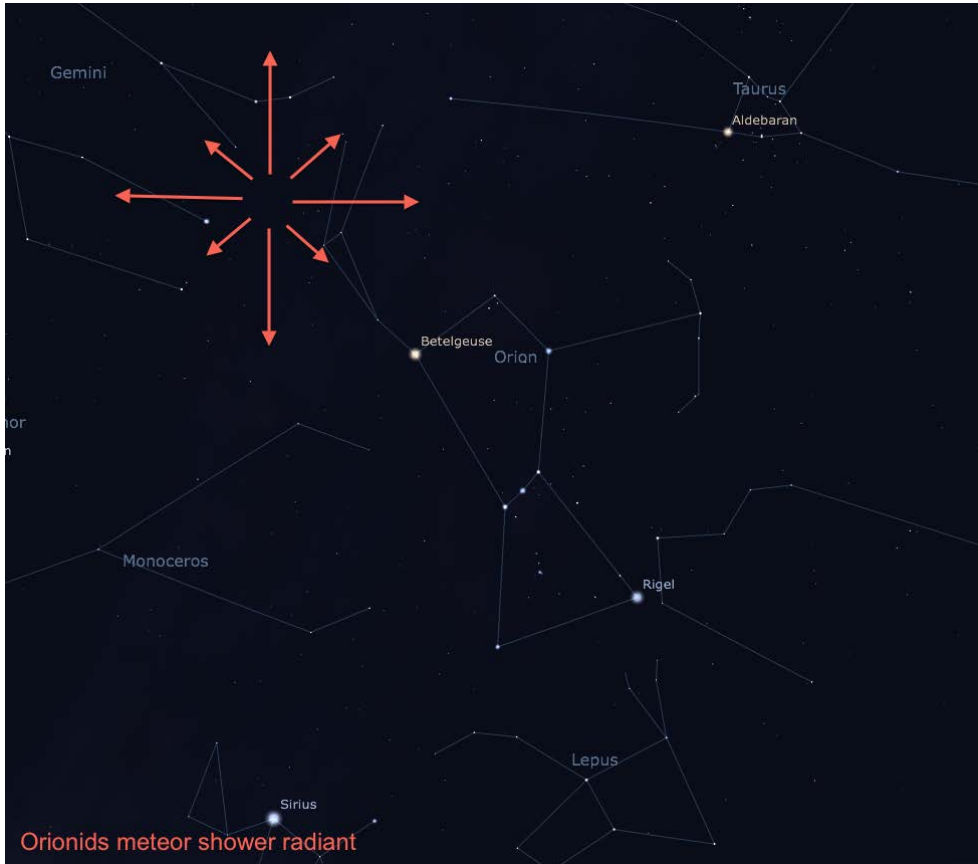
Гомер описуючи події війни греків з населенням Хетської держави (битва за Трою) у «Ілліаді» та подорож Одиссея у «Одіссеї» порівнював своїх земляків з Богами, наділяв греків силою та відвагою Богів. Це спонукало його поєднати земну історію смертних з космічною історією Богів. Утаємнений космічний простір Гомер ототожнив з безмежним морем. Космічні кораблі Богів з кораблем Одиссея.

Виявляємо ще одну цікаву паралель. У міфах про Гіади останніх переслідує Оріон. Він створює небезпеку, яка заставляє Гіади шукати порятунку в іншому місці. Ми розуміємо, що не міфічні Гіади шукають порятунку, а мешканці однієї з планет у сузір'ї Гіад, тобто, наші Творці - Боги.

Причину небезпеки ми вже встановили – це в першу чергу метеороїдні потоки – Оріоніди та Тауриди. Зверніть увагу що тримає у правій руці Оріон. Це не дерев'яна довбня, і навіть не кусок скелі. Хоча саме таку зброю вочевидь змалювала уява пізніших грецьких дослідників – астрономів. Насправді це праща, якою кидають каміння. Давні знали що саме Оріон кидає каміння та скелі. Про це розповідалось в середовищі «науковців-астрономів» задовго до Гомера (8 ст. до н.е.) Автор «Одіссеї» залучив цю розповідь про космічні небезпеки, які чатували на Богів-астронавтів під час їх космічної подорожі у свою розповідь про подорож «аргонавтів».

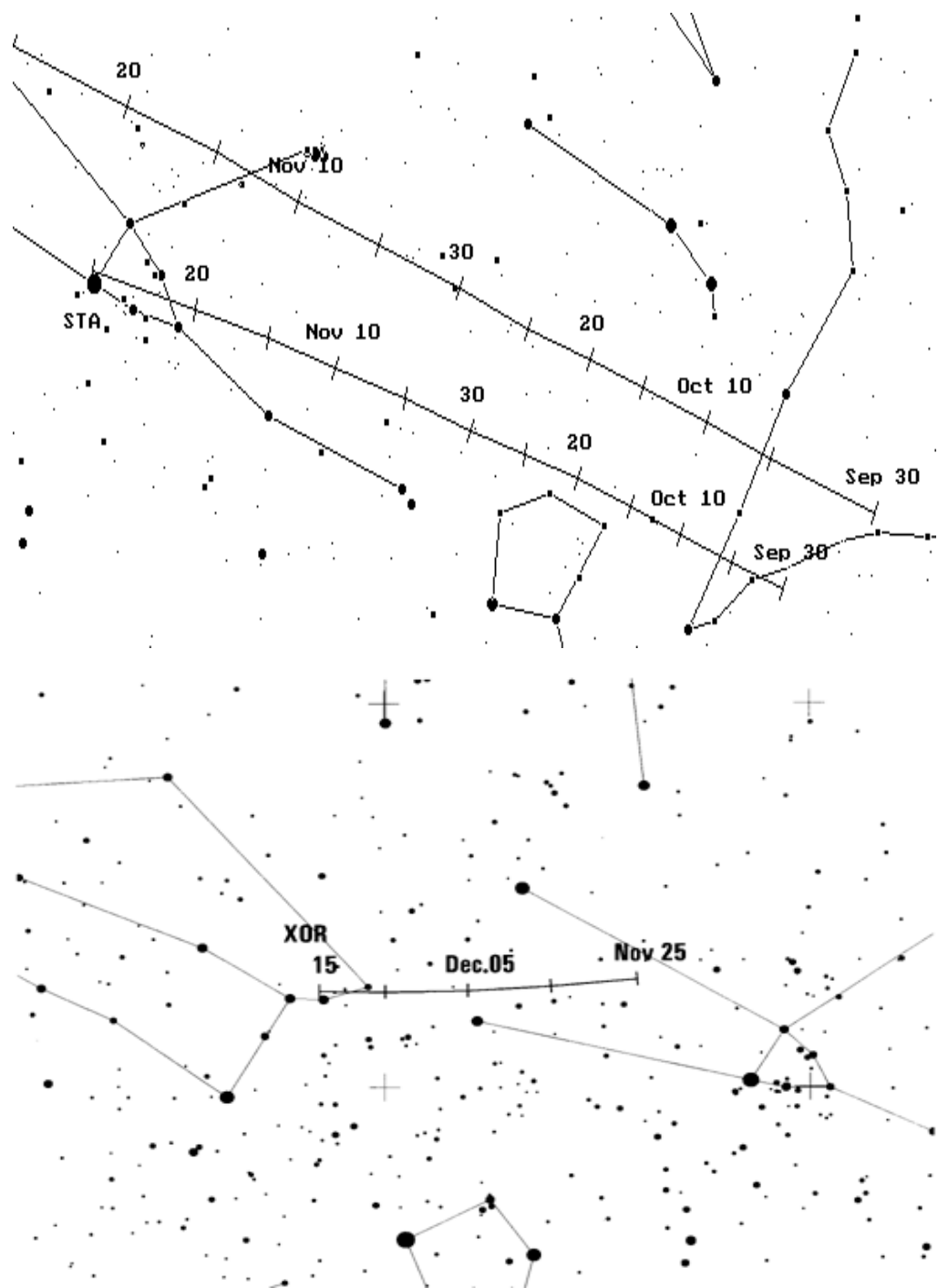
В «Одіссей» каміння та скелі кидас на корабель Одиссея циклоп Поліфем – Гомерівський Оріон.

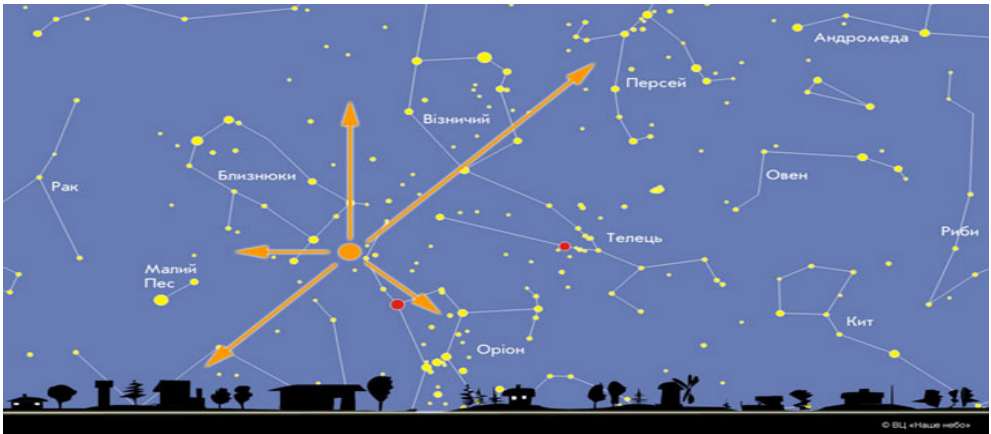
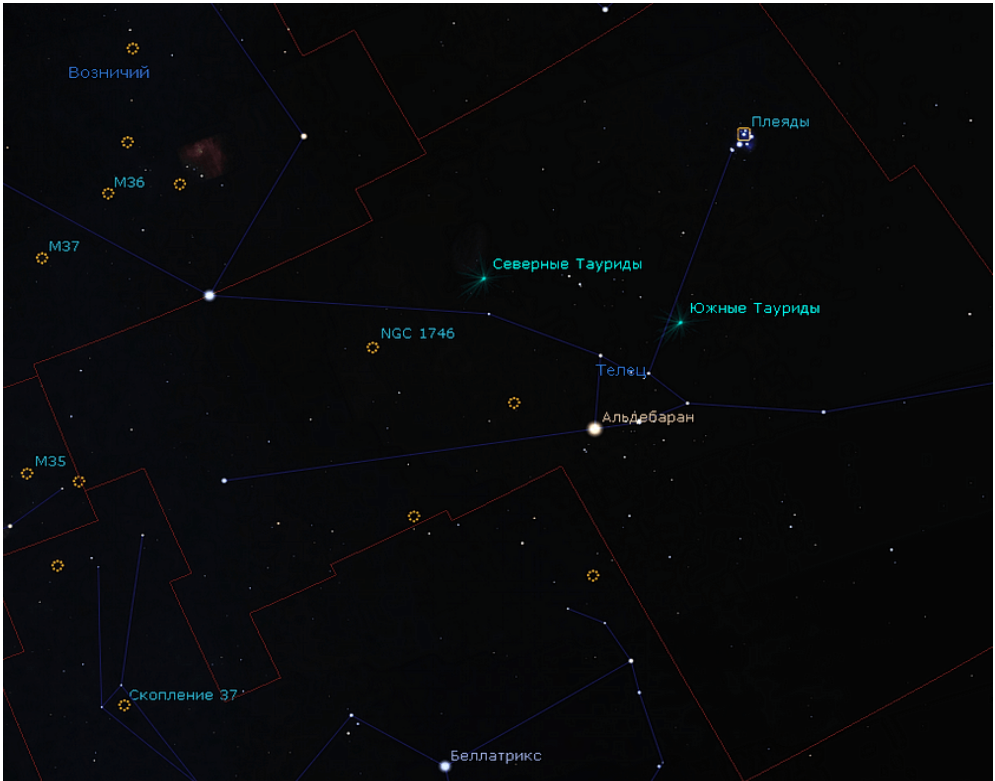
Ще одна паралель, Одисей з товаришами перед втечею від циклопа ховається у печері. Так само перед втечею від Оріона - австралійського Ванджіна у печері ховаються сестри Гіади та птахи – ему. Гомер ототожнив безмежний космічний простір з морем (океаном), а тому космічний корабель Богів у Гомера замінений на морське судно Одиссея.

Та повернемося від уявних міфологічних сюжетів до наукових реалій. Автор пропонує подивитись на карти-схеми сузір'я Тільця та зони впливу метеороїдних потоків Південних та Північних Таурідів. Вони, на думку автора, теж мають безпосереднє відношення до таємничої історії життя наших Творців – наших Богів – Представників Позаземної Цивілізації.

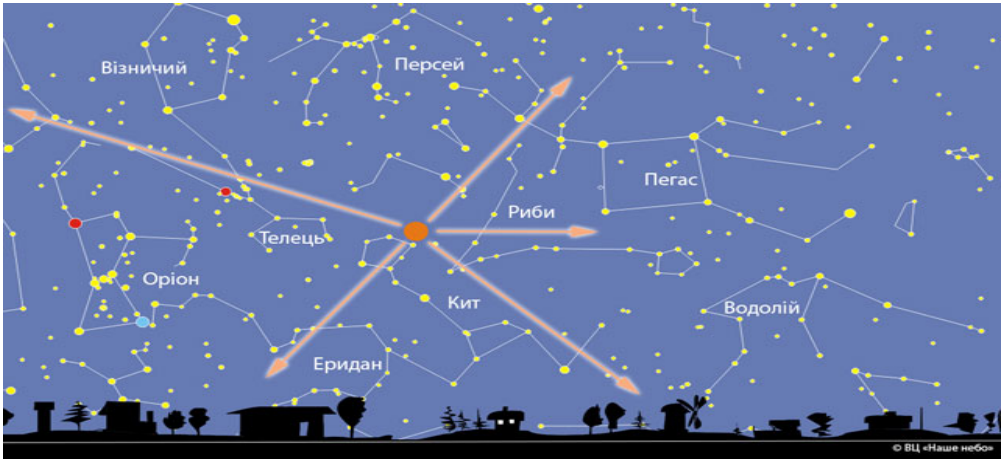

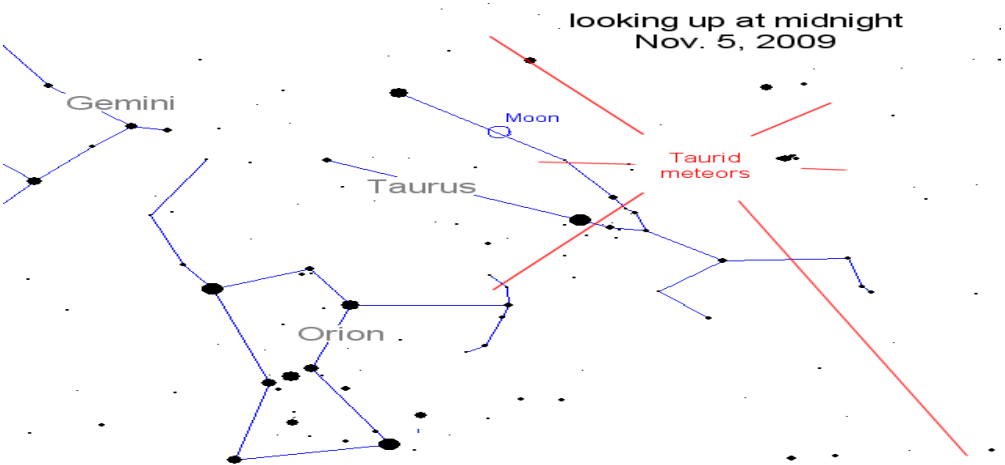
Положення радіанта метеорного потоку Оріоніди (східна ділянка зоряного неба).

22 жовтня о 23 годині
Мал.: ВЦ «Наше небо».

Положення радіанта метеорного потоку Цетиди (північно-східна ділянка зоряного неба).

20 жовтня о 6 годині
Мал.: ВЦ «Наше небо».

Про Тауриди, Бета-Тауриди, Оріоніди, Цетиди читати тут:

<https://ru.wikipedia.org/wiki/Тауриды>

<http://www.astronet.ru/db/search.html?words=%D2%E0%F3%F0%E8%E4%FB>

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D1%80%D1%96%D0%BE%D0%BD%D1%96%D0%B4%D0%B8>

http://tshumak.blogspot.com/2013/10/blog-post_21.html

Окрім метеорних потоків у сузір'ї Тельця, через його «Роги» - через сузір'я Гіад проходить рух карликової планети Церери та астероїда Веста. Зоряна величина карликової планети Церера та астероїда Веста становить майже 7m. Обидва небесні об'єкти рухаються сузір'ям Тельця і за допомогою бінокля чи телескопа в січні їх можна спостерігати всю ніч.

Нижче подана Зоряна мапа, на якій показано положення Церери і Вести на зоряному небі в січні 2013 р.

Ми продовжуємо з читачами рухатись далі.

Що таке «амбросія», яку космічні кораблі («голуби») приносили мешканцям планети Богів – нашим Творцям (Богам) ?

Про значення слова «Амбросія» мало змістовної інформації в науковій літературі. Вся наявна інформація зводиться до міфологічного опису. Та ми знайшли трохи більше. Нами виділено найбільш цікава і вагома частина тексту. Читаємо:

« •**Ambrosia**, АМБРОСИЯ, **αμβροσια**, из **α-μ-βροτος**, **sc. εδωδη** или то же, что **αθανασια**; 1) пища бессмертия, пища богов, тогда как нектар, **νεκταρ**, означает напиток богов. **Оба эти средства поддерживают бессмертие и вечную юность богов и производят кровь богов, ιχϋρ. II. 5, 340.** Нельзя, однако, утверждать с Негельсбахом, что употребление А. и нектара давало богам бессмертие. Последнее составляет такую основную черту божеского существа, без которой оно не может быть и мыслимо. Впрочем, по древнейшим представлениям греков, у богов есть только особый напиток, сладкий нектар, но нет особой пищи. И в гомеровских песнях господствует еще это представление. В Илиаде боги пьют нектар (II. 1, 585. 598. 4, 3), а А. называют масло, употребляемое богами для намазнения тела (II. 1, 16, 670. 680); вместо нее наз. 23, 186 αμβροσιον ελαιον. **В других местах амбросия служит кормом коням богов и богинь**; тогда ее приходится представлять

себе як род трави. II. 5, 369. 777. 13, 35. В «Одиссеє» о нектарі як о напійці богів вогне не згадується, **но згадується, що голуби приносять Зевсу А. (Od. 12, 63)**; звідси під іменем А. розуміється вогне все, що служить для харчування богів, а вогне може розумітися і нектар. Нектар у Гомера є спеціальне означення напійці богів, **і де А. і нектар називаються вогне, там слово А., як вогне загальніше за свого значення, поставлено поряд з спеціальним називом для того, щоб повніше виснажити поняття.** II. 19, 38. 347. 352. Це постійне з'єднання нектара з А., представляюче у Гомера традиційну формулу, дало вогне поштовх до розрізнення між напійком і їжею богів; таке розрізнення вогне зустрічається в одній з останніх частин «Одиссеї» (5, 93) і звичайно у послідовних поетів, хоча вогне і звідси, згідно з найстарішим вогне, приймається існування тільки божественного напійці, який називається то нектаром, то А. Sapph.fr. 51. **В Alcman fr. 97. В Athen. 2 р. 39 а. Κρηναί αμβροσίαι, джерела А., небесного напійці, по зображенню Еврипіда (Hippol. 742) знаходяться на далекому Заході (звідси і у Гомера голуби приносять Зевсу А. Od. 12, 62), в садах Гесперид, вогне Атласа, вогне опочивальни Зевса.** Іменем їжі богів називали також матеріальну земну їжу людей і їх напійці. Приємно пахнучі квіти також називалися А., напр, в Коринфі — лілія; 2) одна з Гіад (дочерей Атласа і Плейопи), які в Додоні були годувальницями Діоніса. А., як вакхическая нимфа, згадується в свиті (Θιασος) Діоніса.»
(<http://sno.pro1.ru/lib/lubker/a/ambrosia.htm> ; <http://sno.pro1.ru/lib/lubker/a/index.htm>)

Чому Амброзія згадується поруч з нектаром?

Вважаємо, коли наші Творці розповідали про своє життя на своїй далекій планеті то використовували порівняльні образи, які оточували землян. Так, свої космічні апарати вони порівнювали з голубами (птахами), кіньми, бджолами, метеликами, морськими суднами. Сировину для своїх космічних апаратів (і не тільки для них), наші Творці порівнювали відповідно з медом чи з травою - амброзією, а свою планету порівнювали з пасікою, гніздом птаха чи кінським стійлом. Їх космічні апарати, як бджоли (як коні чи як птахи), зносили на свою планету – пасіку (у кінське стійло, у пташине гніздо) сировину – «нектар» чи траву - «амброзію».

Згадування Гомера (Іліада), що амброзія (в інших авторів- нектар) є їжею для коней богів та богинь, ми визначаємо її, як паливо для космічних апаратів. Ці космічні кораблі порівнювали з кіньми, з голубами, з бджолами, з метеликами чи з морським кораблем, на яких пересувались боги та богині. Наприклад, згадуємо зображення з ікон на яких боги пересуваються на конях запряжених у колісницю.

Під поняттям «що нектар розливався, як кров по судинах богів» розуміємо паливо космічного апарату, яке розповсюджується по системі корабля, як кров по судинах людини. Можливо ця сировина використовувалась для підтримання стабільної температури космічного скафандру, фактично його охолодження при значних високих температурах. Про це може свідчити згадка, що боги та богині **«амброзією змащували своє тіло»**. «Гелієві ванни», тобто, охолодження скафандра астронавта, як і космічного корабля, були технологічно необхідними умовами роботи у космосі. Як про таке розповісти землянам, щоб вони зрозуміли призначення тої амброзії (гелія) ? Наші Творці розповідаючи, показували, що вони тією амброзією натирають тіло (скафандр) або

купаються у ванах з амброзією (гелієм). Ми вважаємо, що у загадковому «Рукописи Войнич» є зображення про ці «гелієві вани» та про звичайні вани водянні. А де брали воду? Також у космосі!

«Например, водяной пар был обнаружен в 2007 году в протопланетном диске в 1 а.е. от молодой звезды MWC 480.^[21]»

MWC 480 — молодая звезда в созвездии Тельца. Её возраст составляет всего около миллиона лет. Обозначение MWC 480 соответствует каталогу обсерватории [Маунт-Вилсон](#) звёзд типов В и А с яркими [водородными линиями](#) в [спектрах](#). Звезда MWC 480, примерно вдвое превосходящая по массе Солнце, расположена в 455 световых годах от Солнца в области звездообразования в Тельце. Окружающий её [протопланетный диск](#) находится на очень ранней стадии развития — он совсем недавно сформировался из холодной и тёмной газо-пылевой туманности. В 2015 году астрономы обнаружили в [протопланетном диске](#) вокруг звезды MWC 480 сложные [органические молекулы](#). Наблюдения на [телескопе ALMA](#) показали, что протопланетный диск содержит значительное количество [цианистого метила](#) CH₃CN. Это молекулярное соединение, а также более простое соединение из того же семейства, цианистый водород ([синильная кислота](#)) HCN, было обнаружено в холодных внешних областях новообразованного околозвёздного диска, в зоне, аналогичной той, которую в [Солнечной системе](#) астрономы называют [поясом Койпера](#) (область ледяных планетезималей и комет за орбитой [Нептуна](#)) [1][2][3]

AA Тельца представляет собой молодую звезду, возраст которой составляет менее миллиона лет, вокруг которой имеется [протопланетный диск](#). В протопланетном диске звезды орбитальный инфракрасный телескоп [Спитцер](#) обнаружил молекулы, такие как [цианид водорода](#), [ацетилен](#) и [углекислый газ](#), **а также пары воды.**^[85] В случае, если на определённом расстоянии от звезды в протопланетном диске имеются твёрдые объекты, то они могли бы конденсировать воду на своей поверхности.

2 ↑ [Josh A. Eisner](#) (2007). «Water vapour and hydrogen in the terrestrial-planet-forming region of a protoplanetary disk». *Nature* **447** (447): 562–564. [arXiv:0706.1239](#). [DOI:10.1038/nature05867](#). [Bibcode: 2007Natur.447..562E](#)

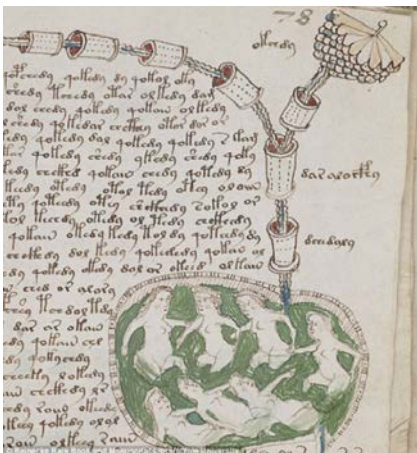
1,2,3 ↑ [Earth](#). Nineplanets.org. [Архивировано из первоисточника 31 августа 2012.](#)

↑ [Josh A. Eisner](#) (2007). «Water vapour and hydrogen in the terrestrial-planet-forming region of a protoplanetary disk». *Nature* **447** (447): 562–564. [arXiv:0706.1239](#). [DOI:10.1038/nature05867](#). [Bibcode: 2007Natur.447..562E](#).

↑ THOMAS GOLD. The deep, hot biosphere

85 ↑ [Organics and water found where new planets may grow](#)

(https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D0%BD%D0%B5%D0%B7%D0%B5%D0%BC%D0%BD%D0%B0%D1%8F_%D0%B2%D0%BE%D0%B4%D0%B0)

звичайні водяні купелі

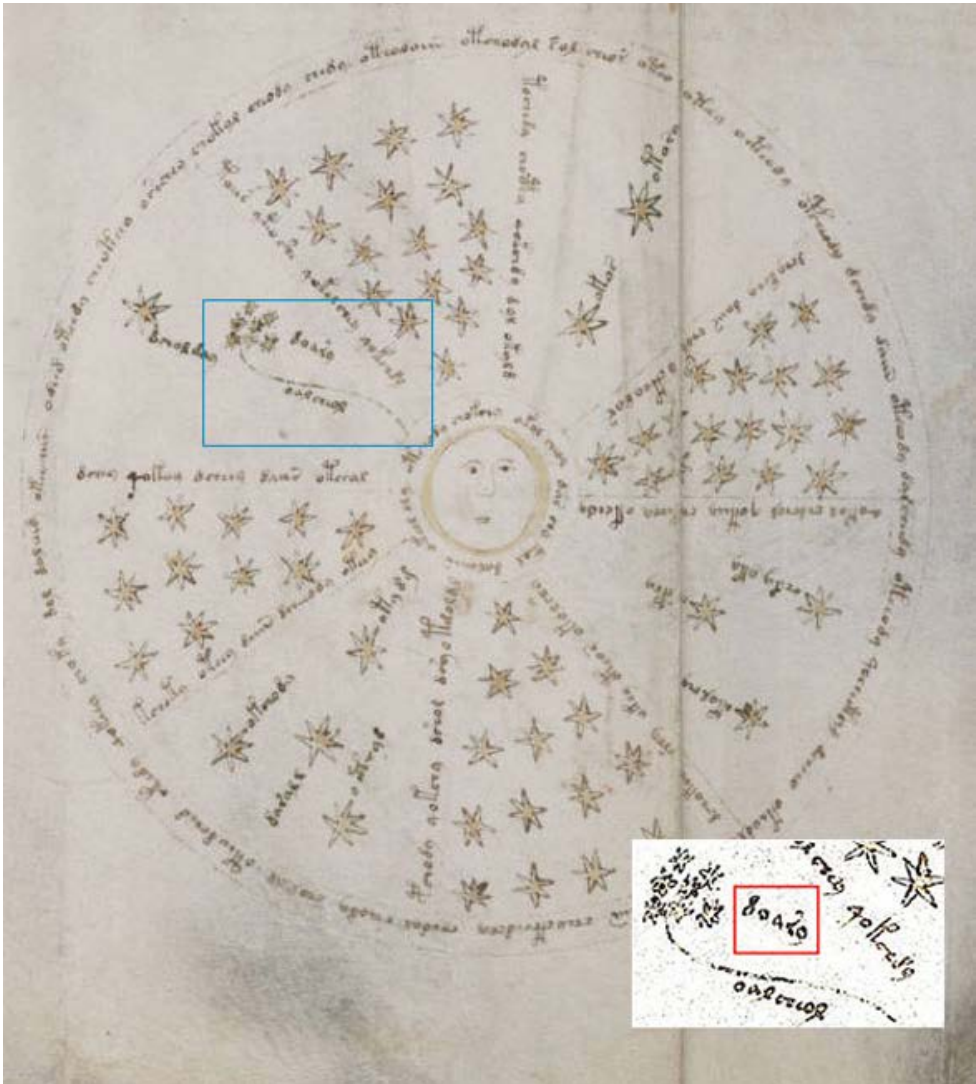

гелієві ванни (охолодження скафандру)

Стефан Бакс (**Stephen Bax**) - фахівець з прикладної лінгвістики з Університету Бедфордшира (**University of Bedfordshire, UK**) - оголосив нещодавно, що розшифрував приблизно половину букв таємничого манускрипту Войнич. Тобто, знайшов їх аналоги у латинському алфавіті.

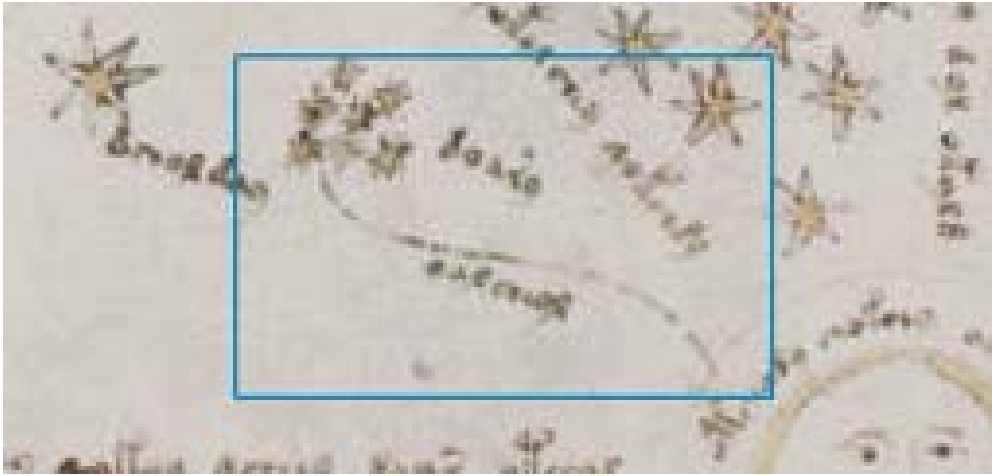
Вчений "перевів" букви, користуючись словами, в сенсі яких він розібрався. Наприклад, впізнав сім зірок скупчення Плеяд в сузір'ї Тельця, зображених на одній з ілюстрацій, забезпеченою підписом. Ідентифікував на підписаних малюнках рослини: ялівець, коріандр і чемерицю. Так і набрав 14 букв.

(**ВЛАДИМИР ЛАГОВСКИЙ** , **НАЙДЕН КЛЮЧ К ШИФРУ САМОЇ ЗАГАДОЧНОЇ КНИГИ НА ЗЕМЛІ - МАНУСКРИПТУ ВОЙНИЧА** <http://www.kp.ru/daily/26201.7/3087395/>)

Вважаємо, що тут помилка, зображено сім зірок Гіад (Амбросія, Євдора, Педіла, Короніда, Поліксо, Фіто, Фіона) та поруч - велика яскрава зірка - Альдебаран. Привертає увагу стежина від Гіад до Геліуса (Сонця). Ні, це не «Сонце» (Геліус) ! Це «Планета Богів», яку ми шукаємо, і яку невідомий автор «Рукопису Войнич» розмістив між сузір'ям Гіад та сузір'ям Плеяд. На наше переконання це дорога мандр за амбросією (гелієм) до Гіад. Через образ Бога – Сонця (Гора-Хора) або грецького – Ілліуса (Геліос – «земля сонце» = «планета») стежина потрапляє до трьох зірок сузір'я Плеяд. Це зірки Атлас (Атлант) та Плейона і поруч з ними «Планета Життя» - Фетида. Згадайте свідчення давніх про те, що «Планета Богів» знаходиться поблизу «Атласа» (Атланта). Локалізація зірок (ліворуч - дві та праворуч - чотири) від напрямку з Гіад на Плеяди потребує додаткових досліджень астрономів. Скупчення зірок, які утворюють своєрідний хрест (перехрестя) є нічим іншим як зоною метеороїдів – «Планкти» .

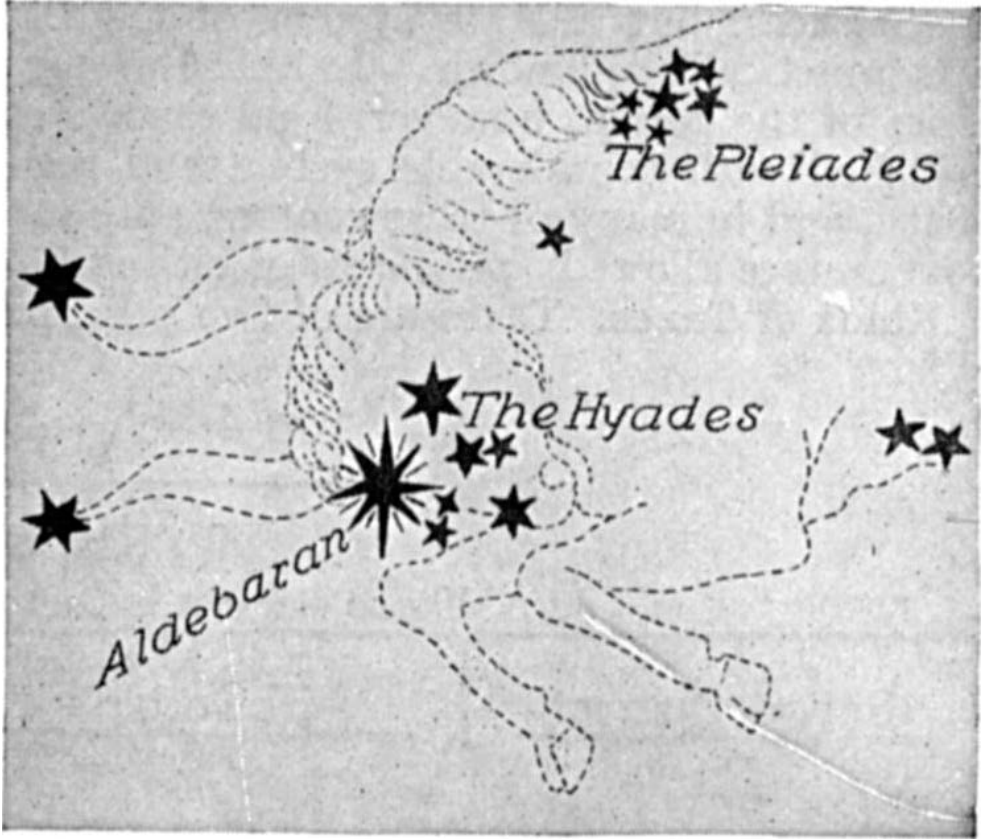
Одну сторону визначає потік метеороїдів Оріонідів та Північних Таурідів, а другу – Північних і Південих Таурідів.

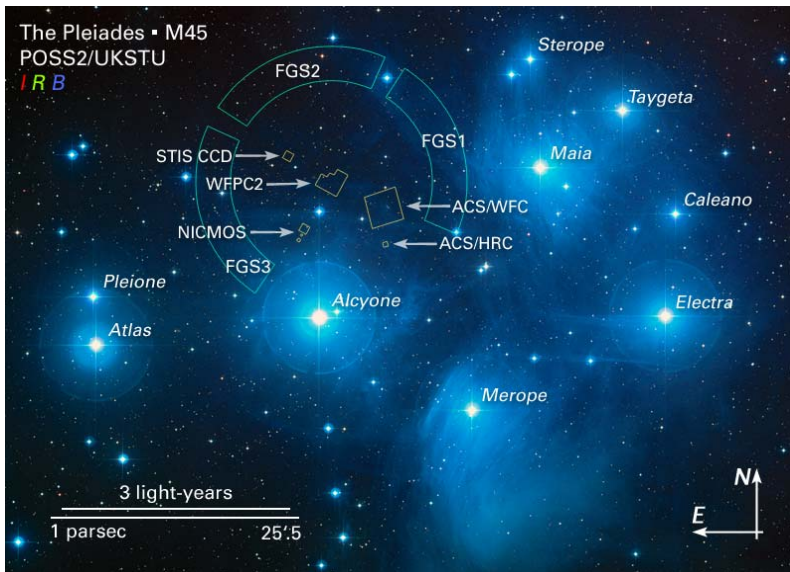
Powered by Aladin

Цікавим та важливим для наших пошуків може виявитись і згадка Евріпіда, що планета, з якої привозять амброзію, знаходиться:

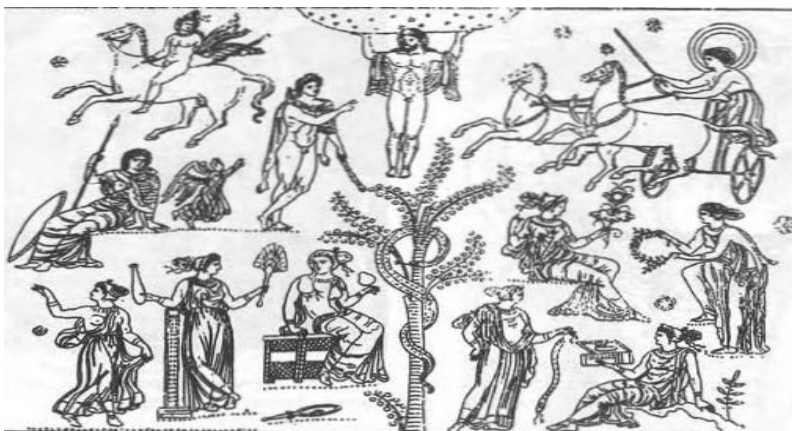
- 1) на далекому Заході,
- 2) в саду Гесперид,
- 3) поблизу Атласа,
- 4) поруч з планетою Зевса.

Це де? «На Захід» від чого? Безперечно від Плеяд (Сімплегат). Атлас (Атлант) знаходиться саме «на захід» від сузір'я Плеяд.

«Сад Гесперид» - на наше переконання це система зірок і сузір'їв, які мають знаходитись поблизу зірки Атлас. Фактично це зірки сузір'я Плеяди.

«Этот сад находился на склонах Атласских гор, где завершали свой путь уставшие лошади из солнечной колесницы и где тысяча овец и тысяча коров Атланта паслись на его пастбищах».

Гесперида (др грец. **Ἑσπερίδες**) - в давньогрецькій міфології німфи, дочки Геспера - **Вечірньої Зірки** і Ньюкта - **Ночі** (за іншою версією - дочки Форкіс і Кето), що охороняють золоті яблука. За Гесіодом, Гесперида народжені Ньюктою. Живуть за Океаном, поруч з Горгонами, Гесіод називає їх «співачки». Вони ж - Атлантиди, оскільки живуть «у Атланта, там, де живуть гіперборейці». Атланта іноді називають батьком гесперид.

Розповідь про яблука гесперид була уже в «Титаномахії» (поемі VIII ст. до н. е.), Гесперид згадував Стесихор. Аполлоній Родоський в "Аргонавтика" розповідає про прибуття аргонавтів на чолі з Ясоном у сад Гесперид, який тільки що покинув Геракл, який убив сторожа яблук дракона Ладона і на смерть перелякав німф. Побачивши прибулих, гесперіди в жаху розсипалися на порошок, але, послухавши прохання аргонавтів, перетворилися у прекрасні дерева і потім вони постали в своєму звичайному вигляді і **допомогли аргонавтам добути питної води у Трітонійського озера, куди ті несли свій корабель дванадцять днів,** підкоряючись віщим словами присутніх на слуханні ними лівійських героїнь.

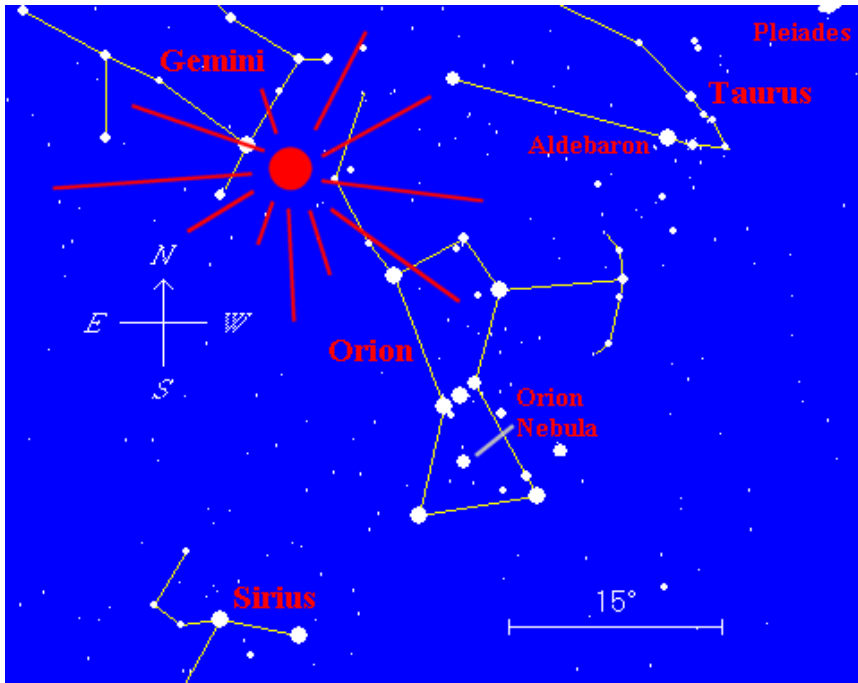
Як бачимо, «Сад Гесперид» з золотими яблуками, зі змієм охоронцем, знаходить паралель у Біблійному сюжеті про Рай, райське дерево, яблуко зірване Євою, зі змієм спокусником. Зверніть увагу як називаються деякі з Гесперид. За однією з версій (у Псевдо-Аполлодора), їх чотири сестри: **Ейгеля** (Αἴγυλη, «**саяво**»), **Еріфія** (Ερῖθεια, «**червона**»), **Геспера** (Ἑσπέρα, «**вечірня**» - старша (**більша? автор**) з сестер) і **Аретуса** (Ἀρέθουσα) . За іншою версією, їх сім - в Олімпії на троні Зевса зображені дві гесперіди, а в храмі Гери в Олімпії статуї п'яти гесперид.

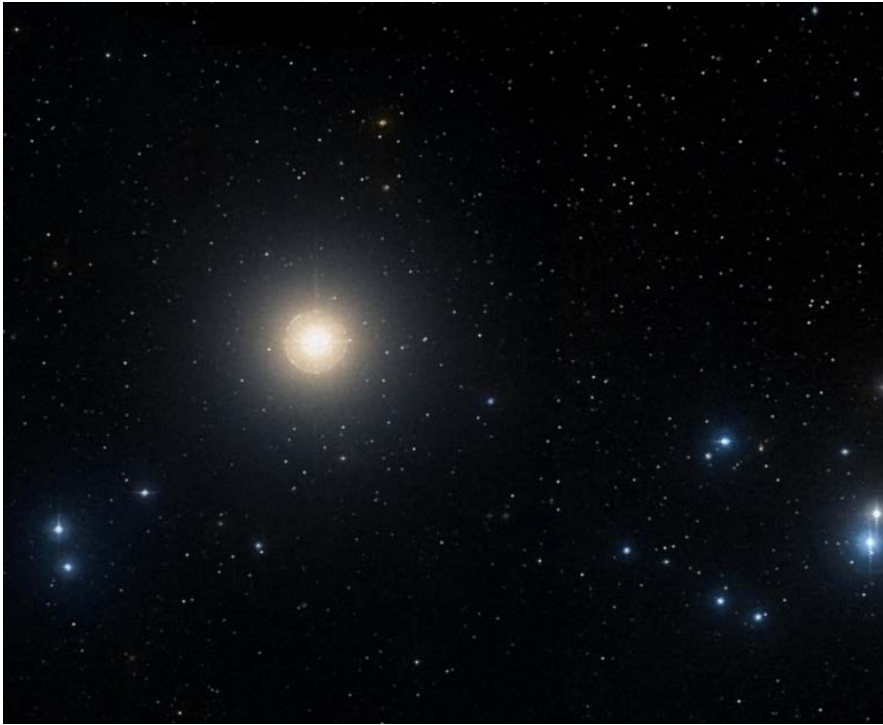
Вважаємо, що **Геспера** (Ἑσπέρα, «**вечірня**» - старша з сестер) є Альциною – найбільшою та найяскравішою зіркою Плеяд. На наше переконання, вона називається «старшою з сестер» бо є самою яскравою з Плеяд. Зірка Атлас (Атлант) знаходиться у сузір'ї Плеяд, а зірка Амбросія – у сузір'ї Гіад. Складається враження, що наші Творці навідувались як на Гіади так і на Плеяди. Але це ще не означає, що «Планета Богів» знаходиться саме на одній з планет цих сузір'їв. Прошу звернути увагу на кратер (грецька ваза **330-320 р.р. до н.е.**) зі сценою з життя Богів. Бачимо два знаки «сузір'я Тільця»

Автор відчуває, що коло пошуку звужується, але питань у нас не залишається менше.

Читачі можуть заперечити та наголосити, що Плеяди не можуть потрапити у претенденти на звання «Планети Богів», адже знаходяться на більшій відстані (**410** світлових років від Землі), ніж зазначена раніше автором відстань у проміжку **180.126 - 190.133** світлових років (**ВІІ**). Суперечностей тут немає.

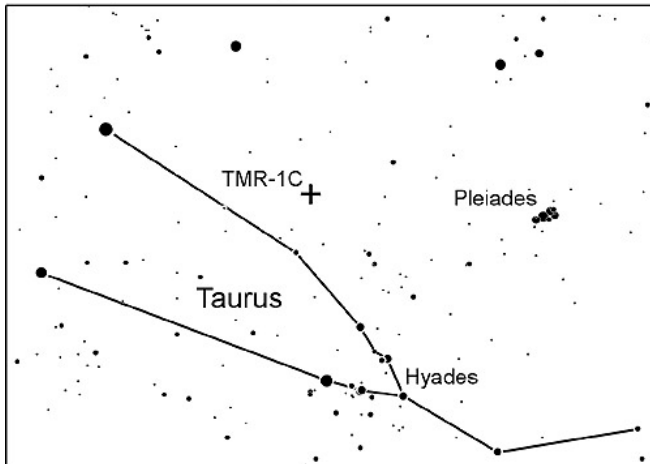

Пам'ятаєте, що ми розрахували цей проміжок виходячи з того що циклічність виникнення мутацій людських гаплогруп (Y-ДНК та мт-ДНК) у 4000 земних роки має бути врахована, як час необхідний для відвідання Землі нашими Творцями та час на повернення їх назад –

на свою планету. Якщо ж ми врахуємо, що ці відвідування нашої планети є «плановими», тобто космічний корабель відправляється у політ планово (кожні 4000 земних роки), не дочекавшись повернення попереднього, то і можлива відстань до «Планети Богів» буде збільшена нами у двічі (ВП2). Отже, ймовірна відстань становитиме у такому разі: **360,252 - 380,266** світлових роки, що надто близько до необхідної відстані у **410** світлових років (від Землі до Плеяд). Як бачимо і у першому, і у другому випадках, шукома планета має знаходитись десь між Гіадами та Плеядами.

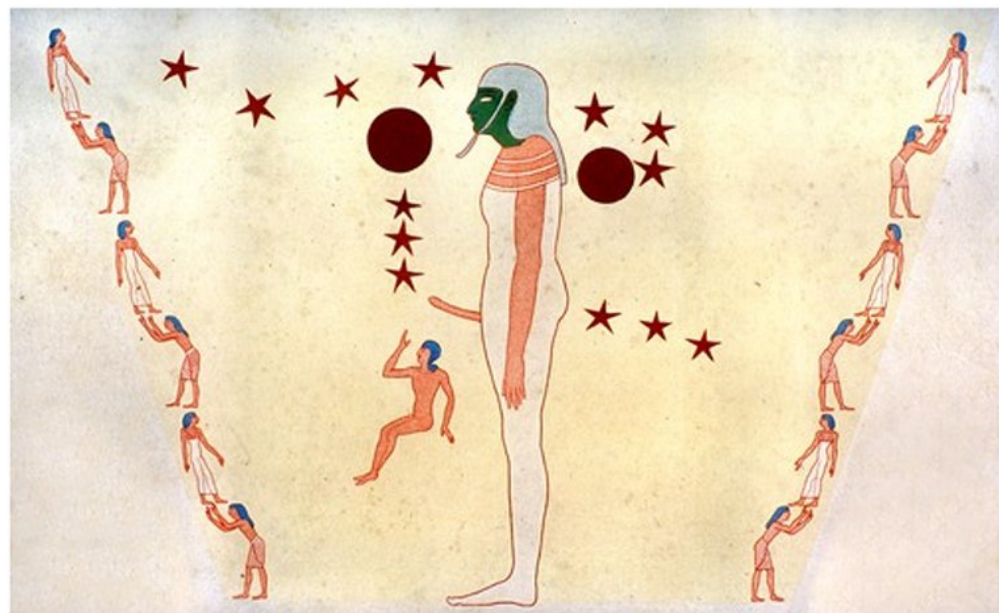
Location of Protoplanet TMR-1C on the Sky

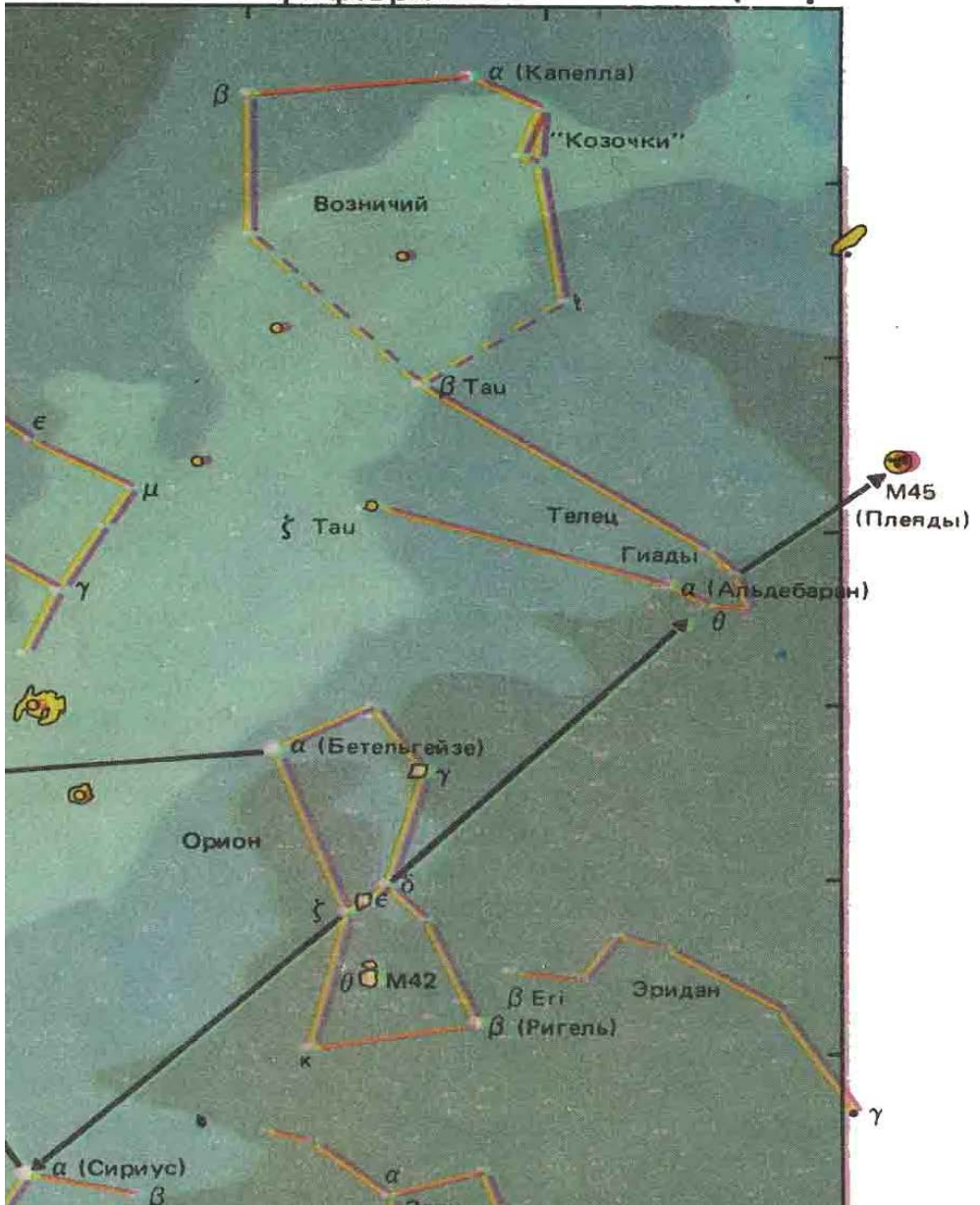
Врахувавши що розрахунки автора мають певну похибку, що автор усвідомлює і визнає, можна стверджувати, що будь-яка планета сузір'я Плеяд є таким самим повноправним «претендентом» у нашому пошуку, як і будь-яка планети сузір'я Гіад. Можливо про це свідчить давньоєгипетське зображення на якому бачимо космічну послідовність: три зірки Оріона вказують на «Роги Тільця» - сузір'я Гіад, яке має певне відношення до сусіднього сузір'я Плеяд. Звертає увагу факт «особливості» зірок – планет (земель), які зображенні не як знак - зірки, а як знак – землі (тобто планети з наявністю Життя).

Photo by Francis Dzikowski. © Theban Mapping Project. All Rights Reserved.

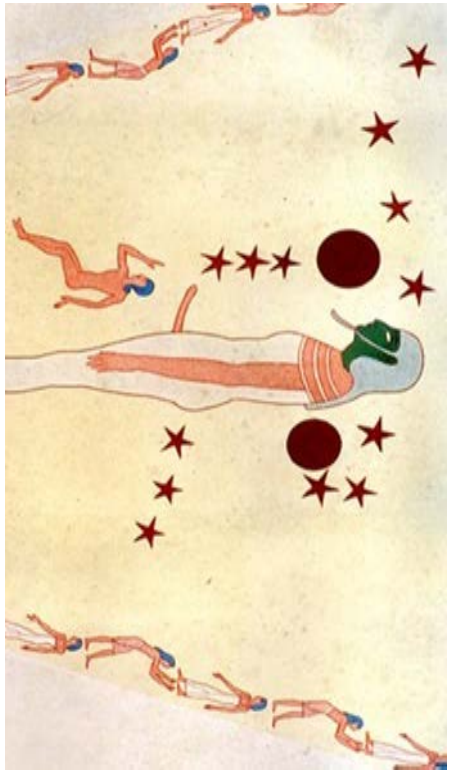
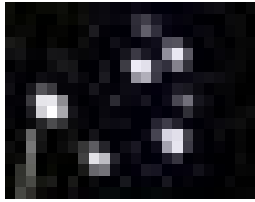

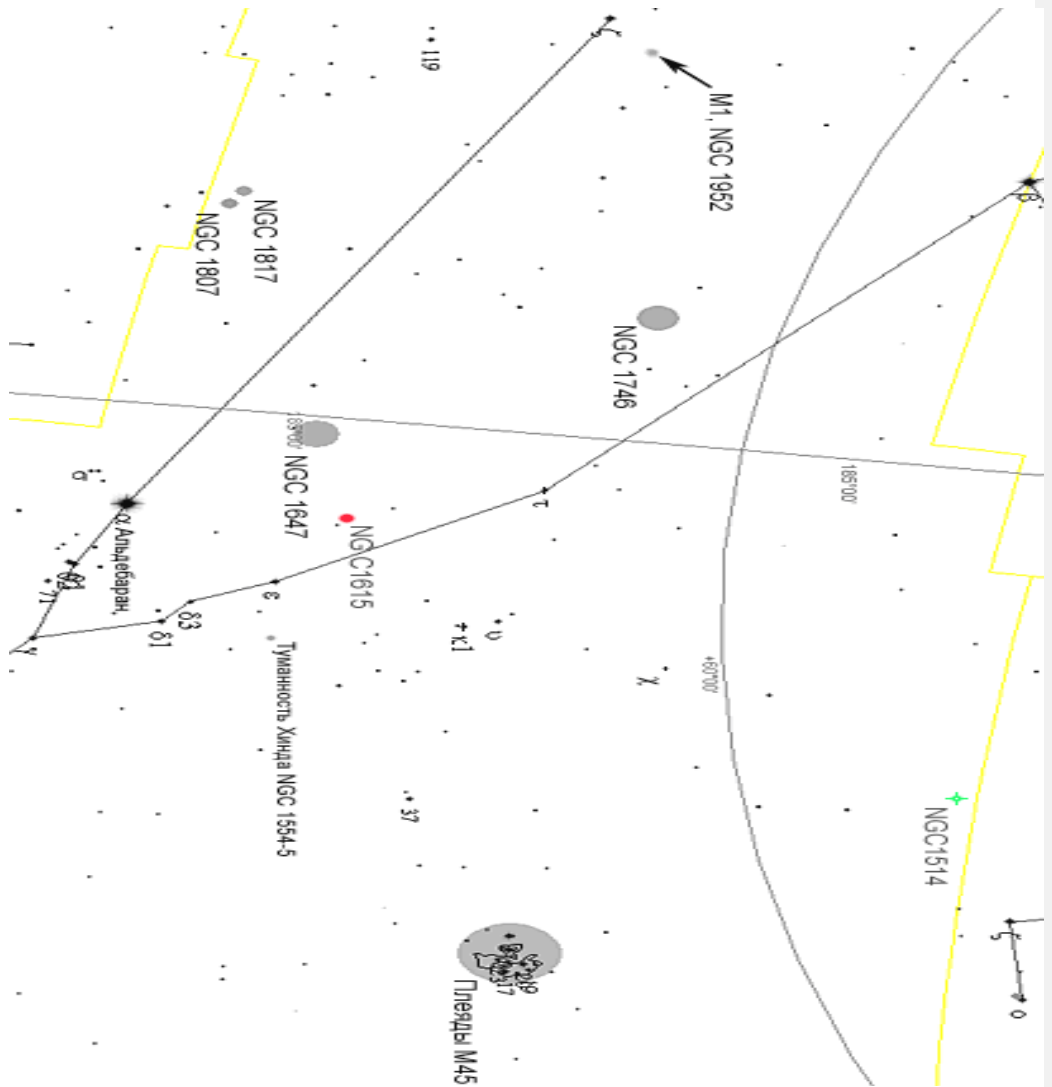
1 февраля

Стародавні астрономи пов'зували зірку Сіріус у сузір'ї Пса з Ізідією, а сузір'я Орiona з Осірісом. Давньоєгипетське зображення це підтверджує, адже, три зірки «Пояс Орiona» знаходяться на рівні поясу Осіріса. Три зірки вказують, про що свідчить напрямок фалосу Осіріса (символу Життя), на сузір'я Гіад, де розташована одна з планет Життя. Друга планета Життя знаходиться у сузір'ї Плеяд. Отже, розуміємо що наші теоретичні пошуки наближаються до мети – розв'язання проблеми знаходження планети наших Творців – наших Богів – Богів людства.

Продовжуємо шукати «ключики» для розкриття таємниці та повертаємось до з'ясування етимології слова «амбросія» (амброзія).

На наше переконання мова йде про сировину, без якої не могли обійтись мешканці невідомої Позаземної Цивілізації. Знаючи, що метеорні потоки Тауриди мають свій період активності, вони все ж мусли відправляти свої космічні кораблі по цю надто важливу сировину навіть у період активності метеорних потоків. Ця сировина - «Амбросія» на нашу думку є «Гелієм» - благородним газом, який земляни лише зараз починають активно використовувати.

Як автор здогадався про це ? Це дивна річ. Я вирішив про це коротко згадати.

Розмірковуючи над тим, що може приховуватись за таємничим словом «амбросія», мозок мій отримав слово, про яке я навіть не думав ще кілька секунд до цього. Зазначу, що Ваш автор не є спеціалістом у галузі хімії. Так просто - випадково це слово мені не мало прийти на думку. Та раптом, мозок промовив «Гелій» !

Я сконцентрував свою увагу. «Що це було?» - промовив подумки я сам до себе... І вкотре зрозумів, що людський мозок не тільки «народжує» ідеї, він їх і «отримує», якщо на це буде ласка Божа.

Я поспішив до комп'ютера задати в пошук слово «Гелій», здогадуючись не певно, що мова має йти про якусь газову складову. Тим більше я не міг знати його призначення у сучасній виробничій та науковій діяльності людства, окрім скажімо надувних кульок. Отже, Гелій використовується в надто важливих сферах космічної і військової галузі, енергетики, медицини, тощо.

«Гелій нетоксичний, не має кольору, запаху і смаку. За нормальних умов є одноатомним газом. Його точка кипіння ($T = 4,216 \text{ K}$) найменша серед всіх елементів. При атмосферному тиску він не переходить в тверду фазу навіть при абсолютному нулі. Твердий гелій отриманий лише при тиску понад 25 атмосфер. Екстремальні умови також необхідні для створення нечисленних хімічних сполук гелію, всі вони нестабільні при стандартній температурі й тиску.

Гелій займає друге місце за поширеністю у Всесвіті й легкістю (після водню). Проте на Землі гелій є рідкісним елементом. У сучасному Всесвіті майже весь новий гелій створюється в результаті термоядерного синтезу із водню в зірках. На Землі він створюється в результаті альфа-розпаду важких елементів (альфа-частинки, випромінювані при альфа-розпаді — це ядра гелію-4). Частина гелію, що виник при альфа-розпаді й просочувався крізь породи земної кори, захоплюється природним газом, концентрація гелію в якому може досягати 7 % від об'єму. Гелій здобувається з природного газу процесом низькотемпературного розділення, що називається фракційною перегонкою...

Серед усіх елементів гелій посідає друге місце за поширеністю у Всесвіті після водню — біля 23 % за масою. Проте на планетах земної групи (Меркурій, Венера, Земля, Марс) гелію мало. Практично весь гелій Всесвіту утворився в перші кілька хвилин після Великого Вибуху в ході реакцій первинного нуклеосинтезу. В сучасному Всесвіті майже весь новий гелій утворюється в результаті термоядерного синтезу з водню в надрах зірок (див. протон-протонний цикл, вуглецево-азотний цикл). На Землі він утворюється в результаті альфа-розпаду важких елементів — урану і торію. Частина гелію, що виникла у результаті альфа-розпаду і мігрує крізь породи земної кори, захоплюється природним газом, концентрація гелію в якому може сягати до 8—16 % об'єму...

У промисловості гелій отримують з гелійвмісних природних газів (в даний час експлуатуються головним чином родовища, що містять > 0,1 % гелію). Від інших газів гелій відділяють користуючись методом глибокого охолодження, використовуючи те, що гелій зріджується важче всіх інших газів. Охолодження проводять дроселюванням в кілька стадій, очищаючи його від CO_2 і вуглеводнів. У результаті виходить суміш гелію, неону та водню. Цю суміш, т. зв. сирий гелій, (He — 70-90 % зб.) очищають від водню (4-5 %) за допомогою CuO при 650-800 K. Остаточне очищення досягається охолодженням залишеної суміші киплячим під вакуумом N_2 і адсорбцію домішок на активному вугіллі в адсорберах, також охолоджуваних рідким N_2 . Виробляють гелій технічної чистоти (99,80 % за об'ємом) і високої чистоти (99,985 %). Родовища таких газів є в Росії, США, Канаді, ІТАР та ін. Гелій міститься також в деяких мінералах (монациті, торіаніті й інших), при цьому з 1 кг

мінералу при нагріванні можна виділити до 10 л гелію. Світові запаси гелію приблизно складають 45600000000 м³. У 2003 році виробництво гелію в світі склало 110 млн м³, у тому числі в США — 87 млн м³, Алжирі — 16 млн м³, Росії — більш 6 млн м³, Польщі — близько 1 млн м³. Посудини з рідким гелієм обов'язково повинні зберігатися у вертикальному положенні.» (

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%BB%D1%96%D0%B9>)

Запам'ятаймо цю пересторогу щодо способу транспортування гелію (амброзії) та подивіться на одне з зображень літаючих апаратів наших Творців (археологічний артефакт).

У задній частині апарату бачимо чотири смості, які знаходяться у вертикальному положенні. Чи не для перевезення гелію (амброзії) застосовувались вони ?

Не треба шукати такої відповідності у всіх конструкціях літальних апаратів наших Творців – Богів, адже, як і зараз у нас, у них літаки теж мали різне призначення.

«Рідкий гелій перевозять в спеціальних транспортних посудинах (Посудина Дьюара) типу СТГ-10, СТГ-25, СТГ-40 і СТГ-100 світло-сірого кольору об'ємом 10, 25, 40 і 100 літрів відповідно. При виконанні певних правил транспортування може використовуватися залізничний, автомобільний та інші види транспорту. Посудини з рідким гелієм повинні транспортуватися і зберігатися у вертикальному положенні.

**Дві посудини Дьюара по 250л
з рідким гелієм**

Гелій в посудинах Дьюара завжди зберігається під невеликим тиском, за рахунок природного випаровування рідини - це дозволяє в разі невеликої негерметичності не допустити забруднення гелію снігом з повітря. Надлишковий тиск стравлюється через клапан.

На практиці, так як гелій досить дорогий, то щоб газ не випускати в атмосферу, на головній частині дьюара розміщується сполучна частина для під'єднання дьюара до гелієвої мережі, по якій газоподібний гелій збирається для повторного використання. Як правило, на цьому ж вузлі кріпиться манометр для контролю тиску і аварійний клапан.

Гелієві дьюари перевертати не можна, для переливання вмісту застосовують спеціальні сифони. Гелій має дуже низьку теплоту випаровування (в 20 разів менше, ніж у водню), але зате високу теплопровідність. Тому до якості теплоізоляції гелієвих дьюар пред'являються високі вимоги. При пошкодженні вакуумної ізоляції (особливо, якщо у порожнину потрапляє гелій) рідина так бурхливо скипає, що дьюар може лопнути (вибухнути).

Як правило, для зниження втрат гелію на випаровування, використовується «азотна сорочка» - безпосередньо в вакуумній порожнині посудини Дьюара розташована ще одна оболонка, яка охолоджується киплячим рідким азотом (температура 77К). За рахунок цього вдається істотно скоротити тепловий обмін між гелієм і атмосферою.

Гелій може бути перетворений на рідину при розширювальному охолодженні. Таке охолодження проводиться за допомогою детандера.

Зріджувач гелію (детандер) потужністю 700 л / год створений в НВО "Геліймаш"- Оренбурзький газопереробний завод.

Рідкий гелій це безбарвна прозора рідина, що кипить при атмосферному тиску при температурі 4,2 К (рідкий 4He). Густина рідкого гелію при температурі 4,2 К становить 0,13 г/см³. Має малий коефіцієнт заломлення, через що його важко побачити. При нормальному тиску гелій не твердне навіть при дуже низькій температурі. Твердий гелій в α -фазі вдається отримати лише при тиску вище 25 атм. У 1908 році Х. Камерлінг-Оннес вперше зміг отримати рідкий гелій. Кесзом також відкрив наявність фазового переходу гелію-4 (4He) при температурі 2,17 К; назвав фази гелій-I і гелій-II (нижче 2,17 К). У 1938 році П. Л. Капіца виявив, що у гелію-II відсутня в'язкість (явище надтекучості). За що отримав нобелівську премію з фізики в 1978 р. В гелію-3 надтекучість виникає лише при температурах нижче 0,0026 К.»
(<http://schoolchem.ho.ua/Elements/He.htm>)

Прочитусмо думку фахівців що до використання гелію . Це лише витяг (кілька сторінок). Раджу прочитати цей цікавий матеріал, адже, гелій це основа життєдіяльності людства у майбутньому:

«Надра і атмосфера нашої планети бідні гелієм. Але це не означає, що його мало всюди у Всесвіті. За сучасними підрахунками 76% космічної маси припадає на водень і 23% на гелій; на всі інші елементи залишається тільки 1% ! Таким чином, світову матерію можна назвати воднево-гелієвої. Ці два елементи панують у зірках, планетарних туманностях і міжзоряному газі. Ймовірно, всі планети сонячної системи містять радіогенний (утворився при альфа розпаді) гелій, а великі - і реліктовий гелій з космосу. Гелій рясно представлений в атмосфері Юпітера: за одними даними його там 33%, за іншими - 17%. Інертний, але дуже потрібний. В кінці минулого століття англійський журнал «Панч» помістив карикатуру, на якій гелій був зображений хитро підморгує чоловічком - жителем Сонця. Текст під малюнком був такий: **«Нарешті-то мене спіймали і на Землі! Це тривало досить довго! Цікаво знати, скільки часу пройде, поки вони здогадаються, що робити зі мною?»**»

Багато технологічні процеси і операції не можна вести в повітряному середовищі. Щоб уникнути взаємодії одержуваного речовини (або вихідної сировини) з газами повітря, створюють спеціальні захисні середовища, і немає для цих цілей більш відповідного газу, ніж гелій. Інертний, легкий, рухливий, добре проводить тепло гелій - ідеальний засіб для передавання з однієї ємності в іншу легко займистих рідин і порошків; саме ці функції виконує він в ракетах і керованих снарядах. У гелієвої захисному середовищі проходять окремі стадії отримання ядерного пального. У контейнерах, заповнених гелієм, зберігають і транспортуютьтепловідляючі елементи ядерних реакторів.

За допомогою особливих течошукачів, дія яких заснована на винятковій дифузійної здатності гелію, виявляють найменші можливості витоку в атомних реакторах та інших системах, що знаходяться під тиском або вакуумом.

Останні роки ознаменовані повторним підйомом дирижаблєбудування, тепер на більш високій науково-технічній основі. У ряді країн побудовані і будуються дирижаблі з гелієвим наповненням вантажопідйомністю від 100 до 3000 т. Вони економічні, надійні і зручні для транспортування великогабаритних вантажів, таких, як батоги газопроводів, нафтоочишувальні установки, опори ліній електропередач і т.п. Наповнення з 85% гелію і 15% водню огнебезопасность і лише на 7% знижує підйомну силу в порівнянні з водневим наповненням.

Почали діяти високотемпературні ядерні реактори нового типу, в яких теплоносієм є гелій. У наукових дослідженнях і в техніці широко застосовується рідкий гелій. Наднизькі температури сприяють поглибленому пізнанню речовини і його будови -

при більш високих температурах тонкі деталі енергетичних спектрів маскуються тепловим рухом атомів.

Вже існують надпровідні соленоїди з особливих сплавів, створюють при температурі рідкого гелію сильні магнітні поля (до 300 тис. ерстед) при незначних витратах енергії. При температурі рідкого гелію багато метали і сплави стають надпровідниками. Надпровідникових реле - кріотрони все ширше застосовуються в конструкціях електронно-обчислювальних машин. Вони прості, надійні, дуже компактні. Надпровідники, а з ними і рідкий гелій стають необхідними для електроніки. Вони входять до конструкції детекторів інфрачервоного випромінювання, молекулярних підсилювачів (мазерів), оптичних квантових генераторів (лазерів), приладів для вимірювання надвисоких частот.

Звичайно, цими прикладами не вичерпується роль гелію в сучасній техніці. Але якщо б не обмеженість природних ресурсів, не крайня неуважність гелію, він знайшов би ще безліч застосувань. Відомо, наприклад, що при консервуванні в середовищі гелію харчові продукти зберігають свій первісний смак і аромат. Але «гелієві» консерви поки залишаються «річчю в собі», тому що гелію не вистачає і застосовують його лише в найважливіших галузях промисловості і там, де без нього ніяк не обійтися. Тому особливо прикро усвідомлювати, що з пальним природним газом через апарати хімічного синтезу, топки і печі проходять і йдуть в атмосферу набагато більші кількості гелію, ніж ті, що добуваються з геліємісність джерел.

Зараз вважається вигідним виділяти гелій тільки в тих випадках, якщо його вміст у природному газі не менше 0,05%. Запаси такого газу весь час зменшуються, і не виключено, що вони будуть вичерпані ще до кінця нашого століття. Однак, проблема «гелієвої недостатності» до цього часу, ймовірно, буде вирішена - частково за рахунок створення нових, більш досконалих методів розділення газів, витяги з них найбільш цінних, хоч і незначних за обсягом фракцій, і частково завдяки керованого термоядерного синтезу. Гелій стане важливим, хоча і побічним, продуктом діяльності «штучних сонць».

Гелієє повітря

Повітря, в якому весь азот або більша його частина замінена гелієм, сьогодні вже не новина. Його широко використовують на землі, під землею та під водою. Гелієвий повітря втричі легше і набагато більш рухливими звичайного повітря. Він активніше поводить себе в легенях - швидко підводить кисень і швидко евакуює вуглекислий газ. Ось чому гелієвий повітря дають хворим при розладах дихання і деяких операціях. Він знімає задухи, лікує бронхіальну астму та захворювання гортані. Дихання гелієвим повітрям практично виключає азотну емболію (кесонну хвороба), якої при переході від підвищеного тиску до нормального схильні водолази і фахівці інших професій, робота яких проходить в умовах

підвищеного тиску. Причина цієї хвороби - досить значна, особливо при підвищеному тиску, розчинність азоту в крові. У міру зменшення тиску він виділяється у вигляді газових бульбашок, які можуть закупорити кровоносні судини, пошкодити нервові вузли ... На відміну від азоту, гелій практично не розчиняється у рідинах організму, тому він не може бути причиною кесонної хвороби. До того ж гелієвий повітря виключає виникнення «азотного наркозу», зовні схожого з алкогольним сп'янінням. Рано чи пізно людству доведеться навчитися подовгу жити і працювати на морському дні, щоб серйозно скористатися мінеральними та харчовими ресурсами шельфу. А на великих глибинах, як показали досліді радянських, французьких та американських дослідників, гелієвий повітря поки незамінний. Біологи довели, що тривале дихання гелієвим повітрям не викликає негативних зрушень в людському організмі і не загрожує змінами в генетичному апараті: гелієва атмосфера не впливає на розвиток клітин і частоту мутацій. Відомі роботи, автори яких вважають гелієвий повітря оптимальним середовищем для космічних кораблів, що здійснюють тривалі польоти у Всесвіті. Але поки за межі земної атмосфери штучний гелієвий повітря ще не піднімався.

Гелій у скафандрі

У космобіологів вже давно склалося переконання, що немає і не може бути газового середовища, яка була б однаково хороша для будь-яких умови космічного польоту. «Земний» повітря - не виняток. Його достоїнства самоочевидні, саме вони - причина того, що атмосфера у всіх наших «Сходу», «Схід» і «Союзах» складалася з звичайного повітря. Але в деяких умовах звичайний і звичний земний повітря може з одного перетворитися на ворога або не дуже надійного друга ... Вже при польоті до Місяця на космічний корабель впливають три джерела радіації: випромінювання радіаційних поясів Землі, галактичне космічне випромінювання і корпускулярне випромінювання сонячних спалахів. Передбачити інтенсивність останнього практично неможливо. Навіть при надійному захисті корабля звичайне повітря в цих умовах може стати джерелом вторинної - наведеної радіації. Точніше, джерелом стануть атоми азоту, з якого атмосфера корабля складається майже на 80%. З цієї ситуації може бути лише два виходи: або набагато ускладнювати і обважнювати засоби радіаційного захисту, або створювати всередині корабля атмосферу, в якій неможливе виникнення наведеної радіації.

В аварійній ситуації може виявитися й інший «мінус» звичайного повітря. Космічний політ проходить в умовах глибокого вакууму. При випадковому непередбаченої розгерметизації корабля космонавт піддається відразу декільком небезпекам. Від багатьох з них, в тому числі і від гострого кисневого голодування, його захистить скафандр. Але чи будуть учасники тривалих космічних польотів постійно перебувати в скафандрах?! Нарешті, третій недолік звичайного повітря як середовища проживання космонавтів полягає в тому, що ця газова суміш - далеко не найлегша. Власне, не так важкий саме повітря. Від заміни його навіть воднем (увяємо на хвилину, що це можливо) вага корабля помітно не

зміниться. Але адже повітря, яким дихають космонавти, треба постійно регенерувати. Циркуляція і вентиляція вимагають витрат енергії. Чим легше газ, тим легше вентиляційні пристрої, тим менше вага джерел енергії. Звичайно, природні гідності земного повітря з лишком перебивають ці мінуси, але не рахуватися з ними не можна - питання-то гамлетівське: бути чи не бути. Тому не припиняються пошуки та дослідження інших варіантів повітряного середовища, придатної для життя в космосі. І якщо без кисню ніяк не обійдешся, то азот повітря, не грає в життєво важливих процесах великої ролі, може бути вилучений або замінений.

У вітчизняній і зарубіжній науковій літературі фігурують п'ять реальних варіантів газового середовища для кабін космічних кораблів. Перший - звичайне повітря: 78% N_2 , 21% O_2 ; 1% - все інше: водень, інертні гази, CO_2 та інші. Другий, третій і четвертий варіанти передбачають повне або часткове видалення зі звичайного повітря баластного азоту. Але, як відомо, чистим киснем довіго дихати не можна. Щоб уникнути кисневого отруєння, тиск в кабіні знижується (людині в космічному скафандрі це зниження тиску, природно, нічим не загрожує), так що парціальний тиск кисню залишається таким же, як у нормальних умовах. Газове середовище, звільнена від азоту, дозволяє істотно зменшити вагу кабін. Саме таке середовище була в кабінах американських космічних кораблів «Меркурій», «Джеміні», «Аполлон». У дослідгах, поставлених в нашій країні, були підтверджені майже всі достоїнства атмосфери зниженого тиску. Їй справді не властиві недоліки природного повітряного середовища. Але в неї свої мінуси. По-перше, в сильно розрідженій атмосфері не можна перебувати без скафандра або з відкритим скафандром. По - друге, і при низькому тиску чистий кисень все-таки дратує верхні дихальні шляхи. По-третє, в атмосфері чистого кисню, та ще при зниженому тиску, набагато збільшується ймовірність пожежі. Значить, потрібно передбачати на борту якусь техніку пожежної безпеки, а вона теж щось важить ...

І, нарешті, п'ятий варіант-атмосфера, в якій весь азот замінений гелієм. Теоретично передумови для такої заміни були обнадійливими. Феноменальна хімічна пасивність гелію мала гарантувати незмінність напряму і характеру біохімічних реакцій організму. Проте всі ці викладки потрібно було підтвердити дослідями. У камеру, заповнену геліо-кисневою сумішшю, помістили кілька білих мишей. Тварини отримували нормальний корм, воду; незвичайний повітря ретельно регенерували. За мишами вели постійне спостереження. Експеримент тривав більше п'ятдесяти днів. Жодних суттєвих змін у поведінці та життєдіяльності тварин не спостерігалося. У ході досвіду не загинула жодна миша, навпаки, в однієї з них народилися мишенята, і населення камери збільшилася. Після закінчення досвіду досліджували тканини і органи тварин, довгий час перебували або навіть народилися в геліо-кисневої середовищі, але ніяких змін, причиною яких міг бути гелій, виявлено не було.

Інша важлива властивість гелію як замітника азоту - міцність і компактність його молекул. Є всі підстави вважати, що в геліо-кисневої середовищі небезпека наведеної радіації практично виключена. Розчинність гелію в крові, сечі, лімфі і особливо жирах набагато менше, ніж азоту. Це зменшує небезпеку декомпресійних розладів при різких перепадах тиску. Не випадково геліо-кисневі суміші стали надійним засобом профілактики кесонної хвороби і дали великий вигравш за часом при підйомі водолазів. І плюс до всього гелій набагато легше азоту.

Дані багатьох дослідів на тваринах і з участю людини були за гелієвий повітря. Але всі досліді на людях були короткочасні. Як позначиться на людині довге перебування в геліо-кисневої середовищі? Точну відповідь на це питання дали проведені кілька років тому досліді радянських біологів професора А. Г. Кузнєцова та кандидата медичних наук А. Г. Діанова. Було проведено два експерименти тривалістю один-22, інший-30 днів, в яких брали участь молоді, абсолютно здорові люди. Перші два дні герметична камера була заповнена звичайним повітрям. За цей час медики зняли фонові дані. На третій день відбулася зміна середовища проживання. Спочатку камеру провентилювати чистим медичним киснем, який не тільки витіснив азот, а й «вимив» цей газ з організму учасника досвіду. Коли концентрація кисню в повітрі камери досягла 97%, його подачу припинили і почали подавати гелій. У цей же день в камері встановилася атмосфера приблизно такого складу: 22,5% O₂, 76% He та 1,5% N₂. Все інше - харчування, режим, одяг - залишилося незмінним. У перші ж години перебування випробувача в геліо-кисневої середовищі було зареєстровано цікаве явище. Повідомляючи про самопочуття він сказав, що все в порядку. Мова його була цілком розбірливою, але голос несподівано змінився. Замість звичного баритона чувся високий, майже хлоп'ячий тенорок. Подібні зміни голосу, правда не настільки різкі, спостерігалися і у водолазів. Пояснюється це різницею у швидкості поширення звукових коливань у різних середовищах, в результаті чого звуковий спектр може зміститися майже на цілу октаву. Минуло ще кілька годин і випробувач повідомив, що в камері похолодало. Однак термометр не показував зміни температури - змінилися тепловідчуття випробувача. Висока теплопровідність гелію зрушила зону температурного комфорту. В умовах звичайного повітря ця зона - 18-24 ° C; в «гелієвій» повітрі - 24,5-27,5 ° C вдень, коли випробувач не спить, і 26-29 ° C вночі. Надалі досвід проходив в умовах комфортної температури. Всі дні ні на хвилину не припинялися спостереження, бралися проби, але ніяких істотних відхилень в самопочутті, поведінці, працездатності випробувача, крім тих двох, що були помічені в самому початку досліді, виявити не вдалося. Головним недоліком гелієвого повітря виявилася все та ж підвищена теплопровідність. В умовах розігріву оболонки корабля гелієвий повітря може не охолоджувати, а перегрівати організм (при температурі середовища вище 36 - 37 ° C. При менших же температурах вентилювати космічний скафандр гелієвим повітрям технічно вигідніше, ніж звичайним. Під час польотів всіх радянських космонавтів у їх кораблях підтримувалася «атмосфера № 1» - звичайне повітря, земне тиск, нормальна

вологість. Але це не означає, що у всіх подальших польотах буде використовуватися тільки така атмосфера. У гелієвого повітря є хороші шанси злітати в космос.

У гелієвої захисному середовищі проходять окремі стадії отримання ядерного пального.

У контейнерах, заповнених гелієм, зберігають і транспортують тепловиділяючі елементи ядерних реакторів. За допомогою особливих течошукачів, дія яких заснована на винятковій дифузійної здатності гелію, виявляють найменші можливості витоку в атомних реакторах та інших системах, що знаходяться під тиском або вакуумом. У наукових дослідженнях і в техніці широко застосовується рідкий гелій. Наднизькі температури сприяють поглибленому пізнанню речовини і його будови - при більш високих температурах тонкі деталі енергетичних спектрів маскуються тепловим рухом атомів. Вже існують надпровідні соленоїди з особливих сплавів, створюють при температурі рідкого гелію сильні магнітні поля (до 300 тисяч ерстед) при незначних витратах енергії. При температурі рідкого гелію багато метали і сплави стають надпровідниками. Надпровідникових реле-кріотрони все ширше застосовуються в конструкціях електронно-обчислювальних машин. Вони прості, надійні, дуже компактні. Надпровідники, а з ними і рідкий гелій стають необхідними для електроніки. Вони входять до конструкції детекторів інфрачервоного випромінювання, молекулярних підсилювачів (мазерів), оптичних квантових генераторів (лазерів), приладів для вимірювання надвисоких частот. Геліокислородні суміші стали надійним засобом профілактики кесонної хвороби і дали великий виграш за часом при підйомі водолазів. Як відомо, розчинність газів в рідинах, при інших рівних даних, прямо пропорційна тиску. У водолазів, які працюють під великим тиском, в крові розчинене азоту набагато більше в порівнянні з нормальними умовами, що існують на поверхні води. При підйомі з глибини, коли тиск наближається до нормального, розчинність азоту знижується, і його надлишок починає виділятися. Якщо підйом відбувається швидко, виділення надлишку розчинених газів відбувається настільки бурхливо, що кров і багаті водою тканини організму, насичені газом, вспенюються від маси бульбашок азоту - подібно шампанського при відкриванні пляшки.

Поява бульбашок азоту в кровоносних судинах порушує роботу серця. Поява їх в мозку порушує його функції, а все це разом веде до важких розладів життєдіяльності організму і в результаті - до смерті. Для того, щоб попередити розвиток описаних явищ, відомих під ім'ям «кесонної хвороби», підйом водолазів, тобто перехід від підвищеного тиску до нормального, проводиться дуже повільно. При цьому надлишок розчинених газів виділяється поступово і ніяких хворобливих розладів не відбувається. Із застосуванням штучного повітря, в якому азот замінюється менш розчинною гелієм, можливість шкідливих розладів усувається майже повністю. Це дозволяє збільшувати глибину опускання водолазів (до 100 і більше метрів) і пролонгувати час перебування під водою. «Гелієвий» повітря має щільність в три рази менше щільності звичайного повітря. Тому

дихати таким повітрям легше, ніж звичайним (зменшується робота дихальних м'язів). Ця обставина має важливе значення при захворюванні органів дихання. Тому «гелієвий» повітря застосовується також у медицині при лікуванні астми, задухи і інших хвороб».

http://uareferat.com/%D0%93%D0%B5%D0%BB%D1%96%D0%B9_%D0%BF%D1%80%D0%B8%D0%B7%D0%BD%D0%B0%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BD%D1%8F_%D1%96_%D0%B2%D0%BB%D0%B0%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%B2%D0%BE%D1%81%D1%82%D1%96

Читач може бачити один з проектів добування гелію-3 на Місяці. Такі програми розробляються науковцями США, Китаю, Росії, інших країн. Видобувати сировину будуть з реголітів (місячного ґрунту). Наявні на Місяці запаси гелію-3 можуть забезпечити землян енергією на п'ять тисяч років вперед, заявив на мультимедійній лекції в РІА Новини доктор фізико-математичних наук, завідувач відділом досліджень Місяця і планет Державного астрономічного інституту МДУ ім. Ломоносова Владислав Шевченко.

"Так, вартість однієї тонни гелію-3 складе приблизно мільярд доларів при тому, що буде створена необхідна інфраструктура видобутку і доставки з Місяця.

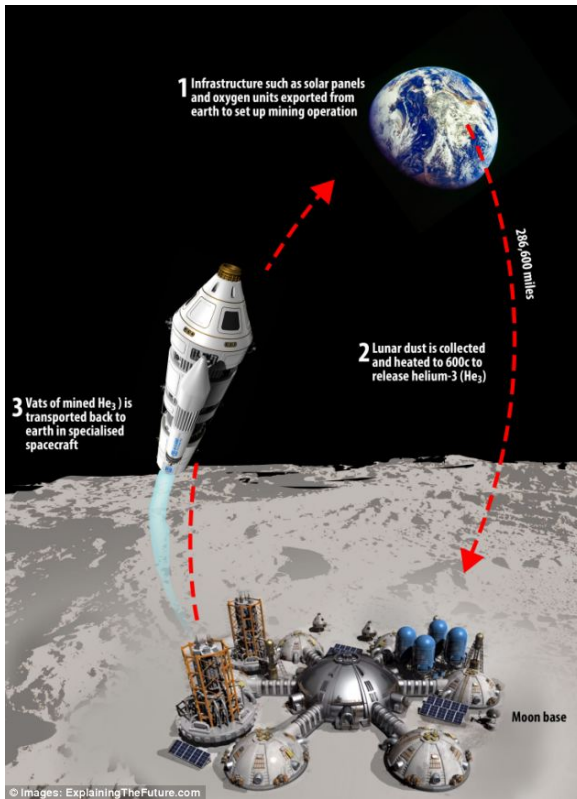
Але при цьому 25 тонн - а це всього 25 мільярдів доларів, що не так вже й багато в масштабах держав нашої планети - вистачить для забезпечення енергією землян протягом року. в даний час в рік тільки США витрачає на енергоносії приблизно 40 мільярдів доларів. Вигода очевидна ", - зазначив Шевченко. За його словами, в найближчому майбутньому партнерам по Міжнародній космічній станції (МКС) слід поступово переходити від її експлуатації до створення Міжнародної місячної станції (МЛС).

"Наш шлях зараз - від МКС до МЛС. Отримаємо велику практичну користь", - підсумував учений.

В даний час ізотоп гелій-3 на Землі видобувають в дуже невеликих кількостях, що обчислюються декількома десятками грамів на рік.

На Місяці ж запаси цього цінного ізотопу складають, за мінімальними оцінками, близько 500 тисяч тонн. При термоядерному синтезі, коли в реакцію вступає 1 тонна гелію-3 з 0,67 тоннами дейтерію, вивільняється енергія, еквівалентна згорянню приблизно 15 мільйонів тонн нафти. (<http://ria.ru/science/20120725/709192459.html#ixzz41YskVmsx>)

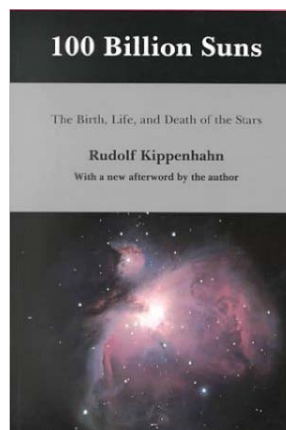
Найкраще термоядерне паливо - ізотоп гелій-3. На Землі цього ізотопу дуже мало. Зате на близькій Місяці гелію багато. Одного завантаженого зрідженим гелієм шаттла, як каже директор Інституту геохімії та аналітичної хімії РАН академік Ерік Галімов, вистачить на забезпечення енергоспоживання США на цілий рік, двох шатлів - на річне забезпечення всієї планети. Адже на одиницю ваги такого палива виходить приблизно в 100 разів більше енергії, ніж при розщепленні ядер урану.

Неможливо вести розмову про гелій і не знати як він утворюється.

Тому автор пропонує ознайомитись з цікавим дослідженням відомого німецького математика, фізика Рудольфа Кіппенхайна (**Rudolf Kippenhahn**), який присвятив своє життя питанням астрономії. Одна з праць науковця називається «100 мільярдів сонць: народження, життя і смерть зірок». (<http://coollib.com/b/124260/read> пер. **А. С. Доброславский**)

Подаємо частину цієї праці (лише 15 сторінок) в якій мова йде про історію життя зірок на прикладі сузір'їв Плеяд та Гад, про те, яким чином утворюються гелієві планети та як вони змінюються. Ці питання безпосередньо стосуються нашого дослідження. Вони цікаві і актуальні, адже, за гелієм майбутнє життя людства, без нього людство не зможе робити впевнені кроки в освоєнні космосу. Запаси Земні надто обмежені. Тому автор сподівається, що читачі із зацікавленістю ознайомляться з думкою німецького вченого.

«Как распределяются светимости и температуры поверхности у звезд звездных скоплений? Может быть, диаграммы Г-Р таких скоплений похожи на диаграммы для ближайших соседей Солнца (см. рис. 2.2)? Наблюдаются ли среди них звезды главной последовательности?»

Если рассмотреть их диаграммы Г-Р, то мы увидим существенное отличие.

Действительно, в некоторых звездных скоплениях почти все звезды принадлежат к главной последовательности, как, например, в Плеядах (диаграмма Г-Р этого скопления показана на рис. 2.7).

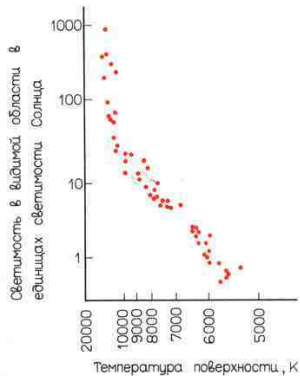

Рис. 2.7. Диаграмма Г-Р для звездного скопления **Плеяды**.

Показаны только наиболее яркие звезды. Они образуют главную последовательность. В верхней части этой последовательности видно, что при светимостях примерно в 1000 раз больше солнечной звезды на диаграмме уже отклоняются от главной последовательности вправо.

Однако в большинстве скоплений только самые слабые звезды относятся к главной последовательности. В этих скоплениях не вся полоса последовательности заполнена звездами. Этот ряд обрывается в области больших светимостей. Наиболее яркие звезды главной последовательности отсутствуют. Вместо них в звездных скоплениях есть красные звезды с большой светимостью: красные гиганты и сверхгиганты, которые показаны, в частности, на диаграмме Г-Р для скопления Гиад (рис. 2.8).

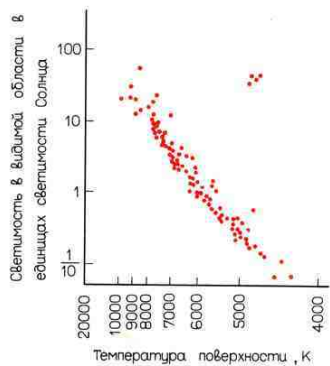
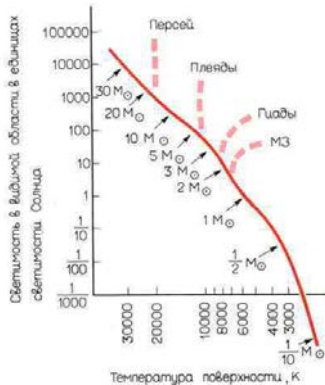

Рис. 2.8. Диаграмма Г- Р для звездного скопления **Гиady**. Если главная последовательность в **Плеядax** (см. рис. 2.1) простирается примерно до светимости в 1000 раз больше солнечной, то в **Гиадах** главная последовательность обрывается ниже 100 солнечных светимостей. Более яркие звезды главной последовательности отсутствуют. В то же время на диаграмме Г- Р этого скопления наблюдается группа красных гигантов.

Еще интереснее диаграмма Г- Р шарового звездного скопления, приведенная на рис. 2.9. На этой диаграмме звезды заполняют только участок главной последовательности, в то время как точки, соответствующие более ярким звездам, сдвинуты далеко вправо. Звезды разных скоплений можно нанести на одну и ту же диаграмму Г-Р. Такая диаграмма показана на рис. 2.10. На этом рисунке главная последовательность обозначена жирной линией, а при переходе к звездам наибольшей светимости линия, показанная на диаграмме, отклоняется направо вверх. Мы видим, что у разных звездных скоплений линия уходит вправо от главной последовательности в разных точках. Поскольку мы знаем, что при движении вверх по главной последовательности увеличивается масса звезд, то можно сказать, что в каждом звездном скоплении звезды, масса которых меньше определенного значения, лежат на главной последовательности, в то время как в области больших масс главная последовательность не заполнена. Этот факт и позволяет понять, как происходит эволюция звезд.

Рис. 2.10. Отклонение звезд различных скоплений от главной последовательности на диаграмме Г- Р (по данным Аллана Сандейджа).

Штриховые линии показывают, где расположены звезды разных скоплений. Наиболее высоко на диаграмме простирается скопление в созвездии Персея. Затем оно отклоняется направо вверх. Наиболее короткую главную последовательность имеет шаровое звездное скопление МЗ. Она отклоняется направо уже в нижней части диаграммы. Стрелками слева показано, где лежат на главной последовательности звезды определенной массы. Числами возле стрелок отмечены массы в единицах массы Солнца $M_{\odot}$. Таким образом, звездное скопление в созвездии Персея содержат звезды главной последовательности до 10–15 масс Солнца, в то время как наиболее тяжелые звезды главной последовательности шарового скопления МЗ всего в 1,3 раза тяжелее Солнца.

По мере того как звезда развивается со временем и стареет, изменяются и ее свойства. В частности, изменяются температура ее поверхности и светимость. Точка, которая обозначает звезду на диаграмме Г- Р, перемещается. Так, например, если звезда вначале была красным гигантом, а через миллионы лет превратилась в белый карлик, то соответствующая точка на диаграмме Г- Р сдвинется из правого верхнего угла в левый нижний. Если бы мы жили достаточно долго и могли в течение миллионов и миллиардов лет измерять характеристики звезд и наносить их на диаграмму Г- Р, то мы увидели бы, как перемещаются соответствующие точки на ней. Мы узнали бы, что в некоторых областях звезды находятся долго, а другие области пересекают очень быстро. Мы бы построили пути развития звезд на диаграмме Г- Р (их еще называют эволюционными треками).

Но перед нами есть только «мгновенный снимок». Мы видим лишь, где расположены звезды на диаграмме в настоящее время. При этом оказывается, что ближайшие соседи Солнца находятся на главной последовательности. Что это значит? Быть может, точки на диаграмме Г- Р особенно медленно перемещаются в полосе, где расположена главная последовательность? Может быть, они долго находятся в этой области? Тогда при наблюдении за

звездами разного возраста окажется, что особенно много таких звезд расположено в этой полосе.

Этот эффект мы знаем из нашего повседневного опыта. Почему в мире взрослых больше, чем детей? Потому что детство продолжается всего около 15 лет, в то время как взрослым человек остается около 50 лет. Если собрать вместе группу людей разного возраста, например жителей нашего города, то окажется, что большинство из них находится на «взрослой стадии развития». Возникает вопрос: может быть, на главной последовательности звезды находятся достаточно долго?

Вспомним, что и Солнце расположено на главной последовательности.

Мы знаем, что за многие миллиарды лет Солнце относительно мало изменилось и все это время оно принадлежит к главной последовательности.

Мы видели, что энергия, запасенная в водороде солнечных недр, позволяет очень долго поддерживать его излучение. Может быть, и все звезды главной последовательности светят за счет превращения водорода в гелий?

Может быть, и они, имея такой источник энергии, очень долго остаются неизменными, и по этой причине так плотно заполнена звездами полоса главной последовательности на диаграмме Г-Р?

Предположим, что все звезды главной последовательности светят за счет одного и того же энергетического источника: превращения водорода в гелий.

Раньше мы уже подсчитывали для Солнца и Спика, сколько могут светить эти звезды. Предположим, что водород составляет около 70 % массы звезды и что ядерное горючее в звездных недрах начинает исчерпываться, когда в гелий превратится уже 10 % водорода. Тогда мы получим, что продолжительность жизни Солнца составит примерно 7 миллиардов лет, в то время как Спика, масса которой больше солнечной в 10 раз, а светимость в 10 тысяч раз, будет светить с неизменной силой всего несколько миллионов лет. Такие же оценки можно провести для любой звезды главной последовательности. При этом мы узнаем, сколько времени ее светимость будет поддерживаться за счет реакций превращения водорода в гелий. Возьмем для примера какую-либо звезду на главной последовательности, показанной на рис. 2.3. По диаграмме Г-Р мы можем определить ее светимость, а по соотношению между светимостью и массой для звезд главной последовательности (рис. 2.4) вычислим ее массу, которая соответствует известной величине ее светимости. Если сравнить величину ядерной энергии, запасенной в данном количестве звездного вещества, с болометрической светимостью звезды (а это количество энергии, излучаемой в космическое пространство за одну секунду), то мы узнаем время, в течение которого может поддерживаться эта светимость. На рис. 2.11 возле главной последовательности обозначены времена жизни звезд, вычисленные таким способом. Данные, приведенные выше для Спика, тоже помещены на рисунке. Мы видим, что чем больше масса звезды на главной последовательности, тем быстрее отдает она свою энергию и тем короче время, в течение которого она светит за счет ядерного горения водорода.

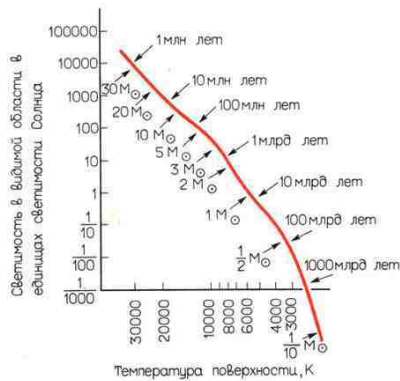

Рис. 2.11. Главная последовательность на диаграмме Г-Р.

Слева показано стрелками, в каких точках диаграммы расположены звезды определенной массы (в единицах массы Солнца $M_{\odot}$). Поскольку масса Солнца определяет запасы ядерного горючего; то, зная для каждой точки главной последовательности светимость звезд, можно определить время, в течение которого звезда, расположенная в определенном месте главной последовательности, сможет светить за счет превращения водорода в гелий. Эти отрезки времени отмечены стрелками справа.

Звезды, которые более чем в 39 раз тяжелее Солнца, исчерпывают свой водород уже за 1 миллион лет. Звезды в 2 раза легче Солнца могут светить целых 100 миллиардов лет. Сравнение с рис. 2.10 позволяет определить возраст звездных скоплений. Когда всю жизнь занимаешься звездами, начинаешь замечать, как велико сходство между ними и людьми. Вот и здесь мы видим, что чем больше масса, тем короче продолжительность жизни!

Возраст звездных скоплений

Если рассмотреть группу звезд в главной последовательности, которые существуют за счет сжигания водорода, причем звезды эти будут разной массы, но одинакового возраста, то прежде всего мы заметим исчерпание ядерного горючего у наиболее тяжелых звезд из верхней части главной последовательности. С течением времени запасы энергии будут заканчиваться у все более легких звезд. Спустя 7 миллиардов лет запасы водорода исчерпаются и у звезд с массой, равной массе Солнца.

Можно ли заметить этот эффект, наблюдая звездные скопления?

Посмотрим еще раз на диаграмму Г-Р скопления Гиад (рис. 2.8). Основная последовательность этого звездного скопления заполнена вплоть до светимости в 20 раз больше визуальной светимости Солнца. Это соответствует массам, которые в 2,5 раза больше солнечной.

Продолжительность горения водорода в таких звездах составляет около 800 миллионов лет (см. рис. 2.11). Если группа звезд одинакового возраста существует 800 миллионов лет с начала ядерной реакции превращения водорода в гелий, то у звезд с массой в 2,5 раза больше массы Солнца запасы

водорода уже подойдут к концу, в то время как звезды меньшей массы все еще будут жить за счет сжигания водорода. Быть может, именно по этой причине верхняя часть главной последовательности в скоплении Гиад не занята?

В других звездных скоплениях главная последовательность обрывается при иных значениях светимости, а значит, и массы. Так, например, в скоплении Плеяд существуют звезды главной последовательности со светимостью в 140 раз больше солнечной. Это соответствует звездам примерно в 6 солнечных масс, продолжительность жизни которых при сжигании водорода составляет только 100 миллионов лет. Звезды с наиболее высокой яркостью лежат на диаграмме Г—Р Плеяд не совсем точно на главной последовательности. Они немного смещены вправо. Это говорит о первых признаках истощения водорода. Таким способом мы можем установить, какие из звездных скоплений старше, а какие моложе. Для этого надо посмотреть на их диаграммы Г-Р и определить, до какой массы заполнена главная последовательность. На рис. 2.10 схематически показано для нескольких звездных скоплений, где прерывается у каждой из них главная последовательность: звездное скопление в созвездии Персея оказалось самым молодым. В этом скоплении главная последовательность заполнена вплоть до светимостей в 1000 раз больше солнечной. Поэтому возраст этого скопления составляет всего 10 миллионов лет. Затем идут Плеяды, еще старше Гиады, и, наконец, самое старое из этих скоплений шаровое скопление М3 в созвездии Гончих Псов. В этом скоплении главная последовательность заполнена всего лишь до звезд, светимость которых близка к 3 светимостям Солнца. Наиболее яркая звезда главной последовательности всего в 1,3 раза тяжелее Солнца. Если такие небольшие звезды уже готовятся покинуть главную последовательность, то это значит, что возраст скопления М3 составляет примерно 6-10 миллиардов лет.

Как узнать, на самом ли деле уход звезд в скоплениях с главной последовательности на диаграмме Г-Р означает, что в них истощались запасы водорода? Если это так, то мы уже в значительной мере знаем, как развиваются звезды. А именно, звезда остается на главной последовательности до тех пор, пока не истощаются запасы водорода в ее недрах. Затем она перемещается направо, в область красных гигантов. Поэтому звезды, покинувшие главную последовательность, находятся справа от нее. Если все это верно, то возникает новый вопрос: каков возраст самых старых звездных скоплений и насколько молоды самые молодые? Что происходит со звездами, когда в их недрах еще не началось ядерное горение водорода? Какие процессы протекают, когда запасы водорода заканчиваются? Хотя мы уже знаем, что уйдя с главной последовательности, звезды становятся красными гигантами, однако они не могут оставаться в этой области очень долго, поскольку их ядерная энергия уже в значительной мере израсходована.

При этом все время следует помнить: пока мы всего лишь предположили, что свойства звезд в звездных скоплениях объясняются истощением запасов ядерной энергии. Хотя эта гипотеза хорошо согласуется с результатами

наблюдений, однако мы все еще не можем уверенно сказать, достаточно ли велики температуры и плотности вещества в недрах звезд, чтобы там могли протекать ядерные реакции. Температура на поверхности звезд далеко не достаточна для этого. Откуда мы можем узнать, какие температуры достигаются в звездных недрах? Свет, который поступает к нам от звезд, несет информацию о тонком поверхностном слое. Так, например, у Солнца свет исходит из «атмосферы», масса которой составляет всего одну сотую миллиардной доли общей массы Солнца. Глубже этого слоя мы ничего не видим. И тем не менее мы можем сказать о недрах Солнца больше, чем о недрах нашей Земли. Чем объясняется такой парадокс, мы узнаем в следующей главе.

Возникновение более тяжелых элементов

Что происходит в звезде, когда весь водород превратится в гелий? Эдвин Сальпетер, который в настоящее время преподает в Корнельском университете в США, показал, как гелий может превращаться в углерод. Вообще говоря, для этого превращения достаточно трех ядер гелия. Если эти ядра объединятся, то возникнет ядро углерода с массовым числом 12. Однако одновременное столкновение трех ядер гелия практически невероятно. Более вероятен процесс, который идет в две стадии (рис. 3.4). При этом вначале объединяются два ядра гелия и образуется ядро элемента бериллия с массовым числом 8. Этот изотоп бериллия радиоактивен. Возникшее ядро бериллия существует чрезвычайно короткое время, которое даже трудно себе представить. Спустя несколько десятимиллионных частей одной миллиардной доли секунды это ядро снова распадается на два ядра гелия, из которых оно возникло. Но если за этот короткий промежуток времени ядро изотопа бериллия столкнется с третьим атомом гелия, то возникнет устойчивое ядро углерода. Ядра изотопа Be^8 распадаются значительно чаще, чем происходят их столкновения с третьим атомом гелия. Однако в звездном веществе с температурой 100 миллионов градусов такие превращения происходят настолько часто, что освобождающаяся энергия может поддерживать постоянную температуру звезды и ее излучение. Что происходит дальше? При еще более высоких температурах могут объединяться атомы углерода. После объединения они распадаются разными способами на ядра таких элементов, как магний, натрий, неон и кислород. Атомы кислорода могут объединяться с образованием ядер серы и фосфора. Так образуются все более тяжелые атомные ядра. Возникает вопрос, могут ли в недрах звезд постепенно образовываться из водорода и гелия все химические элементы? Мы вернемся к нему в гл. 11. Теперь же нам достаточно знать, что в недрах звезд могут происходить ядерные реакции и прежде всего превращение водорода в гелий. Они могут протекать в условиях, которые реально существуют во внутренней части звезд, а выделяющаяся энергия позволяет поддерживать излучение звезд в течение длительного времени. Но откуда, собственно, мы знаем про свойства звездных недр? Как нам стала известна температура в центре звезд — там, куда никто не может заглянуть и откуда к нам не поступает непосредственно никакой информации? В следующей главе мы расскажем, почему о звездных недрах мы знаем больше, чем о земных.

Будет сказано и о том, какую роль сыграли в этом современные вычислительные машины.

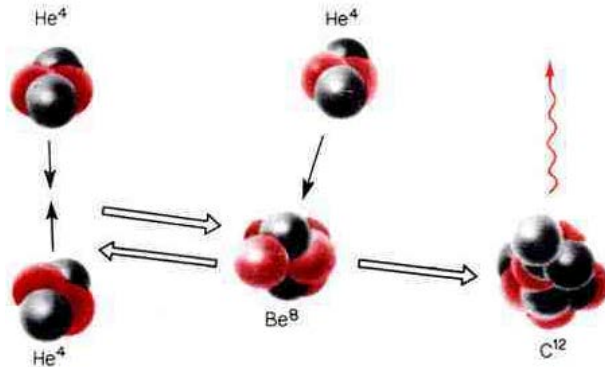

Рис. 3.4. Превращение гелия в углерод. Два ядра гелия сливаются с образованием чрезвычайно радиоактивного ядра бериллия, которое очень скоро снова распадется на два ядра гелия. Ядро изотопа бериллия превращается в ядро углерода (с испусканием кванта света) только в том случае, если за короткое время жизни изотопа Be^8 произойдет его столкновение с еще одним ядром гелия.

Главная последовательность — это такое место на диаграмме Г-Р, где располагаются звезды, существующие за счет ядерной энергии превращения водорода в гелий!

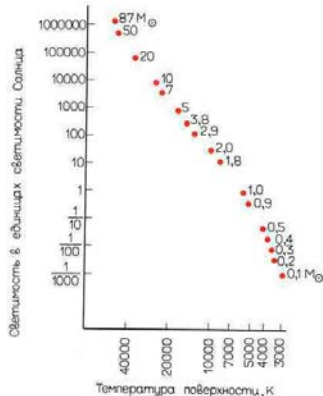

Рис. 4.3. Точками показаны данные для звезд с разной массой, полученные с помощью компьютерной модели. Все звезды состоят из богатой водородом смеси одинакового состава. На диаграмме Г-Р они образуют главную последовательность со всеми свойствами наблюдаемой главной последовательности. Массы звезд выражены в единицах массы Солнца $M_{\odot}$. Видно, что светимость звезд главной последовательности резко падает с уменьшением массы.

Теоретическая модель строения звезд предсказывает и другое свойство главной последовательности. О нем уже говорилось выше. Речь идет о наблюдаемой зависимости между массой звезды и ее светимостью. Если мы построим модель для звезды, масса которой в 10 раз превышает солнечную, то ее светимость будет существенно выше светимости модельной звезды с солнечной массой. Это возрастание светимости звезд с увеличением массы хорошо согласуется с наблюдаемой зависимостью светимости от массы (см. рис. 2.4).

Для всех модельных звезд разной массы, полученных с помощью расчетов на ЭВМ, справедливо одно обстоятельство, о котором мы уже говорили. Модель дает свойства этих звезд в начале их жизни, когда только началась реакция превращения водорода в гелий. Таким образом, речь идет о «молодых звездах». Поэтому построенная нами главная последовательность — это не та главная последовательность звезд, которую мы наблюдаем сейчас на небе, а главная последовательность молодых звезд, «молодая главная последовательность». Однако в большинстве звезд реальной главной последовательности запасы водорода еще не слишком истощены. Поэтому реальные звезды не слишком сильно отличаются по своим свойствам от «молодых».

Мы видим, что если вести речь о свойствах звезд, доступных для наблюдения с Земли, наша модель дает хорошее согласие теоретических предсказаний с наблюдаемыми свойствами. Поэтому мы можем надеяться, что и внутреннее строение звезд, предсказанное с помощью компьютерной модели, не слишком сильно отличается от внутреннего строения реальных небесных тел. Это означает, что теоретическая модель позволяет нам заглянуть в недра звезд. Такой возможности лишена наблюдательная астрономия. Мы уже обсудили внутреннее строение Солнца. Посмотрим теперь, как устроены другие звезды, масса которых больше или меньше солнечной.

Эксперимент с галлием

Кроме хлора существуют и другие элементы, ядра которых могут взаимодействовать с нейтрино. Одним из них является изотоп элемента галлия. Его массовое число составляет 71. После захвата нейтрино этот изотоп превращается в ядро элемента германия. Существенное отличие от эксперимента с хлором состоит в том, что в эксперименте с галлием можно подсчитать и нейтрино низких энергий. Галлиевый детектор считает нейтрино, возникающие в результате реакций водородного цикла. Таким образом, эксперимент с галлием позволил бы определить интенсивность реакции, которая вносит основной вклад в выделение энергии на Солнце, а не фиксировать нейтрино побочной реакции.

Почему же тогда эксперимент с галлием до сих пор никем не поставлен? Первая трудность состоит в том, как подсчитать все атомы германия, возникающие при взаимодействии галлия с нейтрино. Прежде всего необходимо создать соответствующие детекторы. Вторая трудность является общей для всех опытов с нейтрино. Дело в том, что эти частицы очень редко взаимодействуют с атомными ядрами. Чтобы зафиксировать в течение суток хотя бы одно превращение атома галлия в атом германия под воздействием

солнечных нейтрино, требуется контейнер по меньшей мере с 37 тоннами галлия. Это количество сравнимо со всеми запасами чистого галлия в мире. Галлий получают как побочный продукт при выработке алюминия. Стоимость одной тонны галлия в настоящее время составляет почти миллион марок ФРГ. Конечно, галлий не расходуется в нейтринном эксперименте, и его можно потом повторно использовать. Однако непонятно, будет ли это существенно дешевле. В то же время известно, что правительство каждого государства должно иметь запас галлия на случай войны, поскольку галлий требуется для электронной промышленности. Так что идея эксперимента с галлием имеет в этом смысле определенные достоинства. Пока писалась эта книга, в Институте ядерной физики им. Макса Планка в Гейдельберге был разработан детектор для германия, а в США, Израиле и ФРГ проведены исследования по подготовке предварительного эксперимента, вначале с одной тонной галлия. Полномасштабный эксперимент тоже будет рано или поздно осуществлен. Подтвердит ли он наши представления о внутреннем строении Солнца? Или же астрофизики узнают, что все их догадки о процессах выделения энергии в недрах звезд неверны?

Внимательный читатель может, вероятно, подумать, что, говоря о современном Солнце, мы забыли упомянуть некоторые его свойства. Так, например, мы ничего не сказали о пятнах на Солнце и 11-летнем цикле солнечной активности, о протуберанцах и о хромосферных вспышках, о которых время от времени можно прочесть в газетах. Мы не упоминали об этих явлениях, поскольку наше внимание было сконцентрировано на основных свойствах Солнца. Кроме них существуют многочисленные процессы, которые происходят в верхних слоях нашего светила. Они представляют собой примерно то же самое, что и подобные явления в земной атмосфере. А ведь если бы мы говорили о геологической истории нашей Земли, то, по всей видимости, не стали бы останавливаться на таких явлениях, как гром или молния.

Крабовидная туманность и Сверхновая из китайских и японских хроник

В созвездии Тельца наблюдается небольшая туманность, которая в отличие от Туманности Андромеды действительно состоит из диффузного газового вещества, а не из отдельных звезд. Ее называют Крабовидной туманностью (рис. 7.6). Газовые массы, образующие эту туманность, разлетаются друг от друга с большой скоростью. Некоторые из них перемещаются по отношению к другим со скоростью в несколько тысяч километров в секунду. Зная скорость разлета газовой оболочки и ее размеры, можно вычислить, когда произошел взрыв Сверхновой. Оказывается, что это событие должно было произойти около 1000 года нашей эры. Можно ли найти упоминание о яркой звезде в созвездии Тельца около 1000 года? Действительно, в китайских и японских хрониках упоминается яркая звезда, которая в 1054 году вспыхнула на небе в том месте, где теперь находится Крабовидная туманность. Эта звезда была столь яркой, что целых две недели ее можно было видеть на небе и днем. Это была настоящая сверхновая звезда. К сожалению, в европейских исторических источниках это событие не упоминается. Каждый раз, когда ко

мне в руки попадает книга по истории, я смотрю, что происходило в 1054 году. Я узнал уже очень много интересного о событиях этого года. Так, например, в этом году умерли люди, о которых я до сих пор совершенно ничего не слышал. Однако нигде нет никаких упоминаний о необычайном небесном явлении. Трудно понять, почему столь впечатляющее появление новой звезды не описано ни в одной из хроник. Может быть, тогда в Европе мало интересовались изменениями на звездном небе, а может быть, просто все две недели стояла плохая погода.

Рис. 7.6.

Крабовидная туманность является остатком Сверхновой, наблюдавшейся в 1054 году. Однако свет идет к Земле от Крабовидной туманности очень долго. Поэтому на самом деле взрыв Сверхновой произошел около 4 тысяч лет до н. э., когда еще не возникло государство шумеров в Двуречье.

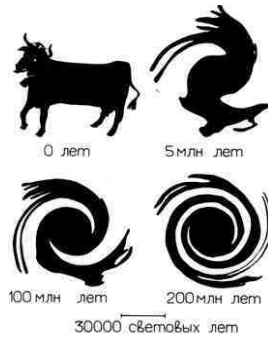
(Авторские права на снимок принадлежат Калифорнийскому технологическому институту и Вашингтонскому институту Карнеги. Воспроизводится с разрешения Хейлской обсерватории.)

При появлении сверхновой, по всей видимости, происходит взрыв всей звезды, и ее вещество или по крайней мере большая его часть разлетается в пространстве. Исчезает ли звезда полностью после взрыва или же от нее что-нибудь остается? Ответ на этот вопрос был получен в 1968 году.

Об этом пойдет речь в следующей главе. А пока мы обсудим, что происходит с веществом, выброшенным со звезд в пространство.

Кто командует образованием звезд?

Что же заставляет сегодня межзвездное вещество конденсироваться в определенных местах в плоскости нашего Млечного Пути и образовывать звезды? Почему в других местах нашей Галактики звезды не образуются? Млечный Путь, если смотреть на него из космической дали, выглядел бы подобно Туманности Андромеды: плоский диск с выраженной спиральной структурой (см. рис. 0.1). У других звездных систем спиральная структура проявляется еще отчетливее (см.рис. 0.4). На снимках удаленных галактик спиральные рукава выделяются потому, что в них возбуждается свечение ионизированного водорода. Как мы уже знаем из примера туманности Ориона, за ионизацию водорода ответственны яркие массивные звезды главной последовательности. Таким образом, спиральные рукава — это области, где имеются молодые звезды, т. е. области, где звезды только возникли. И в нашей Галактике молодые звезды выстраиваются вдоль спиральных рукавов. С помощью радиоастрономии удастся очень детально исследовать распределение межзвездного газа в нашем Млечном Пути; обнаруживается, что в спиральных рукавах плотность газа выше, чем вообще в плоскости Галактики. Итак, дано: с одной стороны, спиральные рукава являются областями повышенной плотности газа, с другой стороны, именно здесь находятся молодые звезды. Спрашивается: чем обусловлена спиральная структура, делающая галактики похожими на огненные колеса фейерверка? Долгое время попытки объяснить спиральные структуры наталкивались на большие трудности, да и сейчас их возникновение нельзя считать окончательно ясным. Звездная система вращается. Скорость ее вращения может быть измерена (см. приложение А); при этом выясняется, что система вращается не как твердое тело. Скорость вращения уменьшается к периферии, так что центральная часть галактики вращается быстрее. На первый взгляд нет ничего удивительного в том, что у галактик обнаруживается спиральная структура. Спиральные структуры возникают и при размешивании в чашке кофе с молоком, поскольку на разных расстояниях от центра жидкость вращается с различной скоростью. Можно было бы ожидать, что и любая начальная структура галактики через какое-то время станет спиральной из-за неодинаковости скорости вращения на разных расстояниях от центра. Карл Фридрих фон Вайцзеккер сказал однажды, что Млечный Путь сегодня должен был бы иметь спиральную структуру, даже если когда-то он был похож на корову. Много лет назад в Гёттингене мы занялись галактической коровой Вайцзеккера; нам помогал Альфред Бэр, который до недавнего времени преподавал в Гамбурге. Результат представлен на рис. 12.5. Еще до того как основная часть звезд завершит первый оборот вокруг центра, корова-галактика превратится в прекрасную спираль. К сожалению, здесь имеется одна неувязка.

Рис. 12.5. Млечный Путь вращается не как твердое тело. Поэтому из произвольной начальной структуры через 100 миллионов лет образуется спиральный объект. К сожалению, спиральные рукава нашей Галактики не поддаются такому объяснению.

Для того чтобы из нашей произвольной начальной структуры образовалась спираль, требуется менее ста миллионов лет. Наши же Млечный Путь раз в сто старше. За это время спираль должна была бы растянуться гораздо сильнее: подобно бороздкам на долгоиграющей пластинке, нити спирали должны были бы стократ и больше обвиваться вокруг центра. Но этого мы не наблюдаем. Спиральные рукава галактики, как видно на рис. 0.4, не вытянулись в нити, и, стало быть, не могут являться остатками какой-то исходной структуры. Поскольку ни одна из наблюдаемых спиральных галактик не обладает нитевидной спиральной структурой, мы должны признать, что спираль не вытягивается. В то же время спиральные рукава состоят из звезд и газа, которые участвуют во вращательном движении. Как же разрешить это противоречие?

Есть только один выход.

Нам следует отказаться от предположения, что вещество постоянно принадлежит одним и тем же рукавам спирали, и допустить, что существует поток звезд и газа через рукава спиральной структуры. Хотя звезды и газ участвуют во вращательном движении, сами рукава спирали представляют собой лишь определенные состояния, которые принимают потоки звезд и газа. Поясним это на примере из повседневного опыта. Пламя газовой горелки не состоит из одного и того же вещества. Оно представляет собой лишь определенное состояние газового потока: здесь молекулы газа вступают в определенные химические реакции. Точно так же спиральные рукава представляют собой такие области галактического диска, в которых поток звезд и газа имеет какое-то определенное состояние. Это состояние определяется особенностями гравитационных сил вещества всей галактики. Объясним это подробнее.

Одиноки ли мы?

Хотя путь от облака межзвездного газа к планетной системе и не понят нами окончательно, не может быть сомнения в том, что за образование планет, а, следовательно, и за наше с вами существование, ответствен момент импульса, которым обладало исходное вещество. И тогда все одиночные звезды должны обладать обращающимися вокруг них маленькими планетами, которые мы не в состоянии наблюдать из-за их большой удаленности. Но если солнечная система типа нашей не единственна во Вселенной, то, быть может, и мы не единственные обитатели планет? Быть может, наш Млечный Путь полон планет, на которых есть жизнь, стоящая на одинаковой с нами, более ранней или более поздней ступени развития? Одиноки ли мы во Вселенной или же, помимо нашей, есть и другие цивилизованные формы жизни, с которыми мы могли бы попытаться установить связь?

Проект ОЗМА и послание из Арецибо

В мае 1960 года американские астрономы из обсерватории в Грин Бэнк направили свой радиотелескоп на звезду Тау Кита. Используя длину волны 21 см, они намеревались выяснить, не исходит ли оттуда радиоизлучение, которое можно было бы истолковать как сигналы разумной цивилизации. Аналогичным образом прослушивалась и звезда Эпсилон Эридана. Почему были выбраны именно эти звезды? Они находятся достаточно близко к нам, но не являются ближайшими: от одной из них свет идет до нас одиннадцать лет, от другой двенадцать. Они очень похожи на наше Солнце по температуре, светимости и химическому составу. Их возраст также близок к возрасту Солнца.

И если наше Солнце окружает планеты, на одной из которых существует технически развитая цивилизация, способная построить достаточно мощный радиопередатчик, то нельзя ли предположить, что и у этих двух солнц могут быть планеты, на которых есть цивилизации с высоким уровнем техники? Предположим, что там действительно существуют живые существа, технический уровень которых подобен нашему. Смогли бы мы принять сигналы их передатчиков? От нас радиосигналы идут в космос уже довольно давно. Вскоре после 1945 года удалось принять радиолокационный импульс, отраженный от Луны. Находящиеся на Луне астронавты поддерживали связь с Землей; космические зонды, проникшие уже глубоко в космос, управляются с помощью радиосигналов, посланных с Земли. Осуществлена радиолокация Венеры. Предположим, что антенна такого локатора находится далеко от нас на планете, обращающейся вокруг чужого солнца.

Двадцатиметровый радиотелескоп в Грин Бэнк смог бы принять ее сигнал на расстоянии до 9 световых лет; 100-метровый радиотелескоп в Эффельсберге — на расстоянии до 30 световых лет. Имеется около 350 звезд, находящихся на меньшем расстоянии от Солнца. Если бы от одной из них посылались сигналы с помощью тех технических средств, которыми мы располагаем на Земле, то мои коллеги и друзья Петер Мецгер и Рихард Вилебинский, работавшие на радиотелескопе в Грин Бэнк, обязательно, их услышали.

В течение трех месяцев велось прослушивание звезд Тау Кита и Эпсилон Эридана на радиотелескопе в Грин Бэнк, но никаких сигналов принять не удалось. Поэтому эта программа исследований была прекращена, чтобы дать возможность вести другие наблюдения. Этим закончился проект ОЗМА, названный так в честь сказочной страны Оз. На профессиональном жаргоне этот проект называли также «зелеными человечками»; и маленькие зеленые человечки никак не дали знать о себе.

А с чего бы им, собственно, это делать? Разве мы чувствуем свою ответственность за развитие межпланетных коммуникаций? Разве мы отправляем систематически послания к другим звездам? Если не считать короткой направленной передачи 16 ноября 1974 года, в этом отношении мало что сделано. В тот день с помощью радиотелескопа в Аресибо в Пуэрто-Рико было послано в космос трехминутное сообщение. Поскольку эта антенна обладает большой направленностью, дальность передачи может быть особенно велика. Но куда направить антенну? Было решено направить ее в сторону шарового скопления в созвездии Геркулеса. Там звезды стоят очень близко друг к другу, и эта единственная передача могла достигнуть планет 300000 солнц. Радиоволны дойдут туда через 24000 лет. Если какая-то цивилизация направит достаточно большой радиотелескоп в нужную сторону, да еще и в соответствующие три минуты, то она примет послание из Аресибо. Ясно, что вероятность этого очень мала. Передача из Аресибо была скорее символическим актом, чем-то вроде повторного освящения телескопа, вошедшего в строй после длительной реконструкции. Если действительно стремиться установить контакт с другой цивилизацией во Вселенной, то нужно систематически вести прослушивание, в то время как другие должны систематически вести передачи.

К несистематическим попыткам сообщить о себе можно отнести и посылку в космос двух гравированных позолоченных алюминиевых пластин, которые были помещены на космические зонды «Пионер-11» и «Пионер-12», направлявшиеся к Юпитеру (рис. 13.4). Когда их миссия будет закончена, они покинут Солнечную систему и уйдут в далекий космос. Как и послание из Аресибо, эти пластинки содержат информацию о нашем месте во Вселенной и о нас самих. Если разумным существам попадут в руки эти визитные карточки, они многое узнают о нас-загадкой для них навсегда остается только то, как мы выглядим сзади.

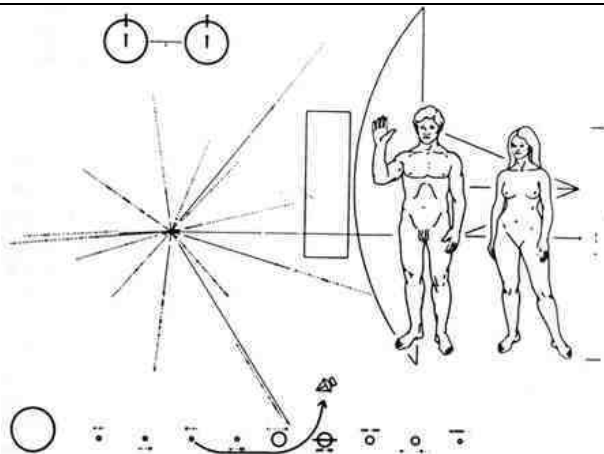

Рис. 13.4. Космический зонд «Пионер», направляясь к Юпитеру, нес позолоченную алюминиевую пластинку — нашу визитную карточку на случай встречи с представителями внеземной цивилизации. Помимо графической информации о нас самих на пластинке указан наш адрес в Млечном Пути, привязанный к направлениям, в которых мы принимаем наиболее мощные пульсары. Поскольку частота пульсаров со временем понижается, «получатель» сможет определить даже время запуска зонда. В нижней части помещена информация о Солнце и Солнечной системе, дополненная числовыми данными, выраженными в двоичной системе счисления.

Долгая дорога жизни

Вопрос о том, одиноки ли мы во Вселенной и существует ли жизнь на других звездах, возник гораздо раньше, чем мы узнали, что неподвижные звезды сами являются солнцами. Об этом размышляли Николай Кузанский (1401–1464) и Джордано Бруно (1548–1600). Одному это ничего не стоило, а другой сгорел на костре.

Мы хотели бы ограничить вопрос о существовании жизни на других небесных телах нашей Галактики лишь такими формами жизни, которые имеют ту же химическую основу, что и жизнь на Земле. В частности, мы будем связывать существование жизни с наличием воды в жидком состоянии. Пусть вопрос состоит в том, имеется ли на какой-либо планете жизнь, подобная нашей или, быть может, в более усовершенствованных формах.

Во всяком случае необходимо, чтобы жизнь существовала там не меньшее время, чем она существует на Земле. По находкам, сделанным в Трансваале, мы знаем, что сине-зеленые водоросли-достаточно высокоразвитые одноклеточные-существуют уже 3,5 миллиарда лет. Возраст Земли, по оценкам, на 1–1,5 миллиарда лет больше. Итак, нам следует искать звезды, вблизи которых минимум 4 миллиарда лет существуют условия для эволюции примитивных живых организмов.

Вспомним историю развития жизни на нашей планете. Астроном Генрих Зидентопф (1906–1963) предложил такое наглядное сравнение. Уподобим все время существования Земли, около 5 миллиардов лет, одному году. Тогда 100 миллионов лет будут соответствовать одной неделе, а 160 лет одной секунде. В таком случае от возникновения Вселенной и самых старых звезд Млечного Пути до образования Солнца и Земли проходит один год. Пусть в январе следующего года образуются Земля и остальные планеты. Атмосфера Земли состоит еще в значительной степени из водорода, самого распространенного элемента во Вселенной. Позднее он вырывается из плена земного притяжения, и основными компонентами атмосферы становятся азот и кислород. Еще в водородной атмосфере появляются простейшие формы жизни; к марту возникают одноклеточные. Развитие жизни идет дальше, но лишь последние шесть недель нашего условного года мы достаточно хорошо знаем по окаменелостям. Водорода в атмосфере уже почти нет, и жизнь существует за счет кислорода. К концу ноября сушу осваивают растения, чуть позднее животные. В два дня рождественских праздников (24–25 декабря) вымирают динозавры, которые до этого примерно неделю господствовали на Земле. В 23 часа 31 декабря появляется «пекинский человек» (синантроп), за 10 минут до конца года на новогоднем празднестве появляется неандерталец, за пять минут – представители современной человеческой расы, за тридцать секунд до конца года начинается история человечества. За эти тридцать секунд численность человечества увеличилась стократно: особенно быстро шел рост народонаселения в последние секунды: только за последнюю секунду население земного шара утроилось. А первая радиопрограмма была передана в эфир всего за четыре сотых секунды до того, как в небо взвились ракеты новогоднего фейерверка.

Итак, жизнь на Земле существует почти так же долго, как и сама Земля, однако лишь ничтожная доля этого времени приходится на то, что мы называем цивилизацией.

(<http://coollib.com/b/124260/read>)

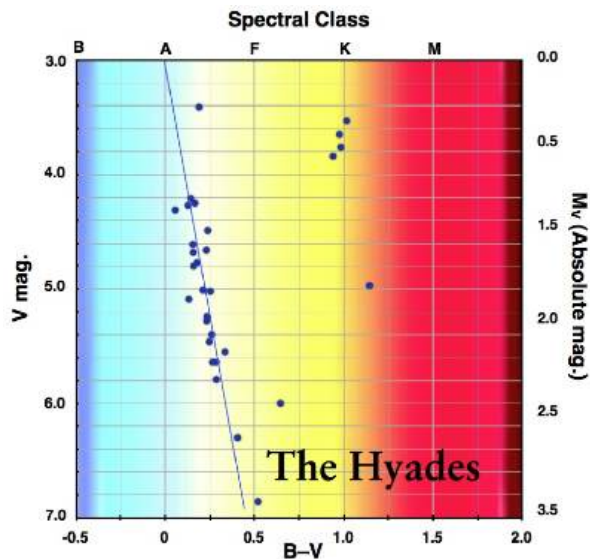
Продовжуємо наші космічні мандри. Підводячи рубіжні підсумки дослідження, зазначимо:

1. Визначення «Рогів Тільця», які утворюються сузір'ям Гіад, знаходить своє підтвердження в пам'ятках духовного мистецтва Давнього Шумеру, Давнього Єгипту, Давньої Греції, Давнього Риму та Раннього Християнства.
2. Знаковим є те, що Гор вказує списом на «Північне Око» - Епсілон Тільця (**ε Tauri**, **ε Tau**) та на сузір'я Плеяд.
3. За нашими розрахунками «Планета Богів» має знаходитись в околицях Плеяд.
4. Грецький міф про Зевса який посилав «голубів» (космічні кораблі) за «амброзією» (гелієм) та про небезпечну зону «Планкти» знаходить своє наукове пояснення.
5. Вихідними географічними координатами для проведення подальших пошуків, на наше переконання, є наступне:

А) Гіпотетично розрахована віддаль від Землі до невідомої планети, яка має знаходитись у проміжку: **180.126 - 190.133** світлових років для випадку **ВП1** та для **ВП2** ця відстань становить: **380.14 – 360** світлових роки і свідчить що «Планета Богів» має знаходитись теж між Гіадами та Плеядами, але ближче до сузір'я Плеяд, на відстані **50 - 29,86** світлових років від Плеяд.

- Б) Гіпотетично розрахована віддаль від Гіад (ймовірно від Епсілон Тільця (ϵ Tauri, ϵ Tau) до невідомої планети у проміжку: 27,126 - 37,133 світлових років, ймовірноше - 34,5 св.р. для ВПІ
- В) Географічні координати зони «Планкти» визначаються зоною впливу метеоритних потоків Північних і Південних Таурідів та Ореонідів на зону сузір'я Гіад («Роги Тільця» - Вола –Велеса-Волоса) та сузір'я Плеяд.
- Г) Необхідність ототожнення давньої назви однієї з основних зірок сузір'я Гіад – «Амросія» з її сучасним відповідником, що дозволить (гіпотетично) визначити місце знаходження «Планети Богів» за маршрутом у зворотньому напрямку: шлях від зірки «Амросія» - через зону метеорного потоку Таурідів – Ореонідів до «Планети Богів».
- Д) Перевірка за спектральним аналізом наявність гелію на планетах сузір'я Гіад і Плеяд та їх «околицях». Визначення можливого місця «видобутку» гелію (амбросії), яким може бути група планет. Скласти «Гелієву карту космічної зони Гіади-Плеяди.

<http://www.southastrodel.com/Page03009.htm>

Согласно спектрам звезды делятся на спектральные классы:

Спектральный класс	Цвет	Температура, К	Особенности спектра	Типичные звезды
W	Голубой	80 000	Излучения в линиях гелия, азота, кислорода	γ Парусов
O	Голубой	40 000	Интенсивные линии ионизированного гелия, линий металлов нет	Минтака
B	Голубовато-белый	20 000	Линии нейтрального гелия. Слабые линии H и K ионизованного кальция	Слика
A	Белый	10 000	Линии водорода достигают наибольшей интенсивности. Видны линии H и K ионизованного кальция, слабые линии металлов	Сириус, Вега
F	Желтоватый	7 000	Ионизированные металлы. Линии водорода ослабевают	Процион, Канопус
G	Желтый	6 000	Нейтральные металлы, интенсивные линии ионизованного кальция K и H	Солнце, Капелла
K	Оранжевый	4 500	Линий водорода почти нет. Присутствуют слабые полосы окиси титана. Многочисленные линии металлов	Арктур, Альдебаран
M	Красный	3 000	Сильные полосы окиси титана и других молекулярных соединений	Антарес, Бетельгейзе
L	Темно-красный	2 000	Сильные полосы CrH, рубидия, цезия	KelU-1
T	"Коричневый карлик"	1 500	Интенсивные полосы поглощения воды, метана, молекулярного водорода	Gliese 229B

Найяскравіші зірки Плеяд

Назва	Позначення	Видима зоряна величина	Спектральний клас
Альціона	η (25) Тельця	2,86	B7IIIe
Атлас	27 Тельця	3,62	B8III
Електра	17 Тельця	3,70	B6IIIe
Майя	20 Тельця	3,86	B7III
Меропа	23 Тельця	4,17	B6IV
Тайгета	19 Тельця	4,29	B6V

Плейона	ву (28) Тельця	5,09 (змінна зоря)	B8IVep
Целено	16 Тельця	5,44	B7IV
Астеропа (Стеропа) I	21 Тельця	5,64	B8Ve
—	18 Тельця	5,65	B8V
Астеропа (Стеропа) II	22 Тельця	6,41	B9V

Продовжуємо наші пошуки. Залишається відкритим питання, де ж добували гелій (амбросію) наші Творці-Боги, на Гіадах чи на Плеядах? Знаходимо цікаве повідомлення:

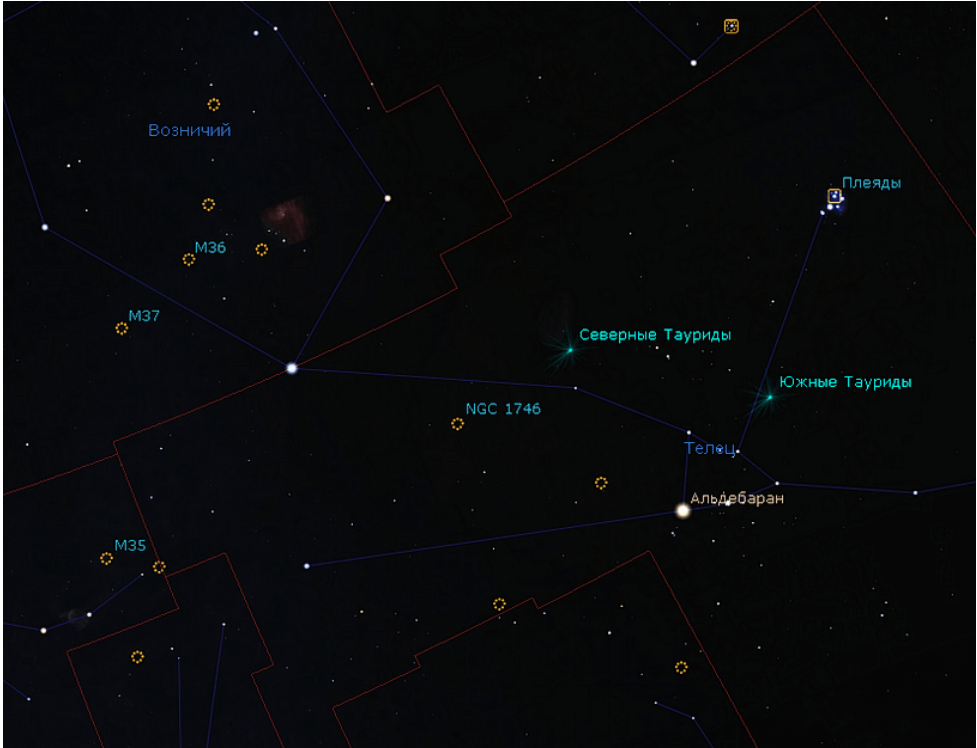
«Брегер (1972в) считает, что увеличение процента переменных типа δ Sct в этом случае, возможно, объясняется большим содержанием гелия в Гиадах и Яслях по сравнению с Плеядами и обусловленной этим большей эффективностью действия механизма пульсаций в зоне двукратной ионизации гелия» (П. Н. Холопов, Переменные звезды в рассеянных скоплениях // <http://www.astronet.ru/db/msg/1246874/5.1.html>)

Вочевидь все таки на Гіадах !

Думка американського науковця Міхеля Брегера, про те що кількість «покладів» гелія (амбросії) на Гіадах більша ніж на Плеядах, підкріплюється тим, що саме одна з планет сузір'я Гіад – **Tau Y – Hyadum - Primus** визначається науковцями за давнім йменням – **Амбросія** («гелій»).

<u>Y</u> <u>Tau Y</u>	Y	54	27371	20205	04 ^h 19 ^m 47.53 ^s	+ 15 ° 37 '39 0,7 "	3.65	00:28	154	G8III	Hyadum я первый Hyadum - Primus Hyadum, Ambrosia , член " <u>звездного</u> <u>скопления в Гиад</u>
--------------------------	---	----	-------	-------	--	------------------------------	------	-------	-----	-------	--

https://it.wikipedia.org/wiki/Stelle_principali_della_costellazione_del_Toro

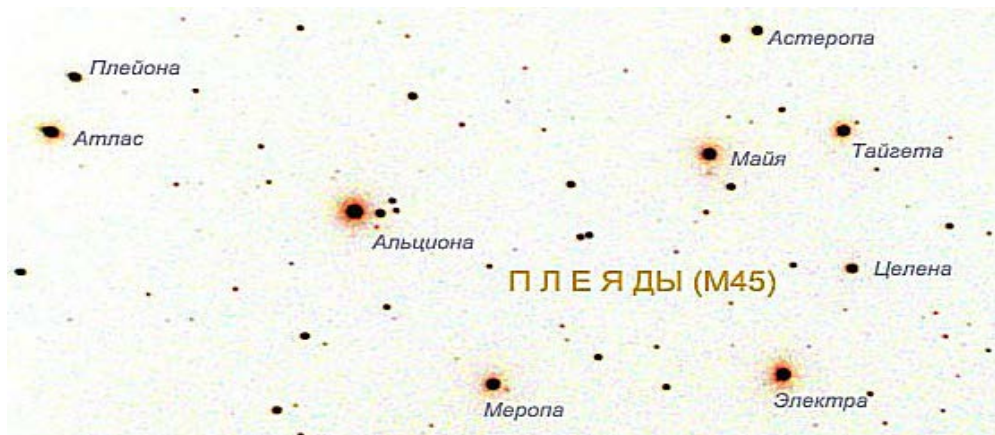
Можна стверджувати, що нам вдалось з великою вірогідністю визначити зону де добували сировину – амбросію (гелій) – сузір'я Гіад. Вдалось визначити і небезпечну зону «Планктів» на шляху до «Сімплегад» (Плеяд) через яку пролітали космічні кораблі (голуби) наших Творців рухаючись до Гіад по гелій (амбросію) та повертаючись з гелієм до Плеяд. Таким чином, констатуємо остаточно, що планета Богів (Зевса) має знаходитись біля сузір'я Плеяди, вочевидь недалеко від планети Атлас. Планета Богів і є «садами Гасперид» де проростають «золоті яблука».

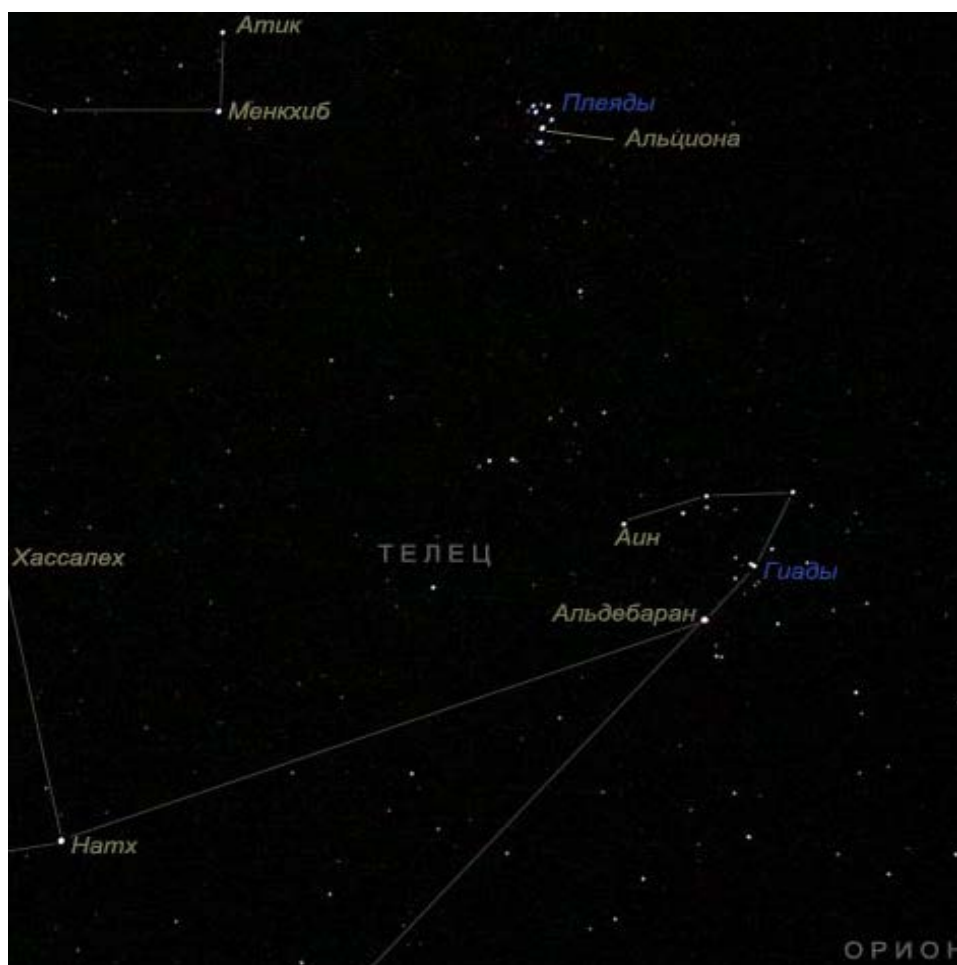

Плеяди (зоряне скупчення)

ПЛЕЯДИ (гр. **Pleiades**) — сім сестер (Тайгета, Електра, Алкіона, Астеропа, Майя, Меропа, Келено), дочки Атланта і Плейони, перетворені на семизір'я (українська народна назва Волосажар), коли їх переслідував мисливець Оріон. П. з'являлись у травні і сповіщали про сприятливу для мореплавства пору. За іншою версією, П., засмучені смертю своїх сестер *Гіад*, покінчили з собою і були взяті на небо. Там вони перетворилися на голубів і носили Зевсові амбросію. Пролітаючи повз плавучі скелі *Планкти*, один з голубів гинув, і Зевс замінював його новим. Згодом П. почали вважатися небесними *німфами*, які від богів народили героїв — засновників славетних міфічних родів: Тайгета народила *Лакедемона*, Електра — *Кардана*, Алкіона — *Гірея*, Астеропа — *Еномая*, Майя — *Гермеса*, Меропа — *Главки*, Келено — *Ліка* й *Ніктея*. У римлян П. називалися вергіліями.

(<http://litopys.org.ua/slovmith/slov08.htm>)

Гіади (зоряне скупчення)

Гіади

Зоряне скупчення

Розсіяне скупчення Гіади

Дані спостережень

(Епоха J2000.0)

Тип [Розсіяні скупчення](#)

Пряме сходження [04^h 27^m](#)

Склонение [+15° 52′ 00″](#)

Відстань [153 св. роки \(47 пк\)](#)

Видима зіркова величина (V) [0,5](#)

Видимі розміри (V) [5,5°](#)

Сузір'я [Тілець](#)

Фізичні характеристики

Спектральний клас [П,3,m](#)

Маса [400 \$M_{\odot}\$](#)

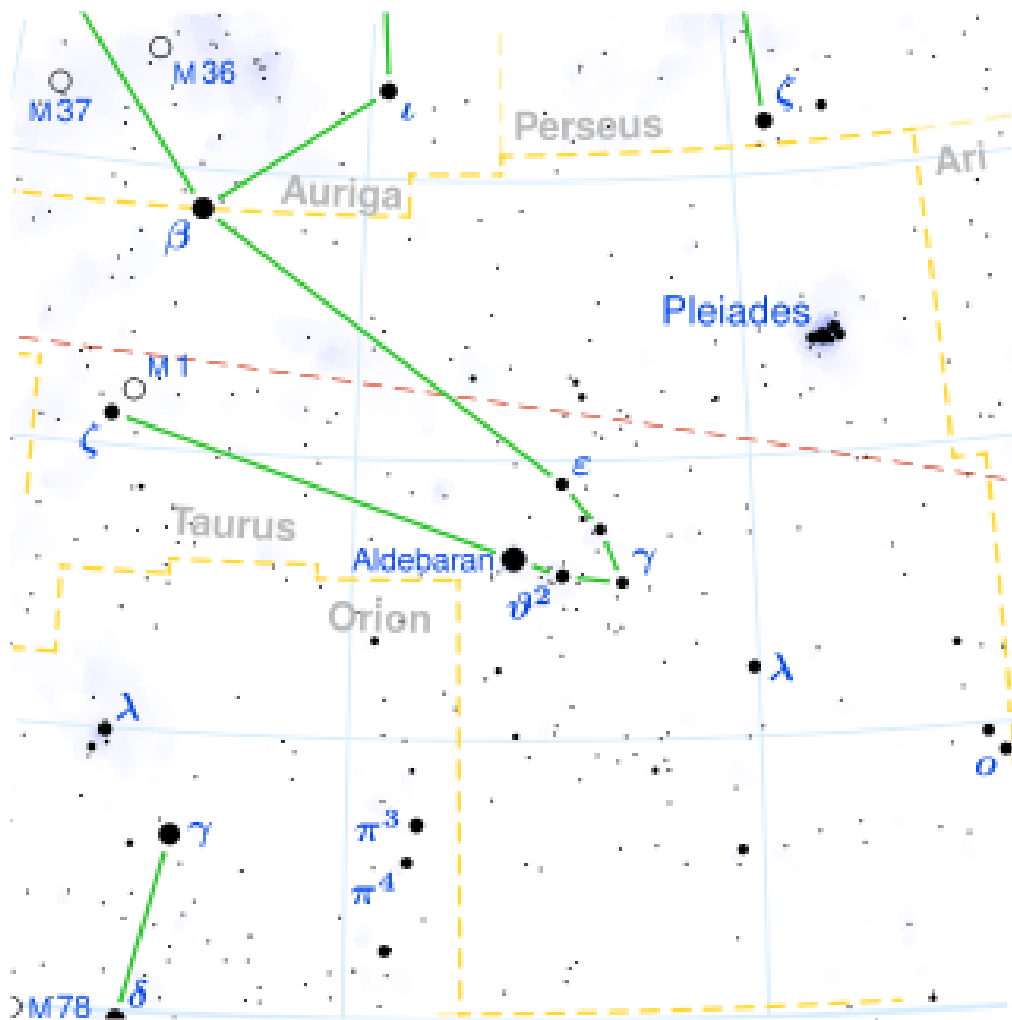
Радіус [30 св. років](#)

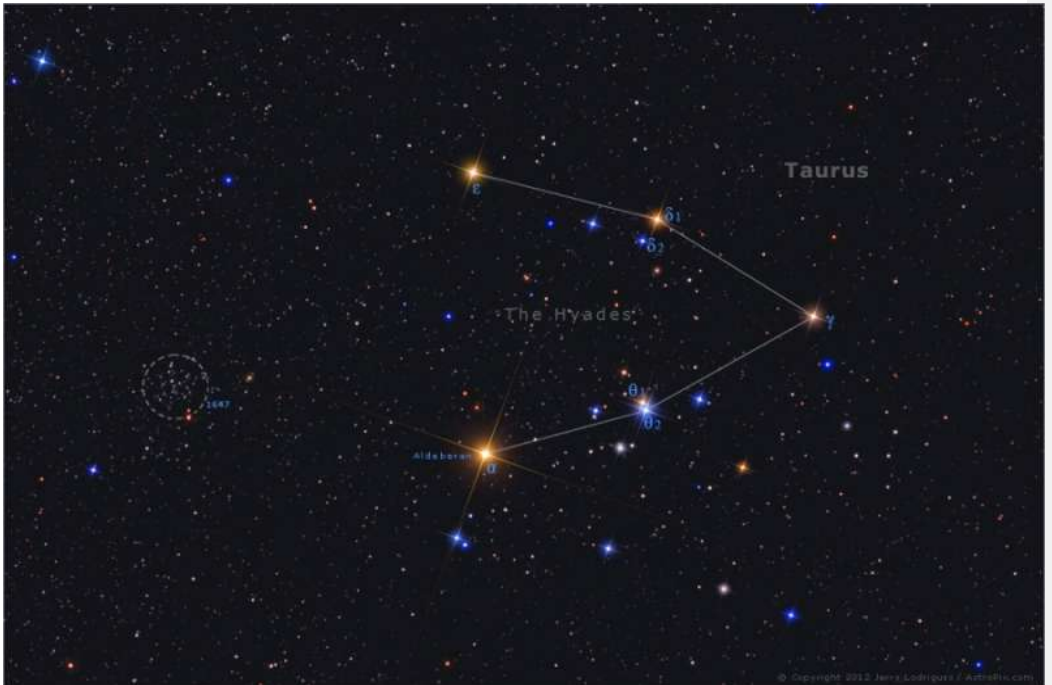
Вік

625 млн років

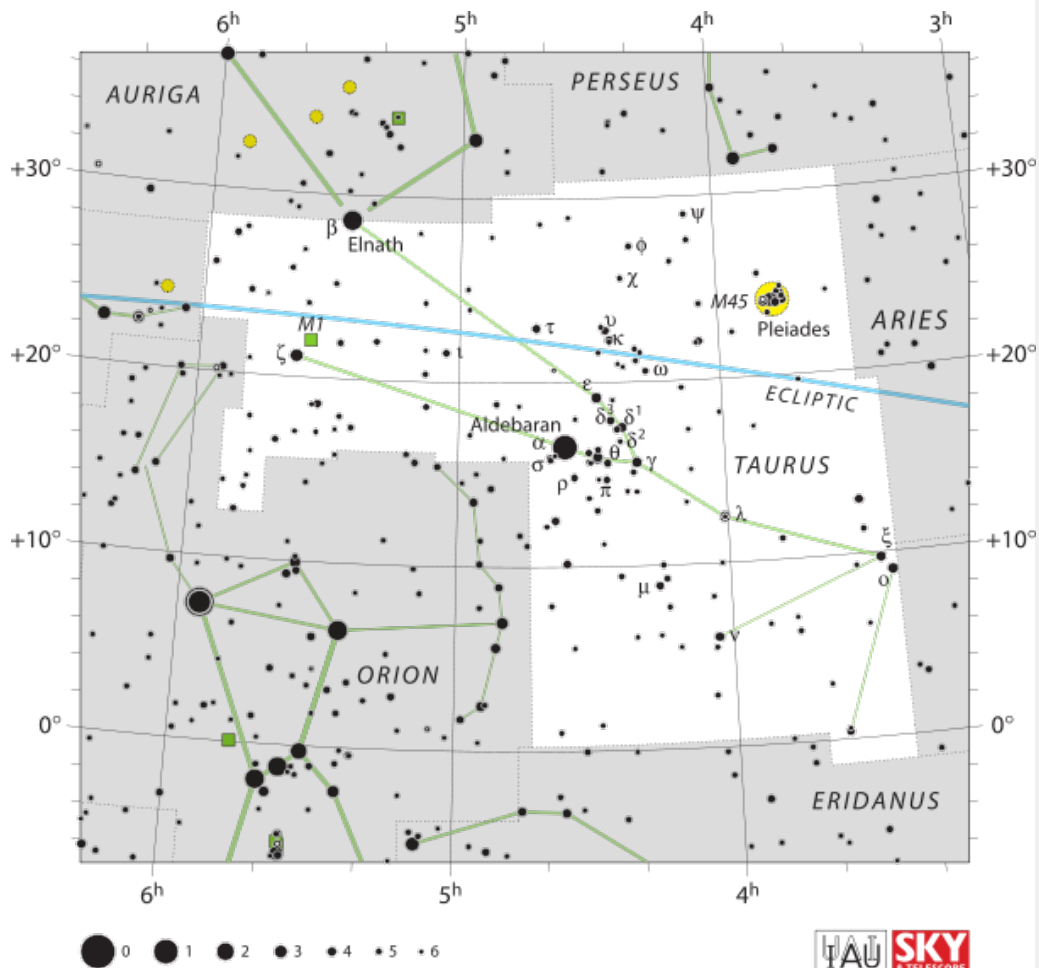
Гіади (грец. Υάδες - «дошові») - розсіяне скупчення в сузір'ї Тельця, видиме неозброєним оком. **Найяскравіші зірки скупчення** (Гамма ^{len1}, Дельта ^{len1}, Епсілон і Тета ^{len1}) утворюють разом з помаранчевим Альдебараном, найяскравішої зіркою Тельця, **фігуру, схожу на букву «V»**.

Ферекид подає їх імена як: Ambrosia, Короніди, Eudora, Діони, Aesula і Polyxo. Гесіод, з іншого боку, називає їх Phaesula, Coronis, Cleea, Phaeo і Eudora. Імена, дані сіми зіркам є Ambrosia, Eudora, Pedile, Coronis, Polyxo, Діони або Thyene.

Сам Альдебаран в скупчення не входить, а тільки проєктується на Гіади. Сузір'я Гіад розташовується всього лише в 153 світлових роках від Землі і є найближчим розсіяним зоряним скупченням. Діаметр Гіад становить 75 світлових років, центральна група зірок скупчення займає сферу діаметром приблизно 10 світлових років. Згідно діаграмі Герцшпрунга - Рассела, його вік становить 625 ± 50 мільйонів років. Швидше за все, Гіади утворилися з тієї ж хмари газу, що і скупчення Ясла. Підраховано, що 80 тисяч років тому Гіади знаходиться на найкоротшій відстані від Сонця і були у двічі більшими а ніж зараз. Гіади видимі неозброєним оком, тому відомі з доісторичних часів. Вони згадуються Гомером в «Іліаді». У Стародавній Греції Гіади разом з Альдебараном виділялися як астеризм і часто розумілися як окреме сузір'я. Нині в астрономії Гіади з Альдебараном також розуміються як астеризм, хоча в деяких країнах розсіяні зоряні скупчення (в тому числі і Гіади) не визнаються за астеризм. Вперше Гіади були каталогізовані, швидше за все, Джованні Баттіста Годієрної у 1654 році. У 1908 році Льюїс Босс першим показав, що зірки Гіад рухаються разом і мають спільне походження. Гіади були позначені в зоряних картах Шарля Мессьє, але не були включені у його відомий каталог. Скупчення отримало свою назву на честь Гіад з давньогрецької міфології - п'яťох дочок Атланта, зведених сестер Плеяд.

ЗНАХОЛЖЕННЯ ПРЕТЕНДЕНТІВ НА ЗВАННЯ «ПЛАНЕТА БОГІВ ЛЮДСТВА»

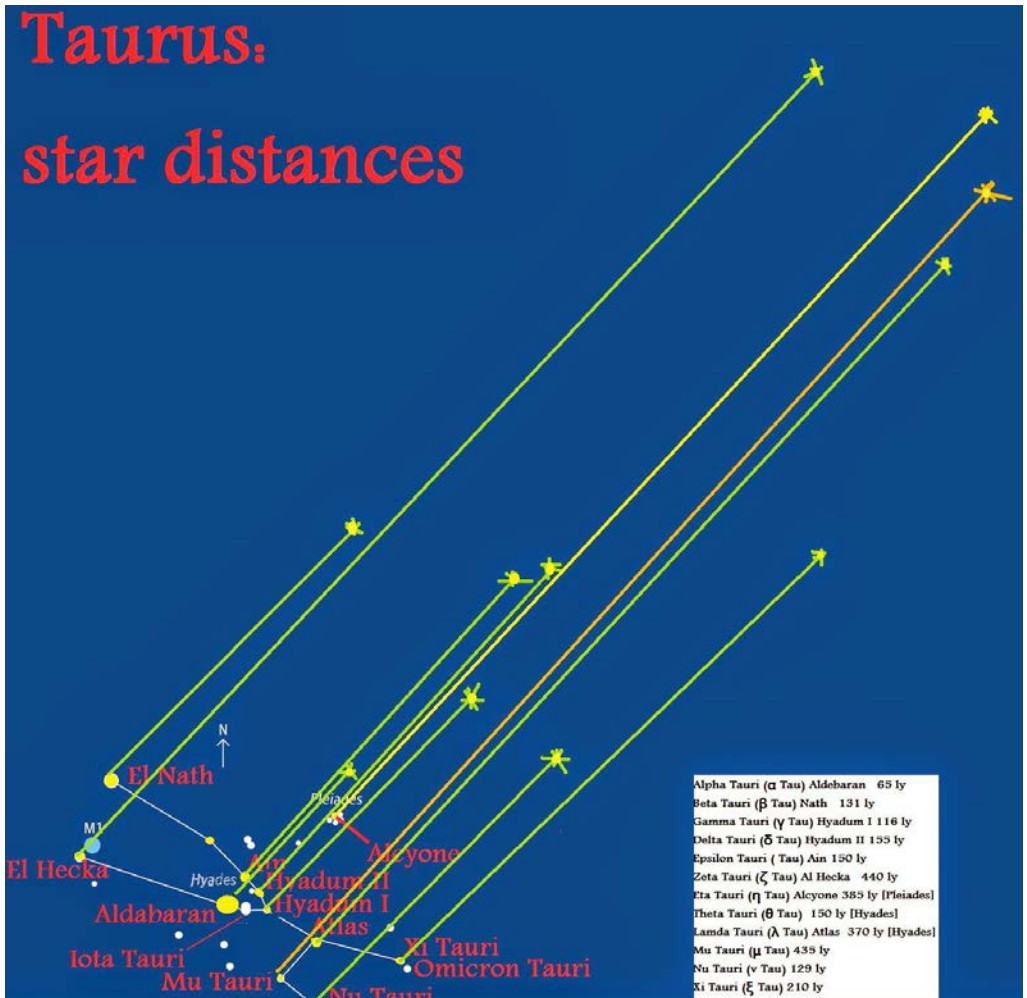
Нагадаємо, що ми вже вказували, що рухаючись по напрямку: Земля – Сіріус (8,58 св.р.) – Пояс Оріона – Гіади (153 св.р.), до планети наших Богів, розуміємо, що ця планета має знаходитись між двома сузір'ями Гіад та Плеяд, ближче до першого, на відстані:

27,126 св.р. (180,126 - 153) - 37,133 св.р. (190,133 - 153), ймовірноше - 32,13 св.р. (185,13 - 153), [або – 34,5 св.р. (187,5 - 153) з урахуванням гіпотези автора про сутність космічних сигналів з кратністю 187,5] від сузір'я Гіад у напрямку Плеяд (?)

Автор, ставлячи знак запитання та підкреслюючи кінцівку речення, дає знати читачам що він не готовий остаточно визначити подальший напрямок пошуку.

Єдиним вірним твердженням буде визначення того факту, що планета з нашими Творцями знаходиться від Гіад на відстані 32,13 св.р.-34,5 св.р. При цьому відстань від Землі до неї має становити 185,13 чи 187,5 світлових роки.

Тому подаємо читачам для роздумів відстані від Землі до основних зірок сузір'я Гіад, які формують «роги». Як бачимо всі вони не підходять на роль кандидата на шукану планету.

Ця планета має бути десь поруч (!!!) Якщо до віддали (від Землі до кожної з цих зірок) долучити той «надлишок» у 27,126 св.р. чи 32,13 св.р. чи 37,133 св.р., то отримаємо віддаль приблизно в тих параметрах, які ми визначили : 180,126 – 190,133 св.р. Отже, ми впевнені напрямок пошуку вірний. Більше того нам видається, що найкращим кандидатом з цих семи зірок сузір'я Гіад є «**Епсилон Тельца**» (**ε Tauri**). Адже, в нього – у «Північне Око» встроїв свого списа («вказівну палицю») Син Божий Гор.

Gamma Tauri (γ Tau, γ Tauri) , γ Tauri [Distance](#) **154 ± 9 ly**
(47 ± 3 [pc](#))

Delta Tauri (δ Tau, δ Tauri) δ¹ Tauri [Distance](#) **153 ± 7 ly**
(47 ± 2 [pc](#))

Delta Tauri (δ Tau, δ Tauri) δ²Tauri **146 ± 6 ly**
[Distance](#) (45 ± 2 [pc](#))

Delta Tauri (δ Tau, δ Tauri) δ³ Tauri [Distance](#) **148 ± 5 ly**
(45 ± 2 [pc](#))

Theta Tauri (θ Tau, θ Tauri) θ¹ Tauri **154 ± 2th ly**
[Distance](#) (47.3 ± 0.6 [pc](#))

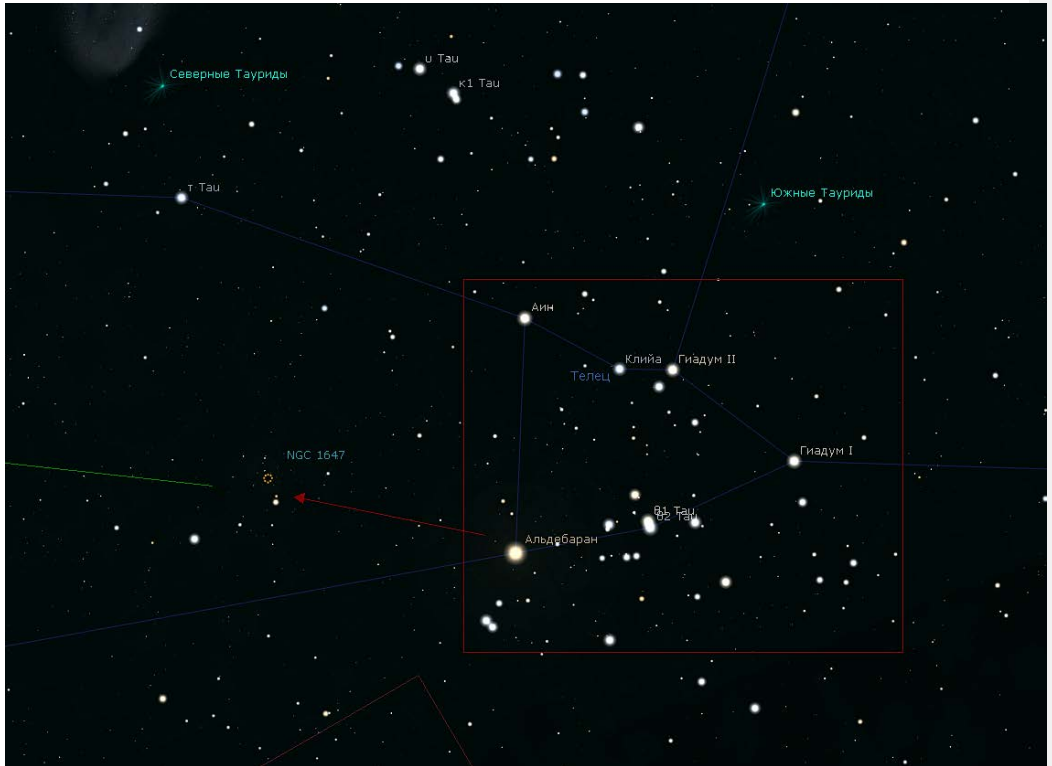
Theta Tauri (θ Tau, θ Tauri) θ² Tauri **150 ± 3th ly**
[Distance](#) (46.1 ± 1.0 [pc](#))

Епсилон Тельца ε Tauri
(ε Tauri, ε Tau) **147 ± 2 св. років** (45,0 ± 0,5 [пк](#))

Відстань від Землі *****
155 св.років

*

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BE%D0%BA_%D0%B7%D0%B2%D1%91%D0%B7%D0%B4_%D1%81%D0%BE%D0%B7%D0%B2%D0%B5%D0%B7%D0%B4%D0%B8%D1%8F_%D0%A2%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D1%86%D0%B0

Астрономи подають у Таблиці «Список зірок сузір'я Тільця» важливі дані по зорях сузір'я Тільця, до якого входять і зорі сузір'я Гіад. Спробуємо там пошукати планету - претендента на звання «ПЛАНЕТА БОГІВ»

(https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BE%D0%BA_%D0%B7%D0%B2%D1%91%D0%B7%D0%B4_%D1%81%D0%BE%D0%B7%D0%B2%D0%B5%D0%B7%D0%B4%D0%B8%D1%8F_%D0%A2%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D1%86%D0%B0)

Это — список примечательных звёзд созвездия Тельцець, отсортирован по возрастанію . Расстояние (св. лет)

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HIP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			39970	28154	05 ^h 56 ^m 56.12 ^s	+24° 14' 58.9"	6.03			A0Ia
<u>24 Тау</u>		24	23629		03 ^h 47 ^m 20.90 ^s	+24° 06' 58.0"	6.30			

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HIP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
<u>HD 37124</u>			37124				7.68			
<u>PSR B0531+21</u>										
<u>RV Tau</u>							9.41			
<u>T Tau</u>							9.60			
<u>Альциона В</u>	η		23607		03° 47' 19.20"	+24° 08' 22.0"	8.30			
<u>Глизе 176</u>			285968	21932	04° 42' 55.78"	+18° 57' 29.4"	9.97	10.10	31	M2.5V
<u>10 Tau</u>		10	22484	16852	03° 36' 52.52"	+00° 24' 10.2"	4.29	3.60	45	F9V
<u>111 Tau</u>		111	35296	25278	05° 24' 25.31"	+17° 23' 00.8"	5.00	4.17	48	F8V SB
<u>104 Tau</u>	m	104	32923	23835	05° 07' 26.68"	+18° 38' 42.0"	4.91	3.91	52	G4V
<u>39 Tau</u>	A ²	39	25680	19076	04° 05' 20.15"	+22° 00' 33.2"	5.90	4.78	55	G5V
<u>Альдебаран</u>	α	87	29139	21421	04° 35' 55.20"	+16° 30' 35.1"	0.87	-0.63	65	K5III
			26923	19859	04° 15' 28.86"	+06° 11' 13.6"	6.32	4.69	69	G0IV...
<u>ψ Tau</u>	ψ	42	25867	19205	04° 07' 00.52"	+29° 00' 04.6"	5.21	3.01	90	F1V
<u>ω Tau</u>	ω	50	27045	19990	04° 17' 15.69"	+20° 34' 43.5"	4.93	2.64	93	A3m
			22468	16846	03° 36' 47.31"	+00° 35' 17.4"	5.82	3.51	94	G5IV/V +K1IV

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			25621	18993	04 ^h 04 ^m 09.79 ^s	+02° 49' 38.1"	5.36	2.66	113	F6IV
			25570	18975	04 ^h 03 ^m 56.51 ^s	+08° 11' 49.9"	5.45	2.67	117	F2V
<u>46 Tau</u>		46	26690	19719	04 ^h 13 ^m 33.11 ^s	+07° 42' 57.7"	5.29	2.45	121	F3V...
<u>45 Tau</u>		45	26462	19554	04 ^h 11 ^m 20.20 ^s	+05° 31' 22.9"	5.71	2.78	126	F4V
			25102	18658	03 ^h 59 ^m 40.41 ^s	+10° 19' 49.5"	6.35	3.38	128	F5V
<u>v Tau</u>	v	38	25490	18907	04 ^h 03 ^m 09.38 ^s	+05° 59' 21.5"	3.91	0.92	129	A1V
<u>β Tau</u>	β	112	35497	25428	05 ^h 26 ^m 17.50 ^s	+28° 36' 28.3"	1.65	-1.37	131	B7III
			28568	21053	04 ^h 30 ^m 46.74 ^s	+16° 08' 55.5"	6.50	3.43	134	F5V
			24357	18170	03 ^h 53 ^m 09.96 ^s	+17° 19' 37.8"	5.97	2.88	135	F4V
			22072	16641	03 ^h 34 ^m 08.32 ^s	+17° 50' 00.9"	6.14	3.00	138	K1IVe...
<u>55 Tau</u>		55	27383	20215	04 ^h 19 ^m 54.78 ^s	+16° 31' 21.6"	6.85	3.68	140	F7V+...
			31362	22949	04 ^h 56 ^m 15.59 ^s	+24° 35' 32.1"	6.33	3.15	141	F0
			28736	21152	04 ^h 32 ^m 04.74 ^s	+05° 24' 36.1"	6.37	3.19	141	F5V
<u>101 Tau</u>		101	31845	23214	04 ^h 59 ^m 44.27 ^s	+15° 55' 00.5"	6.75	3.57	141	F5V
<u>80 Tau</u>		80	28485	20995	04 ^h 30 ^m 08.53 ^s	+15° 38' 16.4"	5.58	2.38	142	F0V...

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			29169	21459	04 ^h 36 ^m 29.07 ^s	+23° 20' 27.5"	6.01	2.78	144	F5IV
<u>κ² Tau</u>	κ ²	67	27946	20641	04 ^h 25 ^m 24.94 ^s	+22° 12' 00.4"	5.27	2.05	144	A7V
			28527	21029	04 ^h 30 ^m 33.57 ^s	+16° 11' 38.7"	4.78	1.54	145	A6IV
<u>48 Tau</u>		48	26911	19877	04 ^h 15 ^m 46.21 ^s	+15° 24' 02.7"	6.31	3.07	145	F5Vvar
<u>81 Tau</u>		81	28546	21039	04 ^h 30 ^m 38.83 ^s	+15° 41' 31.0"	5.47	2.24	145	Am
<u>32 Tau</u>		32	24740	18471	03 ^h 56 ^m 52.03 ^s	+22° 28' 41.7"	5.62	2.36	146	F2IV
<u>57 Tau</u>	h	57	27397	20219	04 ^h 19 ^m 57.63 ^s	+14° 02' 06.9"	5.58	2.32	146	F3V...
<u>64 Tau</u>	δ ²	64	27819	20542	04 ^h 24 ^m 05.69 ^s	+17° 26' 39.2"	4.80	1.55	146	A7V
<u>85 Tau</u>		85	28677	21137	04 ^h 31 ^m 51.69 ^s	+15° 51' 05.9"	6.01	2.75	147	F4V...
			25202	18735	04 ^h 00 ^m 48.69 ^s	+18° 11' 38.6"	5.89	2.60	148	F4V...
<u>68 Tau</u>	δ ³	68	27962	20648	04 ^h 25 ^m 29.32 ^s	+17° 55' 40.8"	4.30	1.02	148	A2IV
<u>89 Tau</u>		89	29375	21588	04 ^h 38 ^m 09.38 ^s	+16° 02' 00.2"	5.78	2.49	148	F0V
<u>60 Tau</u>		60	27628	20400	04 ^h 22 ^m 03.45 ^s	+14° 04' 38.1"	5.72	2.42	149	A3m
<u>83 Tau</u>		83	28556	21036	04 ^h 30 ^m 37.30 ^s	+13° 43' 28.0"	5.40	2.10	149	F0V

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
<u>θ² Tau</u>	θ ²	78	28319	20894	04° 28' 39.67"	+15° 52' 15.4"	3.40	0.10	149	A7III
			27483	20284	04° 20' 52.66"	+13° 51' 52.1"	6.15	2.84	150	F6V...
<u>88 Tau</u>	d	88	29140	21402	04° 35' 39.23"	+10° 09' 39.3"	4.25	0.93	150	A5m
<u>90 Tau</u>	с ¹	90	29388	21589	04° 38' 09.40"	+12° 30' 39.1"	4.27	0.96	150	A6V
<u>70 Tau</u>		70	27991	20661	04° 25' 37.25"	+15° 56' 27.9"	6.44	3.10	152	F7V
<u>ρ Tau</u>	ρ	86	28910	21273	04° 33' 50.86"	+14° 50' 40.2"	4.65	1.30	152	A8V
<u>σ¹ Tau</u>	σ ¹	91	29479	21673	04° 39' 09.20"	+15° 48' 00.1"	5.08	1.74	152	A4m
			26015	19261	04° 07' 41.91"	+15° 09' 46.2"	6.02	2.66	153	F3V
<u>δ¹ Tau</u>	δ ¹	61	27697	20455	04° 22' 56.03"	+17° 32' 33.3"	3.77	0.41	153	G8III
<u>κ¹ Tau</u>	κ ¹	65	27934	20635	04° 25' 22.10"	+22° 17' 38.3"	4.21	0.85	153	A7IV-V
			27429	20255	04° 20' 25.04"	+18° 44' 33.8"	6.11	2.73	154	F3:V...
<u>58 Tau</u>		58	27459	20261	04° 20' 36.24"	+15° 05' 43.8"	5.26	1.89	154	F0V
<u>63 Tau</u>		63	27749	20484	04° 23' 25.00"	+16° 46' 38.4"	5.64	2.27	154	A1m

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
<u>γ Tau</u>	γ	54	27371	20205	04 ^h 19 ^m 47.53 ^s	+15° 37' 39.7"	3.65	0.28	154	G8III
<u>ε Tau</u>	ε	74	28305	20889	04 ^h 28 ^m 36.93 ^s	+19° 10' 49.9"	3.53	0.15	155	K0III
<u>ν Tau</u>	ν	69	28024	20711	04 ^h 26 ^m 18.39 ^s	+22° 48' 49.3"	4.28	0.90	155	A8Vn
			28226	20842	04 ^h 28 ^m 00.72 ^s	+21° 37' 12.0"	5.72	2.32	156	Am
<u>71 Tau</u>		71	28052	20713	04 ^h 26 ^m 20.67 ^s	+15° 37' 06.0"	4.48	1.08	156	F0V...
<u>θ¹ Tau</u>	θ ¹	77	28307	20885	04 ^h 28 ^m 34.43 ^s	+15° 57' 44.0"	3.84	0.42	158	G7III
<u>σ² Tau</u>	σ ²	92	29488	21683	04 ^h 39 ^m 16.45 ^s	+15° 55' 04.9"	4.67	1.23	159	A5Vn
			27901	20614	04 ^h 24 ^m 57.06 ^s	+19° 02' 31.5"	5.97	2.52	160	F4V
<u>79 Tau</u>	b	79	28355	20901	04 ^h 28 ^m 50.10 ^s	+13° 02' 51.5"	5.02	1.56	160	A7V
<u>95 Tau</u>		95	29859	21961	04 ^h 43 ^m 13.75 ^s	+24° 05' 20.3"	6.18	2.69	163	F7IV-V
<u>ι Tau</u>	ι	102	32301	23497	05 ^h 03 ^m 05.70 ^s	+21° 35' 24.2"	4.62	1.13	163	A7V
			29499	21670	04 ^h 39 ^m 06.10 ^s	+07° 52' 15.6"	5.38	1.82	168	A5m
<u>l Tau</u>	l	106	32977	23871	05 ^h 07 ^m 48.43 ^s	+20° 25' 06.4"	5.28	1.65	173	A5V
<u>122 Tau</u>		122	37147	26382	05 ^h 37 ^m 03.71 ^s	+17° 02' 25.5"	5.53	1.87	176	F0V

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HIP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			28271	20904	04° 28' 51.98 ^s	+30° 21' 41.5"	6.38	2.71	177	F7V
<u>76 Tau</u>		76	28294	20873	04° 28' 23.34 ^s	+14° 44' 27.7"	5.90	2.23	177	F0IV
			33204	24019	05° 09' 45.06 ^s	+28° 01' 50.2"	5.93	2.24	178	A5m
<u>51 Tau</u>		51	27176	20087	04° 18' 23.14 ^s	+21° 34' 45.8"	5.64	1.95	179	F0V
<u>37 Tau</u>	A ¹	37	25604	19038	04° 04' 41.66 ^s	+22° 04' 55.4"	4.36	0.64	181	K0III
<u>97 Tau</u>	i	97	30780	22565	04° 51' 22.41 ^s	+18° 50' 23.8"	5.08	1.27	189	A7IV-V
			23985	17954	03° 50' 18.91 ^s	+25° 34' 46.7"	5.24	1.39	192	A2V
<u>75 Tau</u>		75	28292	20877	04° 28' 26.37 ^s	+16° 21' 34.7"	4.96	1.08	194	K2IIIvar
<u>44 Tau</u>	p	44	26322	19513	04° 10' 49.88 ^s	+26° 28' 51.7"	5.39	1.51	195	F2IV-V
			26292	19434	04° 09' 43.04 ^s	+03° 19' 22.2"	6.49	2.51	204	F2
<u>109 Tau</u>	n	109	34559	24822	05° 19' 16.59 ^s	+22° 05' 48.1"	4.96	0.96	206	G8III
<u>o Tau</u>	o	1	21120	15900	03° 24' 48.84 ^s	+09° 01' 44.6"	3.61	-0.45	211	G8III
			31236	22850	04° 54' 58.32 ^s	+19° 29' 07.6"	6.36	2.19	222	F3IV
<u>ξ Tau</u>	ξ	2	21364	16083	03° 27' 10.12 ^s	+09° 43' 58.0"	3.73	-0.44	222	B9Vn
			22522	16924	03° 37' 47.82 ^s	+15° 25' 50.2"	6.40	2.05	241	A5IV
			23258	17453	03° 44' 28.19 ^s	+20° 55' 43.6"	6.09	1.72	243	A0V

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
<u>26 Tau</u>		26	23822	17832	03° 48' 56.91"	+23° 51' 26.2"	6.47	2.11	243	F0
			24817	18481	03° 57' 01.70"	+06° 02' 24.5"	6.09	1.70	246	A2Vn
<u>53 Tau</u>		53	27295	20171	04° 19' 26.08"	+21° 08' 32.7"	5.50	0.93	267	B9IV
<u>γ Tau</u>	γ	59	27638	20430	04° 22' 34.93"	+25° 37' 45.7"	5.38	0.81	267	B9V
<u>134 Tau</u>		134	38899	27511	05° 49' 32.94"	+12° 39' 04.9"	4.89	0.29	272	B9IV
			26546	19641	04° 12' 31.32"	+17° 16' 39.0"	6.09	1.38	285	K0III
<u>43 Tau</u>		43	26162	19388	04° 09' 09.90"	+19° 36' 33.5"	5.51	0.76	291	K2III
<u>98 Tau</u>	κ	98	31592	23088	04° 58' 09.38"	+25° 03' 01.9"	5.79	1.00	296	A0V
			30197	22176	04° 46' 16.78"	+18° 44' 05.5"	5.99	1.16	302	K4III
<u>135 Tau</u>		135	39019	27581	05° 50' 28.90"	+14° 18' 20.5"	5.54	0.63	312	G9III:
<u>56 Tau</u>		56	27309	20186	04° 19' 36.69"	+21° 46' 24.9"	5.34	0.41	316	A0p Si
			23950	17921	03° 49' 55.06"	+22° 14' 39.3"	6.05	1.08	321	B8III
<u>Целено</u>		16	23288	17489	03° 44' 48.20"	+24° 17' 22.5"	5.45	0.40	334	B7IV
			29646	21819	04° 41' 19.74"	+28° 36' 54.2"	5.73	0.67	335	A2V
			23526	17595	03° 46' 09.36"	+06° 48' 13.2"	5.91	0.84	337	G9III
			23753	17776	03° 48' 20.80"	+23° 25' 16.9"	5.44	0.36	338	B8V
			21379	16095	03° 27' 18.67"	+12° 44' 07.1"	6.29	1.20	340	A0Vs

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
<u>φ Тау</u>	φ	52	27382	20250	04° 20' 21.23 ^с	+27° 21' 03.4"	4.97	-0.13	342	K1III
			26038	19284	04° 07' 59.41 ^с	+17° 20' 23.7"	5.89	0.77	345	K5III
<u>93 Тау</u>		93	29589	21735	04° 40' 03.42 ^с	+12° 11' 51.5"	5.45	0.33	345	B8IV
<u>14 Тау</u>		14	23183	17408	03° 43' 47.14 ^с	+19° 39' 54.6"	6.13	0.99	347	G8III
			38263	27116	05° 45' 01.30 ^с	+12° 53' 18.1"	6.47	1.33	348	A3
			28322	20848	04° 28' 03.62 ^с	+01° 51' 30.9"	6.14	0.99	349	G9III
			30912	22697	04° 52' 47.09 ^с	+27° 53' 51.3"	5.97	0.81	352	F2IV
<u>22 Тау</u>		22	23441	17588	03° 46' 02.89 ^с	+24° 31' 40.8"	6.43	1.25	354	A0Vn
<u>6 Тау</u>	t	6	21933	16511	03° 32' 35.93 ^с	+09° 22' 24.8"	5.76	0.57	355	B9IV
			26703	19736	04° 13' 49.83 ^с	+12° 45' 13.5"	6.25	1.04	359	K0
			37784	26853	05° 42' 03.99 ^с	+22° 39' 37.4"	6.35	1.14	359	K2
<u>Мероп</u>		23	23480	17608	03° 46' 19.56 ^с	+23° 56' 54.5"	4.14	-1.07	359	B6IV
<u>5 Тау</u>	f	5	21754	16369	03° 30' 52.37 ^с	+12° 56' 12.1"	4.14	-1.08	360	K0II-III...
<u>Майя</u>		20	23408	17573	03° 45' 49.59 ^с	+24° 22' 04.3"	3.87	-1.34	360	B8III
			29365	21604	04° 38' 15.84 ^с	+20° 41' 05.1"	5.85	0.63	361	B8V
			29459	21689	04° 39' 23.14 ^с	+25° 13' 05.9"	6.21	0.97	363	A5Vn

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>m_v</u>	<u>M_v</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			28505	20985	04° 30' 02.30"	+10° 15' 44.7"	6.47	1.22	365	G8III
<u>18 Тау</u>		18	23324	17527	03° 45' 09.73"	+24° 50' 21.7"	5.66	0.40	368	B8V
<u>Альциона А</u>	η	25	23630	17702	03° 47' 29.06"	+24° 06' 18.9"	2.85	-2.41	368	B7III
			21032	15800	03° 23' 36.31"	+00° 54' 37.1"	6.47	1.20	369	K0
<u>λ Тау</u>	λ	35	25204	18724	04° 00' 40.82"	+12° 29' 25.4"	3.41	-1.87	370	B3V + A
<u>Электра</u>		17	23302	17499	03° 44' 52.52"	+24° 06' 48.4"	3.72	-1.56	370	B6III
<u>47 Тау</u>		47	26722	19740	04° 13' 56.39"	+09° 15' 50.0"	4.84	-0.44	371	G5III
<u>Тайгета</u>	q	19	23338	17531	03° 45' 12.48"	+24° 28' 02.6"	4.30	-0.99	373	B6V
			39004	27629	05° 50' 58.11"	+27° 58' 04.2"	5.60	0.29	376	G7III:
			23923	17900	03° 49' 43.52"	+23° 42' 43.1"	6.17	0.84	380	B8V
<u>Атлас А</u>		27	23850	17847	03° 49' 09.73"	+24° 03' 12.7"	3.62	-1.72	380	B8III
<u>44 Егі</u>		44	28375	20884	04° 28' 32.11"	+01° 22' 51.1"	5.53	0.17	385	B3V
<u>Астеропа</u>		21	23432	17579	03° 45' 54.46"	+24° 33' 16.6"	5.76	0.39	387	B8V
<u>Цлейона</u>		28	23862	17851	03° 49' 11.20"	+24° 08' 12.6"	5.05	-0.32	387	B7p
			28191	20771	04° 27' 00.66"	+02° 04' 46.4"	6.23	0.81	395	K1III

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HIP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
			36160	25806	05° 30' 43.32"	+22° 27' 44.3"	6.29	0.87	395	K0
<u>66 Tau</u>	г	66	27820	20522	04° 23' 51.84"	+09° 27' 39.5"	5.10	-0.32	396	A3V
<u>12 Tau</u>		12	22796	17103	03° 39' 51.14"	+03° 03' 24.6"	5.55	0.10	400	G6III:
<u>τ Tau</u>	τ	94	29763	21881	04° 42' 14.70"	+22° 57' 25.1"	4.27	-1.18	400	B3V
			22695	17058	03° 39' 25.73"	+16° 32' 12.4"	6.18	0.72	403	K0III
			28978	21295	04° 34' 08.28"	+05° 34' 07.1"	5.67	0.18	408	A2Vs
<u>13 Tau</u>		13	23016	17309	03° 42' 18.94"	+19° 42' 01.0"	5.68	0.19	409	B9Vn
<u>72 Tau</u>		72	28149	20789	04° 27' 17.45"	+22° 59' 46.9"	5.53	0.01	415	B7V
<u>4 Tau</u>	s	4	21686	16322	03° 30' 24.48"	+11° 20' 11.3"	5.14	-0.39	417	A0Vn
<u>ζ Tau</u>	ζ	123	37202	26451	05° 37' 38.68"	+21° 08' 33.3"	2.97	-2.56	417	B4IIIp
			22819	17120	03° 39' 59.55"	-01° 07' 16.4"	6.12	0.56	421	G5
<u>131 Tau</u>		131	38545	27316	05° 47' 13.15"	+14° 29' 18.3"	5.72	0.16	422	A3Vn
			28867	21251	04° 33' 33.04"	+18° 01' 00.3"	6.24	0.68	423	B9IVn
			37329	26571	05° 38' 57.36"	+26° 37' 05.1"	6.45	0.87	426	G9III
			27497	20268	04° 20' 41.25"	+06° 07' 51.3"	5.76	0.17	428	G8III-IV
			34579	24820	05° 19' 14.71"	+20° 08' 04.8"	6.12	0.51	431	G8III+...
<u>118 Tau</u>		118	35943	25695	05° 29' 16.49"	+25° 09' 01.1"	5.47	-0.15	434	B9Vn

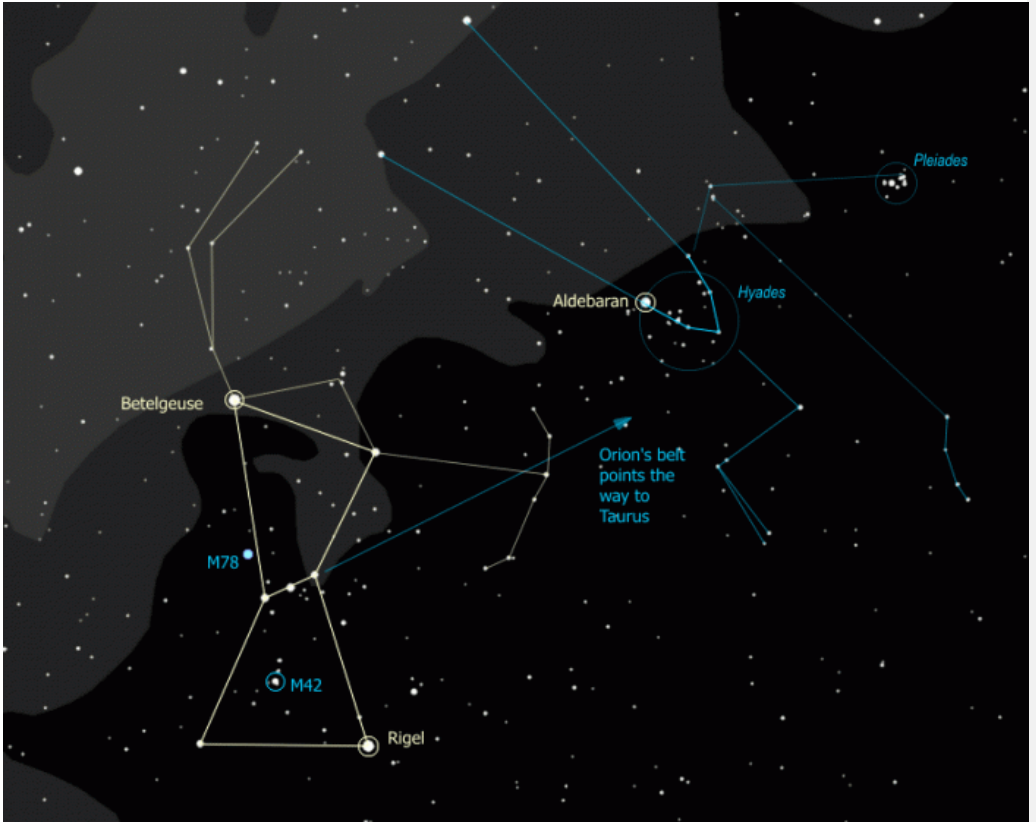
Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
<u>μ Tau</u>	μ	49	26912	19860	04 ^h 15 ^m 32.05 ^s	+08° 53' 32.7"	4.27	-1.35	435	B3IV
<u>ρ Tau</u>		9	22374	16859	03 ^h 36 ^m 58.03 ^s	+23° 12' 40.0"	6.72	1.08	437	A2p
<u>136 Tau</u>		136	39357	27830	05 ^h 53 ^m 19.64 ^s	+27° 36' 44.2"	4.56	-1.08	438	A0V
			22211	16695	03 ^h 34 ^m 49.10 ^s	+06° 25' 03.8"	6.49	0.84	439	G0
			24155	18033	03 ^h 51 ^m 15.86 ^s	+13° 02' 46.1"	6.30	0.63	443	B9p Si
			26171	19376	04 ^h 09 ^m 01.56 ^s	+13° 23' 53.9"	5.94	0.26	445	B9.5V
<u>110 Tau</u>		110	35189	25216	05 ^h 23 ^m 37.72 ^s	+16° 41' 57.7"	6.09	0.41	445	A2IV
			21585	16226	03 ^h 29 ^m 03.80 ^s	+03° 14' 55.3"	6.41	0.68	455	G5
<u>84 Tau</u>		84	28595	21082	04 ^h 31 ^m 07.16 ^s	+15° 06' 18.6"	6.28	0.55	455	M3III
<u>π Tau</u>	π	73	28100	20732	04 ^h 26 ^m 36.38 ^s	+14° 42' 49.9"	4.69	-1.03	455	G8III
			21051	15850	03 ^h 24 ^m 10.11 ^s	+12° 37' 46.7"	6.03	0.27	462	K0III-IV
			29104	21408	04 ^h 35 ^m 42.57 ^s	+19° 52' 54.6"	6.33	0.56	464	G5II-III+..
			32642	23695	05 ^h 05 ^m 32.11 ^s	+19° 48' 24.3"	6.48	0.71	464	A5m
			28929	21323	04 ^h 34 ^m 37.99 ^s	+28° 57' 40.3"	5.88	0.11	466	B9p...
			28930	21269	04 ^h 33 ^m 48.18 ^s	+09° 24' 49.0"	6.01	0.21	470	G8III
<u>99 Tau</u>		99	31553	23068	04 ^h 57 ^m 48.65 ^s	+23° 56' 54.9"	5.79	-0.01	471	G8III:
			31539	23043	04 ^h 57 ^m 22.35 ^s	+17° 09' 13.3"	5.51	-0.29	472	K1III

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			26793	19799	04 ^h 14 ^m 36.24 ^s	+10° 00' 41.2"	5.22	-0.59	474	B9Vn
			37098	26396	05 ^h 37 ^m 08.84 ^s	+26° 55' 28.3"	5.83	0.00	477	B9IV-V
			24368	18201	03 ^h 53 ^m 34.46 ^s	+25° 40' 58.7"	6.35	0.52	478	A2V
			27742	20493	04 ^h 23 ^m 32.36 ^s	+20° 58' 55.7"	6.00	0.15	482	B8IV-V
			28217	20804	04 ^h 27 ^m 28.77 ^s	+11° 12' 44.4"	5.87	0.00	487	B8IV
			22615	17026	03 ^h 39 ^m 00.06 ^s	+20° 54' 57.1"	6.50	0.60	494	Am...
<u>41 Tau</u>		41	25823	19171	04 ^h 06 ^m 36.40 ^s	+27° 36' 00.1"	5.18	-0.72	494	B9p Si
<u>125 Tau</u>		125	37438	26640	05 ^h 39 ^m 44.19 ^s	+25° 53' 49.7"	5.18	-0.73	495	B3IV
			26676	19720	04 ^h 13 ^m 34.55 ^s	+10° 12' 45.1"	6.24	0.30	502	B8Vn
<u>137 Tau</u>		137	39317	27743	05 ^h 52 ^m 22.30 ^s	+14° 10' 18.5"	5.60	-0.39	515	B9p...
			21755	16358	03 ^h 30 ^m 45.40 ^s	+06° 11' 19.5"	5.93	-0.07	517	G8III
<u>7 Tau</u>		7	22091	16664	03 ^h 34 ^m 26.62 ^s	+24° 27' 52.1"	5.95	-0.06	519	A3V
<u>11 Tau</u>		11	22805	17181	03 ^h 40 ^m 46.30 ^s	+25° 19' 46.3"	6.11	0.09	522	A2IV
<u>132 Tau</u>		132	38751	27468	05 ^h 49 ^m 00.96 ^s	+24° 34' 03.2"	4.88	-1.14	522	G8IIIvar
<u>33 Tau</u>		33	24769	18485	03 ^h 57 ^m 03.80 ^s	+23° 10' 32.1"	6.05	-0.01	531	B9.5IV
			25330	18805	04 ^h 01 ^m 46.13 ^s	+09° 59' 52.9"	5.67	-0.52	565	B5V
<u>116 Tau</u>		116	35770	25555	05 ^h 27 ^m 45.61 ^s	+15° 52' 26.8"	5.52	-0.67	565	B9.5Vn

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HIP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
<u>30 Tau</u>	e	30	23793	17771	03 ^h 48 ^m 16.25 ^s	+11° 08' 36.1"	5.08	-1.11	565	B3V
			27386	20188	04 ^h 19 ^m 37.43 ^s	+10° 07' 17.5"	6.31	0.05	583	K0
<u>29 Tau</u>	u	29	23466	17563	03 ^h 45 ^m 40.43 ^s	+06° 03' 00.1"	5.34	-0.94	588	B3V
			38670	27421	05 ^h 48 ^m 22.36 ^s	+20° 52' 10.3"	6.03	-0.28	595	B9Vn
			28114	20715	04 ^h 26 ^m 21.10 ^s	+08° 35' 25.0"	6.06	-0.25	597	B6IV
<u>121 Tau</u>		121	36819	26248	05 ^h 35 ^m 27.12 ^s	+24° 02' 22.7"	5.37	-0.95	599	B2.5IV
			32482	23589	05 ^h 04 ^m 21.58 ^s	+21° 16' 40.8"	6.20	-0.18	615	K0
			34810	24977	05 ^h 20 ^m 56.62 ^s	+19° 48' 51.7"	6.20	-0.21	625	K0III
			28086	20698	04 ^h 26 ^m 01.34 ^s	+04° 22' 24.6"	6.37	-0.06	631	K0
<u>113 Tau</u>		113	35532	25410	05 ^h 26 ^m 05.72 ^s	+16° 42' 00.6"	6.23	-0.28	655	B2Vn
<u>108 Tau</u>		108	34053	24512	05 ^h 15 ^m 27.66 ^s	+22° 17' 05.5"	6.26	-0.26	657	A2V
			37439	26616	05 ^h 39 ^m 27.11 ^s	+21° 45' 46.8"	6.42	-0.11	660	A1Vn
<u>115 Tau</u>		115	35671	25499	05 ^h 27 ^m 10.09 ^s	+17° 57' 44.2"	5.40	-1.16	668	B5V
			34762	24984	05 ^h 20 ^m 59.34 ^s	+27° 57' 26.3"	6.35	-0.29	695	B9IV
<u>114 Tau</u>	o	114	35708	25539	05 ^h 27 ^m 38.08 ^s	+21° 56' 13.1"	4.88	-1.76	695	B2.5IV
			30122	22128	04 ^h 45 ^m 42.46 ^s	+23° 37' 40.9"	6.34	-0.33	704	B5III
<u>117 Tau</u>		117	35802	25583	05 ^h 28 ^m 01.60 ^s	+17° 14' 21.3"	5.77	-0.90	704	MIII

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HR</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс
<u>31 Tau</u>		31	24263	18089	03° 52' 00.22"	+06° 32' 05.7"	5.66	-1.01	704	B5V
			27860	20558	04° 24' 14.47"	+12° 09' 28.9"	6.42	-0.28	713	K0
<u>62 Tau</u>		62	27778	20533	04° 23' 59.76"	+24° 18' 03.7"	6.34	-0.40	726	B3V
			23712	17759	03° 48' 06.56"	+24° 59' 18.5"	6.44	-0.33	738	K5
<u>126 Tau</u>		126	37711	26777	05° 41' 17.72"	+16° 32' 03.1"	4.84	-1.96	748	B3IV...
			36589	26072	05° 33' 38.84"	+20° 28' 27.2"	6.19	-0.76	799	B6V
			36859	26291	05° 35' 55.52"	+27° 39' 44.7"	6.27	-0.68	799	K0
<u>133 Tau</u>		133	38622	27364	05° 47' 42.90"	+13° 53' 58.7"	5.28	-1.67	799	B2IV-V
<u>49 Eri</u>		49	29335	21515	04° 37' 13.68"	+00° 59' 54.0"	5.32	-1.75	847	B7V
<u>129 Tau</u>		129	38478	27265	05° 46' 45.49"	+15° 49' 21.0"	6.00	-1.15	879	B8IIIИп...
			25175	18717	04° 00' 36.89"	+17° 17' 48.2"	6.31	-0.95	924	A0V
<u>36 Tau</u>		36	25555	19009	04° 04' 21.67"	+24° 06' 21.7"	5.46	-1.87	953	G0III...
			38524	27353	05° 47' 34.66"	+25° 34' 07.1"	6.48	-0.95	997	K1III
			26571	19672	04° 12' 51.25"	+22° 24' 48.5"	6.14	-1.36	1032	B9IIIsp...
<u>105 Tau</u>		105	32991	23883	05° 07' 55.43"	+21° 42' 17.4"	5.84	-1.66	1032	B2Ve
			29260	21517	04° 37' 14.78"	+18° 32' 35.0"	6.49	-1.04	1045	F5Ib
<u>40 Tau</u>		40	25558	18957	04° 03' 44.60"	+05° 26' 08.3"	5.32	-2.21	1045	B3V

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HIP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mv</u>	<u>Mv</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>
			24802	18508	03° 57' 26.39"	+24° 27' 43.0"	6.19	-1.40	1072	K0
			37967	26964	05° 43' 19.50"	+23° 12' 15.9"	6.23	-1.41	1098	B2.5Ve
			36408	25950	05° 32' 14.14"	+17° 03' 29.4"	5.50	-2.17	1116	B7III
			21018	15807	03° 23' 38.99"	+04° 52' 55.6"	6.37	-1.30	1116	G5III
<u>130 Tau</u>		130	38558	27338	05° 47' 26.20"	+17° 43' 44.9"	5.47	-2.48	1268	F0III
<u>96 Tau</u>		96	30605	22441	04° 49' 44.08"	+15° 54' 15.3"	6.09	-2.09	1411	K3III
			27639	20417	04° 22' 22.73"	+20° 49' 17.1"	5.91	-2.74	1753	M0III
<u>120 Tau</u>		120	36576	26064	05° 33' 31.63"	+18° 32' 24.8"	5.67	-3.13	1874	B2IV-Ve
<u>119 Tau</u>		119	36389	25945	05° 32' 12.75"	+18° 35' 39.3"	4.32	-4.53	1918	M2Ib
<u>139 Tau</u>		139	40111	28237	05° 57' 59.66"	+25° 57' 14.1"	4.81	-4.24	2103	B1Ib
<u>103 Tau</u>		103	32990	23900	05° 08' 06.62"	+24° 15' 54.7"	5.50	-4.48	3228	B2V...

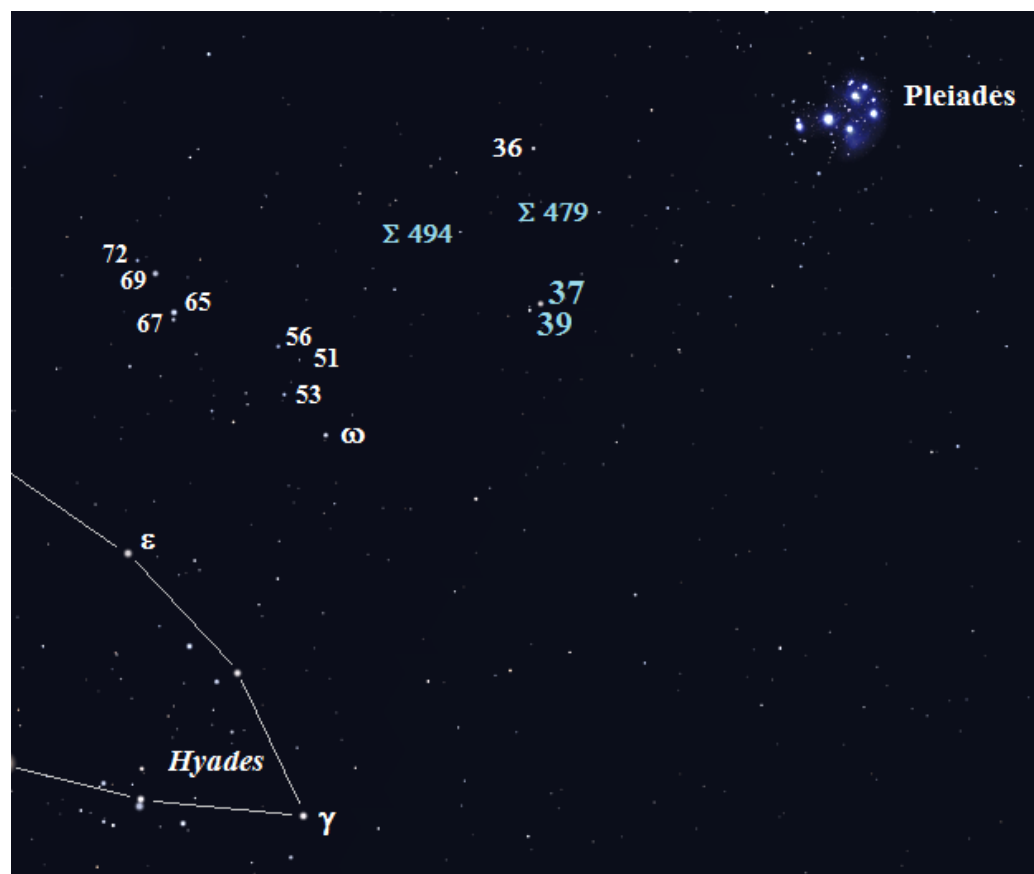
У проміжок визначений нами = **180,126 - 190,133 св. р.** (ВП1) з цього списку потрапили лише два кандидати :

37 Tau	A ¹	37	25604	19038	04° 04' 41.66 ^c	+22° 04' 55.4''	4.36	0.64	181	К0ПІ	
97 Tau	i	97	30780	22565	04° 51' 22.41 ^c	+18° 50' 23.8''	5.08	1.27	189	A7IV-V	член розсіяного скоплення Гиады

З них, у проміжок, який був визначений, як наймовірніший: **185,13 - 187,5 св.р.** не потрапив жодний кандидат. Можливо для розрахунків ми взяли не зовсім точні вихідні дані, тому розширюємо список кандидатів (**виділено фіолетовим кольором**) самостійно до дев'яти. З них - п'ять належать до сузір'я Гіад.

Наименование	<u>Б</u>	<u>Ф</u>	<u>HD</u>	<u>HP</u>	<u>RA</u>	<u>Dec</u>	<u>mV</u>	<u>MV</u>	<u>Расстояние(св. лет)</u>	<u>Спектральный класс</u>	Примечания
<u>122 Tau</u>		122	37147	26382	05° 37' 03.71"	+17° 02' 25.5"	5.53	1.87	176	F0V	член рассеянного скопления Гиады
Tau*			28271	20904	04° 28' 51.98"	+30° 21' 41.5"	6.38	2.71	177	F7V	
<u>76 Tau</u>		76	28294	20873	04° 28' 23.34"	+14° 44' 27.7"	5.90	2.23	177	F0IV	член рассеянного скопления Гиады
Tau**			33204	24019	05° 09' 45.06"	+28° 01' 50.2"	5.93	2.24	178	A5m	член рассеянного скопления Гиады
<u>51 Tau</u>		51	27176	20087	04° 18' 23.14"	+21° 34' 45.8"	5.64	1.95	179	F0V	член рассеянного скопления Гиады
<u>37 Tau</u>	A ¹	37	25604	19038	04° 04' 41.66"	+22° 04' 55.4"	4.36	0.64	181	K0III	
<u>97 Tau</u>	i	97	30780	22565	04° 51' 22.41"	+18° 50' 23.8"	5.08	1.27	189	A7IV-V	член рассеянного скопления Гиады
Tau***			23985	17954	03° 50' 18.91"	+25° 34' 46.7"	5.24	1.39	192	A2V	
<u>75 Tau</u>		75	28292	20877	04° 28' 26.37"	+16° 21' 34.7"	4.96	1.08	194	K2IIIvar	

37 TAU ?

75 Tau ?

58 Tau ?

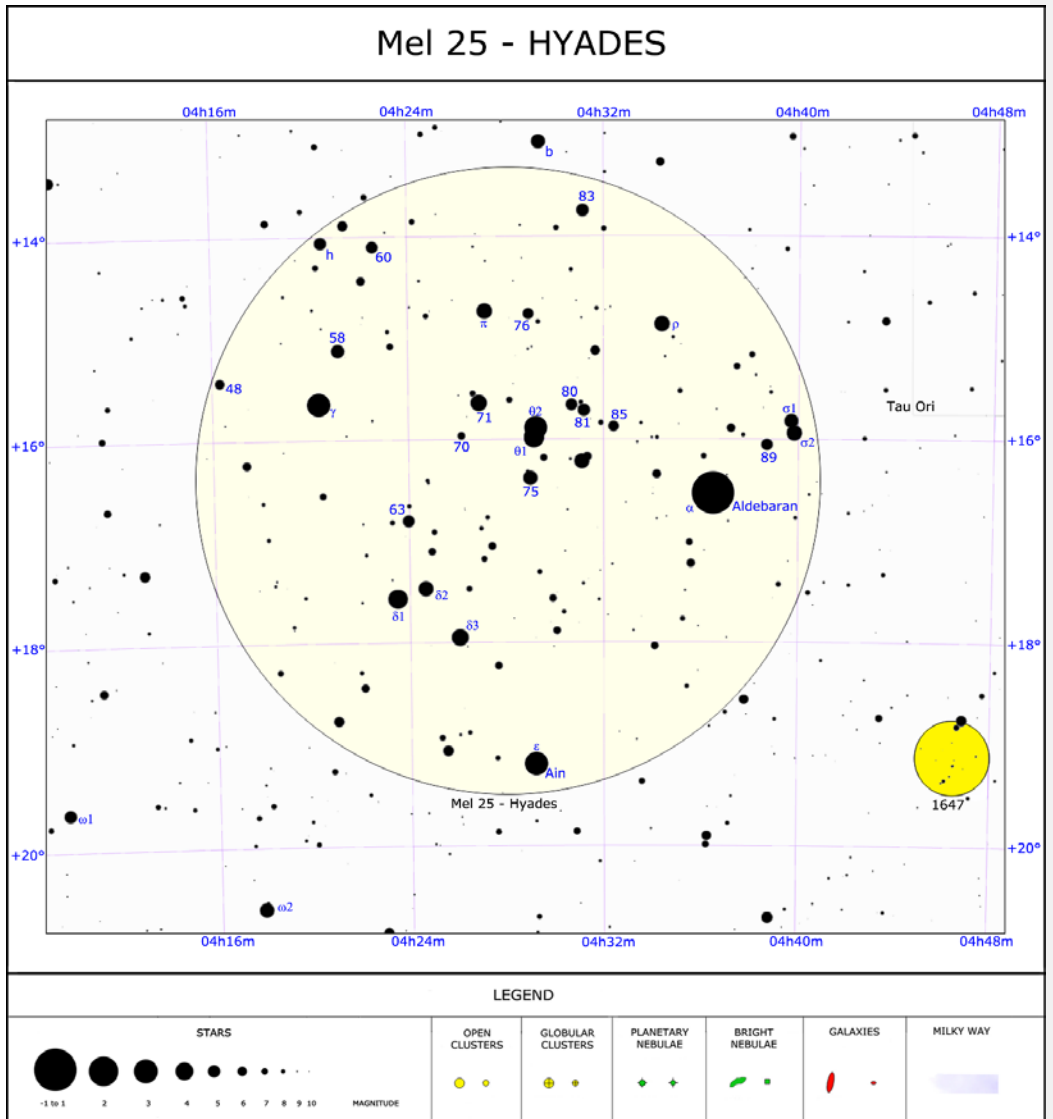
63 Tau ?

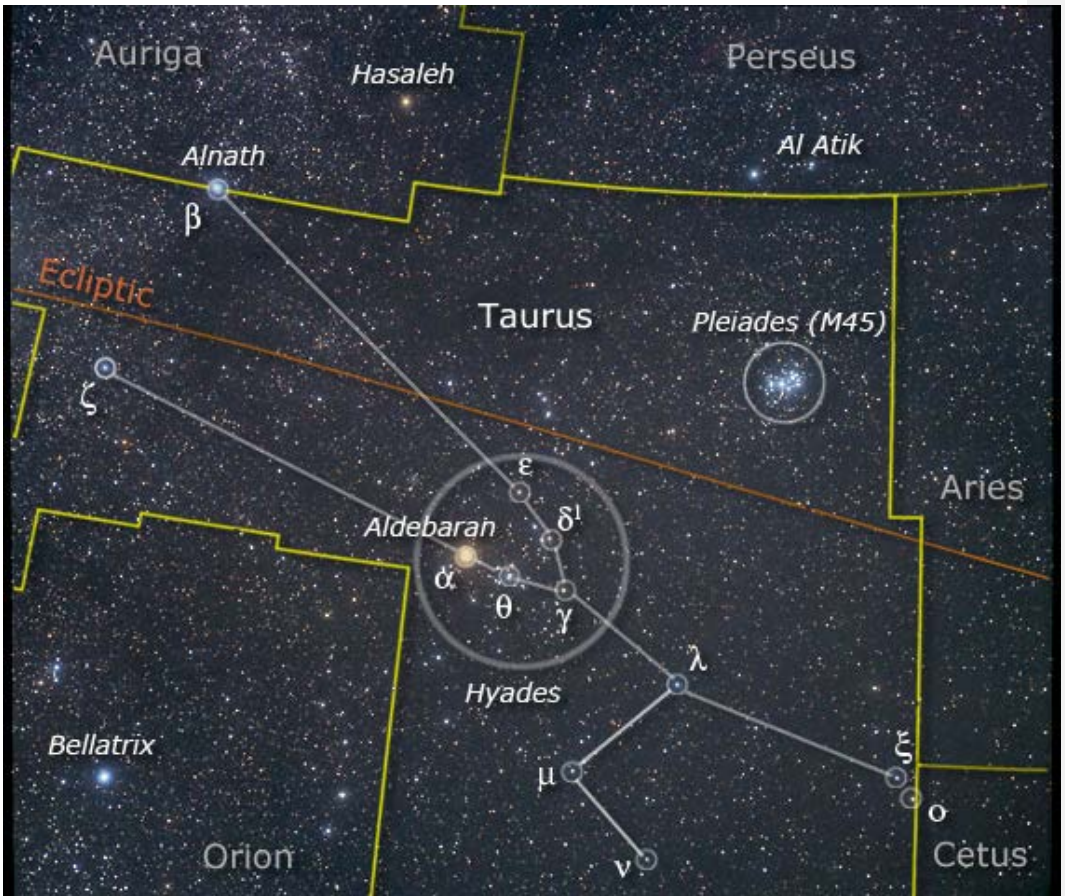
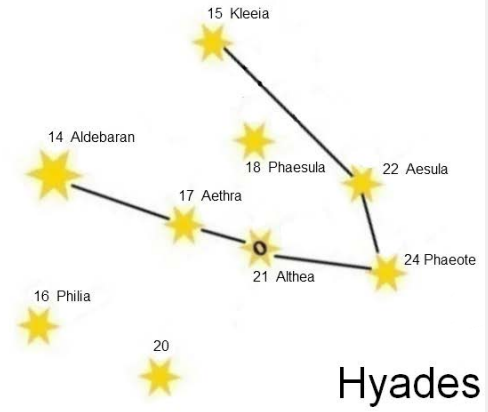
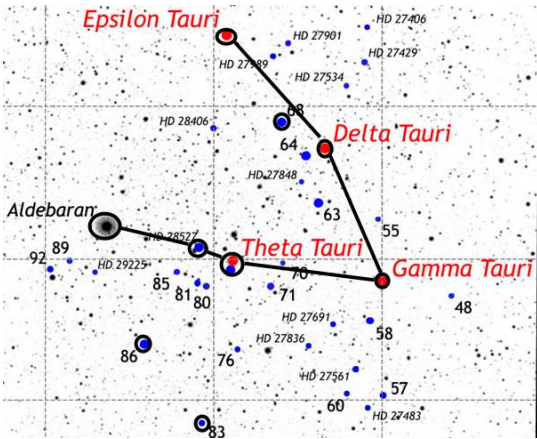
71 Tau ?

76 Tau ?

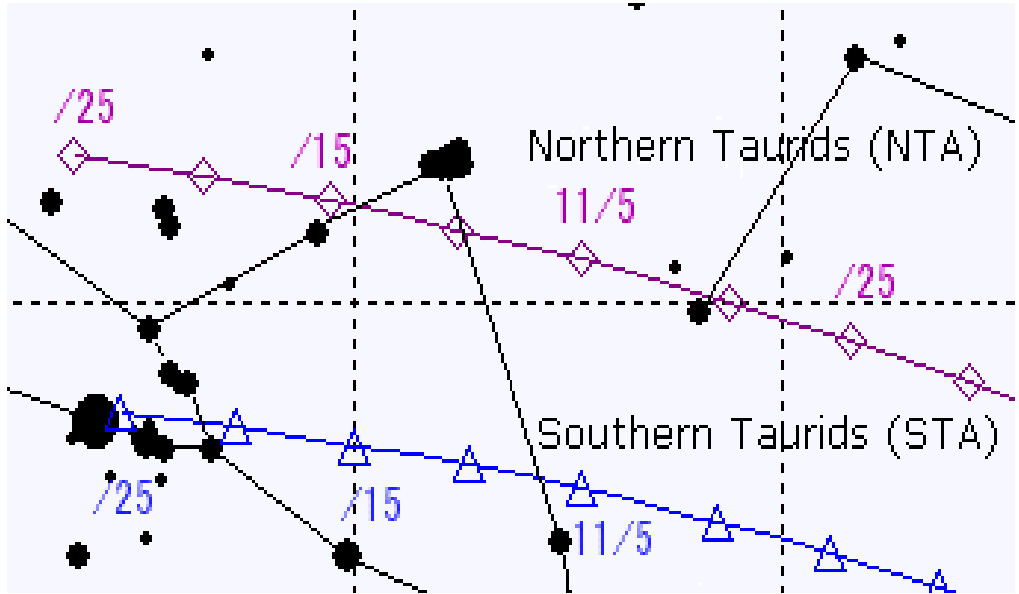
70 Tau ?

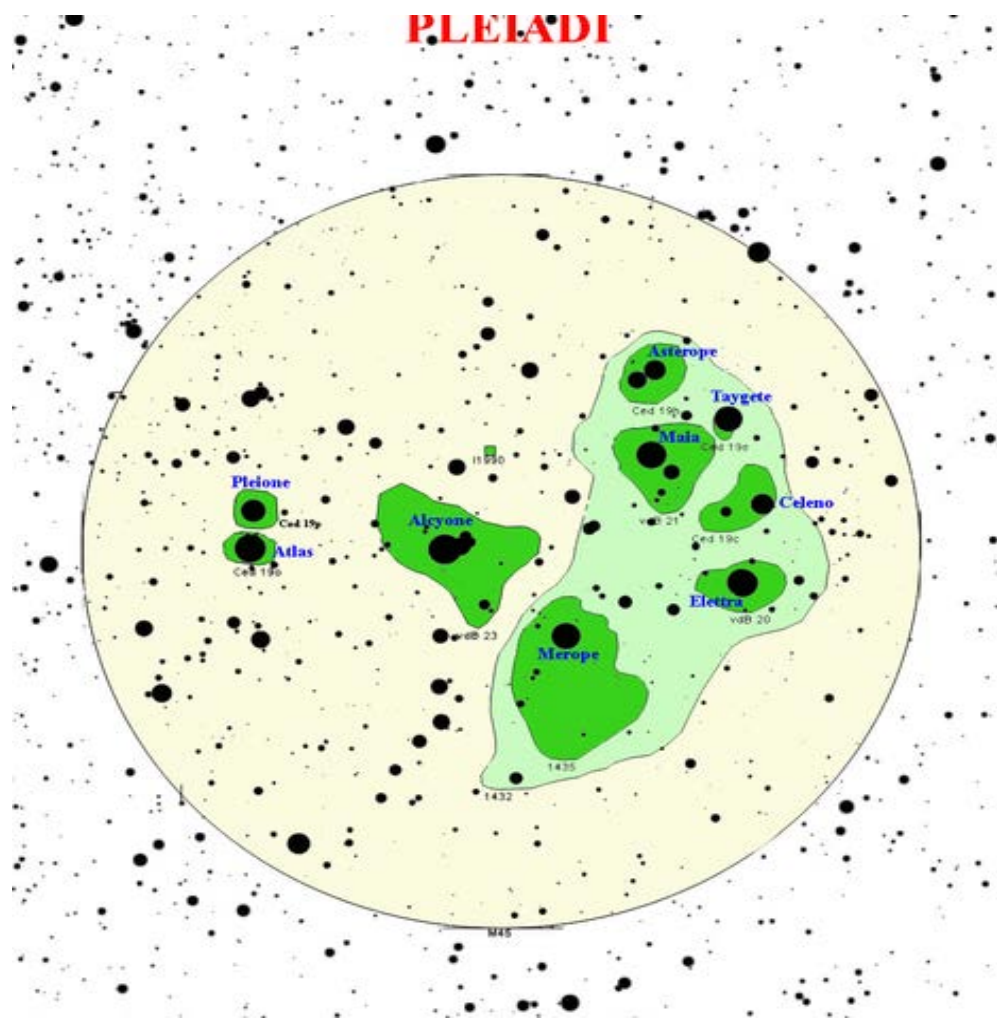
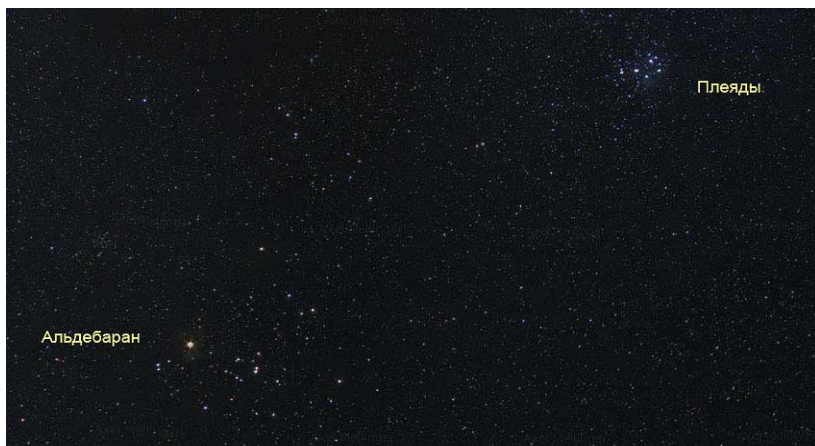
. ? . Tau

Для випадку (**ВП2**) визначасмо 18 планет претендентів. Ці попередні наші дані є суто «технічним визначенням» за віддалю претендентів до Землі. Давньоєгипетський малюнок вказує і на «географічне» місце претендентів. Знову наголошую, що їх має бути два: одна «Планета Життя» - Алкмена - має знаходитись у сизір'ї Гіад, інша – Фетіда - у сизір'ї Плеяд. Фетіда має знаходитись або біля Атласа та Плеїони, або поруч трьох зірок: Альціони – Майя – Меропа. Алкмена у сизір'ї Гіад має знаходитись у зоні, яку не перекриває потік метеороїдів, приблизно між **Gamma Tauri (γ Tau, γ Tauri)** і **Theta Tauri (θ Tau, θ Tauri)** **θ' Tauri**

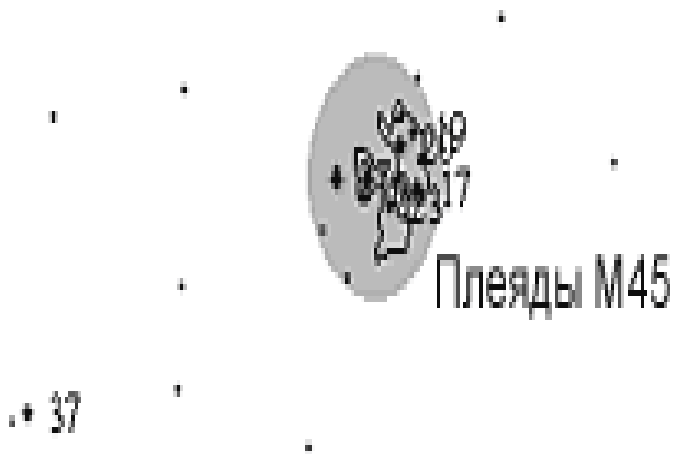

Наименование	Б	Ф	HD	HR	RA	Dec	mV	MV	Расстояние(св. лет)	Спектральный класс	Примечания
			26703	19736	04 ^h 13 ^m 49.83 ^s	+12° 45' 13.5"	6.25	1.04	359	K0	
			37784	26853	05 ^h 42 ^m 03.99 ^s	+22° 39' 37.4"	6.35	1.14	359	K2	
Мероп		23	23480	17608	03 ^h 46 ^m 19.56 ^s	+23° 56' 54.5"	4.14	-1.07	359	B6IV	член рассеянного скопления Плеяды; переменная в Цфея
5 Тау	f	5	21754	16369	03 ^h 30 ^m 52.37 ^s	+12° 56' 12.1"	4.14	-1.08	360	K0II-III...	
Майя		20	23408	17573	03 ^h 45 ^m 49.59 ^s	+24° 22' 04.3"	3.87	-1.34	360	B8III	член рассеянного скопления Плеяды
			29365	21604	04 ^h 38 ^m 15.84 ^s	+20° 41' 05.1"	5.85	0.63	361	B8V	
			29459	21689	04 ^h 39 ^m 23.14 ^s	+25° 13' 05.9"	6.21	0.97	363	A5Vn	
			28505	20985	04 ^h 30 ^m 02.30 ^s	+10° 15' 44.7"	6.47	1.22	365	G8III	
18 Тау		18	23324	17527	03 ^h 45 ^m 09.73 ^s	+24° 50' 21.7"	5.66	0.40	368	B8V	
Альциона Δ	η	25	23630	17702	03 ^h 47 ^m 29.06 ^s	+24° 06' 18.9"	2.85	-2.41	368	B7III	член рассеянного скопления Плеяды ; к звезда
			21032	15800	03 ^h 23 ^m 36.31 ^s	+00° 54' 37.1"	6.47	1.20	369	K0	
λ Тау	λ	35	25204	18724	04 ^h 00 ^m 40.82 ^s	+12° 29' 25.4"	3.41	-1.87	370	B3V + A	затменная переменная
Электра		17	23302	17499	03 ^h 44 ^m 52.52 ^s	+24° 06' 48.4"	3.72	-1.56	370	B6III	член рассеянного скопления Плеяды
47 Тау		47	26722	19740	04 ^h 13 ^m 56.39 ^s	+09° 15' 50.0"	4.84	-0.44	371	G5III	
Тайгета	ρ	19	23338	17531	03 ^h 45 ^m 12.48 ^s	+24° 28' 02.6"	4.30	-0.99	373	B6V	член рассеянного скопления Плеяды

			39004	27629	05° 50' 58.11"	+27° 58' 04.2"	5.60	0.29	376	G7III:	
			23923	17900	03° 49' 43.52"	+23° 42' 43.1"	6.17	0.84	380	B8V	
Атлас А		27	23850	17847	03° 49' 09.73"	+24° 03' 12.7"	3.62	-1.72	380	B8III	член рассеянного скопления Плеяды; <u>тройная звезда</u>

Знаходження «Планети Життя» – планети наших Творців – це питання ближчого часу. Вона буде обов’язково знайдена.

(Київ, Україна, квітень 2016 рік)

Подасмо інформацію про прекрасні астрономічні фото сузір’я Гіад та Плеяд з телескопів:

<http://www.astronet.ru/db/msg/1275495>

<http://www.astronet.ru/db/msg/1254695>

<http://www.astronet.ru/db/msg/1337755>

<http://www.astronet.ru/db/msg/1302124>

<http://www.astronet.ru/db/msg/1296115>

<http://www.astronet.ru/db/msg/1269608>

<http://www.astronet.ru/db/msg/1162056>

ТАСМНИЦЯ ФЕСТСЬКОГО ДИСКУ

Текст Фестського дискуна наше переконання має розповісти про космічну подорож (мандрівку). Тому, ті дослідники, які наголошували, що форма диска з Фесту дуже подібна до форми дошки для гри «Мехен» (Давній Єгипет) та її наступниці – «Сонет», не помилялись !

Адже, ці ігри є іграми «у космічну подорож до планети наших Богів». Можливо ігри «Мехен», «Сонет» та інші людство отримало від наших Творців. Подивіться на «камінь» для гри на сторонах якого ми бачимо кількість зірок-планет, які визначають числа: від одного до шести. Вважаємо, що міфічний «люцифер» (впадший ангел) є ніким іншим як представником наших Творців. Він не зміг повернутись на свою планету з технічних причин і тривалий час проживав на Землі. Саме йому люди мають завдячувати знаннями, вмінню рахувати, робити математичні обміри та інше. Етимологічно ім'я «Люцифер» складається з двох основ шумерського слова «лу» (одна особа, людина) та «цифер» (цифр, цифра – «число»). Таким чином, Люцифер є «людина чисел» (математик), «той хто навчив рахувати».

Чому християнська церква зробила з Люцифера образ помічника Сатани?

Церква завжди боялась знань, боялась розвитку наук. Вона боялась щоб ці знання не отримали люди. Вона бажала бачити людство сліпим, неосвітченим. Тому християни зробили образ Люцифера негативним. Євреї кажуть: «Тора - то світло!».

Вони не помиляються, бо «То Ра» означає «то сонце». Люцифер – який дав знання людству нагадує Прометея, який дав людству світло і вогонь.

Автор уважно ознайомився з цікавою роботою російського дослідника Віталія Сурніна (Сурнин Виталий, ИЕРОГЛИФЫ ФЕСТСКОГО ДИСКА : история и полный перевод текста. Из цикла – «КНИГА ЕГИПТЯНИНА: начало фундаментальной египтологии или ключ к пониманию истории, философии и религий мира», Том I., Редактор Жанна Матвеева, Ростов-на-Дону, Издательство: Самиздат, 2012. – 424С. – ISBN 978-5-91891-238-6 ; <http://www.academia.edu/1999658/1>)

Безперечно, дослідником проведена велика і клопітка праця. Опрацьовано багато матеріалів, систематизовано їх. Але, все ж ця робота теж має свої «слабкі місця».

Першими критиками будуть безперечно філологи - знавці «мертвих мов».

Ми лише висвітлюємо одну таку ваду, запропонованої методики: достатньо невірно визначити значення 5-10 знаків (із 45), і все прочитання, запропоноване В.Сурніним, буде зведене на нівець.

Фестський диск (сторона «А» - прорисовка).

Фестський диск (сторона «Б» - прорисовка).

Наприклад, ми хочемо запропанувати альтернативне визначення наступних знаків тексту:

- (планета)   (сузір'я)   (напрямок руху)   β (бог)   («ангел»-звістка)
- (Гор – Гермес - «син божий»)   (летіти)   (людина)
- ω (космічний корабель на стартовій платформі)   (діва – Богородиця)
- α (будувати корабль)   ι (сузір'я Овна)   ι (сузір'я Риби)   α (рухатись)
- (захопити)   (піраміда)   (орати)   с (одяг «шити»)
- (висаджувати дерева)   (сіяти зернові)   (будувати)
- (народжувати)   (робити посуд)   ε (робити зрошувальні канали)
- ν (охороняти)   (влада)   τ (годувати)   (цар)   κ (писати /
- випікати хліб ?)   (шлях, дорога)   (займатись бджільництвом)   (космічний

корабель, політ космічного корабля).

Рациональним у дослідженні В. Сурніна, у чому ми впевнені, є факт визначення ним людини з знаком «8», як «особливої» особи. Російський дослідник визначає таку людину поняттям «жрець». Дослідник слушно поєднує цей образ з богом грецької міфології - Гермесом. На нашу думку, грецький «Гермес» і є єгипетським «Гором» - богом антів – атлантів. Знак «8» на обличчі людини на диску з Феста означає теж саме, що і знак «» (восьмикутна зірка) на шумерських пам'ятках. Це знак шумерської богині Іштар (Інанні) – «Богородиці» та її сина – «сина божого» - Гора (у грецькому визначенні – Гермеса).

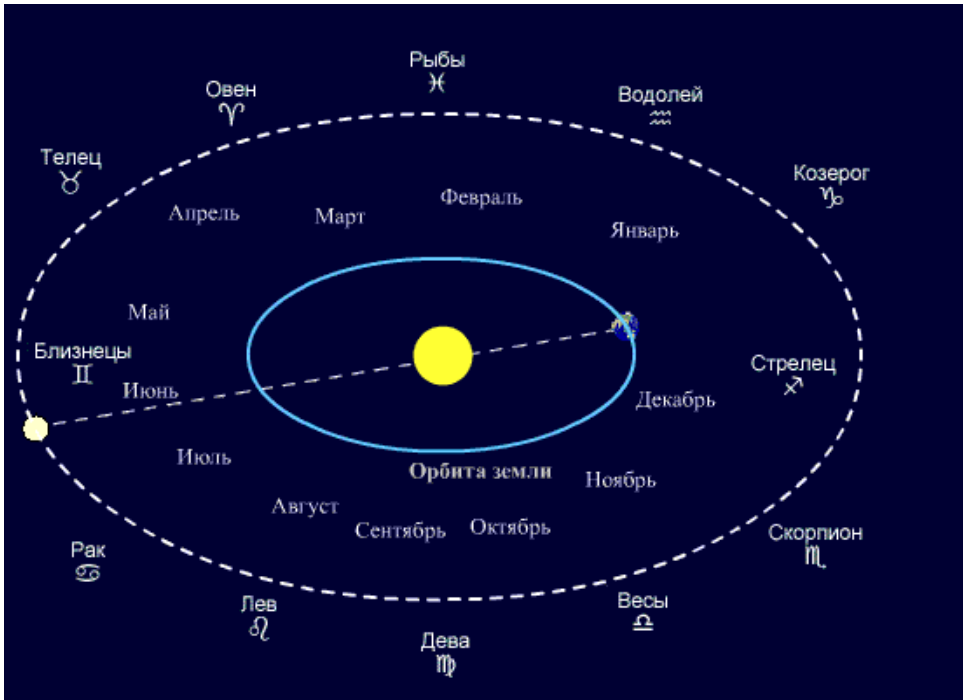
Все вказує на те, що образ Гермеса у грецькій міфології є запозиченням (калькою) з шумерської міфології образу Гора. Прочитуємо цікаве повідомлення, яке подає російський дослідник:

«Ихнух [Гермес], в основном известный как Идрис..... Согласно большинству, астрономия, письменность, прядение, ткачество и шитье были привнесены Ихнухом. Он познал мудрость... из Египта... Среди его высоких званий – Хармасу-л-Харамаса (Гермес Гермесов, или Гермес Трисмегист) ... Он достиг высокого положения в познании Бога и призвал человечество произносить молитву на семидесяти двух языках. Он основал 100 городов... Он (Идрис) обучал каждое племя и народ в соответствии с их способностями. Говорят, что он вел людей к почитанию Великого Света (Солнца), так как большинство из них, до его времени, существовали без его неиссякаемой мудрости и не приносили благодарности за этот огонь огней. Он рассматривал Солнце как источник зримого и незримого счастья и учредил большой праздник во время его перехода из одного знака Зодиака в другой, что является особым временем славы, и более всего – когда Солнце входит в знак Овна. И всякий раз, когда планеты, которые кормятся со стола избытка его [Солнца] лучей, вступали в свои дома или достигали своих кульминаций, он [Ихнух] считал это[знаком] особого достоинства и благодарил Создателя за чудеса творения... Он также построил египетские пирамиды, которые известны как Древние своды (Гумбаз-и-хараман). И в тех высоких строениях все искусства и их инструменты были изображены [на облицовке пирамид] так, что, если знание о них будет утеряно, его возможно восстановить. Написано, что он поручил одному из своих знатных подданных заложить основание этих пирамид в то время, пока сам он пересекал весь мир, в конце пути возвратившись в Египет» 7»

(7 - Абу- Аль- Фазл Аллами. АКБАР-НАМЕ, Гл. 14

[/ www.vostlit.info/Texts/rus15/Allami/index1.phtml?id=1426;www.vostlit.info/Texts/rus15/Allami/Tom_I/frameset14.htm](http://www.vostlit.info/Texts/rus15/Allami/index1.phtml?id=1426;www.vostlit.info/Texts/rus15/Allami/Tom_I/frameset14.htm)) // Сурнин Виталий, ИЕРОГЛИФЫ ФЕСТСКОГО ДИСКА : история и полный перевод текста. Из цикла – «КНИГА ЕГИПТЯНИНА: начало фундаментальной египтологии или ключ к пониманию истории, философии и религий мира», Том I., Редактор Жанна Матвеева, Ростов-на-Дону, Издательство: Самиздат, 2012. – С.153-154 – ISBN 978-5-91891-238-6 ; [http://www.academia.edu/1999658/ I](http://www.academia.edu/1999658/I))

Це повідомлення цікаве тим, що Гермес у ньому подається, як представник позаземної цивілізації (Бог), адже, поки з його наказу будувались піраміди , «сам он пересекал весь мир». Прошу звернути увагу, що ті зодіакальні знаки, які ми визначили за орієнтовні (Овен, Тілець) та ті знаки, які знаходимо на дискві з Фесту (Ріба, Овен) є сусідніми зодіакальними знаками.

Це історичне повідомлення ми поєднуємо з генетикою, адже, до створення Богами чоловіка і жінки, нашими попередниками були «гермафродити» - двостатеві особи, ймення яких і походить від поєднання двох грецьких імен : Гермес і Афродіта.

Гермафродити мали дві статеві хромосоми ХХ, а це свідчить, що з такими статевими хромосомами мали б бути і їх творці – Боги («Бог створив людей по своєму образу» [Біблія]). Так воно і було насправді ! Перші люди (чоловіки і жінки), називаючи Богами своїх попередників – гермафродитів, помилялись, бо останні теж були творіннями божими, але не Богами ! Це легко довести, опираючись на генетику та біблійні свідчення, адже, сини Божі, що вступали в статеві контакти з жінками людського роду, не могли на той час уже бути гермафродитами, бо це заборонялось самим Богом – нашим творцем. Про це ми вже говорили раніше. Боги – гермафродити «створили собі подібних» - гермафродитів. Через 20 000 років, коли генна інженерія наших Творців зробила рішучий крок вперед, Боги вдосконалили себе і знову на нашій планеті «створили собі подібних» - чоловіка а пізніше – жінку.

Розуміння цього факту дозволяє нам привідкрити ще одну сторінку прадавньої історії та пояснити факт «непорочного зачаття» Ізиди (або біблійної Марії), після смерті Осиріса (Осиліса). Ізіда – «гермафродит» (Іштар, Інанна, Астарта, Богородиця, Макош, Маланка, Марія, Покрова...), «та, у якої тисяча імен» могла себе самостійно запліднити і без участі «гермафродита» Осиріса. Як це робилося ?

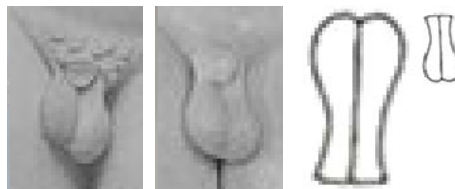
Підказку знаходимо у праці Віталія Сурніна, коли він розмірковує над визначенням знаку

(Там само, с.100-102) і подає наступні зображення:

«Вариантов графической интерпретации данного знака у исследователей я нашёл не особо много: «сумка», «неизвестный предмет из двух симметричных половинок (перевернутый сосуд или мех?)». Эдакая стильная сумка от древнего дизайнера в перевернутом виде. Теперь давайте перевернём эту «сумку» в её естественное

положение, вот так . Смотрим, действительно, изображение чем-то похоже на сумку, точнее на древний кошель. Единственное «но»! Разделитель посредине, который не просто делит эту «сумку» на две части, а и подхватывает это разделение даже снизу, образуя две полукруглые части, явно показывая, что эта сумка служит для хранения не вещей, а мужского полового семени, являясь не чем иным, как мошонкой. Теперь смотрим внимательно древнюю фигуру Меркурия, который не только держит в руке сумку (кошель), но и имеет свой более важный «мужской кошель».

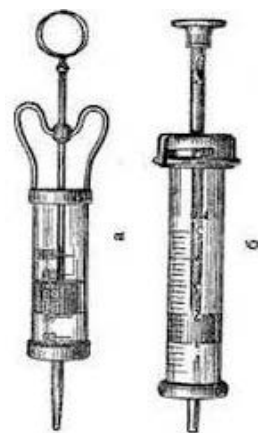

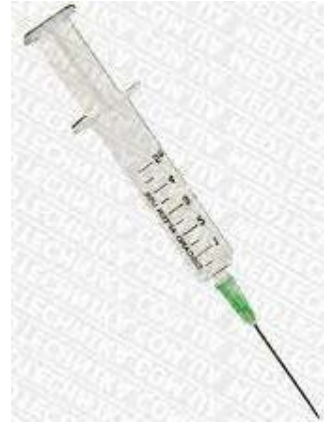
Невже у цьому «мішечку», який тримає Меркурій є якийсь потаємний зміст ?

Так, цей «мішечок» має засвідчувати, що гермафродити могли зібрати своє статеве сім'я, при необхідності самостійного самоzapлiднення.

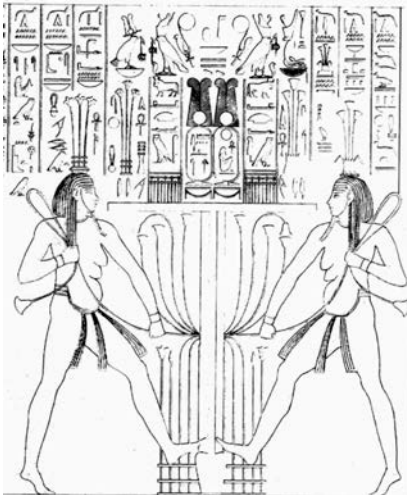
А тепер подивимось на зображення з Давнього Єгипту, де жінки щось роблять з «фалосоподібним знярядям». З цим «знярядям», на подібних зображеннях, щось роблять боги Гор і Сет, на іншому - Тот (Бог знань !!!) і Гор. Нам видається мова йде про питання, які пов'язані з заплідненням (з народженням дитини).

На останньому зображенні Клеопатра тримає дивний прилад (медичний !), з якого щось витискається (вибрискується). На певному інтуїтивному відчутті , нам видається, що мова йде про медичне втручання у процес народження – так би мовити про сучасне «штучне запліднення». Це давній медичний шприц з специфічною формою «голки», у вигляді «головки фалоса», через яку відбувалось штучне запліднення.. Зверху місце для натискання. Таким інструментом, на нашу думку, гермафродити – Боги, могли себе попередньо збуджувати та самозапліднювати.

Зображення нижче засвідчує, що таке штучне запліднення (самозапліднення) робили саме попередники людей – «гермафродити». Зверніть увагу на молочні залози у цих попередників людства. Це не жирові складки на тілі, а саме – « жіночі груди».

Стає зрозумілим про яке «непорочне зачаття» говориться у Біблії, про яке «непорочне» зачаття Ізиди говорить давньогипетська міфологія. Якщо гермафродит сам себе міг запліднити, без допомоги іншого, то саме таке запліднення і можна вважати «непорочним»

зачаттям». Цікавим є факт того, що давньоєгипетські стародавні тексти розповідають, що Ізіда, після смерті Осиріса, виготовила «золотого фалоса», який допоміг народити дитину - Гора. За життя Ізіди, у Давньому Єгипті виник культ поклоніння та вшанування цього «золотого фалоса». Вочевидь, мова йде про саме цей давньоєгипетський «фалосоподібний шприц». Зараз ми продемонструємо цей «золотий фалос» на середньовічному зображенні. «Як таке може бути?» - запитає читач.

Історія це безперервний процес. Кожне наступне покоління змальовує, переписує «праці» своїх попередників. Таким чином, і збереглися подібні історичні таємниці на творах мистецтва. Отже, уважно дивимось. На передньому плані бачимо знайомого нам Меркурія-гермафродита, який залицяється до «жінки» - Венери. А «золотий фалос» цього гермафродита Меркурія, яким «він – вона» міг самостійно себе запліднити, тримає дитина – «Ерот». На задньому плані, як пересторога людству від таких статевих зв'язків, зображено плід такого кохання – людину-потвора.

Зазначимо, що у сиву давнину багато народів світу вшановували фалос, як символ життя. Продемонструємо кілька археологічних знахідок.

Подивіться на цікаве зображення, на якому маленький Гор тримає за руки своїх батьків. За єгипетською історичною традицією – Ізиду та Осиріса, за традицією атлантів – антів (шумерською) – Інанна (Іштар) та ... Думузі (?). Час народження Гора, за даними генетики (перший носій маркеру R1b) датується 4 тис. до н.е., а місце його народження – Месопотамія, або передгір'я Загрос. Та, виявляється, що ми бачимо на давньоєгипетській пам'ятці двох гермафродитів.

Гермафродит з давньоєгипетської пам'ятки, що ліворуч, має на голові знак, який подібний до архітектурних елементів оздоблення будівель у Давній Греції. Більше того, на грецьких пам'ятках, ми у цьому переконані, теж зображено не жінок, не чоловіків, а гермафродитів – попередників людства. З дитинства, читаючи «Історію стародавнього світу», я звернув увагу на ці зображення. Пам'ятаю, що мене здивував той факт, що саме

жінки мають тримати, за логікою стародавніх греків, таке архітектурне «оздоблення» на своїх тендітних плечах. Здивував і факт того, що грецькі воїни - чоловіки воювали «не на життя, а на смерть» з жінками. Як таке може бути ? Сьогодні розуміємо, що то була війна між етнічними групами людей (у даному випадку – далеких прашурів греків) з їх попередниками – гермафродитами (чоловіками-жінками).

Продемонструємо ще два архітектурні зображення з Давньої Греції, які мали б засвідчувати перемогу греків над своїми супротивниками, адже, переможеним довелось «тримати» на своїх головах стелі грецьких будівель та храмів протягом наступних тисячоліть. Зверніть увагу, що всі фігури без рук. Вочевидь, на думку давньогрецьких митців, це мало б запобігти бажанню переможених супротивників скинути стелю, яка символізувала грецький устрій, грецьку державу.

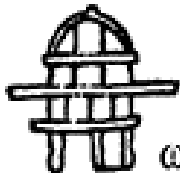

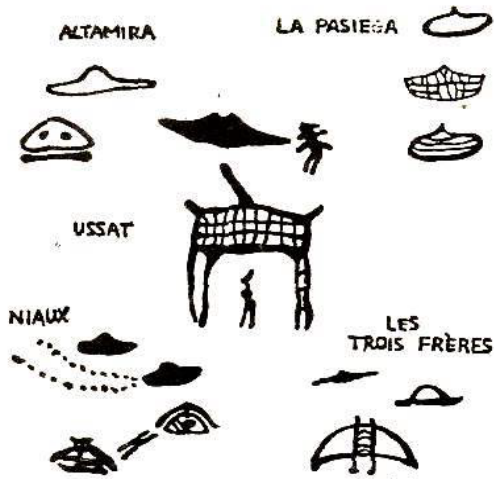

На першому зображенні бачимо характерний пошив передньої частини сукні, а на другому – низ сукенки підібрано і зав'язано спереду на «гордієв» вузол, який мав щось прикривати, приховувати.

Скептикам зазначу. Прірва між рівнем знань і технологій людства та - наших Богів – «космічна». Її навіть важко уявити. Вже 58 000 років тому (56 тис. р. до н.е.) наші Боги створили першу протолюдину – гермафродита. Вже тоді літальні апарати наших Творців долали у космічному просторі відстані, які вимірюються сотнями світлових років.

Вочевидь, і у них були свої «наукові проблеми», адже перших людей (лише чоловіка) вони змогли створити 38 000 років тому (36 тис. до н.е.), а жінку – 34000 тому (32 тис. до н.е.), як і побудувати станції постійного перебування на Місяці, приблизно, 6 000 років тому (пізніше 4 тис. до н.е.). Тому не треба дивуватись високому рівню медичних, біологічних, генетичних знань наших Творців у далекому минулому, про що і засвідчують давні зображення з Єгипту. Залишимо етнографічні спостереження та повернемо свою увагу до таємничого диска з Феста. Доцільно порівняти зображення «космічного апарату» з Феста з подібними зображеннями на християнській іконі та на археологічних пам'ятках з різних куточків світу, на іудейській монеті, на жіночій шапці (калфак) татарських та башкирських жінок.

Женский головной убор калфак. Золотная вышивка, бархат. Красноуфимский краеведческий музей

Два знака з Фестського напису, які ми ототожили з «космічним кораблем», знаходять собі відповідники на шматку глиняного диска з Владикавказу, знайденого у 1992 році.

Рис. 1. Обломок глиняного диска с иероглифической надписью из Владикавказа. Увеличение

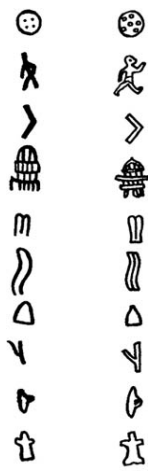

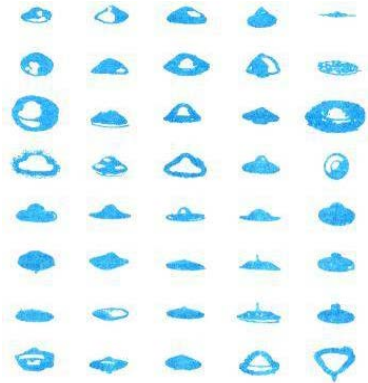

Рис. 2. Таблица общих знаков на обложке из Владикавказа (слева) и на диске из Феста (справа). По З.Палиянки

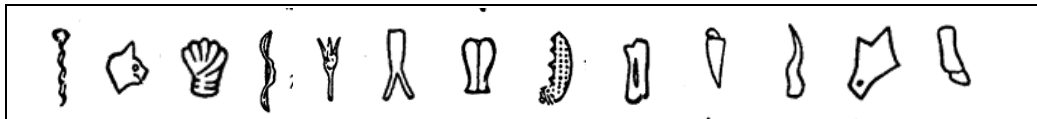
А знак з Феста та Владикавказа, знаходить свій відповідник і на диску з Північної Індії (місто Массурі, штат Уттаракханд)

Багато народів світу у своїй міфології зберігають розповіді про те, що їх пращури прийшли з неба. Давні японські історичні хроніки, які розповідають про заселення далекими пращурами японців сучасних Японських островів, починались словами: *«Коли наші пращури спустились з небес...»*. Племена з африканської країни Малі – догони засвідчують, що їх пращури прилетіли з зірки Сіріус. Про Сіріус, як зірку, звідки прилетіли їх пращури, свідчать і *дропи* – народність сучасного Китаю. Але і сучасні *українці*, звертаючись до Бога словами: *«Отче наш, що еси на небесах»*, засвідчують свій зв'язок з небом. Як сучасні дослідники повинні сприймати такі свідчення?

На наше переконання, сучасні науковці повинні визнати факт того, що творцями людства були представники позаземної цивілізації. Зірка Сіріус не може бути «планетою життя», адже, це «зірка», а не «планета». Вона лише є дороговказом у космічному просторі – **«стрілюю»**, вказуючи на напрямок, звідки прилітають до людства їх творці, в якому напрямку нам – землянам треба шукати планету наших Творців – наших Богів.

Повернемося до таємничого напису з Фестського диска. Поза нашою увагою залишилось ще 13 – найбільш загадкових – знаків (з 45), які потребують ретельного дослідження фахівців:

Не забуваймо, Атлантична федерація (союз) була утворена під керівництвом шумерів у кінці 4 тис. до н.е. (3200-3100 р.р. до н.е.). Історія виникнення державності у Давньому Єгипті (3 тис. до н.е.) теж пов'язана з ними. Раджу дослідникам ще раз звірити знаки з Фестського диска з давньоєгипетськими написами.

Більше того, ми вже писали, що інший знак є знаком шумерської богині Іштар (Інанні) – богородиці – матері сина божого Гора – покровительниці шумерських воїнів – «антів» (воїнів) та «атлантів» (вершників). Таким чином, для прочитання цих написів неодмінно треба залучати фахових шумерологів. Цей знак знаходимо і на царських печатках Хетської держави (2- кін. 1 тис. до н.е.).

Фестський диск (сторона «А» - прорисовка).

Фестський диск (сторона «Б» - прорисовка).

На нашу думку, як на стороні А, так і на стороні Б, написи діляться на дві частини. Спочатку має читатись напис по зовнішньому колу (спіралі), а лише потім по спіралі, у напрямку від центру диска до його краю. Сторона А, на якій частіше зустрічаються три знаки:

(планета)

(сузір'я)

(космічний корабель на стартовій платформі)

має розповідати про саму космічну одисею наших Богів, а сторона Б має розповідати про результати праці наших Творців на Землі. Можливо, наші спостереження допоможуть дослідникам у майбутній науковій дешифровці напису з таємничого Фестського диска.

Частина тридцять шоста

ЛЕГЕНДА ПРО СМЕРТЬ ОСИРИСА – НАЙДАВНІША «ЛІТЕРАТУРНА» ПЕРЛИНА ПРО ІСТОРІЮ НАШИХ ПРАЩУРІВ

Автор хоче привернути увагу читачів до ще одного факту, який засвідчує, що наші далекі пращури тривалий час володіли Єгиптом. Мова піде про народні перекази, головною особою в якій є Святогор. Науковці відзначають, що найдавнішою билиною на землях Київської Русі безперечно є билина про Святогора. Наперед зазначимо, що витоки сюжету цієї казки є давньоегипетські і сягають часів легендарної Атлантиди, коли анти, атланти (шумери) та хати правили на теренах не лише Єгипту, але й Малої Азії та Східного Середземномор'я. («Атлантида: сторінки прадавньої української історії») Сюжет переказу, де головний герой помирає у загадковій труні треба визнати незвичайним, а тому, автор наголошує, що такий сюжет міститься у казках лише кількох сучасних народів Світу – єгиптян, євреїв, українців, росіян та у мусульманських народів. Якщо пращури перших двох народів (єгиптяни та євреї) мають безпосереднє відношення до історії Давнього Єгипту, що засвідчується Біблією та іншими письмовими історичними джерелами, то яке відношення до цього мали пращури сучасних українців, росіян ? Безпосереднє !!! Без їх участі не було б самих переказів, бо ж головні герої сюжету і є представниками далеких пращурів саме цих двох сучасних народів – українців та росіян. Спробуємо це вкотре (див. *Атлантида*) довести. Автор хоче запропонувати читачам на певний час стати дослідниками – криміналістами, і спробувати розібратись у таємницях походження переказів про так звану «смерть у труні». Для цього, коротко розповімо зміст давнього єгипетського переказу про смерть Осиріса, який був підступно вбитий Сетом. Прочитуюмо лише місце головного епізоду вбивства і підкреслимо ті фрагменти переказу, на які варто звернути особливу увагу читачам – «криміналістам».

«Смерть Осиріса»

« Осирис постоянно путешествовал и оставлял Исиду править за него. Всё это время, пока правил Осирис (согласно Плутарху он правил 28 лет 1) , бог Сет очень завидовал ему. Он считал себя единственным, кто достоин власти над Египтом. Так считали и некоторые его друзья. Сет постоянно искал случая убить Осириса и занять его место, но случай никак не предоставлялся. И вот однажды он услышал, что Осирис возвращается после долгого отсутствия, и устроил по этому поводу большой пир. Во время пира он задумал испытать одну из своих уловок. Он давно уже тайно снял мерки с Осириса и сделал по этим меркам прекрасный саркофаг, украшенный золотом и драгоценными камнями. Когда Осирис и гости были достаточно пьяны, Сет выставил на обозрение своё изделие. Все гости стали восхищаться красотой саркофага. Тогда Сет объявил, что подарит саркофаг тому, кому он придётся впору. Все гости один за другим стали ложиться в саркофаг, но кому-то он был тесен, кому-то широк, кому-то длинен, кому-то короток. Когда Осирис лёг в саркофаг, он пришёлся ему как раз в пору. Пока Осирис лежал в саркофаге, радуясь приобретению, друзья Сета захлопнули крышку саркофага и на глазах изумлённых гостей забили её гвоздями и бросили саркофаг в Нил. »

(<http://www.iisusbog.com/fallen8.htm>)

Констатуємо кілька попередніх висновків:

1. все свідчить про підступне вбивство
2. головними героями драми є лише дві особи: вбивця (замовник) – Сет та жертва – Осиріс.
3. кришку труни (саркофага) змовники забивали цвяхами (! ?)
4. фабула – чинник сюжету, який пов'язує труну з подіями переказу:
«Сет об'явив, що подарит саркофаг тому, кому он прийде́тся впо́ру.»

Тепер зупинимось на розгляді сюжету українського переказу про смерть Святогора. Головними учасниками подій виступають Святогор та Ілля Муромець. Ми вирішили подати повний текст бо у ньому міститься додаткова інформація для результативного проведення нашого «кримінального» розслідування.

**«Смерть Святогора»
(Ілля Муромець і Святогор ²)
Українська билина**

О й із славного із города із Муромля, А із того села Карачаєва ⁸, Виїжджає

славен молодець та Ілля Муромець У чисте поле погуляти. Приїжджає він к зеленому дубові, Коли то шум великий зчиняється, Діброва шумить, Сира земляця тремтить, Крик із крутих берегів розливається ². Не встиг Ілля Муромець на зелен дуб налазити ¹⁰,

Коли глянь: їде богатир, сам вище лісу стоящего, І не спить, не дрімає, Головою хмари упирає. К зеленому дубу під'їжджав, Білополотняне шатро розкидав. Виходить ізвідтіть жона богатырська. Такої красуні на білому світі ніхто не видав, не чував:

Очі — ясного сокола,

Брови — горнього соболя,

Росту високого,

Стану гордопишного.

Як вийшла вона із торби,

Застеляла вона стіл скатертю білою,

Заставляла вона їства та питва усякії.

Пообідав Святогор-богатир Та пішов у шатро відпочивать.

Тут богатир спать засинає,

А красуня його богатирська

У чисте поле гулять виходжає ¹¹.

Як угледіла вона Іллю на зелен дубі,

Так такими словами стиха промовляє: «Ой уже ти славен добрий молодець,

Зійди ти з зелен дуба,

Зійди та любов зі мною сотвори.

А коли не зійдеш, Святогора-богатиря розбуджу

І йому скажу,

Що ти мене насилу у блуд увів,

Мене, молодую, із розуму звів,

Тоді ж його меч,

А твоя голова з плеч.

То тоді Ілля Муромець думав-гадав:

«З бабою не розговоришся,

З Святогором не змиришся!»

Так тоді з зелен дуба ізходжав,

До красуні наближав,

Як би і любов із нею учиняв.

Взяла красуня Іллю за ручку білую

Та й пішла із ним у Святогорову глибоку торбу

Ночувати.

Ой рано-порано

Святогор із сну прокидався,

На білі ноги вставав,

Ворон-коня богатирського сідлав,

К Святим Горам виїжджав.

Тоді-то його кінь став спотикатися,

По коліна в сиру землю вгрузати,

До Святогора по-людському словами промовляти:

«Возив я тебе, Святогоре-богатиру,

Та ще й богатиревую жону твою,

А тепер пристало возити жону богатирськую

Та ще двох богатирів —

Не дивниця мені спотикатися».

Тоді-то витяг Святогор

Іллю Муромця із глибокої торби,

Став його розпитувати, як він туди попався.

Став тоді йому Ілля Муромець По ширості правду все казати.

Ой тоді ж Святогор жону свою з кармана ¹² витягав,

Буйнуну голову на поталу звіру-птиці лишав,

А з Іллею Муромцем побратався.

Хрестами обмінявся,

Всім хистам богатирським научав.

Стали вони к Святим Горам підїжджати,

Стали вони велику домовину забачати,

А на тій домовині

Напис написано:

«Кому приречено

У цюю домовину лягти,

Той у ню і ляже».

Ліг Ілля Муромець у труну —

Завелика, заширока золота труна для Іллі.

Ліг Святогор у домовину

Та до Іллі Муромця словами промовляє: «Домовина точно для мене влад,

Візьми верх та закрой мене у домовині».

Промовить Ілля Муромець: «А уже не мені тебе, старшого брата,

У домовині закривати,

Не час-пора жартувати,

Либонь, сам захотів сам себе похороняти?»

Узяв Святогор верх та й сам закрив домовину.

Як тільки захоче її знову підняти,

Аж ніяк не може. Ілля Муромець хоч як намагає Також кришку,

Також верху домовинного не підніме,

Сили богатирської не вистачає.

Промовив Святогор із домовини: «Візьми, брате мій, Меч-кладенець ¹³

Та удар упоперек верху домовини».

Хоче Ілля меч-кладенець підняти

Та ніяк не може.

Каже Святогор:

«Нахились, Ілле, до домовини,

До маленької щілини,

Я дихну на тебе духом богатирським».

Тоді-то Іллі духу богатирського

Утрое прибуло.

Меч-кладенець підіймає,

По домовині,

По верху упоперек

Утричі ударяє.

Де ударить —

Іскри сиплються,

Золотий обруч виростає,

Домовину іще,

Домовину іще шільніше закриває.

Знову промовить Святогор Іллі Муромцю:

«Припади іще раз к домовині, Я тобі всю силу богатырськую вдихну».

На те йому Ілля Муромець відповідає:

«Не подобенство, старший брате,

Більше сили набувати,

Бо сира земля не понесе».

Каже Святогор-богатыр:

«Добре ти, молодший брате, учинив,

Дунув би я на тебе мертвим духом,

Мертвим тоді б тобі й прийшлося

Поруч мене лежати.

А тепер прощай,

Мого меч-кладенця собі май,

А мого доброго коня богатырського

До моєї могили прив'яжи,

Нікому ним, крім мене, не володіти».

Тут прощався Ілля із Святогором —

Прийшов Святогору кінець.

Брав Ілля Муромець

Святогорів меч-кладенець,

До боку чіпляв,

У чисте поле виїжджав,

К тому городу столичному Києву

Виїжджав,

К ласкавому князю Володиміру.

Про Святогора тепер славу співають,

Іллі Муромцю славу віддавають

По всім землям, По всім ордам

Та по всім далеким сторонам.

Однині і довіку,

А вам на многії літа!

Походження та примітки:

7 Твір із репертуару кобзаря З. Штокалка. Загалом билина близька до однойменної билини російської традиції, але там нема розповіді про Святогорову жінку, а тут є. Для дослідників цей мотив надзвичайно цікавий.

8 Виходить, що зустріч відбулася по дорозі між Муромом та Черніговом. З другого боку, такий заспів пісні традиційний і часто приставлявся до билини механічно. Ймовірно зустріч із Святогором — одна з пригод Іллі Муромця після його виїзду із Києва.

9 Тобто відбивається луною.

10 Налазити — вилізти. Ілля зі страху виліз на дуба.

11 Загалом про богатырку, яка зраджує чоловіка, — це мотив, про який уже не раз була мова. Зв'язок Святогора із богатыркою дає змогу своєрідно осмислити його образ, бо назагал він у билинах розмитий. У билині йдеться, звісно, про старших богатырів,

давніших. Коли так, то Святогор міг у свій час символічно репрезентувати народ готів, власне, остготів. На кінець II століття нашої ери готи просунулися до нижньої течії Дунаю і на Північно-Західне Причорномор'я. Може, тому Святогор має таку «святую» назву, бо остготи ще в IV столітті прийняли християнство. Наприкінці цього ж століття вони ввійшли до складу Гунського союзу, після розпаду якого в середині V століття відомості про них зникають. Саме в IV столітті, за відомостями готського історика Йорнарда, готський цар Германаріх покарав на смерть жінку Сунельду (Либідь), сестру Сара і Аммія (Кия). Здається, билина оповідає цю ж таки історію, а ще засвідчує зникнення на Україні остготів, на місці яких з'явилися руси-українці (до речі, «анти» в перекладі із санскриту означає «країни» — «ті, що у краю», українці), що їх і представляє Ілля Муромець.

12 У биліні російської традиції Ілля вміщається не в торбі, а в кишені. Тут же співак уживає весь час «торба», а в цьому разі згадав і кишеню.

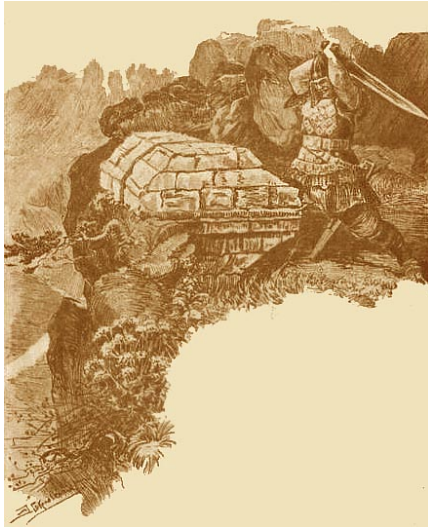
13 Меч-кладенець — меч, що вміщався у піхви.

ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ І СВЯТОГОР Зап. упорядником книжки з голосу кобзаря Зинівія Штокалка. Українські биліни: Історико-літературне видання східнослов'янського епосу. Упорядкування, передмова, післяслово, примітки та обробка українських народних казок і легенд на билінні теми В. Шевчука; Малюнки Б. Михайлова. — К.: Веселка, 2003. — 247 с: іл.

(<http://proridne.org/folklore/byliny/%D0%86%D0%BB%D0%BB%D1%8F%20%D0%9C%D1%83%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B5%D1%86%D1%8C%20%D1%96%20%D0%A1%D0%B2%D1%8F%D1%82%D0%BE%D0%B3%D0%BE%D1%80.html>)

Констатуємо кілька попередніх висновків:

1. все свідчить про підступне вбивство
2. головними героями драми є лише дві особи: вбивця – Ілля Муромець та жертва – Святогор.
3. Ілля Муромець підступно зраджує Святогора, вступаючи у інтимні стосунки з його дружиною
4. бажаючи увійти у довіру до Святогора, розповідає про зраду його жінки, чим заподіює їй смерть. Це свідчить про злі наміри Іллі щодо Святогора
5. труну кришкою закрив ніби то сам Святогор (?), при цьому Ілля відмовляється це робити, промовляючи: *«А уже не мені тебе, старшого брата, у домовині закривати, не час-пора жартувати, либонь, сам захотів сам себе похороняти?»*
6. при спробі Іллі «визволити» Святогора, розрубавши кришку труни, її охоплюють золоті обручі (!!!)
7. фабула – чинник сюжету, який пов'язує труну з подіями биліни: *«Кому приречено у цюю домовину лягти, той у ню і леже»*
8. Намагаючись визволитись з обійм смерті, Святогор все ж намагається заподіяти смерть Іллі Муромцю (*Каже Святогор-богатир: «Добре ти, молодший брате, учинив, дунув би я на тебе мертвим духом, мертвим тоді б тобі й прийшлося поруч мене лежати»*)
9. Святогор заповідає, щоб після смерті, його коня привязали біля могили, що свідчить про козацький звичай, та про те, що все попереднє життя у цього воїна (атланта - козака) було пов'язане з конем !!!
10. Дивним видається, що після смерті свого супротивника – Святогора, вбивця - Ілля Муромець їде до Києва
11. Втративши «названного брата», не засвідчивши ніякої військової звитязи, чомусь «по всьому світу» виспівують славу Іллі Муромцю (*Іллі Муромцю славу віддавають по всім землям, по всім ордам, та по всім далеким сторонам. однині і довіку, а вам на многії літа!*)

А тепер поглянемо, як про цей перебіг подій розповідає російська «сказка».

« Смерть Святогора»

«Ехали они тут, Святогор и Илья, куда ли, бог знает
Едут, едут, глядят - на гроб наехали.
Стоит гроб большой, никому не впору.
Пустой стоит. Святогор говорит Ильи:
- Ну, попробуй, ложись, не на тебя ли рублен?-
Илья послушался, лег-
Ровно малой ребенок в гробу.
Не по нем гроб-то строен.
А Святогор лег - в самой раз ему.
Ну, попробовал, вставать хочет.
И не выйти ему из гроба-то: крышка нахлопнулась.
Говорит он Ильи:Руби, говорит, брат, со всей силы.-
Илья палицу свою поднял, стал по гробу бить.
Раз ударит - железной обруч наскочит.
Другой раз ударит - другой обруч наскочит.
Святогор говорит: Нет, видать, не выйти мне отсюда.
И зачем лез! - Так там и помер, Святогор-то.
А Илья дальше поехал»
(<http://pagan.ru/lib/books/pesni/byliny/00-dokiew/smerter1swyatogora1.php>)

Констатуємо кілька попередніх висновків:

1. все свідчить про підступне вбивство
2. головними героями драми є лише дві особи: вбивця – Ілля Муромець та жертва – Святогор.
3. кришка труни закрилась ніби то сама (яким чином ?)
4. при спробі Іллі «визволити» Святогора, розрубавши кришку труни, її охоплюють залізні обручі (!!!)
5. фабула – чинник сюжету, який пов'язує труну з подіями билини:
«*стоит гроб большой, никому не впору*»

6. Зверніть увагу, що у російському варіанті переказу пропонує поміряти труну саме Святогор – жертва злочину (?) «Ну, попробуй, ложись, не на тебе ли рублен?»»

А тепер поглянемо, як про цей перебіг подій розповідають єврейські перекази, за інтерпретацією російських та єврейських дослідників. Автор вибрав кілька таких повідомлень.

«Смерть Аарона»

(інтерпретація російських дослідників)

« В єврейско-мусульманских сказаниях об Аароне встречается эпизод о примеривании гроба. Моисею явился ангел, который велел ему отправиться на вершину горы, они нашли пещеру, в которой стоял гроб с надписью: "Я назначен для того, кому буду в пору". Сначала лег Моисей, но гроб оказался для него мал. Лег тогда Аарон. Гроб оказался в пору. Аарон умер.»

(<http://www.russianplanet.ru/filolog/ruslit/bogatvri1.htm>)

AARON IN ROBES.—Exod. xxviii. 41.

Констатуємо кілька попередніх висновків:

1. все свідчить про підступне вбивство
2. головними героями драми є лише дві особи: вбивця – Мойсей та жертва – Аарон.
3. Звертає увагу факт того, що пропозицію приміряти труну (і перший її примірює !) висловлює вбивця – Мойсей.
4. фабула – чинник сюжету, який пов'язує труну з подіями :
«Я назначен для того, кому буду в пору»

« СМЕРТЬ ААРОНА »

(интерпретация з еврейських джерел)

«О кончине Аарона говорится куда пространнее. Он умирает вскоре после сестры в одном переходе от Кадеша. «И сказал Господь Моисею и Аарону на горе Ор на границе земли Эдомской: "Приобщится Аарон к народу своему <...> Возьми Аарона и Элазара, сына его, и возведи их на гору Ор. И сними с Аарона одежды его и облеку в них Элазара, сына его, и пусть Аарон соберется и умрет там". И сделал Моисей так, как повелел Господь, и взошли они на гору Ор на глазах у всей общины. И снял Моисей одежды с Аарона и облек в них Элазара, сына его. И умер там Аарон на вершине горы. И сошел Моисей с Элазаром с горы. И увидела вся община, что скончался Аарон, и оплакивал Аарона тридцать дней весь дом Израиля» (20:23-29)».

(<http://booknik.ru/tomorrow/stories-of-the-week/smert-aarona/>)

«После долгих скитаний сынов Израилевых пришли они в пустыню Син и остановились в Кадесе. Здесь скончалась Мариам и была погребена. И снова не было воды, и вновь народ выступил против Моисея и Аарона, упрекая их, что они завели в безводную пустыню, где нет ни смоковниц, ни винограда, ни деревца гранатового, где нет воды для питья. И пошли братья в скинию, и упали ниц перед лицом Бога. Ни о чем они не просили его, ибо усомнились они в могуществе Яхве. И сказал Яхве Моисею:

— Возьми жезл твой, созови ропшущих и иди с Аароном к скале, иссеки воду из скалы, чтобы напоить народ и скотину его.

Сделал Моисей, как было ему велено. Он отвел народ к скале, поднял руку и ударил дважды жезлом по скале. И дала скала воду на глазах изумленных людей. Напились они и напоили скотину. Но не укрылось от глаз Яхве колебание, проникшее в душу пророков его, и обратился он к Моисею и Аарону с такими словами:

— За то, что вы пренебрегли мною, не поверили мне, не введете вы народа этого в землю Ханаанскую.

Место у Кадеса, где сыны Израилевы вступили в распрю с Богом, было поэтому названо Мерива (Распря). Отправились сыны Израиля к горе Хор, что у пределов Эдома. И сказал там Яхве Моисею:

— Пусть простится здесь Аарон с народом своим. Не войти ему в землю обетованную за то, что у вод Меривы заколебались вы. Подведи же Аарона и сына его Елеазара к жертвеннику на горе Хор. Сними с Аарона одежды священные и облеку в них Елеазара, сына его. И взошли все трое на гору Хор. Там одел Моисей Елеазара в одеяние Аарона. Умер Аарон и был погребен на вершине горы. Моисей же и Елеазар опустили к народу. И понял народ, что Аарон умер, и оплакивал его тридцать дней».

(http://www.mifologija.ru/bibl/smert_mariam.shtml)

«Израиль уже достиг подножия горы Ор, где Аарону было сказано Ангелом Господним, попрощаться со всем народом. Это было исполнением приговора за неповиновение воле небес, к которому подбивал Аарон в Кадесе.

На глазах всего народа Моисей с Аароном и его оставшимся в живых сыном Елеазаром, стали медленно подниматься по склону горы. При этом на Аароне было все славное облачение первосвященника. С вершины Аарону можно было посмотреть на землю, в которую ему теперь было запрещено войти. Его взгляд мог видеть далеко на север, почти до самого Иерусалима, освещенные солнечными лучами холмы и плодородные долины. Потом, все еще на глазах народа, Моисей снял с него одежду, созданную «для славы и благолепия», и одел на Елеазара: сначала верхнюю ризу, затем ефод и пояс ефода, хитон и наперсник, и, наконец, кидар с золотой дощечкой, на которой написано, «Святыня Господня». После этого Аарон умер, пораженный Ангелом Господним, умер как умирали за грехи все неверующие и непокорные в стане Израильском (Исх.32,35; Числ.14,37; 16,49).»

(<http://hristadelfiane.org/books/Israelwildemessru/ch%2032.htm>)

СМЕРТЬ ГАРУНА (ААРОНА)

(интерпретация з мусульманських джерел)

«Достигнув границ Палестины, община Бени Израиль (сынов Израиля) разбила лагерь рядом с Вади-Муса (долиной Моисея).

Как-то вечером, вскоре после того, как они там обосновались, Гарун (Аарон) указал Мусе (Моисею) на один отдаленный холм: залитый теплыми лучами заходящего солнца, он был особенно зелен и трогательно прекрасен. Гарун выразил желание подняться на этот холм. Муса пообещал, что они отправятся туда завтра. И вот на следующее утро два брата в сопровождении своих сыновей отправились в путь. К тому времени, когда они были на месте, солнце стояло в зените, и путники рады были укрыться от его палящих лучей в искусственной пещере, оказавшейся неподалеку. Войдя внутрь, они, к своему величайшему удивлению, обнаружили там очаровательную кушетку, на которой была выгравирована надпись, гласившая, что кушетка предназначена тому, кому она подойдет по размеру. Путники все по очереди испробовали ложе, и, когда подошел черед Гаруна, оказалось, что кушетка точь-в-точь соответствует размерам его тела. Он все еще оставался в кровати, когда в пещеру вошел незнакомец и, почтительно поприветствовав всех присутствующих, представился Азраэлем, ангелом смерти, сказав, что его послал сам Аллах забрать душу Гаруна. Почтенный первосвященник, хоть и послушный воле Всевышнего, долго рыдал, расставаясь с любимым братом, сыновьями и племянниками. Потом он поручил Мусе заботиться о своей семье и наказал, чтобы тот передал людям его благословение. После этого Азраэль попросил всех удалиться на несколько минут. Когда же им было позволено войти обратно, они увидели, что первосвященник уже мертв. Тогда родные Гаруна вынесли его тело наружу, обмыли и подготовили к погребению, а затем, помолившись, внесли его обратно в пещеру и уложили на кровать. Тщательно прикрыв вход в склеп, охваченные глубокой печалью, они вернулись в лагерь и сообщили всем, что Гарун мертв. Услышав страшную новость, дети Израиля, обожавшие Гаруна, обвинили Мусу в том, что это он убил своего брата. Дабы снять обвинение со своего неповинного раба, Аллах приказал ангелам пронести кровать с мертвым телом Гаруна по воздуху и, паря вместе с ней на виду у всего Израиля, провозгласить, что Аллах сам забрал душу Гаруна и Муса не повинен в его смерти.»

(http://www.e-reading.ws/chapter.php/1003069/12/Hanauer_Dzheymys_-Mify_i_legendy_Svyatoy_zemli.html)

Проаналізувавши факти описаних подій, автор- «криміналіст» прийшов до наступних висновків:

1. Витоки всіх легенд безперечно давньоєгипетські і пов'язані з легендою про вбивство Сетом – братом Ізиди – її чоловіка – Осіріса. Це підтверджується і часовими межами можливого виникнення легенд. Так, єгипетська версія може датуватись 3 - сер. 3-го тис. до н.е., іудейська – часом життя Мойсея (1392 -1272 р.р. до н.е.), мусульманська версія має бути найпізнішою версією, як зіпсована калька єгипетської легенди. Привертає увагу підміна імен головних героїв у пізніших переказах, де замість Осіріса виступає його син Гор (Святогор), який відомий своєю боротьбою з Сетом – вбивцею свого батька – Осіріса.
2. Українська та російські версії сюжету є самостійними, про це свідчить більш повний за змістом український варіант (про дружину Святогора). Шлюбна зрада жінки Святогора з Іллею, може свідчити про невідомі сторінки з історії Давнього Єгипту – про можливу зраду Ізидою (сестра Сета) свого чоловіка Осіріса.
3. Пам'ятаємо про «золоті» («залізні») обручи, які охоплюють труну, «при спробі звільнити Святогора» Іллею Муромцем. Жодна з легенд (іудейська, мусульманська не згадують про загадкові металеві обручи, а єгипетська засвідчує, що спільники Сета забили труну (саркофаг) цвяхами. Про які «обручі» йде мова? Пропоную читачам – «криміналістам» придивитись уважно до зображень стародавніх єгипетських саркофагів, де ми побачимо ці «обручі». За ради наукової об'єктивності треба зазначити, що український науковець С.В. Конча звернув увагу на те, яким чином мав закриватись уявний саркофаг: *«Наконец, гробница перекрывается деревянной же (дубовой, сосновой) крышкой или досками, которые скрепляются железными или медными полосами (обручами, укреплениями)»* (С.В. Конча (Киев), «Былины о Святогоре и вопрос об историзме былинного эпоса», («Комплексный подход в изучении Древней Руси») // Доклады участников V Международной конференции // http://www.drevnyaya.ru/vyp/2010_4/part_4.pdf)

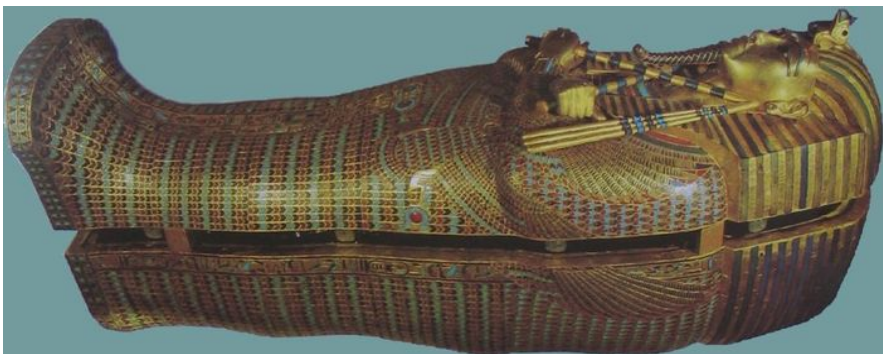
Фрагмент папирусного свитка, на котором записан текст "Книги мертвых" для египтянина Ани (13 в. до нашей эры), содержит "изречение, чтобы дать Ба воссоединиться с телом". Ба в виде птицы с человеческой головой опускается на мумию Ани.

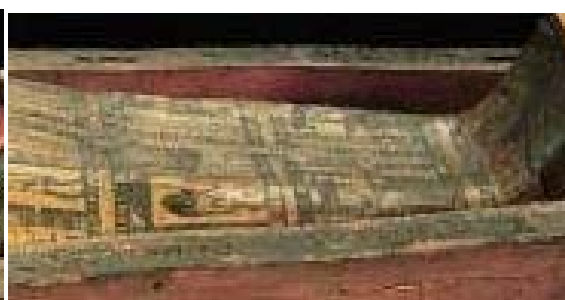
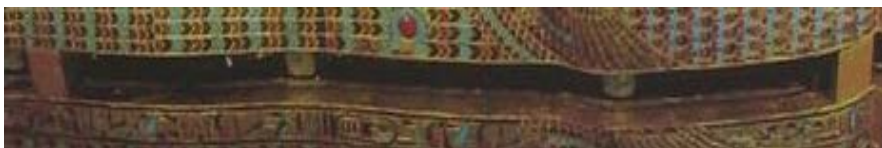

Уважно оглянувши форму «саркофага» для єгипетських мумій, можна зробити «технологічну» експертизу і прийти до висновку, яким чином з'єднувалась верхня та нижня частини саркофага. Саркофаг «опечатувався» металевими стрічками у трьох – чотирьох місцях, при цьому два кінці металевої стрічки («золотої» чи «залізної»), яка оперезувала саркофаг, з'єднувались між собою цвяхами.

Таким чином, «обручі» в українському та російському варіанті переказів необхідно поєднати з «цвяхами» - єгипетського варіанту переказу. Стає зрозумілим, що коли Ілля пробував нібито врятувати Святогора, «розбиваючи» саркофаг, насправді він здійснював його вбивство, він разом з змовниками «забивав» його.

4. Можливо дослідники билин про Святогора та Ілля Муромця звернули увагу, що в деяких текстах говориться про те, що Ілля (Сет) спочатку пробує «розбити» саркофаг палицею (довбнею), а лише пізніше пробує це зробити «мечем» (фактично молотком), удар якого призводить до того, що саркофаг охоплюють металеві обручі (укріпи). Цьому опису також було знайдене підтвердження, адже, якщо нижня частина саркофага мала у визначених місцях пази, то у відповідному місці верхньої частини саркофага – кришці були зроблені «штифти», які мали входити у ці пази. Таким чином, спочатку ударом палиці по кришці саркофага, останню з'єднували з нижньою частиною, а вже потім, «опечатували» металевими стрічками (обручами). Прошу уважно придивитись до форми стародавніх єгипетських саркофагів і вам все стане зрозумілим.

На вишуканих саркофагах знатних єгиптян важко розгледіти сліди цвяхів, але це можна побачити на стінках саркофага простого пересічного єгиптянина.

5. Якщо у найдавнішому єгипетському переказі все зрозуміло: є вбивця (Сет) зі змовниками, є жертва (Осиріс), відомий перебіг подій вбивства, відома причина вбивства – заздрість і бажання отримати владу, то в значно пізніших версіях (насамперед у російській та українській) існує багато вмотивованих переказів.
6. З мови айнів – генетичних родичів сучасних росіян, слово «сет» (пес, собака), а єгипетського бога Сета зображували з головою «собаки». Народ, який поклонявся Сету, визначається нами, як далекі пращури сучасних росіян, а народ, який поклонявся Горі та його батькові - Осирісу – далекі пращури сучасних українців. Сучасні історики фіксують ці центри поклоніння на мапі Давнього Єгипту, а це означає, що дослідники – історики, археологи, філологи давньої єгипетської мови зможуть у майбутньому віднайти ознаки протоалувійського, шумерського та хатського впливу на культуру Давнього Єгипту.

Прочитуємо думку іноземних дослідників:

«Поскольку о рубеже двадцатого века, египтологи обсуждали вопрос о том, что борьба между Гором и Сетом был прежде всего историческим событием, или чисто символическим. Этот вопрос осложняется географической полярности культовых центров двух богов. В то время как Гор почитался по всему Египту, его основные культовые центры были на юге, в то время как культовые центры Сета как правило, на севере, и, возможно, в частности, в дельте. По Туринской Сапон, конец додинастических правители Египта были «последователи Гора». К моменту объединения Верхнего и Нижнего Египта, правитель был Гор. На палитре в Каирском музее, который показывает короля Нармер, считается кандидатом на первый правитель объединенного Египта, Гор показано на руках веревку, которая проходит через нос побежденного северной соперника. Таким образом, некоторые египтологи считают, что источником мифологического конфликта между Гором и Сетом, возможно, был додинастических борьба за объединение Верхнего и Нижнего Египта.

Read more: <http://www.touregypt.net/featurestories/horus.htm#ixzz30f0miZHG>»

Тобто, Давній Єгипет був завойований коаліцією різних народів, під керівництвом шумерів (антів, атлантів) – пращурів майбутніх українських козаків (див.

В. Березяк, *Атлантида: сторінки прадавньої української історії*).

Духовний, релігійний сигмент цієї коаліції давніх народів – завойовників належав хатам (пізніші венеди), що свідчить про високий рівень культури наших пращурів. Нагадаємо, що і у пізнішій Хетській федеративній державі (18-12 ст. до н.е.), та навіть тоді, коли вона розпалась (12-7 ст. до н.е.), релігійні відправи виконувались хатською мовою, тобто, самими хатами. Про мовні паралелі сучасних українських слів словам давньоєгипетським ми вже говорили. Отже, це не випадковий збіг обставин у наших пошуках, а закономірність, яка має підтверджувати правильність авторського дослідження та їх науковість.

7. Ім'я Гор, яке тотожне імені Святогор, не тільки визначає імена фараонів перших єгипетських династій, але й означає ім'я бога наших далеких пращурів, якому молились ми і зараз, промовляючи: «Бог Гор родиться, діво радуйся !» (сучасне: «Богородиця – діво, радуйся», що має означати, що матір божа має народити сина божого, а ім'я йому – Гор !!! Це бог антів, атлантів – шумерів та малоазійських хатів (пізніших «авхатів» Геродота, яких він згадує у Придніпров'ї (6 ст. до н.е.) та їх наступників – «венедів» (поч.7 ст.н.е.)).

Перші (шумери) були носіями гаплогрупи R1b (Y-ДНК), а другі (хати) були носіями гаплогрупи R1a (Y-ДНК). Ці гаплогрупи виникають за нашими дослідженнями у 4 тис. до н.е. Ці дві гаплогрупи у 8 тис. до н.е. мали спільного генетичного пращура – гаплогрупу R1 (Y-ДНК), а до того, у 12 тис. до н.е. – спільного пращура – гаплогрупу R (Y-ДНК).

Бог Ігор (Гор) був богом антів та атлантів (шумерів) – далеких пращурів майбутніх українських козаків, але він був і богом хатів, які проживали тривалий час з шумерами у одній державі. Для історичної об'єктивності лише зазначимо, що у хатів – майбутніх венедів - був і свій власний головний бог – Дажбог - Род (4 тис. до н.е.). Нагадаємо, що на всіх зображеннях Гор має характерну зачіску – «оселедець», яка в часи київського князя Святослава Ігоровича визначала, за словами візантійського історика готського походження – Йордана «знатності роду». Тепер ми знаємо, про яку «знатність роду» йде мова !!!

До речі, ім'я «Гор» (батько кн. Святослава) та «Гор» тотожні. Голосна «і» з'являється у мові шумерів (тюркського етносу), при вимові хатського імені «Гор». Це саме можна сказати і про іншу форму цього імені – «Сгор» та «Ягор». Уважний читач, може посміхнутись, і зауважити, що автор сам себе заплутав, то стверджує, що «Гор» головний бог шумерів, то – хатів. Помилки в наших висновках немає ! Все поєднує генетика, ця, ніби то плутанина, вказує лише на те, що син божий, якого назвали «Гор», і який дав своїм нащадкам нову генетичну ознаку, народився у 4 тис. до н.е., а слово «Гор», яке йому було надане, виникає раніше - у проміжку між 8 і 4 тис. до н.е., тобто, в часи історичної діяльності їх спільних прашурів – носіїв попередньої генетичної ознаки, яка їх визначала, як гаплогрупу R1 (Y-ДНК). Саме в цей час (з 8 по 4 тис. до н.е.) частина носіїв гаплогрупи R1 (Y-ДНК) – майбутні тюрки, почала долучати у своїй мові голосні, перед початковими приголосними, особливо, коли слово починалось з двох приголосних (ста + рік = іста + рік = сучасне – історик ; стіна = істіна = сучасне – істина; країна = україна – Україна, Пан(н)ас (пан наш) = Опан(н)ас ...)

8. Прошу звернути увагу, що події з саркофагом знаходять місце лише у переказах давньоєгипетському, українському, російському, частини мусульманських народів (вочевидь носіїв гаплогрупи R1b (Y-ДНК), але їх немає у іудейському тексті. Більше того, останній тяжіє до пізніх християнських мотивів, де головним елементом виступає гора – місце зустрічі з Богом, отримання від нього скрижалей (Мойсей), смерть Аарона на горі, смерть Мойсея на горі, тощо. Немає жодної згадки про напис на труні, який є обов'язковою фабулою всіх інших переказів. Український науковець С.В. Конча зазначає: *«Были предложены параллели, обнаруживаемые в северокавказских, скандинавских, южнославянских, эстонских, грузинских эпических сказаниях. Однако во всех этих случаях речь идёт лишь об отдельных чертах сходства (всюду великаны уподобляются горам, наделены непомерной силой, нередко владеют чудесным оружием, могут появляться верхом на коне), но явное сюжетное сходство, в частности мотив смерти во внезапно закрывшемся гробу, во всех предлагаемых случаях отсутствует».* (С.В. Конча (Киев), «Былины о Святогоре и вопрос об историзме былинного эпоса», («Комплексный подход в изучении Древней Руси») // Доклады участников V Международной конференции // http://www.drevnyaya.ru/vyp/2010_4/part_4.pdf)
- Іудейський опис про смерть Аарона навіває думки про можливу реальну зустріч з представниками позаземної цивілізації. Цей опис ми ще наведемо пізніше. Таким чином, висновок російських дослідників, які вбачають зв'язок між легендою про Святогора та Іллю Муромця з легендою про Аарона та Мойсея, нам видається помилковим. Більше того, ми в цьому переконані. Мотиви для написання іудейського переказу були інші.
9. Таким чином, образу Осиріса (жертви) і Сета (вбивці), у давньому єгипетському переказі, відповідає образ Святогора - Гора (жертви) і Ілли Муромця (вбивці) у народних переказах українського і російського літературного фольклору та – Харуна [Хора – Гора – Святогора] (жертви) і Муси – [Мойсея] (вбивці) у мусульманських переказах.
- Цю «плутанину» з іменами героїв, у пізніших українській та російській версіях, легко пояснити, адже, з давньоєгипетських переказів відомо, що з Сетом боровся Гор – син Осиріса, тому зв'язок героїв переказу «Сет – Осиріс» легко міг змінитись на «Сет – Гор (Святогор)». Ім'я Сета - реального, історичного, але негативного образу, було замінено на позитивний образ - Ілли, лувійцями в часи їх малоазійської історії, приблизно у 12- кінці 7 століття до н.е. Як «Переказ про Святогора та Іллю Муромця» він потрапив на терени Північного Причорномор'я у

7 столітті до н.е. Саме мешканці малоазійської країни – Лувія, які називали себе «лувійцями» - за місцем проживання, на новій Батьківщині – на берегах Дону і Волги – почали себе називати «с Лувіані», тобто, почали визначати свій народ, як такий, що раніше проживав у Лувії. Пізніше ця назва змінювалась кілька разів: слувіані (слувіяні) – славяні (від «славні») – словяні (від «слово») – слов'яни.

Ця полеміка, про походження назви народу, фіксується російськими історичними джерелами навіть у 16-17 столітті.

Гадаємо, що сюжет іудейського переказу про смерть Аарона та Мойсея виникає на інших історичних реаліях – реальній смерті Аарона на горі Ор (Хор) біля річки Оронт. Ця смерть була пов'язана з політичною боротьбою двох братів Аарона та Мойсея за право бути духовним чільником єврейського народу. Тому в цих переказах прямо зазначається, що після смерті Аарона, більшість іудеїв вважали, що його вбив саме Мойсей. Цей випадок смерті міг нагадувати євреям, як і мусульманам, подібний сюжет з єгипетського переказу, тому, ім'я іудея Аарона часто заміщувалось іменем Гор (Хор). Що призвело до того, що у мусульманському середовищі переказ називають «Смерть Харуна (Хора – Гора) і Мойсей», а в іудейському – «Смерть Аарона і Мойсей».

10. Усвідомлюючи попередній факт, прошу звернути увагу на те, що в правдивому єгипетському переказі вбивця (Сет) пропонує приміряти труну жертві (Осирісу), що є логічним, то у пізніших переказах нащадків українців і росіян все перекручено до навпаки – жертва (Святогор) нібито пропонує це зробити вбивці (Іллі Муромцю), що позбавлено будь-якої логіки.

Все свідчить про вмотивований характер зміни пізнішого тексту у російській версії, а пізніше – і в українській, вочевидь, не без «допомоги» тих самих далеких пращурів росіян. Те саме відчуття прослідковується у дослідника – «криміналіста», коли ознайомлюємось з сюжетом закриття саркофага кришкою. У єгипетському переказі це робить Сет, руками своїх підлеглих, а у пізніших російській та українській версіях, це робить сама жертва (Святогор). Дивно і підозріло ! Але, не для спеціаліста - «криміналіста». Зверніть увагу, що саме на цьому аспекті, для майбутніх поколінь українців мала наголошувати саме українська (!) версія переказу, що була перероблена росіянами. Це робиться

невимушено (нібито для об'єктивності розповіді) словами самого вбивці - Іллі (вбивці), який «широ» відмовляється закрити саркофаг кришкою : *«А уже не мені тебе, старшого брата, у домовині закривати, не час-пора жартувати, либонь, сам захотів сам себе похороняти?»*.

11. Коли далекі пращури росіян перекручували історичні перекази інших народів (у данному випадку пращурів сучасних українців) на свій лад, вони не здогадувались над тим, що ці їх дії будуть колись викриті. Саме так і трапилось, адже, «неправда ніколи не перемагає правду», а «завжди (!!!) правда перемагає зло».
12. Стає зрозумілим чому «переможець» – вбивця – Ілля, після смерті «свого названого брата» Святогора, їде до Києва. Він їде, як «переможець» у «стольне» місто свого «переможенного» (вбитого) супротивника. Безперечно, ця частина тексту, якою часто закінчуються російські (і українські, нажаль !) варіанти народних переказів, є пізнішими доповненнями російських фальсифікаторів у часи занепаду Київської Русі. Наголосимо, що правдиві перекази просто спалювались, а волхів та кобзарів, які їх розповідали, страчували. Так боролись з правдою «наші сусіди» у далекому минулому, так вони боряться з нашою історією і у наш час.
13. Прошу особливу увагу звернути на зауваження науковця С.В. Конча (Київ), який наголошує: *«Непонятной выглядит и ситуация с «этнической», если можно так сказать, соотносённостью Святогора. «Предивный богатырь» как будто противопоставлен Руси (понимаемой в былинах не просто как страна, но и как средоточие мирового добра и правды). «Не ездил он по Святой Руси», - констатирует былина (Гольф.№1). Когда Илья при встрече ударяет Святогора, тот произносит: «Ох, больно русьски мухи кусаются» (БПК, №4)»* (С.В. Конча (Київ), «Былины о Святогоре и вопрос об историзме былинного эпоса», («Комплексный подход в изучении Древней Руси») // Доклады участников V Международной конференции // http://www.drevnyaya.ru/vvp/2010_4/part_4.pdf ; також - «Древняя Русь. Вопросы медиевистики», 2010, №4(42), с.42-55)
14. Щоб зрозуміти причини того протиставлення Святогора Святий Русі, про яке пише С.В. Конча, звернімо увагу на датування переказу, яке визначає науковець: *«Рассмотренный здесь культурно-исторический контекст возникновения быliny позволяет предполагать, что её основа должна была сложиться не позднее конца X века»* (Там само).
Вважаємо, що пращури сучасних росіян почали себе отожднювати з етнонімом Русь, тобто, «русскими» (український варіант «руськими») після розпаду Київської Русі – з середини 12 століття.
За мовною ознакою, епізод з ударом Іллі та відповіддю на це Святогора: *«Ох, больно русьски мухи кусаются»*, треба віднести до часів не раніше 12 століття, коли пращури сучасних росіян «запозичили» (просто вкрали і присвоїли !) цей етнонім – «Русь» у венедів. Більше того, це висловлювання Святогора могло потрапити у російські версії переказу виключно з українського варіанту переказу саме в цей час. Зневага Святогора до ударів Іллі та жартівлива відповідь Святогора, знаходить паралелі у жартівливих висловлюваннях козака Байди під час жорстоких тортур його турками. В образі Святогора відчувається прихований образ українського козака – анта – атланта.
Слушним, нам видається, наступна думка С.В. Конча: *«Следует полагать, что уже в древнерусское время не вполне осознавали смысл предания о Святогоре, но все же с удивительной настойчивостью продолжали передавать рассказ о нем на протяжении многих столетий»*.

15. Основа переказу, на наше переконання, склалась у часи історії Давнього Єгипту. Коли саме? Спробуємо відповісти на це питання, скориставшись цікавими і слушними зауваженнями С.В. Конча, який підмітив, що Святогор зустрічається з Іллею, коли повертається до Святих гір, що він не може жити (знаходитись) поза межами Святих Гір, хоча й зустрічає Іллію Муромця на шляху до цього місця. Також підмічено, що смерть Святогора нібито передбачена наперед, адже труна, яка чекає на нього, знаходиться в його «рідних» Святих горах. А тепер ми пропонуємо подивитись на ці «Святі гори», які допоможуть нам визначити нижчу часову межу, коли був сформований сюжет переказу про Святогора (Гора) та Святі гори, у народній поезиці наших далеких пращурів – шумерів (антів, атлантів) та хатів (венедів) та пращурів майбутніх росіян – протолувійців (майбутніх малоазійських лувійців – мешканців малоазійської країни – Лувії).

Найдавнішою «Святою горою» є піраміда Джосера у Саккарі.

Вона була зведена приблизно в 2650 до н. е. і є найдавнішою зі збережених до наших днів будівель, повністю виконаною з каменю. Усипальниця була побудована для фараона Третьої династії - Джосера. Більше читайте тут: <http://tsn.ua/svit/navdavnishna-piramida-vegiptu-ruvnuvetsva-cherez-revolyuciyu-v-kravini.html>

Прощу звернути увагу, що побудова цієї піраміди відбувалась задовго до часів занепаду шумерської федеративної держави – Атлантиди, загибель якої, на нашу думку, трапилась у 2460 році до н.е. (Дивись «Атлантида: сторінки прадавньої української історії», К., 2012) Тобто, піраміда Джосера будувалась у часи розквіту цієї держави, але, лише через 350 років, після об'єднання племен Верхнього і Нижнього Єгипту та створення атлантами (шумерами), та їх союзниками (майбутні малоазійські народи – «хати», «пала», «лувійці», та інші), держави у Єгипті (3000 р. до н.е.). Ці «Святі гори» і поєднали у нашому дослідженні образ Святогора з образом Гора, а образ Сета з образом Іллі Муромця. Таким чином, основа подій, яка описана у переказах про Святогора і Іллію Муромця, склалась на теренах Давнього Єгипту і пов'язані з реальними подіями, головними учасниками яких були пращури сучасних українців та росіян – відповідно – Осиріс - Гор (Святогор) і Сет (Ілля Муромець).

16. «*За дядьку Сватагоря знають старі людэ і по цю, і по ту стороне Карпатіу. Але помнять ўже дуже старі людэ*» говорив Василь Якович Ротар (1995р.), який після поранення й австрійського полону в Першу Світову війну, деякий час жив у Карпатах. Він був повіреним в справах місцевого закарпатського купця, що займався військовими поставками російської армії, об'їздив майже увесь Карпатський регіон. (<http://gvizdivtsi.org.ua/%D0%BC%D1%96%D1%84%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%87%D0%BD%D1%96%D0%BF%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D0%BB%D1%96-%D1%83%D1%82%D0%B2%D0%BE%D1%80%D0%B0%D1%85-%D0%BD-%D0%B2%D0%B3%D0%BE%D0%B3%D0%BE/>)

17. «Но содержится ли в былинах художественно переосмысленная информация о действительных событиях и реальных исторических личностях, как считает часть исследователей 2, или же упомянутые реалии служат лишь нешироким декоративным обрамлением, за которым кроются сугубо вымышленные сюжеты и персонажи?» - розмірковує С.В.Конча – і стверджує: «По-видимому, следует согласиться с мнением, согласно которому былинные тексты в большей мере воспроизводят идеологические ориентиры и мировоззренческие нормы средневековой Руси, чем передают последовательную и достоверную информацию о событийной истории» 3

---

2 Основные обобщающие труды по этому вопросу: Миллер В. Ф. *Очерки истории русской народной словесности*. М., 1897. Т. I; М., 1910. Т. II; М., 1924. Т. III; Плисецкий М. М. *Историзм русских былин*. М., 1962; Рыбаков Б. А. *Древняя Русь. Сказания. Былины. Летописи*. М., 1963. С. 44–152; Азбелев С. Н. *Историзм былин и специфика фольклора*. Л., 1982. ; 3 Это не исключает как наличия событийного факта в основе былины, так и вероятности его выявления: Азбелев С. Н. *Историзм былин и специфика фольклора*. С. 26–42.

Наші дослідження свідчать про помилковість висновку, який зробив науковець С.В. Конча. Вважаємо, що це питання потребує додаткового розгляду у науковому середовищі.

Частина тридцять сьома

МОДЕЛЮВАННЯ РУХУ ГАПЛОГРУП Y- ДНК ЛЮДИНИ (АВТОРСЬКА ТЕОРІЯ)

Сьогоднішня гаплогрупа Y-ДНК - R1a не виникла б без свого попередника – гаплогрупи R1 , а остання – без свого попередника – гаплогрупи R, і так далі – до свого генетичного першопращура.

Y- хромосомний Адам – BT - CT - CF- F – [ІJK – K] - [MNOPS - NOP- K(xLT)] – P - R- R1 - R1a (хати – пізніші венеди), також -R1b (шумери - атланти – пізніші анти)

Кожний носій певної родинної гаплогрупи був і носієм мови у свій історичний проміжок часу. Отже, сучасна українська мова мала формувалась поступово, і кожна з зазначених гаплогруп – її пращурів - несла її елементи. Цей висновок стосується будь-якої сучасної мови. Тобто, процес становлення мов мав еволюційний характер.

На перших етапах, коли «словниковий запас» мов обмежувався кількома сотнями слів, спорідненість мов була більшою. Окремість, унікальність, різноманітність мов набувалась поступово. Саме мова сприяла розвитку розумових здібностей людини та її згуртуванню у перші людські групи. Мова дозволила нашим далеким пращурам вийти переможцем у непростій боротьбі з іншими людиноподібними істотами, але не людьми (!!!), а «нелюдями» – *неандертальцями, денісовцями, дюктайцями, малудунцями, хабітами.*

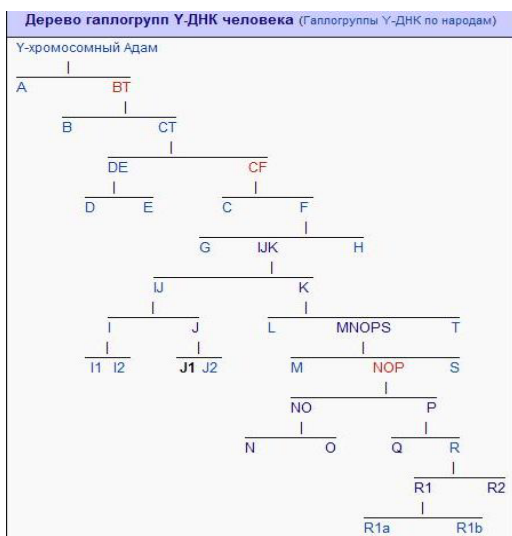
Видається, що таку боротьбу з «нелюдями» почали ще попередники людей – гермафродити. Читач може запитати: « Де ж поділась гаплогрупа С, на яку автор посилається, як на гаплогрупу наших пращурів у Східному Сибіру (8-5 тис. до н.е.) ? Вона є родинною для гаплогрупи наших пращурів - F. На перший погляд видається, що гаплогрупа С є дотичною до гаплогрупи F і не має місця в «прямому» генетичному ланцюжку наших пращурів. Та це не так, гаплогрупа F має бути, і є (!!!), дочірньою гаплогрупою до материнської гаплогрупи С. Все вказує на те, що носії гаплогрупи F були носіями тієї ж мови, що і їх родичі попередники – носії гаплогрупи С, гаплогрупи – CF, гаплогрупи - DE. Нагадаємо, що айни є носіями і гаплогрупи С (субклади C1, C3) - 10% і гаплогрупи (переважно) - D - 87 %.

Науковці – генетики вважають , що ці дві гаплогрупи прийшли разом на терени Східного Сибіру, разом потрапили і на сучасні Японські острови. Можна вважати, що у носіїв цих гаплогруп, перед тим, як потрапити у Північно-Східну Азію, були тривалі стосунки та була довга спільна історія проживання. Розглядаючи становлення та розвиток кожної гаплогрупи, ми будемо дотримуватись певного плану:

1. Таблиця: «Родинне дерево гаплогруп Y- ДНК людини», яка надає читачеві можливість одразу визначити ієрархічне місце даної гаплогрупи на родинному дереві, бачити безпосередніх пращурів та нащадків для цієї гаплогрупи.
2. По можливості розміщуємо поруч і карту (карти) розповсюдження носіїв цієї гаплогрупи, взятих автором з Інтернет - ресурсу.
3. Кожна гаплогрупа (Y- ДНК) має свій паспорт: дані Вікіпедії – вільної енциклопедії (**без авторських правок [!!!]**; так, з датуванням виникнення гаплогруп чи датуванням їх міграцій, які подає Вікіпедія, автор не погоджується. Подаємо своє датування виникнення гаплогрупи тільки на початку. Воно виділене темним шрифтом);

4. Найбільш вагома інформація з названих джерел буде підкреслюватись.

Подаючи цей матеріал у власному дослідженні, автор не прагнув зробити його «товстішим». Я пишу це історичне дослідження, бажаючи привернути увагу до нього істориків, археологів, антропологів, мовознавців, етнологів, етнографів, тобто, людей, які, як і автор, є далекими від проблем генетики та біології. Тому, автор зважив, що можливо, подання матеріалу (систематизованого, проілюстрованого, розміщеного у хронологічному порядку, тощо) по генетичним гаплогрупам людини (Y-ДНК та мт-ДНК) в цьому дослідженні буде не зайвим для допитливих дослідників.

Y- хромосомний Адам (36 тис. до н.е.) – гаплогрупа Y- ДНК «**BT**» (32 тис. до н.е.) – «**CT**» (28 тис. до н.е.) – «**CF**» (24 тис. до н.е.) – «**F**» (20 тис. до н.е.) – [«**IJK**» (16 тис. до н.е.) – «**K**» (16 тис. до н.е.)] – [«**MNOPS**», вона ж «**NOP**» – «**K(xLT)**» (12 тис. до н.е.) – «**P**» (12 тис. до н.е.) – «**R**» (12 тис. до н.е.)] – «**R1**» (8 тис. до н.е.) – «**R1a**» - хати – пізніші венеди (4 тис. до н.е.) - «**R1b**» - шумери – атланти – пізніші анти (4 тис. до н.е.)

Таким чином, ми демонструємо послідовність розвитку генетичного дерева пращурів сучасних українців - чоловіків (Y- ДНК), та час виникнення кожної нової гаплогрупи, починаючи з 36 тис. до н.е. до сьогодні. Попереднє авторське дослідження (*Атлантида*) дозволило визначити певні «реперні» точки для подальшої реконструкції історичного життя наших пращурів у гергафічному просторі та часі. Їх чотири:

1. Так, відомо, що наші пращури на початку 8 тис. до н.е. потрапили на простори Східного Сибіру (Сумнагінська археологічна культура - 8 - 4 тис. до н.е.), де прожили близько 4000-3500 р.р.
2. Відомо, що вони потрапили у Месопотамію на початку – у середині - 4 тис. до н.е. (3750 – 3500 р.р. до н.е.). Мова йде, як про хатів (пізніші «авхати» та «венеди») та і про шумерів («атланти», а пізніші – «анти»). Терени Малої Азії наші пращури уживали з кінця 4 тис. до н.е. (3300-3200 р.р. до н.е.) до 7 століття до н.е.. Про це говориться у «Велесовій книзі», про це свідчить давній напис з шумерського міста Ніневія. Тобто, прожили тут близько 2700-2600 років.

3. У 7 ст. до н.е. наші пращури переселились через Кавказ на терени сучасної України, тобто, проживають вони на берегах Чорного моря більше 2700 років.
4. Пращури росіян, українців, поляків, литовців прийшли у Східний Сибір, як гаплогрупа С, а вийшли, як гаплогрупа F. Так видається на перший погляд. А насправді, виникнення гаплогрупи С датується 24 тис. до н.е., а гаплогрупи F – 20 тис. до н.е., а це означає, що коли наша пращурна гаплогрупа С потрапила у 8 тис. до н.е. у Східний Сибір, то туди потрапили і її «дочірні» гаплогрупи (нашадки), які виникли у часі раніше того приходу: F (20 тис. до н.е.), P (12 тис. до н.е.), R (12 тис. до н.е.). А гаплогрупа R1, яка «зародилась» у 8 тис. до н.е., вочевидь виникає саме на теренах Східного Сибіру, на початку заселення. Гаплогрупи R1a та R1b виникають у час близький часу «виходу» наших пращурів – попередників малоазійських хатів - з Східного Сибіру.

Генетичним родоначальником цієї гаплогрупи був «Род». З тих часів, у мові хатів та їх пізніших нащадків – венедів, вживались слова «родина», «родич», «родаки» (Велесова книга), тощо. Від венедського – праукраїнського – слова «родина» виникає у лувійській мові (пращури майбутніх росіян – «с лувіани» - мешканці малоазійської країни Лувії), як запозичення, слово «Родина». В самій венедській мові батьківська земля визначалась словом «Батьківщина», вказуючи на те, що батьком родини був Род !!!

У цей час виникає і друга гаплогрупа R1b – іншої гілки майбутнього українства – шумерів (атлантів, антів – далеких пращурів українського козацтва), генетичним родоначальником якої був «Гор», а матір, яка його народила, до наших днів визначається в українській мові словом «Богородиця». Ангел сповістив їй: «Бог Гор родиться, Діво радуйся!». Це ім'я нашого справжнього Бога, нашого генетичного батька, батька тих українців, які мають генетичну гаплогрупу Y-ДНК – R1b.

Та частина сучасних українців, які мають генетичну гаплогрупу Y- ДНК - R1a, мають вшоновувати свого Бога, свого генетичного батька – Рода.

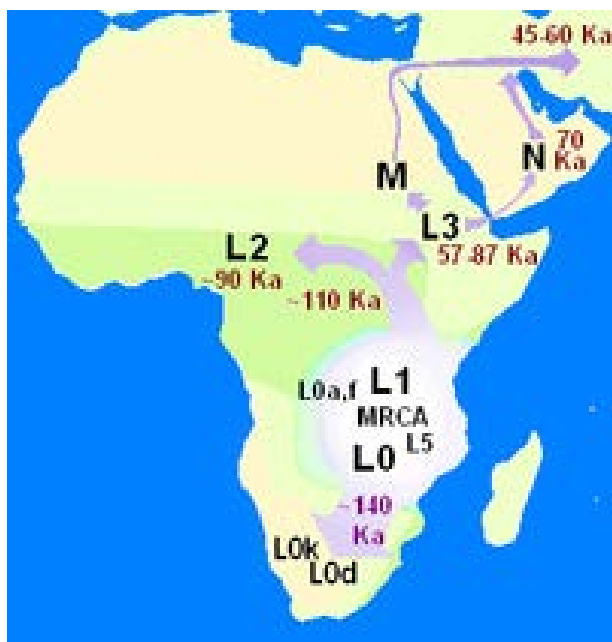
А зараз на карті, у географічному просторі та часі, змодельємо історичний процес життя наших далеких пращурів. В цьому нам допоможуть деякі спостереження, зроблені раніше. «Переселення» наших пращурів мало поступовий еволюційний характер. Рух по безмежних теренах Азії не був самоціллю. Причиною такого руху були кліматичні зміни на планеті, які вимагали пошуку кращих місць для життя. Коли такі місця знаходились, то люди осідали в них на тисячоліття, про що ми вже писали. Початком руху гаплогрупи «С» та «F» (Y- ДНК) стало Велике зледеніння, яке почалось у 20 тис. до н.е.

Отже, до цього часу, життя наших пращурів (Y- хромосомний Адам (36 тис. до н.е.) – гаплогрупа Y- ДНК «BT» (32 тис. до н.е.) – «CT» (28 тис. до н.е.) – «CF» (24 тис. до н.е., гаплогрупа «C» (24 тис. до н.е.) – гаплогрупа «F» (20 тис. до н.е.)) відбувалось десь на теренах Східної Європи, або Східного Середземномор'я.

Саме звідси чоловіча гаплогрупа «A» (Y-ДНК), разом з жіночими гаплогрупами «L0», «L1», «L2» та незначною частиною гаплогрупи «L3» (мт-ДНК) «втєкли» (у часовому проміжку: 32- 24 тис. до н.е.) у безмежну Африку, потрапивши у «генетичний мішок» на 22 тисячоліття. Трохи пізніше, у 20 тис. до н.е, у Африку потрапляє чоловіча гаплогрупа Y- ДНК «E» разом з жіночою гаплогрупою (мт-ДНК) «L4» (?).

Інша частина жінок гаплогрупи «L3», разом з чоловічими гаплогрупами «DE», «D», «C», «F» рушили у мандрівку по півдню азійського континенту, на схід Азії. Демонструємо дві карти. Якщо до другої (карта міграції чоловічої гаплогрупи Y-ДНК – «C») немає зауважень, то до першої (карта міграцій жіночих гаплогруп мт-

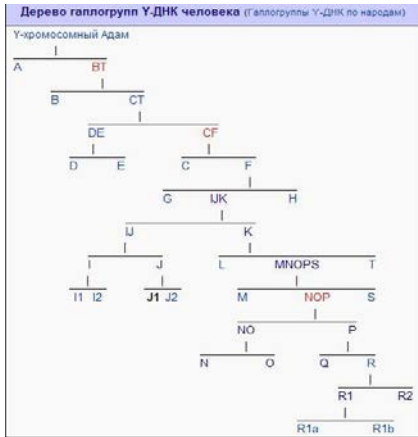
ДНК) безперечно є. Ми її розміщуємо лише заради того, щоб читачі могли побачити місця, де зараз переважає та чи інша гаплогрупа мт-ДНК. Ще раз наголошуємо, що на наше переконання, місцем виникнення, як чоловічих, так і жіночих, гаплогруп була Євразія, а не Африка. Остання була батьківщиною лише неандертальців – «нелюдей», я б сказав «мавпоподібних гуманоїдів», що доведено генетиками. А північна частина Африки була батьківщиною попередників людей – гермафродитів (58 тис. до н.е. – 37 тис. до н.е.). Історія ж виникнення першого чоловіка (Адама) та першої жінки (Єви) розпочинається, на наше переконання, на теренах Євразії. Звідки перші люди і потрапили в Африку.

Хромосомный Адам: 36 тис. р. до н.е.

Y-хромосомный Адам — понятие из [археогенетики](#), обозначающее наиболее близкого общего предка почти ^{[1][2]} всех ныне живущих [людей](#) по мужской линии. Это имя не обозначает одного конкретного человека, так как генетические исследования постоянно меняют оценки жизни ближайшего общего предка. Y-хромосомный Адам аллегорически назван в честь библейского [Адама](#), но он не был первым или единственным мужчиной своего времени. [Y-хромосома](#) человека является половой хромосомой, передающейся исключительно от отца к сыну, и от Y-хромосомы «[Адама](#)» должны происходить Y-хромосомы всех сегодняшних мужчин. Современники Y-хромосомного Адама и жившие до него мужчины имели другую Y-хромосому, однако их род по мужской линии со временем был оборван, и таким образом, потомки Y-хромосомного Адама по мужской линии со временем вытеснили из популяции людей другие Y-хромосомные [гаплогруппы](#).

Временные рамки

Приблизительное время существования Y-хромосомного Адама определяется методом [молекулярных часов](#): зная количество оснований в хромосоме и частоту их мутаций, можно определить, сколько прошло времени с момента появления хромосомы. Y-хромосома имеет большую длину и низкую частоту мутаций. Это замедляет идентификацию полиморфизма хромосомы и, как следствие, снижает точность оценки частоты мутации Y-хромосомы. Первоначальные исследования (Томсон и соавторы, 2000 г.) показали, что Y-хромосомный Адам жил около 59 тысяч лет назад. Более поздние исследования (Круциани и соавторы, 2011 г.) дали более ранние даты жизни — 142 000 лет назад. В марте 2013 в статье в журнале [American Journal of Human Genetics](#) группа исследователей заявила, что появилась информация о новой гаплогруппе, что значительно отдалило время Y-хромосомного Адама — от 237 000 до 581 000 лет назад (с максимальной вероятностью 338 000 лет назад). Тем не менее, в августе 2013 года появились новые данные о том, что Адам жил 120-156 тысяч лет назад с максимальной вероятностью 138 тысячи лет назад.

Митохондриальная Ева   Основная статья: [Митохондриальная Ева](#)

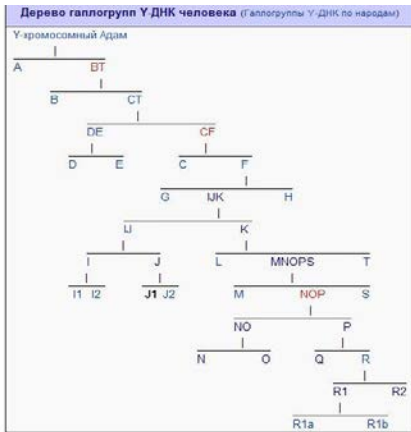
Существует сходное молекулярно-биологическое понятие — «Митохондриальная Ева». Подобно тому как Y-хромосома передаётся только от отца сыну, так и митохондриальная ДНК передаётся только по материнской линии. Поэтому учёные смогли установить время жизни последнего общего предка всех людей по материнской линии. ДНК митохондрий значительно короче Y-хромосомы и чаще мутирует. Согласно оценкам исследователей на 2000 год, время жизни Y-хромосомного Адама определили как 59,000 лет тому назад, что на 84,000 меньше по возрасту, чем время жизни «Евы» (143,000 лет тому назад) Одним из объяснений этого было то, что и из-за практики многоженства женщины имели больше шансов передать дочерям свои митохондриальные ДНК, чем мужчины сыновьям — Y-хромосомы: когда у мужчины имеется несколько жён, он эффективно устраняет других мужчин от воспроизведения и передачи хромосом в следующие поколения. С другой стороны многоженство не мешает женщинам передавать ДНК митохондрий своим детям. Эта разница может привести к уменьшению прямых мужских линий по отношению к женским.

Галлогруппа A: 32 тыс. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Википедии — свободной энциклопедии

Галлогруппа A	
Тип	Y-ДНК
Время появления	75000-120000
Место появления	Африка
Предковая группа	Адам
Субклады	A1, A2, A3
Мутации-маркеры	M91
Преобладающие носители	койсаны , бушмены , суданцы

В человеческой генетике **галлогруппа А** (M91) — это [Y-хромосомная галлогруппа](#). Локализована, главным образом, в [Южной Африке](#); незначительно — в некоторых поселениях [Восточной Африки](#). Она является самой старой из галлогрупп [Y-ДНК](#). Как полагают, галлогруппа А была у [Y-хромосомного Адама](#).

Происхождение

Предполагается, что в далёком прошлом человеческого рода [гаплотип А](#), вид галлогруппы А, возник как один из двух известных рядов поколений Y-хромосомного Адама, который является предком по мужской линии всех живущих мужчин. У этого мужчины было по крайней мере два сына, и один из них является предком по мужской линии всех живущих мужчин. Практически точно известно, что этот предок жил в Африке до того как люди расселились из Африки более 60.000 лет назад. По многим оценкам этот предок жил около 75.000 лет назад. Некоторые полагают, что это приблизительное время, когда люди покинули Африку. Галлогруппа А распространена среди [бушменов](#).

Предположения о раннем распространении

Согласно многим предположениям в отношении происхождения галлогруппы А оно связано с генетической основой в виде южноафриканских охотников и собирателей или происходящей от

них, людей, говорящих на [койсанских](#) щёлкающих языках. Предполагается, либо что эти люди возникли в Южной Африке, либо что они возникли к северу и востоку от южноафриканских пустынь ([Намиб](#)), и распространились на юг. При изучении геномов [Митохондриальной Евы](#) в группе койсанов Бехар (Behar) и др в 2008 году обнаружили, что древние геномы койсанов ограничивались гаплогруппами L0d и L0k, по их оценке ранней ветви L0k, возникших приблизительно 144000 лет назад, что составляет около трёх четвертей времени появления ближайшего митохондриального родственника (Митохондриальной Евы). Оценки возраста Митохондриальной Евы сильно различаются, но самые новые, основанные на последнем возможном исходе анатомически современных людей из Африки, свидетельствуют о времени приблизительно 108000 лет назад. Из этого следует, что ответвление относится ко времени приблизительно 80000 лет назад, но такой срок предполагает очень небольшое население в Африке и противоречит определённому согласно исследованиям X-хромосом и аутосом наименьшему размеру популяции. Более предпочтительные оценки, относящиеся к очищающему отбору, относят ответвление L0k к периоду между 120000 и 160000 лет назад.

Частоты гаплогруппы A	
Африка	
Исследуемая популяция (народ)	Частота
	(в %)
^[72] Бушмены (Намибия, Тсумкве)	66
^[72] Нама (Намибия)	64
^[65] Динка (Судан)	62
^[65] Шиллук (Судан)	53
^[65] Нуба (Судан)	46
^{[69],[10]} Эфиопские евреи	41
^[11] койсаны	44
^{[78][9]} Кунг/Секеле	~40
^[65] Маба (Судан)	35
^[65] Нузд (Судан)	33
^[65] Фор (Судан)	31
^[7] Масаи (Кения)	27
^[12] Масалит (Судан)	19
^{[78],[2]} Амхара (Эфиопия)	~16
^[11] Эфиопы	14
^[13] Банту (Кения)	14
^[7] Мандара (Камерун)	14
^[65] Хауса (Судан)	13
^[65] Кхов (Южная Африка)	12
^[65] Фульбе (Камерун)	12

[11]	Дамара (Намибия)	11
[12]	Оромо (Эфиопия)	10
[12]	Носители Южно-семитского (Эфиопия)	10
[13]	Арабы (Египет)	3

Y-гаплогруппы A и B могли распространиться во время этого немногочисленного распространения популяции людей. Из других исследований следует, что оцениваемый размер воспроизводившейся популяции мужчин составляет около половины от размера популяции женщин, поэтому возраст ближайшего мужского родственника должен быть меньше возраста митохондриального родственника. Таким образом, удалённость точек ветвления A/BT в гаплогруппе A не обязательно должна быть такой же большой, как от L0k до основной точки L0/L1.

Гипотезы смежных популяций

Археологические свидетельства предполагают, что в доисторическое время популяции, являвшиеся предшественниками койсанов, могли обитать на территориях, ограниченных с севера Эфиопией и Суданом. Расчленённое распространение гаплогруппы A может свидетельствовать о том, что она когда-то была распространена среди охотников и собирателей в Африке, но многие из их [подклад](#) могли быть замещены потомками с [гаплогруппой E](#), которые пришли с распространением сельского хозяйства во время [переселения банту](#). Очаги гаплогрупп A и B могли сохраниться в отдельных популяциях, таких как эфиопская, нило-суданская и пигмейская, которые были изолированы от переселяющихся земледельцев банту. Дополнительные подтверждения древней связи между койсанами и жителями Северной Африки относятся к митохондриальным исследованиям ДНК. К жителям Эфиопии и койсанам относятся древнейшие [клады](#) как митохондриальной филогенетики людей, так и Y-хромосомной. Клады [гаплогруппы L0](#) были обнаружены среди койсанов и жителей Восточной Африки (например, танзанийцев, кенийцев и эфиопов), но являются редкими или отсутствуют в других популяциях Африки.

Распространение

Гаплогруппа A распространена среди [койсанов](#), таких, как [бушмены](#), и можно предполагать, что это их наследственная гаплогруппа. К примеру, Knight и др. (2003) сообщают о 12—44 % гаплогруппы A среди различных племён койсанов. Удивительно, что эта гаплогруппа не была обнаружена у народа [хадза](#) из [Танзании](#), хотя их традиционно рассматривали, как древний остаток койсанцев из-за присутствия щёлкающих согласных в их языке. [Semino и др. 2001](#) обнаружили гаплогруппу A у 10,3 % исследуемых оромо и 14,6 % исследуемых амхарцев из [Эфиопии](#). Часто (41 %) встречается у [эфиопских евреев](#) (Cruciani и др. 2002), у народа бантус из Кении (14 %, Luis и др. 2004), [ураку](#) из Танзании (17 %, Knight и др. 2003), и фульбе из Камеруна (12 %, Cruciani и др. 2002). Наибольшая распространённость гаплогруппы A в Восточной Африке, однако, была обнаружена среди [суданского](#) населения: 42,5 % (Underhill и др. 2000).

A3b2

Подгрупа, знайдена в Східній Африці (A3b2), відрізняється від знайдених у койсанів, і тільки віддалено пов'язана з ними (фактично тільки одні з багатьох підгруп в межах гаплогрупи А). Це говорить про давнє розділення груп жителів Східної Африки — носіїв А, від того ж самого успадкованого населення на півдні.

A1

В 2007, сім осіб з Йоркшира в Англії, володарі рідкої йоркширської родини, виявилися носіями підгрупи А1 гаплогрупи А. Це означало, що у них був загальний предок по батьківській лінії з XVIII століття, але жодних подробиць про африканську родину не було відомо. Підгрупа А1 дуже рідка. В доповнення до семи йоркширців, відомо тільки про 25 живущих зараз носіїв підгрупи А1, всі з яких мають західноафриканську родину.

A00

Дана Y-лінія виявлена в 2011 році, і фактично не є нащком або філогенетично сестринським підкладом для раніше виявлених представителів гаплогрупи А, але має загального предка з усією основною Y-лінією афро-євразійців А-Т приблизно 250-300 тис. років тому, тобто ще до формування сучасних рас.

Російський науковець А.А. Тюняєв наголошує: «Гаплогрупа А ушла в Африку 85 тисяч років тому, гаплогрупа В ушла в Африку 46 тисяч років тому. Залишені на Євразійському континенті гаплогрупа СТ, як ми вже сказали, сформували все інше населення Землі. Ні одна з неафриканських гаплогруп не має генів африканського населення, але, навпаки, всі африканські гаплогрупи успадковують повну ланцюжок генів від самого давнього (266 тисяч років тому) предка».

(А.А. Тюняєв «Уточнення в теорію антропогенезу (на основі вивчення Y-гаплогруп і археології Алтая), вересень, 2012г. // www.organizmica.ru/archive/909/uvta.shtml)

Безсумнівно гаплогрупа А є «євразійською», тобто, місцем її виникнення була або частина Східної Європи, або – частина Малої Азії, але не Африка (!).

За нашими розрахунками час появи «Хромосомного Адама» (36 тис. р. до н.е.), час виникнення гаплогрупи А (32 тис. р. до н.е.), а гаплогрупи В – (приблизно 24 тис. р. до н.е.). На наше переконання, гаплогрупа В є «дочірньою» по відношенню до гаплогрупи А. Тобто, гаплогрупа В є нащадком гаплогрупи А, а це має свідчити, що вона виникла в часі тоді, коли гаплогрупа А вже мала б перебувати у Африці.

На початку ми вважали, що початок «Прибережної міграції гаплогрупи С в Азію та Океанію» був і «Початком руху гаплогрупи А до Африки». Причиною таких рухів на південь міг бути початок «Великого зледеніння», який почався у 20 тисячолітті до н.е.

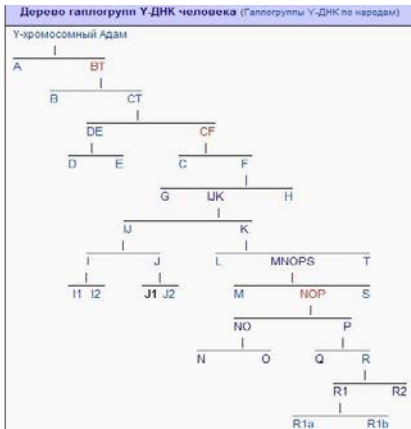
Та, виявилось, що для гаплогрупи С це припущення вірне, а для гаплогрупи А – ні.

Вочевидь, гаплогрупа А потрапила до Африки у часовому проміжку між 32-24 тис. до н.е.

Галлогруппа В : 24 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

В — Y-хромосомная [галлогруппа](#). Является наиболее древней, после [А](#).

Галлогруппа В	
Тип	Y-ДНК
Время появления	50000
Место появления	Африка
Предковая группа	Галлогруппа BT
Мутации-маркеры	M60, M181
Преобладающие носители	пигмеи, хадза, койзаны

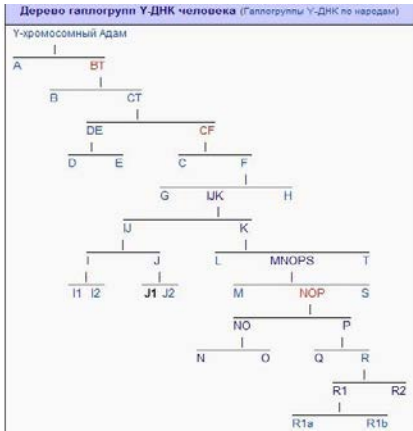
Этногеографическое распределение

Локализована в [Африке](#), в районе [Сахары](#), особенно — ближе к западно-центральным тропическим лесам. Представители — [пигмеи](#), такие, как [бака](#) и [мбутци](#); а также [хадза](#) (52 %, некоторые жители [Судана](#), [Мали](#) и других африканских государств).

Гаплогруппа СТ: 24 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа СТ

Тип	Y-ДНК
Время появления	60000 лет до н.э. ^[1]
Место появления	Восточная Африка ^[2]
Предковая группа	BT
Субклады	CF и DE
Мутации-маркеры	P9.1, M168 and M294

Гаплогруппа СТ — в *генетической генеалогии* это человеческая *Y-хромосомная гаплогруппа*, определяющей одну из крупнейших линий наследования человечества по мужским линиям от отца к сыну. Составляющие эту группу мужчины обладают *Y-ДНК* с *ОНП* мутация **M168** вместе с **P9.1** и **M294**. Эти мутации присутствуют у всех современных человеческих мужских линий кроме **A** и **B**, которые почти полностью обе находятся в Африке. По аналогии с более широко известной концепцией «*Y-хромосомного Адама*» (позднейшего общего предка по мужской линии всех ныне живущих мужчин), о группе **СТ-M168** в научно-популярной литературе говорят как о происходящей от «Евразийского Адама».

Появление

Мутации, определяющие СТ — P9.1, M168 и M294. Рождение *позднейшего общего предка* (*англ.*) (ПОП) по мужской линии всех сегодняшних носителей **СТ**, вероятно, предшествовало «*Исходу из Африки*» *людей современного типа* (*англ.*), миграции, в которой приняли участие несколько его потомков. Поэтому считается, что он жил в Африке ранее этой предполагаемой миграции.^{[1][2]} Гаплогруппа **DE** возникла чуть позднее на северо-востоке Африки. Ещё позднее, по оценкам — около 46000 лет до н. э., произошли мутации M130 и M216, выделяющие **C** из всех других потомков СТ, после переселений людей в Юго-Западную Азию.

С *парагруппой* **СТ*** ни одного мужчины пока ещё не было обнаружено, что, иначе говоря, означает, что все мужчины с гаплогруппой **СТ** одновременно являются и представителями

одной из её крупнейших ветвей (клад). Все известные выжившие линии потомков **СТ** относятся также к одной из двух её крупнейших субклад: **CF** и **DE**. Представляется, что обе они возникли всего через несколько тысячелетий после исходного общего предка **СТ**. В свою очередь, **DE** разделилась на Восточно-Азиатскую гаплогруппу D и Африканскую гаплогруппу E, в то время как **CF** разделилась на Восточно-Азиатскую, Американскую и Австрало-Океанскую гаплогруппу C и гаплогруппу F, которая преобладает во всём неафриканском населении. Таким образом, гаплогруппа **СТ** является общей предковой мужской линией большинства ныне живущих мужчин, включая большинство африканцев, среди которых превалирует гаплогруппа **E**, и большинство неафриканцев, среди которых превалирует гаплогруппа **F**.

Концепция Евразийского Адама

Евразийский Адам (также известный как Австрало-Евразийский Адам или Адам, вышедший из Африки) — имя, данное мужчине, бывшему по мужской линии (патрилинейным) предком всех мужчин с мутацией ОНП по Y-хромосоме, известной как «M168». Иначе говоря, он является позднейшим общим патрилинейным предком всех мужчин в гаплогруппе **СТ**, гаплогруппе, которая определяется общностью происхождения от предка, обладавшего M168.

Согласно последним исследованиям, вероятно, что он жил в Африке, а его потомки и мужские линии его потомков — единственные, кто в доисторическое время дожил за пределами Африки до наших дней. Они преобладают в мужском населении также и Африки.

Этот термин был образован по аналогии с более хорошо известной концепцией «Y-хромосомного Адама», что указывает на его важное место как второй важнейшей точки в патрилинейной истории человечества. В любом случае, следует помнить о следующем:

- Евразийский Адам назван так только для того, чтобы указать на его положение как отца-основателя большой мужской линии в рамках человечества; в этом имени нет намёка на отношение к библейскому Адаму.
- Евразийский Адам был отдалённым потомком Y-хромосомного Адама, патрилинейного позднейшего общего предка (ПОП) всех ныне живущих мужчин.
- Этот второй научный «Адам» не был тем же самым мужчиной, у которого первого появилась мутация M168. M168 — это всего лишь первая открытая мутация, отделяющая эту мужскую линию от гаплогрупп **A** и **B**.
- Выжившие потомки этого человека по мужской линии преобладают во всех частях света, включая Африку и Америку.
- Важность этого человека имеет отношение только к чистым непрерывным линиям наследственности от отца к сыну, а не всей наследственности, таким образом этот мужчина не был «предком всех евразийцев» или «предком всех африканцев».

Ветви-потомки

- Гаплогруппа C (M130, M216) Обнаружена в Азии, Австралии, Океании и Северной Америке
- Гаплогруппа C1 (M8, M105, M131) Обнаружена в Японии

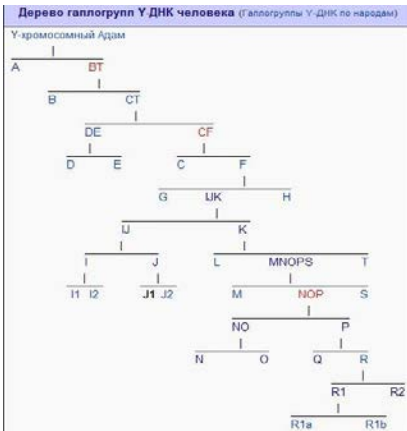
- Гаплогруппа C2 (M38) Обнаружена в Индонезии, Новой Гвинее, Меланезии, Микронезии и Полинезии
- Гаплогруппа C3 (M217, P44) Обнаружена по Евразии и Северной Америке, особенно часто среди монголов, казахов и народов, говорящих на тунгусо-маньчжурских языках, палеоазиатских языках и языках на-дене
- Гаплогруппа C4 (M347) Обнаружена у коренных австралийцев
- Гаплогруппа C5 (M356) Обнаружена в южной, центральной и юго-западной Азии
- Гаплогруппа F (M89, M213) Обнаружена на протяжении Евразии, Океании и обеих Америк
- Гаплогруппа G M201, P257 Обнаружена в Европе, в западной, центральной и южной Азии, а также в северной Африке
- Гаплогруппа H M69, M370 Обнаружена в южной, центральной и юго-западной Азии
- Гаплогруппа IJK L15/S137, L16/S138 Обнаружена в Европе, западной Азии, северной и восточной Африке
- Гаплогруппа IJ M429/P125 Обнаружена в Европе, западной Азии, северной и восточной Африке
- Гаплогруппа I M170, M258, P19, P38, P212, U179 Обнаружена в Европе
- Гаплогруппа J J2f2.1, M304 Обнаружена в Европе, западной Азии, северной и восточной Африке
- Гаплогруппа K M9 Обнаружена по всей Евразии, Океании, северной и восточной Африке и в Америках
- Гаплогруппа L M11, M20, M22, M61, M185, M295 Обнаружена на Индийском субконтиненте
- Гаплогруппа M P256 Обнаружена в восточной Индонезии, Папуа - Новой Гвинее и Меланезии
- Гаплогруппа N M231 Обнаружена в восточной Европе, северной и восточной Азии
- Гаплогруппа O M175 Обнаружена в Океании и восточной Азии
- Гаплогруппа Q M242 Обнаружена в Америках и в Евразии
- Гаплогруппа R M207/UTY2, M306/S1 Обнаружена по всей Евразии и некоторых местах Африки
- Гаплогруппа S M230, P202, P204 (ранее K5) в восточной Индонезии, Папуа - Новой Гвинее и Меланезии
- Гаплогруппа T M70, M184/USP9Y+3178, M193, M272 (ранее K2) Обнаружена в юго-западной и южной Азии (восток и юг Индии), северной Африке (Египет, Тунис, Марокко), на Африканском Роге (Сомали, Эфиопия), в Камеруне (Фульбе) и южной Европе (Иберия, Италия, Греция и связанные с ними острова)

- Галлогруппа D (M174) Обнаружена в Тибете, Японии и на Андаманских островах
- Галлогруппа E (M40, M96) Обнаружена в Африке и прилегающих областях
- Галлогруппа E1b1a (ранее E3a) (M2) Обнаружена по всей Африке кроме севера континента
- Галлогруппа E1b1b (ранее E3b) (M215) Обнаружена в восточной Африке (эфиопы, сомалийцы, масалиты (англ.) и фури[7]), северной Африке (берберы и арабы), Ближнем Востоке и в Европе (особенно в областях, соседствующих со Средиземным морем)

Гаплогруппа BT: 32 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

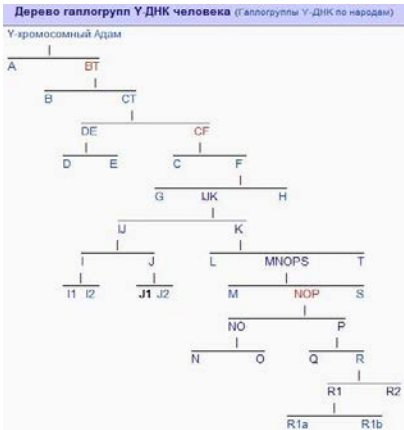

Гаплогруппа BT — ответвление от [Y-хромосомного Адама](#) (также существует ответвление [A](#)). A и BT — сестринские [гаплогруппы](#). Группа A характеризуется [снимом M91](#), которого нет у BT, а та — снимом M94, которого нет у A. Пока точно не известно, когда и в каком порядке произошло ответвление.

Гаплогруппа DE: 24 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа DE	
Тип	Y-ДНК
Время появления	57000—66000 лет до н.э. ^[1]
Место появления	Африка ^[2] или Азия ^[3]
Предковая группа	CT
Сестринские группы	CF
Субклады	DE* , D и E
Мутации-маркеры	YAP, M145 = P205, M203, P144, P153, P165, P167, P183

Гаплогруппа DE — это человеческая [Y-хромосомная гаплогруппа](#). Её определяют мутации [однонуклеотидного полиморфизма](#) M1(YAP), M145(P205), M203, P144, P153, P165, P167, P183. Она известна за счёт определяющего её [полиморфизма уникального события](#) — инсерции [YAP](#). Эта мутация произошла, когда участок ДНК [Alu](#), копирующий себя, добавил копию в Y-хромосому. Так, Y-хромосомы, содержащие мутацию YAP, называют YAP+, а не содержащие — YAP-.

Появление

По одной версии, гаплогруппа DE и YAP+ появились в Африке. Это подтверждается тем, что:

1. В Африке YAP имеет наибольшее распространение (более 80 %).
2. DE содержит две подгруппы, которые не пересекаются филогенетически или географически.
3. [Гаплогруппа C](#) появилась примерно в одно время с DE где-то в Азии, и нет никаких свидетельств, в том числе археологических, о миграциях народов из Азии в Африку в ту эпоху. По другой версии, YAP+ родом из Азии.

Это подтверждают следующие аргументы:

1. Учитывая наличие YAP у носителей гаплогруппы D в северо-восточной [Индии](#) и на [Андаманских островах](#), можно предположить, что в Южной Азии некоторые из хромосом M168 привели к добавлению YAP и мутации M174.
2. [Гаплогруппа CT](#), от которой происходит DE, имеет неафриканское происхождение.
3. Существуют свидетельства несколько более поздних перемещений хромосом из Азии в Африку.

Этногеографическое распространение

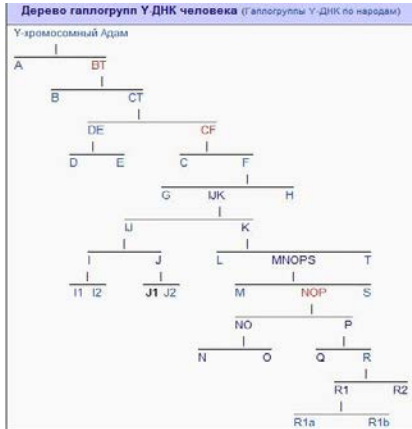

Носители [парагруппы DE*](#) редки. Из 1247 [нигерийцев](#) она была обнаружена всего лишь у 5 человек. К тому же она найдена у 1 из 17 человек народа [налу](#) из [Гвинеи-Бисау](#). А также у 2 из 594 на [Тибете](#).

Гаплогруппа D:24 тыс. л. до н. е.

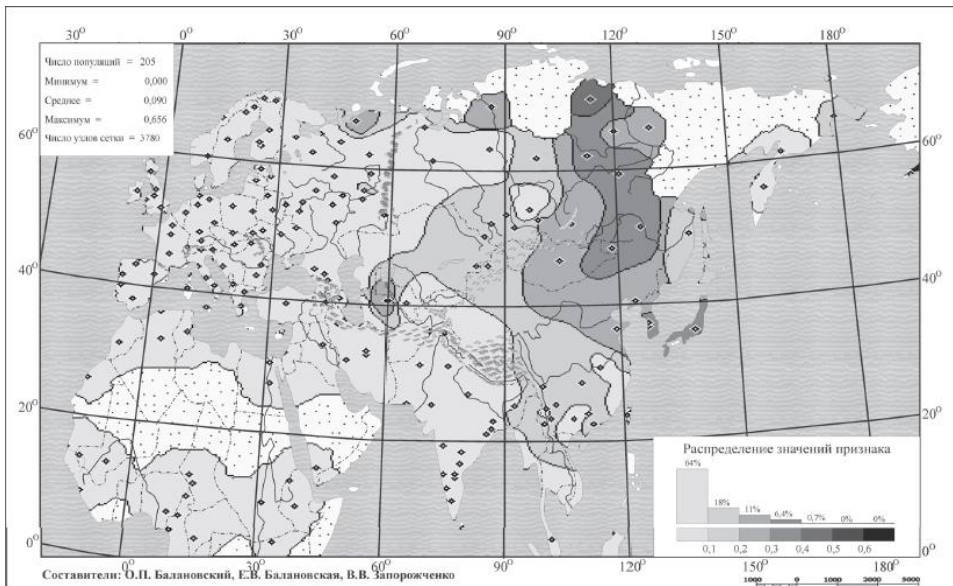
УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа D

Тип	Y-ДНК
Время появления	60 тыс. лет назад ^[1]
Место появления	Азия ^[2]
Предковая группа	DE
Сестринские группы	E
Субклады	D1 , D2 , D3
Мутации-маркеры	M174, O21355
Преобладающие носители	жители восточной Азии

Гаплогруппа D (M174) — [гаплогруппа ДНК Y-хромосомы](#). Как гаплогруппа D, так и E содержат [однонуклеотидный полиморфизм M168](#), который имеется во всех гаплогруппах, кроме [A](#) и [B](#) (см. [группа CT](#)), а также [полиморфизм уникального события YAP](#), уникальный для гаплогруппы [DE](#) — общего предка D и E.

Происхождение

По мнению [Т. Карает](#), гаплогруппа D возникла в Азии около 60 тыс. лет назад. Хотя как D, так и E содержит характерный [полиморфизм уникального события YAP \(YAP\)](#), указывающий на их общее происхождение, гаплогруппа D не была обнаружена за пределами Азии.

Обзор

Наряду с [гаплогруппой C](#), D рассматривается в рамках [гипотезы о прибрежной миграции](#) доисторических людей вдоль побережья южной Азии из [Аравии](#) в [Юго-восточную Азию](#) и далее в Восточную Азию. В настоящее время встречается с высокой частотой среди населения [Тибета](#), [Японского архипелага](#) и [Андаманских островов](#), однако, в силу загадочных обстоятельств, пока не обнаружена на полуострове [Индостан](#). [Айны](#) в Японии, а также народы [джарава](#) и [онге](#) на Андаманских островах имеют почти исключительно данную гаплогруппу, хотя у айнов с частотой около 15 % также встречается [гаплогруппа C3](#).

Также хромосомы с гаплогруппой D обнаружены с низкой или умеренной частотой у народов Центральной Азии и севера Восточной Азии, а также у [китайцев-хань](#) и народов [мяо-яо](#) в Китае и некоторых национальных меньшинств китайских провинций [Сычуань](#) и [Юньнань](#), говорящих на [тибето-бирманских языках](#) и проживающих в непосредственной близости от тибетцев.

В отличие от [гаплогруппы C](#), гаплогруппа D не мигрировала из Азии в Новый Свет.

Гаплогруппа D также примечательна своей исключительной географической дифференциацией, когда определённый подкласс гаплогруппы чётко локализуется в какой-либо популяции, где большой процент лиц имеют гаплогруппу D:

- [гаплогруппа D1](#) среди [тибетцев](#) (а также среди жителей материковой [Восточной Азии](#), где крайне редко встречается «родительская» гаплогруппа D),
- гаплогруппа D2 — среди различных групп населения [Японского архипелага](#),
- гаплогруппа D3 — среди жителей [Тибета](#), [Таджикистана](#) и в других горных регионах юга Центральной Азии,
- и гаплогруппа D* (вероятно, ещё одна монофилетическая ветвь гаплогруппы D) среди жителей [Андаманских островов](#).
- ещё один тип (или типы) гаплогруппы D* обнаружен с весьма низкой частотой среди [туркских](#) и [монгольских](#) народов [Центральной Азии](#), составляя не более 1 % населения.

Такая, по-видимому, древняя диверсификация гаплогруппы D заставляет предположить, что её скорее следует охарактеризовать как «супергаплогруппу», «макрогаплогруппу». Частота встречаемости D1 в Корее составляет 8 %; кроме того, этот подкласс часто встречается в Тибете и у сино-тибетских народов в Китае. Особо характерными являются примеры гаплогруппы D у населения Японских островов, поскольку они содержат комплекс из как минимум пяти отдельных мутаций, свойственных гаплогруппе D, что ясно отличает их от

гаплогруппы D, обнаруженной у жителей Тибета и Андаманских островов. Этот факт является свидетельством того, что гаплогруппа D2 была модальной гаплогруппой доисторической культуры Дзёмон на Японских островах.

Подклассы

Филогенетическое дерево

- D* - Андаманские острова (Джарава), Гуам
- D1 (M15) - Тибет
- 12f2.2) - Япония
- D3a (P47) - Тибет
- D4 (L1366, L1378, M226.2) - Филиппины (Мактан)

Распространение

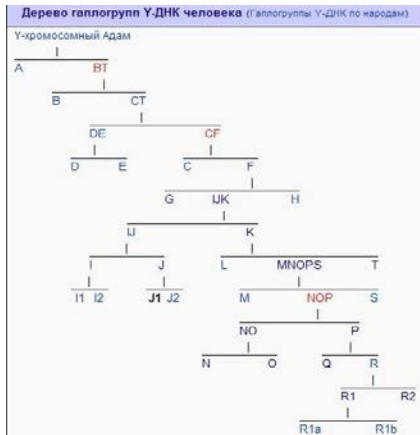
D3a (P47)

Встречается с высокой частотой среди тибетцев, со средней частотой среди ряда других народов юга Центральной Азии. Наиболее высокая частота — среди народа пуми — составляет 70 %.

Гаплогруппа E: 20 тыс. л. до н. э.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа E (M96) — "*хамитская*" или "североафриканская" гаплогруппа ДНК человеческой Y-хромосомы. Наряду с *гаплогруппой D* является одним из двух подкомпонентов гипотетической древней *гаплогруппы DE*. В свою очередь, E делится на две разновидности (субклада): E-P147 и E-M75.

Происхождение

Основная статья: Распространение гаплогруппы E

Согласно гипотезе Семино и др. (Semino et al. 2004), гаплогруппа E возникла в Восточной Африке, о чём говорит плотность концентрации её субкладов на территории Африки сегодня. С другой стороны, Чандрасекар и др. (Chandrasekar et al. 2007) полагают, что тот факт, что все крупные Y-гаплогруппы, происходящие от *M168*, произошли не из Африки (включая сестринскую для E *гаплогруппу D*, встречающуюся только в Азии), заставляет предположить, что E первоначально возникла в Азии и позднее была перенесена в Африку волной обратной миграции из Леванта. По крайней мере частично его заключения основываются на публикации Хаммера и соавторов (Hammer et al. 1997). С другой стороны, более современные данные Хаммера, Карафет и др. (2008) заставили существенно пересмотреть хронологию возникновения Y-гаплогрупп, что «заставляет по-новому интерпретировать географическое происхождение древних подклассов». В частности, они полагают, что гаплогруппа E возникла в Африке около 50 тыс. лет назад (то есть древнее, чем до сих пор считалось), при том, что часть родительской для неё гаплогруппы DE (ставшая предком группы D) покинула Африку ещё около 65 тыс. лет назад, что совпадает с миграцией людей современного типа из Африки.

Распространение

E1a и E2 встречаются почти исключительно в Африке, и только лишь [E1b1b1](#) с высокой частотой встречается в Европе и западной Азии, наряду с Африкой. Большинство африканцев субсахарской области относятся к иным подклассам гаплогруппы, чем E1b1b1, тогда как большинство неафриканских носителей относятся как раз к подклассу E1b1b1.

E*

Неклассифицированная гаплогруппа E* обнаружена у одного южноафриканца и одного мужчины из Западной Индии.

E1

Основная статья: [Гаплогруппа E1 \(Y-ДНК\)](#)

E1a

Основная статья: [Гаплогруппа E1a \(Y-ДНК\)](#)

Хотя до сих пор не обнаружено примеров E1*, но её подкласс **E1a (M33)** чаще всего встречается в Западной Африке, и сейчас имеет наибольшее распространение в регионе [Мали](#). Согласно одному из исследований, гаплогруппа E1a-M33 представлена у 34 % (15 человек из выборки в 44 человека) мужского населения Мали. Гаплогруппа E1a также была обнаружена среди образцов, собранных у [марокканских берберов](#), [сахравы](#), жителей [Буркина-Фасо](#), северного [Камеруна](#), [Сенегала](#), [Судана](#), [Египта](#) и [Калабрии](#) (как [итальянцев](#), так и [албанцев](#)).

Небольшое присутствие (<4%) гаплогруппы E1a в Северной Африке и Европе обычно связывают с торговлей африканскими рабами.

E1b

Основная статья: [Гаплогруппа E1b \(Y-ДНК\)](#)

До настоящего времени не обнаружено ни одного случая E1b*. В этом классе доминирует подкласс **E1b1** (E-P2 или E-PN2), частота которого намного превышает частоту прочих подклассов. Ещё один подкласс, **E1b2** (P75), подкласс E1b, встречается намного реже.

E1b1 Основная статья: [Гаплогруппа E1b1 \(Y-ДНК\)](#)

E1b1, также известная как E-P2 или E-PN2, составляет большинство существующих в настоящее время потомков гаплогруппы E. Распалась на две гаплогруппы: E1b1b (M215) около 24-27 тыс. лет назад (Cuciani et al. 2004), и позднее E1b1a (L222.1) примерно на 10 тыс. лет позже. Ниже перечислены основные подклассы.

E1b1a Основная статья: [Гаплогруппа E1b1a \(Y-ДНК\)](#)

E1b1a встречается почти исключительно среди жителей западной, центральной и южной Африки. Это единственная Y-гаплогруппа, являющаяся общей для всей субсахарской Африки, а также для потомков африканских рабов в Америке и на Карибских островах. В других местах она встречается с исчезающе малой частотой, и обычно её наличие объясняется работорговлей, которую вели арабы в средние века.

Rosa et al. (2007) предполагают, что **гаплогруппа E1b1a** возникла в Западной Африке, где наблюдается её наибольшее генетическое разнообразие. Доля гаплогруппы E1b1a в популяциях Западной Африке достигает сейчас 80%, где она представлена субкладом **E1b1a1 (M2)**.

Галлогруппа **E1b1a2 (M329)** является одним из двух нисходящих субкладов галлогруппы E1b1a и встречается среди 1-3% жителей [Эфиопии](#) и [Катара](#).

E1b1b Основная статья: [Галлогруппа E1b1b \(Y-ДНК\)](#)

E1b1b — наиболее распространённая галлогруппа Y-хромосомы среди жителей [Эфиопии](#), [Сомали](#), [Эритреи](#) и североафриканских [берберов](#) и [арабов](#), является одновременно третьей по распространению галлогруппой в Западной Европе. Также она часто встречается на [Ближнем Востоке](#), откуда она распространилась на [Балканы](#) и далее по [Европе](#). Необычно высокую для Европы (41 %) концентрацию E1b1b1 имеет субэтнос [пасьего \(Кантабрия\)](#).

[Галлогруппа E1b1b1](#) является основным субкладом галлогруппы **E1b1b**.

E1b2 Основная статья: [Галлогруппа E1b2 \(Y-ДНК\)](#)

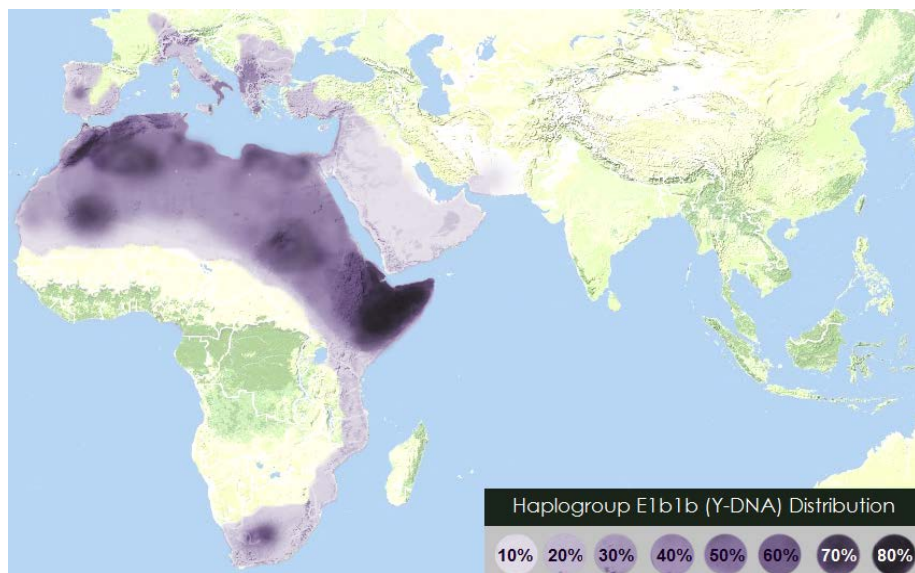
E1b2 (P75), вероятно, очень малочисленная. Об открытии галлогруппы E1b2 (P75) было объявлено Наттег и соавторами в 2003 году и подтверждено Karafet и соавторами в 2007 году.

E2

Основная статья: [Галлогруппа E2 \(Y-ДНК\)](#)

E2 (M75) встречается в субсахарской Африке, как на востоке, так и на западе. Наиболее высокая концентрация галлогруппы E2 обнаружена среди народов банту, проживающих в Кении и ЮАР. Со средней частотой эта галлогруппа наблюдалась у населения [Буркины Фасо](#), [хуту](#) и [тутси](#) в [Руанде](#), [мальгашей](#) на [Мадагаскаре](#), народа [фон](#) из [Бенина](#), народа [ираку](#) из [Танзании](#), реже — в отдельных [койсанских](#) популяциях, в [Судане](#), на севере [Камеруна](#) и в [Сенегале](#), а также с небольшой частотой — в [Катаре](#), [Омане](#) и у народа [оромо](#) в [Эфиопии](#).

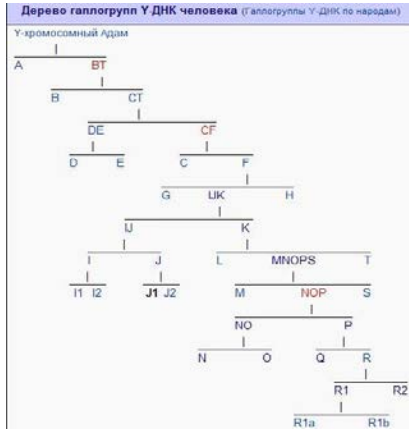
С небольшой частотой галлогруппа E2 встречается в Омане и Катаре (<5%), а также среди [оромо](#) (<2%), что можно объяснить работорговлей, которую вели арабы, а также экспансией [банту](#).

Галлогрупа CF: 24 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Википедии — свободной энциклопедии

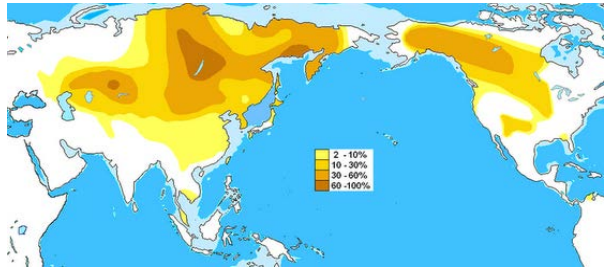
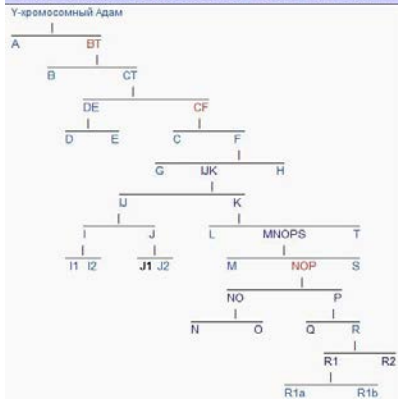

Гаплогруппа C: 24 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Дерево гаплогрупп Y-ДНК человека (Гаплогруппы Y-ДНК по народам)

Гаплогруппа C	
Тип	Y-ДНК
Время появления	60 тыс. лет назад
Место появления	Ближний Восток или Южная Азия
Предковая группа	CF
Субклады	C1, C2, C3, C4, C5, C6
Мутации-маркеры	M130
Преобладающие носители	жители Дальнего Востока и Океании

Гаплогруппа C ($RPS4Y=M130$) — гаплогруппа ДНК [Y-хромосомы](#). У [монголов](#) (до 60 %, а также у родственных им народов [бурят](#), [калмыков](#) и [хазарейцев](#)) высокой концентрации достигает подгруппа C3. Это очень древняя гаплогруппа, ибо высокая её концентрация наблюдается и у изолированных [австралийских аборигенов](#). Это позволяет сделать вывод, что носители этой гаплогруппы являются потомками древнейшего населения Азии, которые первыми покинули Африку и сохранились в высокой концентрации лишь в двух изолированных регионах [Монголии](#) и [Австралии](#), причем в Монголии они потеряли свой [фенотип](#).

Определяется [полиморфизмами уникальных событий](#) M130/RPS4Y711, P184, P255, P260 — все они являются мутациями [SNP](#). Является родственной [гаплогруппе F](#), которая также является потомком более древней [гаплогруппы CF](#). В отличие от других гаплогрупп, возникших в тот же период (включая потомков), все подклассы гаплогруппы CF являются неафриканскими, а гаплогруппа C интересна тем, что продвинулась на восток особенно далеко.

Гаплогруппа C=M130: происхождение и подгруппы

Определяющая гаплогруппу **C** мутация M130 произошла, скорее всего, уже через сравнительно небольшое время после того, как посредством **ОНП**-мутации M168 из **гаплогруппы ВТ** выделилась **гаплогруппа СТ**, а из последней — посредством мутации P143 **гаплогруппа CF**. Все эти мутации произошли приблизительно 60 ± 5 тысяч лет тому назад, как предполагается, в эпоху первой волны расселения людей за пределы Африки. Хотя сегодня наибольшая концентрация гаплогруппы **C** наблюдается среди коренного населения Монголии, Дальнего Востока России, Полинезии, аборигенов Австралии, а несколько меньшая частота — среди корейцев и маньчжуров, наибольшее разнообразие данной гаплогруппы обнаружено среди населения Индии, из чего следует предположить, что она либо произошла, либо существовала наиболее длительное время в своей истории на территории побережья Южной Азии. Согласно одной из гипотез, гаплогруппа **C** связана с **Великой прибрежной миграцией** первобытных людей через **Южную Азию** в **Юго-Восточную Азию** и **Австралию**, а также на север по азиатскому побережью. Предполагается, что в Америку данная гаплогруппа попала около 8-6 тысяч лет назад вместе с носителями языков **на-дене** и разошлась вдоль северо-западного побережья **Северной Америки**. По мнению ряда исследователей, гаплогруппы **C** и **D** попали в Восточную Азию вместе, в рамках одной и той же популяции, которая впервые успешно колонизировала этот регион, однако в настоящее время распространение гаплогрупп **C** и **D** сильно различается. Различные субклады гаплогруппы **C** встречаются с высокой частотой среди **аборигенов Австралии, папуасов, меланезийцев, полинезийцев, вьетнамцев, казахов, монголов, маньчжуров, корейцев** и аборигенных народов Дальнего востока России (**юкагиры**), а также с умеренной частотой в Индии и Юго-восточной Азии. С другой стороны, **гаплогруппа D** встречается с высокой частотой только среди тибетцев, японцев

(особенно [айнов](#)) и жителей Андаманских островов, однако не обнаружена ни в Индии, ни среди индейцев или аборигенов Океании.

Мутации

В гаплогруппе C имеется полиморфизм, весьма распространённый в [Центральной Азии](#).

Предполагается, что он распространился в результате вторжения [Чингисхана](#) из Монголии в Евразию. Субклад C3 свойственен прямым потомкам Чингисхана.

Подклассы

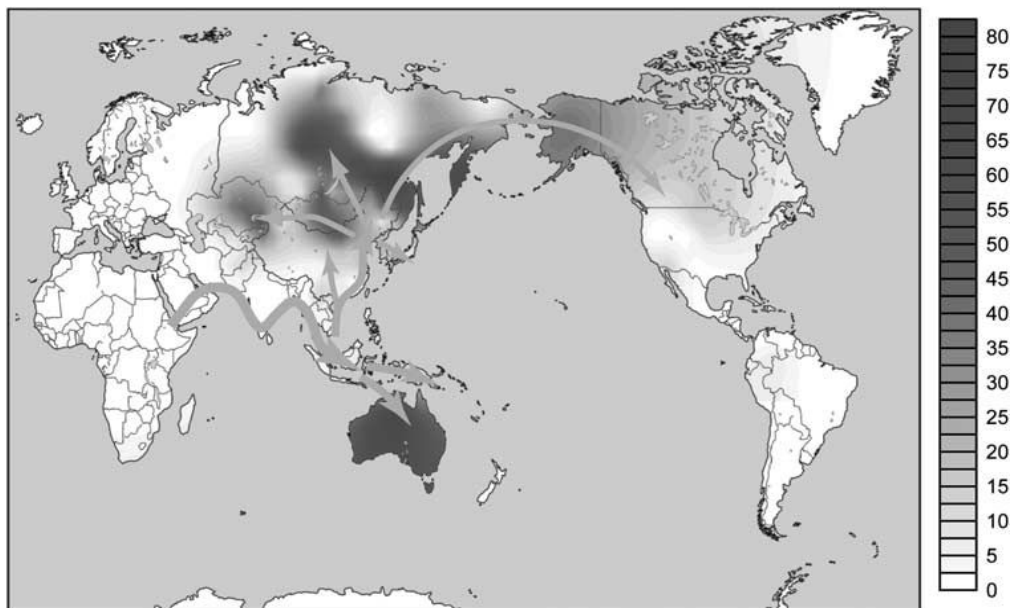

Филогенетическое дерево

- **C-M130** (M130 [RPS4Y711], P184, P255, P260) Особенно часто встречается в [Южной](#) и [Юго-Восточной Азии](#).
  - **C*-M130** В юго-восточной Азии найден 1 человек, у которого нет M216.
    - **C1a1-M8** (M8, M105, M131, P122) С низкой частотой встречается в [Японии](#).
    - **C1a2-V20** (V20) Европейская. Обнаружена у 7000-летнего охотника-собирателя в Испании.
    - **C1b-M356** (M356) Встречается с невысокой частотой среди жителей [Южной Азии](#) и [Аравийского полуострова](#).
  - **C2-M38** (M38) Обнаружена у некоторых популяций востока [Индонезии](#), [Меланезии](#), [Микронезии](#) и [Полинезии](#)
    - **C2a1-P33** (P33) Встречается с высокой частотой среди [полинезийцев](#)
  - **C3-M217** (M217, PK2, P44) Встречается с высокой частотой среди [бурятов](#), [дауров](#), [хазарейцев](#), [ительменов](#), [калмыков](#), [коряков](#), [маньчжуров](#), [монголов](#), [орочей](#) и [сибо](#), а также с умеренной частотой среди [эвенков](#), [корейцев](#), [айнов](#), [нивхов](#), [алтайцев](#), [тувинцев](#) и [узбеков](#)
    - **C3a-M93** (M93) Встречается у [японцев](#).
    - **C3b-P39** (P39) Встречается у носителей языков [на-дене](#) в Северной Америке.
    - **C3c-M48** (M48, M77, M86) Встречается с высокой частотой среди северных [эвенков](#), [казахов](#), [ойратов](#), [калмыков](#), монголов из [МНР](#), [юкагиров](#), [нивхов](#), [коряков](#) и [ительменов](#), со средней частотой — среди южных [эвенков](#), жителей [Внутренней Монголии](#), [бурятов](#), [тувинцев](#), [якутов](#), [чукчей](#), [киргизов](#), [уйгуров](#), [узбеков](#), [каракалпаков](#) и даже [таджиков](#)
    - **C3d-M407** (M407) Встречается у [казахов](#) (коныраты), [бурятов](#), [якутов](#) и [китайцев](#).
    - **C3e-P53.1** (P53.1) Высокая частота у [сибо](#), [казахов](#) (керейты).
  - **C4-M347** (M347) Встречается с высокой частотой среди [аборигенов Австралии](#).
Родство с новыми ветвями не тестировалось.

Гаплогруппа С. «Высокой концентрации достигает у монголов (до 60%, а также у родственных им народов бурят, калмыков и хазарейцев), однако это очень древняя гаплогруппа, ибо такая же высокая её концентрация наблюдается и у изолированных австралийских аборигенов. Это позволяет сделать вывод, что носители этой гаплогруппы являются потомками древнейшего населения Азии, которые первыми покинули Африку и сохранились в высокой концентрации лишь в двух изолированных регионах – Монголии и Австралии, причём в Монголии они потеряли свой фенотип... Является родственной гаплогруппе F, которая также является потомком более древней гаплогруппы CF. В отличие от других гаплогрупп, возникших в тот же период (включая потомков), все подклассы гаплогруппы CF являются неафриканскими, а гаплогруппа С интересна тем, что продвинулась на восток особенно далеко...
 Определяющая гаплогруппу С мутация M130 произошла, скорее всего, уже через сравнительно небольшое время после того, как ... из гаплогруппы ВТ выделилась гаплогруппа СТ, а из последней – посредством мутации P143 гаплогруппа CF. Все эти мутации произошли приблизительно 60+5 тысяч лет тому назад, как предполагается, в эпоху первой волны расселения людей за пределы Африки . Хотя сегодня наибольшая концентрация гаплогруппы С наблюдается среди коренного населения Монголии, Дальнего Востока России, Полинезии, аборигенов Австралии, а несколько меньшая частота – среди корейцев и маньчжуров, наибольшее разнообразие данной гаплогруппы обнаружено среди населения Индии, из чего следует предположить, что она либо произошла, либо существовала наиболее длительное время в своей истории на территории побережья Южной Азии.
 Согласно одной из гипотез, гаплогруппа С связана с Великой прибрежной миграцией первобытных людей через Южную Азию в Юго-Восточную Азию и Австралию, а также на север по азиатскому побережью. Предполагается, что в Америку данная гаплогруппа попала около 8-6 тысяч лет назад вместе с носителями языков на-дене, разошлась вдоль северо-западного побережья Северной Америки.

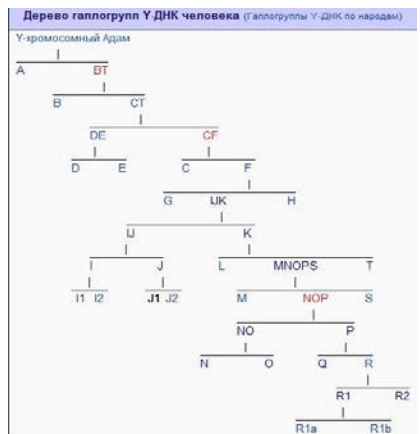
По мнению ряда исследователей, гаплогруппы С и D попали в Восточную Азию вместе, в рамках одной и той же популяции, которая впервые успешно колонизировала этот регион, однако в настоящее время распространение гаплогрупп С и D сильно различается. Различные субклады гаплогруппы С встречаются с высокой частотой среди аборигенов Австралии, полинезийцев, вьетнамцев, казахов, монголов, маньчжуров, корейцев и аборигенных народов Дальнего Востока России, а также с умеренной частотой в Океании, Индии и Юго-Восточной Азии. С другой стороны, гаплогруппа D встречается с высокой частотой только среди тибетцев, японцев (особенно айнов) и жителей Андаманских островов, однако не обнаружена ни в Индии, ни среди индейцев или аборигенов Океании...

Гаплогруппа F: 20 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Википедии — свободной энциклопедии

Распространение гаплогруппы F и её потомков

Гаплогруппа F	
Тип	Y-ДНК
Время появления	48000 л.т.н. 50300±6500, Hammer and Zegura 2002; 48000 (38700-55700) ^[1]
Место появления	Индостан или Передняя Азия
Предковая группа	CF
Субклады	F1, F2, F3, F4, G , H , I , J , K
Мутации-маркеры	P14, M89, M213, P133, P134, P135, P136, P138, P139, P140, P141, P142, P145, P146, P148, P149, P151, P157, P158, P159, P160, P161, P163, P166, P187

Гаплогруппа F — Y-хромосомная [гаплогруппа](#) человека. От этой гаплогруппы происходит большинство других гаплогрупп, в общей сложности охватывающих порядка 90 % современного мужского населения планеты, за что её называют иногда макрогруппой. Практически все люди за пределами Африки, за исключением [Тибета](#), [Казахстана](#), [Монголии](#), [Японии](#), [Полинезии](#) и области расселения [коренных жителей Австралии и Сибири](#) (хотя многие и в перечисленных регионах) восходят по мужской линии к гаплогруппе F. От гаплогруппы F беруг своё начало Y-хромосомные гаплогруппы [G](#) (M201), [H](#) (M69), [I](#) (M170), [J](#) (12f2.1) и гаплогруппа [K](#) (M9) со своими потомками — [L](#), [M](#), [N](#), [O](#), [Q](#), [R](#), [S](#) и [T](#).

Происхождение

Эта древняя гаплогруппа могла возникнуть в [Индии](#), [Северной Африке](#), [Леванте](#) или на [Аравийском полуострове](#) порядка 50000 лет тому назад (50300±6500 по оценке Хаммера и Зегуры 2002; либо же 48000 (38700-55700) л.т. н. по другим оценкам). Иногда полагают, что гаплогруппа F представляет «вторую волну» [экспансии из Африки](#). Как бы то ни было, первичное расселение и расцвет этой линии имели место в регионе Южной Азии либо где-то

рядом в пределах [Среднего Востока](#); все отходящие от F гаплогруппы также демонстрируют рисунок радиального расхождения из Южной Азии (гаплогруппы H и K) или Ближнего Востока (гаплогруппы G и IJ). Некоторые линии, восходящие от гаплогруппы F, по всей видимости, мигрировали обратно в Африку с родины в Юго-Западной Азии ещё в доисторическое время. Возможно, в этом гипотетическом переселении приняли в разное время участие представители гаплогрупп [J](#), [R1b](#) и [I](#).

Распространение

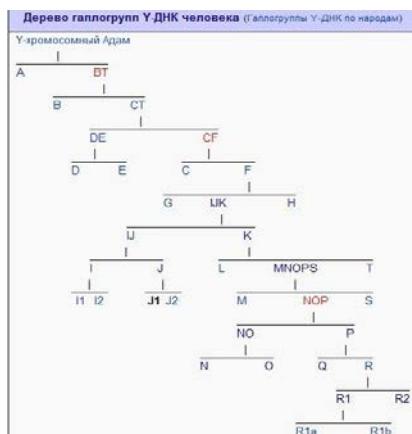

Кроме больших ветвей G, H, IJ и K, обнаружены и другие отцовские линии, отходящие от гаплогруппы F-M89. Они встречаются с очень низкой частотой среди многих популяций на южных окраинах Евразии и Океании, от [Португалии](#) на западе до [Кореи](#) и [Малайского архипелага](#) на востоке. [Индия](#), [Корея](#) и [горы Айлао](#) в провинции [Юньнань](#) на юго-западе [Китая](#) оказываются единственными регионами, где такие линии (которые для удобства объединяются в [парагруппу F*](#)) содержат значительную долю разнообразия Y-хромосом современных популяций. Было установлено, что Y-хромосомы парагаплогруппы F* особенно распространены среди [народа лаху](#), группы охотников-собирателей, живущих в горах Айлао в Юньнани. Корейская часть F*, вероятно, представляет некрупную братскую ветвь гаплогрупп G, H, IJ и K, которая расселилась в сравнительно небольшом регионе уже в исторические времена, поскольку такой гаплогруппы F* не было найдено среди их соседей - [японцев](#).

Гаплогруппа H: 12 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Вікіпедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа H

Тип	Y-ДНК
Время появления	30000—20000 лет до н.э.
Место появления	Передняя Азия
Предковая группа	Гаплогруппа F
Мутации-маркеры	M69, M52
Преобладающие носители	индийцы , пакистанцы , цыгане

H — Y-хромосомная [гаплогруппа](#). В наибольшей степени встречается у цыган, а также у коренных жителей [Индии](#).

Этногеографическое распределение

У [цыган](#) составляет около 60 %, что действует в пользу гипотезы об их индийском происхождении. Часто встречается в [Индии](#) (27 %). Видимо, она сохранилась от палеолитического местного населения, поскольку в некоторых поселениях достигает 35 %, но в высших кастах встречается реже (около 10 %).. Также данная гаплогруппа встречается у [калашей](#) (20,5 %), [таджиков](#) из [Душанбе](#) (12,5 %), [курдов](#) из [Туркмении](#) (6 %), [сирийцы](#) (5 %).

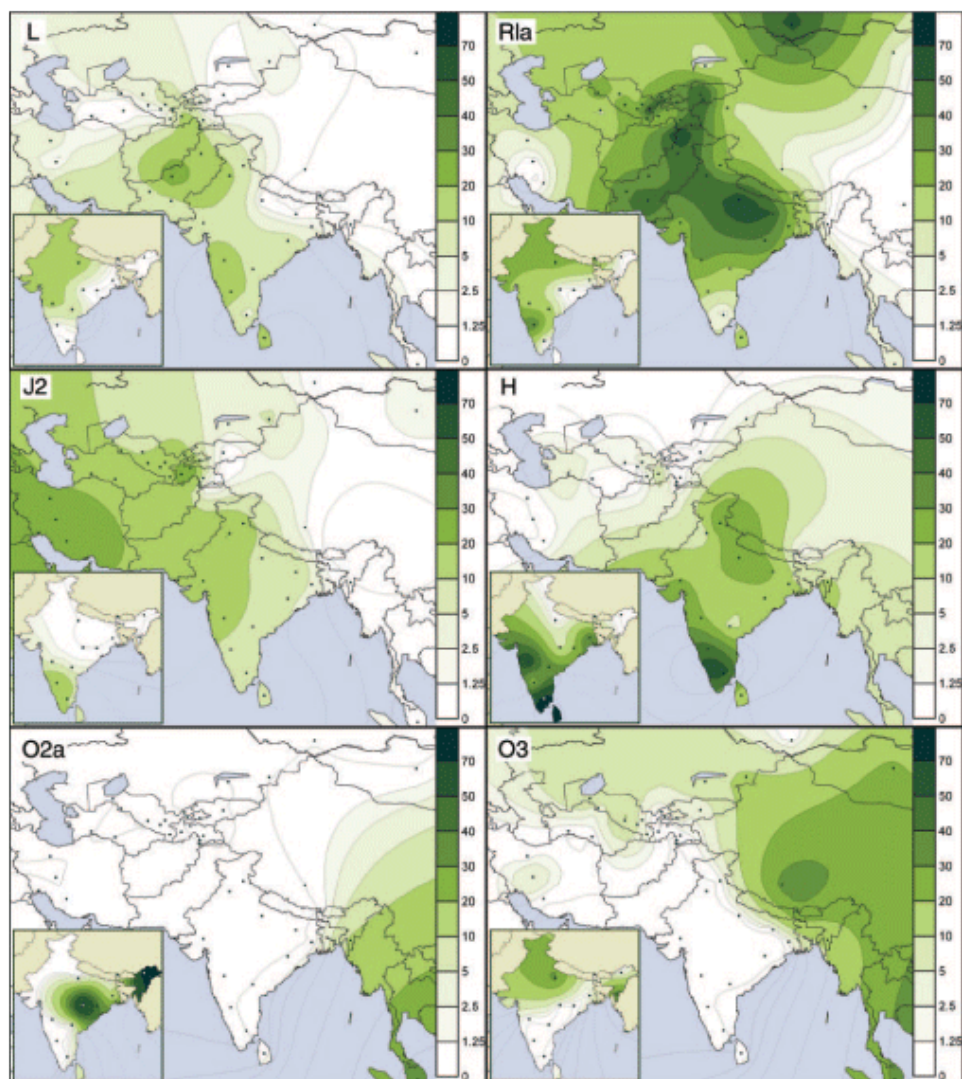
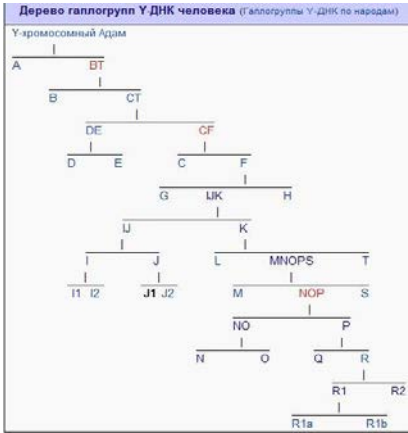

Fig. 2. Spatial frequency distribution maps of major Y-chromosome haplogroups in South Asia. For India, the data on tribal populations are shown in the inset maps and excluded from the main maps. The data for caste populations are averaged to the level of states in India. Because of different phylogenetic resolution, different sets of published data are used for different haplogroup maps.

Гаплогруппа IJK: 16 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа IJK

Тип	Y-ДНК
Время появления	40000-45000 лет тому назад
Место появления	Передняя Азия
Предковая группа	E
Сестринские группы	G , H
Субклады	I и K
Мутации-маркеры	L15, L16

Гаплогруппа IJK — человеческая [Y-хромосомная гаплогруппа](#). Является потомком [макрогаплогруппы F](#), а её потомки — [I](#) и [K](#). Два [ОНП](#) определяют эту группу, объединяя [I](#), [J](#) и [K](#) в пределах [E](#), в качестве сестринских групп к [G](#) и [H](#). Отношение IJK к группам F1—F4 неизвестно.

Гаплогруппа G: 8 тыс. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

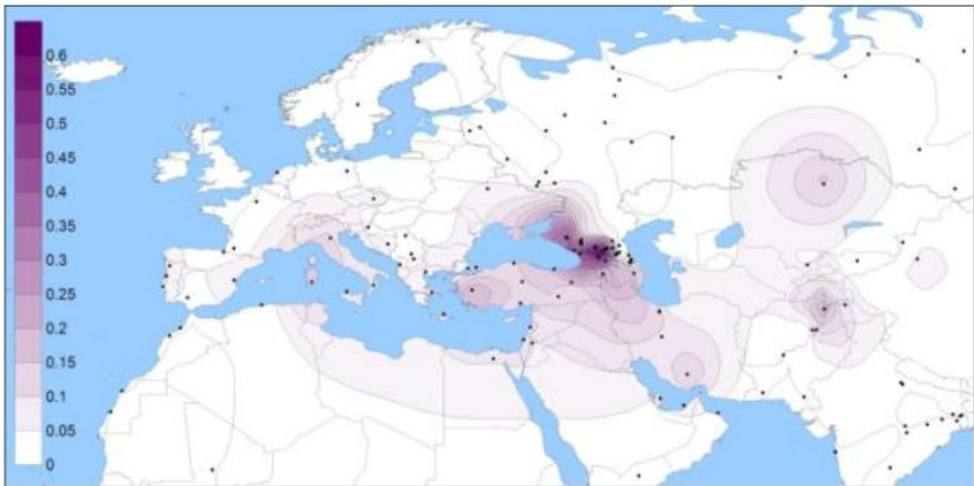
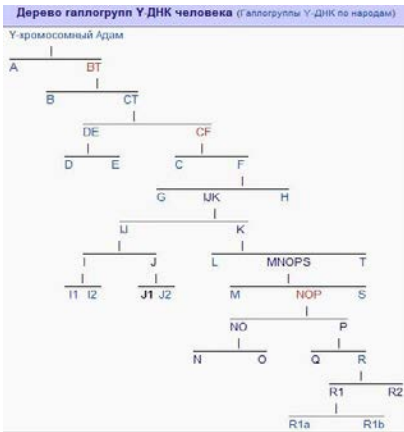

Рисунок 6. География распространения гаплогруппы G Y-хромосомы в популяциях Евразии и Северной Африки.

Гаплогруппа | имя =G | тип = Y-ДНК | пп дата = 30—14 тыс. л.н. | пп место = [Ближний Восток](#) или [Юго-Западная Азия](#) | предок =F | сёстры = H, макрогруппа IJK | потомки = G1, G2 || представители = [Черкесы](#) (Адыгейцы, Убыхи, Шапсуги, Кабардинцы), [Осетины](#), [Грузины](#) (Сваны, Меграулы), [Карачаевцы](#), [Балкарцы](#), Аргыны

В [популяционной генетике](#) и [генеогеографии](#) человека, изучающих Y-хромосомные гаплогруппы, гаплогруппа G (или G-M201)— [патрилинейная наследственность](#), характеризующаяся Y-хромосомной мутацией-маркером M201, возникшая на [Ближнем](#) или [Среднем Востоке](#) в [верхнем палеолите](#), возможно, уже 30 тыс. лет назад из [макрогруппы F](#).

В ходе [неолитических](#) миграций гаплогруппа **G** распространилась с Передней Азии по Европе и на восток до Индостана. Существует предположение, что ветвь G2a1c2a (возможные обозначения также: G2a-P303, G-P303) в [бронзовом веке](#) распространились с Северного Кавказа с миграциями [индоевропейских](#) племён.

В настоящее время гаплогруппа **G** наиболее распространена на западном [Кавказе](#), а также с умеренной частотой встречается по [южной Европе](#) и [юго - западной Азии](#). Наиболее высокий процент представителей этой гаплогруппы среди народов встречается среди [шапсугов](#) (порядка 81 %) и аргынов (порядка ~ 87 %), а также среди абхазов и осетин (порядка 55- 75 %).

Возникновение и расселение

Место появления

Наибольшее генетическое разнообразие внутри группы **G** (то есть количество субклад) встречается на Среднем Востоке, что позволяет предположить её возникновение в этом районе.

Распространение в неолите (G2a)

Во времена появления гаплогруппы **G** — около 30 тысяч лет назад (верхний палеолит, [последний ледниковый максимум](#)) — все люди были охотниками-собираателями, жившими в большинстве случаев небольшими кочевыми или полукочевыми племенами. Однако около 11,5 тыс.л.н. в районе [«Плодородного полумесяца»](#) начинается [неолитическая революция](#), и носители ветви **G2a**, составлявшие тогда, по видимому, значительную часть жителей центральной части «полумесяца» (район современной [Сирии](#)) приняли непосредственное участие в «экспорте» этой революции в [Анатолию](#) и далее на запад в [Европу](#), в [Междуречье](#) и далее на восток в [Иран](#) и [Индию](#), в [Аравию](#) и далее на юг в [восточную](#) и [северную](#) Африку.

Во всех ранних неолитических культурах, для которых на настоящий момент был сделан археогенетический Y-ДНК анализ останков ([Линейно-Ленточной Керамики](#) в Германии, [Ремеделло](#) в Италии и [Кардиальной Керамики](#) в юго-западной Франции и Испании), были обнаружены носители **G2a**, что является возможным аргументом в пользу их тесной связи с возникновением и развитием животноводства и земледелия. Ближневосточные пастухи и земледельцы, по всей видимости, проникли в Европу из Анатолии между 9 и 6 тыс.л.н. С ними связывают появление в Европе домашних овец и коз, которые были одомашнены к югу от Кавказа около 12 тыс.л.н. Возможное объяснение того, почему группа **G** более обычна в гористых районах, будь это в Европе или в Азии, заключается в том, что привычная технология выпаса этих животных привязывала эти народы к гористым ландшафтам. Однако более распространённый взгляд (не противоречащий первому) состоит в том, что просто более древние народы часто оказывались вытеснены в труднотупные районы новыми волнами мигрантов (в частности, в Европе — индоевропейским вторжением).

Древо ветвей G2a и их локализация на начало 2013 года выглядят следующим образом:

- G2a (P15) — связаны с одомашниванием коз в горах к востоку от Анатолии, возможно, на [Кавказе](#) или [Загросе](#)
- G2a1a (L293) — Северный Кавказ

- G2a1a1 (P16_1) осетины
- G2a1b (L223) — вероятно, соответствует неолитической экспансии из Анатолии в Европу через Балканы
- G2a1b1 (M286) — зафиксирована в Англии
- G2a1b2 (L91) — встречается в Средиземноморье, главным образом на Сардинии, Сицилии и в Испании; к этой группе принадлежал живший 53 века назад Эци
- G2a1c (L30) — Ближний Восток
- G2a1c2a (P303) — «европейская» ветвь, с низкой частотой распространена повсеместно на территориях расселения современных индоевропейских народов
- G2a1c2a1 (L140) — распространена в Европе
- G2a1c2a1a1 (L13) — характерна для западной Европы
- G2a1c2a1a2 (L1266) — характерна для восточной Европы
- G2a1c2a1b1a1 (L42) — характерна для центральной Европы
- G2a1c2a1c1a (L640) — встречается на Британских островах
- G2a1c2a2 (L694) — зафиксирована в Польше
- G2a1c2b (L177) — обнаружена в северо-западной Европе

G2a1c2a

Предполагается как крайне вероятное, что вместе с R1b с северной Анатолии или Кавказа в очаг зарождения ПИЕ попало некоторое количество G2a1c2 (G-L141) (а возможно, также и J2b). Согласно другой гипотезе, не противоречащей первой, носители гаплогруппы G проникали с Кавказа в среду индоевропейцев на протяжении тысячелетия соседства, причём главным образом в качестве распространителей бронзовой индустрии, которая была развита на Кавказе.

G2a1

Около 10 тыс. лет назад к востоку от Двуречья, на территории Западного Ирана, в горах Загрос на свет появился основатель рода, известного как G2a (P15). Спустя 3 тысячи лет внутри этого рода зародились две крупные ветви — G2a1a1 (P16) и G2a1c (L30) — которые стали расселяться из Западного Ирана на Кавказ, в Анатолию, на Ближний и Средний Восток. Гаплогруппа G2a1a1 широко представлена среди осетин. В настоящее время высказываются предположения о связи алан и G2a1, несмотря на это, на данный момент, нет сведений об аланских гаплогруппах. Также интересен факт, что несколько найденных в захоронениях Сибири и Средней Азии скифских скелетов (а скифы языковые родственники алан) содержат гаплогруппу R1a1.

G1

Распространение в современных популяциях

В наши дни гаплогруппу G встречают повсюду от западной Европы и северо-западной Африки до средней Азии, Индии и восточной Африки, хотя везде с низкой частотностью (обычно между 1 и 10 % от популяции). Единственными исключениями являются кавказский регион и Сардиния, где частотности обычно составляют от 15 % до 30 %. Большинство

европейцев с **G** принадлежит к ветви **G2a**, в частности большинство жителей северной и западной Европы — к **G2a3b** (или, в меньшей степени, к **G2a3a**). Практически все европейцы с **G2c** являются [евреями-ашкеназами](#). **G2c** также была обнаружена в одном районе [Афганистана](#), возможно, как реликт доисторической миграции из Леванта.

Гаплогруппа **G1** обнаруживается преимущественно в Иране, но встречается также и в Леванте, среди ашкеназов и в средней Азии (особенно в [Казахстане](#)). **G2a** составляет от 5 до 10 % населения средиземноморских европейских стран, но решительно редка в [северной Европе](#). Единственные районы в Европе, где группа **G2** превышает 10 % населения, — это [Кантабрия](#), [Швейцария](#), [Тироль](#), юг и центр [Италии](#) ([Молизе](#), центральные и южные [Апеннины](#)), [Сардиния](#), северная Греция ([Фессалия](#)) и [Крит](#) — всё это гористые и относительно изолированные области.

Азия

В странах Азии гаплогруппа **G** с частотой 10—20 % встречается у иранских [персов](#), [пуштунов](#) (афганцев) и [калашей](#). Также встречается у [турок](#) и [армян](#) с частотой 11 %, у [иракских арабов](#) с частотой около 10 % и у [курдов](#). Менее распространена в [Пакистане](#), Индии ([брахманы](#)). Обнаружена у [курешитов](#). Самое большое скопление разновидностей гаплогруппы находится в [Ливане](#) ([Финикия](#)). Очень высока частота встречаемости гаплогруппы **G1a2** среди [Аргынов](#) Казахстана (около 80 %).

Кавказ

В настоящее время гаплогруппа **G** с наибольшей частотой встречается среди [сванов](#) - 90%, [шапсугов](#) - 81%, [осетин](#) - 60 %, в [Дигорском](#) и [Алагурском](#) районах [Северной Осетии](#) — до 75 %.

В [Карачаево-Черкесии](#), [Кабардино-Балкарии](#), [Южной Осетии](#) — около 30 %.

В [Сванетии](#) ([Грузия](#)) — более 70 %, по последним данным, у грузин около 40%.

На [Кавказе](#) к востоку от [Осетии](#) — среди [чеченцев](#), [ингушей](#) и народов [Дагестана](#) — гаплогруппа **G** встречается значительно реже, с частотой 0—5 %. Исключение составляют [азербайджанцы](#) (18 %), [лезгины](#) (16 %), [кумыки](#) (13 %) и [аварцы](#) (12 %).

Славяне

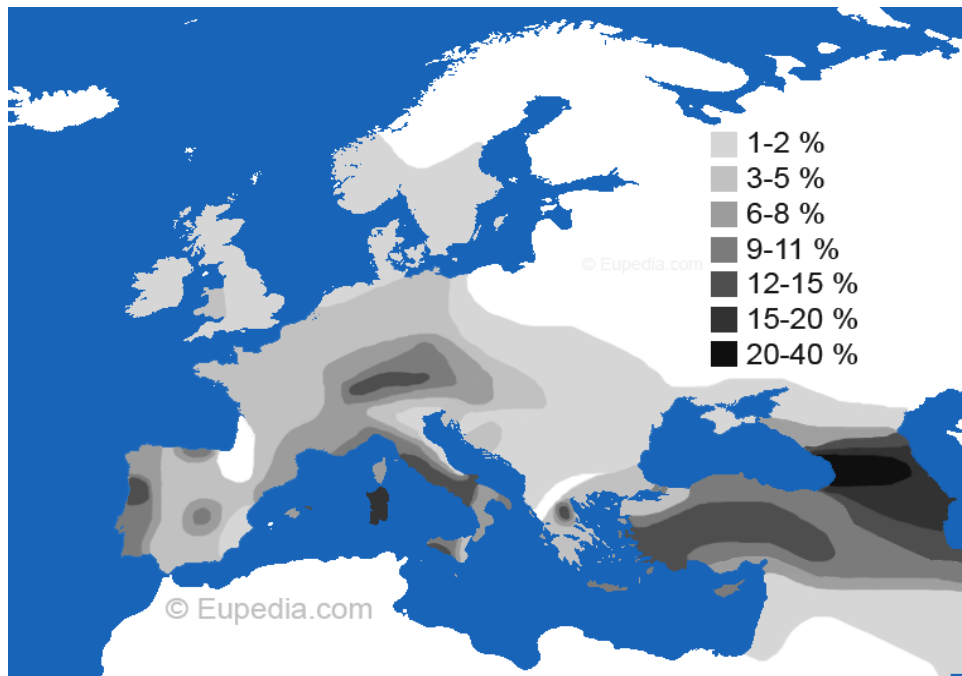
Гаплогруппа **G** обнаружена у 19 % терских казаков. Среди [русских](#) частота встречаемости гаплогруппы 0,75 %, у [украинцев](#) 4 %. Также, с небольшой частотой встречается среди [чехов](#) (5 %) и [хорватов](#) (1 %).

Помимо них, в Восточной Европе [гаплогруппа G](#) наиболее распространена на юге [России](#) и восточной [Украине](#) (ок. 11 %).

Европа

В других местах Европы гаплогруппа **G** довольно часто встречается в материковой [Греции](#), северной [Испании](#) и [Италии](#), на [Крите](#), [Сардинии](#) и в [Тироле](#) (до 15 %). На юге [Германии](#) и в [Венгрии](#) встречается с частотой до 7 %. В остальной [Европе гаплогруппа G](#) встречается редко (менее 5 % в целом по континенту) и представлена в центральной её части отдельной подгруппой **G2c**.

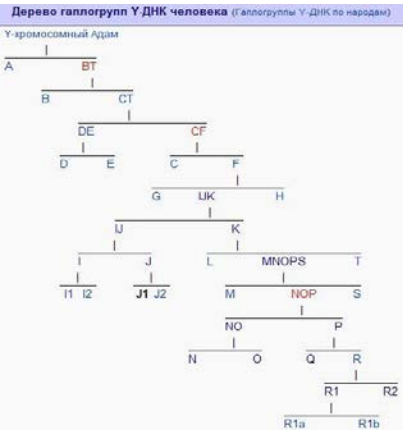
В наши дни G2a обычно встречается в гористых районах Европы, например, в [Кантабрии](#) (более 10 %) в северной Испании, в [Швейцарии](#) (10 %), [Австрии](#) (8 %), [Оверни](#) (8 %) в центральной Франции, в гористых районах [Богемии](#) (от 5 до 10 %), и в [Уэльсе](#) (4 %).

Гаплогруппа IJ: 16 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа IJ	
Тип	Y-ДНК
Время появления	40-35 тыс.л.н.
Место появления	Юго-Западная Азия
Предковая группа	IJK
Сестринские группы	K
Субклады	I , J
Мутации-маркеры	M429/P125, P123, P124, P126, P127, P129, P130, S2, S22
Преобладающие носители	кроманьонцы

Гаплогруппа IJ (P123, P124, P125, P126, P127, P129, P130) — Y-хромосомная гаплогруппа человека. Гаплогруппа IJ произошла от IJK, которая, в свою очередь, — от макрогруппы F. Её наследниками являются гаплогруппы I и J. Потомки гаплогруппы IJ составляют значительную долю современного населения Западной Евразии, Северной Африки, обеих Америк и Австралии.

Происхождение

Следует отметить, что никаких представителей парагруппы IJ (то есть не относящихся либо к I, либо к J) пока не зафиксировано; на существование этой гаплогруппы указывает наличие некоторых общих мутаций в Y-хромосомах происходящих от неё гаплогрупп I и J. В виду этого попытки определить место её возникновения затруднены; однако тот факт, что как одна, так и другая распространены среди современного населения [Кавказа](#) и [Малой Азии](#), позволяет предположить, что гаплогруппа IJ произошла из гаплогруппы IJK в районе [Среднего Востока](#) или [Западной Азии](#) и в дальнейшем распространилась по Западной Евразии.

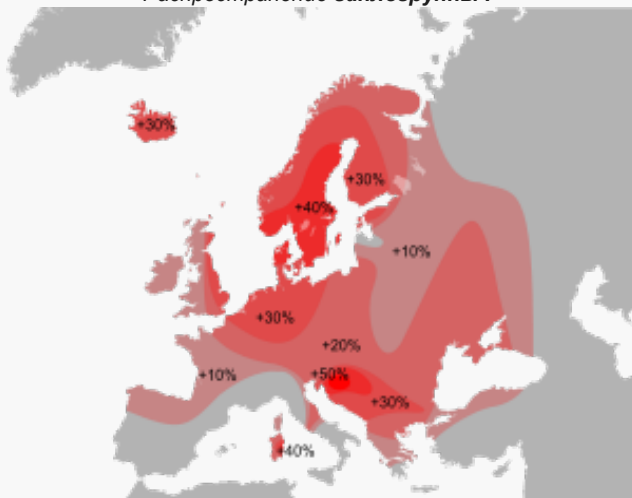
Последний общий предок для группы IJ жил приблизительно 38,5 (30,5-46,2) тыс. лет назад.

Вполне вероятно, что именно к группе **IJ** принадлежали кроманьонцы (или их большая часть), первые представители людей современного типа, пришедшие в Европу около 40 тыс. лет назад, встретившие там неандертальцев и на протяжении 15 тысячелетий сосуществовавшие с ними до их исчезновения в последний ледниковый период. Ещё 20 тысячелетий после этого (до вторжения индоевропейцев) потомки этих кроманьонцев (гаплогруппа **I**), по всей видимости, составляли большую часть населения Европы.

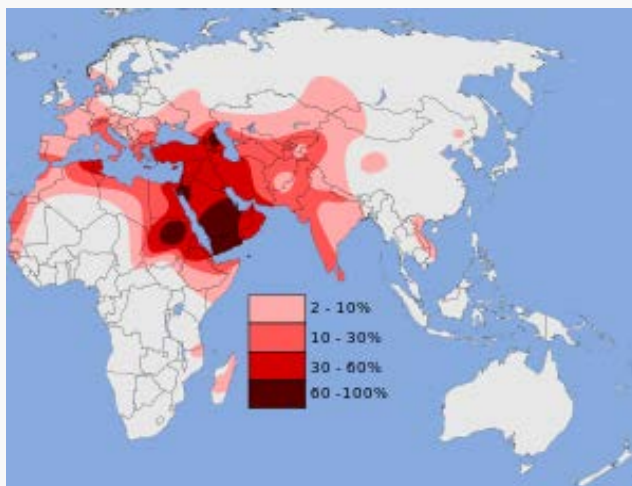
Гаплогруппа I, возникшая 25—20 тыс. лет назад, вероятнее всего, выделилась из локальной европейской субклады **IJ**, таким образом являясь единственной "большой" гаплогруппой, возникшей в Европе.

Подгруппы

Распространение гаплогруппы **I**

Распространение гаплогруппы **J**

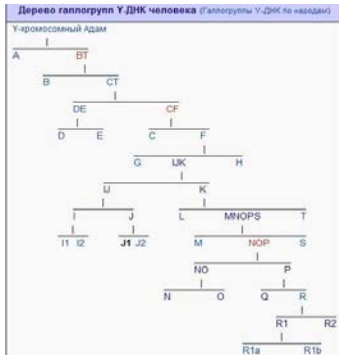

- **II** (M253, M307, M450/S109, P30, P40, S62, S63, S64, S65, S66, S107, S108, S110, S111) (ранее называлась I1a) Типична для населения Скандинавии и Северо-Западной Европы, умеренно распространена и по Восточной Европе
- **I1b** (M227) (ранее называлась I1a1) Ограничивается крайне низкой частотой приблизительно в 1% среди славян и финно-угорских народностей Восточной Европы; также обнаружена у одного ливанца
- **I2a** (P37.2) (ранее называлась I1b1) Типична для южно-славянских народов Балкан, особенно для населения Боснии, Хорватии, Сербии и Словении; также находится — с большим разнообразием подтипов, но низкой общей частотой — среди западно-славянского населения Словакии и Чехии; пятно повышенной частоты в Молдове коррелирует с древней территорией трипольской культуры
- **I2a2** (M26) (ранее называлась I1b1b) Типична для населения так называемой «архаичной зоны» на Сардинии; также находится с низкой частотой среди населения Юго-Западной Европы, особенно в Кастилии, Беарне и в Стране Басков
- **I2b1** (M223, P219/S24, P220/S119, P221/S120, P222/U250/S118, P223/S117) (ранее называлась I1b2a - ещё ранее I1c) Встречается с умеренной частотой среди населения Северо-Западной Европы, с пиком частоты в районе Нижней Саксонии в Германии; меньшие ответвления ареала также расположены в Молдове и России (особенно во Владимирской, Рязанской и Нижегородской областях и в Мордовии)
- **I2b1a** (M284) (ранее называлась I1b2a1) В целом ограничена небольшой частотой в Великобритании
- **J1** (M267) Типична для населения Среднего и Ближнего Востока, Дагестана и семитоязычных народов Северной и Восточной Африки
- **J2** (M172) Типична для населения Междуречья, Анатолии, Южной Европы и Кавказа, также умеренно распространена по Юго-Западной, Центральной и Южной Азии и Северной Африке
- **J2b1** (M102) Главным образом находится на Балканах, в Греции и Италии (возможно, связана с древними греками)

Гаплогруппа K: 16 тыс. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа K	
Тип	Y-ДНК
Время появления	от 40 000 лет до н.э.
Место появления	Передняя Азия
Предковая группа	Гаплогруппа IJK (потомок F)
Субклады	L (M20), M (P256), NO (M214) (N и O), P (M45) (Q и R), S (M230) и I (M70)
Мутационные маркеры	M9

K — Y-хромосомная [гаплогруппа](#). Предок — [гаплогруппа IJK](#). Потомки — **L** (M20), **M** (P256), **NO**(M214) (и её потомки **N** и **O**), **P** (M45) (и её потомки **Q** и **R**), **S** (M230) и **I** (M70). Гаплогруппы K1, K2, K3 и K4 встречаются только у незначительного числа жителей [Южной Азии](#), [Малайского архипелага](#), [Океании](#) и [Австралии](#).

Подгруппы

В 2008 году были сделаны изменения, отличия от дерева ISOGG (2006): K2 и K5 переименованы в T и S; K1 и K7 — в M2 и M3; K3, K4 и K6 — в K1, K2 и K3.

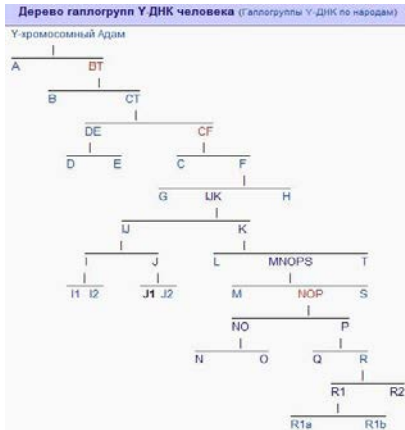
- **K** (M9) Типична для народов Северной и Восточной Евразии, [Меланезии](#), [Америки](#), умеренно распределена в [Передней Азии](#), [Северной Африке](#) и [Океании](#)
  - **K1** (M147) Незначительна в Южной Азии
  - **K3** (P79) [Меланезия](#)
  - **L** (M11, M20, M22, M61, M185, M295) Типична в [Пакистане](#)
  - **S** (M230) Типична в [Новой Гвинее](#); ещё найдена в [Индонезии](#) и [Меланезии](#)
  - **I** (M70, M184, M193, M272) Изредка встречается: [Сомали](#), [Эфиопия](#), [Фульбе](#), [египтяне](#), [Оман](#) и у [сербов](#); также в [Средиземноморье](#) и некоторых областях [Индии](#)

Гаплогруппа L: 8 тис. р. до н.е.

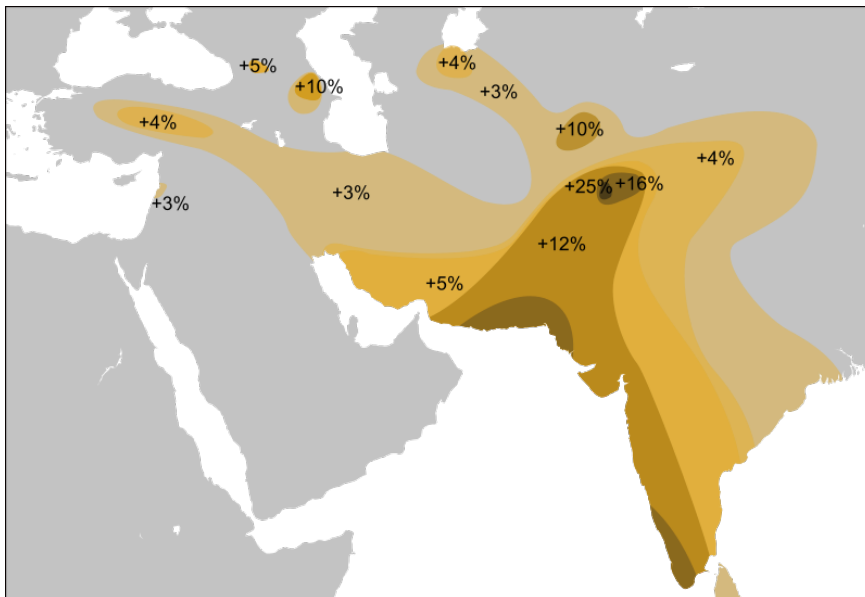
УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа L

Тип	Y-ДНК
Время появления	30-25 тыс. лет назад
Место появления	Индостан
Предковая группа	K
Сестринские группы	K(xL,T) и I
Субклады	L1, L2 и L3
Мутации-маркеры	M20
Преобладающие носители	жители Индии и Пакистана , дравиды

Происхождение

Происхождение связывается с **Южной Азией**, с западом полуострова Индостан.

Распространение данной гаплогруппы хорошо коррелирует с областью распространения **харалпской культуры** и её ближайших потомков. Также с низкой частотой встречается у населения **Центральной Азии**, **Юго-западной Азии**, **Северной Африки** и **Южной Европы** вдоль побережья Средиземного моря. Является потомком **гаплогруппы K**, от которой произошла около 30 тыс. лет назад.

Распространение

Сенгупта и др. (Sengupta et al., 2006) недавно открыли три подветви гаплогруппы L: L1 (M76), L2 (M317) и L3 (M357). Все три ветви имеются в Иране и Пакистане, но только L1 регулярно встречается в Индии. Такое распространение заставляет предположить, что L1 является туземной для Индии, поскольку плотность её распространения равномерно уменьшается по мере удаления от восточного побережья Индостана. Предположительно исконными носителями данной гаплогруппы были носители **дравидийских языков**. Ряд предварительных исследований — например, данные людей, заказавших исследования своих гаплотипов в коммерческих лабораториях — показывают, что большинство европейских примеров гаплогруппы L, скорее всего, относятся к подклассу L2 (M317), который в Южной Азии является наиболее редким подклассом данной гаплогруппы.

Индия В настоящее время гаплогруппа L распространена среди населения Индии с частотой от 7 до 15 % (Basu et al. 2003, Cordaux et al. 2004, Sengupta et al. 2006, Thamseem et al. 2006). Наиболее высокая частота и разнообразие подклассов наблюдается на юго-западе **Пакистана** в **Белуджистане** вдоль побережья (28 %). Довольно низка плотность распространения гаплогруппы L среди племенных групп Индии (около 5,6-7 %) (Cordaux et al. 2004, Sengupta et al. 2006, Thamseem et al. 2006), что позволяет предположить, что данная гаплогруппа не была свойственна местному населению эпохи **палеолита**. Более ранние исследования (например, Wells et al. 2001) отмечают, что очень высокая частота (почти 50 %) гаплогруппы L для Южной Индии, возможно, объясняется экстраполяцией данных, полученных по выборке из 84 калларов, **тамилоязычной** касты воинов из штата **Тамил Наду**, из которых у 40 человек (около 48 %) обнаружена мутация M20, определяющая гаплогруппу L. Последующие исследования различных народов Индии показали, что такая высокая частота гаплогруппы L среди калларов является аномалией для региона; в целом гаплогруппа L в редких случаях едва достигает 25 % отдельных популяций Индостана.

Пакистан L3 (M357) часто встречается среди **буришей** и **пуштунов**, умеренно распространена среди населения Пакистана в целом вдоль реки Инд.

L3a (PK3) обнаружена в значительном количестве (около 23 %) среди **калашей** на северо-западе Пакистана. Также гаплогруппа L встречается с частотой около 18 % среди **парсов**-мужчин в Пакистане, однако их STR-гаплотипы объединяют их в общий кластер, отличный от большинства других представителей гаплогруппы L в Пакистане.

Левант В небольшой выборке, взятой у **друзов** Израиля, гаплогруппа L была обнаружена у 7 человек из 20 (35 %). С другой стороны, исследования, проведенные на более широких выборках, показали, что мутация L-M20 в среднем составляет 5 % среди **друзов** Израиля, 4 % среди **друзов** Ливана. Кроме этого, она не была обнаружена вообще в выборке из 59 **друзов** Сирии.

Западная Азия Гаплогруппа L встречается в **Иране** (4/117 или 3,4 % L1-M76 и 3/117 или 2,6 % L2-M317 из общей частоты в 7/117 или 6,0 % встречаемости гаплогруппы L в южном Иране и 1/33 или 3,0 % L3-M357 в северном Иране (Regueiro et al. 2006)) и в **Турции** (22/523 или 4,2 % (Cinnioğlu et al. 2004)). Гаплогруппа L-M20 также была обнаружена с частотой 1,63 % (12/734) в большой выборке армян.

Европа В статье О. Семино и др. сообщается об обнаружении мутации M11-G, то есть одной из мутаций, определяющих гаплогруппу L, с частотой от 1 % до 3 % в образцах

из Ливана, Турции, Грузии, Греции, Венгрии, Калабрии и Андалусии. Выборки, на которых исследовалась частота гаплогруппы в Европе, обычно были довольно малы, поэтому возможно, что частота гаплогруппы L в Средиземноморье может отличаться в более высокую или более низкую сторону от результатов Семино и др., однако более точные исследования по состоянию на 2009 год отсутствуют.

Подклассы

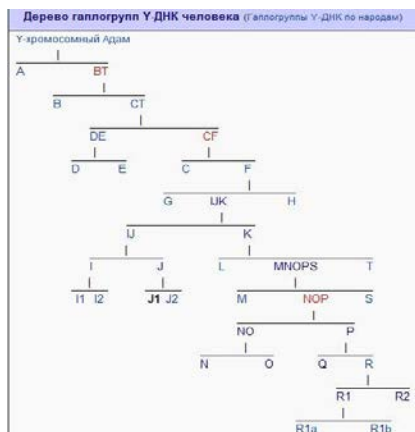
Ниже перечислены подклассы гаплогруппы L вместе с определяющими мутациями, согласно дереву 2006 г.:

- L (M11, M20, M22, M61, M185, M295) — типична для населения **Пакистана**
- L1 (M27, M76) — типична для **дравидоязычных каст Индии** и **Шри Ланки**, умеренно распространена среди индоиранских народов Южной Азии
- L2 (M317) — обнаружена с низкой частотой в Центральной Азии, Юго-Восточной Азии и Южной Европе
- L3 (M357) — часто встречается среди **буришей** и **пуштунов**, умеренно распределена среди населения **Пакистана**
- L3a (PK3) — встречается среди **калашей**

Гаплогруппа K(xLT) (колишня - MNOPS) : 12 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа K(xLT)

Тип	макрогруппа Y-ДНК
Время появления	45–35 тыс.л.н.
Место появления	южная или центральная Азия
Предковая группа	макрогруппа K
Сестринские группы	макрогруппа LT (предок L и T)
Субклады	K1, K2, K3, M и S , макрогруппы NQ и P
Мутации-маркеры	M526/PF5979 (изначально rs2033003)

В [популяционной генетике](#) и [генеогеографии](#) человека, изучающих Y-хромосомные гаплогруппы, **гаплогруппа K(xLT)** (или **K-M526**) — [патрилинейная наследственность](#), характеризующая Y-хромосомной ДНК-мутацией M526/PF5979. Поскольку от неё происходит целый ряд других гаплогрупп, является макрогруппой. Произошла от [макрогруппы K](#) 45–35 тысячелетий назад в южной или центральной Азии – то есть в скором времени после заселения этого региона. В ранних версиях древа Y-ДНК отсутствовала (в макрогруппе **K**, наряду с малыми субкладами, напрямую выделялись ветви L, M, NO и P, в 2008 году к ним добавились S и T). Впоследствии в группах NO и P была открыта общая мутация rs2033003, и в 2009 году эти гаплогруппы стали рассматриваться как ветви макрогруппы **NOP**. Однако уже в 2010 году выяснилось, что эта же метка (получившая имя M526) присутствует и в группах M и S, так что была сформирована макрогруппа MNOPS. Далее, в 2011 году были обнаружены мутации, роднящие гаплогруппы L и T, а M526 была обнаружена и у малых субклад K1, K2, K3 и K4, так что на дереве гаплогрупп появилась группа LT, а группу MNOPS переименовали в K(xLT), поскольку теперь под макрогруппой K осталось лишь две ветви: «LT» и «не-LT».

Это «революционное» решение [ИХК](#) ([англ.](#) Y-Chromosome Consortium (YCC)) породило ряд споров, потому что, во-первых, возникла путаница: группы K1, K2, K3, K4 стали относиться не напрямую к K, но вместо этого к её субкладу K(xLT), во-вторых, формулировка вида «K(xLT)» традиционно означала «всё, относящееся к K, кроме относящегося к LT» (или, короче – «K вне

LT»), и теперь нет очевидного способа различать между старым и новым употреблением. Разница в их значениях в данном конкретном случае не велика, но вполне определённа, а именно: «K(xLT)» в традиционном смысле включало бы также парагруппу K* и возможно открытые бы в будущем ветви K, не имеющие метки M526, но не относящиеся и к LT.

Традиционным решением в такой ситуации могло бы быть:

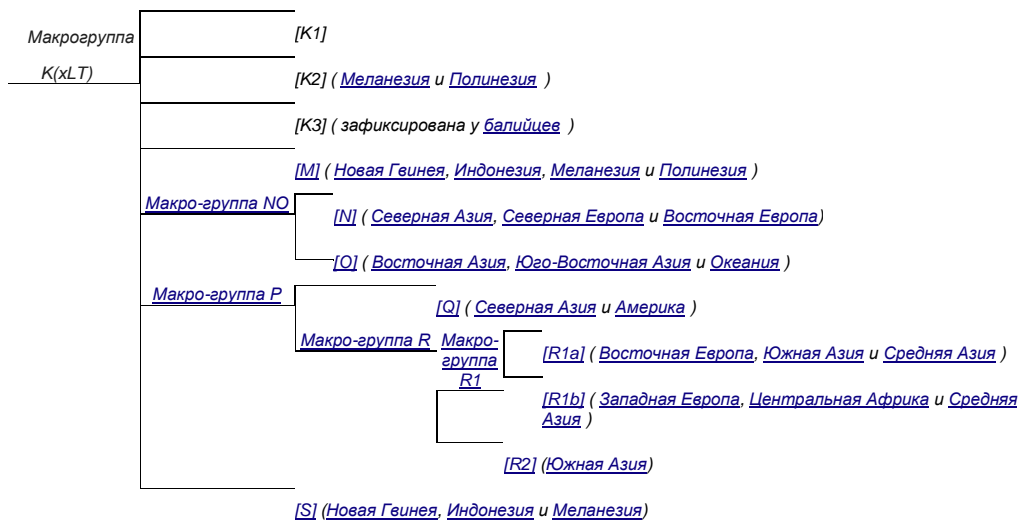
1. переименовать гаплогруппы K1, K2, K3 и K4 в U, V, W и X, а макрогруппу MNOPS в MNOPSUVWX;
2. переименовать K1, K2, K3 и K4 в K(xLT)1, K(xLT)2, K(xLT)3 и K(xLT)4;
3. переименовать LT в K1, MNOPS в K2, а K1, K2, K3 и K4 в K2a, K2b, K2c и K2d, в этом случае M, NO, P и S оказываются подмножествами ветви K2;

однако Консорциум не счёл эти варианты удовлетворительными и постановил в порядке исключения допустить иерархическую несогласованность в обозначении ветвей K и K(xLT).

В 2012 году подветвь K1 была язъята из дерева, так как была признана недостаточно древней, а K2, K3 и K4 переименованы в K1, K2 и K3 соответственно.

Древо

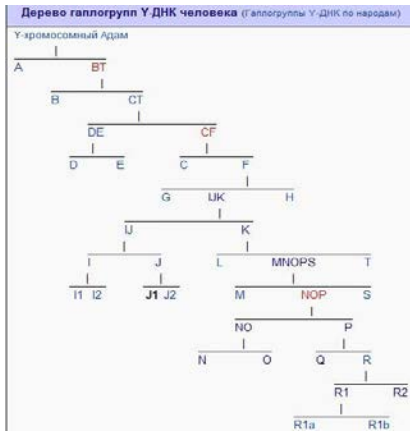
Общая структура следующая:

Гаплогруппа T: 12 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа T	
Тип	Y-ДНК
Время появления	примерно от 30000 лет до н.э.
Место появления	возможно Азия
Предковая группа	K
Сестринские группы	L , MNOPS
Мутации-маркеры	M70

T — Y-хромосомная [гаплогруппа](#), с 2002 по 2008 года называвшаяся **K2**. Определяющий [ДНК-маркер](#) — это [ОНП](#), M70. А ОНП M184, M193, M272, как полагают, филогенетически эквивалентны.

Происхождение

Гаплогруппу T ориентировочно связывают с такими древними народами как [шумеры](#), [эламиты](#) и [финикийцы](#).

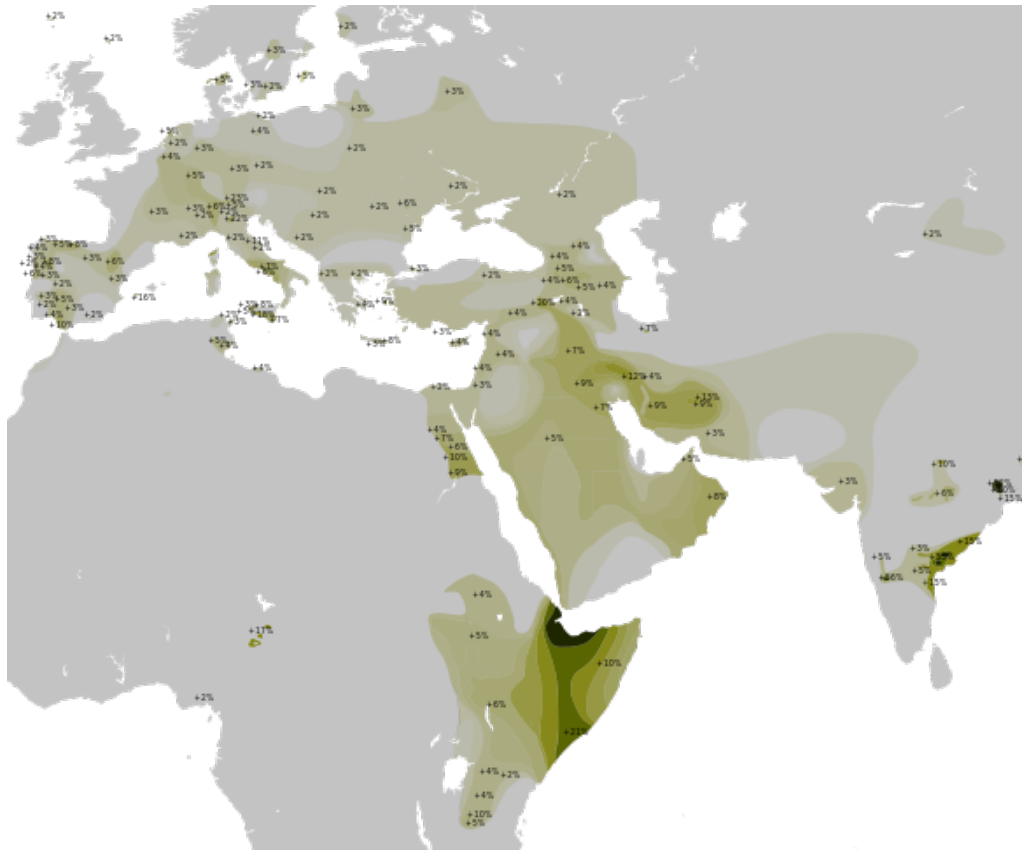
Этногеографическое распределение

Встречается редко. Была обнаружена у [фульбе](#) (18%), [сомалийцев](#) (10,4%), [оманцев](#) (8,3%), [египтян](#) (8,2%), [иракцев](#) (7,2%).

Из других регионов следует отметить

южную [Индию](#) (5,9%), [ОАЭ](#) (4,9%), [Эфиопию](#) (4,8%), [Ливан](#) (4,7%), [ираку](#) из [Танзании](#) (4,7%), восточную [Индию](#) (3,8%), южный [Иран](#) (3,4%), [Турцию](#) (2,5%) и [Пиренейский полуостров](#) (2,5%). T у 3,9% [итальянцев](#), из [евреев](#) — у 3% [сефардов](#) и 2% [ашкеназов](#).

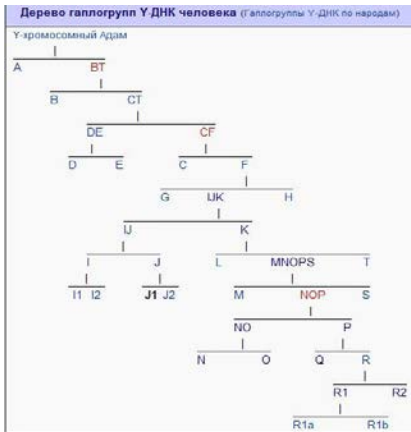
У [русских](#) с юго-запада [России](#) была обнаружена у 1,7% человек, включая жителей городов: [Рославль](#), [Ливны](#), [Пристень](#), [Репьёвка](#), [Белгород](#) и [кубанских казаков](#) из [Адыгеи](#). Но она не встречалась ни у кого из североευропейской части России.

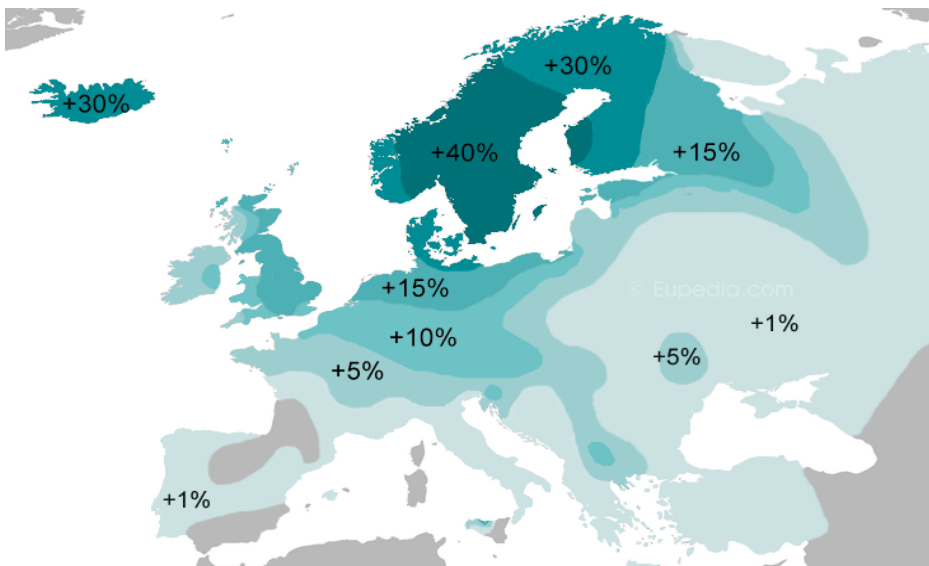
Гаплогруппа I: 8 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа I	
Тип	Y-ДНК
Время появления	25–20 тыс.л.н.
Место появления	Европа
Предковая группа	I
Субклады	I1 , I2
Мутации-маркеры	L41/PF3787, M170/PF3715, M258, P19_1, P19_2, P19_3, P19_4, P19_5, P38, P212, U179
Преобладающие носители	потомки германцев , славяне (особенно южные), скандинавы , сардинцы , баски , албанцы , румыны

В [популяционной генетике](#) и [генеогеографии](#) человека, изучающих Y-хромосомные гаплогруппы, **гаплогруппа I** — [патрилинейная наследственность](#), характеризующая Y-хромосомными ДНК-мутациями L41/PF3787, M170/PF3715, M258, P19_1, P19_2, P19_3, P19_4, P19_5, P38, P212 и U179, возникшая в [Европе](#) в эпоху [последнего наступления ледников](#), 25—20 тыс. лет назад, из гипотетической [макрогруппы IJ](#). Является древнейшей европейской гаплогруппой и единственной гаплогруппой, возникшей в этой части света (за исключением отдалённых ветвей других групп). Таким образом, её носители могут быть названы прямыми потомками [европейского палеолита \(кроманьонцев\)](#). Предполагается, что I составляла большинство населения Европы в период до индоевропейского вторжения (около 5 тыс. лет назад). В настоящее время она всё ещё является одной из самых распространённых европейских гаплогрупп, носители различных сохранившихся её ветвей в совокупности составляют до 20 % европейцев (от 10 до 45 % в большинстве европейских стран). Кроме того, носители группы были зафиксированы на Ближнем Востоке, Кавказе и в Центральной Азии. После [европейской колонизации мира](#) представители гаплогруппы I живут также и на других континентах.

Происхождение

Согласно современным представлениям, [люди современного типа](#) заселили Европу в пределах временного промежутка между 45 и 30 тыс. лет назад, то есть во время последнего межледниковья, когда временное потепление расширило степную зону, в которой охотился ближневосточный *homo sapiens sapiens*, до [Анатолии](#). Оттуда носители [Ориньякской культуры](#) проникли на [Балканы](#) и достаточно быстро распространились по всей пригодной для обитания Европе, в те времена уже несколько сотен тысяч лет населённой [неандертальцами \(Мустьерская культура\)](#). Существует альтернативная гипотеза, гласящая, что заселение кроманьонцами Европы шло из Восточной Европы (через Кавказ и северное Причерноморье), но она не подтверждается достаточным количеством убедительных археологических находок. Предполагается, что Y-генотипически ориньякцы в основном относились к [гаплогруппе IJ](#), хотя присутствие в их числе носителей исчезнувших или пока не открытых ветвей групп [F*](#), [IJK*](#), а возможно и [G*](#) или даже [C*](#), разумеется, не может быть исключено.

Европейские убежища «последнего ледникового максимума», 20 тыс. лет назад

[Солютрейская](#) ■ и пре-Солютрейская культуры ■ [Граветтская культура](#)

Расселение кроманьонцев по Европе совпало с началом очередного похолодания («[последний ледниковый максимум](#)»), которое оказалось одним из самых сильных за несколько последних сотен тысяч лет. Природные условия значительно ухудшились, ледники увеличились, пригодные для жизни территории уменьшились по всему миру, популяция людей сократилась и оказалась в основном ограничена так называемыми [ледниковыми убежищами](#) ([англ.](#)).

В их числе в Европе: [Граветтская культура](#), [Солютрейская культура](#), [Франко-кантабрийский регион](#). Таким образом, генетическое разнообразие в это время было в очередной раз сокращено, и, вероятно, единственной европейской гаплогруппой, миновавшей образовавшуюся [«популяционную горловину»](#) и сохранившейся до наших дней, стала одна из ветвей группы **IJ**, оформившаяся 25—20 тыс. лет назад, которая и получила имя **гаплогруппы I**. Разумеется, снова нельзя исключать, что существовали ещё какие-то ветви, пережившие оледенение в Европе, но исчезнувшие в течение следующих тысячелетий.

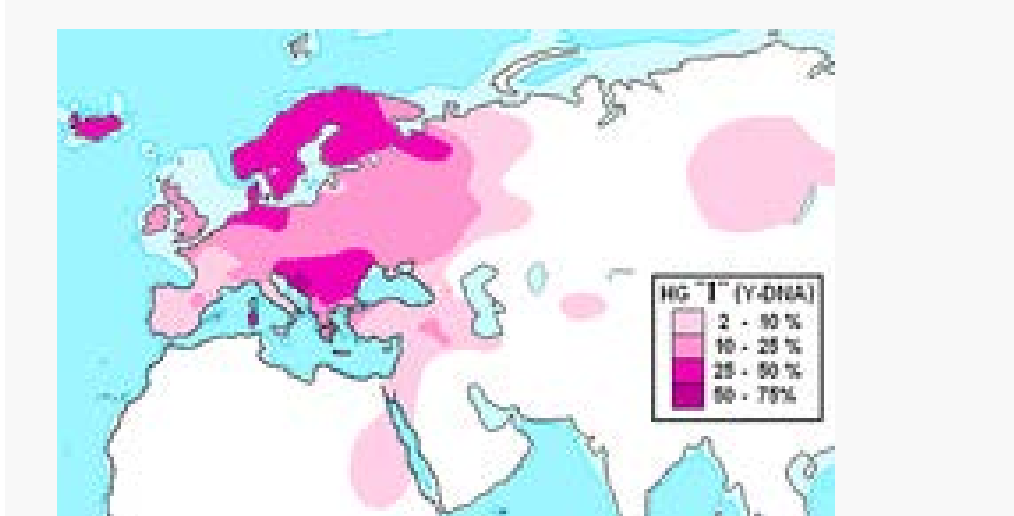
Уже 20—15 тыс. лет назад в группе **I** дифференцировалась ветвь [pre-I1](#), около 17 тыс. лет назад — ветвь **I2**, то есть ещё до окончания ледникового периода — возможно, в различных убежищах. Группа [pre-I1](#) могла появиться где угодно от Иберии до Причерноморья, но пережила одну или, скорее всего, несколько [«популяционных горловин»](#), так что всё сегодняшнее генетическое разнообразие внутри группы **I1** ограничивается пятью-семью последними тысячами лет и исходит из мезолита Северо-Западной Европы. Группа **I2** возникла, возможно, на Балканах (или даже в Анатолии, где в 2011 году были обнаружены древнейшие побочные ответвления этой клады) и распространилась по Южной, Центральной и Восточной Европе.

Когда 14—12 тыс. лет назад началось стремительное [потепление](#), ледники отступают на север, меняется расположение климатических зон, люди из «ледниковых убежищ» расселяются на ставшие доступными территории, распространяя по ним **гаплогруппу I**. Эту эпоху кардинальных перемен в образе жизни, приспособления к новым природным условиям называют [эпипалеолитом](#), переходом к [мезолиту](#). Таким образом, предполагается, что создатели европейских мезолитических культур преимущественно были носителями **гаплогруппы I**. К культурам, ассоциируемым с группами [пред-I1](#) и **I1**, относят культуры [Эртебёлле](#), [Конгемозе](#), [воронковидных кубков](#), [ямочной керамики](#), с приходом индоевропейцев бронзового века из [культуры боевых топоров](#) они пережили серьёзное [сокращение численности](#) и в качестве гипотетического [«догерманского субстрата»](#) вошли в основу [прагерманского этноса](#). Распространение группы **I2** связывают с последовательностью культур [балканского неолита](#), культурами [импрессо](#), [колоколовидных кубков](#), [линейно-ленточной керамики](#), [Трипольской](#). Также считается, что эту гаплогруппу несли создатели древних [европейских мегалитов](#) (5000 — 1200 гг. до н. э.), хотя к этому времени в Западной Европе появляется уже и заметная доля [неолитических](#) поселенцев с Ближнего Востока, несущих гаплогруппы **G2a** и **E1b1b**. Ранее, когда считалось, что [группа R1b](#) имеет европейское происхождение, исследователи обращали внимание в частности на то, что область распространения мегалитов в Западной Европе коррелирует с областью современного наибольшего распространения **R1b**, однако в свете последних исследований это считается совпадением, **R1b** — группой, пришедшей, вероятно, с индоевропейцами и [бронзой](#), или, по крайней мере, с [неолитом](#), а западноевропейские мегалиты — частью культурной традиции,

уходящей в европейский мезолит (хотя конкретный маршрут миграции R1b в западную Европу остаётся ещё предметом споров).

Подгруппы

Современное распространение гаплогруппы I (Y-ДНК)

Поскольку наука о популяционной генетике человека пребывает ещё в процессе становления, родословное древо и номенклатура гаплогрупп подвергается периодическим пересмотрам и уточнениям. В связи с этим следует обращать особое внимание на год публикаций и, соответственно, используемые в них обозначения подгрупп, которые следует проверять по определяющим их мутациям-маркерам. Это особенно актуально для гаплогруппы I, так как её субклады подвергались пересмотру особенно часто (в этом отношении она может сравниться только с другой распространённой в Европе гаплогруппой — [R1b](#)).

В гаплогруппе I выделяют две древнейшие подгруппы: I1 (преобладающая в северо-западной Европе) и I2 (преобладающая в южной и восточной Европе).

Основная статья: Гаплогруппа I1 (Y-ДНК)

Ветвь I1 (основные мутации **M253**, **M307**, **P30** и **P40**) отделена от других пятнадцатью уникальными маркерами, что указывает на её обособление уже 20—15 тыс. лет назад, однако либо она до момента около 5 тыс. лет назад была распространена в совершенно изолированной небольшой популяции (что маловероятно), либо примерно в то же время эта группа пережила серьёзную «горловину», скорее всего, приведшую к исчезновению всех её подветвей, кроме одной, локализованной в северной Европе. Последний общий предок всех зафиксированных на настоящий момент носителей I1 жил 10—7 тыс. лет назад, вероятно, на юго-западном побережье [Анцилового озера](#) или на [Доггерланде](#).

Иногда для наименования I1 как древней гаплогруппы (возраста 20-15 тыс. лет) используют термин **гаплогруппа пред-I1** ([англ.](#) pre-I1). В этом случае ей противопоставляется гаплогруппа I1 как общность всех ныне живущих её потомков, которая в таком случае предстаёт единственной существующей ветвью **пред-I1** (возраста 10-5 тыс. лет). В связи с

особенностями группы **пред-I1** определить район её возникновения не представляется возможным, можно лишь приблизительно обозначить его как Европу, в то время как происхождение «новой» группы **I1** можно достаточно уверенно связывать с северо-западом Европы. В эпоху Великого переселения народов и Средневековья I1 разнесена германцами по всей Европе до Испании, Сицилии, Балкан, Турции, России, Украины. Является одной из меток, характеризующей потомков викингов. По Северо-Восточной Европе распространилась, по всей видимости, через финнов.

Ветвь **I1a1** (M227) сосредоточена в восточной Европе и на Балканах и возникла, видимо, в период от одной до пяти тысяч лет назад. Она зафиксирована в Германии, Чехии, Польше, Эстонии, Украине, Швейцарии, Словении, Боснии, Македонии, Хорватии и в Ливане.

Основная статья: Гаплогруппа I2 (Y-ДНК)

Гаплогруппа I2 представляет, по современным предположениям, прямых потомков палеолитических народов Западной, Центральной и Юго-Восточной Европы: от северной Испании до Карпат и от Британских островов до Балкан. Она могла возникнуть около 17 тыс. лет назад в Центральной или Юго-Восточной Европе или даже в Анатолии, поскольку представители корневой парагруппы I2* зафиксированы пока только в Турции, Армении и Грузии.

Шесть крупнейших ветвей включают в себя: I2a1a (M26), I2a1b (M423), I2a2a (M223), I2a2b (L38), I2b (L416) and I2c (L596).

I2a1

I2a1a (M26, L158, L159.1/S169.1) до 2005 г. обозначалась I1b2, I1b1b в 2006—2007 гг., и I2a1 с 2008 по 2010 гг.. Главным образом, обнаружена среди сардинцев и басков, а также встречается на Иберийском полуострове, в западной Франции, на западном побережье Италии и средиземноморском побережье Магриба. Она составляет до 40 % всех Y-ДНК гаплогрупп на Сардинии. Возраст I2a1a оценивается в 8 тыс. лет.

I2a1b (M423, L178) до 2007 г. обозначалась как I1b, с 2008 по 2010 гг. обозначалась I2a2. Типична для населения Балкан и Карпат, чаще всего наблюдается у динарийских славян (сербы, хорваты и боснийцы), а также в Молдове и на юго-западной Украине. Также с заметной частотой обнаруживается в Албании, северной Греции, Болгарии, Словакии, на восточной Украине, в Беларуси и юго-западной России. Область высокой концентрации I2a1b от Карпат до Днепра примерно соответствует максимальному распространению Трипольской культуры перед тем, как она была ассимилирована индоевропейской культурой боевых топоров. Это может означать, что Трипольская культура происходит от группы палеолитических охотников-собирателей, воспринявших сельское хозяйство (и частично генофонд) от ближневосточных переселенцев времён балканского неолита (группы E-V13, J2b и T). Современный разброс I2a1a и I2a1b (Иллирия, Италия, Сардиния, средиземноморское побережье Франции и Испании) совпадает с распространением неолитической культуры кардиальной керамики (5000 — 1500 гг. до н. э.), появление которой связывают с приходом земледельцев и скотоводов из района Фессалии (гаплогруппы E-V13 и G2a). За нею следовала бронзовая культура Террамаре (англ.) (1500—1000 гг. до н. э.). Предполагается, что итаलो-

кельтские носители R1b перешли Альпы и заселили Италию около 1000 г. до н. э., потеснив большинство местного населения с I2a1, G2a и E-V13 (особенно в северной части).

I2a2

I2a2 (S33/M436/P214, P216/S30, P217/S23, P218/S32, L35/S150, L37/S153, L181) до 2005 г. обозначалась I1c, а с 2005 по 2010 гг. I2b. Связана с до-кельто-германским населением Северо-Западной Европы, таким как строители мегалитов (5000 — 1200 гг. до н. э.). Широкое разнообразие [КТП-меток](#) внутри I2a2a может говорить о её возрасте в 13 тыс. лет.

I2a2 находят по всей Западной Европе, но очевидно, что она лучше всего пережила индоевропейское вторжение в северной Германии и оттуда была повторно разнесена с германскими миграциями. В настоящее время чаще всего I2a2 встречается в центральной и северной Германии (10—20 %), [Бенилюксе](#) (10—15 %) и в северной Швеции. Также зафиксирована с частотами от 3 до 10 % в Дании, восточной Англии и северной Франции. Она редка в Норвегии, что согласуется с тем фактом, что миграции из северной Германии не были направлены в эту сторону. Выделены две основные подгруппы: **I2a2a** (M223) и **I2a2b** (L38/S154), каждая из них включает, по меньшей мере, ещё по четыре подгруппы, однако пока они исследованы очень мало. Ветвь I2a2a1 (M284+) имеет место практически исключительно в Британии, где она, вероятно, и возникла около 3 тыс. лет назад.

I2b

I2b (L416, L417, L418) чрезвычайно немногочисленная, реликтовая ветвь, пока обнаруженная лишь в нескольких образцах из Германии, Италии и Шотландии.

I2c

I2c (L596, L597), вероятнее всего, возникла в районе Рейна. В ней выделяют три подгруппы (кластера): **A**, **B** и **C**.

Кластер **I2c-A** географически ограничен Германией, Швейцарией, Британией и Ирландией. Предполагается, что он распространился с кельтами железного века. Кластер **I2c-C** распространён на той же территории, что **I2c-A**, но также ещё во Франции, Италии и Норвегии. Предполагается, что он распространялся в основном с кельтами и ранними германцами бронзового века. Распространение **I2c-A** и **I2c-C** коррелирует с **R1b-S116/P312**.

Кластер **I2c-B** с низкой частотой зафиксирован в восточной Европе и Закавказье, а именно: в Польше, Литве, России, Украине, Молдове, Румынии, Болгарии, Турции, Грузии, Армении, Азербайджане, в северо-западном Иране и на Крите. Вероятное место происхождения — Балканы.

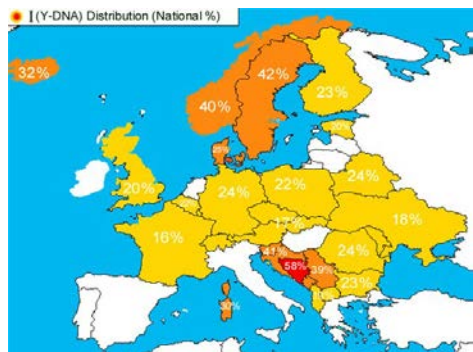
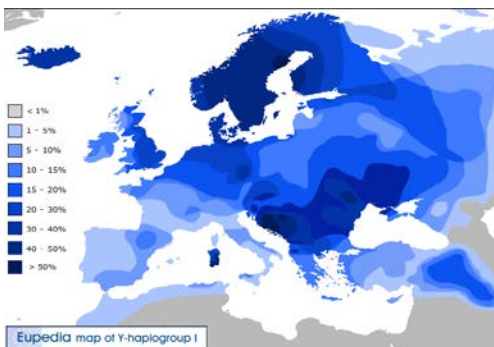
Примечания

---

1. ↑ В ту эпоху география европейского континента заметно отличалась от современной. [Белого](#), [Балтийского](#), [Северного](#) и [Азовского](#) морей не существовало, [Британские острова](#) соединялись с материком [Доггерлендом](#), весь север континента от [Коми](#) до [района Берлина](#) и до [Шотландии](#) был занят ледником, крупные [ледники](#) также располагались на [Альпах](#) и [Пиренеях](#), а также в других гористых районах.

Не существовало [Босфора](#), [Чёрное море](#) было бессточным водоёмом, подобно нынешнему [Каспийскому](#), его уровень был значительно ниже, а размеры меньше. Благодаря тому, что и [уровень Мирового океана](#) был значительно ниже, многие прибрежные территории являлись сушей, например почти половина [Адриатики](#), многие острова [Эгейского](#) и Адриатического морей соединялись с материком, как и [Сицилия](#). Средиземноморское побережье, [Пиренеи](#), [Апеннины](#), [Балканы](#) были покрыты редкими лесами, но уже с территории нынешних [Франции](#), [Словении](#), [Румынии](#) и на север до самого ледника простиралась [тундростепь](#).

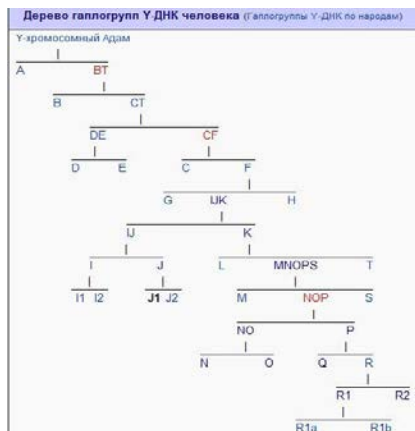
- ↑ Интересно, что по меньшей мере 10 тысячелетий люди современного типа соседствовали в Европе с неандертальцами, которые, хотя и были физически лучше приспособлены к холодному климату и уже не раз переживали периоды наступления ледников, в этот раз вымерли. Представляется, что прямо или косвенно это связано с появлением в Европе кроманьонцев. Уже 30 тыс. лет назад неандертальцы исчезли с большей части своего ареала, возраст самых поздних подтверждённых неандертальских останков в пещере в Гибралтаре оцениваются в 24 тысячи лет. Характер взаимоотношений двух подвидов гоминид, возможность их культурного и генетического взаимовлияния активно изучается и служит предметом научных споров и околонучных спекуляций. В 2010 году появилось исследование, доказывающее факт, по крайней мере, одной гибридизации *Homo sapiens sapiens* и *Homo sapiens neanderthalensis* на Ближнем Востоке около 60 тыс. лет назад, а также ещё одной гибридизации неантропа с [представителем другой популяции Homo erectus](#) в Азии около 40 тыс. лет назад. Таким образом, возможность гибридизации людей современного вида с европейскими неандертальцами так же существует, тем более что многократно обращалось внимание на фенотипическую близость неандертальцев и [европейцев](#), однако на настоящее время факт такого обмена генами не доказан. В этом, гипотетическом пока, случае среди представителей гаплогруппы I носителей следов неандертальской наследственности найти будет особенно вероятно.

Гаплогруппа J:12 тис. р. до н.э.

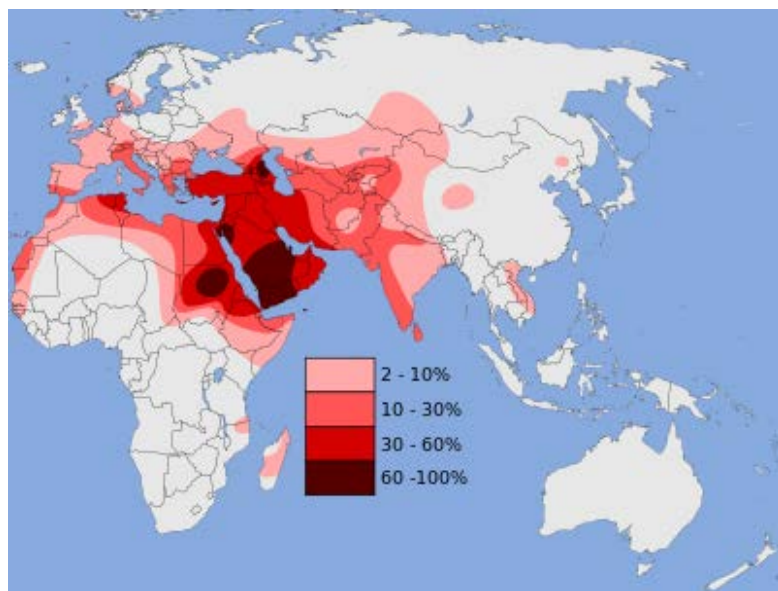
УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа J

Тип	Y-ДНК
Время появления	30 тыс. лет назад
Место появления	Ближний Восток
Предковая группа	I
Субклады	J1 , J2
Мутации-маркеры	
Преобладающие носители	Арабы , Вайнахи , Дагестанцы , Киприоты , Критцы , Турция , Азербайджан , Иран , Грузия , южная Италия

В популяционной генетике **гаплогруппа J** — одна из человеческих Y-ДНК-**гаплогрупп**, распространённая преимущественно в Передней Азии. В её составе выделяется две крупнейшие ветви (клады, подгруппы):

- [Гаплогруппа J1 \(Y-ДНК\)](#)
- [Гаплогруппа J2 \(Y-ДНК\)](#)

Ареал

Гаплогруппа J наиболее часто встречается на юго-западе [Аравийского полуострова](#). За его пределами присутствует в [Северной Африке](#), реже в южной Европе (особенно южная Италия, Мальта, Греция и Албания), [Центральной](#) и [Южной Азии](#), преимущественно в виде J2.

Гаплогруппа J найдена также в [Восточной Африке](#), преимущественно в форме субклады J1. Другая её разновидность, J-M410 найдена в основном в Греции, Анатолии и южной Италии. В северной Индии 28,7 % мусульман-шиитов, среди них [Сеиды](#), принадлежат к гаплогруппе J2.

Вариации

Парагруппа J-P209*

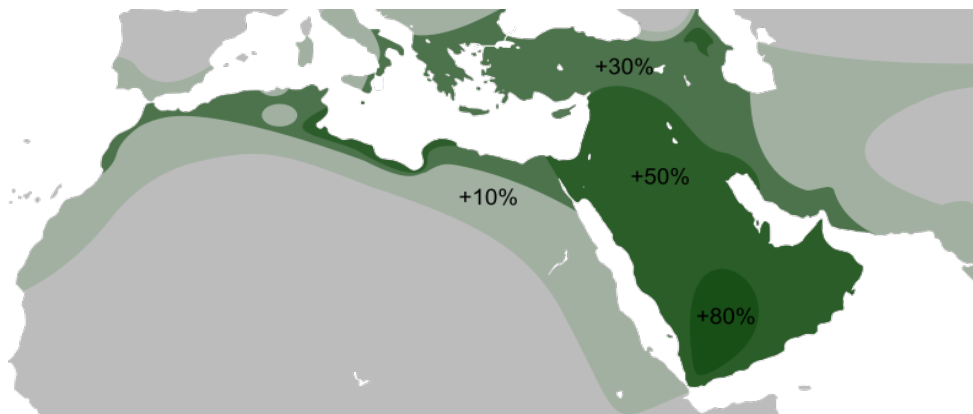
[Парагруппа](#) J-P209* это все вариации J кроме J1 и J2. J-P209* очень часто встречается на острове [Сокотра](#), где её частота достигает 71,4 %. J-P209* также в меньших пропорциях была найдена в [Йемене](#) ([Giacoto 2004](#)), среди [Ашкеназских евреев](#), в [Саудовской Аравии](#) ([Abu-Amero 2009](#)), [Греции](#) ([Giacoto 2004](#)), [Чехии](#) ([Giacoto 2004](#) и [Lusa 2007](#)), и у некоторых тюркских народов, а также у народов Кавказа: ([Yunusbaev 2006](#): [Даргинцы](#) (91 %), [Аварцы](#) (67 %), [Чамалалы](#) (67 %), [Лезгины](#) (58 %), [Табасараны](#) (49 %), [Андийцы](#) (37 %), [Ассирийцы](#) (29 %), [Баеулы](#) (21.4 %)) ([Cinnioğlu 2004](#) и [Varzari 2006](#)).

J-M267

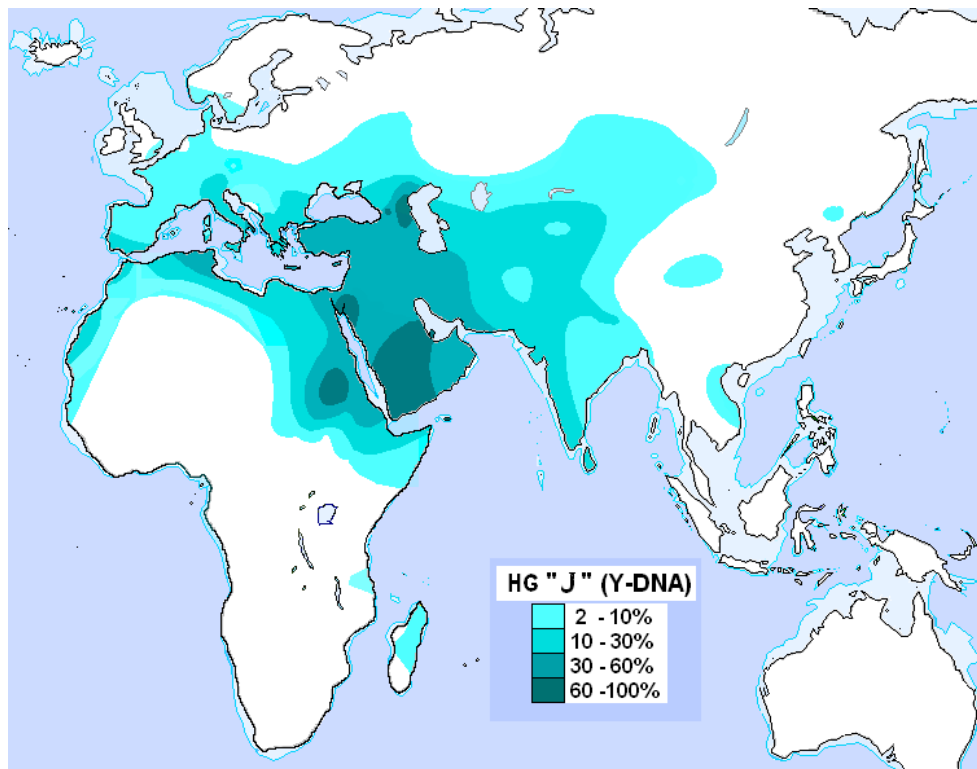
Основная статья: [Гаплогруппа J1 \(Y-ДНК\)](#)

J-M172

Основная статья: [Гаплогруппа J2 \(Y-ДНК\)](#)

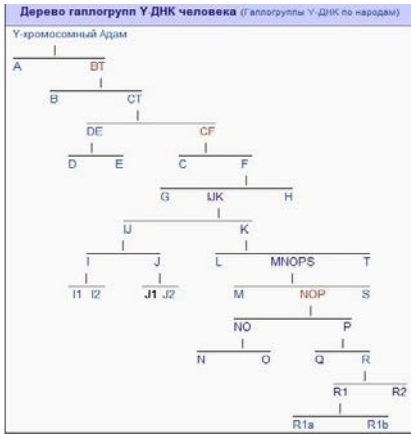

Галлогруппа I1: 8 тис. р. до н.е.

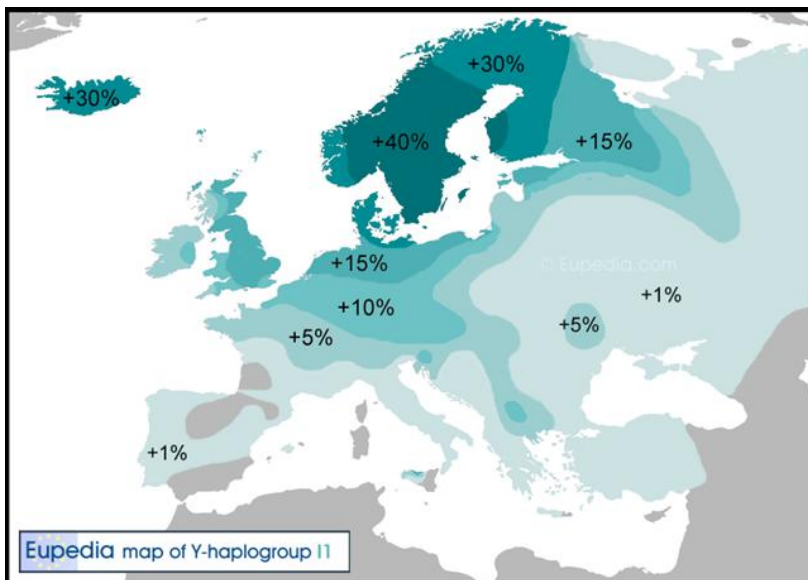
УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Галлогруппа I1

Тип	У-ДНК
Время появления	~ 20.000 до н.э.
Место появления	Европа
Предковая группа	I
Сестринские группы	I2
Мутации-маркеры	M253, M307.1/P203.1, M450/S109, P30, P40, S62, S63, S64, S65, S66, S107, S108, S110, S111
Преобладающие носители	германцы , скандинавы

В человеческой генетике, **Гаплогруппа I1** (бывшая I1a) (M253, M307.1/P203.1, M450/S109, P30, P40, S62, S63, S64, S65, S66, S107, S108, S110, S111) Y — хромосомная гаплогруппа, типична для популяций Скандинавии и Северо-западной Европы, с умеренным распределением всюду по Восточной Европе.

Происхождение

Гаплогруппа **I1** является коренной европейской гаплогруппой. Большинство современных носителей гаплогруппы **I1** составляют носители германских языков индоевропейской семьи, хотя первоначально данная гаплогруппа была связана, по-видимому, не с индоевропейскими народами, а с догерманским субстратом (Культура воронковидных кубков).

I1 идентифицируется по меньшей мере 15 уникальными мутациями, что означает, что данная группа либо была совершенно изолирована в течение долгого периода (что маловероятно), либо пережила серьёзное «бутылочное горлышко» в сравнительно недавнем времени. Хотя первая мутация, отделившая **I1** от **I**, могла произойти ещё 20 тысячелетий назад, все сегодняшние носители этой гаплогруппы происходят от одного мужчины, жившего не раньше, чем 5 тысячелетий назад. Это вполне совпадает со временем прихода в Скандинавию индоевропейцев, которые, как предполагается, уничтожали большую часть мужчин коренного населения или ставили их семьи в невыгодное демографическое положение. Так что выглядит вполне правдоподобным, что это вторжение пережил лишь один род коренных скандинавов (или, например, возможно, один мальчик), потомки которого в дальнейшем и составили гаплогруппу **I1**, которая таким образом стала достоверной меткой скандинавского протогерманского этноса, складывавшегося в ту эпоху. Сегодня представителей этой группы находят всюду, куда имели место вторжения или миграции древних германцев, например на севере европейской части России (Карелия, Вологда), куда, вероятно, **I1** передалась через скандинавов.

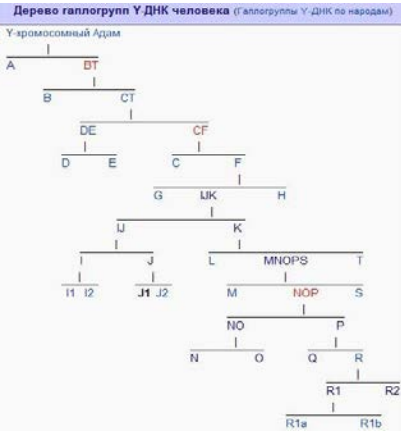
Популяция	Частота	Публикация
Вологодская обл.	18 %	(Roewer 2008)
Архангельск	14,2 %	(Mirabal 2009)
Рязанская обл.	14 %	(Roewer 2008)
Красноборск (Арханг.)	12,1 %	(Balanovsky 2008)
Мокша	12 %	(Rootsi 2004)*

Вологда	11,6 %	(Balanovsky 2008)
Унжа (Костр.)	11,5 %	(Balanovsky 2008)
Кострома	11,3 %	(Underhill 2007)*
Пензенская обл.	11 %	(Roewer 2008)
Ивановская обл.	10 %	(Roewer 2008)
Тамбовская обл.	10 %	(Roewer 2008)
Карелы	8,6 %	(Underhill 2007)
Ливны (Орл.)	8,2 %	(Balanovsky 2008)
Тверь	7,9 %	(Mirabal 2009)
Архангельск	7,6 %	(Underhill 2007)
Чуваши	7,5 %	(Rootsi 2004)
Архангельская обл.	7 %	(Roewer 2008)
Брянская обл.	7 %	(Roewer 2008)
Остров (Пск.)	6,7 %	(Balanovsky 2008)

Гаплогруппа I2: 8 тис. р. до н. е.

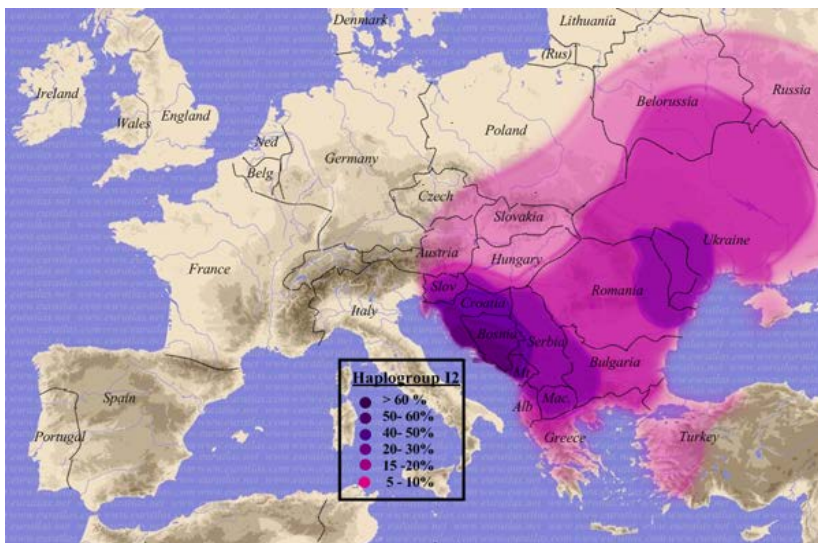
УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа I2

Тип	Y-ДНК
Время появления	15 000 до н.э.
Место появления	юго-восточная Европа
Предковая группа	I
Сестринские группы	I1
Субклады	I2a, I2b
Мутации-маркеры	M438/P215/S31
Преобладающие носители	I2*: Архангельск ^[1] ; I2a2: боснийцы , сербы , хорваты ; I2a1: сардинцы ^[2] , северо-восток Испании; I2b1: Центральная Европа

Розповсюдженість Y-ДНК – хромосомної групи I 2»

боснійські серби – 73%, серби – 61%, боснійці – 42%, норвежці – 40,3%, шведи – 40%, датчани – 38,7%, словенці – 38,2%, українці – 21,9%, росіяни – 20%, білоруси – 19%, турки – 15%

Гаплогрупа I2 — гаплогрупа Y-хромосоми. Наивысшей концентрации достигает у жителей Боснии, Сербии и Хорватии — ныне эти народы говорят на славянских языках, тем не менее концентрация «индоевропейской» гаплогруппы R1a у них минимальна, что позволяет видеть в них прямых потомков дославянского субстрата, каковыми на Балканах были иллирийцы и фракийцы, а также их предки — носители культуры Балканского неолита (в том числе и Трипольской культуры). Последний тезис подтверждается тем фактом, что как балканский неолит является развитием ближневосточного, так и балканская гаплогруппа I родственна ближневосточной гаплогруппе J, хотя данные об их расхождении разнятся. Также широкое распространение данная гаплогруппа имела в центральной Европе эпохи Бронзового века (Культура полей погребальных урн: Пещера Лихтенштейн), что, однако, несколько пошатнуло традиционные представления о том, что в то время Европу населяли кельты — носители либо «кельтской» гаплогруппы R1b, либо «арийской» R1a. Родство балканской гаплогруппы I2 и скандинавской гаплогруппы I1, при разорванности их популяций позволяет сделать вывод о том, что они были рассечены вторжением народов «кельтской» (а точнее иберийской) гаплогруппы (Традиция колоколовидных кубков)

Субклады

I2*

29% в Архангельске.

I2a1 Гаплогруппа I2a1 (M26) составляет около 40 % всех мужских линий на Сардинии. Кроме того, она также обнаружена с низкой или умеренной частотой в стране басков и на Иберийском полуострове, а также составила 1,6 % (1/64) в выборке албанцев, живущих в Македонии и 1,2 % (3/257) в выборке чехов. Возраст вариации YSTR для субклада M26 составляет 8,0±4.0 тыс. лет (Rootsi 2004). Предполагается, что ветвь I2a выделилась из I2 около 11000 лет назад на Балканах, а ветвь I2a1 выделилась из I2a около 8000 лет назад на Сардинии или где-то на европейском побережье в её окрестностях.

I2a2 (ошибка - не I2a2, а I2a1b1)

I2a2 (M423) типична для населения юго-восточной Европы. Наиболее высокая плотность — в Далмации (Хорватия) и Боснии-Герцеговине (>50 %). Предполагается, что в это области, на Динарском нагорье, эта ветвь и произошла из **I2a** около 7500 лет назад. Чаще всего гаплогруппа **I2a2** встречается среди южнославянских народов, а также найдена среди румын, молдаван, украинцев, венгров, южных литовцев, албанцев, греков, жителей северо-востока Италии, в западной Анатолии и на Северном Кавказе. Наиболее высокая частота и разнообразие гаплогруппы **I2a2** среди населения запада Балкан позволяет предположить, что адриатический регион современной Хорватии служил убежищем для носителей данной гаплогруппы во время последнего ледникового максимума. Расхождение субклад для P37.2 произошло около 10,7±4,8 тыс. лет назад (Rootsi 2004). Возраст вариации YSTR для субклады P37.2 составляет 8,0±4,0 тысяч лет (Rootsi 2004), а для M423 — 8,8±3,6 тысяч лет (Underhill 2007). Перичич считает, что распространение данной субклады произошло "не ранее голоценового перехода и не позднее раннего неолита" (Pericic 2005). Второй центр концентрации **I2a2** расположен в нынешней Молдове и приблизительно коррелирует с границами Трипольской культуры, по-видимому, эта группа являлась характерной для этой культуры и с приходом индоевропейцев влилась в их генофонд, не испытав такого подавления, как другие ветви гаплогруппы **I** в центральной и западной Европе.

I2b1

Распространения субгаплогруппы **I2b1** хорошо коррелирует с распространением гаплогруппы **I1**, за исключением **Фенноскандии**, что позволяет предположить её наличие как минимум в одном из палеолитических убежищ, где также находилась гаплогруппа **I1**. Отсутствие корреляции между **I1** и **I2b1** в **Фенноскандии** может быть связано с тем, что на гаплогруппу **I2b1** в наиболее ранних поселениях региона сильнее повлиял «**эффект основателя**» и **генетический дрейф** из-за её редкости, поскольку гаплогруппа **I2b1** составляет менее 10 % от всего Y-хромосомного разнообразия населения на указанной территории за пределами **Нижней Саксонии**. Распространение гаплогрупп **I1** и **I2b1** относительно хорошо коррелирует с историческими границами распространения носителей **германских языков**.

Гаплогруппа **I2b1** обнаружена более чем у 4 % населения лишь в **Германии**, **Нидерландах**, **Бельгии**, **Дании**, **Англии** (кроме **Уэльса** и **Корнуолла**), **Шотландии**, на южной оконечности **Швеции** и **Норвегии**, а также в провинциях **Нормандия**, **Мэн**, **Анжу** и **Перш** на северо-западе **Франции**, в **Провансе** на юго-востоке **Франции**, в исторических областях **Италии** — **Тоскане**, **Умбрии** и **Лациуме**; а также в **Молдавии**, в **Рязанской области** и в **Мордовии**. Представляется достаточно вероятным, что присутствие **I1** и **I2b1** в нынешних **Франции**, **Англии** и **Италии**, а также в восточной **Европе** связано уже с кельтской и германской экспансией, а в доиндоевропейское время эти гаплогруппы концентрировались лишь в северной **Европе**. Одна из субклад гаплогруппы **I2b1**, а именно **I2b1a** (M284), обнаружена почти исключительно у населения **Великобритании**, что может говорить о его длительной истории существования на **Британских островах**. Интересно, что с небольшой частотой гаплогруппы **I1** и **I2b** встречаются на территории исторических регионов **Вифиния** и **Галатия** в современной **Турции**, куда их могли принести кельты, мигрировавшие туда по приглашению **Никомеда I Вифинского**. Гаплогруппа **I2b1** также встречается примерно у 1 % населения **Сардинии**. Дивергенция субклада для мутации M223 произошла около 14,6±3,8 тысяч лет назад (Rootsi 2004). Возраст вариации YSTR для субклада M223 составляет 13,2±2,7 тысяч лет (Rootsi 2004) или 12,3±3,1 тысяч лет (Underhill 2007). Предполагается, что **I2b** выделяется из **I2** в центральной **Европе** вблизи кромки медленно отступающего ледника около 13 тыс. лет назад, **I2b1** — из **I2b** ещё севернее, на территории нынешней **Германии**, около 9 тыс. лет назад. Специфически британская ветвь **I2b1a** выделилась из **I2b1** приблизительно 3 тысячелетия назад.

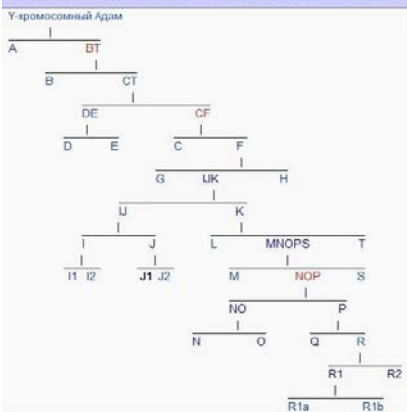
I2b2 Гаплогруппа **I2b2** была обнаружена в скелетных останках, найденных в пещере **Лихтенштейн** — археологическом памятнике бронзового века в центральной **Германии**, где также были найдены артефакты культуры полей погребальных урн. Из 19 мужских останков пещеры у 13 была обнаружена гаплогруппа **I2b2**, у одного — **R1b**, и у двух — **R1a**. Предположительно пещера находилась в центре тогдашнего распространения гаплогруппы **I2b**.

Гаплогруппа J1: 8 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

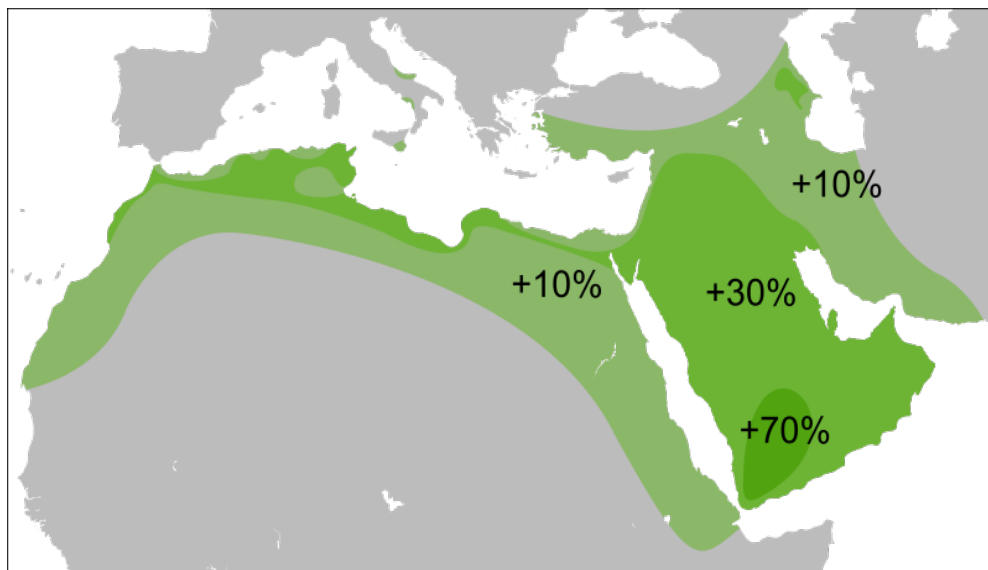
Дерево гаплогрупп Y ДНК человека (гаплогруппы Y-ДНК по народам)

Гаплогруппа J1

[[Файл:|200px]]

Тип	Y-ДНК
Время появления	15—24 тыс. лет назад ^{[1][2]} .
Место появления	Аравийский полуостров
Предковая группа	↓
Субклады	J1a, J1b, J1c.
Мутации-маркеры	M267
Преобладающие носители	дагестанцы , семиты

Гаплогруппа J1 (M267) — [Y-хромосомная гаплогруппа](#), являющаяся подклассом [гаплогруппы J](#).

Распространение

Западная и Юго-Западная Азия

J1* (M267) — наиболее типичен для населения Восточной Анатолии, например [ассирийцев](#) и Восточного побережья Чёрного моря, есть у [мегрелов](#). Субклад (подгруппа, т.е. ответвление) этой гаплогруппы, определённый мутацией P58 (J1c3) распространён среди [евреев](#) (предполагается, что данная гаплогруппа была у [Авраама](#) и населения Аравийского полуострова — [арабы](#) считаются родственниками евреев и ведут свое происхождение от [Авраама-Ибрахима](#)). Так же гаплогруппа широко распространена в [Дагестане](#) (дагестанский субклад J1* (M267+) не является близким к арабскому J1c3d), в [Леванте](#) и [семитоязычного](#) населения Северной и Северо-восточной Африки, так же умеренно распространена в Западной Азии и Греции. Для евреев характерны лишь только субклады J1c3* и J1c3d* ([козны](#)). Например корневой субклад J1* (M267), будучи характерным для ассирийцев, армян, мегрелов, абхазов, народов Дагестана, ливанцев и европейцев, у евреев и арабов практически не наблюдается. Кластер J1*, DYS388=13, YCAIIa=20, (L136-,P58-) с небольшой частотой распространён равномерно по всей Европе, в т. ч. наблюдается несколько случаев среди русских и украинцев.

Распространение J1

Наибольшая концентрация данной гаплогруппы, точнее её арабского субклада J1c3d*, наблюдается в [Йемене](#) (76 %) и [Саудовской Аравии](#) (64 %). Также высокая концентрация этой гаплогруппы, точнее её корневого субклада J1*, наблюдается у дагестанских народов среди [аварцев](#) (67 %), [чамалалы](#) (67 %), [лезгин](#) (58 %), [даргинцев](#) (58 %) (данные приблизительны, поскольку результаты по большинству кавказских народов в исследованиях Насидзе и Юнусбаева значительно противоречат друг другу. Известный исследователь населения Кавказского региона [Б. Юнусбаев](#) отметил: «В целом, наши результаты подтверждают предполагавшийся ранее генетический вклад населения Ближнего Востока в гены населения Кавказа». В глубоком историческом разрезе считается, что данная гаплогруппа была представлена также и у носителей [куро-аракской культуры](#). Частота гаплогруппы J1 заметно падает на границах арабоязычных стран и Дагестана с другими странами, такими как [Иран](#) (10,5 %) и [Турция](#) (9 %). Распространение J1 за пределами Ближнего Востока может быть связано с неолитическими передвижениями народов (J1*) и позже миграциями семитоязычным населением Ближнего Востока на Сицилию, в Южную Италию, Испанию, Пакистан и другие регионы. Следует отметить, что субклад J1c3d* имеет наиболее высокое распространение среди арабов, особенно живущих в пределах Аравийского полуострова, [палестинцев](#) (38,4 %), в [Сирии](#) (30 %) и [Ливане](#) (25 %).

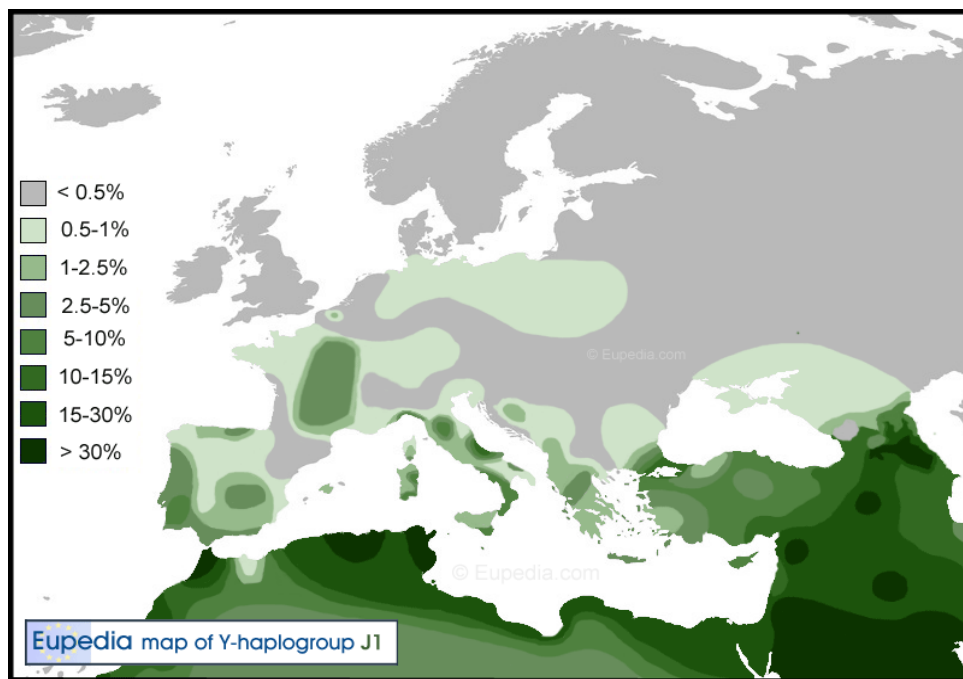
Северная Африка

Частота J1 в Северной Африке, включая самый многочисленный субклад J1c3*, который образован мутацией P58: Эритрея 11 %, Эфиопия 9 %, Эфиопия-Амхара 33,3 %, [суданские арабы](#) 45 %, [нубийцы](#) 41 %, [копты](#) 39 %, [беджа](#) 36 %.

Европа

В целом частота J1 очень низка. Однако высокие частоты были зафиксированы в центральных [Адриатических](#) районах Италии [Горгано](#) (англ.) (17,2 %), [Пескара](#) (15 %),

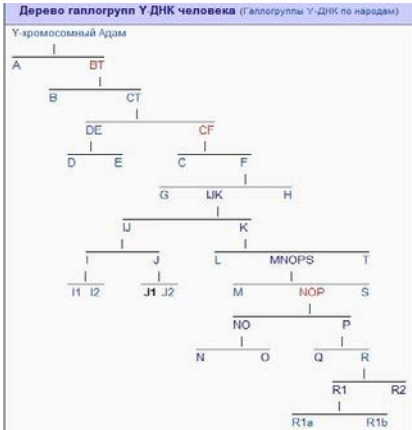
в средиземноморской Паоле (11,1 %), южносицилийской Рагузе (10,7 %), на Крите (8,3 %), Мальте (7,8 %), Кипре (6,2 %), в Греции (5,3 %).

Гаплогруппа J2: 8 тис. р. до н.е.

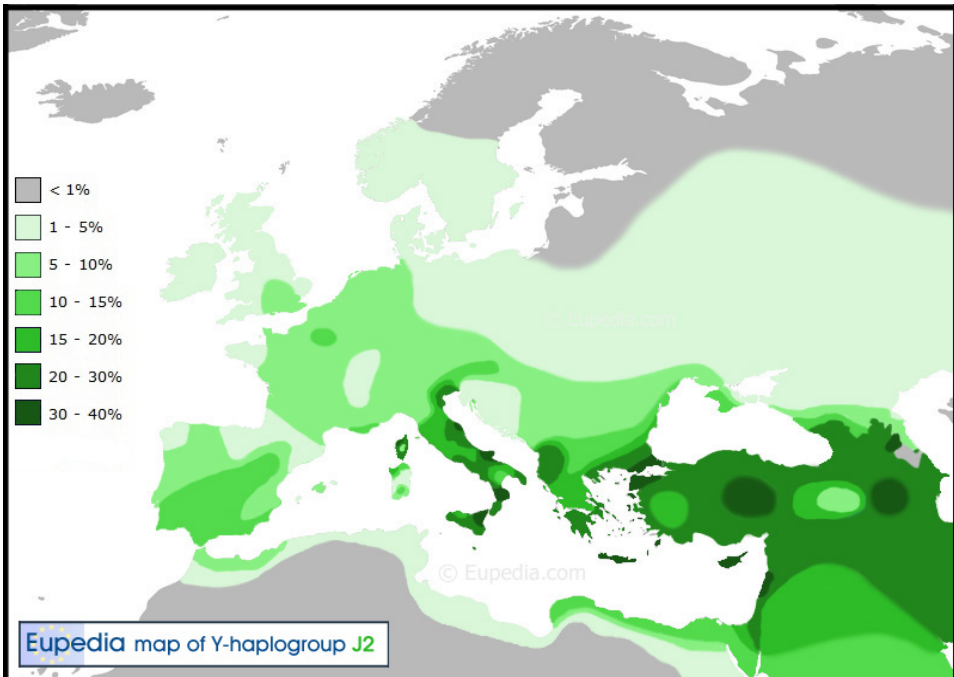
УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа J2

Тип	Y-ДНК
Время появления	35 тыс. лет назад ^{[1][2]} .
Место появления	Анатолия
Предковая группа	J
Мутации-маркеры	M172
Преобладающие носители	Вайнахи , Критцы , Азербайджанцы

Y-ДНК гаплогруппа J2 определяется мутацией в SNP маркере M172.

Гаплогруппа J2 делится на две подгруппы: J2a-M410 и J2b-M12.

J2-M172

Гаплогруппа J2 зародилась примерно 18000 лет назад на Ближнем Востоке и затем распространилась на Балканы и в район Средиземноморья. Представители гаплогруппы J2, вероятно, составляли значительную часть населения мезолитических ближневосточных культур, связанных, по мнению многих исследователей, с изобретением земледелия и скотоводства (например, Натуфийская культура, ассирийцы, финикийцы, этруски).

В центральную и восточную Европу представители гаплогруппы J2 могли прибыть с одной из нескольких миграционных волн из Анатолии, частично сгреками, финикийцами, или с римскими легионерами и поселенцами в начале нашей эры.

Филогенетическое дерево по номенклатуре YCC 2008

Максимальная концентрация J2 отмечена в Республике Ингушетия (89 %). Кроме того, в Европе J2 наиболее распространена на юге России (в Чечне - 57 %), и в Азербайджане, где на её долю приходится до 30 %, также распространена в Турции (24%), Греции (23%), Италии (18%) и у некоторых народов Кавказа (см. также Этногенез армян). Высокая концентрация J2 наблюдается на Крите (до 34 %), где эта гаплогруппа, возможно, унаследована от минойской культуры. Согласно новейшим исследованиям Sengupta et al. (2006) в Индии с достаточно высоким процентом (3—8 %) встречается подгруппа J2b2-M241. Другая подгруппа J2a ограничена главным образом северо-западом субконтинента. Каким образом в некоторых индийских кастах появилось присутствие J2 (J2a и J2b) пока остается загадкой, такой же, как и высокий процент (14 %) J2b-M12 у народности саамы в Скандинавии.

Согласно научной публикации Di Giacomo et al. (2004) большое разнообразие J2 в турецком и южных европейских поселениях объясняется порождением вокруг Эгейской культуры, но не Ближнем Востоке. Дополнительно это объясняется и тем, что многие J2 были ограничены прибрежными средиземноморскими областями. Именно морская торговля вокруг Средиземноморья, скорее, чем более ранняя неолитическая сельскохозяйственная экспансия, помогла распространению J2 повсюду в средиземноморском мире. В научной работе было подчеркнуто, что J2 «средиземноморский» или «эгейский» скорее, чем «семитский». Это найдено преимущественно в северных средиземноморских и турецких поселениях. Далее исследователи поддержали версию, что некоторые подгруппы J2 (например, J2b и J2a), кажется, имеют более позднее происхождение, чем начало неолитической революции и распространились в Эгейский период на остальные части Европы в ходе расширения греческой цивилизации. Примерно половина всех J2 не принадлежат ни к одной из известных подгрупп, и они классифицируются как J2*. В конце концов когда-нибудь будут найдены новые сипы (SNP), что позволит отнести эти J2* к новым подгруппам, а пока они все смешаны и находятся в парагруппе J2*. А пока для таких J2* предполагается, что их давние предки по мужской линии являлись частью неолитической культуры Плодородного Полумесяца приблизительно 8000 лет назад.

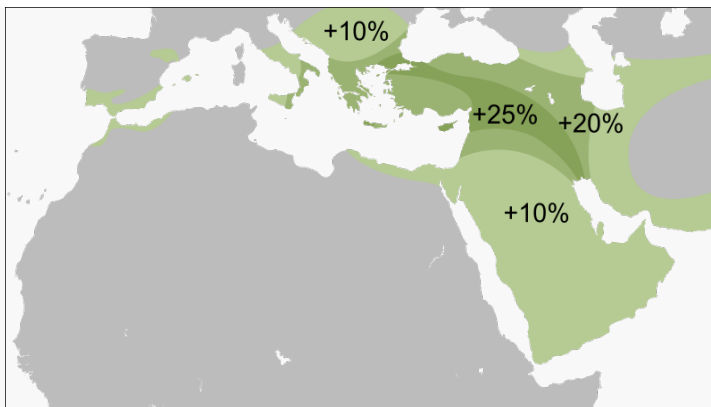
Филогенетическое дерево по номенклатуре YCC 2008

Так как фермеры имели излишки продовольствия, в их семьях было больше детей, чем у их соседей охотников. Большое количество населения подразумевало нужду в расширении земли для обработки. Таким образом, постепенно, в течение столетий, фермеры продвигались, занимая всё новые территории. Согласно публикации Di Giacomo et al. (2004) парагруппа J2* может быть условно разделена по происхождению на две подгруппы на основании аллелей в локусе DYS413. У большинства европейцев J2* DYS413a и DYS413b меньше либо равно 18. Эта подгруппа J2* может быть связана с J2a, J2a2 и J2a2a. У остальных J2* DYS413a и DYS413b больше 18.

Распространение

Частоты J2 (включая все подгруппы): Ингушетия (до 89 %), Чечня (до 57 %), Крит (до 34 %), Азербайджан (до 31 %), Ливан (26%), Турция (24%), Осетия (25—30 %), Албания (23—25 %), Италия (20—25 %), Греция (до 20 %), Иран (20—25 %), Грузия (в особенности у лазов и мегрелов) (около 20 %), Македония (10—15 %), Сербия (8 %), Белоруссия (5 %), Россия (3 %), Венгрия (3 %) и т. д. Частоты J2-M172 в некоторых русских областях из публикации Angela Fehner et al. (2008): Вологодская обл. N=40 (7.5 %), Смоленская обл. N=43 (7 %), Новгородская обл. N=40 (5 %), Пензенская обл. N=81 (4.9 %), Рязанская обл. N=36 (2.8 %), Орловская обл. N=42 (2.4 %), Брянская обл. N=43 (2.3 %)

J2a2a-M92

Карта распространения гаплогруппы J2

В публикации Cinnioglu et al. было показано распределение J2a2-M67 и J2a2a-M92 в Турции, которое прекрасно соответствовало территории древнего высокоразвитого общества, процветавшего на северо-западе Анатолии приблизительно 4500 лет назад. Это так называемая морская культура Трои (западноанатолийская цивилизация), торговавшая повсюду в Эгейской области и вовлекшая ещё несколько крупных островов: Хиос, Лемнос и Лесбос. Три самых ранних слоя, найденных при раскопках в Трое, связывают именно с этой культурой. Semino et al. предположили, что J2a2 и J2a2a могли прибыть в Европу именно морским путём до южной Сицилии, или, возможно, частично сухопутным путём из Анатолии через Босфорский перешеек. Semino et al. оценивают возраст J2a2 и J2a2a как 12000 и 8000 лет соответственно. Эти подгруппы, так же как J2a и J2, могут различаться по аллелям в локусе DYS413a, b. Представители J2a2a могут быть DYS390=22 с большей частотой, чем другие J2 (хотя DYS390=22 замечен и в других гаплогруппах).

«M319 на Крите определяет уникальный J2a субклад, который очень редко находят в других местах. Дополнительный анализ анатолийских данных (Cinnioglu et al. 2004) нашёл только две таких хромосомы там. До этого M319 была также найдена в Ираке и у марокканских евреев: 5 % и 10 % соответственно (Shen et al. 2004). Время экспансии J2a8-M319 на Крит примерно 3100 г. до н. э., в то время, как гаплогруппа J2a2a-M92 также имеет время расширения, датирующееся приблизительно 3100 г. до н. э. Последняя найдена в относительно высоких частотах в западной Анатолии (Cinnioglu et al. 2004). Наши данные вполне совместимы с предположением, что J2a2a-M92 является „подписью бронзового века“ и экспансией в этот период в Европу (Di Giacomo et al., 2004)» — King et al. (2008).

Semino et al. нашли самые высокие частоты J2a2 в Грузии (13,3 %), северной Италии (9,6 %), Ираке (6,3 %), Греции (4,3 %), Испании (3,4 %), Турции (3 %) и Албании (3,6 %). Распределение J2a2a*, как оказалось, показывает явную связь между Анатолией и южной Италией. Частоты этой подгруппы найдены на южном Кавказе (6,3 %), в Греции (3,3 %), Турции (4,4 %), Италии (3—7 %) и Индии (4,5 %).

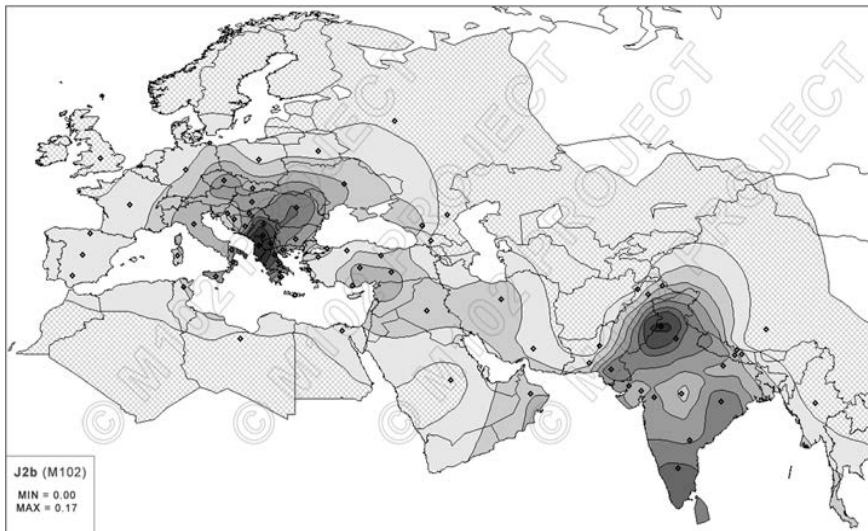
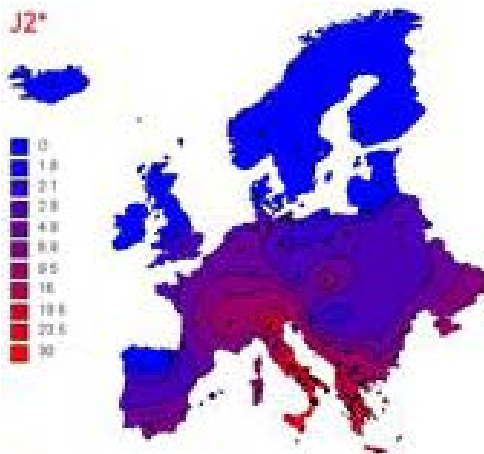
J2b-M102

След J2b-M102 на Европейском континенте показывает явную связь между южными Балканами и северо-центральной Италией. Есть единственное объяснение, что J2b,

возможно, расселилась в Европу именно из Балкан, но Semino et al. не нашли пока никаких археологических культур, известных в тех областях, чтобы связать эти два региона. Они предполагают, что, возможно, J2b впоследствии мог распространиться с северо-центрального региона Италии в другие части Европы. Другие исследователи (Pericic et al.) в своей работе также придерживаются этой гипотезы и пишут, что «распространение J2b-M102 показано двумя пиковыми частотами, помещёнными на Балканы и центральную Италию, можно объяснить морскими миграциями J2b из южных Балкан к Апеннинам значительно позже, чем классическая модель распространения первых неолитических фермеров с Ближнего Востока через Балканы в Европу». В новой работе Cruciani et al. (2007) исследователи пишут о том, что «вторжение J2b в Северную Европу из Балкан произошло во время Балканского [Бронзового Века](#). Предполагаемый возраст экспансии с Балкан 4500 лет назад. Сразу можно исключить демографическое расширение, связанное с распространением сельского хозяйства из Анатолии, и наиболее вероятна версия экспансии в [Бронзовую Эпоху](#), именно в период, когда видны сильные демографические изменения, которые подтверждаются археологическими данными. Передвижение мигрантов главным образом происходило речными путями, соединяющими Балканы и Северо-центральную Европу, что значительно ускорило процесс распространения на остальную часть европейского континента части мигрантов». J2b наиболее сконцентрирован в районе современной Албании (на территории древних Иллирии и части Фракии). В [Косово](#) J2b имеет частоту около 17 %. Соседние регионы отмечены понижением частот — Хорватия 6,2 %, греческая Македония 5,4 % и тд. По имеющимся данным, можно предположить, что J2b гипотетически можно назвать «прото иллиро-фракийской генетической подписью». King et al. (2008) в своем новом исследовании пишут «Фессалийские и Греко-Македонские образцы Y-хромосом показывают высокую частоту (7—9 %) J2b-M102 с приблизительным временем расширения, датированном неолитической эпохой (5000 г. до н. э.). Предыдущая большая работа по Балканам (Pericic et al., 2005; Marjanovic et al., 2005) относительно частоты J2b-M102 в Греции очень схожи с нашими. Однако, географическое происхождение J2b-M102 остается до сих пор неизвестным. В работе Cinnioglu et al. (2004) сообщается об одном частотном максимуме (4,7 %) в юго-восточной Анатолии, рядом с Евфратом, то есть регионе, где были обнаружены поселения первых неолитических общин. Хотя источник появления J2b-M102 в Греции до сих пор не ясен, они, вероятно, всё же проживали в этих регионах с раннего неолита.» J2b одна из подгрупп J2 с чётко отличимым [STR-гаплотипом](#). Отличить от обычного J2 можно по DYS19=15, DYS389i=12, DYS390=24, и YCAII=19,20. Cinnioglu et al. также считают, что J2b может различаться по аллели в локусе DYS461, где у J2b DYS461=10 или 9. Многие другие гаплогруппы, например, [R1b](#) и I имеют DYS461=12. или DYS461=13. Частоты распространения J2b в [Албании](#) (16,7 %), Сев центр. [Италии](#) (9,6 %), [Пакистане](#) (7,9 %), [Греции](#) (7 %), на [Кавказе](#) (Балкары) (6,3 %), в [Хорватии](#) (6,2 %), Сицилии (6 %), [Непале](#) (6 %), Македонии-греч. (5,4 %), [Сербии](#) (4,4 %), [Индии](#) (3,8 %), [России](#) (1,5 %, 3,8 % — Scozzari et al. 2001), [Иране](#) (2,6 %), [Македонии](#) (2,5 %), [Боснии](#) (2,4 %), [Украине](#) (2,4 %), [Тунисе](#) (1,4 %), [Эфиопии](#) (1,3 %), [Польше](#) (1,2 %), [Испании-Андалузии](#) (1,1 %)

Миф [Гаплогруппа J2 «еврейская»](#) Реальность Ellen Levy-Coffman: «К сожалению, дезинформация о гаплогруппе J2 продолжает пронизывать СМИ, и ее часто неправильно отождествляют с J1 и называют „еврейской“ или „семитской“, несмотря на то, что она

присутствует в различных нееврейских средиземноморских и европейских популяциях. В научной работе Di Giacomo et al. (2004) было подчеркнуто, что J2 „средиземноморский“ или „эгейский“ скорее чем „семитский“. Далее исследователи поддержали версию, что некоторые подгруппы J2 кажется имеют более позднее происхождение, чем начало неолитической революции и распространились в Эгейский период на остальную часть Европы в течение расширения греческой цивилизации. Именно эта основная идея, что многие еврейские J2 имеют европейское происхождение скорее, чем восточное. M102 происходит из южной части Балкан и вообще отсутствует на Среднем Востоке. Ашкенази имеют частоту примерно 1,2 %»

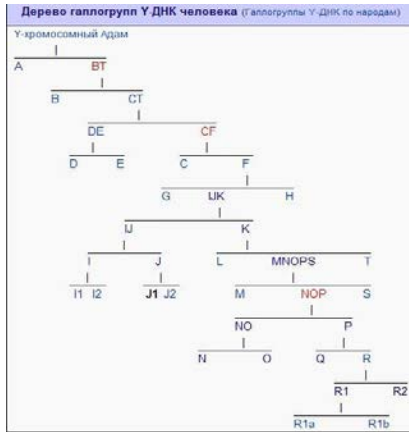

Галлогруппа NOP: 12 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

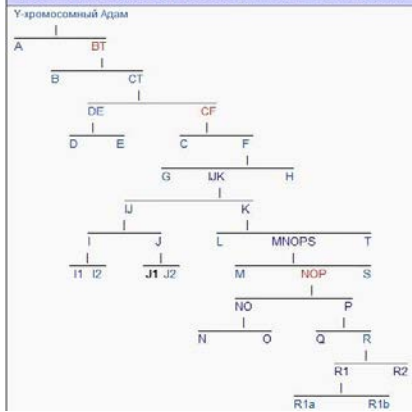

Гаплогруппа M: 12 тыс. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Дерево гаплогрупп Y-ДНК человека (г аллогруппы Y-ДНК по народам)

5 - 25%
25 - 50%
50 - 100%

Гаплогруппа M

Тип	Y-ДНК
Время появления	10-30 тыс. лет назад
Место появления	Юго-Восточная Азия или Океания
Предковая группа	K
Субклады	Папуасы
Мутации-маркеры	P256
Преобладающие носители	жители Океании

Гаплогруппа M (P256) — гаплогруппа человеческой Y-хромосомы ДНК. Современное определение введено в публикации [Т. М. Карфет](#) 2008 г., где было частично пересмотрено прежнее дерево гаплогрупп [2006 ISOGG tree](#). До открытия маркера P256 нынешняя подгруппа M1 (которая определялась маркером M4) представляла всю гаплогруппу M, в то время как нынешние подгруппы M2 и M3 ранее рассматривались как подгруппы K1 и K7 родительской [гаплогруппы K](#).

Происхождение. Происходит от [гаплогруппы K](#). Считается возникшей около 10 тыс. лет тому назад.

Распространение

Подгруппы

M-M4 Типична для [папуасов](#).

M-M104 Типична для населения [архипелага Бисмарка](#) и острова [Бугенвиль](#).

M-M353 Обнаружена в незначительном количестве на [Соломоновых островах](#) и [Фиджи](#).

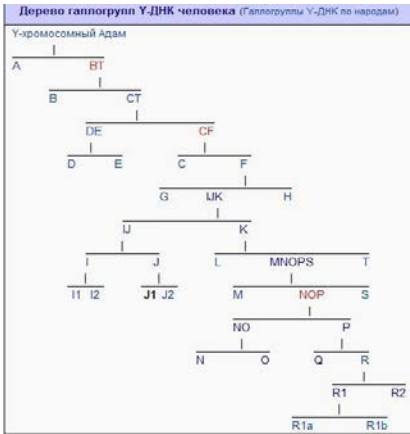
M-P34 Обнаружена в [Папуа Новой Гвинее](#) и в [Индонезии](#).

M-P117 Обнаружена в [Меланезии](#)

Гаплогруппа S: 12 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа S

Тип	Y-ДНК
Время появления	25 00 лет - 30 000 лет назад
Место появления	Юго-Восточная Азия - Океания
Предковая группа	K
Мутации-маркеры	M230, P202, P204
Преобладающие носители	папуасы

Гаплогруппа S (M230, P202, P204) — гаплогруппа ДНК человеческой Y-хромосомы.

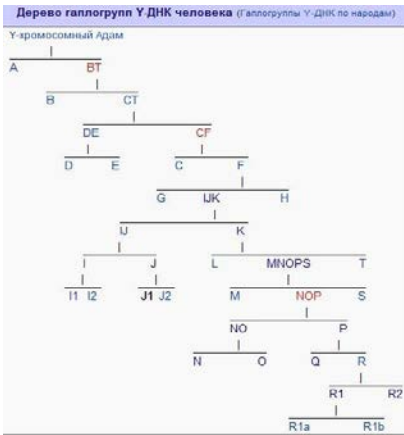
Распространение

Гаплогруппа S в основном распространена в горах *Новой Гвинеи*. Реже встречается также на прилегающих территориях *Западного Ириана* и *Меланезии*.

Галлогруппа NO: 12 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Галлогруппа NO	
[[Файл: 200px]]	
Тип	макрогруппа Y-ДНК
Время появления	34,6 ± 4,7 тыс.л.н. ^[1]
Место появления	средняя или юго-восточная Азия
Предковая группа	макрогруппа K(xL,T)
Сестринские группы	M и S , макрогруппа P
Субклады	N и O
Мутации-маркеры	M214/Page39, P188, P192, P193, P194, P195

В [популяционной генетике](#) и [генеогеографии](#) человека, изучающих Y-хромосомные галлогруппы, **галлогруппа NO** (или **M214**, или **NO-M214**) — [патрилинейная наследственность](#), характеризующая Y-хромосомными ДНК-мутациями M214/Page39, P188, P192, P193, P194 и P195. Поскольку от неё происходят галлогруппы [N](#) и [O](#), является макрогруппой. Произошла от [макрогруппы K\(xL,T\)](#) 30–39 тысячелетий назад в центральной или юго-восточной Азии.

Возникновение

Мутация M214, характеризующая галлогруппу **NO**, возникла в период интенсивного заселения Азии, поэтому определить точный район её возникновения затруднительно (как и целого ряда групп, возникших в эту эпоху, а именно: [IJK](#), [K](#), [LT](#), [K\(xL,T\)](#), [P](#), [N](#), [O](#), [Q](#), [R](#)). Это связано с тем, что, с одной стороны, большие территории осваивались сравнительно быстро, поэтому возникшие мутации быстро распространялись (вследствие многократного «[эффекта основателя](#)») и становились маркерами макрогрупп, с другой стороны, в силу отдалённости тех времён, генетического дрейфа и последующих миграций, ранние ответвления галлогрупп и [парагруппы](#), по локализации которых можно было бы предполагать район происхождения, почти не сохранились.

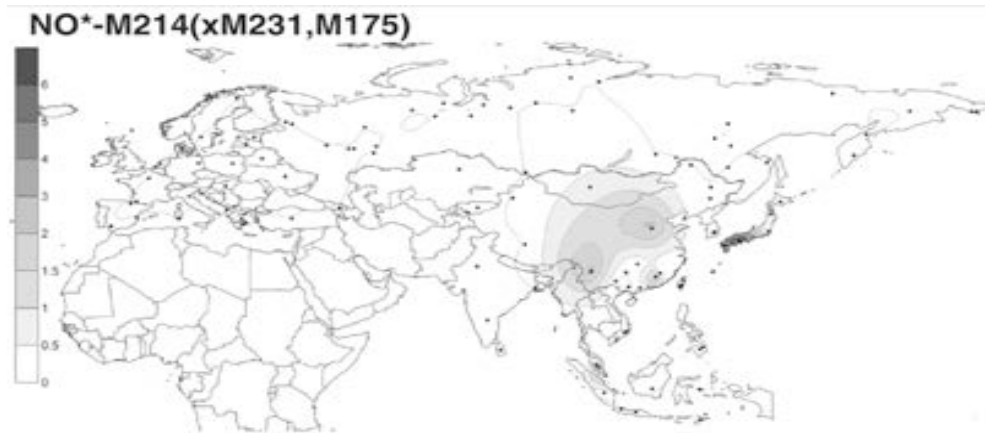
Существуют два основных предположения о месте возникновения наследственности **NO**:

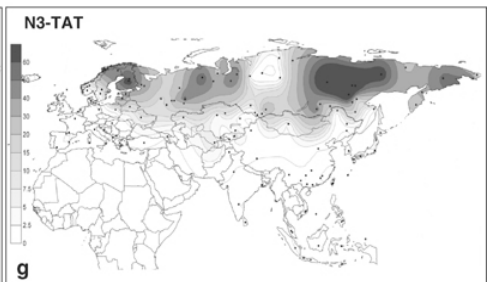
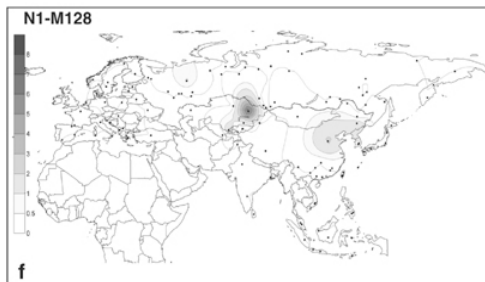
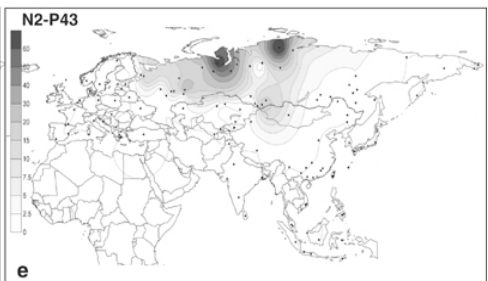
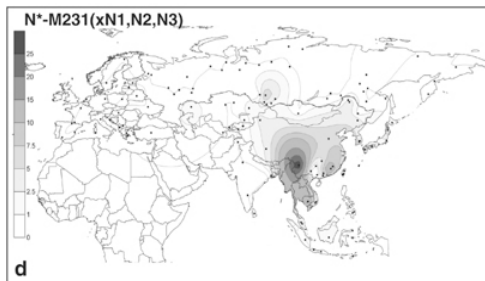
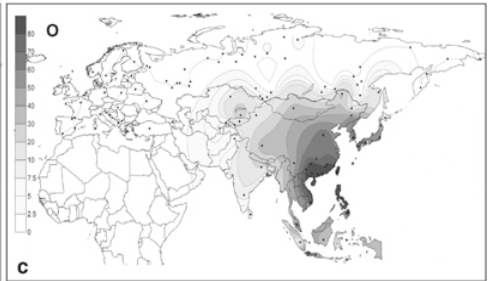
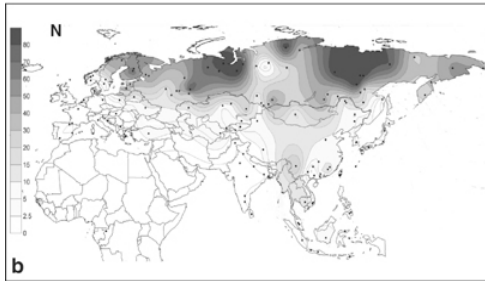
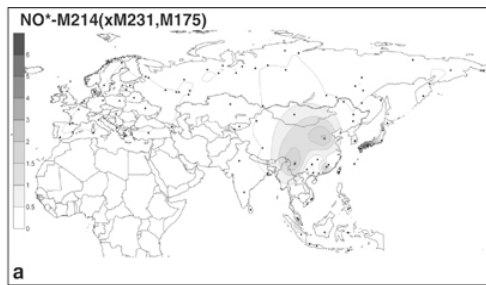
1. Средняя Азия (к востоку от [Аральского моря](#)), район Алтая, северо-западный Китай, Монголия;
2. Юго-Восточная Азия (южный Китай).

Первая версия основывается на том, что этот регион находится между зонами современного распространения гаплогрупп **N** (северная Евразия) и **O** (восточная Азия); вторая – на том, что в этом районе найдены древние ветви **N*** и **O***.

Этногеографическое распространение

Ещё не было найдено подтверждённых случаев обнаружения **NO***. Однако, **NO-M214(xN1-LLY22g, O-M175)**, которая может потенциально относиться или к гаплогруппе **NO***, или к гаплогруппе **N*-M231(xN1-LLY22g)**, была обнаружена у 5,7% (2/35) из выборки [буйцеев](#) и у 2,9% (6/210) из четырёх выборок коренных [японцев](#) ([яматосцев](#) ([англ.](#))), особенно в в [Токүсиме](#) (4/70 = 5,7%). Гаплогруппа **NO-M214(xN1-LLY22g, O-M175)** также была найдена у некоторых [ханьцев](#), [ийцев](#), [малайцев](#), [монголов](#), [дауров](#), манчжурских [звенков](#), [нанайцев](#), [хүэйцев](#), [ясосцев](#) и [корейцев](#) (по крайней мере, южных); как бы то ни было, было установлено, что по крайней мере два из опубликованных случаев, когда у ханьского китайца предполагалась **NO(xN1, O)**, в действительности относились к **N***. Причина почти полного исчезновения гаплогруппы **NO** неизвестна. Но похожая ситуация произошла с **P**, **R** и **Q**. Здесь сыграли роль [эффект основателя](#) и [генетический дрейф](#).

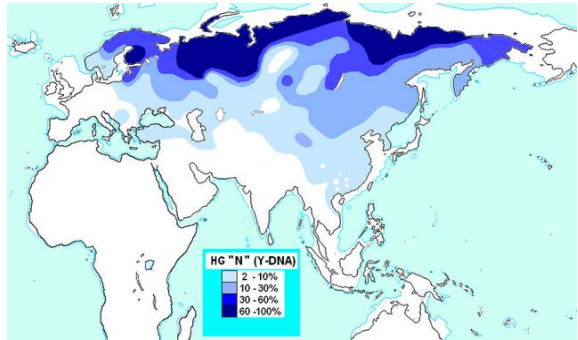
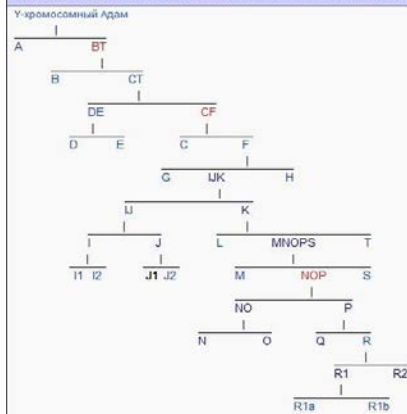

Гаплогруппа N: 8 тыс. л. до н. э.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Дерево гаплогрупп Y-ДНК человека (гаплогруппы Y-ДНК по народам)

Гаплогруппа N	
[[Файл: 200px]]	
Тип	Y-ДНК
Время появления	15 000 до н. э.
Место появления	Юньнань
Предковая группа	Гаплогруппа NO
Мутации-маркеры	M231
Преобладающие носители	народы уральских языков , балты , якуты

Y-ДНК гаплогруппа N отмечена мутацией в [ОНП](#) маркере M231.

Эта гаплогруппа встречается в Центральной, Северной [Европе](#) и повсеместно в европейской и азиатской частях [России](#). Преобладающими носителями данной гаплогруппы являются — [финны](#) Финляндии (68%), [балты](#) (46%), [якуты](#) (80%), [удмурты](#) (56%). Гаплогруппа N является потомком [гаплогруппы NO](#), широко распространённой примерно 30—25 тысяч лет назад в Юго-Восточной Азии. Хотя современное распространение группы N максимально вокруг Балтийского моря и в северной Азии, нахождение древнейших её субклад N* в горах южного Китая (провинция [Юньнань](#)) может говорить о появлении мутации M231 именно в том регионе. Подавляющее большинство современных представителей этой группы относятся к ветви N1, наиболее вероятное место появления которой — регион [Алтая](#), [Саяны](#), [Прибайкалья](#), [южной Сибири](#), [Монголии](#) или северного [Китая](#), а время — между 15 000 и 10 000 лет назад. Считается, что впервые в [Европу](#) она была принесена через [Евразию](#) большой миграцией лесных сибирских народов на запад, последняя фаза которой — расселение по [Уралу](#) и далее с него по [Поволжью](#) и северо-восточной Европе ([Русский Север](#), [Финляндия](#), [Прибалтика](#)) — ассоциируется с распространением в этом регионе [уральских языков](#).

Субклад N1c1-L1025 сформировался уже в юго-восточной части Балтики около 3 000 лет назад и сегодня в значительной степени [балтизирован](#).

Дерево гаплогруппы N

Подгруппы гаплогруппы N с соответствующими мутациями согласно древу YCC 2008:

- N (M231) Возраст SNP M231 — 15000-20000 лет.
- N* Встречается на юге Китая и в ЮВА. Самый высокий показатель — у народностей И (Yizu) — 30 %. Возраст общего предка обнаруженных представителей — 15000 лет.
- N1 (LL Y22g) Возраст SNP LL Y22g — 9000-15000 лет. Предположительное место происхождения — Сибирь
- N1* Встречается редко на севере Китая. Возраст общего предка обнаруженных представителей — 9000 лет.
- N1a (M128) Распространена с низкой частотой среди маньчжуров, японцев, сибо, маньчжурских звенков, корейцев, северных хань, буи, восточных казахов и некоторых других тюркских народов Средней Азии. У казахов очень молода (возможно, менее 1000 лет). Возраст SNP M128 — менее 9000 лет.
- N1b (P43)[6][7] Типична для самодийских народов; также встречается с низкой до умеренной частотой среди некоторых других уральских народов, тюркских народов, народов монгольской группы, тунгусов и эскимосов. Разделение с N1c — 10600 лет назад. Возраст SNP P43 — 6300-10600 лет. Возраст общего предка обнаруженных представителей — 6300 лет. Важно знать, что никто никогда не публиковал ни нисходящих SNP, ни по STR, ни у одного самодийца.
- N1b* К этой гаплогруппе принадлежат 3 основные условные подразделения, условно определенные для понимания истории и расселения этой гаплогруппы. Здесь нужно отметить, что эти подгруппы выделены не на основе SNP (то есть, строго определенными гаплогруппами они не являются), а на основе STR (то есть, ориентировочной близости гаплотипов друг к другу). Итак, эти 3 подразделения:
- N1b-A: азиатская. Делится на 5 ветвей. Её возраст ок. 4500 лет и это общий возраст всех обнаруженных на сегодня N1b. Ещё одной ветвью от этого общего предка отходит следующее подразделение:
- N1b-preE: западносибирская. Крайне редка: пока обнаружено только 2 человека: один хакас и один манси. Это именно то подразделение, которое отделилось от общего предка N1b и отправилось в Европу. Данные хакас и манси — скорее всего, её потомки, оставшиеся в Сибири. Впрочем, манси может быть и потомком первых её представителей, оказавшихся в Европе. Это подразделение является предковым для следующего:
- N1b-E: европейская. Появилась около 3000 лет назад и является потомком N1b-preE. Наибольшее количество древних ветвей обнаружено на востоке Архангельской области и у коми-зырян. У марийцев разные исследования дают от 9% до 35%, у манси - 25%, у вепсов - 19%, в деревне Нюхча на востоке Архангельской области - 16%, у коми-ижемцев - 14%. Существуют "марийская", "обско-угорская" и "вепско-карельско-финляндская" ветви (к которым принадлежат подавляющее большинство N1b-E у соответствующих этносов),

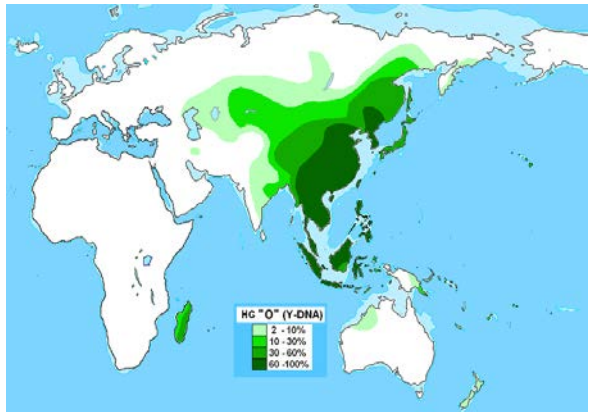
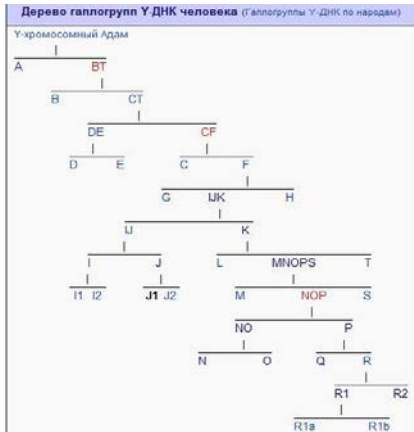
которые расходятся на довольно раннем этапе из центра разнообразия в трёх разных соответствующих направлениях.

- *N1b1 (P63) Подветвь азиатской гаплогруппы N1b-A, но встречается и среди народов пермских языков.*
- *N1c (Tat (M46), P105) Распространена у якутов и народов уральской группы, с умеренным распределением в Северной Евразии. Разделение с N1b — 10600 лет назад. Возраст SNP Tat (M46), P105 — 10600-12700 лет. Возраст общего предка обнаруженных представителей — 10600 лет.*
- *N1c1 (M178)[6][7] Практически все N1c принадлежат к ней.. Распространена у якутов (более 90%), народов уральской группы, балтов с умеренным распределением в Северной Евразии. Возраст SNP M178 — 10600-12700 лет. Возраст общего предка обнаруженных представителей — 10600 лет.*
- *N1c1 (L550) Характерна для южной Балтики и Скандинавии*
- *N1c1 (L1025) Субклад дочерний по отношению к L550 и встречается почти исключительно у балтских народов и на территориях их миграций*
- *N1c1 (Z1935) Наиболее характерная гаплогруппа для финнов и карелов*
- *N1c1 (L1034) Данная гаплогруппа была найдена у венгров и связана с угорскими миграциями*

Гаплогруппа O: 8 тыс. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

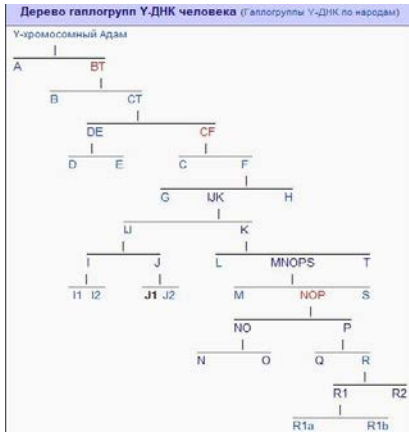
Гаплогруппа O (M175) — Y-хромосомная [гаплогруппа](#) человека, характерная для представителей [монголоидной расы](#). Родственна «угрофинской» [гаплогруппе N](#).

Высокая концентрация носителей этой гаплогруппы наблюдается в регионе Восточной и Юго-Восточной Азии у [китайцев](#), [японцев](#), [филиппинцев](#), [малайцев](#), австронезийцев, а также у сопредельных народов, на которых они повлияли в качестве субстрата. Совершенно отсутствует эта гаплогруппа в Европе, Африке, Америке и на Ближнем Востоке.

Гаплогруппа P: 12 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа P	
Тип	макрогруппа Y-ДНК
Время появления	~32 тыс. л. н. ^[1] (41–27 тыс.л.н. ^[2])
Место появления	Центральная , Южная или Юго-Восточная Азия
Предковая группа	K(xLT)
Сестринские группы	M и S , макрогруппа NO
Субклады	Q и R

В [популяционной генетике](#) и [энеогеографии](#) человека, изучающих Y-хромосомные гаплогруппы, **гаплогруппа P** (или **P-M45**) — [патрилинейная наследственность](#), возникающая, вероятнее всего, более 30 тысяч лет назад в Азии, определяемая по целому ряду уникальных меток, что может говорить о периоде достаточно долгой её изоляции. Поскольку от неё происходят гаплогруппы [R](#) и [Q](#), является макрогруппой. Потомки гаплогруппы P доминируют среди [европейцев](#) (подветвь [R](#)), и американских [индейцев](#) (подветвь [Q](#)), а также составляют значительную часть мужского населения [Центральной](#) и [Южной Азии](#).

Происхождение

Гаплогруппа P произошла от [макрогруппы K\(xLT\)](#) (M526), которая происходит от [гаплогруппы K](#) (M9) не ранее 41 и не позднее 27 тысячелетий назад, то есть в эпоху интенсивного заселения Азии. Как и у других гаплогрупп, возникших в эту эпоху, однозначно определить район зарождения сложно, на этот счёт существует две гипотезы, помещающие его по разные стороны от Тибета:

1. **Гаплогруппа P возникает** к северу от [Гиндукуша](#), в [Сибири](#), [Казахстане](#), [Узбекистане](#), либо же где-то на протяжении [Великого шёлкового пути](#) на территории китайских провинций [Синьзяня](#), [Ганьсу](#) или [Нинся](#), затем около 35 тыс.л.н. она широко

распространяется с этих районов в северных направлениях. Эта версия поддерживается тем, что P* встречается в Средней, Восточной и Северо-Восточной Азии (а также среди американских индейцев), а также тем что этот район примыкает к зонам распространения дочерних групп P — R и Q.

2. **Движение галогруппы P** происходило по другую сторону Тибетского нагорья — вдоль Сычуаньских Альп и — уже из района Ганьсу и Нинся — вдоль Шёлкового пути на запад и в сторону Чукотки на север-восток. Климат в ту эпоху значительно отличался от современного, так что в Таримской низменности, Монголии и Маньчжурии была более обильная флора и фауна, что позволяло этим землям быть достаточно густо населёнными. Уровень моря был до 112 метров ниже 18 тыс.л.н., и почти столь же низким на протяжении последних 100 тысячелетий, что способствовало быстрому прибрежному расселению гаплогруппы K и K(xLT) по Восточной Азии, через степи севернее Пекина на запад к Таримской впадине и на восток в Маньчжурию. Эта версия подкрепляется фактами обнаружения P* в Южной, Юго-Восточной и Восточной Азии (а также в Океании), а также тем, что в прилегающих районах распространены и сестринские для P группы: M, S и NO*.

Этногеографическое распределение

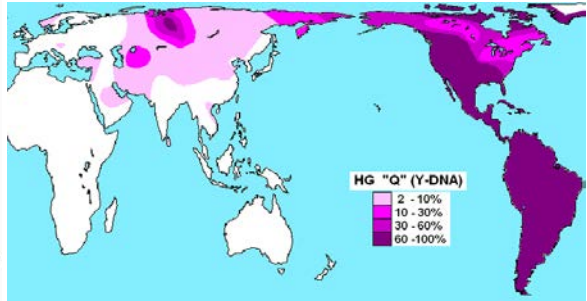
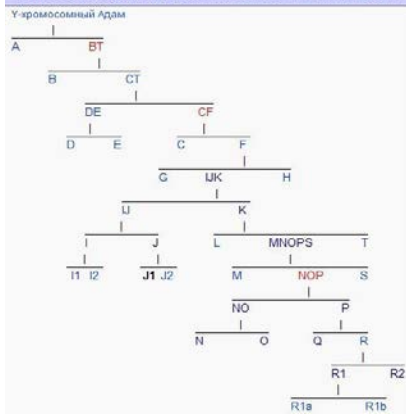
Поддаляющее большинство носителей M45 относятся к одной из двух её больших ветвей: R или Q, однако парагруппа P* также встречается усибирских и дальневосточных народов, в Средней и Восточной Азии, а также на хорватском острове Хвар (что могло произойти вследствие миграции аваров) и у ашкеназов, индейцев, народов Южной Азии и Океании.

Галлогруппа Q: 8 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Википедии — свободной энциклопедии

Дерево галлогрупп Y-ДНК человека (г аллогруппы Y-ДНК по народам)

Галлогруппа Q	
Тип	Y-ДНК
Время появления	20000—15000 лет до н.э.
Место появления	Сибирь или Урал
Предковая группа	Галлогруппа P
Субклады	Индейцы
Мутации-маркеры	M242
Преобладающие носители	селькупы (70%), кеты (95%), коренные американцы (вплоть до 95%).

Галлогруппа Q — Y-хромосомная [галлогруппа](#), распространённая у некоторых сибирских народов, а также у коренных американских народов, и, в некоторой степени — по всей Азии. Предполагается, что носителями данной галлогруппы были имеющие сибирское происхождение [гунны](#). В Европе данная галлогруппа распространена среди [венгров](#) (2 %) и [словаков](#) (5 %).

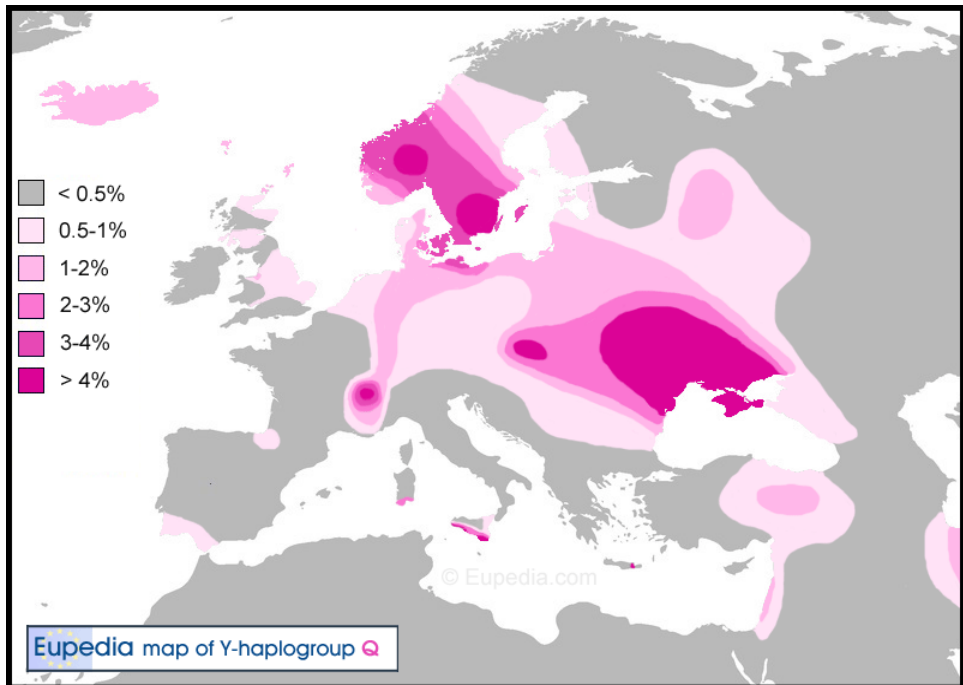
Подгруппы

- Q1a1 (M120, M265/N14) Преимущественно среди [китайцев](#), [корейцев](#), [дунган](#), [хазарейцев](#) и [тибетцев](#)
- Q1a2 (M25, M143) Незначительно у некоторых народов [Южной](#) и [Центральной Азии](#) [Сибири](#)
- Q1a3* Встречается в Пакистане, Индии и Тибете
- Q1a3a (M3) Типична для американских индейцев
- Q1a3a1 (M19) Найдена в Южной Америке, как например тукуна и гуахиро
- Q1a3b (M322) Типична только для йеменских евреев

- Q1b (M378) Найдена на севере Пакистана у этнической группы хазара (1,1 %) и у уйгуров из Синьцзяна (1,4 %). Этот субклад встречается у 5 % евреев-ашкенази в Европе и, предположительно, имеет тюрко-хазарское происхождение).

Этногеографическое распределение

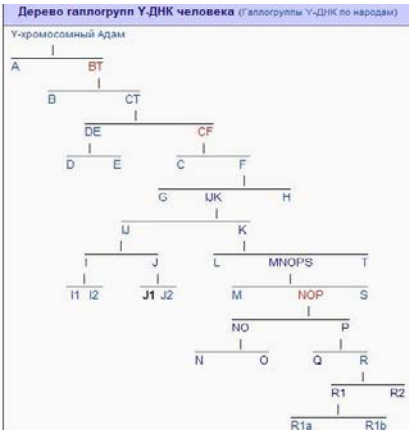
В Евразии встречается в пределах треугольника с вершинами в [Норвегии](#) (для скандинавских стран типична Q1a3 (M346)), [Иране](#) и [Монголии](#). Но в основном среди всех этих народов встречается редко. Однако значительна у малочисленных сибирских народов [кеты](#) (95 %) и [селькупы](#) (70 %). Типична и для [коренных американцев](#).

Гаплогруппа R: 12 тыс. л. до н. э.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа R *Y-хромосомы* человека отмечена мутацией в *SNP* маркере M207 и является потомком *гаплогруппы P (Y-ДНК)*. Наиболее распространена подгруппа *R1*, отмеченная мутацией M173. Её два основных субклада *R1a*(M17) и *R1b* (M343) (прочие варианты встречаются исключительно редко) являются наиболее распространёнными во всей *Европе* и западной *Евразии*. Это связано с переселениями после *последнего ледникового максимума*.

Происхождение

Предполагается, что гаплогруппа R могла зародиться где-нибудь на северо-западе *Азии* между 35 000 и 30 000 лет назад. Древнейшая известная гаплогруппа R была обнаружена у мальчика MA-1 с сибирской стоянки *Мальта*, жившего около 24 тысяч лет назад. В настоящее время большинство разновидностей гаплогруппы R найдено среди населения *Средней Азии*, *Сибири* и *Индийского субконтинента*. Одна изолированная подгруппа, принадлежащая к R, найдена среди коренного населения северного *Камеруна* на западе центральной *Африки*. Как полагают, эта подгруппа возникла в результате доисторического перемещения древнего евразийского населения обратно в Африку.

Субклады

R1 (неклассифицированные субклады)

R1a

Гаплогруппа R1a (M17), предположительно, зародилась в Центральной Азии или на юге Русской равнины примерно 10-15 тыс. лет назад. Ареал от Исландии (*викинги*) до Индии (каста *брахманов*). Эта гаплогруппа стала маркером распространения *курганной культуры*, которую, в свою очередь, большинство авторитетных исследователей на сегодняшний момент считают ядром протоиндоевропейской культуры (*Курганная гипотеза* М. Гимбутас). Экспансия *индоевропейцев* способствовала миграции гаплогруппы R1a в Иран и в Индию, где порядка 30 % мужчин в высших кастах являются её носителями.

Наибольшее распространение имеет в Восточной Европе: среди [лужичан](#) (63 %), [поляков](#) (ок. 56 %), [белорусов](#) (48 %), [украинцев](#) (ок.55 %), [русских](#) (51 %), [татар](#) (34 %), [башкир](#) (26 %) (у [башкир](#) и [татар](#) Саратовской и Самарской обл. до 48 %); и в Центральной Азии: у [пенджикентских таджиков](#) (64 %), центральных [киргизов](#) (63 %), [ишканими](#) (68 %). Умеренное распространение в Скандинавских странах (23 % в [Исландии](#), 18-27 % в [Швеции](#) и [Норвегии](#)), в [Иране](#) (25 %?). У [брахманов индийских штатов Западная Бенгалия](#) и [Уттар-Прадеш](#) данная [гаплогруппа](#) встречается с частотой 72 % и 67 % соответственно.

R1b

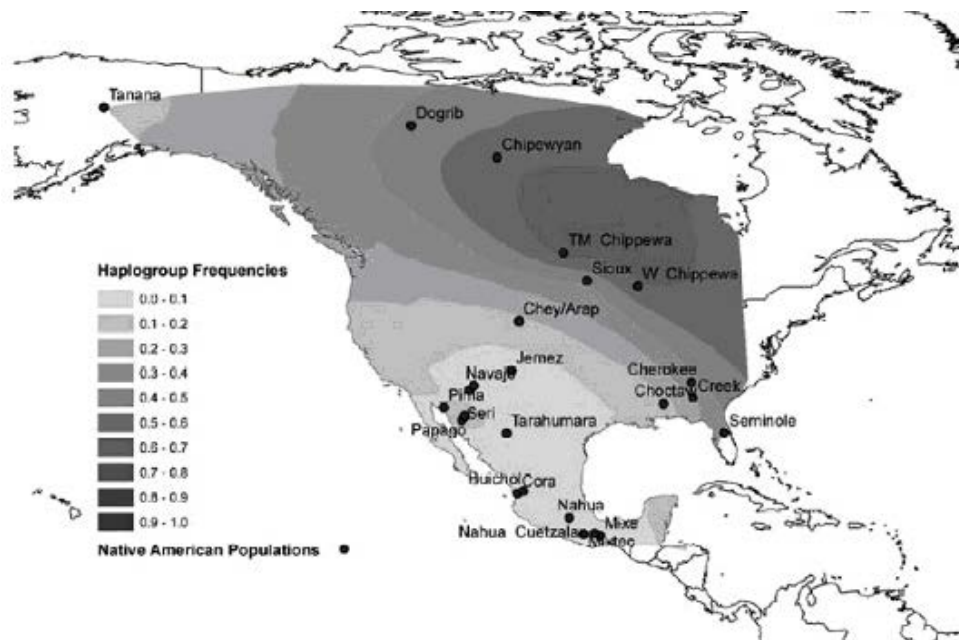
Основная статья: [Гаплогруппа R1b \(Y-ДНК\)](#)

[Гаплогруппа R1b](#) распространена в наибольшей степени на западе Европейского континента и в Центральной Азии. Особенно высок процент её носителей среди народов Британского архипелага, испанцев, басков, а также башкир на Южном Урале. В Восточной Европе и на востоке Гаплогруппа R1b встречается у армян, в Дагестане и у осетин Алагире — около 43 %. В Центральной Азии распространена у туркмен и уйгур. У тюркских народов связана с кыпчакской R1b1b1 и огузской R1b1b2 составляющей.

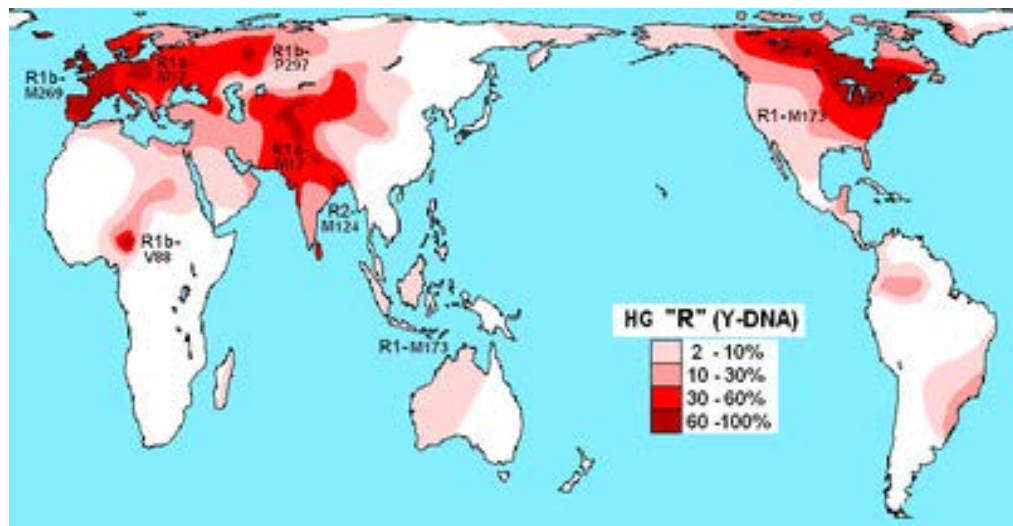
R2

Основная статья: [Гаплогруппа R2 \(Y-ДНК\)](#)

Встречается крайне редко, в основном на территории Ирана, Индии, Пакистана, России (в Бурятии и Северном Кавказе).

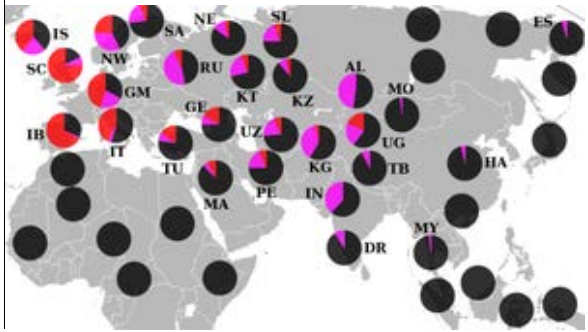
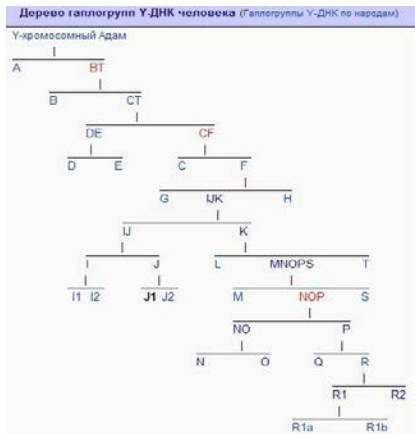

Гаплогруппа R1: 8 тис. л. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Распространение R1a (пурпурным) и R1b (красным)

Гаплогруппа R1	
Тип	Y-ДНК
Время появления	12500-25700 лет до н.э.
Место появления	Центральная или Южная Азия
Предковая группа	R
Сестринские группы	R2
Мутации-маркеры	M173

Гаплогруппа R1 — наиболее распространенная подгруппа [Гаплогруппы R](#), отмеченная мутацией M173. Её два основных субклада [R1a](#) (M17) и [R1b](#) (M343) (прочие варианты встречаются исключительно редко) являются наиболее распространёнными во всей [Европе](#) и западной [Евразии](#). Это связано с переселениями после [последнего ледникового максимума](#).

Происхождение

карта

Предполагается, что гаплогруппа R1 могла зародиться где-нибудь на территории Центральной или Южной [Азии](#) между 25,000 - 30,000 лет назад.

Субклады

R1a

[Гаплогруппа R1a](#) (M17), предположительно, зародилась на юге [Русской равнины](#) примерно 10-15 тыс. лет назад. Считается, что на их базе сформировался, в частности, славянский этнос. Ареал распространения от [Исландии](#) до [Индии](#), современный центр гаплогруппы находится на территории [Польши](#). Эта гаплогруппа стала маркером распространения [курганной культуры](#), которую, в свою очередь, большинство авторитетных исследователей на сегодняшний момент считают ядром протоиндоевропейской культуры ([Курганная гипотеза](#)).

Экспансия [индоевропейцев](#) способствовала миграции гаплогруппы R1a в [Иран](#) и в Индию, где порядка 30 % мужчин в высших кастах являются её носителями.

Наибольшее распространение имеет в Восточной Европе: среди [лужичан](#) (63,39 %), [поляков](#) (ок. 56 %), [русских](#) (53 %), [украинцев](#) (ок. 52 %), [белорусов](#) (49 %), [башкир](#) (26 %) (у [башкир](#) Саратовской и Самарской обл. до 48 %), [татар](#) (34 %); и в Центральной Азии: у [хотонцев](#) (82,5 %), [киргизов](#) (68,9 %), [ушкешимцев](#) (68 %), [худжандских таджиков](#) (64 %), [хазарейцев](#) из [Пакистана](#) (60,1 %), [шорцев](#) (58,8 %), юг-[алтайцев](#) (58,1 %), [телеутов](#) (55,3 %). Умеренное распространение в Скандинавских странах (23 % в [Исландии](#), 18-22 % в [Швеции](#) и [Норвегии](#)), в [Иране](#) (25 %?). У [брахманов индийских штатов Западной Бенгалия](#) и [Уттар-Прадеш](#) данная гаплогруппа встречается с частотой 72 % и 67 % соответственно.

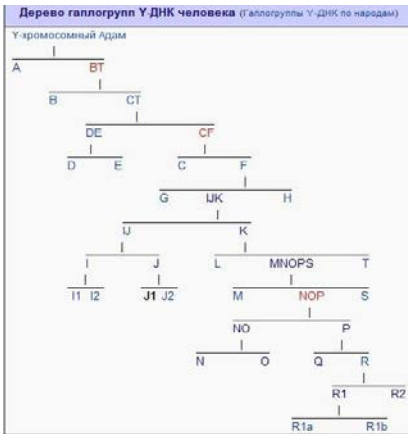
R1b

[Гаплогруппа R1b](#) распространена в наибольшей степени на западе Европейского континента. Особенно высок процент её носителей среди народов Британского архипелага, испанцев, басков, а также башкир на Южном Урале. В Восточной Европе и на востоке Гаплогруппа R1b встречается у [армян](#), в Дагестане.

Гаплогруппа R2: 8 тис. р. до н. е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Материал из Википедии — свободной энциклопедии

Гаплогруппа R2	
Тип	Y-ДНК
Время появления	30 000 — 35 000 до н.э.
Место появления	Средняя Азия
Предковая группа	Гаплогруппа R (Y-ДНК)
Мутации-маркеры	R2 = M124
Преобладающие носители	народы Южной Азии , Средней Азии , Ближнего Востока , Кавказа

Гаплогруппа R2 (M124) — *Y-хромосомная гаплогруппа*, встречающаяся у народов [Южной Азии](#), [Средней Азии](#), [Ближнего Востока](#), [Кавказа](#).

Описание

Гаплогруппа R2 определяется *мутацией* M124. По-видимому, эта гаплогруппа возникла около 30 — 35 тысяч лет назад в Средней Азии. Позднее, примерно 25 тысяч лет назад эта мутация начала распространяться в [Индии](#). В настоящее время гаплогруппа R2 широко распространена в Индии, Пакистане, с низкой и умеренной частотой в Средней Азии, на Кавказе и на Ближнем Востоке. Отдельные случаи обнаружения этой гаплогруппы отмечены среди населения [Европы](#). За пределами этих регионов эта мутация полностью отсутствует.

Распределение

Не менее 90 % носителей гаплогруппы R2 проживает в пределах [индийского субконтинента](#). Частота этой гаплогруппы среди [населения Индии](#) и [Шри-Ланки](#) составляет 10—15 %. Наибольшая частота выявлена в [этнических группах телугу](#) (штат [Андхра-Прадеш](#) — 35—55 %), западных [бенгальцев](#) (23 %), [палланы](#) (14 %). Среди населения [Пакистана](#) эта гаплогруппа встречается с частотой 7—8 %.

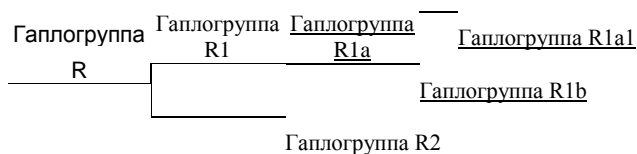
В группе цыган-синти, являющихся выходцами из Индии, гаплогруппа R2 выявлена с частотой 53 %, однако выборка составила лишь 15 человек, таким образом, выводы делать преждевременно. Гаплогруппа R2 с умеренной и низкой частотой обнаружена у населения Средней Азии. Её частота у таджиков составляет 6 %, у каракалпаков 6,8 %, у дунган Киргизии 5 %, у туркмен 3,3 %, у узбеков 2,2 %, у казахов 1,9 %.

Среди народов Кавказа R2 с достаточно высокой частотой обнаружена у курдов Грузии (44 %), чеченцев (15,8 %), осетин (8 %), балкарцев (8 %), азербайджанцев (3 %), кумыков (2,6 %), авар (2,4 %), бурят до (2 %), армян (2 %), арузин (1—6 %). Также эта гаплогруппа выявлена у калмыков с частотой 15 % (представители указанного для калмыков «монгольского» кластера R2, кроме монгольских народов, встречаются также среди иранцев и арабов).

В арабском мире наибольшая частота встречаемости гаплогруппы R2 зафиксирована у населения ОАЭ (3,69 %). В остальных арабских государствах её частота не превышает 1 %.

Среди русского населения гаплогруппа R2 практически не встречается. На данный момент выявлен лишь один русский носитель этой гаплогруппы.

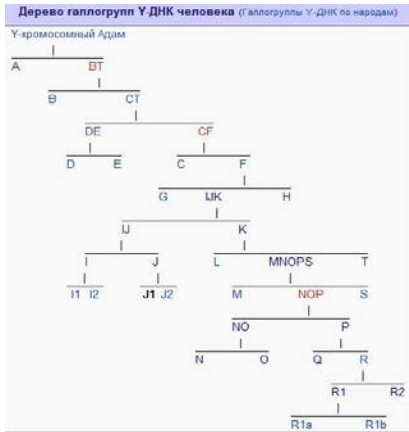
Филогенетическое дерево гаплогруппы R:

Гаплогрупа R1a: 4 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

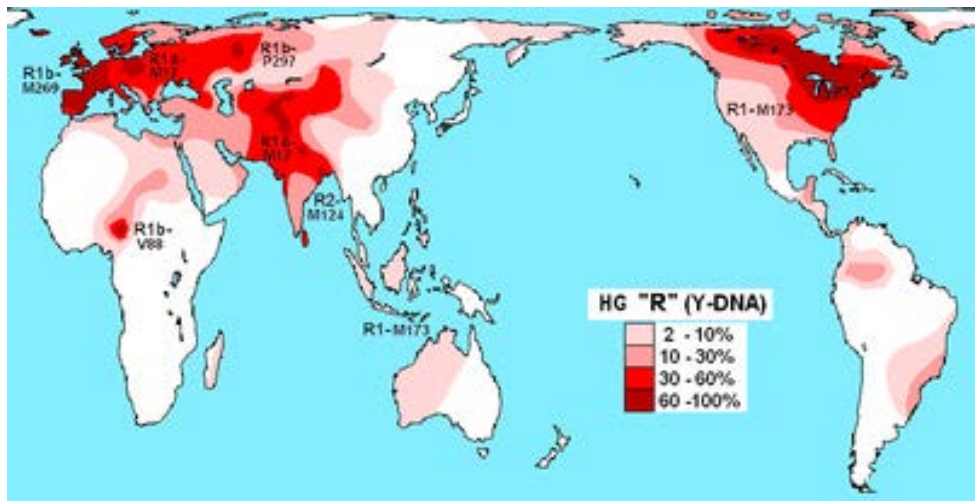
Матеріал из Вікіпедии — свободной энциклопедии

Гаплогрупа R1a	
Тип	Y-ДНК
Время появления	18500 лет до н.э.
Место появления	Средняя Азия или Восточная Европа
Предковая группа	Гаплогрупа R1
Сестринские группы	R1b
Мутации-маркеры	L62/M513/PF6200, L63/M511/PF6203, L145/M449/PF6175, L146/M420/PF6229
Преобладающие носители	западные славяне , восточные славяне , северные индийцы , алтайцы , хотоны , киргизы , шорцы , худжандские таджики , пуштуны , ашкеназы левиты , балты

«Розповсюдження Y-ДНК – хромосомної групи R1a

брахмани індійських штатів Західна Бенгалія та Уттар – Прадеш – 72% та 67%
 ішकाшімі – 68,0% лужичани – 63,0% таджики Худжанда Центральної Азії 64,0%
 киргизи 63,0% поляки – 56,4% **українці – 54,0%** башкири Саратовської і Самарської областей – 48% росіяни – 47,0% латиші – 41,0% білоруси – 39,0%
 словенці -37,0% удмурти - 37,2% естонці – 36,5% хорвати – 34,3%, татари – 34,0%
 литовці – 34,0% уйгури -28,6% чехи –26,7% башкири – 26,0% словаки – 26,7%
 боснійці – 24,6% ісландці – 23,8% угорці – 20,4% румуни – 20,0% норвежці – 17,9%
 шведи – 17,3% данці – 16,7% серби – 15,9% македонці – 15,2% болгары – 14,7%
 герцеговинці 12,1% саамі -11,0% фіні – 10,0% албанці – 9,8% греки – 8,3% німці – 8,1%
 грузини –7,9% фрізи – 7,4% турки – 6,9% шотландці – 6,6% вірмени – 6,0%
 пакистанці – 5,6% Штати Півн.-Зах. Індії : Хімачал-Прадеш – 47% Біхар – 40%
 Гуджарат -32% Мадхе-Прадеш 28% Уттар-Прадеш -14,8%

R1a — Y-хромосомная гаплогруппа, распространённая в Центральной и Восточной Европе, Средней и Южной Азии.

Происхождение

Происходит от мутации гаплогруппы R1, произошедшей у мужчины, жившего ок. 15 000 лет тому назад предположительно в Азии (исходя из распространения линия R2 и R*). Вероятное распространение — несколькими волнами. Самая значительная волна — ок. 3—5 тыс. лет назад из черноморских степей, вероятно связана с распространением индоевропейских языков и курганной культуры. Больше всего данная гаплогруппа распространена среди славян, северных индийцев, иранских народов (таджики, пуштуны) и среднеазиатских народов (алтайцы, хотоны, киргизы)

Гипотезы о месте происхождения

Есть несколько теорий о происхождении гаплогруппы R1a и все они, как правило, связаны с миграцией индоевропейцев. Тем не менее, эти теории, фактически, относятся к R1a1a, так как она является наиболее распространённой и хорошо документирована. Ныне доминирует теория о том, что R1a имеет начало в Восточной Европе, однако некоторые авторы утверждают, что в Южной / Западной Азии.

Восточноевропейская теория

Согласно теории происхождения R1a в Восточной Европе, С. Уэллс, директор Генографического проекта из National Geographic утверждает, что R1a возник в Европе от 10000 до 15000 лет назад на Украине или в южной России, этот регион называется «Украинским убежищем», которым он служил для людей во время последнего ледникового максимума. Также, допускается, что мутация пришла с территорий, которые лежат чуть дальше к востоку — с Причерноморско-Каспийской степи. В любом случае, это случилось в результате миграции, что подкрепляется Курганной гипотезой, согласно которой существует связь между распространением индоевропейских языков и развитием Курганной

культуры. Эта теория подкрепляется высокой частотой (свыше 50 %) на Украине и на юге России (Wells 2001) и высоким процентом носителей R1a в приграничных областях.

Вероятно, там же произошло одомашнивание лошади, что сделало возможным широкую культурную экспансию произошедшую более 5000 лет назад из области Курганной культуры на Украине.

Южноазиатская теория

Теория о происхождении R1a в Южной Азии, изложенная генетиком [Стивенном Оппенгеймером](#) из [Оксфордского университета](#), предполагает происхождение этой гаплогруппы в Южной Азии около 36 тысяч лет назад, а уже оттуда она начала свою распространение. Гипотеза основана на разнообразии субкладов гаплогруппы и большом числе их носителей в Пакистане, Северной Индии и Восточном Иране.

Западноазиатская теория

Кивисилд (2003) придерживается гипотезы происхождения в Западной Азии из-за убеждения, что именно оттуда произошло вторжение индоарийских племен в Индию. Кроме того Семин (2000) говорит о появлении R1a на Ближнем Востоке, опираясь на то, что совместно с происхождением гаплогруппы здесь же возникли [индоевропейские языки](#).

Этногеографическое распространение

Наибольшее распространение имеет в Средней Азии, Южной Азии, Центральной и Восточной Европе: среди [лужичан](#) (63 %), [поляков](#) (ок. 56 %), [украинцев](#) (44 %), [русских](#) (49 %), [даргинцев](#) (22 %), [хотонцев](#) (82 %), [белорусов](#) (50 %), [литовцев](#) (34 %), [латышей](#) (39 %), [казанских татар](#) (33—34 %), [башкир](#) (26 %) (у [башкир](#) Саратовской и Самарской обл. до 48 %);

Также, довольно часто встречается в Центральной Азии: у [худжанских таджиков](#) (64 %), [киргизов](#) (63 %), [ушкешимцев](#) (68 %).

Умеренно распространена в скандинавских странах (23 % в [Исландии](#), 18—19 % в [Швеции](#) и ок. 27 % в [Норвегии](#)), в [Иране](#) (от 4 до 25 %?).

Подветви гаплогруппы R1a:

- **R1a1a** (L168, L449/PF6223, M17, M198/PF6238, M512/PF6239, M514/PF6240, M515) — у [брахманов](#) из Западной Бенгалии достигает 72 %, у [упуштунов](#) Афганистана до 51 %, у [манипури](#) Индии — 50 %. В польских, российских и украинских регионах колеблется в районе 50-65 %.
- **R1a1a1a** (CTS7083/L664/S298) — встречается в Восточной Европе.
- **R1a1a1b1** (PF6217/S339/Z283) — ветвь, преобладающая в центральной и восточной Европе.
  - **R1a1a1b1a1** (M458/PF6241) — преимущественно [балто-славянская](#) ветвь, с максимальной частотой фиксируемая в Польше, Литве, Чехии и Словакии, но также совершенно обычная в северо-западной России и на юго-восточной Украине.

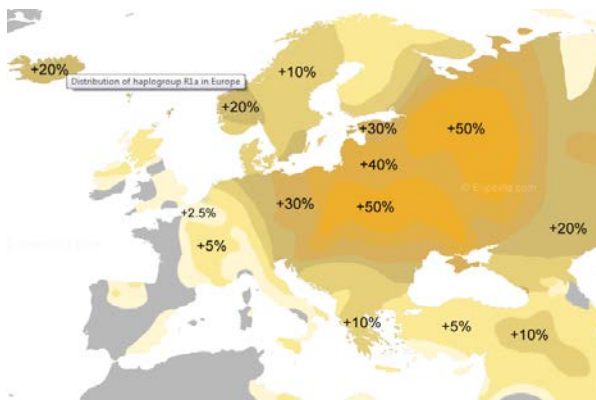
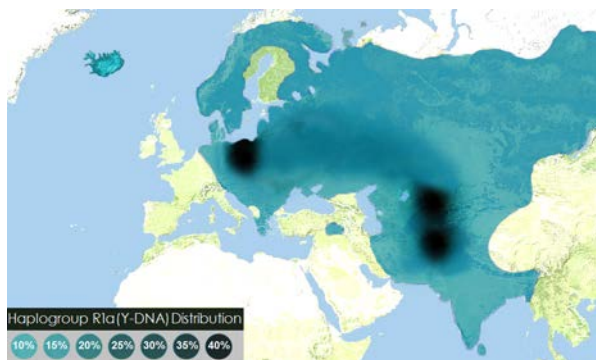
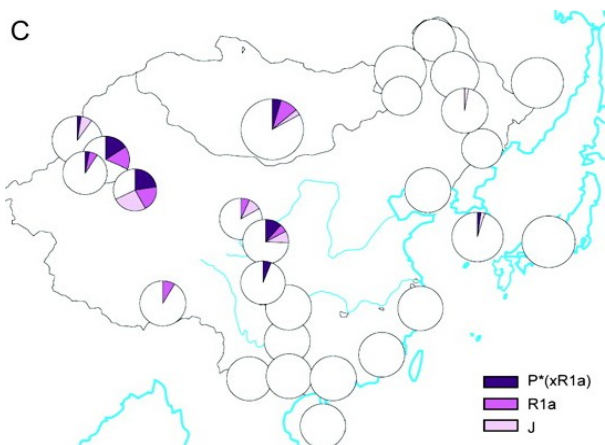

- **R1a1a1b1a1a** (L260/S222) — чётко соотносится с западными славянами, пик её частоты приходится на Польшу, Чехию и Словакию, также зона распространения затрагивает восточную Германию, восточную Австрию, Словению и Венгрию.
- **R1a1a1b1a2** (S204/Z91, S466/Z280) — является восточноевропейской меткой (возможно, балто-славянской), встречается по всей центральной и восточной Европе, западная граница распространения протягивается от восточной к юго-западной Германии и далее к северо-восточной Италии. Внутри ветви выделяется несколько кластеров, изученных пока лишь в общих чертах: восточно-славянский, балтский, померанский, польский, карпатский, восточно-альпийский, чехословацкий и другие.
- **R1a1a1b1a2a** (S205/Z92, S344/Z660, S446/Z661) — Восточнославянский кластер, возможно, имеет балтское (Восточнобалтское) происхождение. Большая часть носителей проживает в России и Белоруссии. Встречается в Польше, Литве, Финляндии и Украине.
  - **R1a1a1b1a2b3a** (L365/S468) — померанский кластер, больше всего носителей проживает в Польше и Германии (зачастую носят фамилии славянского происхождения).
- **R1a1a1b1a3** (S221/Z284, S443/Z289) — скандинавская ветвь, наибольшая концентрация в Норвегии. Также встречается в землях, где норвежские викинги устраивали свои колонии, например, в некоторых областях Шотландии, Англии и Ирландии.
- **R1a1a1b2** (F992/S202/Z93) — основная азиатская ветвь R1a. Найдена в центральной, южной и юго-западной Азии (в том числе у евреев-ашкеназов). Z93 является меткой многих народов, таких как индо-иранцы (ариш), персы, мидийцы, митаннцы, башкиры, а также входит в генофонд арабов и евреев.
  - **R1a1a1b2a1** (L657/S347) — встречается в Центральной и Южной Азии.

Многие носители R1a в северной и западной Европе, не обладающие меткой Z284, подпадают под корневую группу R1a1a* (M417) или даже ещё более древние R1a1a (M17) и R1a1 (SRY10831.2).

R1a1a1* происходят от древнейшей известной экспансии R1a из лесостепной зоны, соответствовавшей экспансии культуры Боевых топоров, возможно предшествовавшей появлению всех упомянутых субклад, либо только Z283.

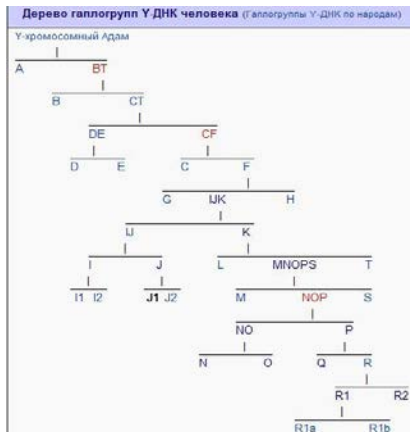
Происхождение более древних клад (**R1a1** и **R1a1a**) всё ещё не установлено (предполагается, что они происходят от мезолитических охотников-сборителей, обитавших в Европе и её окрестностях).

Галлогрупа R1b: 4 тис. р. до н.е.

УВАГА ! Дані Вікіпедії подаються без правок автора. Коментарі автора подаються за ними

Матеріал из Вікіпедии — свободной энциклопедии

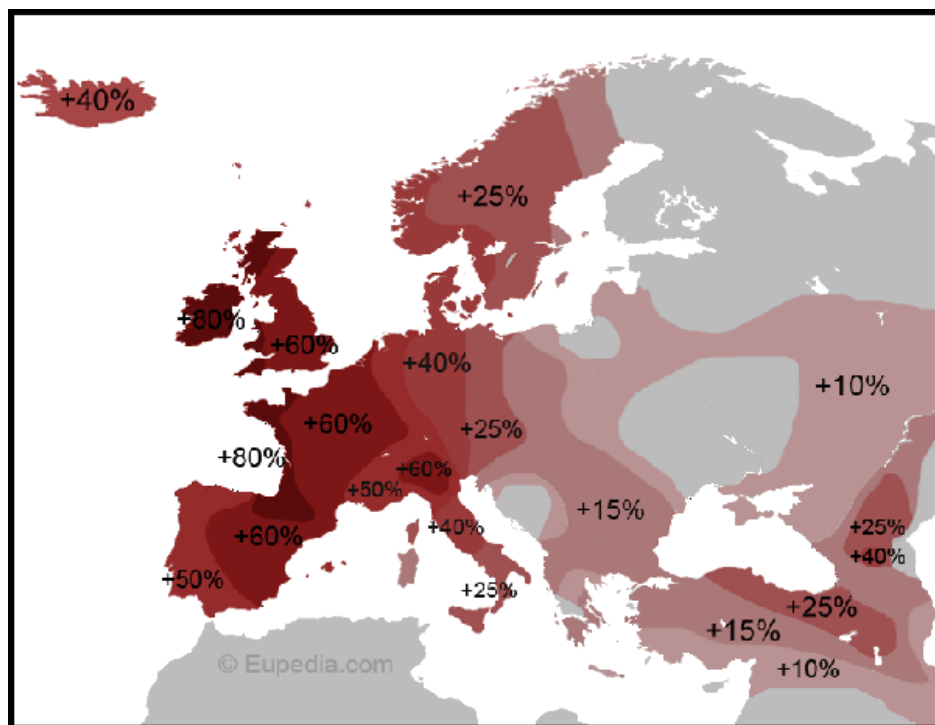
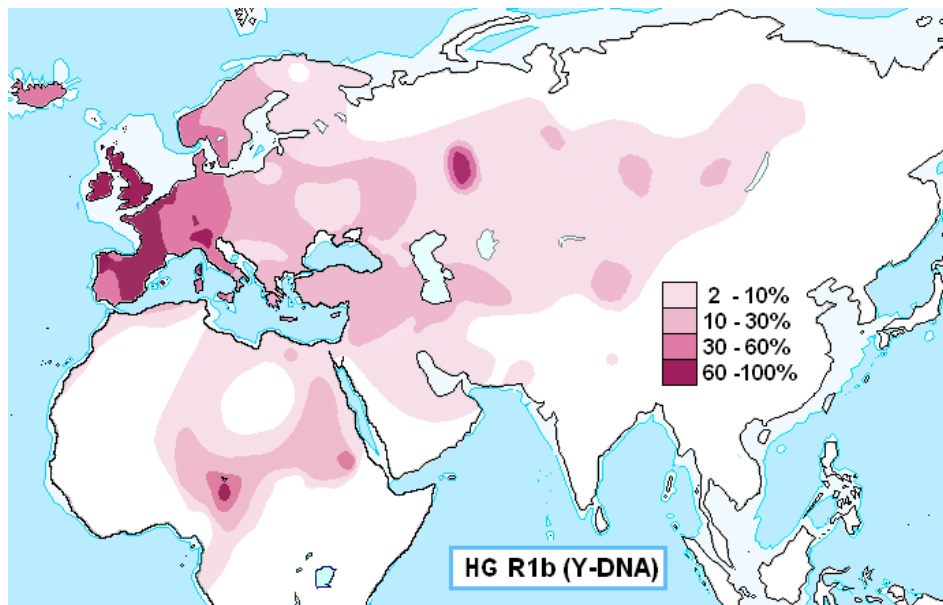

Галлогрупа R1b

Тип	Y-ДНК
Время появления	16 500 лет до н. э. ^[1]
Место появления	Центральная Азия
Предковая группа	R1
Сестринские группы	R1a
Мутации-маркеры	M343
Преобладающие носители	Западная Европа , башкиры , кумандинцы

«Розповсюдженість Y-ДНК – хромосомної групи R1b»

шотландці, ірландці, англійці Північної і Західної Англії – до 90% англійці Південної Англії – 70% башкири – 87% іспанці – 70% баски Іспанії – 88,1% французи – 60% італійці – 40% осетини Алагіра - 43% туркмени – 37% вірмени – 32,4% чехи і словаки – 35,6% німці - 39% турки – 31% норвежці – 25,9% словенці – 21% росіяни – 2,8 - 21,3% **українці – 2 – 18,9%** греки – 13,5 – 22,8% уйгури – 8,2 – 19,4% албанці 17,6% болгари – 17% поляки – 11,6% - 16,4% не турецьке населення Турції - 16% латиші – 15% хорвати – 15,7% угорці – 13,3% румуни – 13% серби – 10,6% іракці – 11,3% алжирські араби Орана – 10,8% узбеки – 9,6% єстонці – 9,0% татари Центральної Азії – 8,7% араби Тунісу – 7% мешканці Пакистану – 6,8% бербери Алжиру – 5,8% казахи – 5,6% литовці – 5% білоруси – 4,2% герцеговинці - 3,6% мароканці – 2,5% боснійці – 1,4% араби Єгипту – 1% мешканці Індії – 0,55%

R1b — заплогруппа, наиболее распространённая в Западной Европе и на Южном Урале. Встречается также в Центральной Азии, Восточной Европе, Северной Африке, в Арабских странах. После миграций европейцев в Америку и Австралию она составляет значительную долю и там. Определяется однонуклеотидным полиморфизмом M343, открытым в 2004 году. С

2001 по 2005 год R1b определяли наличием [ОНП R25](#). В других системах классификации — Hg1 и Eu18.

Происхождение Происходит из R1, как и [R1a](#).

Распространение гаплогруппы R1b.

Британские генетики [Брайан Сайкс](#) и [Стивен Оппенгеймер](#) утверждают, что гаплогруппа R1b не имеет отношения к индоевропейскому заселению Западной Европы и происходит от палеолитического (доиндоевропейского) населения [Иберии \(баски\)](#). Взгляды Сайкса и Оппенгеймера получили широкое распространение в Европе благодаря написанными им популярным бестселлерам о генетической истории Европы. С другой стороны, подобный взгляд на происхождение R1b сталкивается с непреодолимыми противоречиями. Последующие исследования установили, что разнообразие субкладов данной гаплогруппы увеличивается по мере движения на восток, что скорее говорит о восточном происхождении данной гаплогруппы. Ряд современных генетиков полагают, что R1b зародилась в [Центральной](#) или [Западной Азии](#).

Сначала была выдвинута гипотеза, что R1b является коренной для Западной Европы, поскольку именно там она преобладает. Впоследствии было доказано, что гаплотипы R1b демонстрируют большее разнообразие малых побочных ответвлений в Анатолии и на Кавказе, чем в Европе. Однако известно что древние греки практически отождествляли население Кавказа ([Иберия](#)) и современной Испании ([Пиренейский полуостров](#)). Также европейские субклады более молоды по сравнению со средневосточными или центральноазиатскими. Основная западноевропейская ветвь R-P312/S116 восходит всего лишь к 3500 или 3000 до н. э., следовательно, старейший общий предок этой линии жил по крайней мере 5000 — 5500 лет назад в долине нижнего Дуная или в Причерноморье. В любом случае, эти временные рамки слишком малы для палеолитического происхождения или неолитического пришествия R1b. Открытие субкладов гаплогруппы R1b в Средней Азии, Пакистане и Индии окончательно опровергло её палеолитическое происхождение в Западной Европе и подтвердило её связь с индоевропейцами. Этот вывод подтверждается дальнейшими исследованиями подгруппы R1b1a2, носителем которой являлся фараон [Тутанхамон](#). Она предположительно зародилась на Кавказе около 9500 лет назад — известно что до расселения семитов кавказские народы ([урарты](#); [хатты](#); [хурриты](#); [шумеры](#)) были широко расселены по территории Ближнего Востока — и начали миграцию в Европу около 7000 лет назад (см. [Балканский неолит](#)). Часть её представителей мигрировала в Северную Африку (примером массовой миграции из Ближнего Востока в Египет является нашествие [гиксосов](#), которое имело место за пол тысячелетия до рождения [Тутанхамона](#)).

Проблема доминирования R1b в Западной Европе

Плотность распространения гаплогруппы R1b примерно совпадает с районами строительства [мегалитов](#) в Западной Европе. Это совпадение служит одним из оснований устаревшей гипотезы Сайкса и Оппенгеймера о сравнительно автохтонном палеоевропейском происхождении данной гаплогруппы. Согласно данной гипотезе, носители гаплогруппы R1b являются потомками [Солютрейской культуры](#) (хотя мегалиты появляются только через 9000 лет после её окончания), пережившими [последний ледниковый максимум](#) (ок. 20 тыс. лет назад) на [Пиренейском полуострове](#) в изоляции от других народов и ок. 10 тыс. лет (после

таяния ледника) заселили Западную Европу. Ряд более новых исследований подвергают критике гипотезу Сайкса. В частности, предполагается, что R1b следует ассоциировать с индоевропейцами (в частности в более позднее время в Западной Европе — особенно с кельтами), пришедшими из Причерноморья примерно 5000 лет назад (предполагается, что изначально также носители праиндоевропейской культуры с гаплогруппой R1a занимали преимущественно северную часть ареала, тогда как R1b — более южную, возможно, включающую Кавказ и Анатолию). При этом возникает некоторая сложность объяснения того, почему большинство современных мужчин Западной Европы оказываются потомками выходцев из Понтийского региона. Однако приводятся демографические выкладки, показывающие, что в случае установления гегемонии со стороны пришельцев, технологически превосходивших автохтонное население, мужские линии победителей могут полностью вытеснить мужскую линию наследственности местного населения за несколько веков. Значительная часть мужчин могла быть убита сразу в военных столкновениях, в дальнейшем же семьи местных мужчин получали более низкий статус и могли воспроизводить меньше детей. Со времени установления в Западной Европе господства кельтов до более лояльных времён Римской империи прошло примерно восемь веков, за которые автохтонные гаплогруппы вполне могли полностью исчезнуть. В Центральной и Восточной Европе ко времени вторжения индоевропейцев существовала более развитая земледельческая культура, поэтому в этих районах вытеснение старых гаплогрупп не было таким полным.

Этногеографическое распределение

R1b показана красным R1a показана пурпурным

Европа

Современная концентрация R1b максимальна на территориях, связанных с кельтами: в южной Англии около 70 %, в северной и западной Англии, Уэльсе, Шотландии, Ирландии — до 90 % и более, в Испании — 70 %, во Франции — 60 %. По-видимому она связана с докельтским субстратом, поскольку высока её концентрация и у не-кельтов басков — 88,1 % и испанцев — 70 %. Кроме того, известно, что, например, строителями Стоунхенджа в Англии было население, обитавшее на острове до прихода кельтов. У соседних народов концентрация данной гаплогруппы падает: у итальянцев — 40 %, немцев — 39 %, норвежцев — 25,9 % и других. У народов Восточной Европы она встречается ещё реже. У осетин Алагира — 43 %, чехов и словаков — 35,6 %, поляков — 11,6 % -16,4 %, латышей — 15 %, венгров — 13,3 %,

татар — 8,7 %, эстонцев — 9 %, литовцев — 5 %, белорусов — 4,2 %, русских — от 2,8 % до 21,3 %, украинцев — от 2 % до 18,9 %. На Балканах — у греков — от 13,5 % до 22,8 %, словенцев — 21 %, албанцев — 17,6 %, болгар — 17 %, хорватов — 15,7 %, румын — 13 %, сербов — 10,6 %, герцеговинцев — 3,6 %, боснийцев — 1,4 %.

Кавказ

На Кавказе найдена у осетин-дигорцев — по разным данным до 43 % у армян — 32,4 %, азербайджанцев — 11 %. Среди армян Сюника и Карабах процент представителей гаплогруппы R1b выше — превышает 40 %.

Азия

За пределами Западной Европы высокая концентрация данной гаплогруппы встречается лишь у некоторых популяций башкир (бурзян, гайна и др.) — до 87 %, что, возможно, связано с присутствием дотюркского субстрата (Именьковская культура).

На Алтае гаплогруппа R1b (субклад R1b1a1)- встречается у кумандинцев - 49%.

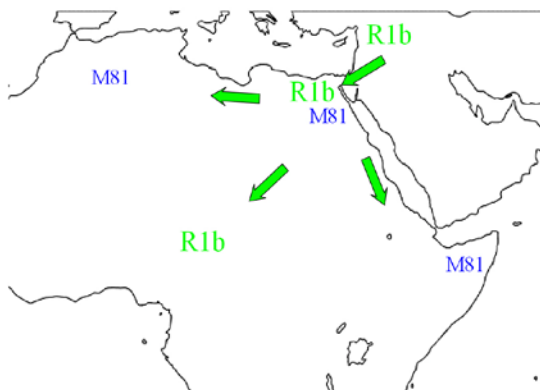
В Турции достигает 16 %, Ираке — 11,3 % и в других странах Западной Азии. В Турции у турок — 31 %. В Центральной Азии обнаружена, в частности, у туркмен — 37 %, узбеков — 9,8 %, казах — 5,6 %, уйгуров — от 8,2 % до 19,4 % В Пакистане — 6,8 %, в Индии незначительна — 0,55 %.

Северная Африка

У алжирских арабов из Орана — 10,8 %, тунисских арабов — 7 %, алжирских берберов — 5,8 %, в Марокко — около 2,5 %, у арабов Египта — менее 1 %.

На карті, яку подають науковці-генетики, бачимо, що гаплогрупа R1b потрапила у Північну Африку. Більше того, вона має ще два локальних визначення: перше - у районі сучасного Судану та друге – у районі півдня Чаду, на межі останнього з Нігерією, Камеруном та Центрально-Африканською республікою. Історичні розвідки, на думку автора, дають переконливе пояснення цьому факту.

Пам'ятаєте, ми постійно наголошували, що наші далекі пращури – шумери (анти, атланти) та хати (пізніші венеда) мали безпосереднє відношення до творення історії Давнього Єгипту. Про перебування наших пращурів там згадує і Велесова книга.

Цей історичний факт підтверджується і мовними запозиченнями єгипетських слів, які виявлені у сучасних українській та російській мовах.

У попередньому дослідженні (Атлантида) ми писали:

«Хати та шумери, як і інші народи, які проживали в межах Хетської держави, частенько воювали з Єгиптом за землі Сирії та Ханаану. Це відомі історичні факти. Такі військові сутички тривали ще за часів правління Тутмоса III (прибл. 1400 р. до н.е.), Аменхотена IV — Ехнатона, Тутанхамона, Ейс, Хоремхеба, Рамзеса I, Сети I, Рамзеса II (на початку його правління), Мернептаха (наприкінці правління), Рамзеса III (прибл. 1167 р. до н.е.), тобто протягом 350 років».

Та, не забуваймо, що перші контакти з єгиптянами відбулись значно раніше, приблизно в кінці 4 тис. до н.е. (3200-3100 р.р. до н. е.), коли наші пращури захопили владу в Єгипті.

Наш пращур – Менас (Мена) об'єднав Верхній та Нижній Єгипет в єдину державу. Саме за його правління почалися перші державотворчі процеси у Давньому Єгипті. Християни Єгипту – копти до цього часу шанують Святого Менаса. Цей факт вражає, адже, минуло близько 5000 років. Велесова книга згадує волхвів венедейських, і серед них Ухоріза, але, і в історії Єгипту, часів Менаса (Мени), згадується Ухоревс ! Що це ? Випадкова подібність імен ? Повірте, що ні ! Автор, за більш ніж 30 років дослідницької діяльності, часто натрапляв на схожі «подібності». Та, завжди виявлялось, що вони знаходили об'єктивне пояснення у історії та підтверджувались різноманітними фактами з допоміжних наукових дисциплін.

Ось, як описують сучасні науковці часи правління Менаса (Мени): *« В одном известия египетские и иноязычные сходились: первым царём Египта был Мина. Египетские источники о нём ничего больше не сообщали, греко-римские были словоохотливей, но не единодушны. По Геродоту, Мина основал Мемфис (Минфи), обезопасив его от наводнений плотинной; по Диодору, это сделал какой-то Ухоревс. Геродот сообщал, что Мина воздвиг в Мемфисе храм местному богу; по Диодору, богочитание и богослужение у египтян тоже началось при Мине, но сооружение дворца в Мемфисе он приписывал тому же Ухоревсу. Согласно Плинию, Мина создал письменна, а Диодору и Плутарху – учил благоустроенной жизни и роскоши. По манефоновским спискам основатель первой династии славно воевал за пределами страны, но погиб от бегемота. По Диодору, Мину, преследуемого псами, спас крокодил, перевезя через Меридово озеро (в нынешнем Эль-Файюме). В благодарность за то царь-де основал там город и указал местным жителям чтить крокодилов. Путая первую династию с двенадцатой, Диодор добавлял, что Мина построил в этой местности как свою пирамиду, так и знаменитый Лабиринт...»* (История Древнего Востока, Часть вторая – Передняя Азия, Египет, под редакцией чл.-кор. АН СССР Г.М. Бонгард-Левина, Москва, 1988, с. 295-296)

Розглянемо найдавніший період з історії Давнього Єгипту, коли вперше туди потрапили наші пращури – хати (пізніші венеди) та шумери- атланти (пізніші анти) та вочевидь сусідні народи – лувійці, палайці...

У попередньому дослідженні (Атлантида) ми вже писали, що цар Міна (Мена), який об'єднав Верхній та Нижній Єгипет та володар Криту – Мінас (Менас) є однію історичною особою. Об'єднання Єгипту датуються науковцями періодом, приблизно: 3200 – 3000 роками до н.е. : **«Менес»** (*имя «Менес» («Мен») употребляется древнеегипетским историком Менефоном, другими формами его имени являются **Мина** (по Геродоту) и **Менни**; в переводе с древнеегипетского **Мена** значит «Прочный», «Крепкий», «Вечностоящий»*) – согласно античным авторам, обращавшимся к древнеегипетской традиции, первый земной правитель Древнего Египта, основоположник первой династии, живший приблизительно в 32,31 или 30 веках до н.э. (*более распространена датировка ок. 3050 до н.э.*)... » (Менес - Википедия // ru.wikipedia.org/wiki/Менес)

За нашим етимологічним визначенням ймення – **Менас** (мудрець наш). Цей володар був шумером (антом, атлантом), де шумерська основа **«ме»** (знання) з'єднана з хатським вказівним займенником - **«нас»** (наш). З часу історичної діяльності Менаса пройшло більше 5000 років, але, і в наш час його пам'ятають, як **Святого Менаса** ! Це дивовижний факт !!! Науковці відзначають, що цього святого шанують у Єгипті (християни Єгипту – копти), у Греції, на теренах Балканського півострова, на Кіпрі. Але, всі ці терени безпосередньо пов'язані з історією легендарної Атлантиди, про що ми вже писали. Більше того, Святого Менаса переважно християнська іконографія зображує воїном («антом»), або воїном-вершником («атлантом»). Ось, що пишуть про нього науковці: **«Міна Котуанський (Фрігійський) — християнський святий, шанований в лику великомученика. Під час правління імператорів співправителів Діоклетіана та Максиміана, після тяжких мук в 300 або 304 році був обезголовлений. Згідно зі житієм, єгиптянин. Народився у місті Нікей (Нікеос), поблизу стародавньої єгипетської столиці Мемфіса. Мати назвала його Міною, бо прий його народженні чула голос промовляючий "Амінь!". Юнак став римським воїном і служив у місті Котуан (Фрігія). Перед судом правителя Пірра твердо сповідував свою віру і був обезголовлений. Тіло праведного мученика привезли на батьківщину до Єгипету. У місцевості Карм Абу Мена (на захід від Олександрії) була побудовано гробницю, і потім базиліку і притулок для багаточисельних прочан, которі пізніше були зруйновані арабами. Шанується особливо коптами, а також грецькими та балканськими православними. В Католицькій церкві вважається покровителем купців. Пам'ять в Православній церкві святкується 11 листопада (за юліанським календарем), в Католицькій церкві 11 листопада. На грецьких і балканських іконах зображується майже завжди воїном, дуже часто на коні.»**

http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9C%D1%96%D0%BD%D0%B0_%D0%9A%D0%BE%D1%82%D1%83%D0%B0%D0%BD%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9

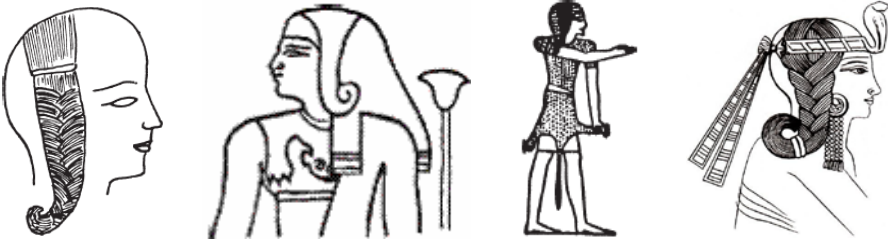

Минали століття, тисячоліття... Виникає іудейське вчення - християнство, яке вимушене було долучити до пантеону перших святих нової віри і Святого Менаса, адже, в тих країнах, до історії яких він мав безпосереднє відношення, населення продовжувало шанувувати свого святого - Менаса. Так, як у Греції, після 2460 –х років, продовжувала проживати значна частина шумерів (антів, атлантів). Вони були асимільовані грецьким суспільством. В часи життя Солона (приблизно 640 – 560 р.р. до н. е.) та Платона (427 – 347 р.р. до н.е.), греки вже не знали про історію боротьби своїх далеких пращурів з атлантами, як не знали про цю історію і асимільована частина шумерів («греків»). Так до пантеону грецьких та римських богів потрапили далекі зверхники атлантів: Уран, Кронас, Посейдон, Аполон, Менас... А до пантеону єгипетських богів: Менас, Осиріс (Осиліс), Гор...

Традиція християнської іконографії у Греції та у Єгипті не зберегли для нашого покоління справжнє зображення Менаса. Його помилково зображують з бородою, кудлатою зачіскою на голові. За аналогією тюркської (шумерської) традиції він мав би мати (і мав !!!) оселедець на оголеній голові. Та, такі зачіски зберегло для нас не християнське мистецтво, а народне мистецтво, яке не завжди дотримувалось церковних канонів. Дослідники – єгиптологи звернули увагу, що оселедець, який присутній на голові Гора – дитини, і який прийнято в науковій літературі називати «локоном молодости» (рос.), знаходить своє відображення і на головах жерців та певних державних сановників, наприклад, на голові бога Хонсу.

Такі зачіски, на голові Гора, ми бачимо на статуетках, де зображена Ізиди з маленьким Гором (Єгипет), на чоловічих статуетках воїнів – антів (атлантів) з островів Греції, на кам'яних рельєфних зображеннях антів (атлантів) з Тунісу, Малої Азії... Прошу звернути увагу, що часи правління Менаса у Єгипті співпадають з часами перших згадок про богів Єгипту – Осіріса (Осиліса), Ізиди (Ізади), Гора – 32-30 ст. до н.е. Автор впевнений, що перший володар Єгипту Осіріс (Осиліс) і володар Криту та Єгипту Менас - одна і та сама історична особа !!! Син Осіріса (Осиліса) – Гор є сином першого царя (фараона) Єгипту – Менаса. Звертаємо увагу, що і перше ім'я – «Менас» і друге – «Осиліс» є прозвіськами, якими його наділяли оточуючі. «Менас» (мудрець наш ! , знання наші !), «Осиліс» (О сильний !). Отже, справжнього імені царя-бога ми поки що не знаємо. Після смерті царі ставали богами, за тогочасною релігійною традицією народів. І такими богами у свій час стали реальні історичні особи, справжніх імен яких ми не знаємо: Уранас, Кронас, Посейдонас, Менас (Осиліс), Гор, Ізіда – богиня, у якої, за стародавніми свідченнями, «тисячі імен» (Ізада, Іштар, Хатгор, Астарта, Оранта, Покрова, Марія, ...). Зверніть увагу на стародавнє зображення з Єгипту, де у Гора – дитини ми бачимо «амфору» на шиї. Науковці зазначають: «[лат. *atrulla*, уменьшителное от греч. *ἀμφορέβς* - амфора], в Др. Риме - небольшой сосуд из глины, стекла или металла с широким туловом и узким горлом (часто с 2 ручками), к-рый предназначался для хранения

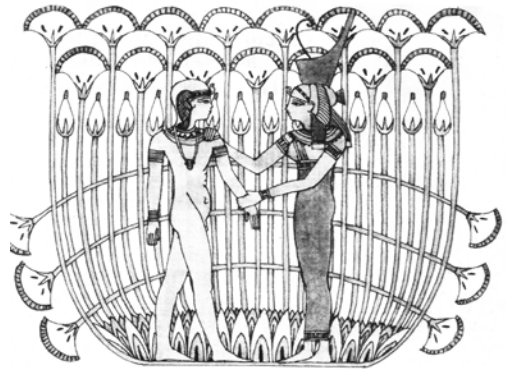
жидкостей; в правосл. и католич. Церквах - небольшой сосуд для хранения мира, св. воды и др. священных жидкостей.»

Бог Гор в дитинстві. На оголений голові Гора заплетена косиця - оселедець. ("Египет: Боги и герои", Тверь, 1995, с. 16).

Зображення Бога Гора (Ора, Ігора) з заплетеною косицею – оселедем в дитячі та юнацькі роки на сгипетських пам'ятках

Знаєте, що це означає ? Це означає, що дитина Гор, після смерті Осиріса (Осиліса), носить амфору з мощами свого батька. На зображенні, де Гор знаходиться в оточенні батьків – Осиліса та Ізіді, дитина такої амфори не має !!!

А тепер прошу подивитись на такі амфори, перших століть нашої ери (4-6 ст. н.е.) з Єгипту та Греції, де ми побачимо зображення Святого Менаса (Осиліса !). Уважно дослідивши численні зображення (скульптурні, рельєфні, на фресках, тощо) богів, фараонів та сановників Давнього Єгипту, ми не знайшли жодного, де б можна було побачити амфору (ампулу) з мощами на грудях персони. Лише зображення Гора-дитини доносить до нас цей етнографічний факт з історії Давнього Єгипту. А це вказує на те, що митці таким чином підкреслювали, факт народження Гора без батька (Осиріса – Осиліса), про що свідчить і єгипетська міфологія. Але, ми не знаходимо у пізнішій історії Єгипту жодного святого (читай – бога, фараона !), який би шанувався так, як Святий Менас. Отже, дитина – Гор носив саме таку амфору з мощами свого батька - Менса – Осиріса (Осиліса) !!!

Front

Back

Зверніть увагу на той факт, що задовго до часів розквіту християнства (іудейського релігійного вчення) святий Менас вже тривалий час вшановувався у Єгипті, у Греції, на далекому Кіпрі, у Малій Азії, на Балканському півострові !

Це свідчення давньої традиції шанування цього святого, глибинність історії, до якої був причетний Менас (Мена, Міна). Нове релігійне віровчення не тільки задіяло у свій пантеон Менаса (Осиріса), але понизила його статус. Він позбувся статусу «бога» Осиріса (Менаса), а став лише «святим» Менасом, при новому єврейському месії – Ісусові Христі. Більше того, у Менаса вкрали його власну історію – історію давнього володаря Єгипту, Малої Азії, Месопотамії, Близького Сходу, Криту, Кіпру, значної частини острівної Греції.

Нове іудейське вчення - християнство приписало історичному Менасу вигадану історію римського воїна, який нібито відмовився зректися християнства у часи правління імператорів співправителів - Діоклетіана та Максиміана, і за це був позбавлений життя (прибл. 300 – 304 р.р. н.е.). Та це все вигадки !!! Так траплялось з багатьма богами попередніх релігій у різних народів. Підступно знищувалась віра, історія, культура, мова їх пращурів та насаджувалось чуже, та ще й вигадане, нове вчення про «історію» сина божого – Ісуса Христа. Образам «старих» богів надавались нові «історичні» - вигадані легенди. Тобто, історія життя наших пращурів, як і історія їх вірувань, свідомо псувалась і переписувалась. Як доказ, наведемо приклад. Подивіться уважно на одну з ікон 6 ст. н.е. з монастиря Святого Міни (Синай), яка зараз зберігається у музеї Лувр (Франція). Науковці вказують, що це одна з найдревніших ікон у світі. І це так !

Хто на іконі Менас, а хто Ісус - очевидна справа. У Ісуса, в середині «німбу святості» зображено хреста, який відсутній у Менаса. На давність ікони вказує наступне етнографічне спостереження: біля образу Ісуса відсутня монограма - **IC XP**, та присутня монограма бога Гора – сина Осиліса (Менаса) – **XOP**, у формі коптського хреста (між двома образами ікони).

Ще раз наголосимо, що ця монограма виникає за довго до часів життя біблійного Ісуса Христа !!! Це підтверджується багатьма етнографічними фактами, наприклад, знаходження монограми XOP на римських та грецьких монетах 2 ст. до н.е.

Автор впевнений, що ця ікона єгипетських християн- коптів, або частково виправлялась (перемальовувалась частина з «Ісусом»), або це «християнська копія» з справжньої коптської ікони, в якій було відсутнє зображення месії Ісуса Христа, а мало існувати зображення сина Осиліса (Менаса) – Гора (Хора). Те, що ця ікона за своїм сюжетом «вигадана» - свідчить сам сюжет - його нереальність.

Адже, діяльність правителя Єгипту Менаса (Мени, Міни) пов'язана з історією країни 3 тис. до н.е. Тобто, «зустріч» героїв сюжету, в такому випадку, не є можливою !!!

Якщо, взяти вигадану християнську легенду про загибель християнського мученика – римського воїна – Міни (300 – ті роки н.е.), то така «зустріч», цих героїв сюжету, теж виявляється не можливою. І в першому, і в другому випадках, життя та діяльність персонажів ікони відносяться до різних часових вимірів.

Зображення на деяких амфорах науковці описують, як: «Менас в оточенні верблюдів», що підтверджується зображеннями Святого Менаса з єгипетських ікон.

В той же час, уважно придивившись до зображень на амфорах, можна побачити зображення двох коней, а не верблюдів, що, також, відповідає зображенням Святого Менаса на коні, з грецьких та єгипетських (коптських) ікон.

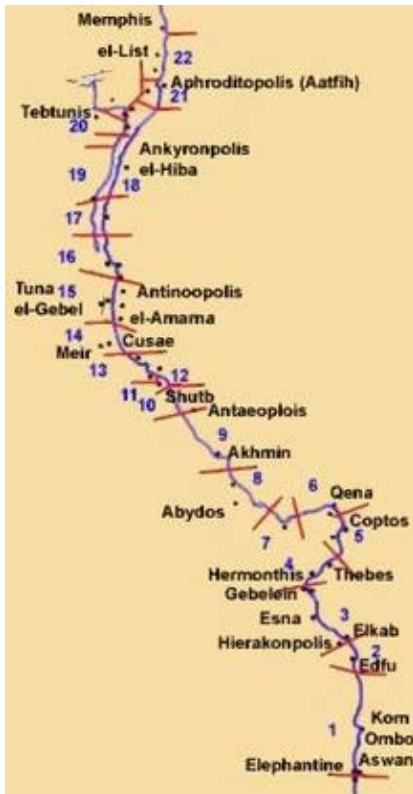
Цар Менас має відношення як до історії Єгипту, так і до історії Греції, тому, для нас не є важливим в якому оточенні його зображують на амфорах. Для нас є суттєвим той факт, що дитина Гор носить амфору з мощами (вочевидь – з кров'ю) свого батька – Осиліса (Менаса). Стародавні джерела свідчать, що Менас заснував першу єгипетську державу, об'єднавши Верхній і Нижній Єгипет, заснував місто Мемфіс, започаткував шанування перших богів та перші релігійні відправи, винайшов письмо (Пліній).

Але й Осирісу приписують такі величні звершення, як: започаткування у Єгипті землеробства, садівництва, виноградарства та виноробства, гончарства, будівництво міст, виплавка металів (міді та золота), встановлення релігійних культів... Нам видається, що хоча Менас (Осиліс) і був першим царем Єгипту, та все ж, він не був першим царем шумерів (антів – атлантів). До нього (Менаса), грецькою міфологією згадується родоначальник атлантів - Уранас, пізніше – Кронас, далі - Посейдонас, син останнього – Атлант. І десь після нього, у часі, мав посідати своє місце Менас.

Про що це свідчить ? Про те, що хоча шумери і оволоділи частиною Єгипту, та все ж, об'єднати його дві частини (Верхній та Нижній Єгипет) в єдину державу їм вдалося лише в часи правління Менаса (Осиліса). Нагадаємо, що атланти (анти) – шумери були

тюркським етносом, більше того, вони були носіями гаплогрупи R1b (Y- ДНК), яка виявлена (локально) генетиками в Африці, в районі Верхнього Єгипту, Нубії, Судану. Спочатку ми вважали, що таке проникнення носіїв гаплогрупи R1b (Y- ДНК) відбулось в часи правління фараона Рамзеса II, а воно таки підтверджується нашими історичними розвідками. Та, виявляється, що перший такий рух шумерів відбувся в часи їх першої появи у Давньому Єгипті, вже, у 32-30 ст. до н.е. !!!

Саме Менас засновує у Верхньому Єгипті місто Мемфіс.

Нижній Єгипет в цей час опановують племена – майбутніх нащадків яких (у сер. 3 тис. до н.е.) історія знає під назвою «лувійців» - мешканців малоазійської держави Лувії (дивіться – *Атлантида*). Саме вони поклонялися, перебуваючи у Єгипті – богу Сету. Єгиптяни навіть у пізніші часи (в часи правління фараона Рамзеса III) продовжували називати малоазійців, що проживали в Сирії та загалом у Малій Азії – «сетами» (собаками !). Нагадаю, що з мови сучасного народу – айнів - «сет» (собака, пес). Ми вже писали, що саме лувійці Малої Азії, та їх попередники у Давньому Єгипті, як і далекі пращури сучасних айнів Японії – були (і є !!!) генетичними родичами далеких пращурів сучасних росіян – с Лувіан (слувіян, слувіан, слов'ян !!!).

Попередньо можна стверджувати, що найдавніша історія Давнього Єгипту знайшла своє відзеркалення у міфологічних розповідях про вбивство Сетом першого володаря Єгипту - Осіріса (Осиліса), про народження Ізідю сина - Гора, про боротьбу Гора з вбивцею батька – Сетом. Все це є історією боротьби далеких пращурів сучасних українців – хатів та шумерів (антів – атлантів) з далекими пращурами сучасних росіян - лувійцями. У сучасному часовому вимірі ця давня історія є і історією нашою. Вона має по праву належати і сучасному поколінню українців.

Знаючи, що саме шумери створили перші царські династії Давнього Єгипту, постає питання про знаходження іменам єгипетських фараонів «нульової» та «першої» династії відповідників – імен тогочасних шумерських правителів, та знаходження їм відповідників серед імен атлантів (шумерів) з джерел грецької міфології.

Перший крок нами зроблено. Ми визначили, що батько Гора – Осиріс (Осиліс) і був легендарним царем Криту – Мінасом (Менасом) та першим царем Єгипту - Меною, який об'єднав Верхній Єгипет та Нижній Єгипет у єдину державу.

Враховуючи наші попередні дослідження (див. *Атлантида*), знаючи, що загибель метрополії шумерів у Середземному морі відбулась, приблизно у 2460 р. до н.е., можна припустити, що шумери ще якийсь час після катастрофи, продовжували правити Єгиптом. Можливо, це панування продовжувалось до того часу, поки на теренах Месопотамії остаточно не запанували аккадці та їх володар – Саргон Аккадський.

Постараємось визначити час, коли анти (атланти) покинули Давній Єгипет та проаналізувати списки єгипетських правителів перших династій.

На стіні храму присвяченого фараону Сету – I (Абідос) існує зображення, на якому фараон Сеті – I, разом з своїм юним сином – майбутнім фараоном Рамзесом – II, вшановують 76 фараонів – попередників (від Мени (Менаса) до правлячого фараона - Сеті – I). Виходить, що за 1710 років (від 3000 р.до н.е до 1290 — 1279 р.р. до н.е.) у єгипетській державі правило 76 фараонів. Час правління кожного з них у середньому становить 22 роки. Отже, отримуємо цілком реальну цифру, яка вказує, що царські списки з Абідоса заслуговують на довіру з точки зору достовірності інформації.

Тепер наведемо список царів Давнього Єгипту (перших династій) з джерела, якому теж не можна не довіряти. Це фундаментальне видання «История Древнего Востока», М., 1988, с.574. Подаємо інформацію мовою оригіналу:

« Нулевая династия – додинастические цари, до 3000 г. до н.э. – имена последних царей:

- Скорпион,
- Ка (**Хор** Двойник),
- «Нармер» (**Хор** Сом).

Первая династия – начало около 3000 г до н.э.:

- Аха (**Хор** Боец) = **Мина** ?,
- Джер (**Хор** Хват),
- Уаджи (**Хор** Змея),
- Ден, Удиму (**Хор** Простиратель),
- Усефанс,
- Аджиб (**Хор**, Целостный сердцем),
- Миебис,
- Семерхет (**Хор**, Дружественный Утробой),
- Каа, Кебху (**Хор**, Высокий рукою)

Вторая династия – заканчивается около 2778 г. до н.э.:

-
-

Як видно, науковці висловлюють обережне (ставлячи знак запитання - ?) припущення, що перший цар – першої династії Аха, можливо і є історичним Менюю (Менасом).

Звертаємо увагу читачів, що це ім'я – «Аха», зважаючи на те, що шумери (атланти, анти) були тюрками, має читатись, як «Ага».

Нам потрібно врахувати і дані єгипетської міфології, за якими першим царем був Осиріс, другим – Сет, який вбив свого попередника, третім – Гор – син Осиріса (Менаса [В.Б.]), четвертим – Птах...

Частина тридцять восьма

ФІЛОЛОГІЧНІ ТА ІСТОРИЧНІ СВДЧЕННЯ ПРО ПЕРЕБУВАННЯ НАШИХ ДАЛЕКИХ ПРАЩУРІВ (ХАТІВ ТА ШУМЕРІВ) У ДАВНЬОМУ ЄГИПТІ

На захід від дельти Нілу, на кордоні з Лівією, є оазис з назвою *Сива*. Ця назва означає «щастя», а оазис визначається, як «щасливе місце».

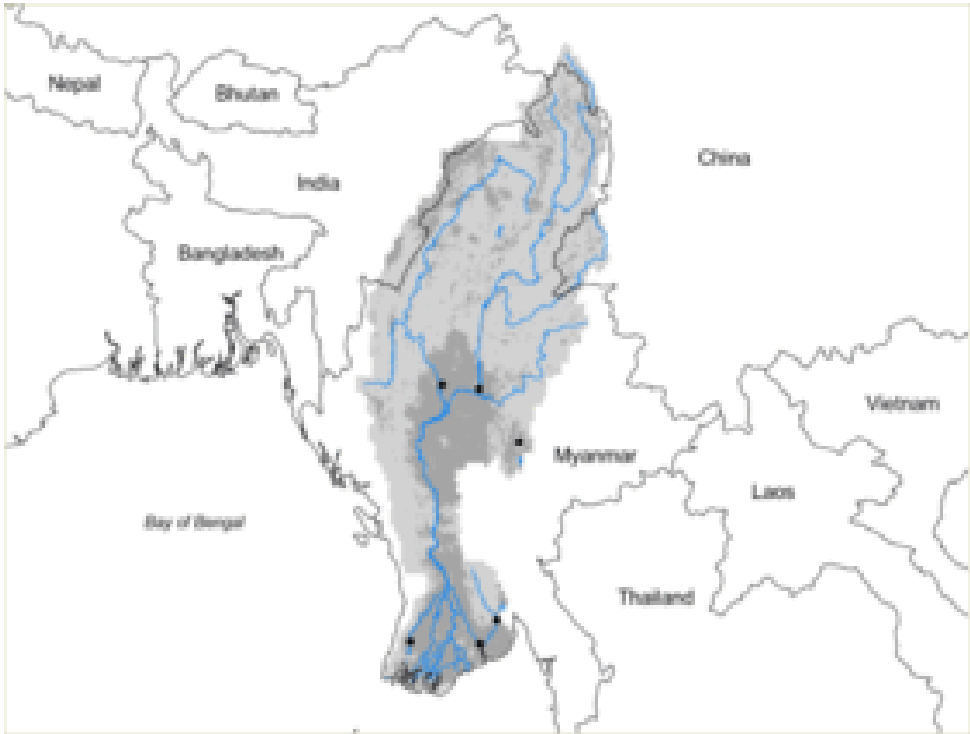

Ця основа існує і в сучасному українському слові «свято», яке в давнину вимовлялось, як «*сiва-мо*» (то щастя) – сьомий день тижня – день відпочинку. Останнє слово знаходимо у хатській мові, у клинописних текстах Хетської держави. Подивіться на карту, що наводиться нижче, і ви побачите на захід від Асуану ще один оазис, який має назву **Куркур**. Пам'ятаєте, в мові айнів ми вже з вами зустрічали подібне слово – **коркур** (багатий, заможний), яке відповідає сучасному українському та російському – **куркуль** (багатий, заможний). Отже, етимологічне визначення другої назви – **Куркур** - «багатий оазис».

Там само, у Нубії (провінція Вават) знаходимо існування поселення з назвою **Кубан**. Остання назва знаходить свій відповідник у сучасній топоніміці Краснодарського краю Росії – у назві річки - **Кубань** та назві краю - **Кубань**. Єгипетське поселення Кубан знаходиться на місці високого джерела – **Ваді Алакї**.

Хочемо привернути увагу читачів до першого слова – **Ваді**, яке навіює автору згадку про рідне нам слово – **вода**. Нагадаємо, що саме в болгарській мові – **вода** (вода), а **вада** (джерело, потік), про що автор вже писав у попередньому дослідженні (*Атлантида*). Наші дослідження засвідчують, що носієм слова «**Ваді**» були представники гаплогрупи С, та її родинні гаплогрупи, які прийняли участь у *Великій прибережній міграції гаплогрупи С*.

Це слово, у значенні «сухе русло річки», «русло», «брід» розповсюджене зараз не тільки у Південно-Східній Європі (Молдавія, Румунія, Болгарія, ...), але й , на Близькому Сході (Йорданія, ...), на Аравійському півострові (Саудівська Аравія, Оман, ...), на півночі Африки (Єгипет, Судан, Ефіопія, ...) та у далекій від них країні – М'янмі (колишня Бірма), де це слово є основою назви однієї з найбільших річок Південно- Східної Азії – **Іраваді** (**Айраваті** - довжина близько 2170 км, витoki у Китаї).

В сучасній м'янмській мові вимовляється – **Еяваді**.

Подібні гідроніми розповсюджені також і в Республіці Комі та Мордовії (Росія): «**вад**», «**вадок**», «**вадма**», «**вадор**» (згадайте хетське «**вадар**» - вода), «**вадыб**», «**вадьявож**»...

Мордовське «ведь» (вода), «ведень» (водний), «вад» (невеличке озеро), порівняйте з значенням у мові комі : «вад» (сире місце, водоймище, озеро).

Ми переконані, що сучасне слово «вода» (природній напій) в українській мові та слово «ваді» (потік, джерело, русло річки, канава) в мовах народів Північної Африки, Близького Сходу, Аравійського півострова взаємопов'язані, адже, люди користуються «водою» саме з «ваді» (джерела, потоку, річки, русла, тощо...).

Про правильність наших роздумів, побічно може свідчити і назва річки поблизу відомого міста Петра (Йорданія) – Ваді-Муса (річка Мойсея), де за легендою у цьому гірському каньйоні Мойсей висік в скелях джерело води.

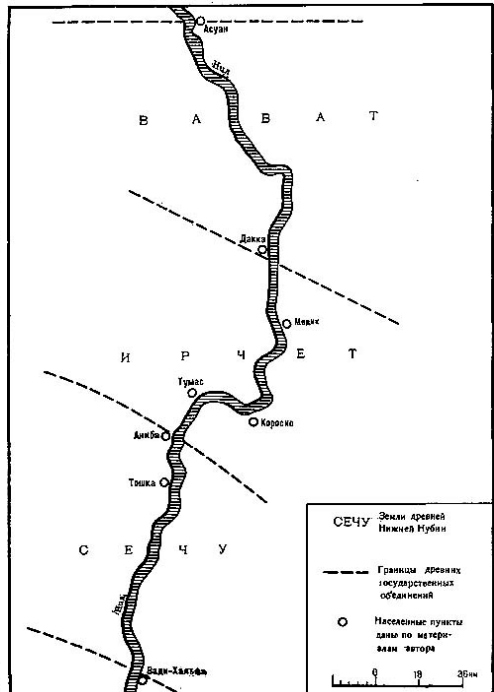
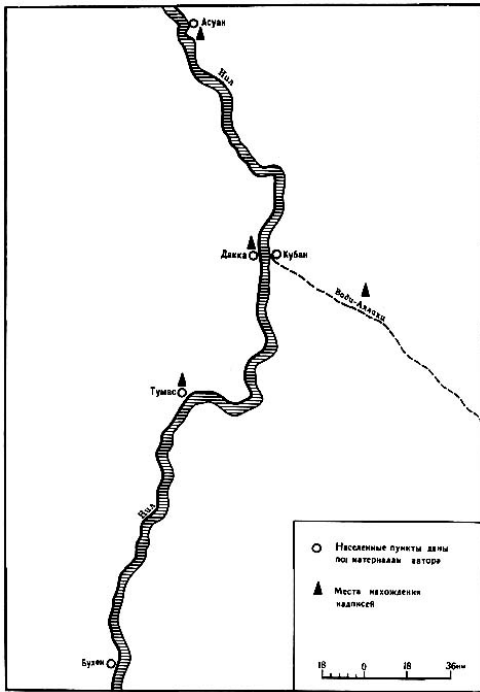
Там само, в Йорданії існує долина **Ваді-Рам** в 60 км. від міста Акаби.

В Омані існує казковий оазис між скель – **Ваді-Шааб**, де протікає річка з прекрасними семи озерами.

Ще є річка у північно-східній частині Судану – **Ваді-Мукаддам**...

Русла «Ваді» часто пересихають, тому їх на картах зображують пунктирними лініями. Таким чином, висновок нашого короткого дослідження гідронімів з складовою «ваді» наступний: «хочеш знайти «воду» у пустелі – шукай «ваді» !!!

(Галина Александровна Белова, ЕГИПТЯНЕ В НУБИИ (III—II тысячелетие до н.э.) // http://Annales.info/egipet/belova/eg_nubl.htm)

В районі селища Кубан радянськими археологами були виявлені написи часів Рамзеса II, один з них засвідчував:

«Головний комірник, заступник (начальника) країни Вават, Гор-хотен, син Хатія, для господаря свого Гора, сина Ісїди»...

Напис вказує на те, що Гор-хотен за етнічною ознакою був хатом («син Хатія»), перебував на досить відповідальній посаді, у часи володарювання у Єгипті Рамзеса II. Нагадаємо, що в часи правління цього фараона, між Єгиптом та Хетською державою був підписаний мирний союзний договір, за яким сторони зобов'язувались, в разі необхідності, надавати один одному військову допомогу (1284 р. до н.е.).

Цей договір був скріплений одруженням Рамзеса II на старшій дочці хетського царя Хаттусиліса III (1271 р. до н.е.). Їй було надане єгипетське ім'я – Ма-нафру-Риа («та, що споглядає красу Сонця» [фараона]). В сучасній українській мові існують подібні, за етимологічним визначенням, жіночі імена – Зоряна («та, що споглядає на сонце [Ра]»). Через кілька років хетський цар віддав заміж за вже старого Рамзеса II ще одну свою дочку.

Ось як описують зустріч старшої доньки хетського царя у Єгипті науковці:

« Встреча старшей дочери Хаттусилиса была обставлена очень торжественно. Царевну сопровождали воины её отца. Перед ней везли или несли множество серебра, золота и меди, тянулись рабы и лошади «без конца», двигались целые стада быков, коз и овец в количестве «десяток тысяч». С египетской стороны сопровождают царевну было поручено видному сановнику по иностранным делам, тогда или впоследствии занимавшему должность наместника Эфиопии...»

При преемнике Рамзеса II Мернептахе (Мар-ни-Птахе) Египет продолжал снабжать государство Хатти зерном в голодные годы, что, конечно, не мешало египетскому двору, невзирая на сорокалетнюю дружбу, сравнивать посланцев царства Хатти с псами, подползающими к своему господину...»

(История Древнего Востока, М., 1988, с.548-549)

Що ж робили наші пращури в часи правління Рамзеса II в спекотній Нубії ?

Вони допомагали єгипетському правителю, згідно союзного договору, приборкувати повстання в цій країні та утримувати у покорі місцеве населення. Треба зазначити, що і одна і друга сторона виконували свої зобов'язання бездоганно !!!

Хетська держава, навіть після смерті Рамзеса II, продовжувала отримувати від єгиптян зерно та інші продукти харчування. Взамін хети надавали єгиптянам колісничі, коней, залізо, вироби з нього (переважно леза до мечів) та військовою допомогою.

Військові контингенти федеративної Хетської держави, які були направлені на виконання союзницьких зобов'язань у далекий Єгипет, на переконання автора, складались, так само, за федеративним принципом. Тобто, направлялись, як військові загони шумерів (антів, атлантів), так і – хатів, палайців, лувійців, хетів, тощо... Вочевидь, воїнів супроводжували їх сім'ї. Шумерські воїни (анти, атланти) – далекі пращури українських козаків – характерною ознакою яких були оселедці на оголених головах, були носіями гаплогрупи R1b ! Таким чином, в районі сучасного Судану (колишня Нубія) і опинились носії гаплогрупи R1b. Пізніше, за невідомими нам причин, вони розповсюджуються в районі півдня сучасного Чаду, на межі з Нігерією, Камеруном та Центрально-Африканською республікою. Можливо, це трапилось після смерті Рамзеса II, або трохи пізніше, коли змінилась політична ситуація в Єгипті. Не маючи можливість покинути терени нової батьківщини (Єгипту), переселенці з Хетської держави, вочевидь, залишились проживати на теренах Африки.

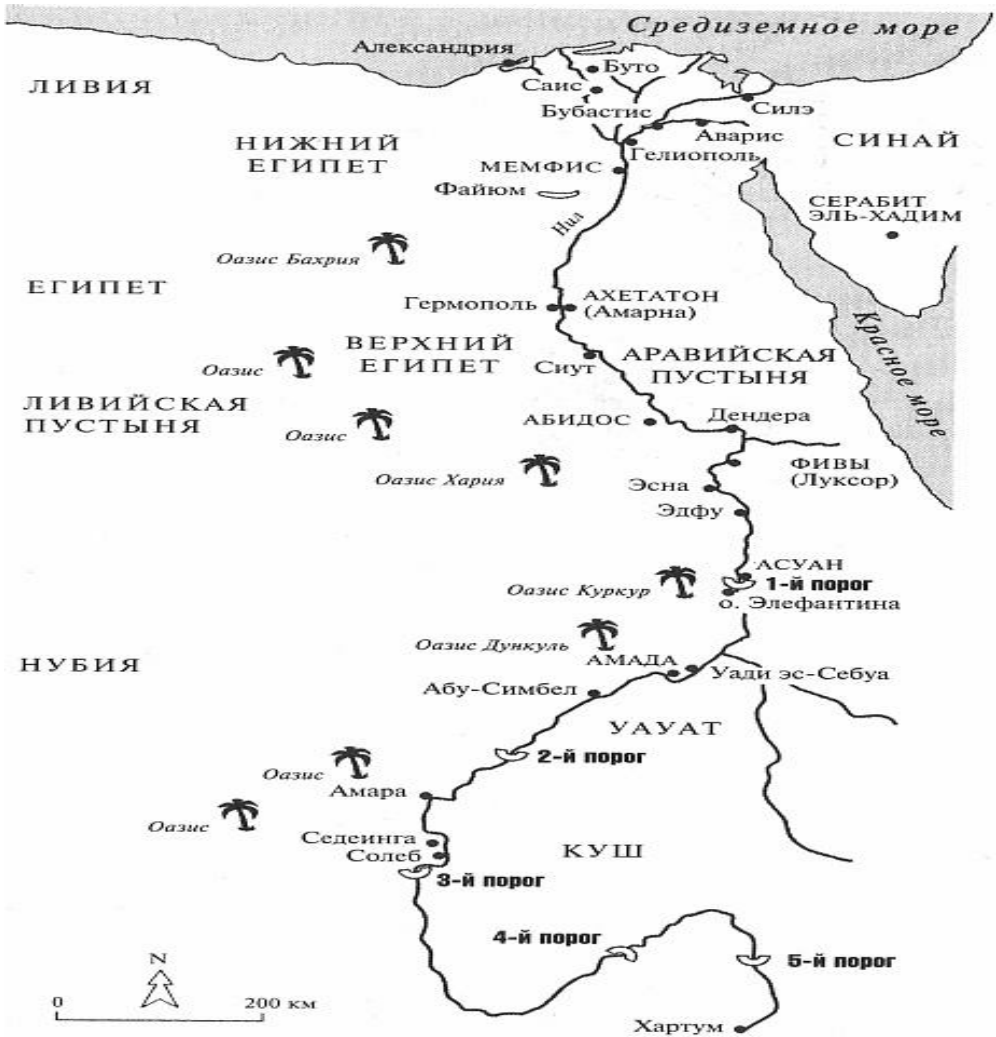
Та, повернемось до напису та історії його знаходження.

Адже, « Головний комірник, заступник (начальника) країни Вават, Гор-хотен, син Хатія », на наше переконання, і є « видним сановником по иностранным делам, тогда или впоследствии занимавшем должность наместника Эфиопии » («Нубії» [В.Б.]).

Отже цитуємо: « Рамсесова стела. Сонце пече нестерпно. Але провідник, старий нубієць, лише усміхається: - Приїздіть сюди влітку. От коли в нас тепленько... У проміннях сонця шлях здається зовсім білим. Цей шлях – старе, давно висухла річище. Ваді... Так у Єгипті називають русла висухлих річок. Це зветься Ваді Алакї. Одне з найбільших ваді в Нубії.

Скільки караванів пройшло тут з часів фараонів? Взимку 1962 року по Ваді Алакї просувався загін археологів. Єгипетський народ за допомогою Радянського Союзу розпочав будівництво величезної гроблі в Ассуані. Але до того ще належало провести великі археологічні дослідження. З цією метою з грудня 1961 року по березень 1962 в Єгипті працювала й радянська археологічна експедиція. Керівництво експедицією Академія Наук СРСР доручила одному з найуспішніших наших вчених, директорів

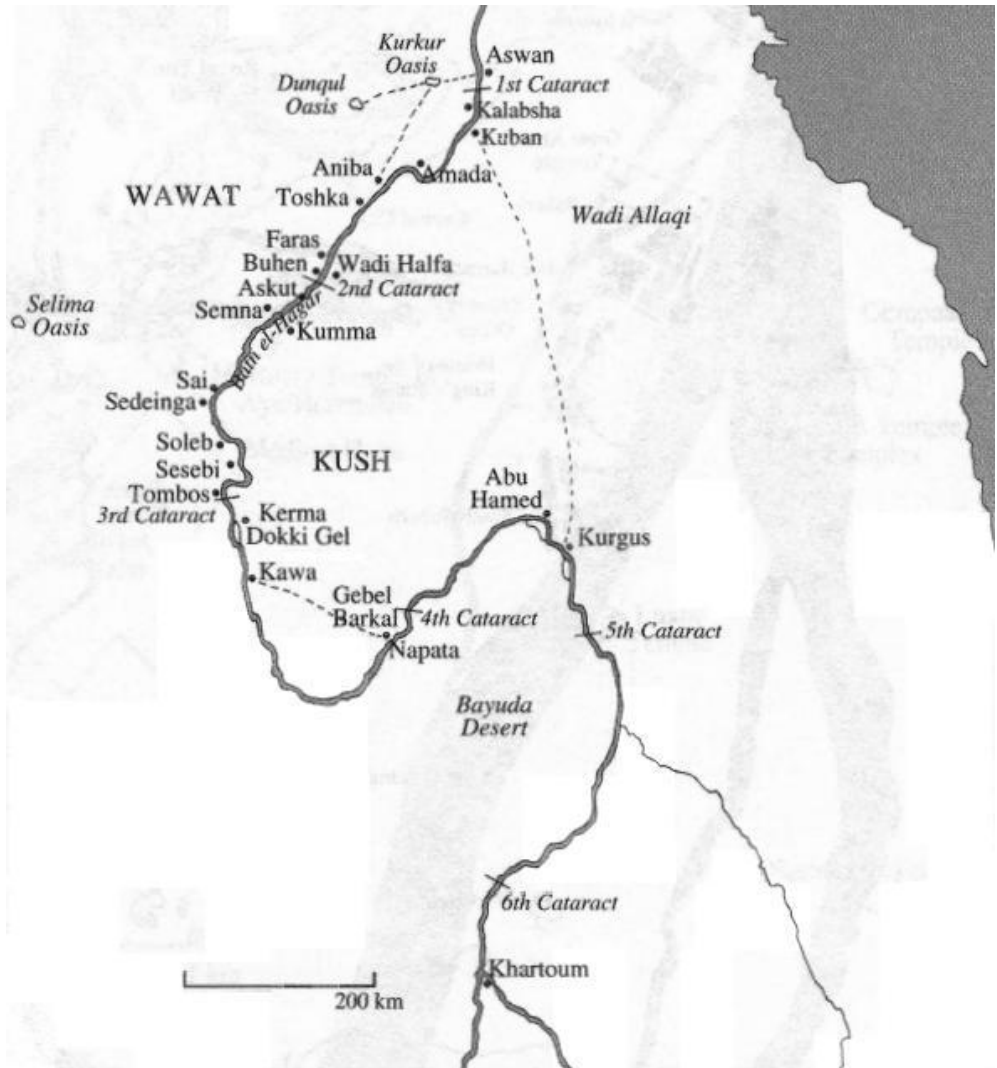
Ермітажу, академіку Борису Борисовичу Піотровському. За порівняно короткий час радянські археологи повинні були розв'язати чимало складних питань. Зокрема пройти Ваді Алакі, древній караванний шлях, що вів колись до золотих копалинь Нубії й був недостатньо досліджений і вивчений.

Машина археологів легко йшла влєжаним піском. Та дошкуляли незвична спека й вітер – пісок рипів на зубах...

У стародавні часи Ваді Алакі мало неабияке стратегічне значення. На березі Нілу, в гирлі ваді, там, де нині селище Кубан, збереглися руїни побудованої в часи Стародавнього царства фортеці Бак, яка була форпостом єгипетських фараонів у замиреній Нубії. Богом, покровителем фортеці і всієї країни, центром якої вона була, вважався «Гор – володар Бак». Його зображення – сокіл, увінчаний подвійною короною Верхнього і Нижнього Єгипту, раз по раз зустрічається на скелях уздовж усього Ваді Алакі. Щедро рясніють на них малюнки й написи, ієрогліфічні та ієратичні. Саме вони найбільше цікавили радянських археологів. Того дня, з якого починається наша розповідь, спека здавалася особливо нестерпною. Проте жвавї розмови, веселї жарти не вишухали. – І щастить декому, – бурчить водій, – працюють в Арктиці...

- Але ж фараонам закортіло завойовувати Нубію. Нічого не відси...
  - Їм закортіло, а ми тепер змушені тягтися у це пекло.
  - Не кажіть. «Нуб» - староегипетською мовою означає золото. Фараони знали, куди посилають своє військо. І дисципліна в них була! Йшли не вагаючись...
- Керівник експедиції втручається в розмову:
- Пам'ятаєте гробницю у Фіванському некрополі Аменхотпе-Хеві, намісника Нубії за царювання Тутанхамона?

Її прикрашають красномовні зображення: призначення Аменхотпе-Хеві намісником, прибуття його в Нубію; нубійці, які підносять Хеві дари для фараона, зливки золота, золотий пісок, коштовне каміння та різні дорогоцінні прикраси, що нагадують знайдені в гробниці Тутанхамона. Золото, золото, золото... Про нього розповідають і тексти на стінах гробниці. Більшість зображень супроводжують написи, які, до речі, допоможуть нам розібратись в титулах різних урядовців, що залишили свої «автографи» і тут, на скелях ваді...

– Написів дуже багато. Але чому вони майже не вивчені? Я, здається, не зустрічав їх у жодній єгиптологічній розвідці, – каже наймолодший серед членів експедиції. – Слушне запитання. Справді, досі надруковано всього три десятки написів з Ваді Алакї. [!!! В. Б.] А їх тут сотні. Чому їх не вивчали? Можливо, тому, що на скелях немає так званих царських написів. Ніде правди діти, саме вони найчвстіше і найбільше приваблюють археологів. І даремно... Ми ще не закінчили роботи, а вже скільки знайдено писемного матеріалу. Коли сонце досягло зеніту, загін звернув з дороги туди, де кам'яні громаддя утворили природний захисток від спеки й гарячого вітру. Мабуть, за давнини тут зупинялися і єгипетські каравани. У кожному невеликому затінку безліч малюнків та написів. Наприклад: «Начальник супроводжуючих Кенра»...

«Переписувач рахунку золота Інпумхеб»...

«Головний комірник, заступник (начальника) країни Вават, Гор-хотен, син Хатія, для господаря свого Гора, сина Ісїди»...

«Переписувач скарбниці володаря земель»...

Намісникам Нубії підлягала величезна територія, до якої увіходили дві південні області – Вават і Куш. Єгипетські писемні джерела постійно вживають терміни «золото країни Вават» і «золото країни Куш». Намісника в Нубії інколи називають «царський син Куша»...» (Паола Утевська, Невмирущі знаки, Київ, 1981, с.68-70).

Висновок.

Рамзес II надсилав зустріти хетську царівну державного сановника, який, безперечно, мав досконало володіти, як єгипетською мовою, так і мовою прибульців.

Тобто, « намісником Ефіопії (Нубії) та посадовцем по іноземним справам», якому Рамзес II доручив таку відповідальну справу, був хат, якому в свій час було надане єгипетське ім'я «Гор-хотен, син Хатія». Гор-хотен, син Хатія опинився на службі у єгипетського володаря, вочевидь, після 1284 року – після встановлення мирних стосунків між Єгиптом та Хетською державою. Можна констатувати, що історію Давнього Єгипту, у 3 тис. до н.е., творили представники двох генетичних груп: шумери (анти – атланти) – представники гаплогрупи (Y-ДНК) – R1b та хати, палайці, лувійці – представники гаплогрупи (Y-ДНК) - R1a. Автор натрапив на цікаве дослідження «**НАЙДАВНІШІ ЗРАЗКИ СТАРОДАВНЬОЇ ВИШИВКИ**», в якому демонструється вишивка з Єгипту, часів мамелюків (1250-1517 р.р.)

(http://spadok.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=466:2015-04-05-22-13-19&catid=65:2014-01-08-21-46-30&Itemid=108)

Автор матеріалу зазначає: « **Перед нами єгипетська вишиванка з типово праукраїнськими символами і орнаментами. Питання залишається, як вона туди потрапила? ».**

Часи творення вишиванки безперечно пізні, але цей історичний артефакт свідчить, що тюркські народи (починаючи від шумер) творили історію Єгипту починаючи з 3 тис. до н.е. до тепер.

Зазначимо, що орнаменти та символи дійсно подібні українським тому, що вони тюркські. А одними з пращурів сучасного українства, поряд з малоазійськими хатами, були шумери (анти – атланти) – тюрки ! Восьмикутна (восьмипроменева) зірка – зірка Гора – календарний символ шумерів, про який автор вже писав. В середині зірки бачимо «Око Гора». Бачимо і мінарети з місяцем – символом сучасних тюркських народів.

Восьмикутну зірку – давній символ шумерів – перейняло християнство у часи свого зародження, у часи Вавилонської держави 7-6 ст. до н.е.

Частина тридцять дев'ята

ДОРОГОВКАЗ ДО ПОШУКІВ БАТЬКІВЩИНИ ШУМЕРІВ (АНТІВ – АТЛАНТІВ – КОЗАКІВ)

«Предположение о том, что шумеры пришли в Двуречье морским путём, волнует умы многих учёных. Об этом мы будем говорить дальше. Пока же остановимся на фантастически смелой идее Христиана о параллелизме Тибет — Шумер, идее, основанной главным образом на сопоставлении обычаев населения этих районов земного шара. Гипотезу Христиана поддерживает польский лингвист Ян Браун, считающий, что шумерский язык имеет много общего с языками тибето-бирманской группы.

Коль речь зашла о гипотезах, приведём ещё одну, с большой осторожностью сформулированную английским учёным Гэддом. Его заинтересовало утверждение ряда исследователей об одновременном появлении (приблизительно в первые века III тысячелетия до н. э.) в Египте и Шумере некоторых сходных обычаев и элементов культуры. Исходя из того, что между Шумером и Египтом уже в очень раннюю эпоху существовали контакты, в чём нам ещё предстоит убедиться, можно было бы предположить возможность миграции шумеров морским путём и таким образом объяснить одновременное появление одинаковых и загадочных нововведений в культуре и обычаях обеих стран. Шумеры, достигшие вначале Персидского залива, а позднее берегов Красного моря, могли прийти из Индии, неся с собой, например, культуру Кулли Южного Белуджистана или культуру какого-либо другого района Юго-Восточной Азии.

Гипотеза Гэдда, названная им «фантазией» и сформулированная, как мы уже говорили, с большой осторожностью, звучит, однако, так же заманчиво, как многие другие предположения. Но пересказ последних занял бы здесь слишком много места и окончательно запутал бы читателя, которому и без того ясно, насколько сложна и трудноразрешима рассматриваемая нами проблема.

Оставим на время поиски родины шумеров, подождём, пока сами учёные найдут верное решение, и подведём итоги тому, что нам сейчас известно.

По всей видимости, страна, откуда пришли шумеры, находилась где-то в Азии, скорее всего в горной местности, но расположенной таким образом, что её жители смогли овладеть искусством мореплавания. В этом мнения большинства исследователей более или менее совпадают. Свидетельством того, что шумеры пришли с гор, является их способ постройки храмов, которые возводились на искусственных насыпях или на сложенных из кирпича или глиняных блоков холмах-террасах. Едва ли подобный обычай мог возникнуть у обитателей равнин. Его вместе с верованиями должны были принести со своей прародины жители гор, воздававшие почести богам на горных вершинах. И ещё одно доказательство: в шумерском языке слова «страна» и «гора» пишутся одинаково.

Мнения учёных относительно того, каким путём шумеры пришли в Месопотамию, в основном тоже совпадают. Если они, как предполагают некоторые исследователи, действительно спустились с Иранского нагорья или пришли из более отдалённых горных районов, их путь пролегал через Индию, к морю, а оттуда на запад. Может быть, до них дошли слухи о стране на берегу моря, между устьями двух рек, или они просто плыли наугад в поисках земель, где можно поселиться.

Итак, многое говорит за то, что шумеры пришли в Месопотамию морским путём. Во-первых, они прежде всего появились в устьях рек. Во – вторых, в их древнейших верованиях главную роль играл Энки — мудрый, добрый бог, чей «дом» — Абзу — находился на дне океана. И, наконец, едва поселившись в Двуречье, шумеры сразу же занялись организацией ирригационного хозяйства, мореплаванием и судоходством по рекам и каналам.»

(Мариан Белицкий, «Шумеры. Забытый мир» //

[http://www.e-reading-lib.org/bookreader.php/133285/Belickiii - Shumery. Zabytyii_mir.html](http://www.e-reading-lib.org/bookreader.php/133285/Belickiii_-_Shumery._Zabytyii_mir.html))

Додаток 1

Д-р Дон Баттен

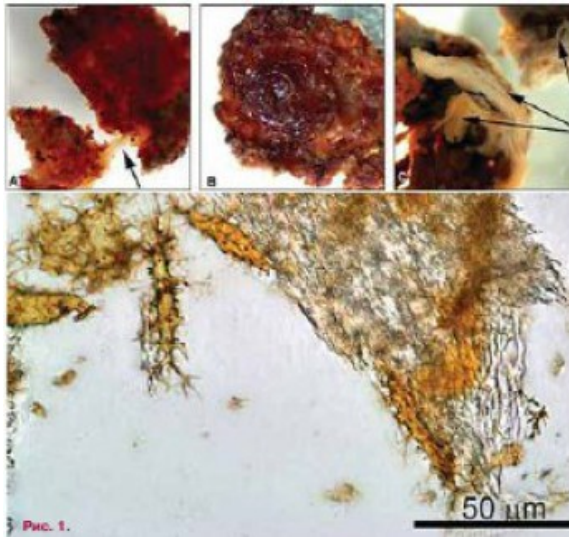
«101 свидетельство молодости мира»

Биологические свидетельства молодости Земли

1. ДНК в «древних» окаменелостях. Эти ДНК, полученные из бактерий, которым предположительно 425 миллионов лет, ставят этот возраст под сомнение, так как ДНК не может сохраняться более, чем несколько тысяч лет.
2. Бактерия *Lazarus* — бактерия, оживленная из вкраплений соли, которым предположительно 250 миллионов лет, свидетельствует о том, что возраст соли не насчитывает миллионов лет.
3. Вырождение генома человека из-за многочисленных мутаций в каждом поколении соответствует теории о том, что жизнь возникла несколько тысяч лет назад.
4. Данные о «митохондриальной Еве» соответствуют данным об общем происхождении людей несколько тысяч лет назад.
5. Очень ограниченные вариации в ДНК человеческой Y-хромосомы во всем мире свидетельствуют о недавнем происхождении человечества— тысячи, а не миллионы лет назад.
6. Многие окаменелости, которые «датируются» возрастом в миллионы лет, едва заминерализовались, если минерализация вообще имела место.
7. Сохранившиеся эритроциты, кровяные сосуды и белки динозавров не соответствуют их предполагаемому возрасту, а скорее, свидетельствуют о молодости этих окаменелостей.

(Рис.1)

8. Недостаток 50:50 рацемизации аминокислот в окаменелостях, возраст которых «датируется» миллионами лет, при том? что полная рацемизация могла бы произойти за тысячи лет.

9. Живые «ископаемые». То, что сотни видов смогли остаться настолько неизменными на протяжении сотен миллионов лет говорит о том, что этот возраст не может быть реальным.

10. Прерывающаяся последовательность ископаемых. Например, рыба Целекант, сосна Воллемия и многие индексные окаменелости, которые находятся предположительно в «древних» породах, отсутствуют в слоях, образовавшихся многие миллионы лет спустя, но живы сегодня. Такая прерывистость свидетельствует против древности горных пород. Как рыба Целекант могли избежать захоронения на протяжении 65 миллионов лет?

11. Возраст самых долгоживущих организмов в мире — деревьев — соответствует временному периоду существования Земли в тысячи лет.

Геологические свидетельства

12. Недостаточное количество окаменелых растений во многих образованиях, где содержится большое количество останков травоядных животных. Эти слои не отображают экосистемы целой «эпохи» организмов, которые погребались в месте своего нахождения на протяжении миллионов лет. Факты более соответствуют теории о катастрофическом перенесении останков и последующем их погребении во время Всемирного Потопа. И этим перечеркивают свидетельства о многомиллионном возрасте Земли.

13. Толстые слои пород, подвергшиеся изгибанию без каких-либо признаков плавления или изломов, свидетельствуют о быстром изгибании, которое произошло прежде, чем слои осадочных пород затвердели. Этот факт стирает миллионы лет времени и подтверждает чрезвычайно быстрое образование пород вовремя Потопа.

14. Полистратные окаменелости. Стволы, пересекающие многие слои, можно найти по всему миру. Такие стволы деревьев встречаются и в угле, что также свидетельствует о быстром погребении органического материала, который впоследствии стал углем.

15. Уголь образуется быстро: эксперименты, имитирующие естественные процессы, подтверждают это. Бурый уголь образуется за недели, а черный уголь — за месяцы. Длительные периоды времени могли бы воспрепятствовать формированию угля, из-за увеличивающейся вероятности сверхминерализации дерева, что стало бы помехой для его углефикации.

16. Нефть формируется быстро: эксперименты, имитирующие воздействие естественных процессов, подтверждают это — миллионы лет не нужны.

17. Опалы образуются быстро: эксперименты показали, что опалы формируются в течение недель, а не миллионов лет, как заявляется.

18. Доказательства катастрофического формирования угольных пластов свидетельствуют против сотен миллионов лет. Угольные жилы формой буквы Z, кроме всего прочего, также указывают на то, что все эти слои сформировались в ходе одного события накопления.

19. Доказательства быстрого окаменения древесины свидетельствуют против теории о длительных периодах времени.

20. Кластические дайки и трубки (внедрение отложений в лежащий выше слой осадочных пород) говорят о том, что во время этого процесса залегающие выше слои были еще мягкими. Это радикально сокращает временную шкалу отложения слоев, где обнаруживаются подобные внедрения.

21. Стратиграфическое несогласие — когда один слой породы расположен на другом слое, но признаки миллионов лет геологического времени отсутствуют, и поверхность соприкосновения не несет на себе следов значительной эрозии.

22. Наличие кратковременных следов (следы капель дождя, волн, следы животных) на границах между слоями свидетельствуют о том, что верхние слои пород откладывались сразу же после нижних, и этим подтверждается отсутствие миллионов лет.

23. Вклинивающиеся друг в друга смежные слои, которые, предположительно, сформировались с разницей во много миллионов лет, также опровергают существование многих миллионов геологических лет.

24. Недостаточная биотрубация (каналы, прорытые червями и корнями деревьев) в несогласном залегании горных пород еще больше подтверждает тот факт, что прошло намного меньшее времени там, эволюционисты вставляют миллионы лет.

25. Практически полное отсутствие четко различимых слоев почв в любом месте геологической колонки. Геологи заявляют, что обнаружили огромное количество реликтовых почв (палеосолей), однако они совершенно отличаются от современных почв. Каждый из этих образцов, который был подвергнут тщательному исследованию, доказывает отсутствие характеристик настоящей почвы. Если на Земле сотни миллионов лет процветает жизнь, должно было быть огромное количество возможностей для формирования почв.

26. Ограниченная протяженность несогласного залегания пород (поверхность, подвергшаяся эрозии и отделяющая молодые слои от более старых). Поверхности эродируют быстро, но несогласованных напластований немного. В основании Большого Каньона есть «великое несогласованное залегание», но поверх него наблюдаются слои (образовавшиеся предположительно в течении 300 миллионов лет) без какой либо значительной эрозии между ними — свидетельство того, что отложение этих слоев происходило быстро.

27. Количество соли в самом старом соленом озере в мире противоречит его предположительному возрасту и свидетельствует о том, что, скорее всего, оно сформировалось после Всемирного Потопа.

28. Открытие подводных оползней (так называемые «мутьевые потоки»), которые происходят со скоростью около 50 км/ч и могут за нескольких часов формировать огромные площади осадочных пород (которым ранее приписывали миллионы лет).

29. Эксперименты в искусственных каналах с потоками вод, несущими крупницы осадочных пород различного размера, свидетельствуют о том, что слоистые толщи пород, для формирования которых, как считалось, необходимы огромные периоды времени, на самом деле сформировались очень быстро.

30. Наблюдаемые примеры быстрого формирования каньонов. Ставят под сомнение предположительно древний возраст каньонов за процессом формирования которых никто не наблюдал.
31. Наблюдаемые примеры быстрого образования и старения островов. Противоречат мнению о том, что для формирования таких островов необходимы длительные периоды времени.
32. Скорость горизонтальной эрозии береговой линии.
33. Скорость вертикальной эрозии континентов.
34. Существование огромных, ровных плато, «датируемых» многими миллионами лет («возвышенные древние равнины»). В свете наблюдаемой эрозии, долговечность этих равнин и их плоских форм противоречит древнему возрасту.
35. Недавнее и практически синхронное образование всех основных горных гряд во всем мире: считается, что они образовались всего лишь около 5 млн. лет назад, при этом заявляется, что континенты существуют уже миллиарды лет.
36. Глубокие долины, прорезающие горные хребты, встречаются по всему миру и считаются частью экосистемы, которую эволюционисты называют «несогласующейся дренажной системой», так как она не вписывается во временной промежуток их системы убеждений. Факты свидетельствуют о том, что они сформировались быстро, за более короткий временной промежуток во время рецессивной стадии Всемирного Потопа.
37. Эрозия Ниагарского водопада и в других подобных местах свидетельствует в пользу теории о том, что со времени библейского Потопа прошло всего несколько тысяч лет.
38. Скорость роста дельт рек соответствует возрасту в тысячи лет (после библейского Потопа), а не длинным периодам времени.
39. Умиравшие реки. Долины рек слишком велики для водных потоков, которые по ним протекают. Они распространены по всем континентам. Исток рек в прошлом, зачастую, был в 20060 раз мощнее, чем сегодня. Это значит, что речные долины образовались очень быстро, а не на протяжении длинных периодов времени.
40. Количество соли в океане. Даже если допустить изначальное отсутствие соли в океане и взять максимальное время на накопление соли, то максимальный возраст океанов составит 62 млн. лет — всего лишь 1/50 возраста, приписываемого эволюционистами океанам.
41. Количество осадочных пород на дне океана при современной интенсивности эрозии континентов свидетельствует о максимальном возрасте в 12 млн. лет. А это всего лишь мгновение по сравнению с предполагаемым возрастом дна океана в 3 миллиарда лет.
42. Железомарганцевые гранулы на дне океана. Рассчитанная скорость роста таких гранул свидетельствует об их возрасте в тысячи лет.

43. Возраст рассыпных отложений. Рассчитанная скорость отложения свидетельствует об их возрасте в тысячи, а не в предполагаемые миллионы лет.

44. Давление в нефтяных и газовых скважинах свидетельствует о недавнем происхождении нефти и газа. Если бы их возраст составлял миллионы лет, мы ожидали бы, что за такой период давление сбалансируется даже в породах с низкой газопроницаемостью.

45. Доказательством того, что нефть образуется и сегодня, являются наблюдения в бассейне Гуаймас и в Бассовом проливе. Их результаты соответствуют теории о молодом возрасте Земли.

46. Быстрые изменения полярности при палеомагнетизме дискредитируют использование палеомагнетизма в определении древнего возраста горных пород и свидетельствуют в пользу быстрых процессов, чрезвычайно сжимая временную шкалу.

47. Паттерн намагничивания магнитных полос в местах излития магмы в кратерах среди океана противоречит традиционному толкованию о многомиллионном возрасте Земли и, скорее, свидетельствует о быстром протекании процессов, что соответствует теории о молодом возрасте Земли.

48. Наблюдаемая скорость роста сталактитов и сталагмитов в известняковых пещерах соответствует теории о молодом возрасте Земли в несколько тысяч лет.

49. Ослабление магнитного поля Земли. Это соответствует теории упадка с момента сотворения и предполагает, что возраст Земли составляет менее 20 тысяч лет.

50. Чрезмерная теплоотдача с Земли соответствует теории о молодом, а не о многомиллиардном возрасте Земли, даже с учетом тепла, высвобождающегося при радиоактивном распаде.

Радиометрическое датирование

51. Наличие углерода 14 в угле подтверждает его возраст в тысячи лет и четко противоречит теории о его возрасте в миллионы лет.

52. Присутствие углерода 14 в нефти подтверждает ее возраст в тысячи, а не в миллионы лет.

53. Углерод 14 в древней ископаемой древесине указывает на ее возраст в тысячи лет и противоречит возрасту в миллионы лет.

54. Наличие углерода 14 в алмазах подтверждает их возраст в тысячи, а не в миллиарды лет.

55. Противоречащие даты радиометрического датирования с использованием той же методики свидетельствуют против достоверности методов датирования, показывающих возраст в миллионы лет.

56. Противоречащие даты радиометрического датирования с использованием разных методик свидетельствуют против достоверности методов датирования, показывающих древний возраст.

57. Явно нерадиогенные «изохроны» радиоактивных и нерадиоактивных элементов подрывают предположения изохронного датирования, дающего возраст Земли в миллиарды лет. «Ложные» изохроны — широко распространенное явление.

58. Различные поверхности одного и того же цирконового кристалла и различные цирконы, добытые из одного камня, дают различные возрасты, тем самым подрывая достоверность всех древних дат, установленных с помощью цирконов.

59. Доказательства быстрого радиоактивного распада в недавнем прошлом (концентрации свинца и гелия, а также интенсивность диффузии в цирконах) указывают на то, что логическим объяснением этих фактов есть молодой возраст Земли.

60. Количество гелия, продукта альфа распада радиоактивных элементов, сохранившегося в цирконах гранита, указывает на возраст Земли в 6000 ± 2000 лет, а не в миллиарды лет.

61. Количество свинца в кристаллах циркония, добытого из глубоких скважин, по сравнению с его содержанием в кристаллах, добытых из мелких скважин, одинаково, хотя в цирконах из глубоких скважин свинца должно быть меньше, так как большее нагревание вызывает большую интенсивность диффузии. Если же возраст Земли составляет только тысячи лет, то большой разницы быть не должно, что мы и наблюдаем.

62. Плеохроничные ореолы подтверждают быстрый ядерный распад в прошлом и быстрое образование гранитов.

Радиоореолы: Замечательное свидетельство катастрофических процессов на молодой Земле

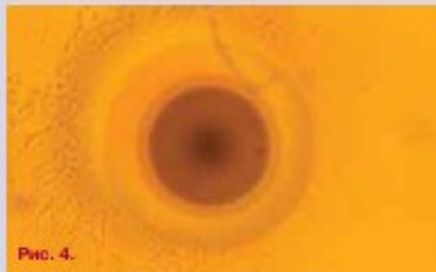

Рис. 4.

Полностью развитый радиоореол полония-218 с четко видимыми тремя кольцами

Ореолы образуются в граните благодаря радиоактивному распаду элементов. Ученые были очень удивлены, когда обнаружили радиоореолы, образованные одним лишь полонием. Дело в том, что его период полураспада очень маленький — от нескольких минут до 138 дней для его различных форм (изотопов). Так как существование полония такое мимолетное, его ореолы должны образовываться очень быстро: всего за несколько дней или даже часов! Это означает следующее:

- 1) Полоний подтверждает ускоренный ядерный распад в прошлом изотопов с долгим периодом полураспада (таких как уран) во время формирования горных пород — 100 млн. лет радиоактивного распада урана (при современной скорости) происходили в течение всего нескольких дней!
- 2) Ореолы полония являются веским доказательством того, что породам, «датируемым» миллиардами и миллионами лет с помощью радиоактивных методов, в действительности всего несколько тысяч лет!
- 3) Так как радиоореолы могут образовываться только после того, как породы затвердели, ореолы полония указывают на то, что граниты затвердели и остыли в течение всего 6-10 дней (а не миллионов лет)! Все эти факты свидетельствуют против общепринятых идей о древнем геологическом времени.

63. Сдавленные радиоореолы, сформировавшиеся при распаде полония (элемента с очень быстрым периодом полураспада) в древесном угле из слоев различных геологических эпох, подтверждают быстрое формирование всех слоев примерно в одно и то же время, в течение одного и того же катастрофического процесса.

64. «Горящая гора» в Австралии опровергает данные радиометрического датирования и всю систему взглядов о многомиллионном возрасте Земли. (По данным радиометрического датирования интрузии магмы, вызвавшей возгорание, уголь на «горящей горе» горит уже 40 миллионов лет, что совершенно невозможно).

Астрономические свидетельства

65. Доказательства недавней вулканической активности на Луне противоречат теории о ее древнем возрасте, так как если бы возраст Луны действительно составлял миллиарды лет, она уже давно охладилась бы.

66. Отдаление Луны от Земли. Приливное трение заставляет Луну отдаляться от Земли на 4 см в год. В прошлом скорость отдаления была бы еще большей, так как Земля и Луна находились ближе друг к другу. Луна и Земля находились бы в катастрофической близости друг к другу (предел Роша), если бы их возраст составлял хотя бы 1/4 предполагаемого возраста.

67. Замедление Земли. Скорость приливного рассеивания вращательного момента Земли: увеличение длительности дня на 0.002 секунды/в день за каждое столетие (это значит, что миллиарды лет назад день был бы невозможно коротким, а сразу же после образования Земли и до предполагаемого столкновения с гигантским метеоритом, благодаря которому сформировалась Луна, день был бы очень длинным).

68. Кратеры призраки на лунных темных «морях» из массивных потоков лавы — большая проблема для теории древнего возраста.

69. Наличие мощного магнитного поля Меркурия не соответствует теории о ее предполагаемом возрасте в миллиарды лет.

70. Планеты Уран и Нептун также имеют магнитные поля, но они давно уже должны были быть «мертвыми», если бы они имели такой древний возраст, как заявляют эволюционисты. Предположив молодой возраст Солнечной системы, физик Рассел Хамфрейз успешно предсказал интенсивность магнитных полей Урана и Нептуна.

71. Крупные спутники Юпитера, Ганимед, Ио и Европа тоже имеют магнитные поля, чего не должно было бы быть, если бы их возраст составлял миллиарды лет, так как они имеют твердые ядра, и никакой динамомеханизм не мог бы генерировать эти магнитные поля.

72. Вулканически активные спутники Юпитера (например, Ио) подтверждают теорию о молодом возрасте. Если бы на спутнике Ио извержения вулканов происходили 4,5 миллиарда

лет, то даже при 10% от их современной активности, масса извержений превысила бы массу самого спутника в 40 раз. Ио не вписывается в возраст Солнечной системы в миллиарды лет.

73. Поверхность спутника Юпитера под названием «Европа». Исследования некоторых кратеров показали, что до 95% малых кратеров и большая часть кратеров среднего размера были сформированы осколками от больших метеоритов. Это означает, что в Солнечной системе было намного меньше метеоритов, чем считалось. А значит, возраст других объектов, определенный на основании интенсивности образования кратеров, должен быть значительно сокращен.

74. Наличие метана на Титане (самом крупном спутнике Сатурна). Метан должен был давно исчезнуть, так как его распад на этан, спровоцированный ультрафиолетовым излучением, должен был бы произойти всего за 10 тысяч лет. Однако этана в больших количествах там тоже не наблюдается.

75. Интенсивность изменения (исчезновения) колец Сатурна не соответствует теории об их древнем возрасте, а свидетельствует в пользу его молодости.

76. Энцеладус (спутник Сатурна) выглядит молодым. Астрономы, верящие в миллиарды лет считали, что этот спутник должен быть холодным и мертвым. Однако это очень активный спутник, извергающий в космос массивные струи водного пара и ледяных частиц на сверхзвуковой скорости.

77. Малый спутник Урана Миранда уже давно был бы мертвым спутником, если бы его возраст составлял миллиарды лет, однако ярко выраженные особенности на его поверхности свидетельствуют о противоположном.

78. Планета Нептун уже давно стала бы «холодной» и на ней не было бы движений ветра, если бы ее возраст составлял миллиарды лет. Однако зонд «Галилео» подтвердил в 1995 году обратное: на Нептуне наблюдается сильнейшее во всей Солнечной системе движение ветра.

79. В кольцах Нептуна есть как толстые, так и тонкие участки. Такая неоднородность свидетельствует о том, что их возраст не может насчитывать миллиарды лет, так как столкновения объектов внутри кольца, в конце концов, сделали бы кольцо равномерным.

80. Возраст молодой поверхности спутника Нептуна Тритона, рассчитанный на основании интенсивности ударов метеоритов, даже на эволюционных предположениях не может быть более 10 миллионов лет.

81. Магнитные поля Урана и Нептуна находятся существенно вне их оси, что свидетельствует о нестабильности ситуации. Когда этот факт был установлен в связи с Ураном, эволюционисты предположили, что Уран проходит через изменение направления магнитного поля. Однако, когда то же самое было обнаружено и на Нептуне, это ситуативное объяснение было опровергнуто. Эти наблюдения подтверждают теорию о возрасте планет в тысячи, а не в миллиарды лет.

82. Орбита Плутона хаотична на временной шкалы в 20 миллионов лет и влияет на всю Солнечную систему, которая стала бы нестабильной на этой временной шкале, а это указывает на то, что она намного моложе.

83. Существование короткопериодических комет, жизнь которых длится менее 20 тысяч лет, подтверждает теорию о том, что возраст Солнечной системы насчитывает менее 10 тысяч лет. Чтобы обойти эти доказательства, приходится изобретать специальные гипотезы.

84. Ближняя область спектра инфракрасного излучения объектов Пояса Койпера — Квар и предполагаемый объект, принадлежащий к поясу Койпера — Харон, свидетельствует о том, что на обоих объектах присутствует закристаллизованная вода и гидроксид аммония. Этот водянистый материал не может быть старше 10 миллионов лет, что соответствует теории о молодом возрасте Солнечной системы.

85. Продолжительность жизни долгопериодических комет свидетельствует о том, что они не могли образоваться вместе с Солнечной системой 4,5 миллиарда лет назад. Однако их существование согласуется с теорией о молодом возрасте Солнечной системы.

86. Максимальная продолжительность жизни околоземных астероидов составляет порядка одного миллиона лет. После этого они сталкиваются с Солнцем. Эффект Ярковского заставляет астероиды двигаться из основного пояса к околоземной орбите быстрее, чем считалось ранее. Это ставит под вопрос происхождение астероидов вместе с образованием Солнечной системы (обычный сценарий), или же Солнечная система намного моложе, чем ее заявленный возраст в 4,5 миллиарда лет.

87. Продолжительность жизни бинарных астероидов (когда маленький астероид спутник движется по орбите более крупного астероида) в основном поясе. Бинарные астероиды составляют около 15,17% общего количества астероидов. Приливно-отливные эффекты ограничивают продолжительность жизни таких бинарных систем примерно до 100 тысяч лет.

88. Наблюдаемая высокая частота изменений в звездах противоречит теории о древнем возрасте, который приписывается звездной эволюции.

89. Парадокс молодого тусклого Солнца.

90. Кометесималы. Астроном Луис Франк, основываясь на результатах своих исследований, заявляет, что кометесималы (небольшие остатки комет) ежегодно приносят на Землю 100 миллионов тонн воды. Если эта теория подтвердится, это будет иметь большое значение для предполагаемого возраста океанов.

91. Гигантские газовые планеты Юпитер и Сатурн излучают больше энергии, чем получают от Солнца, что свидетельствует об их недавнем происхождении. Юпитер излучает почти вдвое больше энергии, чем получает от Солнца, что говорит о том, что его возраст может составлять менее 1% от 4,5 миллиардов лет.

92. Существование сверхскоростных звезд подтверждает теорию о молодом возрасте Вселенной. Например, многие звезды в карликовых галактиках Местной Группы движутся друг от друга со средней скоростью в 10012 км/с. При таких скоростях, звезды должны были рассеяться за 100 миллионов лет (всего 0,6% от 14 миллиардов лет предполагаемого возраста Вселенной).

93. Старение спиральных галактик не соответствует теории об их возрасте в миллиарды лет. Открытие же совершенно «молодых» спиральных галактик привлекает внимание к проблеме отсутствия доказательств в пользу их предполагаемого эволюционного возраста.

94. Количество остатков сверхновой I типа, которое можно наблюдать в нашей галактике, подтверждает теорию о возрасте в тысячи, а не в миллиарды лет.

95. Темпы роста и размеры сверхновых звезд указывают на то, что все изученные звезды имеют молодой возраст (менее 10 тысяч лет).

История человечества

96. Рост человеческого населения. Ежегодный прирост менее чем в 0,5% от шести человек мог бы обеспечить сегодняшнюю численность населения за 4500 лет. Где же все люди, если мы на Земле намного дольше?

97. Человеческие скелеты «каменного века» и артефакты. Их не достаточно даже для 100 тысяч лет при населении всего в 1 миллион, а что уже говорить о еще большем количестве (10 миллионов?)

98. Продолжительность задокументированной истории. Происхождение различных цивилизаций, письменности, и т.д. примерно в одно время, несколько тысяч лет назад.

99. Языки. Сходства в языках, которые, как заявляется, отделены друг от друга многими десятками тысяч лет, свидетельствуют против их предполагаемого возраста.

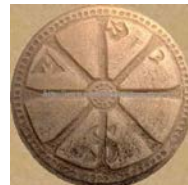
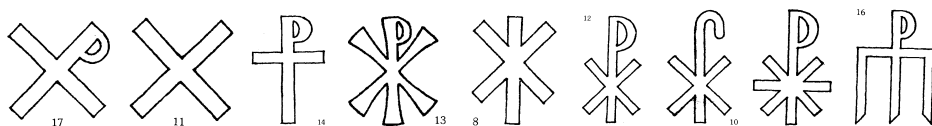
100. Общие культурные «мифы» говорят о недавнем разделении народов мира. Примером этого может служить частота историй о потопе, разрушившем землю.

101. Происхождение сельского хозяйства. Считается, что сельское хозяйство было основано 10 тысяч лет назад, при этом, согласно той же хронологии, считается, что человек обитает на земле уже более 200 тысяч лет. Очевидно, что кто-то уже намного раньше должен был придумать, как сажать растения и добывать себе пищу.

Др. Дон БАТТЕН

Додаток 2

Ілюстративний матеріал - знак ХОР

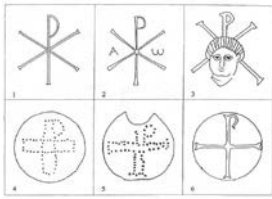
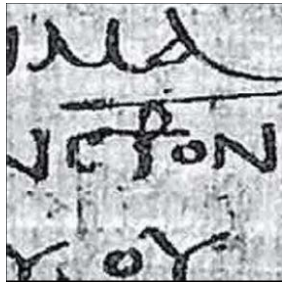
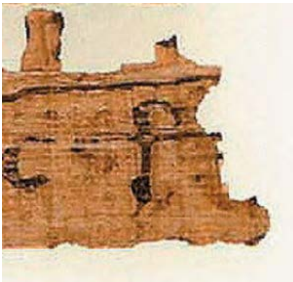
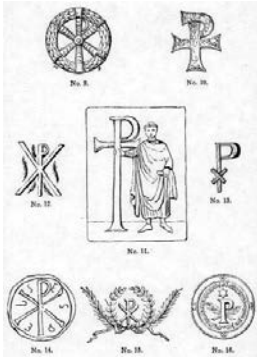

Рис. 4. Коптский иероглиф анх (символ жизни) связывается с именем Христа

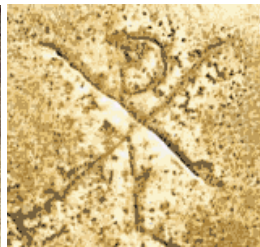

I.

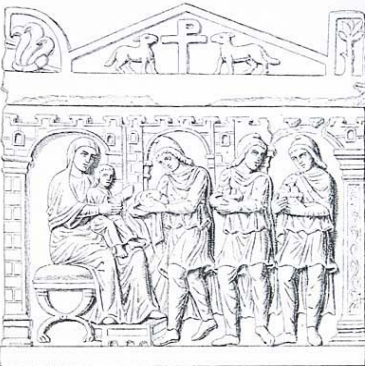

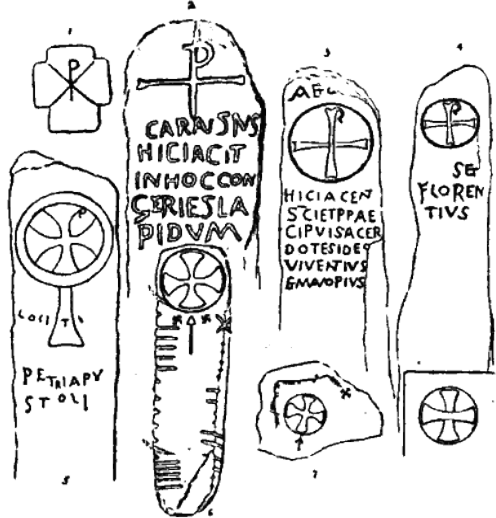
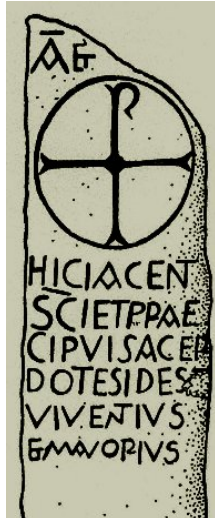

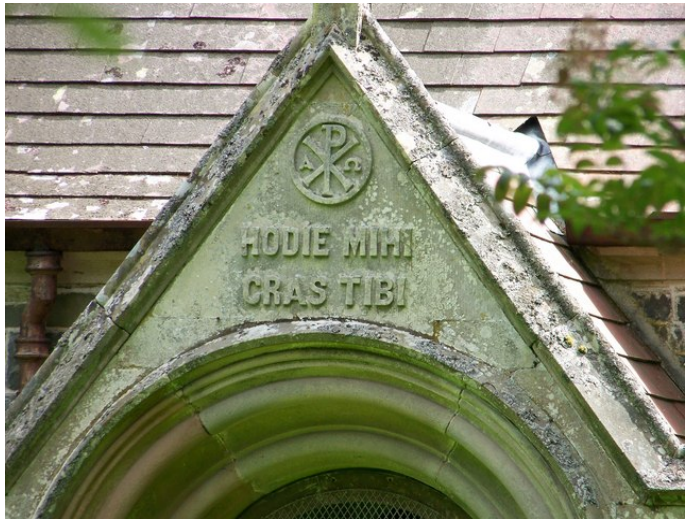

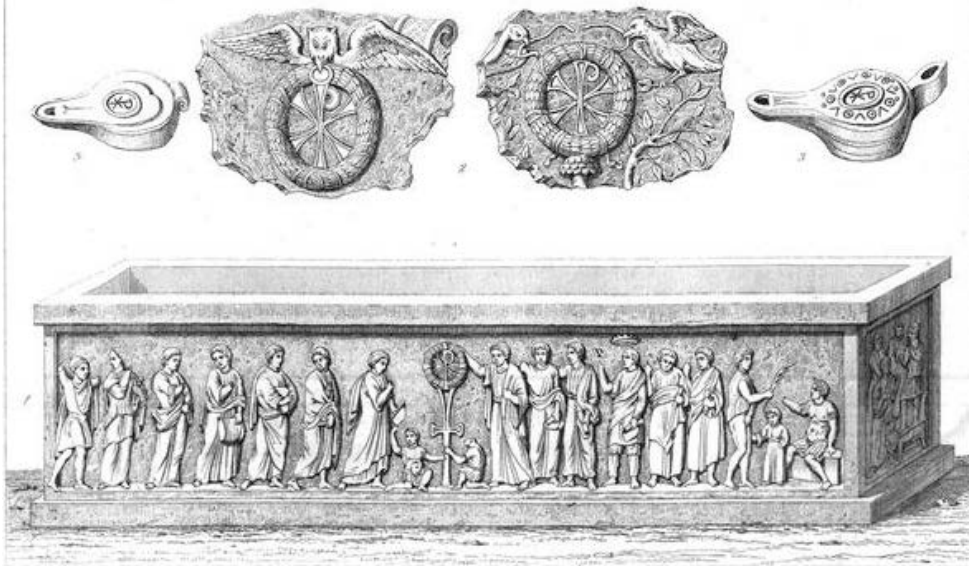

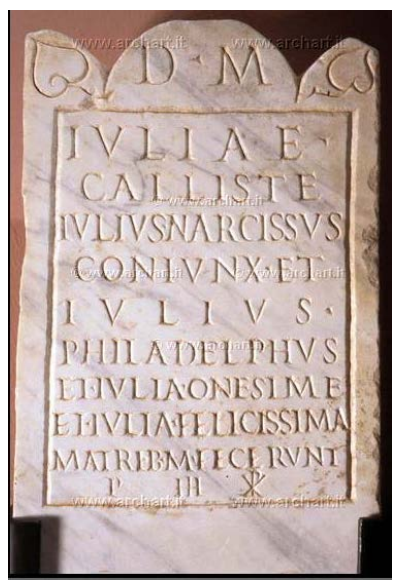

1. TOMBEAU CHRETIEN A ARLES,
DIT TOMBEAU CONSTANTIN
2. MONOGRAMMES ET SABARUM

209

210

211

212

213

(a)

(b)

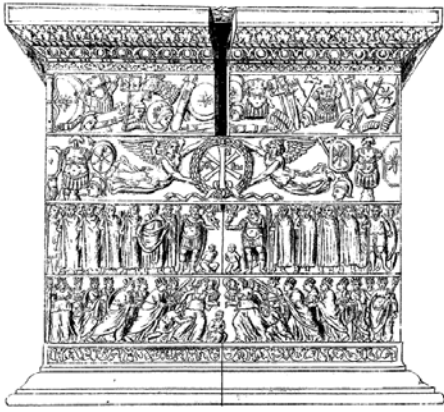
(c)

Figure 145 (a-c) Reverses of copper alloy *mummy* minted in Arles. Two soldiers stand on either side of a single standard. The symbols on the banner (serving as parts of the mint mark) vary. Dates: December 333–September 337. © The Trustees of the British Museum. All rights reserved (a = 1853.1018.1; b = B.1778; c = B.1783).

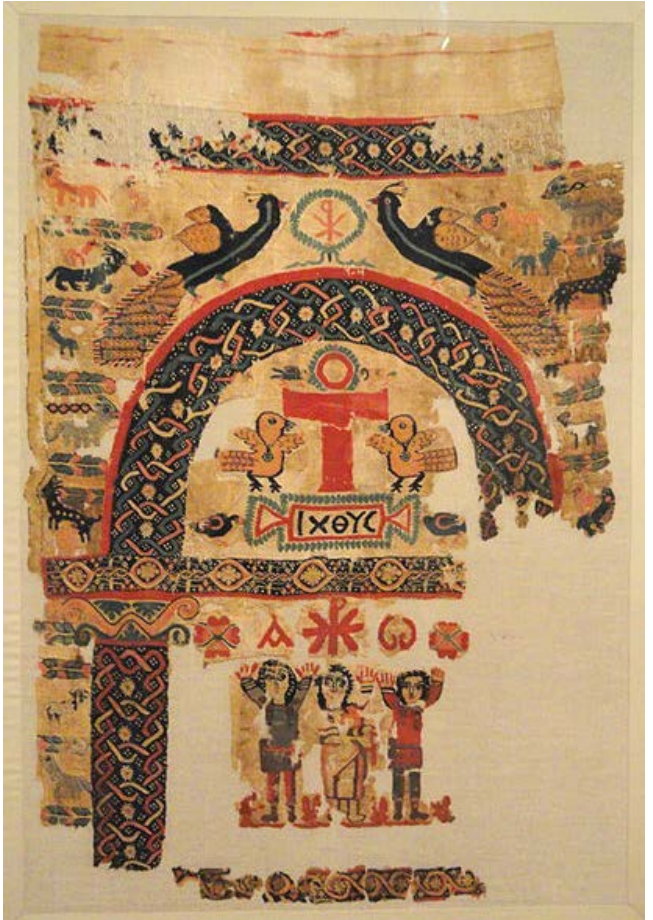

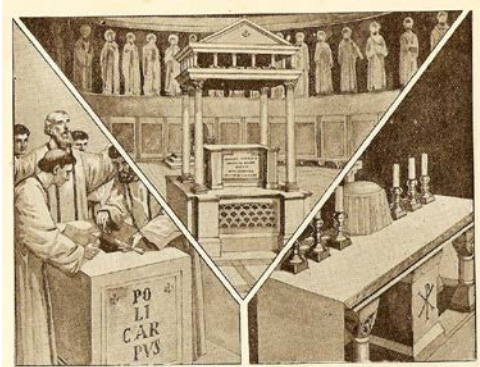

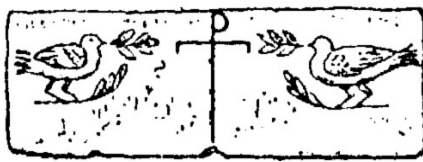

Grabado 20. Altar basilical. — Altar con las reliquias de los Mártires. — Altar actual.

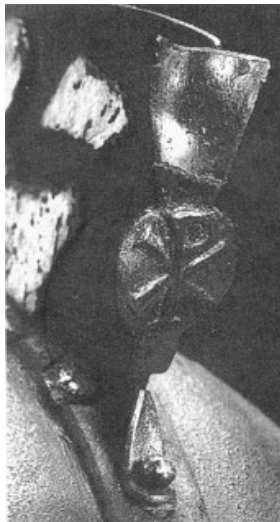

LÁSZLÓ KOCSIS: A NEW LATE ROMAN HELMET

Fig. 5
Brooch with XP from Hittly

Fig. 6
Brooch probably from Sicily
(unknown provenance, 6th-7th centuries)

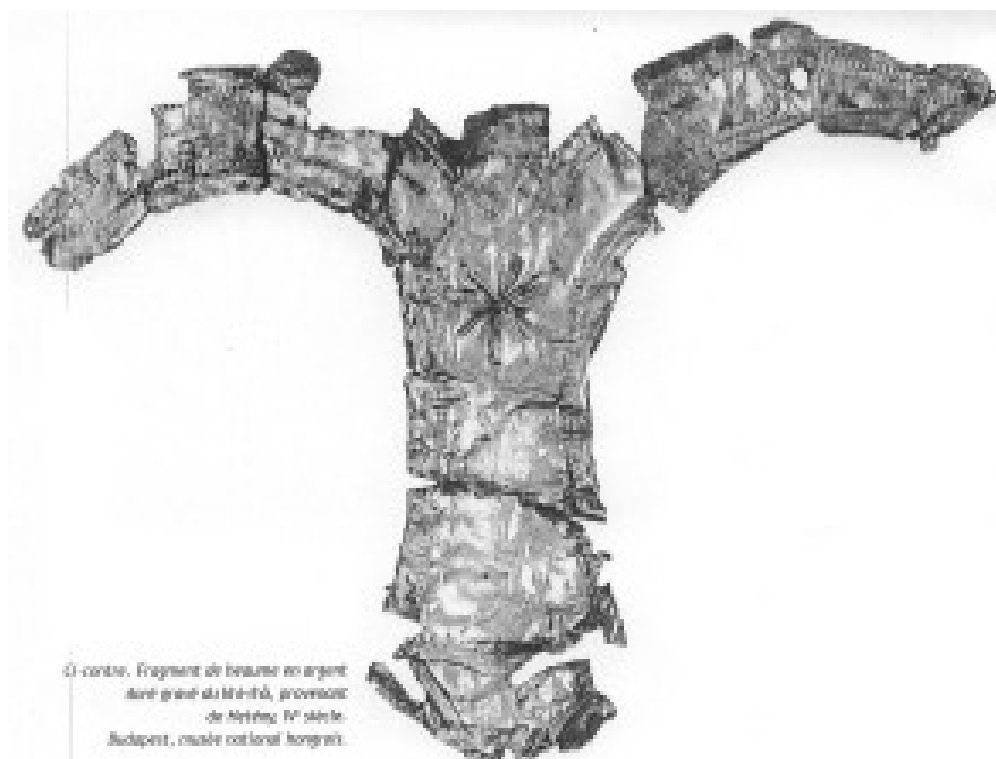

Fig. 7
Brooch with XP from Sicily

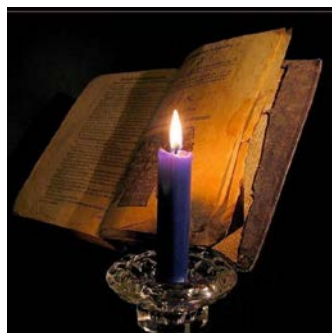

Fig. 8
Brooch with XP from Sarat

Q-1020. Fragment de bracelet en argent
d'une grande taille, provenant
de Néchy, IVe siècle.
Budapest, musée national hongrois.

* КІНЕЦЬ *